

NEW YORK TIMES BESTSELLING

TÁC GIẢ CỦA "BỐ GIÀ"

Mario Puzo

Ông trùm cuối cùng

The last don

TRINH HUY NINH dịch

Trên vh DONGA

LỜI NÓI ĐẦU

ÔNG TRÙM QUYỀN LỰC CUỐI CÙNG là tác phẩm độc đáo về bố cục chương đoạn, phối cảnh và phân tuyến nhân vật chủ đề, nhân vật "vệ tinh"... Tác phẩm được Mario Puzo viết với sức mạnh to lớn rồi chuyển tất cả thành sở hữu của người đọc, trao ý tưởng cao quý cho đồng loại khắp thế giới, gọi nhau sống tốt hơn.

ÔNG TRÙM QUYỀN LỰC CUỐI CÙNG với tuyến nhân vật là chính khách, nghệ sĩ, thám tử, Trùm mafia, "búa sát thù", buôn lậu ma túy, cờ bạc, giết dọc, làm tiền giả... quây quần trong "thế giới ngầm" của xã hội Mỹ, các ông Trùm mặc sức hoành hành trong "vương quốc" của họ, trang quyền, địa bàn hoạt động và hạ sát nhau. Đó là cảnh nhà Santadio bị giết sạch ngay đám cưới con mà kẻ ra tay chính là "sui gia" - Trùm Clericuzio.

Từ quan điểm cực đoan "Thế giới chỉ là thế giới thôi, còn ta chính là ta" qua bốn thập ỷ dẫm máu đồng loại và nổi da xáo thịt, các ông trùm hiếu sát đầy mưu ma chước quỷ đã được nền văn minh nhân loại cảm hóa. Ông Trùm cuối cùng tự rũ bỏ quyền lực, thu xếp con cháu hòa nhập cộng đồng, lấy người làm bạn và hiểu "Thế giới này là của chúng ta" - mà ta là thành viên hữu ích.

Mario Puzo bày tỏ mình qua bốn chùm nhân vật hòa trộn va chạm nhau làm bật lên ý tưởng tác phẩm rõ nét :

Chùm thứ nhất gồm hai ông Trùm và lịch sử tàn ác trong quá khứ của họ. Lá bùa hộ mạng của họ là Luật im lặng xuất xứ từ Sicily- Ý, và tay chân họ, bọn sát thủ - đều tuyển chọn từ nơi ấy. Dân có án, đang ở tù hoặc sống lẩn lút, được ông Trùm thao túng pháp luật bằng tiền cứu thoát, đem về nuôi chúng trong những hẻm núi, trại săn giữa rừng hoặc khu phố hiểm hóc... chờ lệnh thích khách đồng loại. Về già, các ông Trùm sợ cho tương lai con cháu, muốn rũ bỏ quyền lực và chuyển hướng làm ăn. Tuy nhiên, thói quen và hận thù cũ không dễ dàng buông tha họ. Lẽ ra Trùm Santadio với Trùm Clericuzio là thông gia hòa hảo với nhau. Nhưng Ông Trùm Clericuzio lại phản bội con gái mình - Ông diệt nhà Stantadio để trả thù cho con trai út Silvio bị đàn em Jimmy giết chết và để độc chiếm quyền lực, tha hồ làm giàu, thao túng thị trường đe... Việc này làm ông nhận lấy hậu quả : đưa con gái góa bụa lên cơn điên quyền rửa, vạch trần tội ác chính ông. Và thằng cháu Pippi gọi ông bằng cậu, tay sát thủ trung thành của ông, bị Dante là cháu ngoại ông giết để trả thù cha. Sau cùng là cái chết của Dante - bị Cross, con trai Pippi hạ sát cùng Losey (Thám tử) lại cũng để trả thù cha - dù Ông Trùm đã thú nhận cuộc chiến giữa hai nhà, và gia đình Santadio bị diệt như thế nào cho đàn hậu sinh nghe để cảnh tỉnh và phòng thân...

Mario Puzo đã làm cho ta hồi hộp theo dõi, với nhiều bất ngờ: Thám tử tài năng Jim Losey và Dante lẽ ra không chết mà lại chết - còn người giết chúng là Cross lẽ ra phải chết nhưng được sống. Jim Losey ăn lương Ông Trùm, kết với Dante giết Pippi và giết đồng nghiệp về hưu Phil Sharkey cùng nhiều tội ác khác - kẻ ác thì phải chết. Còn Cross được nhồi sọ từ 2 tuổi để tiếp nối cha. Nhưng Cross chỉ giết kẻ tàn bạo để tự vệ. Mario Puzo tôn nhân vật Nalene: khi bà biết chồng bà là tay giết thuê cho Ông Trùm, bà ly dị và tìm nơi sống với nghề dạy học nuôi con gái. Còn Cross nhiều lần tự hỏi tại sao Pippi là cha của mình? Và có một lần Cross từ chối thẳng thừng Ông Trùm không giết vợ chồng Trùm Phó Virginio Ballazzo, để Dante giết thay.

Sự sống bắt nguồn từ lòng nhân đạo của con người, cái chết bắt nguồn từ sự tàn bạo. Mario Puzo thu phục chúng ta như "thôi miên" vì ông nắm vững lý lẽ trên.

Chùm nhân vật thứ hai là thế giới điện ảnh đầy màu sắc với các tài tử Steven Stallings, Athena,

đạo diễn Dita Tommey và nhà quản lý Eli Marrion. Hàng chục nhân vật tiêu biểu của thế giới ánh sáng Hollywood được tác giả trình bày tận kẻ tóc, bóc trần sự thật. Có biết bao nhiêu trò hèn hạ, tầm thường ở chỗ danh vọng này được phơi bày ra ánh sáng. Ông Trùm tham gia ngành đầu tư điện ảnh và nhà kịch bản trẻ Claudia cháu xa của ông.

Chùm nhân vật thứ ba gồm trí thức, nhà văn, luật sư.. Bác sĩ Ocell Gerald, trị bệnh tự kỷ cho Bethany và giải thích "muốn cho cháu biết đến người khác, thì người khác phải thương yêu cháu". Đơn giản vậy mà con người sinh ra lại sa vào bệnh tự kỷ, bởi thiếu tình thương. Có phải tác giả dự báo thảm họa của nhân loại là thế hệ trẻ sẽ "không biết tới ai?"

Trường hợp Ernest Vail bị hãng phim Lodd Stone chiếm dụng bản quyền - dù được nữ luật sư Molly Flanders bênh vực nhưng cũng không cứu Vail khỏi tự sát. Bạn của Vail - nhà sĩ Kenneth Kandonl nổi tiếng ở Hollywood, khi thấy Vail lâm nguy, bèn cho bạn mượn cái mặt nạ truyền nitor vào người, giúp bạn chết- chứ không thể cứu sống bạn! New York vào thời điểm thật hãi hùng. Hàng triệu người phải chen nhau sống! Không ai biết rồi điều gì sẽ xảy ra. Đồng tiền thống trị tất cả! Người nghèo muốn sống phải "đổi" bằng mọi giá, ngay cả Athena tuyệt vời tài sắc và Claudia kịch tác gia thông minh cũng phải ngủ với cả khối đàn ông để tiến thân - kể cả ngủ với ông già 80 tuổi Eli Marrion chủ phim trường.

Đó là mặt sau một cường quốc háo hức chinh phục thế giới. Một công dân Mỹ Mario Puzo cho chúng ta "bản quyền" của ít nhiều sự thật về điều nói trên.

Chùm nhân vật thứ tư là chính khách, Thống đốc bang Nevada khoái ăn nhậu, đánh bài, nhờ vả Gronevelt và khách sạn Xanadu. Khi con gái của ông bị Theo Tatoski giết chết vì ghen, Tòa xử Theo trắng án. Ngài Thống đốc phải khóc lóc nhờ đến cánh Ông Trùm Clericuzio. Ông Trùm cho cha con Pippi - Cross hạ sát Theo. Thống đốc bang Nevada thượng lượng nhờ cánh Ông Trùm giúp 5 triệu đôla để tranh cử Thượng nghị sĩ và hướng tới cần thêm nhiều tiền để tranh cử Tổng Thống. Walter gợi ý Ông Trùm nên ám sát Tổng thống để tạo tình thế mới. Cháu ngoại của Ông Trùm, Dante hứng chí, nhưng Ông Trùm bảo "Không nên!"

Tuy có mỗi chính khách xuất hiện nhưng đã hội tụ đủ nhân cách và đạo hạnh của họ. Vì sao các chính khách lại hạ sát lẫn nhau? Họ nhờ ai giúp đỡ để tranh giành quyền lực? Ông Trùm vừa quyết định "gác kiếm giang hồ" đã từ chối thích khách nguyên thủ quốc gia lần này.

Tất cả nhân vật và sự kiện cho ta thấy một xã hội đầy máu me và tội ác luôn chực chờ ngốn ngấu con người.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỞ ĐẦU

Quogue 1965

Ngày lễ Lá, một năm sau trận chiến lớn chống lại cánh Santadio, ông Trùm Don Domenico Clericuzio tổ chức lễ rửa tội và mở tiệc mừng cho hai đứa cháu và đồng thời đưa ra một quyết định quan trọng nhất đời ông. Ông đã mời những tay Trùm thuộc hàng Đại gia trên đất Mỹ. Những tay có tiếng như lão Alíred Gronevelt, chủ nhân khách sạn Xanadu ở Vegas, David Redfellow, cái thằng đã gây dựng được một đế quốc ma túy rộng lớn khắp Hiệp chủng quốc Hoa Kỳ. ở mức độ nào đó, khách mời đều là bạn làm ăn của ông Trùm, những tay hào thủ đồng hội đồng thuyền.

Đang là tay đầu sỏ của một Gia đình Mafia quyền uy nhất tại Mỹ, vậy mà ông Trùm Clericuzio sửa soạn phân tán quyền lực. ông quyết định, đã đến thời điểm chơi cách khác; quyền lực lộ lộ là điều quá nguy hiểm. Nhưng rũ bỏ quyền lực cũng có lắm cái hiểm nguy. Vì thế ông phải hành xử tuyệt khéo, bằng sự hòa nhã và thi ân. Và ông Trùm phải làm tất cả những việc này ngay chính trong lãnh địa của ông.

Cơ ngơi của Clericuzio tại Quogue gồm hai mươi mẫu Anh, bao chung quanh bằng một bức tường gạch độ cao ba mét, phủ đầy kẽm gai và trang bị máy dò điện tử. Ngoài dinh thự chính, bên trong còn có những ngôi nhà dành cho mấy cậu con trai và hai chục căn nhà dành cho đám thuộc hạ thân tín của Gia đình.

Trước lúc quan khách tới, ông Trùm và các con ngồi quanh cái bàn bằng sắt trắng đặt trong khu vườn rào có hoa leo, phía sau ngôi nhà chính. Cậu con cả, thằng Giorgio cao ráo, để bộ ria sắc lem dũ dẫm, thân hình nó mảnh khảnh như một tay quý phái Ăng - lê. Với khổ người dong dong như vậy, nó làm đóm bằng bộ đồ cắt may tuyệt khéo. Cậu cả hai mươi bảy tuổi, vẻ mặt lầm lì kín đáo và man rợ. ông Trùm cho nó biết là nó sẽ ghi danh vào trường Thương mại VVharton. ở đó nó sẽ học tất cả những mảnh khéo lắt léo trong cái việc ăn cắp tiền một cách hợp pháp.

Giorgio không đặt câu hỏi nào với ông già. Vì nó biết đây là chiếu chỉ ban ra, không phải mời nó đề bàn cãi đâu. Nó gật đầu tuân lệnh.

Tiếp đó, ông Trùm quay qua đứa cháu, thằng Joseph “Pippi” De Lena. Ông yêu thằng Pippi cũng nhiều như những đứa con ruột, vì ngoài tình

máu mủ, Pippi là con trai người chị quá cố của ông. Thằng Pippi còn là vị tướng tài, chính nó đã chinh phục bọn Santadio man rợ.

Ông bảo thằng cháu:

- Mi sẽ đi Vegas và sống luôn ở đó. Mi sẽ coi sóc quyền lợi của nhà ta trong khách sạn Xunadu. Bây giờ nhà ta út khỏi mọi hoạt động vì thế ở đây không còn nhiều việc nữa. Tuy nhiên mi vẫn là “Cây búa của gia đình mình”.

Ông thấy thằng Pippi không được vui, vì thế ông phải nêu ra những lý

- Vợ mi, con Nalene, không thể ở trong hoàn cảnh nhà mình, không sống được trong lãnh địa Bronx. Nó khác với mọi người quá. Không ai hạp với nó. Mi phải gây dựng cuộc sống xa chúng ta mới được.

Tất cả những điều ông nói đều đúng, nhưng ông Trùm còn một lý do khác nữa. Đó là thằng Pippi là một vị tướng có tầm cỡ trong gia đình Clericuzio. Mà cứ để nó tà tà trở thành “Thị

trưởng” Bronx, thì khi ông Trùm nhắm mắt, nó sẽ lần quyền lũ con ruột của ông.

Ông lại bảo thằng cháu:

- Mi sẽ là Bruglione của ta ở miền Tây. Mi sẽ giàu, phát lên được đấy. Nhưng cũng còn việc quan trọng phải làm.

Ông đưa cho Pippi môn bài căn nhà ở Las Vegas. Rồi ông quay lại thằng con út. Thằng Vincent, nó hai mươi lăm tuổi, lùn nhất trong mấy đứa con ông, nhưng trông nó như tạc bằng đá vậy. Cậu rất hà tiện lời và có một con tim mềm yếu. Nó học nấu nướng tất tật, những món ăn quê mùa cổ lỗ kiểu Ý từ lúc còn ngồi trên gối mẹ, và chính nó là đứa ghen ngào nước nỏ bên người mẹ lúc lâm chung.

Ông Trùm cười cười với cậu út:

- Ta sắp quyết định số phận của mi đây, phải đặt mi vào đúng hướng mới được. Mi sẽ mở một nhà hàng bánh nhất New York. Không hạn chế tiền bạc. Ta muốn mi phải cho tụi Pháp biết món đặc sản thật sự là như thế nào.

Pippi và mấy thằng con lớn của ông phì cười. Kể cả cậu út Vincent cũng tủm tỉm. Ông Trùm mỉm cười, bảo:

- Mi sẽ học một năm tại một trường dạy nấu ăn xịn nhất Châu Âu.

Thằng Vincent thích mê, nhưng cu cậu vẫn lầu bầu:

- Họ có thể dạy con được cái gì chứ?

Ông Trùm nghiêm nghị nhìn nó:

- Mi sẽ học làm bánh ngọt ngon hơn. Nhưng mục đích chính là mi phải học quản lý điều hành về ngành nghề đó chứ. Biết đâu chừng, mai một mi sẽ là chủ của một chuỗi nhà hàng. Giorgio sẽ đưa tiền cho mi.

Sau cùng, ông Trùm mới quay lại với Petie. Petie là thằng con thứ của ông và là thằng vui tính nhất trong mấy anh em. Nó hòa nhã, nhũn nhặn, hai mươi sáu tuổi mà như trẻ con. Nhưng ông Trùm biết chính nó mới là phản ánh của một đứa con trai mang tính cách nhà Clericuzio gốc Sicile. Ông bảo nó:

- Petie nè. Bây giờ thằng Pippi về miền Tây, mi sẽ là thị trưởng Bronx. Mi phải cung cấp quân cho gia đình. Nhưng ta cũng đã mua cho mi một công ty xây dựng, một công ty lớn đang hoàng. Mi sẽ sửa chữa mấy cái nhà chọc trời ở New York, xây dựng đồn cảnh sát tiểu bang, làm lề đường thành phố. Công việc này bền đấy, ta mong mi phải làm cho nó trở thành một đại công ty. Lũ quân của mi sẽ có công ăn việc làm hợp pháp, mà mi thì sẽ kiếm được bộn bạc. Bước đầu mi phải học nghề với người chủ hiện nay của công ty. Nhưng phải nhớ rằng nhiệm vụ chính của mi là cung cấp quân cho gia đình, nghe chưa.

Ông quay qua Giorgio, nói:

Giorgio, mi sẽ kế vị ta. Mi và thằng Vincent sẽ không phải lãnh vai trò thiết yếu của gia đình nữa. Việc này dễ đưa đến nguy hiểm. Chỉ trừ khi có những việc tối khẩn thiết, mi mới phải nhúng tay vào. Chúng ta phải nhìn xa. Con cháu chúng ta, mấy đứa nhỏ như thằng Dante, thằng Croccifixio sẽ không bao giờ phải lớn lên trong cái thế giới như thế này. Chúng ta giàu có rồi, chúng ta không còn phải thí mạng vì miếng ăn hàng ngày nữa. Bây giờ, gia đình ta chỉ cung cấp những dịch vụ như cố vấn tài chánh cho tất cả những gia đình khác. Chúng ta làm việc với cung cách yểm trợ chính trị, hòa giải những xung đột của họ. Nhưng để làm được điều này, chúng ta phải có quân bài để chơi khi cần chứ. Vì thế ta phải có quân. Vì chúng ta phải bảo vệ tiền bạc được cho tất cả mọi người, có vậy mới moi được tiền của họ.

Ngừng lại một lúc, ông nói tiếp:

- Hai, ba mươi năm nữa chúng ta sẽ biến mình vào cái thế giới hợp pháp kia và sẽ vui hưởng phú quý mà không phải lo âu sợ hãi điều gì. Hai đứa trẻ chịu lễ rửa tội ngày hôm nay sẽ không bao giờ phải chịu tội lỗi của chúng ta hay gánh chịu những nguy hiểm như chúng ta hiện nay.

Thằng Giorgio hỏi:

- Vậy tại sao phải giữ lại đất nhà ở Bronx?

- Chúng ta mong một ngày kia sẽ được phong thánh. Chứ không phải là những kẻ tuần đạo. ông trả lời.

Một giờ sau đó ông Trùm đứng trên ban công khu nhà lớn, nhìn xuống khung cảnh lễ tiệc vui nhộn.

Trên sân cỏ rộng mênh mông, hai trăm thực khách vây kín những cái bàn được che bằng những tấm dù trông lộng lẫy như những cái cánh, trong đám khách, nhiều tên là quân ở Bronx. Lễ rửa tội thường là những dịp vui, nhưng buổi lễ này có vẻ trầm lặng quá.

Chiến thắng cánh Santadio, gia đình Clericuzio đã phải trả một giá đắt. Ông Trùm mất đứa con trai yêu quý nhất, thằng Silvio. Con gái ông, Rose Marie thì trở thành góa phụ.

Giờ đây nhìn cái đám đông đang lảng xảng bên những dãy bàn ê hề rượu Chat đỏ bầm trong các bình pha lê, súp tràn trề trong những cái thố trắng bóng, nhiều món bột loại những đĩa lớn ngồn ngộn thịt, phô - mai xắt lát, bánh mì đủ loại, đủ cỡ. Để thư giãn tinh thần một chút, ông nghe tiếng nhạc êm dịu của một ban nhạc nhỏ đang chơi phía sân sau.

Những chiếc bàn quay lại thành một vòng tròn, ông Trùm thấy hai cái nôi với những tấm mền xanh lơ. Hai thằng nhóc mới gan khiếp chứ, chúng chẳng hề rùng mình, nhả mặt khi được rảy nước phép. Bên cạnh là mẹ của chúng, Rose Marie và Nalene de Lena, vợ của thằng Pippi. ông đã nhìn mặt hai thằng nhóc, Dante Clericuzio và Crocchiixio De Lena, thật hoàn toàn chẳng vẩn chút bụi trần, ông phải lãnh trách nhiệm bảo đảm sao cho hai đứa sẽ chẳng bao giờ phải vất vả kiếm ăn. Nếu ông thành công, chúng sẽ thanh thản bước vào cái xã hội hợp pháp của mọi người. Kỳ thật đấy, ông tự nhủ, không một đứa nào trong cái đám đông kia tỏ lòng tôn trọng hai thằng nhỏ.

Ông trông thấy thằng Vincent, với bản mặt lúc nào cũng trơ như đá, đang đẩy xe phân phát thịt dồi cho lũ nhóc. Cái xe đó chính cu cậu làm dành cho bữa tiệc này. Cái xe cũng giống như mấy cái xe dồi bán dạo trên đường phố New York, chỉ có điều là nó lớn hơn, dù che rục rờ hơn, và dồi do thằng Vincent làm cũng ngon hơn. Cu cậu choàng một cái tạp dề trắng bong. Dồi làm có dưa cải, mù tạt, hành đỏ và sốt nóng đang hoàng. Mỗi nhóc phải mi lên má của cậu út một cái, mới được một khúc dồi. Vincent là thằng có lòng nhân hậu nhất trong đám con ông, trái hẳn với cái ngoại hình thô kệch của nó.

Trên sân bocce, ông thấy thằng Petie đang cùng chơi với Pippi De Lena, Virginio Ballazzo, Alíred Gronevelt. Thằng Petie là một đứa thực dụng, ông Trùm quả không ưa, ông thấy điều đó dường như luôn là một trò hiểm nguy của nó. Ngay lúc này nó phá bình cuộc đấu; với cú đập đầu tiên, trái banh bể thành từng mảnh.

Virginio Ballazzo là Trùm phó, là tay trợ lý thường vụ của nhà Clericuzio. Hắn rất hăng và đang ra cái điều rượt cho được thằng Petie, thằng ranh này cũng giả bộ chạy trốn. Nhìn hai đứa làm trò khỉ với nhau, ông Trùm cảm thấy mỉa mai, chua chát, ông biết thằng con Petie của ông là một thằng sát nhân bẩm sinh, còn thằng Ballazzo vui như Tết kia cũng chẳng phải tay vừa.

Nhưng chẳng có đứa nào sánh được với thằng Pippi.

Ông Trùm đã thấy mấy mũ đàn bà lúng liếng nhìn thẳng Pippi ra sao, chỉ trừ hai gái mẹ, con Rose Marie và Nalene. Thằng nhỏ bánh bao thế kia, nó cao cũng cỡ ông Trùm, thân hình cường tráng, khuôn mặt rất điển trai, một vẻ đẹp hung bạo của một con mãnh thú. Nhiều tay trong cánh mày râu cũng phải chú ý tới nó, “Cây búa”, một tay tuyệt nhất trong đám tài năng nhất.

David Redfellow trẻ trung, má hồng roi nói, là tay mua bán ma túy có thể lực nhất tại Mỹ. Nó đang nựng má mấy đứa nhỏ trong nôi. Và sau hết là lão Alíred Gronevelt, vẫn xù xù trong cái áo jacket, cổ thắt cà vạt trắng hoàng. Trông lão bệnh ra mặt. Lão cũng cỡ tuổi ông Trùm, gần sáu mươi chứ ít ỏi gì. Ngày hôm nay ông Trùm sửa soạn thay đổi toàn bộ cuộc đời của những con người này. Và ông hy vọng sự thay đổi sẽ đem đến cho họ một đời sống tốt đẹp hơn.

Giorgio ra ban công mời ông vào họp phiên đầu tiên trong ngày. Mười tay Trùm mafia tụ tập trong căn phòng họp của Gia đình. Theo lệnh ông Trùm, Giorgio đã cho họ biết sơ về buổi họp. Cái màn lễ rửa tội là bức bình phong thật tuyệt cho cuộc gặp gỡ này. Nhưng đám Trùm này chẳng có mối giao hảo thật sự nào với nhà Clericuzio, nên chỉ mong càng chuồn sớm càng tốt.

Sào huyết họp hành của nhà Clericuzio là căn phòng nhỏ, không có đến một ô cửa sổ, toàn bàn ghế nặng chình chịch và một quầy rượu. Mười tay Trùm mặt mày ủ dột ngồi quanh cái bàn bằng đá cẩm thạch to tướng và đen ngòm ngòm. Lần lượt bọn họ cúi chào ông Trùm rồi im thin thít chờ ông Trùm lên tiếng.

Ông Trùm gọi hai thằng con, Vincent và Petie, phụ tá Ballazzo và Pippi De Lena cùng dự. Khi mọi người đủ mặt, thằng Giorgio với cái giọng lạnh lùng và khắc nghiệt cổ hữu nói vài lời khai mạc.

Trùm Clericuzio quan sát những khuôn mặt đang ngồi trước mặt ông, những con người quyền uy nhất trong cái xã hội ngoài vòng pháp luật, nhưng chính đám này nắm vận mạng những nhu cầu thiết yếu của nhân dân.

Ông lên tiếng:

- Con trai tôi, Giorgio, đã trình bày sơ cùng các vị về công việc. Và yêu cầu của tôi như thế này: tôi rút lui khỏi tất cả các vụ làm ăn, trừ cờ bạc. Những hoạt động của tôi ở New York, tôi sẽ trao lại cho ông bạn già Virginio Ballazzo đây. ông sẽ thiết lập Gia đình riêng và độc lập với nhà Clericuzio chúng tôi. Tôi nhượng lại tất cả lợi nhuận trên toàn quốc trong các tập đoàn vận tải, rượu, thuốc lá và cả ma túy cho các vị. Mối giao hảo

của tôi với pháp luật sẽ rất có lợi cho các vị. Để đáp lại, tôi chỉ yêu cầu các vị để tôi “chăm lo” những gì các vị kiếm được. Tiền bạc các vị sẽ được bảo quản an toàn và luôn có sẵn khi các vị cần tới. Các vị không còn phải lo ngại Chính phủ nhòm ngó tiền bạc của mình. Với việc này, tôi chỉ xin hưởng năm phần trăm hoa hồng.

Với mười ông Trùm kia thì chuyện này quả là nằm mơ không thấy. Họ mang ơn ông Trùm Clericuzio về vụ lui binh này, khi mà cánh nhà Clericuzio dư sức tà tà tiến đến kiểm soát hoặc để thôn tính đế quốc của riêng họ.

Thằng Vincent đánh một vòng chàm rượu cho khách. Tất cả đám họ đồng đứng dậy nâng ly lên mà chúc mừng ông Trùm Clericuzio về hưu.

Sau thủ tục chia tay của mấy Trùm mafia, thằng Petie dẫn David Redfellow vào phòng họp. Nó ngồi xuống cái ghế bành bằng da, đối diện với ông Trùm. Vincent rót cho nó một ly rượu. Redfellow nổi bật hơn người khác không chỉ vì mái tóc dài thông của nó mà là chiếc bông tai nhận hột xoàn, cái áo jacket vai tréo, cái quần jean giặt ủi lảng cồng. Nó có dòng máu Candinavia của dân Bắc Âu: tóc vàng, mắt xanh trong, nét mặt vui vẻ và rất lạnh trí.

Ông Trùm có món nợ ân tình với thằng David Redfellow. Chính nó đã chứng minh cho ông thấy

là chính quyền cũng chịu đớp hối lộ trong dịch vụ ma túy.

Ông bảo:

- Nè, David, mi rút khỏi ngành ma túy, ta có công việc khá hơn cho mi.

David Redfellow không phản đối. Nhưng nó vẫn hỏi:

- Nhưng sao lại là lúc này, hả bác?

- Một là tội chính phủ xía vào và gây rắc rối quá. Cứ thế này mãi thì mi sống phập phồng suốt đời. Nhưng điều quan trọng hơn là công việc trở nên nguy hiểm quá. Thằng Petie và đám quân của nó cứ phải lo bảo vệ mi. Ta không cho phép vụ này kéo dài nữa. Tội Colombia hung bạo, dữ tợn, liều lĩnh lắm. Thấy kẻ tội trong cái ngành ma túy. Mi sẽ rút qua Châu Âu. Ta sẽ thu xếp việc che chở cho mi ở bên đó. Mi sẽ tiếp tục làm ăn bằng việc mua một ngân hàng bên Ý, rồi mi sẽ sống ở La Mã. Chúng ta sẽ có khối công việc ở đó.

- Hay thật! Cháu, một tiếng Ý bẻ đôi không biết, chẳng hiểu mô tê gì về ba cái ngân hàng hết.

- Mi sẽ phải học cả hai. Rồi mi sẽ sống phồn phơ ở La Mã. Còn nếu muốn thì mi cứ ở lại đây, nhưng ngay lập tức mi sẽ không còn được ta bảo trợ nữa, thằng Petie dẹp ngay việc trông chừng cái mạng cho mi. Tùy mi chọn lựa.

- Đám nào sẽ thay cháu trong vụ này? Cháu vô một cổ phần được không?

- Tội Colombia sẽ nhào vô. Việc này không thể tránh được, đó là thời điểm lịch sử. Nhưng chúng nó rồi cũng tới bờ, khốn khổ với bọn nhà nước thôi.

Redfellow nghĩ ngợi một chút rồi cười phá lên:

- Vậy bác phải cho cháu biết sự thể nào chứ?

- Thằng Giorgio đưa mi tới La Mã. Nó sẽ giới thiệu mi với người của ta ở đó.

Rồi ông đứng dậy ôm nó, bảo:

- Cám ơn đã nghe theo lời ta khuyên. Chúng ta cũng vẫn sẽ là cánh làm ăn cộng tác cùng nhau ở Âu Châu. Bên đó cuộc sống của mi sẽ khá.

David Redfellow vừa ra khỏi, ông Trùm ra lệnh cho mời lão Gronevelt. Là chủ nhân khách sạn ở Vegas, Gronevelt từng phải chịu dưới quyền bảo hộ của nhà Santadio quá cố.

- Ông Gronevelt, ông vẫn tiếp tục làm ăn tại khách sạn Xanadu ở Vegas. Không có gì phải sợ cho bản thân hay tài sản của ông. ông cứ giữ năm mươi một phần trăm cổ phần khách sạn. Tôi làm chủ bốn mươi chín phần trăm trước đây thuộc về nhà Santadio và là đại diện hợp pháp như cũ. ông đồng ý chứ?

Lão Gronevelt, tuy lớn tuổi, nhưng chứng tỏ là tay tinh táo, đàng hoàng. Lão thận trọng nói:

- Nếu ở lại, tôi phải điều hành với quyền hạn như trước. Ngược lại, tôi sẽ bán phần của tôi cho ông Trùm.

Ông Trùm hỏi với giọng hoài nghi:

- Bán à? Bán một mỏ vàng như thế à? Thôi, thôi, ông đừng hù tôi nữa. Tôi là con buôn thứ thiệt đấy, ông à. Nếu nhà Santadio biết phải quấy một chút thì những chuyện khủng khiếp như thế chẳng bao giờ xảy ra. Bây giờ chúng không còn tồn tại nữa. Mà tôi và ông là những người biết điều. Những đại diện của tôi sẽ lo mấy vấn đề của nhà Santadio. Joseph De Lena, thằng Pippi ấy mà, sẽ xem xét lại tất cả những khoản người mắc nợ với Santadio. Nó sẽ là Bruglione của tôi ở miền Tây, với tiền lương là một trăm ngàn một năm, do khách sạn của ông chi, chi bằng cách nào thích hợp với ông nhất. Nếu ông gặp bất kể rắc rối nào, với bất cứ những ai, hãy báo cho

nó. Mà nghề của ông, lúc nào chả gặp ba cái rắc rối.

Lão Gronevelt ồm nhất cao nhồng, có vẻ rất bình tĩnh:

- Sao ông Trùm ưu đãi với tôi quá vậy? ông có thiếu gì người thích hợp hơn tôi?

Ông Trùm nghiêm túc bảo:

- Vì trong nghề của ông, ông là một thiên tài. Tất cả mọi người ở Las Vegas đều nói như vậy. Và để chứng tỏ lòng cảm mến của tôi, tôi xin tặng ông món quà.

Nghe vậy lão Gronevelt mỉm cười:

- Ông đã cho tôi quá đủ rồi. Cái khách sạn của tôi chẳng hạn. Còn có gì đáng quý hơn nữa?

Ông Trùm là người độ lượng. Mặc dù rất nghiêm khắc, ông lại khoái cái trò làm người khác sống sờ vì quyền lực của ông. ông bảo lão:

- Lần họp tới ông có thể ghi danh vào Hội - Cờ - bạc Nevada. Có một chỗ trống đấy.

Đây là một trong vài lần ít ỏi trong đời, lão Gronevelt vừa ngạc nhiên vừa xúc động. Điều gây phấn khởi nhất cho lão là trong tương lai, khách sạn có sòng bài, thật không bao giờ lão dám mơ tưởng tới. Lão bảo:

- Nếu ông Trùm làm điều đó thì chẳng bao lâu chúng ta sẽ giàu to.

- Đã làm rồi ông bạn ạ. Bây giờ ông có thể ra về thơ thới hân hoan chứ?

- Vâng. Tôi về ngay Vegas. Không nên để nhiều kẻ biết tôi đến đây, ông Trùm ạ.

- Phải, Petie, cho đưa nào lái xe tiễn bác về New York.

Bây giờ trong phòng chỉ còn lại ông Trùm, hai thằng con trai, Pippi De Lena và Virginia Ballazzo. Đám này có vẻ hơi hoang mang. Chỉ có thằng Giorgio là tâm phúc của ông Trùm. Mấy đứa kia mù tịt, chưa biết tí gì kế hoạch của ông.

Kể ra với vai trò Bruglinone thì Ballazzo trẻ thật. Chỉ hơn thằng Pippi vài tuổi. Hắn kiểm soát cái tập đoàn vận chuyển Trung tâm quần áo may sẵn và tất nhiên, cả ma túy.

Ông Trùm cho hắn biết kể từ nay hắn hoạt động độc lập với nhà Clericuzio. Hắn chỉ phải “cống nạp” Gia đình mười phần trăm. Đổi lại hắn được toàn quyền lãnh đạo công việc làm ăn của hắn.

Virginia Ballazzo chới với vì tấm lòng rộng rãi của ông Trùm. Hắn thuộc dạng phổi bò, cái dạng mà phải cảm ơn hay phàn nàn cũng rất chi là ồn ào. Nhưng lúc này thấy ngợp vì ân sủng, hắn chẳng biết nói chi mà chỉ ôm cứng lấy ông Trùm.

Ông Trùm lại bảo hắn:

- Trong số mười phần trăm đó, năm phần trăm ta sẽ giữ phòng lúc anh tuổi già hoặc có chuyện rủi ro. Nè, đừng có buồn ta nghe. Có điều lòng dạ người ta vốn đổi thay, trí nhớ người ta có tật, ân nghĩa cũ cứ nhạt phai dần. Để rồi ta phải nhắc nhở anh tính toán cho chính xác.

Ông ngừng một lát rồi đứng đĩnh tiếp:

- Vả lại ta đâu có phải tụi thuế vụ. Ta không bắt anh chịu phạt hay đóng những khoản tiền quá đáng đâu.

Ballazzo hiểu. Với Trùm Domenico, phạt là chắc và lệ. Đùng hòng cảnh cáo cảnh kiếc. Phạt là đi đoong, là chết. Vả lại, người ta còn cách nào khác nữa để đối xử với kẻ thù chứ?

Rồi ông đuối khéo Ballazzo ra. Khi đưa thằng Pippi ra cửa, ông ngừng lại một lát rồi kéo nó sát người, ghé tai nó thì thầm:

- Nè, cậu cháu mình có một bí mật. Cậu chưa bao giờ ra lệnh cho con. Lần này cậu ra lệnh cho

con giữ bí mật đó suốt đời. Nhớ nghe, con.

Trên bãi cỏ trước sân nhà chính, Rose Marie Clericuzio đợi thằng Pippi để nói chuyện. Là một sương phụ còn trẻ và khá đẹp, màu đen chẳng hợp với nó tí nào. Tang chế chồng và anh dè nén cái nhanh nhẩu tự nhiên rất cần thiết cho cái nhìn đầy âu yếm của nó. Đôi mắt nâu, to u ám quá. Màu da ôliu vàng vọt quá. Chỉ còn dải băng xanh của con trai nó đang ôm trên tay là thằng Dante, còn hắt lại cho nó một chút màu sắc. Suốt ngày nay nó giữ khoảng cách với cha và ba anh Giorgio, Vincent, Petie. Nhưng bây giờ nó đợi phải hỏi chuyện thằng Pippi De Lena.

Là anh em họ, Pippi lớn hơn mười tuổi. Vậy mà hồi mới lớn nó si thằng Pippi như điên. Nhưng thằng Pippi lúc nào cũng đạo mạo, lúc nào cũng xa cách. Vì mặc dù nổi tiếng là một đứa rất mềm yếu về xác thịt, thằng Pippi cũng thừa thông minh để né con gái cứng của ông Trùm.

Vừa thấy Pippi, Rose Marie lên tiếng:

- Chào anh Pippi. Và chúc mừng anh.

Pippi nở một nụ cười hấp dẫn đến nỗi cái nhìn vốn thô bạo của nó cũng gây quyến rũ. Nó cúi xuống hôn thằng nhỏ và ngạc nhiên vì thằng nhóc bé tí teo, nhưng mái tóc - còn phảng phất hương trầm từ nhà thờ - dày khiếp thế? Nó bảo:

- Tên cháu đẹp lắm, Dante Clericuzio.

Lời khen quả quá vô tình. Vì Rose Marie đã giữ lại tên thời còn con gái và cũng dùng tên đó để đặt tên cho con. Đây là nó tuân theo lời thuyết phục của ông già. Ông Trùm bảo đặt tên vậy thì có tội vạ gì đâu. Nhưng Rose Marie vẫn cứ cảm thấy áy náy.

Nói hỏi Pippi: “Làm sao anh thuyết phục chị ấy, một người theo đạo Tin Lành, chịu dự lễ Thiên Chúa giáo và đặt tên thánh cho cháu như vậy.”

Pippi cười cười:

- Vì bà xã anh yêu anh và muốn làm vui lòng anh.

Đúng vậy, Rose Marie thầm nhủ, vợ của anh yêu anh vì chị ta không biết tí gì về anh hết. Không như cô, cô đã hiểu và đã từng có thời yêu anh. Cô bảo Pippi:

- Ít nhất anh cũng đặt cho thằng nhỏ một cái tên Mỹ cho chị ấy vui. Đằng này anh lại đặt tên nó là Crocchiixio.

- Anh đặt theo tên ông nội em, để làm ba em vui lòng.

- Tất cả tội mình cứ phải chiều lòng ông như vậy đó.

Giọng cay đắng của cô khóa lấp bằng một nụ cười. Khuôn mặt con nhỏ hài hòa đến nỗi nó chỉ toét miệng cười là bao nhiêu lời chua cay đều tan biến hết.

Cô ngập ngừng bảo:

- Cảm ơn anh đã cứu mạng em.

Pippi nhìn nó trừng trừng, ngạc nhiên, sờ sờ. Một lát nhẹ nhàng bảo cô em họ:

- Chưa bao giờ em gặp nguy hiểm cả.

Nó choàng vai con nhỏ, tiếp:

- Hãy tin anh. Quên tất cả đi. Đừng thèm nghĩ vớ vẩn về những chuyện ấy nữa. Nhớ làm gì. Đời sống tốt đẹp chờ đón chúng ta. Hãy quên quá khứ đi, em ạ.

Rose Marie cúi xuống hôn con, để thằng Pippi không thấy được mặt nó. Biết thế nào Pippi cũng thuật lại buổi chuyện trò này với cha và các anh, nó bảo:

- Em hiểu hết. Em đã tìm được bình an từ con em đây.

Cô muốn gia đình biết cô vẫn yêu họ và cũng rất thỏa lòng vì thằng nhỏ được gia đình đón nhận, được rửa tội, tránh sa địa ngục kiếp kiếp đời đời.

Đúng lúc đó Virginio Ballazzo đến kéo Rose Marie và Pippi ra giữa sân. Ông Trùm xuất hiện từ nhà lớn, theo sau là ba gã quý tử.

Cánh đàn ông trang trọng trong lễ phục, phụ nữ thì váy dài, lũ nhóc thì mặc đồ sa tanh, cả gia đình Clericuzio đứng quay thành nửa vòng tròn, để bác phó nháy bấm một pô. Đám đông quan khách vỗ tay lấp lộp, tán thêm những lời chúc tụng. Và cái khoảnh khắc đó được ghi lại: khoảnh khắc của bình an, chiến thắng, và tình yêu thương. Sau này, tấm ảnh được phóng lớn, treo trong căn phòng của ông Trùm, kế bên tấm ảnh cuối cùng của Silvio, đứa con trai của ông đã chết trong cuộc đại chiến với nhà Santadio.

Ông Trùm lại đứng trên ban công phòng ngủ nhìn xuống quang cảnh lúc tiệc tàn.

Rose Marie đang đẩy xe nôi qua sân đánh bowl. Còn Nalene, vợ thằng Pippi, mảnh mai, dong dỏng, quý phái đang bồng con, thằng Croccifixio, đi dọc theo sân cỏ. Cô đem con đến đặt vào cùng nôi với thằng Dante, rồi hai người mẹ cúi xuống nhìn chúng đầy âu yếm.

Trong lòng ông Trùm dâng lên một niềm hân hoan. Hai đứa trẻ này sẽ lớn lên trong an toàn, đùm bọc và không bao giờ biết được cái giá phải trả để đổi lấy cuộc đời hạnh phúc cho chúng.

Ông thấy Petie đưa bầu sữa vào trong nôi. Hai thằng nhóc tranh giành nhau bầu sữa, làm những người chung quanh rĩ ra cười. Rose Marie bồng con lên. Ông Trùm thở dài, nhớ lại con bé chỉ vài năm trước đây thôi, ông ân hận nghĩ ngợi, thật chẳng có gì đẹp hơn người đàn bà đang yêu, mà cũng chẳng có gì nào lòng hơn lúc trở thành góa phụ.

Rose Marie là đứa con ông thương nhất. Con bé hơn hớn, tươi vui, nhưng bây giờ nó đã thay đổi. Mất chồng, mất anh thật là một đau khổ quá sức nó. Dầu sao, với tình đời dày dặn, ông nghĩ rằng những kẻ chung tình nhất rồi cũng quên được, cũng yêu nữa. Các góa phụ rồi cũng có lúc phát ngán cái bộ tang phục đen ngòm. Lại nữa, hiện nay nó cũng còn có đứa con trai hủ hỉ cho vui.

Ông Trùm nhìn lại đời mình và sự kỳ diệu đã dẫn đến thành quả rực rỡ ngày nay. Để đạt được quyền lực và phú quý, chắc ông đã có những quyết định nhẫn tâm tàn bạo. Nhưng ông chỉ hơi ân hận, vì đó là sự cần thiết. Thôi, hãy để những kẻ khác than vãn rĩ ỉn ăn năn vì tội lỗi của chúng. Còn ông, ông chấp nhận tất cả những gì mình đã gây ra. ông đặt niềm tin nơi Chúa, mà ông biết Chúa sẽ tha thứ cho ông.

Lúc này Pippi đang chơi boccie với đám quân của nó. Mấy đứa này già hơn Pippi, có cửa hàng hàng hoàng ở lãnh địa nhà, nhưng rất hời hợt cậu Pippi. Với trí thông minh, sự khéo léo, Pippi vẫn cứ là trung tâm cho mọi người chú ý. Nó là huyền thoại mà. Nó đã chẳng áp dụng chiến thuật chơi boccie để chơi nhà Santadio đó sao.

Thằng Pippi khoái trá gào lên khi trái banh của nó lấn và đẩy trái banh của đối phương lăn khỏi mục tiêu, ông Trùm tự thú, thằng ranh đáng sợ thật. Rõ ra là một chiến sĩ trung thành, một cộng sự thân thiết, khỏe khoắn, lanh lợi, xảo diệu và không hề khoan nhượng.

Ông bạn quý của Pippi, Virginio Ballazzo vào sân. Chỉ có tay này mới là địch thủ của Pippi. Tiếng hoan hô òa lên khi Ballazzo chơi một cú thành công. Hắn đắc thắng đưa cao tay chào ông Trùm trên ban công, ông Trùm vỗ tay và cảm thấy hãnh diện khi nghĩ rằng những kẻ kia đơm hoa kết trái dưới quyền ông, đã được ông tụ tập về Quogue trong ngày Chúa nhật lễ Lá này. Sự nhìn xa trông rộng của ông sẽ bảo vệ cho chúng tránh khỏi bao khó khăn trong những năm dài sắp tới.

Nhưng cái mà ông Trùm không tiên đoán được là những hạt giống yêu quái kia chưa kịp định hình để thành những tâm hồn người.

PHẦN I. HOLLYVWOOD - LAS VEGAS 1990 - CHƯƠNG 1

Ánh sáng vàng chanh của mùa xuân California rọi xuống mái tóc đỏ xù xù như cái nón cát kết của thằng Boz Skannet. Thân thể vạm vỡ cuồn cuộn bắp thịt của nó như căng ra, nôn nao hồi hộp bước vào cuộc chiến. Toàn thân nó bị kích động với ý tưởng hành động nó sắp làm sẽ được hơn một tỷ con người khắp hành tinh này chiêm ngưỡng.

Trong dây nịt quần thun tennis của Skannet là khẩu súng nhỏ. Nó kéo cái áo jacket có phéc - mơ - tuya xuống tận hông để che khẩu súng. Cái áo jacket trắng của nó chói lọi vì những sọc đỏ chót như những vệt sét. Một dải khăn lốm đốm xanh cột tóc.

Tay phải nó khư khư một chai Evian tổ bố chứa một chất lỏng màu bạc. Thằng Boz Skannet chuẩn bị hoàn hảo cho buổi trình diễn của nó sắp thực hiện với thế giới.

Thế giới đó là cái đám đông khổng lồ đang bu nhịt trước rạp Dorothy Chandler Pavilion tại Los Angeles, đang chờ đợi sự xuất hiện của những ngôi sao điện ảnh đến dự lễ phát giải thưởng của Viện Hàn lâm. Một khán đài lớn được dựng lên dành cho khán giả. Đường phố tràn ngập máy quay phim truyền hình của giới phóng viên. Mấy cha này sẽ gửi hình ảnh các thần tượng đi khắp thế giới. Đêm nay thiên hạ tha hồ mà ngắm nghía những đại minh tinh của nền điện ảnh bằng xương bằng thịt.

Đám lính an ninh mặc đồng phục nâu, lăm lăm dùi cui bóng lộn, đứng dàn hàng ngăn đám khán giả có thể tràn vào.

Boz Skanet cóc ngán tụi này. Vì nó bự con hơn, lẹ hơn và nó có lặn đồ chơi. Nó chỉ canh chừng đám phóng viên truyền hình và mấy tay quay phim, mấy cha này chẳng ngại vượt rào chặn đầu những ông hoàng bà chúa danh tiếng kia. Nhưng đám này chỉ lo quay với chụp, hơi đầu mà ngăn chặn nó.

Một chiếc xe màu trắng từ từ tiến lên lối vào rạp. Athena Aquitane kia rồi, “người đàn bà đẹp nhất thế giới” theo lối tán phét của mấy anh nhà báo!

Cô vừa xuất hiện thì đám đông xô đẩy, ép nhau vào rào cản mà gào lên tên cô. Máy quay phim vây quanh để làm cái việc là gửi tấm nhan sắc mỹ miều của cô đến tận hang cùng ngõ hẻm trên quả đất này. Cô đưa tay vẫy vẫy.

Skannet vội nhảy qua rào khán đài. Nó luồn né qua những rào cản giao thông, nhìn thấy bóng áo nâu của tụi an ninh sắp bu lại, nó lách khỏi, ngon ơ như lừa bóng trên sân nhiều năm trước. Và nó tới vừa đúng lúc. Athena đang phát biểu linh tinh vào cái mi - cò - rô ngó ngoáy cái đầu đề trình diễn những góc cạnh đẹp nhất của cô trước máy quay phim. Ba thằng đực rựa kè kè bên cô. Thằng Skannet phải ăn chắc là máy quay phim hướng về nó, nó mới thấy ngay chai nước vào mặt cô và gào lên:

- Axít nè, con đĩ chó!

Nó nhìn thẳng vào ống kính quay phim, nét mặt bình thản, nghiêm túc, đồng dục tuyên bố:

- Con đó xứng đáng lãnh phần thưởng đó.

Một làn sóng áo nâu và dùi cui trùm lên nó. Skannet quì thụp xuống.

Một thoáng cuối Athena đã nhìn nó. Vì nghe tiếng nó kêu, cô quay lại, và lãnh chất nước trong chai văng lên má và tai.

Cả tỉ khán giả truyền hình đã thấy cảnh đó. Cái mặt yêu kiều của Athena, chất nước màu bạc

trên má, sự khiếp đảm khi nhận ra kẻ tấn công, ánh nhìn thực sự hãi hùng cái thoáng giây tấc nhan sắc kiều sa bị hủy hoại.

Hàng tỉ khán giả được chứng kiến cảnh đám cảnh sát kéo xềnh xệch thẳng Skannet. Thằng phải gió lại còn đưa hai tay bị còng lên chào đắc thắng, cứ như là một ngôi sao xi la ma vậy.

Chỉ đến khi một tay cớm phát hiện ra khẩu súng, điên tiết tọng cho nó một quả như trời giáng ngay “bộ chỉ huy” cu cậu, nó mới lăn đùng ra.

Athena Aquitena quỳnh quáng chùi má. Cô chẳng thấy rất bỏng gì ráo. Mấy giọt nước loãng ra trên tay cô. Thiên hạ xúm vào che chở, bảo vệ, dìu cô đi. Cô lùi lại, bình tĩnh bảo đám đông:

- Chỉ là nước lã thôi mà.

Liếm thử ngón tay ướt rồi ráng nở nụ cười, tiếp:

- Thật đúng tư cách ông chồng tôi.

Biểu diễn một màn can đảm phi thường, cái can đảm đã làm cô thành huyền thoại, Athena bước vào rạp dự lễ phát thưởng. Và khi cô được trao giải Oscar dành cho nữ diễn viên xuất sắc nhất, cả khán phòng đồng loạt đứng lên, tiếng vỗ tay rào rào vô tận.

Trong căn gác thượng lạnh lùng của khách sạn kiêm sòng bài Xanadu ở Las Vegas, vị chủ nhân tám mươi lăm tuổi đang nằm chờ chết. Nhưng với không khí ngày xuân như hôm nay, lão tưởng như có thể nghe thấy, từ dưới mười sáu tầng lầu, tiếng lách cách của quả bóng bằng ngà lăn qua những rãnh hai màu đen, đỏ của bàn Ru - lét, tiếng rì rào, van vủ vù vù của hột xí ngẫu quay long lóc, tiếng xào xạc và rột rẹt của hàng ngàn cái máy đánh bạc đang ăn tươi, nuốt sống những đồng bạc cắc.

Lão Alíred Gronnvelt vui cái vui của bất cứ kẻ nào còn có thể vui được trong giờ phút gần đất xa trời. Suốt gần chín chục năm trời sống trên cõi đời này, lão kinh qua đủ mọi thứ nghề, từ một thằng móc túi, ma cô, cò bạc, đàn em tui sát nhân, cò mồi chính trị và sau cùng là một lãnh chúa nghiêm khắc nhưng đàn ông hoàng của khách sạn sòng bài Xanadu. Ghê sự điều phản bội, nên chưa bao giờ lão thật lòng yêu thương con người, nhưng lão cũng đã từng tử tế với nhiều người, lão chẳng ân hận gì việc này. Bây giờ lão chỉ mong được hưởng những niềm vui nho nhỏ trong đời. Chẳng hạn như làm một vòng quanh sòng bài vào buổi chiều này.

Cross bế lão lên rồi đặt vào xe lăn, cô y tá cuốn chăn cho lão, tên đầy tớ nam lãnh nhiệm vụ đẩy xe. Cô y tá trao cho Cross hộp thuốc viên. Cô không được đi theo, vì lão không thể chịu nổi sự có mặt của cô trong cuộc dạo chơi những buổi chiều như thế này. Chiếc xe nhẹ nhàng lăn trên sân trải cỏ giả ở khu lầu thượng, rồi tiến vô một thang máy dành riêng chạy qua mười sáu tầng lầu để xuống sòng bạc.

Lão Gronevelt ngồi ngay ngắn trong xe, ngắm nhìn hai bên. Cái thú của lão là nhìn lũ đàn ông đàn bà kia hùng hục lâm trận để ăn thua đủ với lão, mà lão biết rằng thần tài chỉ đứng về phía lão thôi. Chiếc xe lăn rất chậm, thông thả, nhẩn nha từ khu Ru - lét và máy kéo tiền, rồi tới cái bầy dành cho dân ghiền xì phé, cả một rừng bàn tiếp đón những tay điên đảo vì hột xí ngẫu. Dân chơi chẳng thèm dòm tới lão già hom hem trong chiếc xe lăn với đôi mắt còn lạnh lợi, nụ cười hóm hỉnh trên cái mặt trơ xương. Vì dân mê cò bạc lết tới sòng bạc bằng xe lăn ở Vegas chẳng thiếu gì, mấy trự này cứ mơ tưởng số mạng còn vẫn vương với họ, vận hên sẽ đền bù lại những cơn bĩ cực trong suốt cuộc đời đen như mồm chó.

Cuối cùng chiếc xe được đẩy vào phòng ăn và giải khát. Tên đầy tớ để lão yên vị trong một ngăn dành riêng cho lão rồi lĩnh sang bàn khác ngồi đợi, chờ lão ra hiệu khi muốn dời đi.

Qua bức tường bằng kính, lão nhìn ra cái hồ tắm menh mông, mặt nước xanh bốc hơi nóng

dưới ánh mặt trời Nevada. Đàn bà, trẻ con rải rác trên mặt hồ trông như những món đồ chơi đầy màu sắc. Lão thoắt có một niềm vui, tất cả quang cảnh này do chính lão dựng nên.

Cross De Lena bảo:

- Bác Alíred, ăn chút gì nhé.

Gronevelt mỉm cười với nó. Lão yêu cái dáng vẻ của Cross, thẳng nhỏ đẹp trai, cái lối đẹp làm hấp dẫn cả quý ông lẫn quý bà, và, nó là một trong vài kẻ mà lão gần như tin tưởng trong suốt cuộc đời của lão.

Lão Gronevelt nói:

- Bác mê cái nghề này quá đi. Cross nè, cháu sẽ thừa kế tài sản này của bác. Bác cũng biết là cháu sẽ phải thỏa hiệp với những đồng hội của chúng ta ở New York thôi. Nhưng đừng bao giờ bỏ Xanadu, nghe cháu.

Cross vỗ vỗ bàn tay lão, dưới làn da nhăn nhúm bọc xương, nó bảo:

- Cháu sẽ không làm vậy đâu.

Lão Gronevelt cảm thấy, qua làn kiếng, mặt trời đang hâm nóng máu lão. Lão bảo thẳng nhỏ:

- Cross nè, bác đã dạy cháu tất cả. Bác cháu ta đã làm được những chuyện rất căng. Rất khó, thật đấy. Nhưng đừng bao giờ ngó lại, cháu ạ. Cháu đã rành những mảnh khóe tìm ra lợi nhuận. Hãy cứ làm những gì hay nhất mà cháu có thể làm. Cháu sẽ được đền đáp. Bác không bàn về ba cái chuyện yêu thương hay hờn ghét. Ba cái đó là đồ bỏ. Chẳng lợi ích

Hai người nhâm nhi cà phê. Lão Gronevelt nhắm mắt bánh nướng. Cross uống cà phê cùng với nước cam.

Lão Gronevelt nói tiếp:

- Có điều, đừng bao giờ trao một biệt thự cho một đứa không chi ra được mười triệu quên. Đừng bao giờ quên điều đó. Mấy cái biệt thự là mơ đấy. Quan trọng lắm, nghe cháu.

Cross lại vỗ về bàn tay lão. Nó giữ bàn tay trong tay nó. Rất chân tình. Trên nhiều phương diện, nó thương yêu lão hơn ông già ruột nó:

- Bác đừng lo. Mấy biệt thự là thánh địa bất khả xâm phạm mà. Còn gì nữa không bác?

Cặp mắt đục lò rắng nhướng lên, lão dặn dò:

- Cần trọng. Luôn luôn cần trọng.

Để làm lão lãng quên tử thần đang vẫy gọi, Cross bảo:

- Cháu sẽ nhớ lời bác. Bao giờ bác mới kể cho cháu nghe trận đánh lớn của nhà Santadio? Thời gian đó bác còn làm với họ mà. Chẳng ai nói cho cháu biết về chuyện này.

Lão Gronevelt thở dài, tiếng thở dài của một người già, chẳng ra tiếng thì thầm, gần như vô cảm. Lão bảo:

- Bác biết thời gian chẳng còn bao nhiêu. Nhưng bác chưa thể kể cho cháu biết chuyện này được. Hãy hỏi bố cháu coi.

- Cháu đã hỏi bố Pippi, nhưng ông không nói gì hết.

- Cái gì qua rồi thì cho qua luôn. Đừng mất công ngó lại. Chẳng biện giải, bào chữa được gì, chẳng sung sướng gì đâu. Mình là sao thì vẫn cứ là vậy. Thế giới thế nào thì vẫn cứ thế thôi.

Trở lại căn hộ trên lầu thượng, cô y tá tắm cũ chiều cho lão rồi đo mạch. Cô nhú mày. Còn lão Gronevelt thì lẩm bẩm:

- Chỉ là chuyện tỷ lệ. Chuyện tính phần trăm.

Đêm đó lão ngủ ngon, vào lúc bình minh lão bảo y tá bông lão ra ban công. Cô đặt lão vào ghế, cuốn mền cho lão, rồi ngồi xuống kế bên, cầm tay lão nghe mạch. Khi vừa định buông tay lão ra, thì lão Gronevelt nắm tay cô lại. Cô để yên cho lão nắm và cả hai cùng lặng lẽ ngắm vùng dương trên sa mạc.

Mặt trời như một trái banh màu đỏ đang chuyển không gian từ xanh đen qua vàng cam. Lão Gronevelt có thể nhìn từ sân tennis tới sân gôn, hồ tắm và bảy cái vi la lấp lánh như cung điện Versailles phát phối những lá cờ của khách sạn Xanadu: trên nền xanh lá rừng là những con bồ câu trắng. Xa nữa là sa mạc cát kéo tới chân trời.

Mình tạo ra tất cả cảnh này, lão tự nhủ. Mình đã dựng nên cái cơ ngơi này trên một mảnh đất chó ị. Và cũng là tự tạo cho mình một cuộc đời như ý. Từ hai bàn tay không, mình đã cố gắng trở thành một người tốt với khả năng có thể trong cõi đời này. Liệu rồi mình có bị phán xét không? Trí lão lãng du về những ngày thơ ấu, đám triết gia nhóc tí ở tuổi mười bốn, tranh luận ỉ xèo về thượng đế và những giá trị đạo lý, cái kiểu lý sự cùn con nít vào thuở ấy.

- Nếu chúng mày hưởng một triệu đô la, mà chỉ phải nhấn một cái nút để tiêu diệt một ngàn thằng Chệt, tụi bay dám bấm không?

Thằng nhãi, bạn lão, căng căng cái mặt hỏi như ra một câu đố hắc búa vậy.

Sau một hồi cãi lộn ỉ xèo, lũ bạn lão đều nhất trí “không bấm nút”, trừ

Bây giờ nghĩ lại, lão thấy là lão đã đúng, chẳng phải vì sự thành công trong đời nhưng vì cái loại câu đố hắc búa đó không còn là vấn đề nữa. Nó không còn gây lưỡng lự, tiến thoái lưỡng nan. Người ta chỉ có một hướng độc nhất để đặt vấn đề.

“Mày có thể bấm nút thịt MƯỜI TRIỆU tên Tàu” - tại sao lại là lũ Tàu? - để lấy MỘT NGÀN đôla không?”. Bây giờ vấn đề là như vậy đấy.

Vạn vật bên ngoài nhuộm trong ánh sáng một màu đỏ thắm. Lão Gronevelt nắm lấy cô y tá để ngồi lại cho ngay ngắn. Con mắt kéo màng của lão nhìn thẳng mặt trời. Lão chập chờn nhớ lại vài người đàn bà lão đã quen, đã yêu. Nhớ lại những việc lão đã làm, những người đã bị lão hạ gục một cách tàn nhẫn và cả sự xót thương mà lão đã biểu lộ. Lão nghĩ đến Cross như nghĩ đến một đứa con ruột mà tội nghiệp cho nó và cả cánh nhà Santadio, nhà Clericuzio. Lão hân hoan vì sắp rời bỏ tất cả. Tóm lại, sống một đời sung sướng hơn, hay sống một đời đạo đức hơn? Và có cần phải là người Hoa để mà quyết định vấn đề không?

Câu hỏi rắc rối này hoàn toàn làm nát tan tâm trí lão. Cô y tá cầm tay lão lên, thấy đã lạnh cứng, cô nghiêng sang lão kiểm tra còn dấu hiệu nào của sự sống không. Không còn nghi ngờ gì nữa, lão đã “đi rồi”.

Cross De Lena, kế vị và thừa hưởng tài sản của Gronevelt, đứng lo tang lễ cho lão. Tất cả nhân vật tai to mặt lớn của Los Angeles, tất cả trùm cờ bạc, tất cả bạn gái của Gronevelt, tất cả nhân viên khách sạn đều được mời hay thông báo. Vì lão nổi tiếng là một thiên tài của ngành đồ bác ở Las Vegas. Lão đã cố động và ủng hộ tiền bạc để cất nhà thờ, chẳng phân biệt giáo phái nào, vì lão thường bảo: “Kẻ nào tin vào tôn giáo và cờ bạc sẽ xứng đáng nhận phần thưởng cho đức tin của nó”. Lão cấm tiệt việc xây cất những ngôi nhà nhem nhếch, ổ chuột, lão xây dựng những bệnh viện hạng nhất, những trường học khang trang. Lão luôn đòi hỏi phải chăm chút như tài sản riêng của lão vậy. Lão dè bủ, khinh thường thành phố Atlanta, nơi chính quyền tiểu bang chỉ ăn cắp, vợ vét tiền, chẳng hề xây dựng gì cho xã hội.

Gronevelt đã dẫn đầu trong việc thuyết phục dư luận rằng cờ bạc không phải là một cái tật xấu xa, gớm ghiếc mà là một nguồn giải trí trung lưu, cũng bình thường như đánh gôn hay chơi

bóng vậy thôi. Lão đã tạo cho cờ bạc thành một kỹ nghệ đáng trọng trên đất Mỹ. Cả Las Vegas muốn tôn vinh lão.

Cross phải tạm gác niềm xúc động riêng tư. Tuy nó cảm thấy một sự mất mát sâu đậm quá, mỗi ràng buộc chân thành, thấm thiết giữa lão với nó trong suốt cuộc đời. Mà bây giờ Cross lại trở thành chủ nhân của năm mươi một phần trăm cổ phần khách sạn Xanadu trị giá năm trăm triệu.

Nó biết đời nó sẽ phải thay đổi. Trở thành quá giàu có và quá nhiều quyền lực, ắt sẽ gặp nhiều hiểm nguy hơn. Mối quan hệ với ông Trùm Clericuzio và gia đình ông sẽ phải khéo léo, khôn ngoan hơn, vì ngày nay, trong mối liên hệ này, nó còn là một thành viên của họ, trong công việc làm ăn rộng lớn này.

Cứ phen đầu tiên, Cross gọi về Quogue, Giorgio nói chuyện với nó và ban cho nó vài chỉ thị. Giorgio cũng báo cho nó biết, ngoài Pippi ra, cả gia đình không đến dự đám tang được. Thằng Dante cũng sẽ bay đến bằng chuyến bay sau, nhưng chỉ để hoàn tất nốt công việc đã được bàn thảo, chứ không ở lại đám tang. Việc thằng Cross làm chủ một nửa khách sạn không hề được nhắc tới.

Nó nhận thư của em nó, con Claudia. Nhưng khi nó gọi, Claudia mắc bận. Một bức thư khác của Ernest Vail. Nó rất mến Vail và còn gánh năm chục ngàn tiền nợ cá cược cho hắn. Dù sao Vail cũng phải đợi sau đám tang.

Nó cũng nhận được một thư của Pippi, cha nó, người từng là bạn lâu đời của lão Gronevelt và là người nó mong nhận được những lời khuyên cho tương lai của nó. Cha nó sẽ phản ứng ra sao với tình trạng mới, tài sản mới này của nó? Điều này cũng gây nên một sự khó khăn như vụ cư xử với nhà Clericuzio. Những người này sẽ chỉnh lại cái việc Bruglione của họ ở miền Tây quá giàu và quá mạnh ngay trong lòng quyền lợi, tài sản của chính họ.

Cross không nghi ngờ gì sự bàng hoàng của ông Trùm. Còn cha nó nữa, chắc ông sẽ yểm trợ nó. Nhưng đám con ông Trùm: Giorgio, Vincent và Petie, họ sẽ phản ứng thế nào? Rồi còn thằng Dante, cháu ngoại ông nữa. Nó và thằng Dante đã là địch thủ của nhau từ hồi còn nằm trong nôi, trong ngày lễ rửa tội, tại nhà nguyện riêng trong lãnh địa của ông Trùm. Chuyện đùa đó vẫn thường nhắc đến trong gia đình.

Bây giờ thằng Dante lại tới Vegas để “mần công chuyện” vụ thằng Trộm Trâu Tim bự. Điều này nó không yên tâm vì nó mến thằng Tim bự. Nó áy náy không biết thằng Dante rồi sẽ “mần công chuyện” theo cách nào đây?

Đám tang lão Gronevelt lớn chưa từng thấy ở Las Vegas, một sự tri ân tôn kính vị thiên tài. Thi hài lão quàng tại nhà thờ Tin Lành, ngôi nhà thờ được xây bằng tiền của lão, kết hợp nét hoành tráng của các giáo đường ở Âu Châu với những bức tường màu nâu nghiêng nghiêng theo phong cách của nền văn hóa thổ dân Mỹ. Và đúng tiện nghi cho một Vegas lừng lẫy như thế, một bãi đậu xe khổng lồ được trang trí theo lối Mỹ da đỏ nhiều hơn theo mô tuýp tôn giáo Âu Châu.

Dàn đồng ca hát lên những lời “sáng danh” Thiên Chúa và phó thác linh hồn lão Gronevelt vào cõi thiên đàng là dàn đồng ca từ trường đại học mà lão đã cấp ba xuất học bổng với lòng nhân đạo.

Hai trăm người đã tốt nghiệp địa học bằng học bổng của Gronevelt, họ để tang lão và đau khổ chân tình. Vài đám đông như những con thiêu thân đã sạt nghiệp trong khách sạn của lão có vẻ hân hoan ra mặt, vì cuối cùng thì cũng có dịp để thắng lão. Đàn bà tách thành một nhóm, lặng lẽ khóc. Đại diện Do Thái giáo, Thiên Chúa giáo từ những nhà thờ xây dựng bằng tiền của lão

cũng tề tựu đông đủ.

Không thể đóng cửa khách sạn, vì như vậy là đi ngược với lòng tin cần của Gronevelt, tuy nhiên cũng có mặt mấy tay quản lý, mấy tay hồ lì xuống ca. Kể cả mấy xếp đang ở tại các biệt thự cũng đến dự. Pippi và Cross tỏ ra rất trọng họ.

Thống đốc tiểu bang Nevada là VValter tháp tùng thị trưởng thành phố đến dự lễ tang. Đường đi bị chặn lại cho đoàn người đưa đám dài dằng dặc, theo sau chiếc xe tang màu bạc, đi bộ đến tận nghĩa trang và để cho lão Gronevelt dạo qua cái thế giới do chính lão tạo dựng lần cuối cùng.

Đêm đó, công dân Vegas dâng lão Gronevelt lễ vật sau cùng mà chắc là lão hả hê nhất. Thần dân Vegas nhào vào đánh bạc như hóa rồ, tạo một kỷ lục “cháy túi” chưa từng thấy, tất nhiên không thể so sánh với những đêm giao thừa. Lũ rồ này tổng táng tiền bạc theo lão để tỏ lòng tôn kính.

Cuối ngày hôm đó, Cross De Lena sắp xếp để khởi đầu một đời sống mới.

Cũng đêm đó, Athena Aquitane ngồi một mình trong căn nhà của nàng trên bờ biển tại Malibu Colony, cố tìm một giải pháp. Gió từ đại dương thổi vào làm cô thoáng rùng mình. Thật khó tưởng tượng nổi một ngôi sao điện ảnh danh tiếng khắp thế giới như cô khi còn là một đứa trẻ. Khó biết được hình ảnh hồi thơ ấu và đoạn đường đã đưa cô trở thành người đàn bà. Quyền linh của ngôi sao điện ảnh đầy uy lực tới mức cứ như là quá trình trưởng thành sánh với những anh hùng, mỹ nữ từ trên trời sa xuống. Chẳng bao giờ có chuyện mấy đấng ấy dãi dầm, ghé chóc, mặt mũi như ma lem, không hề có chuyện thủ dâm, không bao giờ xin xỏ tí tình, chưa từng bị số mạng chơi khăm. Ngay cả Athena lúc này đây, cũng khó nhớ ra được một con người như thế.

Athena nghĩ rằng cô được sinh như một trong những con người may mắn nhất trần đời. Mọi chuyện đến với cô rất tự nhiên. Bố mẹ cô thật tuyệt vời. Họ nhận ra thiên tài của cô và nuôi dưỡng nó. Họ yêu quý cái đẹp thể xác của cô và giáo dục tâm hồn cô bằng quyền lực của cha mẹ. Cô được cha dạy chơi thể thao, mẹ dạy văn chương và nghệ thuật. Cô không thể nhớ ra sự đau khổ trong suốt tuổi ấu thơ, dù chỉ một lần. Cho đến năm cô mười bảy.

Cô phải lòng Boz Skannet, lớn hơn cô bốn tuổi, là ngôi sao địa phương trong đội banh trường nó. Gia đình nó là chủ ngân hàng lớn nhất Houston. Vẻ đẹp trai của nó và nhan sắc của cô - mỗi người một vẻ mười phen vẹn mười - cộng vào đó là sự ngộ nghĩnh và nét duyên dáng của nó và hơn nữa là vì nó si cô. Thân thể hoàn hảo của hai đứa hút lấy nhau như nam châm, thịt da ngọt ngào như sữa, êm dịu như nhung. Với tinh thần mấy sông cũng lội, vạn đèo cũng qua, chúng lấy nhau. Hai đứa dìu nhau vào cõi thiên đàng, cầu xin mãi mãi bên nhau cho tới răng long đầu bạc.

Chỉ vài tháng sau Athena có bầu, nhưng với thân hình hoàn hảo, cô chỉ lên cân chút đỉnh, chẳng ốm đau gì và vui thích vì sắp có con. Cô vẫn tiếp tục học đại học, học kịch, chơi gôn và ten nít. Boz lấn lướt cô trên sân ten nít, thì cô hạ nó dễ dàng trên sân gôn.

Boz làm trong ngân hàng ông già nó. Ngay sau khi sanh một bé gái, mà cô đặt tên là Bethany, Athena lại tới trường vì Boz thừa tiền để mướn vú em và một hầu gái.

Hôn nhân lại càng làm cho Athena đói hiểu biết. Cô đọc ngẫu nhiên những kịch bản độc đáo. Hoan hỉ với Pirandello, khiếp đảm cùng stindberg, nức nở trên những dòng viết của Tennessee VWilliams. Cô trở nên gợi cảm hơn. Sự thông minh phủ lên nhan sắc cô một phẩm hạnh mà chỉ với nhan sắc không, đôi khi chưa hoàn hảo. Chẳng có gì phải ngạc nhiên khi cánh mày râu, già có trẻ có, si mê cô. Bạn bè thằng Boz ganh với nó, vì nó có con vợ tuyệt quá. Athena tự hãnh diện vì sự hoàn hảo của mình. Cho đến vài năm sau, cô mới khám phá ra sự

hoàn hảo quá làm nhiều người tức giận, kể cả bạn bè và người yêu.

Boz thường nói đùa: cứ y như bỏ cái xe Rolls quý giá ngoài đường suốt đêm vậy. Nó đủ thông minh để biết rằng định mệnh đã an bày cho vợ nó những điều tuyệt hơn, lớn lao hơn. Nó cũng biết vợ nó là một người rất phi thường. Và nó thấy rõ là nó sẽ mất cô nàng. Mặc dầu tự nó biết không phải thằng chết nhất, nhưng thiên hạ thái bình quá, chẳng có chiến tranh chiến triếp gì để cho nó có dịp biểu diễn sự can trường của nó. Nó biết tổng là ngoài ánh nhìn dễ thương, ấm áp, nó chẳng có một tài năng đặc biệt nào. Nó cũng không tha thiết việc tích lũy một gia sản khổng lồ.

Nó ghen với tài của vợ, với tính xác quyết của cô về vị trí cô trong thế giới của riêng cô.

Thế là thằng Boz Skannet đâm đầu đi mà tìm cái số của nó. Nó uống rượu như hũ chìm. Nó rù quén vợ của mấy thằng đồng nghiệp. Và trong ngân hàng của ông già mình, nó bắt đầu những giao dịch mờ ám. Nó trở nên hãnh diện vì trò xảo quyết ma mãnh đó, và dùng sự xảo quyết ma lanh che dấu tính thù ghét vợ đang tăng dần trong nó. Vì ghét bỏ một cô vợ đẹp như mơ và hoàn toàn như Athena, thì đâu còn hào khí?

Dù ăn chơi trụy lạc như vậy, nó vẫn khỏe như trâu. Nó bám vào sức khỏe như một cứu cánh. Nó tập thể hình, học đánh quyền Anh. Nó rất khoái những buổi dợt trên võ đài, nơi đó nó có thể đâm nát mặt một con người, rồi sẵn sàng chịu phạt. Nó mê săn bắn, một trò giết chóc. Nó khoái dụ mấy mụ đàn bà chất phác, ngây thơ như trong tiểu thuyết.

Rồi với cái lấu cá mới khám phá ra, nó nghĩ ra một cửa thoát. Nó sẽ dụ con vợ để cho nó một đồng con: bốn, năm, sáu đũa. Lũ nhóc sẽ gắn chặt vợ chồng nó. Và cô vợ nó sẽ hết nhảy tón lên đòi bỏ nó. Nhưng Athena, lần này, đã biết ngay nó định giở trò gì. Cô trả lời “không” và còn bồi thêm: “Nếu anh muốn có con, thì bảo mấy con đàn bà đang siết bù loong với anh đó để cho”.

Lần đầu cô dùng cái giọng thô bỉ như vậy với nó. Cũng chẳng ngạc nhiên vì vợ nó biết hết những chuyện lằng nhằng của nó. Nó không hề giấu. Thật ra, đó là nó chơi mánh. Rồi chính nó chứ không phải vợ, đã dàn cảnh cho con nhỏ cuốn gói ra đi. Một trò ma đầu của nó đấy.

Athena cũng nhìn thấy những trò ma mãnh của nó, nhưng cô còn non quá, lại chỉ lo cho bản thân, nên không quan tâm. Chỉ đến khi thằng Boz nổi tánh hung bạo, Athena với tuổi đôi mươi, trở thành cứng như sắt, mất kiên nhẫn và thiếu suy nghĩ.

Boz tiếp tục chơi cái trò của thằng đàn ông thù ghét đàn bà. Mà đối với Athena thì thằng chồng hóa rồ rồi. ở chỗ làm về, thằng Boz ghé lấy một đồng quần áo giặt ủi đem về bảo:

- Nè cưng, thời giờ của cưng đáng quý hơn anh. Em phải đến hết lớp này qua lớp khác, nào là kịch, rồi âm nhạc, ngoài những việc chính của

Nó tưởng cái giọng mơn trớn đó không làm cô phát hiện ra cái tâm địa hận thù của nó.

Một hôm nó ôm một đồng quần áo lù lù trong khi vợ nó trong bồn tắm. Nó dòm xuống con vợ, tóc vàng ánh, da nõn nà, vú, mông rất mỹ trang trí những nõn bọt xà bông.

Nó bảo, giọng khản đặc: “Nè, cô có muốn tôi ném cái đồng cứt này vô bồn không?” Nhưng hù vậy thôi, nó treo áo quần vô tủ đằng hoàng, dìu cô ả ra khỏi bồn tắm, lau khô nàng bằng mấy cái khăn tắm màu hồng. Rồi nó làm tình với cô. Vài tuần sau, màn kịch lại tái diễn. Nhưng lần này nó liệng ba cái quần áo vô bồn tắm thiệt.

Một bữa tối, nó hăm đập hết chén đĩa trong bữa ăn, rồi cu cậu cóc làm gì hết. Nhưng một tuần sau, nó phá không còn giống gì trong nhà bếp. Nó luôn tỏ ra hối lỗi ngay sau đó, xoa dịu bằng cách làm tình. Nhưng bây giờ thì đẹp, Athena hát bài xin miễn. Chúng nó ngủ riêng phòng.

Một bữa ăn tối, thằng Boz dứ dứ nắm đấm bảo: “Mặt cô quá hoàn hảo. Có lẽ tôi phải đục bể mũi

cô, biết đâu nó sẽ hấp dẫn hơn, như Marlon Brando ấy”.

Cô vọt vô bếp, nó rượt theo. Cô hoảng hốt chop con dao. Thằng Boz cười hề hề. “Đó là cái trò độc nhất cô không làm nổi đâu”. Nó nói đúng. Nó dễ dàng lấy lại con dao. Nó bảo: “Anh giỡn mà cưng. Cái tệ nhất ở em là không có óc khôi hài”.

Athena mới hai mươi mốt tuổi, dư sức cầu cứu cha mẹ, nhưng không làm, cũng chẳng tâm sự với bạn bè. Trái lại, cô tự lo, cô tin vào tài trí của mình. Cô thấy, với tình trạng nguy khốn này, khó có thể qua được đại học. Cô cũng biết chính quyền không bảo vệ được cho cô. Cô thoáng lập một kế hoạch làm cho Boz yêu lại cô một cách thật tình, thằng Boz lại i như nó ngày xưa. Nhưng cô cảm thấy ghê tởm kể cả một thoáng nghĩ là nó chạm vào người cô. Cô cũng biết rằng chẳng thể đóng giả trò yêu đương vớ vẩn được, mặc dù cô rất say mê kịch nghệ.

Tất cả những gì thằng Boz cố tình làm để áp lực, dồn ép cô phải tự bỏ đi. Nó không đụng tới cô, mà trút lên đầu con bé Bethany.

Nó cứ tung con bé mới một tuổi lên trời, rồi giả bộ không thèm chụp, chỉ thoáng giẫy thập tứ nhất sinh, nó mới lẹ làng đỡ con bé. Nhưng có lần nó để con bé rớt xuống cái ghế dài, làm như bị lỡ tay vậy. Rồi cuối cùng, một hôm, nó cố tình để con bé rơi thẳng xuống sàn. Athena giật bắn người, khiếp đảm, nhào tới ôm lấy con, vỗ về. Cô thức suốt đêm bên nôi con để coi chừng nó có bị gì không. Đầu con nhỏ sưng một cục thù lù thấy sợ. Thằng Boz nước mắt nước mũi tèm lem, ỉ ôi xin lỗi, thề bán mạng không bao giờ giỡn kiểu đó nữa. Nhưng Athena đã đi đến một quyết định.

Hôm sau, cô rút hết tiền của cô trong ngân hàng, đăng ký du lịch nhiều tuyến khác nhau, thật rắc rối để không bị theo dõi được. Hai hôm sau, khi Boz trở lại, vợ con nó biến mất tiêu.

Sáu tháng sau, Athena xuất hiện tại Los Angeles, không có con bé. Cô dễ dàng kiếm được một ông bầu loại trung bình và làm việc với một nhóm kịch nhỏ, đóng vai chính trong một vở kịch tại Mark taper Forum. Vai diễn này dẫn cô đến một vai nhỏ trong một cuốn phim tầm tầm, rồi tiếp đến một vai phụ trong một cuốn phim hạng A. Đến phim tiếp theo, cô đã trở thành một ngôi sao đắt giá, và thằng Boz Skannet lại bước vào cuộc đời

Ba năm sau, cô cúng cho nó một món tiền và tổng khứ. Nhưng cô không ngạc nhiên về hành động của nó trong lễ trao giải thưởng vừa qua. Một trò lấu cá cũ xì, Nhưng lần này là một trò đùa... Lần tới, cái chai chắc chắn sẽ đầy axit.

- Nè, có vụ lộn xộn bên phim trường. Vì cái vụ con Athena bị tấn công hôm lễ đó, họ sợ nó không đến đóng tiếp cuốn phim. Bantz muốn gặp cậu ở phim trường. Tụi nó muốn cậu nói chuyện với con Athena đấy.

Molly Randers bảo Claudia De Lena khi cô đến văn phòng của Molly cùng với Ernest Vail sáng hôm đó. Claudia trả lời bạn: “Khi xong việc ở đây, mình sẽ phôn cho cô ấy. Bộ cô ấy giỡn sao chứ?”

Molly Flanders là một luật sư trong ngành giải trí, và trong thành phố đầy những tay đáng gờm này thì chị ta là một tay cứng đầu dễ nể nhất trong nền thương mại điện ảnh. Chị ta thật sự say mê những màn tranh đấu trong những phiên tòa và gần như luôn luôn thắng, vì chị ta là một diễn viên rất cừ, một trạng sư lớn thứ thiệt.

Trước khi nhảy qua ngành luật giải trí, chị từng là luật sư biện hộ hàng đầu ở tiểu bang Cali. Chị đã cứu mạng hai chục tên sát nhân khỏi phòng hơi ngạt. Tệ nhất thì lũ thân chủ này cũng chỉ phải chịu mức án vài năm vì tội ngộ sát thôi. Thế rồi chị đổi ý, quay cái rụp qua làm luật sư ngành giải trí. Chị bảo lo ba cái vụ này ít máu me hơn, thú vị hơn, mà lại có nhiều thằng thông minh, lấu cá hơn.

Bây giờ chị là đại diện cho những đạo diễn của loại phim hạng A, những ngôi sao đắt giá, những kịch gia hàng đầu. Và ngay trong buổi sáng hôm sau phát giải Oscar, một trong những khách hàng thân thiết của chị, Claudia De Lena, tới văn phòng chị. Cùng đi với cô là người cộng tác hiện nay của cô trong khâu kịch bản, là một tiểu thuyết gia đã có thời nổi tiếng, Ernest Vail.

Claudia De Lena là khách hàng ít quan trọng nhất của Molly, nhưng là người bạn tâm tình thân thiết nhất. Vì vậy, khi Claudia nhờ lo vụ này cho Vail, chị đồng ý ngay. Bây giờ chị ân hận vì đã trót nhận lời. vấn đề của Vail, ngay chị cũng không giải quyết được. Lại nữa, thằng cha thuộc loại mà chị không một chút cảm tình, cho dù vẫn phải học cách trù mến mọi người, kể cả mấy đứa cô hồn, sát nhân, thân chủ của chị. Điều này làm chị áy náy khi sắp phải báo cho hắn một tin không mấy gì vui. Chị bảo:

- Anh Ernest, tôi đã xem lại mấy cái hợp đồng tất cả các người liên quan đến hợp pháp. Và tôi không tìm ra một điểm nào để anh tiếp tục kiện hãng phim Lodd stone. Chỉ có một cách độc nhất anh có thể lấy lại tác quyền là anh phải... ngủm trước khi bản hợp đồng hết hạn, nhưng cũng phải chờ mất năm năm.

Mười năm trước, Ernest Vail từng là tiểu thuyết gia nổi tiếng nhất tại Mỹ, được các nhà phê bình ca tụng, số độc giả rất lớn. Hãng phim Lodd stone đã mua bản quyền một cuốn tiểu thuyết của anh, dựng thành phim, đạt thành công không ngờ. Chỉ hai tập tiền lãi đã thành một gia sản lớn. Rủi cho Vail trong bản hợp đồng đầu tiên anh đã trao từ nhân vật cho đến tựa đề cho hãng phim được quyền khai thác tại tất cả vệ tinh trên hoàn vũ, dưới mọi hình thức giải trí đã và chưa phát minh ra. Cái hợp đồng mẫu mực cho những nhà văn chưa từng u đầu sút trán với giới làm phim.

Mặt Ernest Vail thì cứ chua chát, thê lương như đưa đám. Cũng có lý do. Chẳng là mấy bố phê bình thì vẫn hoan hô sách của anh ta, nhưng chẳng có ma nào mua đọc. Rồi thì, đi ngược với tài năng đang lên của anh, đời tư của anh lại tuột dốc không phanh. Hai mươi năm trước, mẹ vợ cuốn gói ra đi, xách theo cả ba đứa con. Cuốn sách độc nhất được làm phim, anh lãnh tiền chỉ có một lần, tụi hãng phim hốt cả trăm triệu năm này qua năm khác.

Vail lên tiếng:

- Chị cắt nghĩa cho tôi rõ chút coi.

- Mấy cái hợp đồng đó là bằng chứng rất ngốc. Hãng phim có quyền làm chủ tất cả nhân vật của anh trong cuốn sách đó. Chỉ có một lỗ hổng duy nhất. Theo luật bản quyền tiểu bang thì khi anh chết, tất cả tác quyền sẽ chuyển lại người thừa kế.

Lần đầu tiên Vail nhếch mép cười, bảo:

- ơn cứu rỗi đấy.

Claudia hỏi:

- Chúng ta đang nói về tiền bạc nào thế này?

Molly bảo:

- Một món tiền lớn, năm phần trăm trên toàn bộ, Thử tính chúng nó sẽ làm thêm năm phim nữa dựa theo cuốn sách, mà không hề hấn gì. Tổng cộng tiền cho thuê phim thôi trên khắp thế giới là bạc triệu rồi. Vậy thì nói chuyện về số bạc từ ba mươi tới bốn mươi triệu, chứ nói cái gì.

Chị cười chua chát, tiếp:

- Nếu anh chết, tôi có thể lấy cho người thừa kế của anh con số lớn hơn vậy rất nhiều. Vì chúng ta đã có vũ khí chơi nát sọ chúng được rồi.

Vail nói:

- Chị gọi dùm mấy người ở Lodd stone. Tôi có một buổi họp. Tôi ráng thuyết phục là nếu họ không thanh toán cho tôi, tôi sẽ tự tử.

- Chúng không tin anh đâu.

- Vậy thì tôi sẽ tự tử cho chúng biết.

Claudia thân mật bảo:

- Nào, nói chuyện tỉnh táo một chút. Ernest, anh mới năm mươi sáu. Chết vì tiền là còn quá trẻ đấy. Vì nước, vì tình thì được. Vì tiền thì đừng, hết quá.

- Tôi còn phải cung cấp tiền cho vợ con.

Molly kêu lên:

- Vợ cũ của anh ấy à? Chúa ơi! Từ ngày ấy đến giờ anh đã lấy thêm hai đời vợ nữa rồi còn gì.

- Tôi nói người vợ thực sự của tôi kia. Người có con với tôi ấy.

Molly hiểu tại sao không ma nào ở Hollyvwood ưa nổi thẳng cha này. Chị bảo:

- Với hãng phim, không phải anh muốn là được đâu. Chúng biết anh sẽ chẳng tự tử tự tiếc gì ráo. Chúng không để bị một anh nhà văn bịp đâu. Nếu anh là một ngôi sao hái ra bạc thì có thể. Một đạo diễn xịn, có thể luôn. Nhưng nhà văn thì đừng hòng. Không bao giờ. Trong nghề này, các anh chỉ là cục cứt. Xin lỗi nghe, Claudia.

- Anh Ernest biết chứ, mình cũng biết. Nếu tất cả dân thành phố này không chết khiếp vì một mảnh giấy để trống thì họ đã thủ tiêu sạch chúng ta rồi. Nhưng cậu không còn cách nào sao?

Molly thở dài rồi phôn cho Eli Marion. Vì chị đã từng đụng độ khi gọi thẳng cho Bobby Bantz, chủ tịch hãng phim Lodd stone.

Sau đó, Claudia và Vail cùng ngồi uống rượu với nhau trong một quầy nhỏ cạnh hành lang sân chơi Polo. Vail trầm ngâm nói:

- Đàn bà lớn con, Molly ấy mà, đàn bà lớn con dễ dụ hơn. Họ lại luôn hay hơn mấy cô nhỏ con lúc ở trên giường, có thấy vậy không?

Không phải mới lần đầu Claudia tự hỏi tại sao cô lại khoái Vail đến thế. Rất ít người ưa anh ta. Cô đã từng mê tiểu thuyết của anh, bây giờ vẫn vậy. Cô bảo:

- Anh cút thật đấy.

- Tôi chỉ muốn nói đàn bà bự con ngọt ngào hơn. Họ bùng điểm tâm đến tận giường cho mình, họ làm cho mình những điều nho nhỏ. Những công việc phụ nữ ấy.

Claudia nhún vai. Vail bảo:

- Đàn bà lớn con nhân hậu lắm. Có một bà, một đêm sau bữa tiệc, đưa tôi về nhà, rồi cứ ngẩn ra, chẳng biết sử dụng tôi vào việc gì. Y hệt mẹ tôi nhìn quanh bếp, khi trong nhà chẳng còn cóc gì để ăn, để tính toán làm sao dọn bữa.

Họ tiếp tục nhâm nhi. Như mọi lần, Claudia lên dây thều trong những lúc anh bị xuống tinh thần quá:

- Anh có biết em và Molly trở thành bạn thân như thế nào không? Chị ấy biện hộ cho thẳng cha, giết con bồ của nó và chị ấy cần vài đoạn thoại kha khá cho nó khi ra tòa. Em viết cảnh ấy cũng như viết kịch bản phim vậy. Thế mà thẳng thân chủ của chị ấy được hưởng án ngộ sát. Hình như em viết thoại và phác thảo kịch bản cho ba vụ nữa rồi thôi.

- Anh chỉ ghét Hollyvwood vì hãng Lodd stone chơi khăm quyển truyện của anh chứ gì?

- Đâu phải chỉ vì vậy. Tôi như người thuộc về thời văn minh cổ đại, như người Aztecs, như đế

quốc Trung Hoa, như dân da đỏ Mỹ cổ, những người bị hủy diệt bởi lũ người với nền kỹ thuật nguy tạo. Tôi là một nhà văn thật sự, Tôi viết những truyện để kêu gọi lương tâm con người. Cái lối viết đó là một kỹ thuật thật lười. Nó không thể chơi với điện ảnh. Điện ảnh có máy quay phim, có dàn dựng, có âm nhạc, có những khuôn mặt vĩ đại kia. Làm thế nào một nhà văn có thể gọi lại tất cả điều đó bằng chữ nghĩa? Và điện ảnh thu gọn chiến trường, nó không cần thẳng trí óc mà chỉ cần thẳng con tim.

- Sư anh, em không phải là nhà văn. Một tay viết kịch bản không phải là nhà văn, phải không? Anh nói vậy vì anh cóc viết được kịch bản phim.

- Tôi có chê cô đâu. Tôi cũng đâu có chê phim ảnh, khi phim ảnh là một nghệ thuật. Tôi chỉ phân tích thôi.

- May mà tôi mê mấy quyển sách của anh. Chẳng có ai ở đây ưa anh

Vail cười thật dễ thương.

- Không, không, họ đâu có không ưa tôi. Họ chỉ khinh thường tôi thôi. Nhưng khi người thừa kế của tôi lấy lại được bản quyền mấy nhân vật của tôi bằng cái chết của chính tôi, họ sẽ nể tôi.

- Anh nói nghiêm túc đấy à?

- Tôi nghĩ là tôi nghiêm túc. Nó là một viễn ảnh đầy mê hoặc: tự tử ấy mà. Bộ có gì trái luật à?

- Ồ, chuyện như cú đấy.

Rồi cô choàng tay qua Vail, nói:

- Trận chiến mới bắt đầu mà. Em tin chắc khi đưa ra những quan điểm của anh, họ sẽ nghe, ok?

Vail cười cười:

- Đừng vội lo. Tôi cũng bỏ ra ít nhất sáu tháng tìm phương án chứ, Tôi ghét bạo động.

Claudia chợt nhận ra Vail rất nghiêm túc. Cô kinh ngạc vì cảm giác hãi hùng về cái chết của anh ta. Không phải cô yêu anh, dù đã có một giai đoạn ngắn họ yêu nhau thật đấy. Cũng chẳng phải vì cô khòai anh ta. Mà chỉ vì những cuốn sách tuyệt vời anh ta viết không đủ sức mạnh bằng đồng tiền. Nghệ thuật của anh bị đánh gục bởi kẻ thù bí ối là tiền.

Để quên đi nỗi hãi hùng đó, cô bảo Vail:

- Nè, nếu tình trạng tệ hại thêm, mình về Vegas gặp anh Cross của em. Anh ấy cũng mến anh, anh ấy sẽ làm cái gì đó.

- Anh ấy chẳng mến tôi đến thế đâu.

- Anh ấy tốt bụng lắm, em biết anh của em mà.

- Không, cô chẳng biết gì về ông anh của cô đâu.

Athena từ Dorothy Chandler Pavilion về thẳng nhà, sau buổi lễ phát giải, chẳng màng đến tổ chức tiệc mừng, về tới nhà là leo vô giường liền. Nhưng cô trăn trở hàng giờ không ngủ được. Từng thớ thịt cô căng thẳng. Mình không thể để nó làm vậy nữa, cô tự nhủ, không thể tái diễn trò đó. Mình không thể sống trong khủng khiếp như vậy nữa.

Cô pha ly cà phê và ráng uống. Nhưng nhìn bàn tay mình run rẩy, cô mất bình tĩnh, bước vội ra ban công, ngắm bầu trời đêm đen thăm thẳm. Cô lặng đứng hàng giờ, con tim trĩu nặng lo âu, khiếp đảm.

Cô thay quần áo, mặc cái quần sọc trắng, xỏ đôi giày tennis, và khi mặt trời ló dạng, cô chạy. Cô chạy hết sức mình dọc bờ biển, ráng giữ bước chân khỏi trượt trên cát ướt, ráng chạy đúng làn ranh trong khi làn nước lạnh ngăn ngắt ủa phủ chân cô. Cô cần phải sáng suốt, tỉnh táo. Không

thể để thằng Boz đập cô. Cô đã lao động quá vất vả, quá lâu. Nó sẽ giết cô, cô chẳng nghi ngờ điều này. Nhưng trước hết nó sẽ đú đởn với cô, hành hạ cô. Nó sẽ làm biến dạng cô, làm cho cô xấu xí và tưởng là điều đó sẽ làm cô lại thuộc về nó. Cô cảm thấy nổi phẫn nộ trào tới họng. Đúng lúc đó, một làn gió mát từ biển khơi phả vào mặt cô. Không, không!

Cô nghĩ tới phim trường, họ đang điên lên, họ hăm dọa cô. Nhưng không phải vì cô, họ chỉ lo cho tiền của họ. Chợt nghĩ đến cô bạn Claudia, cô cảm thấy buồn. Chuyện gì đã gây nên sự rạn nứt này vậy? Cô nghĩ đến tất cả những người khác, nhưng cô biết mình không chịu nổi sự thương hại, Thằng Boz nó điên. Những người tỉnh táo sẽ khuyên giải nó. Nhưng nó đủ thông minh để làm mọi người nghĩ rằng nó sẽ thắng. Nó sẽ bắt cô trở lại. Nhưng cô thì biết rất rõ cô không thể chơi trò may rủi. Cô không thể cho phép mình chơi cái trò may rủi này.

Chạy tới tảng đá lớn màu đen, tức là đã hết ranh giới bờ biển Bắc, cô muốn hụt hơi, ngồi xuống, ráng thở điều hòa. Khi nghe tiếng chim hải âu, cô ngược nhìn. Bầy chim lượn thấp rồi bay lướt trên mặt nước. Cô tập trung tư tưởng để quyết định. Cô nuốt cục nghẹn nơi cổ họng. Và lần đầu tiên từ bao lâu nay, cô ước mong sao cha mẹ đừng xa xôi như thế. Cô cảm thấy như một đứa trẻ con tha thiết mong mỗi được chạy về nhà là chốn an toàn, chạy về với ai đó, trong vòng tay ôm ấp, rồi mọi điều sẽ tốt đẹp hơn. Rồi cô nhếch mép tự cười mình, một nụ cười mỉa mai chua chát, nhớ lại những khi cô thực sự tin những điều đó là có thật. Bây giờ, cô được mọi người yêu thương, trọng vọng, say mê... rồi sao nữa? Cô cảm thấy trống rỗng, cô đơn, quá sức chịu đựng của một con người. Đôi lần gặp một người đàn bà đi với chồng con, một người đàn bà sống một đời bình dị, cô cảm thấy sao cuộc đời vô vị, uổng phí thế. Thôi đi, nghĩ đi, do mi đó thôi. Lên chương trình hành động đi. Việc này chẳng phải chỉ riêng bản thân mi, tùy thuộc vào mi đâu...

Khi dạo bước trở về, trời đã gần trưa, cô ngẩng cao đầu bước. Cô biết mình sẽ phải làm gì.

Boz Skannet bị giữ suốt đêm. Luật sư của nó tổ chức một cuộc họp báo khi nó được thả ra. Thằng Skannet tuyên bố với nhà báo nó là chồng hợp pháp của Athena Aquitane, mặc dầu cả mười năm nay nó không gặp cô, và những gì nó làm chỉ là giỡn chút thôi. Nước lã chứ có phải axit đâu. Nó tiên đoán là cô chẳng làm khó dễ gì. Nó tâm tình là nó nắm một bí mật khủng khiếp về Athena. Việc này nó chứng minh đang hoang. Không có lời “nổ” nào ghi vào biên bản.

Hôm đó. Athena Aquitane báo cho phim trường Lodd stone, phim trường đang dàn dựng bộ phim tốn kém nhất lịch sử điện ảnh, rằng cô không thể trở lại phim trường. Với vụ bị tấn công, cô lo sợ cho tính mạng.

Mà không có cô, cuốn phim Messalina, một thiên anh hùng ca trong lịch sử, sẽ không hoàn tất được. Năm chục triệu đô la đầu tư sẽ thành mây khói. Và điều đó cũng có nghĩa là không một hãng phim hàng đầu nào trao vai cho Athena Aquitane nữa.

Phim trường Lodd stone ra một thông cáo là ngôi sao của họ quá kiệt sức, nhưng cô sẽ bình phục trong vòng một tháng để trở lại phim trường.

I. CHƯƠNG 2

Lodd stone là xưởng phim lớn nhất Hollywood, nhưng hiện tượng Athena Aquitaine từ chối trở lại làm việc bị coi như sự phản bội quá đỗi. Hiếm có ngôi sao nào dám chơi một đòn tai hại thế, vì Messalina là cuốn phim “trọng tâm” trong mùa giáng sinh này. Một cuốn phim lớn ăn trùm tất cả những phim của hãng sẽ phát hành suốt mùa đông dài khắc nghiệt.

Ngẫu nhiên chủ nhật tuần sau lại nhằm ngày hội hàng năm của Hội từ thiện Tình Huynh đệ tổ chức tại cơ ngơi của Eli Marrion ở Beverly Hills. Eli Marrion là cổ đông hàng đầu và cũng là chủ tịch phim trường Lodd stone.

Xa xa trên những ngọn đồi của Beverly Hills, tọa lạc ngôi nhà đồ sộ của Eli Marrion. Kỳ lạ là căn nhà to lớn với hai chục phòng, chỉ độc nhất một phòng ngủ. Lão Eli marrion không thích bất kỳ ai ngủ trong nhà lão. Tất nhiên, vẫn phải có những căn bung-ga-lô dành cho khách, cất dọc theo hai sân tennis và một hồ bơi lớn. Sáu trong hai chục phòng của ngôi nhà lão dành cho bộ sưu tập hội họa rất lớn.

Năm trăm nhân vật danh tiếng nhất Hollywood được mời tới dự buổi lễ hội của hội từ thiện, với lệ phí một ngàn đô la một người. Những lều dành cho quầy rượu, lều dành cho khách khiêu vũ phủ đầy mặt đất, và đương nhiên phải có một ban nhạc rồi. Nhưng ngôi nhà chính có rào giới hạn, cấm vượt qua. “Toa lét” dạng xách tay sơn phết vui mắt, được cung cấp đầy đủ.

Ngôi nhà chính, những căn nhà dành cho khách, khu sân tennis và hồ bơi đều có giảng dạy và nhân viên làm rào an ninh, Không khách nào phản đối vụ này, vì Eli Marrion là một lão rất cao ngạo, không bằng lòng với bất cứ ai phản đối.

Nhưng trong khi khách khứa vui chơi ngoài sân, tán gẫu, khiêu vũ một cách gượng gạo suốt ba tiếng thì lão Marrion ngồi trong một gian phòng họp rộng lớn của ngôi nhà chính với những tay chủ chốt có liên quan trong vụ làm phim Messalina.

Eli Marrion chủ trì buổi gặp gỡ này. Với cái thân xác của một lão đã tám mươi nhưng được ngụy trang rất khéo để làm người ta tưởng lão chỉ hơn sáu chục. Mái tóc xám ngả bạc cắt rất khéo, bộ y phục màu sậm làm rộng thêm đôi vai lão. Làm lão có da có thịt hơn, chẳng ăn nhập gì tới bộ chân tay khẳng khiu của lão, đôi giày màu đào hoa tằm gắn lão lên mặt đất. Sơ mi trắng nõn, cà vạt hồng làm ửng làn da tái ngắt của lão. Việc điều hành toàn bộ phim trường Lodd stone của lão chỉ tuyệt đối theo ý lão. Nhiều khi vì quá cẩn thận dẫn đến những bài học chết người.

Việc Athena Aquitaine từ chối hoàn tất bộ phim còn dang dở, tất nhiên lão Marrion phải rất quan tâm. Messalina, một sản phẩm ngốn hết cả trăm triệu chữ ít ỏi gì. Rồi video, TV, cáp, bản quyền nước ngoài đã được bán trước. Một mỏ vàng như thế sắp mất tiêu như một cái thuyền buồm khú khụ của Tây Ban Nha chìm nghiêng xuống đáy biển, mất tăm mất tích luôn.

Rồi còn cái vụ cô Athena kia nữa chứ. Ba mươi tuổi, một ngôi sao lớn, đã ký làm thêm một phim nữa với Lodd stone. Một “tài năng” thật sự không gì đáng giá hơn. Mà lão Marrion thì rất hâm mộ tài năng.

Nhưng tài năng cũng như thuốc nổ vậy, nó rất nguy hiểm. Vì vậy, người ta phải kiểm soát nó, kiểm soát với lòng yêu thương, với cả sự sợ hãi hèn hạ. Phải là cha, là mẹ, là anh, chị, em, thậm chí là người tình. Chẳng có sự hy sinh nào quá lớn đối với một tài năng. Nhưng đôi khi đối với họ không thể mềm yếu được, thật vậy, có lúc cần phải tàn nhẫn.

Vì vậy, bây giờ, Marrion phải triệu tập những người ủng hộ lão: Bobby Banz, Skippy Deere,

Melo Stuart và Dita Tommey.

Eli Marrion ngồi đối diện với họ trong căn phòng họp quen thuộc này, với những bức tranh trị giá hơn hai chục triệu đô la, cùng bàn ghế, thảm, ly pha lê, bình, trị giá ít nhất cũng nửa triệu đô la nữa. Lão cảm thấy xương cốt bên trong như vỡ vụn. Mỗi ngày lão lại kinh ngạc vì phải tự xuất hiện trước mặt mọi người, như một người có tất cả uy quyền như lão hằng mong muốn sao mà khó khăn thế. Những buổi sáng không còn là sự thư giãn nữa, lão mệt mỏi cạo râu, thắt cà vạt, cài nút áo. Nguy hiểm hơn nữa là cái bệnh mỗi mệt, tạo nên cái vẻ thiếu ngủ thích hợp cho những kẻ kém uy quyền chứ không phải cho lão. Hiện nay, lão phải trao thêm quyền hạn cho Bobby Bantz thôi, dựa vô hăn. Dù sao hăn cũng trẻ hơn lão ba mươi tuổi, và là người bạn thân thiết, trung thành với lão từ lâu.

Bantz là chủ tịch và tổng quản trị phim trường. Hơn ba mươi năm, Bantz là tay đồ tể của lão Marrion, qua những tháng năm sát cánh trở thành thân thiết, có thể, như cha với con. Rất ăn ý với nhau. Bước qua cái tuổi bảy mươi, lão Marrion lại đâm ra mềm lòng trước những việc đáng lẽ phải cương quyết thi hành.

Chính Bantz đã thay thế những đạo diễn sau khi mấy cha này cắt nối, biên tập phần nghệ thuật, đề làm lại cho cuốn phim hấp dẫn khán giả hơn. Chính Bantz thảo luận chuyện tiền bạc với đạo diễn, ngôi sao, nhà văn và làm mấy vị này một là ra tòa mà lãnh tiền, hoặc là cam chịu số tiền ít hơn. Chính Bantz là người đã vượt qua được những hợp đồng rất căng với “tài năng”, đặc biệt là những nhà văn.

Bantz từ chối, thậm chí, không đặt tiêu chuẩn tiền bạc dứt khoát với mấy nhà văn. Tất nhiên phải có kịch bản thì mới quay phim được chứ. Nhưng Bantz cho rằng, vấn đề sinh tử là nhờ vào phân vai, là sức mạnh của minh tinh. Đạo diễn cũng quan trọng vì chúng trấn lột được anh. Nhà sản xuất không hề chậm chạp lẽ mề khi có dấu hiệu bị trộm cắp, cũng cần thiết vì họ là năng lượng cho cuốn phim được khởi đầu.

Nhưng còn mấy anh văn sĩ? Tất cả công việc của đám này chỉ là việc vẽ loằng ngoằng ít chữ lên trang giấy. Anh lại phải mượn thêm cả chục tên nữa để loáy hoáy làm lại. Rồi bố sản xuất “tút” lại chi tiết, bố đạo diễn sáng tạo (đôi khi hoàn thành một phim hoàn toàn mới, chẳng giống tí nào với kịch bản gốc), rồi các ngôi sao xuất hiện ứng tác ít lời thoại. Lại đến lượt ban tham mưu sáng tác của hãng phim, những vị này trao cho mấy nhà văn nhưng trang giấy ghi cẩn thận, dài dòng, đầy trí tuệ chi tiết, cảnh diễn. Bantz đã từng thấy nhiều kịch bản của những tác giả sáng giá, phải mua với giá hàng triệu đô, vậy mà phim quay xong, chẳng còn tí dấu vết nào của tác giả nó. Bantz coi nhẹ mấy nhà văn, lý do là vì dễ ăn hiếp họ khi ký hợp đồng.

Marrion và Bantz đã từng cùng nhau du lịch thế giới, để bán phim tại những liên hoan phim và những trung tâm thị trường quốc tế: London, Paris, Cannes, Tokyo và Singapore. Họ quyết định số phận những nghệ sĩ trẻ. Họ cùng trị vì như hoàng đế và bọn cận thần.

Eli Marrion và Bantz đều đồng ý với nhau, là những “tài năng”, kể cả những đờn viết, đờn diễn, đờn chỉ đạo sản xuất, toàn lũ vong ân bội nghĩa nhất trần đời. ôi, những nghệ sĩ tràn trề hi vọng trắng trong, chúng hứa hẹn chúng tri ân nếu có được một dịp tiến thân, chúng dễ dãi, ân cần khi tranh đấu để ngoi lên. Nhưng khi được danh vọng rồi, chúng đổi thay khiếp thế. Những con ong làm mật thoát cái biển thành những con ong đầy nọc độc. Đó là lý do vì sao Marrion và Bantz có một ban tham mưu hai chục luật sư luôn sẵn sàng giăng lưới để chộp tụi này.

Mà sao tụi nó làm rắc rối thế? Lắm phiền lòng thế? Chẳng có gì khó hiểu, khi những kẻ chạy theo đồng tiền hơn đam mê nghệ thuật lại kéo dài được sự nghiệp hơn. Thành những người đáng giá trong xã hội, hơn hăn những nghệ sĩ cố gắng trình bày cái tia sáng thánh thiện của con người. Đáng buồn là người ta không thể dựng một cuốn phim về những điều đó, về cái

đồng tiền đáng quý hơn nghệ thuật và tình yêu. Nhưng nếu cuốn phim có được làm thì cũng chẳng ai mua.

Bobby Bantz tụ tập những con người này vô phòng họp từ cái đám hội đang tiếp diễn ngoài kia. Tài năng độc nhất có mặt là đạo diễn của phim Messalina, một phụ nữ tên Dita Tomme, một đạo diễn hạng “A” và cũng được coi như “xịn” nhất đối với đám nữ diễn viên, cái đám mà gọi theo kiểu Hollywood thì nữ quyền chứ không phải đồng tính luyến ái. Sự thật thì cái vụ khoái làm tình với nữ giới của ả cũng chẳng phiền phức gì đối với mấy tay đàn ông đang có mặt trong phòng. Dita Tommey làm phim bao giờ cũng ít hơn ngân sách dự chi, mà phim cô ta làm ra lại hốt bộn bạc. Còn chuyện lãng nhãng của cô với mấy con nhỏ kia, đỡ rắc rối hơn nhiều so với mấy tay đạo diễn đực rựa siết bù loong tụi nữ diễn viên của mấy chả. Tình nhân đồng tính nữ của một mụ nổi tiếng lại càng dễ điều khiển.

Lão Eli Marrion ngồi đầu bàn họp, để Bantz điều khiển buổi thảo luận. Bantz nói:

- Dita, cô cho biết một cách chính xác tình hình về cuốn phim và ý kiến giải quyết những việc đó như thế nào. Mẹ kiếp, tôi chẳng hiểu gì hết.

Tommey lùn, chắc nịch và khi nói là cô đi thẳng vào vấn đề:

- Athena sự chết khiếp, nên cô ta không dám trở lại làm việc, trừ khi mấy thiên tài của các vị xuất hiện, làm được cái việc tẩy hết sự hãi cho cô ta. Nếu cô ta không trở lại, các vị sẽ mất năm mươi triệu vì cuốn phim sẽ không hoàn tất được.

Cô ngừng một lát rồi tiếp:

- Tuần trước tôi quay được mấy cảnh không có cô ta, như vậy cũng đỡ hao tổn cho các vị một khoản tiền.

Bantz bảo:

- Cuốn phim mắc dịch này, ngay từ đầu tôi đã không muốn làm rồi. Câu nói của hấn làm tất cả phát bực. Nhà sản xuất Skippy Deere rửa: “Sự anh, Bobby”. ông bầu Melo stuart của Athena Aquitain lăm bắm “Thúi hoắc”.

Vì sự thật Messalina đều được tất cả nhiệt liệt tán thành. Nó là một trong những phim được “bật đèn xanh” thoải mái nhất trong lịch sử điện ảnh.

Messalina kể về một câu chuyện của Đế quốc La Mã dưới triều đại hoàng đế Claudius, từ một quan điểm nữ quyền. Lịch sử viết bởi đàn ông, đã sơn phết nữ hoàng Messalina thành một con điểm thối tha, háo sát, một con người đã bắt toàn dân thành Roma truy hoan xác thịt một đêm. Nhưng trong cuốn phim tái tạo lại cuộc đời bà ta, gần hai ngàn năm sau, Mesalina được phát hiện như một nhân vật bi hùng ca. Một Antigone, một Medea khác của lịch sử. Một người đàn bà chỉ dùng cái vũ khí trời cho, ráng thay đổi một thế giới, trong đó bọn đàn ông có quyền lực tới mức đối xử với nữ giới, một nửa nhân loại, như đối với lũ nô lệ.

Đó là một khái niệm vĩ đại - những hành động giới tính phóng túng đầy màu sắc và là một chủ đề phổ biến rất xác đáng. Nhưng nó cần phải được gói ghém toàn hảo, khéo léo sao cho có thể tin được. Trước tiên, Claudia De Lena viết một kịch bản rất thông minh, mạnh mẽ. Dita Tommey làm đạo diễn, ả là một người rất chính xác và có những lựa chọn chính trị xác đáng. Anthena Aquitain thì tuyệt vời trong vai Messalina. Ngoài vẻ đẹp của khuôn mặt và thân hình, tài diễn xuất của cô rất hợp lý. Quan trọng hơn, cô là một trong ba nữ diễn viên cao giá nhất thế giới. Claudia, bằng tài năng phi thường, thậm chí đã viết cho cô một cảnh, trong cảnh đó, Messalina bị quyến rũ bởi những huyền thoại về đạo Thiên Chúa đang phát triển, đã cứu mạng những người tuân đạo khỏi cái chết cận kề. Khi đọc cảnh này, Tommey bảo Claudia: “Nè, phải có giới hạn đấy nhé”, Claudia toét miệng cười: “Điện ảnh làm gì có giới hạn”.

Skippy Deere lại lên tiếng trong phòng họp:

- Chúng ta phải tạm ngưng quay cho đến khi cô ta trở lại. Điều đó có thể tốn mất một trăm năm chực ngàn một ngày. Tình hình là như thế. Chúng ta đã chi ra năm mươi triệu. Chúng ta đã đi được nửa đoạn đường. Không thể viết lại kịch bản để giảm vai của cô ấy, cũng không ai đóng thế được. Vì thế, nếu cô ta không trở lại, chỉ có nước dẹp bỏ.

Bantz bảo:

- Không thể dẹp bỏ được. Tụi bảo hiểm không đòi nào bỏ tiền ra vì một ngôi sao bỏ việc. Liêng cô ta từ trên máy bay xuống, lúc đó tụi bảo hiểm sẽ chi cho. Melo, việc của anh là đem cô ta trở lại. Trách nhiệm của anh mà.

Melo stuart nói:

- Tôi làm bầu của cô ấy. Nhưng với một phụ nữ như thế, tôi chẳng là cái thá gì. Nói để các ông biết, cô ấy sự hãi thực sự. Chuyện này là một trong những điều các ông không làm thay đổi được. Cô ta sợ, nhưng nên nhớ cô ta là một phụ nữ rất thông minh. Vậy thì phải có một lý do nào đó làm cho cô ấy sợ như thế chứ, phải là một tình huống thật nguy hiểm, thật khó khăn.

Bantz bảo:

- Nếu cô ấy phá hoại cả cuốn phim đáng giá trăm triệu đô la như vậy, sự nghiệp của cô ta cũng tiêu luôn. Anh có bảo cho cô ta biết vậy không.

stuart nói: “Cô ấy biết chứ”

Bantz hỏi: “Ai là người có thể nói cho cô ta hiểu. Skippy, anh đã làm rồi nhưng thất bại. Melo, anh cũng vậy. Dita, tôi biết cô cũng ráng lắm rồi, kể cả tôi cũng vậy.

Tommey bảo Bantz: “Đừng kể anh vô đó, Bobby. Cô ta không ưa anh”.

Bantz nói thẳng thừng: “Đúng, một số người chẳng ưa gì cung cách của tôi, nhưng họ vẫn nghe lời tôi.”

Tommey bảo Bantz: “Bantz này, chẳng có diễn viên nào ưa anh. Nhưng Athena không ưa anh vì chuyện riêng”.

- Tôi đã cho cô ta một vai diễn để trở thành một ngôi sao.

Melo stuart bình tĩnh bảo: “Cô ta sinh ra là một ngôi sao. Anh may mắn vớ được cô ấy đấy..

Bantz lại bảo: “Dita, cô là bạn của cô ấy. Việc của cô là kéo cô ấy trở lại làm việc”.

- Cô ấy không phải bạn của tôi. Cô ấy là một đồng nghiệp tôn trọng tôi, vì những gì tôi đã cố gắng làm cho cô ấy. Sau khi không khuyên cô ấy được, tôi rút ngay. Không như anh, anh lằng nhằng hàng năm.

Bantz nói rất nhỏ nhẹ: “Dita nè, con ấy là cái chó gì mà phách vậy chứ? Ông Eli, ông phải dùng tới luật thôi”.

Mọi sự chăm chú hướng về ông già. Lão có vẻ chán chường. Eli Marrion gầy tới nỗi một thằng diễn viên tán nhảm là lão nên độn giẻ cho mập thêm một tí. Marrion có cái đầu bự chần chần, cái mặt bè bè như khỉ đột thích hợp với người phải nặng ký hơn lão nhiều, mũi to, môi đầy, nhưng mặt lão lại có nét tử tế lạ lùng, có cái gì đó dịu dàng, có thể gọi là đẹp nữa. Riêng đôi mắt lão thì trái lại. Mắt lão xám, lạnh lẽo, sáng lên sự thông minh, hoàn toàn tập trung, làm nhiều người phát hoảng. Có lẽ vì lý do đó, nên lão yêu cầu mọi người kêu lão bằng họ chứ không được gọi tên lão ra.

Marrion nói bằng cái giọng thản nhiên, lãnh đạm:

- Nếu Athena không chịu nghe các vị, thì cô ấy cũng sẽ chẳng chịu nghe tôi. Cái thể của tôi cũng chẳng ép được cô ấy, chỉ làm rối thêm cái vụ cô ấy bị hoảng vì trò tấn công vô ý thức của cái thằng khùng đó. Mình không mua được cái thằng khốn đó để tống nó đi cho khuất mắt à?

Bantz bảo: “Chúng ta sẽ ráng thử coi. Nhưng cũng chẳng thay đổi được Athena đâu. Cô ta không tin nó”.

Skippy Deere, nhà sản xuất, bảo: “ Chúng ta cũng phải thử xài bạo lực nữa. Tôi thấy có mấy thằng bạn bên cảnh sát, nhưng thằng này lì lợm. Gia đình nó lại giàu, có nhiều mối quan hệ trong giới chính trị. Nó là một thằng điên, khó mà nói phải quấy với nó”.

stuart hỏi: “Thật sự thì nếu cuốn phim bị dẹp bỏ, phim trường sẽ mất bao nhiêu? Tôi sẽ cố gắng hết sức để các ông lấy bồi thường ở những hợp đồng trong tương lai”.

Cho Melo stuart biết hết những thiệt hại gia tăng là cả một vấn đề, vì hắn là bầu của Athena, cho hắn biết có họa nổi giáo cho giặc à. Marrion không trả lời, mà lão gật đầu cho Bantz.

Bantz miễn cưỡng nói;

- Số tiền thực sự đã chi, năm mươi triệu, ô kê, chúng tôi đành ngậm vậy. Nhưng chúng tôi còn phải trả lại tiền bán cho nước ngoài, tiền video và không có phim trong mùa giáng sinh này. Điều đó mới đáng kể.

Hắn ngưng lại, không hào hứng gì mà khai bằng hết số tiền.

- Rồi còn số tiền lời đáng kể mà lẽ ra chúng tôi có được... Mẹ kiếp, hai trăm triệu đô. Melo, anh phải có bao nhiêu hợp đồng để khấu trừ cho chúng tôi?

stuart mỉm cười, hắn đang nghĩ là sẽ nâng giá của hắn lên vì Athena. Hắn bảo:

- Nhưng thật sự, tiền mặt các ông chỉ mất có năm mươi thôi

Lão Marrion nói, mất hẳn giọng tử tế:

- Melo, chúng tôi phải trả giá bao nhiêu để đem thân chủ của anh trở

Mọi người biết chuyện gì đang xảy ra. Lão Marrion quyết định hành động như đây chỉ là một trò lừa đảo.

stuart hiểu cái thông điệp của lão. Mi định cướp của chúng tao bao nhiêu bằng cái trò tiểu xảo này? Đó là một sự tấn công lòng thanh liêm của hắn nhưng hắn không có ý định lên ngựa huơ đao trả miếng. Với Marrion thì không nên. Nếu là thằng Bantz, hắn sẽ nổi xung thiên, không để yên.

stuart rất có thói trong thế giới điện ảnh. Hắn cóc cần sợ đít lão già Marrion. Hắn quản lý một bày năm anh đạo diễn hạng “A”, chưa thật sự cao giá nhưng rất có thể lực, hai ngôi sao nam và một ngôi sao nữ cao giá, là Athena. Như vậy có nghĩa là hắn nắm trong tay ba con người bảo đảm “bật đèn xanh” cho bất cứ phim nào. Nhưng chộc giận lão Marrion vẫn là kém khôn ngoan, stuart có một thể lực như ngày nay là vì hắn biết né những mối hiểm nghèo như thế. Chắc chắn đây có vẻ là tình huống của một vụ làm tiền, nhưng thật sự lại không phải vậy. Trong những thời điểm như thế này hiểm khi sự thất bại mang lại kết quả. Lợi điểm của stuart chính là sự trung tín, hắn thật sự tin món hàng hắn bán, hắn tin tài năng của Athena ngay lúc cô vô danh, từ mười năm trước. Và bây giờ hắn vẫn tin cô. Nhưng nếu hắn có thể làm cô thay đổi ý và trở lại phim trường thì sao? Chắc chắn đó là một điều đáng quá đi chứ. Chắc chắn sự chọn lựa đó không thể bỏ qua.

stuart sôi nổi nói, hoan hỉ vì sự chân thành của hắn:

- Đây không phải là chuyện tiền bạc, Các ông có thể đề nghị tặng thêm cô ấy một triệu, và cô ấy

vẫn không trở lại. Các ông phải dẹp cái thằng kêu bằng thằng chồng khiếm diện lâu dài kia kìa. Một sự im lặng đáng ngại trùm lên mọi người. Một món tiền đã được đề cập đến. Có phải mới chỉ là cục đá dò đường không đây?

Skippy Deere bảo:

- Cô ta không lấy tiền.

Dita Tommey nhún vai. Ắ không tin stuart, nhưng đâu phải tiền của ả. Bantz dòm stuart trừng trừng còn stuart thì bình thản nhìn lão Marrion.

Lão Marrion thâm phân tích quan điểm của stuart một cách chính xác. Athena sẽ không lấy tiền. Tài năng không bao giờ quá ư xảo quyết như vậy. Lão quyết định dẹp buổi họp. Lão bảo:

- Melo, cắt nghĩa cho cô ta hiểu rằng, nếu trong vòng một tháng, phim trường sẽ dẹp cuốn phim và chịu lỗ thì chúng tôi sẽ kiện cô ấy về tất cả những thiệt hại do cô ấy gây ra. Cô ấy cũng phải biết rằng, sau đó, cô ấy sẽ không bao giờ làm việc được cho bất kỳ hãng phim lớn nào của Mỹ nữa.

Lão nhìn mọi người, cười cười.

- Có con mẹ gì đâu, chỉ là năm chục triệu.

Mọi người biết hẳn nói thiệt, nghiêm túc đấy. Và như vậy là lão đã mất kiên nhẫn. Dita Tommey tái nhợt, cuốn phim đối với ả quan trọng hơn với tất cả những người khác. Nó là đứa con của ả. Nếu nó thành công, ả sẽ đứng vào hàng ngũ những đạo diễn đáng giá, doanh thu cao, tiếng nói của ả sẽ mạnh, nặng ký hơn. Ắ nói:

- Để Claudia De Lena nói chuyện với cô ấy. Claudia là bạn thân nhất của Athena.

Bobby Bantz nói, giọng khinh miệt:

- Tôi đếch biết cái nào tồi tệ hơn, một ngôi sao ngủ bậy với mấy thằng dưới trướng hay một ngôi sao đánh bạn với nhà văn.

Lại một lần nữa lão Marrion mất kiên nhẫn:

- Bobby, đừng nói chuyện tầm phào trong khi bàn công việc. Để Claudia nói chuyện với cô ta, bằng mọi cách làm xong chuyện này. Chúng ta còn phải lo cho những phim khác.

Nhưng ngày hôm sau, một tấm ngân phiếu được gửi tới phim trường Lodd stone, tấm ngân phiếu do Athena gửi. Cô trả lại số tiền tạm ứng cho vai diễn của cô trong Messalina.

Hiện nay, tấm ngân phiếu đó nằm trong tay của mấy vị luật sư.

Trong mười lăm năm nay, Andrevv Pollard đã tạo dựng nên Công ty an ninh Thái Bình Dương thành một tổ chức bảo vệ uy thế nhất tại vùng bờ biển miền Tây. Khởi đầu chỉ là một căn hộ trọ khác sạn, hiện nay hẳn đã làm chủ một building bốn tầng tại Santa Monica với trên năm mươi nhân viên trong ban tham mưu thường trực, năm trăm nhân viên bảo vệ, điều tra làm việc theo hợp đồng, cộng thêm một số nhóm cộng tác, làm việc với hẳn hàng năm.

An ninh Thái Bình Dương cung cấp dịch vụ cho những tay giàu sụ và nổi tiếng, bảo vệ nhà của những tay đại tư bản điện ảnh bằng những nhân viên vũ trang và máy móc điện tử, bảo vệ cá nhân cho những ngôi sao và đạo diễn, cung cấp nhân viên đồng phục kiểm soát những đám đông trong những sự kiện lớn như những ngày lễ trao giải thưởng của Hàn lâm viện. Công ty cũng làm dịch vụ điều tra những vụ việc tế nhị như cung cấp phản gián cho những người bị tố tụng.

Andrew Pollard trở nên nổi tiếng cũng bởi vì hẳn là người tỉ mỉ từng chi tiết. Hẳn cho dựng những tấm bảng sáng rực trong đêm tối với hàng chữ bằng đèn đỏ: “Trả lời bằng súng đạn”.

Ngoài ra hẳn còn cho thẩm tra cả những nhà hàng xóm kín cổng cao tường. Hẳn rất cẩn trọng vấn đề tuyển nhân viên, hẳn trả tiền công cao để tội nhân viên của hẳn nơm nớp chỉ sợ bị sa thải bất cứ lúc nào. Hẳn đủ tư cách tỏ ra rộng lượng hào phóng. Thân chủ của hẳn, những con người giàu có nhất nước, chỉ trả theo yêu cầu của hẳn. Hẳn lại thừa thông minh để giao hảo với sở cảnh sát Los Angeles, từ anh trùm đến chú tép riu. Hẳn là bạn bè làm ăn với Jin Losey, một tay thám tử tài năng.

Nhưng điều quan trọng nhất là sau lưng hẳn có nhà Clericuzion làm hậu thuẫn.

Mười lăm năm trước, khi còn là sĩ quan cảnh sát trẻ, thiếu kinh nghiệm, hẳn bị kẹt vào một vụ với đơn vị nội an của cảnh sát New York. Đó chỉ là một vụ hối lộ cò con, hầu như không thể tránh được, nhưng hẳn đã nhanh nhẹn lãnh nhận và từ chối khai ra những người cấp trên của hẳn, là những người có liên quan. Tay chân nhà Clericuzio đánh hơi ra vụ này, sắp đặt hàng loạt thu xếp với pháp luật để Andrevv Pollard có đường thoát: Xin nghỉ việc trong sở cảnh sát New York, tránh được hình phạt.

Pollard cùng vợ con di trú tới Los Angeles và gia đình Clericuzio chi tiền để hẳn lập công ty an ninh Thái Bình Dương. Rồi Gia đình lại bắt tin là thân chủ của Pollard sẽ khỏi sợ bị quấy rối, nhà họ sẽ không bị trộm cắp, họ không bị chụp hình lén, nữ trang của họ không bị ăn cắp, và nếu có bị mất trộm vì nhầm lẫn, sẽ được trả lại. Vì lí do đó bảng hiệu chói sáng dòng chữ “Trả lời bằng súng đạn” cũng làm sáng lên cái tên của cơ quan bảo

Sự thành công của Pollard như trò ma thuật, những ngôi nhà dưới sự bảo vệ của hẳn, không kẻ nào dám đụng tới. Những nhân viên bảo vệ được huấn luyện kỹ như tội FBI, vì thế công ty chưa hề bị kiện thưa về những vụ việc trong nhà, những vụ việc như: quấy rối tình dục gia nhân, trẻ em bị gạ gẫm làm công việc của ngành an ninh. Có vài vụ toan tổng tiền, và mấy tên gác dạn bán chuyện riêng của chủ nhà cho mấy tờ báo lá cải, nhưng những việc đó thường không tránh khỏi được. Dầu sao trong mọi việc, Pollard đã điều hành một cách đàng hoàng, sạch sẽ và hiệu quả.

Công ty của hẳn cũng trang bị điện tử theo dõi chuyện tâm tình riêng tư theo từng bước chân của mọi người. Và tất nhiên chỉ để cung cấp ngay cho gia đình Clericuzio khi cần đến. Có một đời sống khá giả, Pollard phải nhớ ơn ông Trùm. Thêm một sự thật nữa là có những việc hẳn không thể giao cho đàn em được, thì phải cầu viện đàn anh Bruglione của Gia đình ở miền Tây mới xong.

Thành phố Los Angeles và Hollywood như là một khu rừng ở Edenesque đầy rẫy các nạn nhân dành cho bọn trộm cướp vô cùng xảo quyệt. Có những tay gộc của phim trường bị dụ dỗ vào cái bẫy mật ngọt của bọn tổng tiền. Nhiều ngôi sao điện ảnh bị bắt nhốt trong các buồng riêng. Những tay đạo diễn khổ tâm và nhiều tay chủ nhiệm loạn tâm với trẻ em. Tất cả đều sợ bí mật của họ bị lộ ra ngoài. Pollard nổi tiếng vì dàn xếp các vụ bê bối này với sự khéo léo và thận trọng. Hẳn có thể thương lượng giá thanh toán thấp nhất đến mức có thể và bảo đảm sẽ chẳng còn kẻ móc túi tổng tiền lần thứ hai.

Bobby Bantz triệu Andrey Pollard đến văn phòng của hẳn ngay sau ngày phát giải Oscar.

- Tôi muốn toàn bộ thông tin mà anh biết về nhân vật Boz Skannet này

- Hẳn nói với Pollard - Tôi muốn biết toàn bộ tin tức về cô Athena Aquitane. Là một ngôi sao chính nhưng chúng tôi biết quá ít về cô ta. Ngoài ra, tôi còn muốn anh thương lượng với Skannet. Chúng tôi cần Athena trong ba tháng nữa so với sáu tháng đóng phim. Vì vậy, anh phải dàn xếp một cuộc nói chuyện phải quấy với Skannet để nó phải rút khỏi đây. Đề nghị cho nó hai chục ngàn đô mỗi tháng, tuy nhiên anh có thể nâng lên đến một trăm ngàn là giá chót.

Pollard bình thản nói:

- Rồi sau đó nó muốn làm gì thì làm à?

- Đến lúc đó công việc là của nhà chức trách. Anh hết sức cẩn thận đấy, Andrew. Thằng này gốc bự lắm. Đừng để ngành điện ảnh bị dính dáng vào bất kỳ vụ tố cáo nào, nó có thể làm hại cuốn phim và ảnh hưởng tới hãng. Vì vậy anh chỉ thương lượng thôi. Ngoài ra chúng tôi đang sử dụng công ty của anh để bảo vệ cho bản thân cô ấy - Bantz nói.

- Nhưng nếu hấn không chịu thương lượng thì sao?

- Lúc đó anh phải bảo vệ cô ta cả ngày lẫn đêm cho đến khi cuốn phim được hoàn tất.

- Tôi có thể hứa nó chút đỉnh, dĩ nhiên là phải hợp pháp rồi đó.

Bantz nói: “Nó có thể lực lắm, cảnh sát cũng phải né nó. Kể cả Jim Loosey, bồ tèo của Skippy Deere, cũng đâu dám mạnh tay với nó. Tôi không nói là anh nên đối xử với hấn như một bông hoa mảnh mai nhưng...”

Pollard nhận chỉ thị: “Hừ cho thằng khốn hoảng, nhưng nếu nó thích gì thì cứ phải chịu, cho êm việc.”

- Tôi cần mấy bản hợp đồng. Pollard nói.

Bantz rút ngăn kéo ra một phong bì. Hấn kí ba bản:

- Và đây là tám ngàn phiếu năm mươi ngàn đô xem như là tiền mặt. Số tiền trong bản hợp đồng này rất rộng rãi, anh có thể ghi đầy đủ vào đây sau khi thỏa thuận với hấn.

Khi Pollard đi ra, Bantz nói theo:

- Người của các anh chẳng làm nên tích sự gì ở ngày lễ phát giải cả. Bọn họ chết mẹ đâu hết ráo vậy?

Pollard chẳng buồn phật ý. Bantz vốn là thế.

- Đó chẳng là một toán quân quản lý đám đông thôi. Đừng lo, tôi sẽ điều động toán quân tinh nhuệ nhất bảo vệ quanh cô Aquitane.

Trong vòng hai mươi bốn tiếng, các máy tính của tổ chức an ninh Thái Bình Dương đã có đầy đủ mọi tin tức về Boz Skannet. Hấn ba mươi một tuổi, tốt nghiệp trường đại học Texaz A-M, nơi hấn từng là hậu vệ cho đội All-Star, rồi chơi một mùa cho một đội nhà nghề. Bố hấn sở hữu một nhà băng ở Houston. Nhưng quan trọng hơn, cậu hấn đang điều động bộ máy chính trị cộng hòa ở Texaz và là bạn chí cốt của Tổng thống. Cùng với tất cả điều này là gia đình nó có hàng đồng tiền. Boz Skannet là một thằng rất lộn xộn trong việc làm.

Hồi còn là phó giám đốc trong nhà băng của bố hấn, hấn đã thoát được sự truy tố trong đường tơ kẽ tóc về tội hiếp dâm. Trong một trường hợp khác, hấn đã đánh hai nhân viên cảnh sát bị thương trầm trọng phải vào bệnh viện. Skannet chẳng đời nào bị khởi tố, vì hấn đã bồi dưỡng thiệt hại cho hai tên cảnh sát đó. Ngoài ra còn một vụ quấy rối tình dục được dàn xếp ổn thỏa trước tòa.

Trước khi toàn bộ những sự việc này xảy ra, năm hai mươi một tuổi, hấn đã kết hôn với Athena và một năm sau đó trở thành cha của bé Bethany. Lúc vợ hấn hai mươi tuổi thì cô nàng đã biến mất cùng đứa con gái của họ.

Tất cả điều này làm Andrew Pollard có thể hình dung đây là một thằng tồi. Một thằng mang một ác cảm với vợ trong suốt mười năm, chống trả nhân viên cảnh sát có trang bị vũ khí đến nỗi bọn cóm phải nằm viện. Các khả năng có thể làm cho một gã lì lợm như vậy phải sợ hãi là con số không. Cứ thí cho hấn tiền, bắt nó ký kết, và nên tránh xa thằng khốn này

Pollard gọi Jim Losey, người đang xử lý vụ Skannet ở sở cảnh sát Los Angeles. Pollard vẫn cảm thấy ón Losey vì hắn là một tay có m thực thụ. Bọn họ có một mối quan hệ trong công tác. Losey thường nhận được một món quà vào mỗi dịp Giáng sinh của tổ chức An ninh Thái Bình Dương.

Giờ Pollard muốn biết thông tin của sở cảnh sát, muốn biết mọi thứ mà Los Angeles có, về vụ kiện này.

- Jim, anh có thể gửi cho tôi một bản thông tin về Boz Skannet được không? Tôi cần địa chỉ của hắn ở Los Angeles và tôi muốn biết thêm về hắn.

- Được, nhưng những vụ khởi tố hắn đều đã chìm xuống. Anh nhúng vào chuyện này làm gì?

- Công việc bảo vệ, mà thằng này nguy hiểm đến cỡ nào lận?

- Nó là thằng điên chết tiệt. Bảo với toán cận vệ của anh, nếu thấy nó lại gần, cứ thít.

- Sau đó anh chộp tôi à? Phạm luật đấy, cha nội - Pollard cười lớn nói

- ừ, tôi phải chộp cậu là cái chắc. Giỡn như vậy mới đã à nghe.

Boz Skannet đang ở trong một khách sạn trên đại lộ Ocean ở Santa Monica. Điều này khiến Andrew Pollard lo ngại vì nơi đó chỉ cách nhà Athena ở Malibu có mười lăm phút lái xe. Pollard ra lệnh cho một đội bốn người canh gác nhà của Athena và ém hai người trong khách sạn, nơi Boz Skannet ở. Đoàn hắn sắp xếp gặp Skannet vào chiều hôm đó.

Pollard mang theo ba người khỏe nhất và to con nhất. Với một gã như Skannet thì có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Skannet đưa họ vô phòng khách sạn. Nó niềm nở chào cả bọn, nhưng cóc thềm cho anh nào uống miếng nước. Nó đeo cà vạt, mặc áo sơ mi và áo vét có lẽ để cho thấy dầu gì hắn cũng còn là một ông chủ nhà băng. Pollard tự giới thiệu về mình và ba vệ sĩ. Cả ba đều chìa tấm thẻ của nhân viên tổ chức An ninh Thái Bình Dương. Skannet cười nham nhở và nói:

- Mấy thằng của anh to con thật, nhưng tôi dám cá một trăm đô la tôi có thể đá tụi nó xịt cứt, nếu đánh tay đôi...

- Ba người vệ sĩ là những người được huấn luyện kỹ càng, ném cho hắn nụ cười thừa nhận là hắn có lý. Nhưng Pollard cảnh giác ngay, vì sự xúc phạm của thằng Boz chắc phải có tính toán.

- “Tụi tao đến đây để làm việc chứ không phải để nghe mày hăm dọa, Skannet. Hãng Lodd stone dự định trả cho mày năm mươi ngàn tiền mặt ngay bây giờ và hai mươi ngàn mỗi tháng kéo dài trong tám tháng tất cả. Điều mày phải làm là rút khỏi Los Angeles”. Pollard nói, lấy từ trong vali ra những bản hợp đồng, một tờ ngân phiếu xanh trắng. Skannet xem kỹ các hợp đồng:

- Hợp đồng quá đơn giản, tớ không cần luật sư, tuy nhiên tớ muốn có một trăm ngàn ứng trước và năm mươi ngàn mỗi tháng.

- “Nhiều quá”. Pollard nói “Chúng tao có lệnh khống chế của tòa án. Mày mà bèn mảng đến khu nhà của Athena thì mày vô tù. Chúng tao thành lập đội bảo vệ Athena 24/24 và tao cũng thành lập các đội quân giám sát mọi hành động của mày”

- Lẽ ra tớ nên đến Caliifornia này sớm hơn, đường phố ở đó đều trát vàng. Nhưng tại sao lại phải trả tiền cho tớ nhỉ?

- Hãng phim muốn trấn an cô Athena.

Skannet cười khoái trá:

- Nó đúng là một đại minh tinh nhỉ. Ngày thử tưởng tượng tớ đã làm tình với nó một ngày năm

cú.

Rồi cười nham nhở với ba vệ sĩ:

- Giờ thì phải tính kỹ trong vụ mặc cả này.

Pollard nhìn hắn với vẻ tò mò. Gã đẹp trai như hình ảnh người đàn ông vạm vỡ trong quảng cáo thuốc Marlboro, trờ nước da của hắn đỏ vì nắng và say. Thân hình của hắn trông cũng đồ sộ hơn, hắn có cái giọng nhè nhè quyến rũ của dân miền Nam rất hài hước và nguy hiểm, cả đồng phụ nữ mê tơi những thằng đàn ông như vậy. ở New York, có thời cũng có vài tay cóm có tướng mạo như thế, và mấy thằng này ào ào như ăn cướp. Cử chúng nó đi giải quyết mấy vụ giết người và trong suốt một tuần, tụi nó chỉ lo an ủi mấy phụ nữ mới chết chồng. Jim Losey là tay cóm giống hệt như vậy, Pollard thì chẳng bao giờ gặp may mắn kiểu đó cả.

- "Hãy nói về công việc thôi", Pollard nói. Hắn muốn Skannet ký hợp đồng và nhận tấm ngân phiếu trước mặt mọi người, vì biết đâu sau này hăng phim lại chẳng đưa hắn ra tòa vì tội danh tống tiền. Skannet ngồi xuống chiếc bàn hỏi:

- Anh có viết không?

Pollard rút trong vali một cây viết và điền vào con số hai mươi ngàn một tháng. Skannet chăm chú nhìn rồi nói vui vẻ:

- Chà lẽ ra tôi có thể được nhiều hơn. Rồi hắn ký vào bản hợp đồng. Khi nào thì tôi phải rời khỏi Los Angeles?

- Ngay tối nay, tao sẽ đưa mày ra máy bay.

- Khởi, cảm ơn. Tôi sẽ lái xe tới Las Vegas và đánh bạc với số tiền này.

Pollard nói:

- Tôi sẽ canh chừng anh đấy - Pollard nói, và đến lúc hắn cảm thấy nên sử dụng sức mạnh - Tôi cảnh cáo anh nhé. Nếu anh còn xuất hiện ở Los Angeles nữa, tôi sẽ tống giam anh về tội tống tiền.

Gương mặt Skannet đỏ bừng hớn hờ:

- Cứ việc, tớ khoái vậy. Tớ muốn được nổi tiếng như Athena.

Tối hôm đó, đội giám sát báo cáo là Boz Skannet đã rời Los Angeles nhưng chỉ chuyển sang sống ở khách sạn Beverly Hills và hắn đã gửi năm

mười ngàn đô la vào trương mục của hắn ở nhà băng. Đối với Pollard, điều này ngụ ý là Skannet rất có thể lẹ vì hắn đã chui được vào khách sạn Beverly Hills và coi việc thỏa thuận mà hắn đã cam kết chẳng là cóc gì. Pollard báo cáo tình hình này cho Bobby Bantz để xin chỉ thị. Bobby bảo hắn cứ giữ kín chuyện vì bản hợp đồng đã được đưa cho Athena xem, nhằm trấn an và thuyết phục nàng trở lại cộng tác. Hắn không kể lại cho Pollard biết là nàng đã cười vào mặt cả đám.

Pollard nói:

-Anh có thể ngăn lại tấm ngân phiếu.

- Không. Nếu hắn đổi tấm ngân phiếu ra tiền mặt, chúng ta sẽ đưa hắn ra tòa vì tội gian lận, tống tiền, hay bất cứ điều gì. Tôi không muốn để Athena biết rằng hắn vẫn ở trong thành phố.

- Tôi sẽ tăng cường bảo vệ an ninh cho nàng gấp đôi. Nhưng nếu hắn điên hoặc thật sự hắn muốn hại nàng thì đành chịu.

- Hắn là một tay lừa bịp. Đâu phải hắn làm việc này mới lần đầu. Tại sao lần này hắn chưa giờ

trò gì cả?

- Tôi sẽ nói cho anh lý do tại sao. Chúng tôi đã bí mật vào phòng hắc. Đoán xem chúng tôi tìm được gì, một can axit thứ thiệt.
- Mẹ kiếp, thế mà không báo cho bọn cóm à, Losey chẳng hạn.
- Tàng trữ axit đâu phải phạm tội. Tội trộm mới chết, thằng Skannet có thể tống tôi vào tù.

Bantz nói:

- Coi như anh chẳng nói gì với tôi hết. Hãy coi như chưa bao giờ có buổi nói chuyện này. Và quên những gì anh biết đi.
- Chắc chắn vậy, Bantz à. Tôi thậm chí sẽ không tính tiền anh thông tin

Bantz nói giọng mỉa mai:

- Cám ơn nhiều, giữ liên lạc đấy.

Claudia được Skippy Deere hướng dẫn tường tận, cứ y như diễn viên vào vai đạo diễn và người biên kịch của bộ phim.

- Cô phải bợ dít Athena, phải quy lụy, khom lưng, uốn gối, phải khóc lóc và phải làm như suy sụp thần kinh vậy. Ngoài ra cô phải nhắc cho cô ấy tất cả những gì cô đã làm cho cô ta, như một người bạn thật lòng, thân thiện, một đồng nghiệp thân tình. Cô phải kéo bằng được Athena trở lại đóng phim này.

Claudia tỏ ra quá rành Skippy, cô lệ làng nói:

- Nhưng tại sao lại là tôi? Anh là chủ nhiệm, Dita là đạo diễn, Bantz là chủ tịch hãng Lodd stone. Máy người cứ đi mà bợ dít nó. Máy anh có nhiều kinh nghiệm thực tế hơn tôi.
- Đây là kế hoạch của cô về mọi phương diện. Cô đã viết kịch bản gốc, cô đến tìm tôi và Athena. Nếu dự án này thất bại thì tên tuổi cô cũng cháy luôn.

Khi Deere đi khỏi, Claudia ngồi lại một mình trong phòng.

Cô biết rằng Deere nói đúng. Trong cơn tuyệt vọng, cô chợt nhớ đến anh Cross của cô. Anh ta là người duy nhất có thể giúp cô giải quyết vấn đề để thằng Boz biến đi khuất mắt. Cô căm ghét ý nghĩ phải lợi dụng mối quan hệ của cô và Athena. Cô biết Athena có thể từ chối cô nhưng Cross thì chẳng bao giờ. Chưa bao giờ anh từ chối ai.

Cô gọi điện thoại cho khách sạn Xadanu ở Vegas nhưng được bảo là Cross đã đến Quogue và mãi đến hôm sau mới quay về. Điều này làm gợi lại những kỷ niệm thời niên thiếu mà cô khó quên. Cô không muốn nhớ lại thời niên thiếu của mình. Chẳng bao giờ tình nguyện là việc gì có liên quan đến nhà Clericuzio. Chẳng nghĩ đến bố cô, hay bất cứ ai trong gia đình Clericuzio.

PHẦN II. CLERICUZIO PIPPI DE LENA - CHƯƠNG 3

uyên thoại về sự tàn bạo của gia đình Clericuzio đã ra đời cách đây hơn một trăm năm ở Sicily. ở đó, nhà Clericuzio đã phát động ra một cuộc chiến dài hai mươi năm với một gia đình kinh địch nhằm tranh chấp quyền sở hữu một khoản rừng, ông Trùm Pietro Forlenza, “trưởng lão” của gia đình địch thủ, lúc đó đang nằm hấp hối. Lão đã sống sót sau tám mươi lăm năm gian khổ chiến đấu để cuối cùng bị một cú đột quỵ quật ngã. Các bác sĩ cho biết là một tuần nữa lão sẽ kết thúc cuộc đời. Khi đó, một thành viên của nhà Clericuzio đã lẻn vào tận phòng ngủ của lão già bệnh hoạn đó và đâm lão đến chết, miệng gào lên “Hắn không đáng hưởng cái chết bình an .

Ông Trùm Domenica Clericuzio kể lại vụ giết người đó để chỉ ra cách giết người ngu xuẩn “kiểu cũ”, cho thấy rằng những sự tàn bạo mà không biết tính toán thì chẳng khác gì thói anh hùng rơm. Không bao giờ được lãng phí sự tàn bạo một cách vô ích, nó vô cùng quý giá, phải luôn sử dụng với một mục đích quan trọng nhất định.

Và thực sự là ông đã chứng minh điều đó là đúng, vì chính sự tàn bạo đã đưa gia đình Clericuzio đến chỗ hủy diệt. Khi Mussolini và quân phát xít của mình đạt tới quyền lực tối cao ở Ý, chúng hiểu rằng Mafia phải bị tiêu diệt sạch. Chúng ra tay bằng cách không sử dụng tới những điển hình luật pháp cần có mà là với một lực lượng vũ trang bất khả chống cự. Mafia đã tan nát với cái giá là hàng ngàn người vô tội phải vào tù hay di tản theo chúng.

Chỉ có gia đình Clericuzio mới có can đảm đương đầu với các sắc lệnh quân phát xít đưa ra, bằng vũ lực. Họ ám sát một tỉnh trưởng địa phương theo phát xít, tấn công những đồn lính phát xít. Và vụ gây chấn động hơn cả là khi Mussolini đến Palermo đọc diễn văn, họ đã cuỗm đi cái mũ quả dưa và chiếc dù yêu quý của hắn nhập từ Anh quốc. Chính trò hài hước thô thiển và sự khinh thị này đã biến Mussolini thành trò cười ở Sicily, đưa đến sự sụp đổ sau cùng của họ, đã có một sự tập trung lực lượng quân sự ngay tại tỉnh nhà của họ. Năm trăm tên nữa bị lưu đày ra các hòn đảo khô cằn trên Địa Trung Hải dùng cho những tù nhân thuộc địa khổ sai. Duy chỉ có đầu não của nhà Clericuzio còn sống sót và gia đình đã đưa Domenico lên tàu sang Mỹ. “Hổ phụ sanh hổ tử”, ở đó, ông Trùm Clericuzio đã gây dựng lên một đế quốc của riêng mình và đã tỏ ra quý quyết, nhìn xa trông rộng hơn nhiều so với cha chú của mình ở Sicily. Nhưng ông luôn ghi nhớ rằng một chính phủ không có luật pháp chính là kẻ thù nguy hiểm nhất. Đó là lý do tại sao ông yêu nước Mỹ.

Từ thời đó, ông đã được nghe câu danh ngôn nổi tiếng về công lý ở nước Mỹ, đó là “Thà để một trăm tên tội phạm được tự do còn hơn để một người vô tội bị trừng phạt”. Mê mẩn về cái triết lý hóa Mỹ đó, ông đã trở thành một công dân yêu nước cuồng nhiệt. Đất Mỹ là quê hương của ông. Ông không bao giờ rời bỏ chốn này.

Với nguồn phấn khích đó, ông đã dựng lên một đế quốc Clericuzio ở Mỹ vững chắc hơn ở Sicily của gia đình, ông củng cố tính làm thân với tất cả các thể chế chính trị và tư pháp với các khoản tiền kén xù.

Ông không chỉ dựa vào một hay hai nguồn lợi nhuận mà đa dạng hóa các hoạt động của mình theo đúng truyền thống tốt đẹp nhất của giới kinh doanh Mỹ. ông có ngành xây dựng, công nghiệp rác, những hình thức vận tải khác nhau. Nhưng lợi nhuận lớn nhất từ ngành cá cược, cờ bạc, vốn là thứ ông rất ghiền, ngược lại hoàn toàn với nguồn thu từ ma túy mà ông vốn không tin tưởng lắm, dù rất mau sinh lợi. Vì thế trong những năm sau đó, ông chỉ cho phép gia đình Clericuzio tham gia chính thức vào hoạt động cờ bạc. Những phần còn lại Clericuzio được

hưởng một khoản tỉ lệ năm phần trăm.

Sau hai mươi lăm năm, kế hoạch và mơ ước của ông Trùm đã trở thành sự thật. Cờ bạc giờ đây rất được thu hút và vị nể, quan trọng hơn nữa đang ngày càng được hợp thức hóa dần. Đó là những buổi xổ số “liên tục phát triển” của tiểu bang, thứ trò móc túi công dân của chính phủ. Những giải thưởng được trao kéo dài suốt hai mươi năm, thực chất thì chính phủ đâu có bao giờ bỏ tiền lời từ khoản tiền được gởi lại. Rồi khoản đó được đánh thuế vào hàng hóa mua bán. Thật nực cười! ông Trùm Domenico biết tường tận tất cả, và gia đình của ông đứng sở hữu một trong những công ty quản lý cuộc chơi xổ số cho nhiều tiểu bang với một màn phí tổn rất ngon lành.

Nhưng ông Trùm đang chờ vào cái ngày mà cá cược thể thao sẽ được hợp pháp hóa trên toàn nước Mỹ. Như hiện giờ nó được công nhận ở Nevada. ông biết được điều này qua khoản thuế thu được từ trò cá cược phi pháp. Tính riêng lợi nhuận của môn bóng Super Bowl thôi, nếu cá cược được hợp pháp hóa, cũng lên tới một tỷ đô la chỉ trong một ngày, ở World Series, với bảy môn chơi cũng chỉ cho một khoản tương đương. Bóng đá, khúc côn cầu, bóng rổ trong trường đại học toàn những món béo bở cả. Rồi sẽ đến môn xổ số thể thao tinh vi chết người, nhưng rõ ràng hợp pháp. Ông Trùm biết mình sẽ không sống tới cái ngày huy hoàng đó, nhưng sẽ là một thể tuyệt vời cho con cháu ông. Gia đình Clericuzio sẽ sánh ngang với những triều đại phục hưng. Họ trở thành người bảo trợ nghệ thuật, cố vấn và lãnh đạo chính phủ, sẽ được trân trọng trong sách sử. Một cái áo choàng phết đất bằng vàng sẽ quét sạch mọi nguồn gốc của họ. Tất cả con cháu, tín hữu, thân hữu của ông sẽ được bảo đảm mãi mãi. Dĩ nhiên, ông Trùm đã có ý tưởng về một xã hội văn minh, rằng thế giới này, như một cái cây khổng lồ tỏa bóng mát và cho hoa trái để che chở dưỡng nuôi nhân loại. Nhưng cuộn tròn dưới rễ cây đó sẽ là một con măng xà bất tử của Clericuzio, đang hút những chất bổ dưỡng từ một nguồn không bao giờ cạn.

Nếu như gia đình Clericuzio là tòa thánh của vô số đế quốc mafia trải đều khắp nước Mỹ thì ông chủ của gia đình, ông Trùm Domenico Clericuzio chính là Đức Giáo hoàng, được sùng bái không chỉ vì óc thông minh mà còn vì sức mạnh của mình.

Ông Trùm cũng được kính trọng vì những luật lệ đạo đức nghiêm ngặt ông áp dụng lên gia đình mình. Bất cứ ai, đàn ông, phụ nữ, hay trẻ con đều phải hoàn toàn chịu trách nhiệm về hành động của mình, bất kể áp lực, sự ray rứt hay bất cứ hoàn cảnh khó khăn nào. Hành động nói lên con người, lời nói chỉ như gió thoảng bay đi. ông khinh bỉ tất cả những ngành khoa học xã hội, tâm lý. ông là một tín đồ Cơ đốc mộ đạo: đền tội cho thế giới này, sẽ được tha thứ trong thế giới tiếp theo. Phải trả đủ mọi món nợ. Và ông rất nghiêm ngặt trong việc phán xử ở thế giới này.

Sự trung thành cũng thế. Người cùng dòng máu trước, kể đến là Chúa (chẳng phải ông cũng có một nhà nguyện riêng trong nhà đó sao?) và cuối cùng là bốn phận đối với tất cả thần dân trong vương quốc của gia đình Clericuzio.

về phần xã hội, chính phủ - dù ông rất ái quốc - không bao giờ được xem là ngang hàng, ông Trùm được sinh ra ở Sicily, nơi mà xã hội và chính phủ là kẻ thù. Khái niệm về sự tự do của ông rất rõ ràng. Anh có thể trở thành một tên nô lệ kiếm cơm từng bữa, không được trọng vọng, cũng chẳng có hy vọng tương lai, hay anh có thể kiếm sống nhờ một người mà anh phải kính nể e dè. Gia đình anh là xã hội anh, Chúa của anh là kẻ trừng phạt anh, và các tín đồ bảo vệ cho anh. Anh phải có bốn phận với những người sống trên thế gian này: phải cho họ có cái gì bỏ vào miệng, được nể vì, và cho họ một tấm lá chắn để tránh sự đàn áp của kẻ khác.

Ông Trùm dựng lên đế quốc này không phải để rồi một ngày nào đó con cháu ông phải chui đầu vào mớ bòng bong vô tích sự của nhân loại. Ông gây dựng và duy trì lâu dài quyền lực, để

tên tuổi và sản nghiệp của gia đình tồn tại lâu dài như tôn giáo vậy. Còn mục đích nào vĩ đại hơn việc một người kiếm miếng ăn trong thế giới này để trong thế giới tiếp theo có thể quí xin tha thứ? Còn loài người và cấu trúc xã hội lỗi lầm của họ thì mặc, tất cả chúng rồi sẽ chìm dưới đáy đại dương.

Ông Trùm đã đưa gia đình mình lên tới đỉnh cao quyền lực tội ác. ông đã làm được với một sự độc ác, bạo tàn kiểu Borgia và một sự khéo léo của Machiavelli, cộng thêm những bí quyết kinh doanh vững chắc của người Mỹ. Nhưng trên hết là một tình cảm dành cho bọn dưới trướng. Tốt thì khen thưởng, ăn hại thì trừng phạt. Và cuộc sống được bảo đảm.

Cuối cùng thì như ông Trùm đã liệu, nhà Clericuzio đã lên tới một điểm mà nó không còn cần phải tham gia những hoạt động tội ác thông thường nữa, trừ những trường hợp cấp bách lắm.

Những gia đình mafia khác chủ yếu phục vụ như những “Nam tước điều hành” còn gọi là “Brugliones” ở Ý thì “Brugliones” có nghĩa là người nào đó vụng về những công việc lễ tế. Chính trí tuệ của ông Trùm, được những cầu khẩn liên tục của các Nam tước kích thích thêm, đã biến chữ “Nam tước” thành “Brugliones”. Clericuzio giúp hòa giải họ, đem họ ra khỏi ngục tù, che giấu những lợi nhuận bất hợp pháp của họ ở Châu Âu, lo những cách bùng bít để họ đem ma túy vào đất Mỹ, dùng những ảnh hưởng của mình đối với những thẩm phán, những quan chức chính phủ đủ cỡ, cả liên bang lẫn tiểu bang. Nhưng thường thì không cần đến sự giúp đỡ của chính quyền sở tại. Nếu một Brugliones không có ảnh hưởng gì đến thành phố hắc đang sống thì tên đó coi như đồ bỏ.

Tài kinh bang tế thế của Giorgio, con trai cả của ông Trùm Clericuzio, đã góp phần củng cố thêm quyền lực của gia đình. Như một tay thợ giặt, hắn đã rửa sạch không biết bao nhiêu là tiền bẩn mà nền văn minh hiện đại đã phun ra từ ruột gan của mình. Chính Giorgio luôn là người cố làm dịu đi cái tính tàn bạo của cha mình. Cao hơn hết là việc Giorgio cố tìm cách đưa gia đình ra khỏi sự dòm ngó của công chúng, nên gia đình đã tồn tại như một loại đĩa bay, ngay cả với chính quyền. Đôi khi cũng có những vụ lộ liễu, những lời đồn đại, những câu chuyện kinh hoàng và huyền bí, cũng đã nằm trong hồ sơ cảnh sát FBI một số vụ, nhưng tuyệt nhiên không một bài báo nào, kể cả những bài đề cập đến những vụ án của các gia đình mafia khác mà chỉ vì khinh xuất và tự mãn đã đi đến thảm họa.

Nói thế không phải là gia đình Clericuzio là con cộp không răng đâu. Hai thằng em trai của Giorgio, Vincent và Petie không được thông minh như hắn, lại có đầy đủ cái máu tàn bạo của ông Trùm trong người. Và tội này có hàng đám tay chân sống trong một khu của lãnh địa Bronx vốn luôn mang đậm bản sắc Ý. Lãnh địa với bốn chục ô nhà có thể sử dụng trong một cuốn phim về nước Ý thời xưa. Không một tên Do Thái Hasidic râu ria xồm xoàm, không một tên da đen, Châu Á, hay một vết tích dân du mục nào trong những người sống ở đây. Và không có ai trong đám đó có một cơ sở kinh doanh trong khu vực này. Không một nhà hàng Trung Hoa. Nhà Clericuzio sở hữu hay quản lý tất cả bất động sản trong khu vực. Dĩ nhiên, con cháu của một vài gia đình người Ý trong đó cũng có một để tóc dài thậm thụt, một vài tên nổi loạn chơi ghi ta, nhưng tất cả bọn nhóc này đều được cho lên tàu về với họ hàng ở California. Hàng năm, những người nhập cư mới, được sàng lọc cẩn thận từ Sicily được đưa đến bổ sung. Khu Bronx nằm lọt thỏm giữa những khu vực có tỷ lệ tội phạm cao nhất thế giới, lại hoàn toàn không có tội ác, đến độ khó tin.

Pippi từ chức thị trưởng khu Bronx đã lên tới chức Brugliones ở khu vực Las Vegas của gia đình Clericuzio. Nhưng hắn vẫn còn nằm dưới quyền kiểm soát trực tiếp của Clericuzio, vốn vẫn còn cần đến tài năng đặc biệt của hắn.

Pippi có đúng cái bản chất cần có của một Qualificato, nghĩa là một tay cứng cựa, đầy bản lĩnh.

Hắn bắt đầu sự nghiệp rất sớm, làm vụ đầu tiên khi mới mười bảy tuổi và ấn tượng hơn nữa là hắn được thực hiện “công tác” bằng phép siết cổ. Và ở Mỹ, bọn ngựa non háu đá thường không ưa gì dây nhợ. Hơn nữa hắn lại rất khỏe, cao lớn và tướng tá đồ sộ đến rợn người. Dĩ nhiên hắn cũng là một tay lão luyện về súng ống và chất nổ. Dẹp hết những thứ đó đi, hắn là người đàn ông quyến rũ với cá tính sống cuồng nhiệt: hắn hòa nhã đến mức làm người khác cảm thấy dễ chịu, thoải mái, phụ nữ rất ưa tính ga lăng của hắn vốn mang nửa máu đồng quê Sicily và nửa máu phim ảnh Hoa Kỳ. Dù rất coi trọng công việc, hắn luôn là người biết hưởng thụ cuộc sống.

Hắn cũng có những yếu điểm nhỏ nhất định, uống rượu như nước, bài bạc và cực kỳ ưa phụ nữ. Hắn không tàn bạo được như ông Trùm mong đợi, có lẽ vì hắn rất thích xã giao, bạn bè với nhiều người. Nhưng trong chừng mực nào đó, những yếu điểm đó làm hắn nguy hiểm như một món vũ khí. Hắn là một tên biết dùng tội ác để gột rửa chất độc ra khỏi mình hơn là tắm mình trong đó.

Đương nhiên vì là cháu kêu ông Trùm bằng cậu, điều đó giúp sự nghiệp của hắn khá nhiều. Và cũng chính điều đó lại trở thành rất quan trọng khi Pippi phá vỡ truyền thống gia đình.

Không một ai sống không có lỗi lầm. Lúc hai mươi tuổi, Pippi De Lena đã trót yêu và lập gia đình. Trầm trọng hơn thế nữa, hắn đã cưới một người phụ nữ không thích hợp chút nào với một tay có giá của nhà Clericuzio.

Tên nàng là Nalene Jessup. Nàng nhảy cho những sô diễn trong khách sạn Xanadu ở Las Vegas. Pippi luôn tự hào khoe rằng nàng không phải là một gái nhảy bình thường, chỉ biết đứng phía trước lắc hông uốn ngực, mà nàng là một vũ công theo tiêu chuẩn của Las Vegas, rằng Nalene cũng là một trí thức. Nàng mê đọc sách, quan tâm đến chính trị, và vốn có gốc rễ là người Tin Lành Angle - Saxon da trắng ở Sacramento California, nàng luôn tuân theo những giá trị truyền thống.

Họ hoàn toàn đối lập với nhau. Pippi không ưa những hoạt động trí thức, hắn hiếm khi đọc sách, nghe nhạc, coi phim hay xem kịch. Pippi có cái mặt của một con bò tốt, Nalene lại mang khuôn mặt của một bông hoa. Pippi sống hướng ngoại, rất hấp dẫn, duyên dáng nhưng lại cực kỳ nguy hiểm, Nalene bản tính hiền lành đến mức chưa có con bạn nào trong đám vũ công kiếm chuyện gây sự được với nàng, như bọn họ thường làm với nhau để giết thì giờ.

Pippi và Nalene chỉ có một điểm chung duy nhất là khiêu vũ, vì khi bước vào sàn nhảy, Pippi De Lena, “cây búa” khét tiếng của nhà Clericuzio, lại biến thành một nhà bác học khờ khạo chính tông. Đó chính là những vần thơ hắn không tài nào đọc được thành lời, là tính ga lăng ân cần thời Trung cổ của các hiệp sĩ Thánh chiến, là sự dịu dàng tinh tế của nam giới, đó là những giây phút hắn vươn tới một cái gì đó mà chính hắn cũng không hiểu được.

Với Nalene Jessup, đó là thời điểm tâm hồn sâu kín nhất của hắn hé mở với nàng. Họ nhảy với nhau hàng giờ trước khi làm tình, và điều này làm cuộc ái ân trở nên thanh khiết tuyệt vời, một cuộc trò chuyện đích thực của những tâm hồn đồng điệu. Hắn thủ thỉ với nàng lúc nhảy, lúc trong phòng với nhau, hoặc trên sàn nhảy của những khách sạn ở Vegas.

Hắn kể chuyện rất có duyên. Hắn bày tỏ sự ngưỡng mộ nàng nghe rất êm tai vừa khéo léo lại tài tình. Người hắn toát ra vẻ nam tính, và hắn ở dưới chân nàng như một tên nô lệ, chờ nghe nàng nói. Hắn rất tự hào và thích thú khi nàng nói chuyện sách vở, chuyện nhân quyền cho người da đen, việc giải phóng Nam Phi, về nghĩa vụ phải chăm lo cho người nghèo

ở thế giới thứ ba. Pippi mê mẩn với những cảm giác đó. Nhưng thứ hoàn toàn lạ lẫm và kỳ bí đối với hắn.

Cũng nhờ là hai người rất hòa hợp tình dục, những cái đối ngược nhau lại hấp dẫn nhau. Tình

yêu nảy nở vì Pippi thấy được con người Nalene và Nalene lại không thấy được con người thật của hắn. Những gì nàng thấy là một người đàn ông chỉ biết thờ phụng, đồ quà dưới chân nàng và biết nghe những giấc mơ của nàng.

Một tuần sau lần gặp gỡ đầu tiên, họ làm đám cưới. Nalene mới mười tám tuổi và đã thực sự si mê nàng. Hắn cũng được nuôi dưỡng bằng những giá trị truyền thống, dĩ nhiên là một cực hoàn toàn khác, và cả hai đều muốn có một gia đình. Nalene mồ côi cha mẹ, Pippi lại không muốn Clericuzio chen vào niềm say mê hắn mới tìm được. Hắn cũng biết là họ sẽ không chấp nhận. Tốt hơn hết là tự thực hiện rồi dần xoay sở sau. Họ làm lễ cưới tại một nhà nguyện ở Vegas.

Nhưng đó là một suy xét sai lầm, ông Trùm Clericuzio đã tán thành cho Pippi cưới vợ. Như ông thường nói: “Bốn phần đầu tiên của một người đàn ông trên đời này là kiếm ăn nhưng để làm gì nếu anh ta không có vợ con chứ?” Ông Trùm chỉ phật ý là lễ cưới không được chúc mừng như một phần của gia đình Clericuzio.

Dù sao đi nữa thì Pippi cũng mang trong người dòng máu Clericuzio.

Ông Trùm cau có nói:

- Chúng nó có thể khiêu vũ với nhau xuống tận đáy biển.

Nói vậy, nhưng ông cũng gửi những món quà cưới sang trọng nhất: một chiếc Buick khổng lồ, quyền sở hữu một nhánh “thu thuế” một năm đem lại một món đáng kể là một trăm ngàn đô, và một chức vụ mới. Pippi vẫn tiếp tục phục vụ cho gia đình như là một Brugliones thân tín nhất ở miền Tây, nhưng hắn ra khỏi khu Bronx vì làm sao người vợ xa lạ này có thể phù hợp với sự trung thành ở đây. Cô ta cũng khác xa họ, như dân Hồi giáo, dân da đen, dân Do Thái và người Châu Á bị cấm vào khu vực này. Vì thế thực chất Pippi dù vẫn còn là Cái Búa của nhà Clericuzio, còn là một Nam tước miền Tây cũng đã mất một phần ảnh hưởng nhất định trong dinh thự ở Quogue.

Chú rể phụ của lễ cưới đơn giản đó là Alíred Gronevelt, chủ nhân của khách sạn Xanadu. Sau đó lão tổ chức một buổi tiệc nhỏ, suốt đêm cô dâu và chú rể nhảy bên nhau. Trong những năm sau đó, Pippi và Gronevelt đã kết thành một đôi bạn thân thiết và trung tín.

Cuộc hôn nhân kéo dài trong một khoảng thời gian đủ để có hai đứa con: một gái, một trai ra đời, đứa lớn tên thánh là CrocciHxio, nhưng luôn được gọi là Cross, lúc lên mười đã có vóc dáng y hệt mẹ, một thân hình duyên dáng và một khuôn mặt xinh xắn gần như một cô gái nhỏ. Đứa thứ hai, Claudia, lúc lên chín là một bản sao của cha. Những nét thô kệch chỉ không trở thành xấu xí nhờ vào sự tươi tắn, trong sáng, hồn nhiên của trẻ con, nhưng Claudia lại không có tài khiếu bố mà cô giống mẹ, yêu sách vở, âm nhạc, kịch nghệ và cũng có cái tính dè dàng của mẹ. Cross và Pippi gần gũi nhau cũng là chuyện tự nhiên thôi, cũng như Claudia tỏ ra mến mẹ hơn.

Trong mười một năm trước khi gia đình De Lena tan vỡ, mọi việc đều rất tuyệt ở Vegas. Pippi dựng sự nghiệp của một Brugliones, người thu thuế của Xanadu trong khi vẫn còn làm nhiệm vụ “cây búa” cho Clericuzio. Hắn phát lên, sống vương giả, nhưng tuân theo chỉ thị của ông Trùm, hoàn toàn không hoang phí xa xỉ. Hắn uống rượu, đánh bạc, khiêu vũ với vợ, chơi đùa với con, chuẩn bị cho chúng vào đời.

Pippi biết rõ cuộc đời nguy hiểm của mình nên rất lo xa, đó là một trong nhiều lý do khiến hắn thành công. Ngay từ lúc đầu hắn không coi Cross là đứa trẻ, mà là một người trưởng thành. Hắn muốn trong tương lai, Cross sẽ thành đồng sự của mình. Hay có lẽ đúng nhất, hắn cũng muốn có một người thân tín mà hắn có thể đặt trọn niềm tin.

Thế là hắt ra tay huấn luyện Cross, dạy nó tất cả những mảnh khỏe cò bạc, dẫn nó tới ăn tối với Gronevelt để nó có cơ hội nghe đủ chuyện, đủ cách mà một sòng bạc có thể bị lừa. Gronevelt luôn mở đầu bằng câu này: “Hàng đêm, hàng triệu người nằm thao thức tìm cách lừa sòng bạc của ta”.

Pippi dẫn Cross đi săn, dạy nó cách lột da, móc ruột một con thú, cho nó ngửi mùi máu, thấy máu đầm trên tay mình. Hắt cho Cross học đánh quyền Anh để nó có thể cảm nhận được những đau đớn, dạy nó sử dụng và chăm sóc súng ống, nhưng hạn chế việc dạy phải dừng đến dây thép siết cổ. Thật ra đó chỉ là một món dành cho hắt và không còn thật sự cần thiết trong thời buổi này nữa. Hơn nữa, lại không có cách nào để giải thích cho mẹ thằng bé về một sợi dây thép như vậy.

Gia đình Clericuzio có một khu săn bắn khổng lồ ở vùng núi và Pippi thường đưa gia đình đến đây nghỉ hè. Hắt dẫn lũ trẻ đi săn trong khi Nalene cúi đầu vào sách trong ngôi nhà ấm áp. Cross có thể hạ dễ dàng những con sói, hươu, nai và đôi khi cả những con sư tử núi và gấu. Điều này cho thấy Cross rất có khả năng, rằng nó có “thiên hướng” súng đạn rất tốt, luôn biết thận trọng khi sử dụng, trong nguy hiểm rất bình tĩnh, không hề nhúu mày khi mớ tay vào mớ ruột gan đầy máu me, nhầy nhụa. Chặt tay chân, chặt đầu hay lột da thú săn, nó chưa bao giờ biết buồn nôn là gì.

Claudia không có những “phẩm chất” đó. Nó nhăn mặt khi nghe súng nổ, nôn thốc, nôn tháo khi phải lột da hươu. Chỉ sau vài lần đi săn, nó đã không chịu rời nhà, chỉ muốn ở bên mẹ đọc sách hay dạo theo bờ suối gần đó. Claudia thậm chí còn không chịu được cảnh móc một con giun mềm nhũn vào cái lưỡi câu thép cứng ngắc đó.

Pippi tập trung vào con trai. Hắt chỉ dạy sơ lược cho thằng bé những cách xử sự cơ bản. Không bao giờ được nổi giận trước tình huống không đáng kể, khi bị khinh thường. Không nói gì về bản thân. Khiến mọi người nể trọng bằng việc làm, chứ không nói suông. Buộc người khác kính nể bằng hành động chứ không bằng lời nói. Phải biết nể nang những thành viên cùng huyết thống trong gia đình. Đánh bạc chỉ để giải trí, không phải là một cách kiếm sống. Yêu thương cha mẹ, em gái nhưng nên thận trọng khi yêu một người đàn bà khác hơn yêu vợ. Vợ là người phụ nữ sinh ra con mình. Và khi chuyện đó xảy ra, phải xả thân để nuôi sống, bảo vệ gia đình mình.

Cross là một học trò xuất sắc đến mức cha nó hết mực yêu thương. Và Pippi càng yêu con nhiều hơn nữa vì Cross giống Nalene như tạc. Nó thừa hưởng vẻ duyên dáng của mẹ, nó như một bản sao của mẹ, chỉ thiếu những năng khiếu trí thức mà thứ đó giờ đây đang hủy hoại cuộc hôn nhân này.

Pippi chưa bao giờ tin vào giấc mơ của ông Trùm rằng tất cả những bọn trẻ sau này sẽ hòa nhập vào xã hội hợp pháp. Hắt thậm chí không cho đó là hướng tốt nhất. Hắt thừa nhận thiên tài của ông già, nhưng đó chỉ là tính lãng mạn của ông Trùm vĩ đại. Suy cho cùng, những ông bố đều muốn con trai làm chung với mình, giống mình, máu mủ là máu mủ, không thể thay đổi được.

về điều này, Pippi hóa ra là đúng. Mặc cho mọi nỗ lực dàn xếp của ông Trùm, thậm chí đến Dante, cháu ngoại của ông, cũng tỏ ra kháng cự lại âm mưu vĩ đại đó. Lớn lên, Dante càng tỏ rõ bản chất của dân Sicily, thèm khát quyền lực, cứng cỏi. Hắt chưa bao giờ ngần ngại phá vỡ mọi luật lệ của xã hội và của Chúa.

Khi Cross lên bảy và Claudia lên sáu, Cross sẵn có máu hung bạo trong người, hay giở thói ăn hiếp, đâm vào bụng em gái, ngay cả khi có mặt cha mẹ. Claudia kêu cứu. Pippi là cha, có thể giải quyết theo nhiều kiểu khác nhau. Hắt có thể bắt Cross ngừng lại, nếu nó không nghe thì tóm

gậy thẳng bé rồi tung nó lên trời, như hấn thường làm. Hay hấn có thể tấn Cross vào tường rồi đánh, đôi ba lần hấn đã làm như vậy đó. Nhưng có một lần, có lẽ vì mới ăn tối xong thấy uể oải trong người, hay cũng có thể vì lúc nào Nalene cũng “cần nắn” khi hấn dùng vũ lực với con. Hấn vẫn bình thản đốt thuốc hút và nói với Cross:

- Mỗi lần con đấm em thì cha sẽ cho nó một đô.

Khi Cross tiếp tục đấm em, thì Pippi buông những tờ bạc một đô xuống người Claudia lúc này đang nhảy căng lên. Rốt cuộc thì Cross phải cau có ngừng đánh.

Pippi tặng vợ không biết bao nhiêu thứ mà kể, nhưng đó chỉ là món quà ông chủ ban cho nô lệ của mình, là những món hối lộ để che đậy những phục tùng của nàng, những thứ đắt tiền: nhẫn kim cương, áo lông thú, những chuyến du lịch sang Châu Âu. Hấn mua cho nàng một ngôi nhà nghỉ ở Sacramento vì nàng không ưa Vegas. Khi tặng nàng một chiếc Bentley, hấn đã mặc một đồng phục tài xế trao nó cho nàng. Ngay trước khi cuộc hôn nhân kết thúc, hấn tặng nàng một chiếc nhẫn cổ được xác nhận là một phần trong bộ sưu tập của Borgia. Điều duy nhất hấn hạn chế là không cho nàng dùng thẻ tín dụng: Riêng Pippi không bao giờ xài thẻ tín dụng.

Hấn cũng rất thoải mái trên những phương diện khác. Nalene được tự do hoàn toàn, Pippi không phải là một ông chồng Ý hay ghen. Dù hấn không ra nước ngoài, trừ những dịp lo “việc công” hấn cho Nalene sang Châu Âu cùng với mấy cô bạn của nàng vì nàng luôn khao khát được ngắm những viện bảo tàng ở Luân Đôn, xem vũ Balê ở Paris, nghe nhạc kịch ở Ý.

Đôi lúc Nalene tự hỏi khi thấy chồng không biết ghen tuông. Nhưng sau bao năm tháng chung sống, nàng đã nhận ra rằng không một người đàn ông nào trong giới họ dám hó hé ve vãn nàng.

Ông Trùm Clericuzio đã mĩa mai nhạo báng lễ thành hôn của họ: “Chắc chúng nghĩ có thể khiêu vũ suốt đời với nhau chắc”.

Câu trả lời là không. Nalene không phải là một vũ công giỏi đến mức có thể vươn xa, cặp giò của nàng lại dài lạ thường, tính nàng lại quá nghiêm túc, không phải là người thích hợp cho những buổi tiệc. Tất cả những điều này đã đưa nàng đến với cuộc sống gia đình. Và bốn năm đầu tiên quả thật là rất hạnh phúc. Nàng chăm sóc con, theo học các khóa ở trường đại học Nevada và ngấu ngiến những cuốn sách.

Nhưng Pippi rồi cũng chẳng hứng thú gì nữa với tình trạng môi trường, về vấn đề những tên da đen hay ca cẩm, ngu đến mót túi cũng không biết cách để khỏi bị bắt, còn về người Mỹ da đỏ thì dù có là ai, cũng mặc xác chúng. Những buổi tranh luận về sách vở, âm nhạc hoàn toàn nằm ngoài khả năng của hấn. Và yêu cầu của Nalene buộc hấn không bao giờ được đánh con, những lời phần nào làm hấn hoang mang bối rối. Trẻ con cũng như thú vật, vậy làm sao bắt chúng cư xử văn minh và không động chúng vào tường? Nhưng hấn luôn cẩn thận không làm đau con.

Thế là sang năm thứ tư, Pippi bắt đầu có tình nhân, một ở Vegas, một ở Los Angeles và một ở New York. Nalene đáp lại bằng cách đoạt mảnh bằng sư phạm.

Họ đã cố. Họ yêu thương con cái và làm cho chúng vui vẻ. Nalene cùng đọc sách, hít hà và nhảy với chồng hàng giờ liền. Cuộc hôn nhân được kết lại nhờ tính hài hước của Pippi. Sức sống và sự vui tươi tràn trề của hấn dường như đã phần nào xóa bớt những trở ngại trong đời sống vợ chồng. Hai đứa nhỏ yêu thương mẹ và kính nể cha, vì mẹ dịu dàng, đảm thắm xinh đẹp và tràn đầy tình cảm tự nhiên, và vì cha nó có sức mạnh.

Hai người đều là những thầy giáo xuất sắc. Lũ trẻ học được ở mẹ những chuẩn mực xã hội, cách cư xử đúng đắn, cách khiêu vũ, ăn mặc chải chuốt. Ông bố thì dạy chúng những món “thiết thực hơn”: Làm sao để tự vệ, không bị ăn đòn, cách đánh bạc, cách rèn luyện thân thể. Chúng

không bao giờ giận cha khi bị đối xử thô bạo. Chúng hiểu làm thế cũng chỉ vì kỷ luật, bọn trẻ không bao giờ cảm thấy căm thù hay giận dữ gì cả.

Cross không thấy sợ, nhưng chịu uốn nắn, Claudia không có được sự can đảm như anh những cũng bước bình ra phết. Hơn nữa, chúng không bao giờ lo lắng về tiền bạc.

Năm tháng qua đi, Nalene cũng đã quan sát được một số điều, mới đầu chỉ là chuyện nhỏ nhặt. Khi dạy con bài bạc, Pippi thường hay sắp bài trước và lật sạch tiền của chúng rồi sau cùng, hắn mới tạo một loạt may mắn bất ngờ để chúng có thể đi ngủ vui sướng vì được thắng bài. Có điều lạ là hồi nhỏ, Claudia lại mê chơi bài hơn Cross. Sau đó Pippi mới giảng bằng cách nào hắn gạt được chúng. Nalene rất giận, nàng thấy như hắn đang giỡn chơi với cuộc đời chúng, như hắn cũng đã làm thế với chính nàng. Pippi giải thích rằng đó là một phần trong chương trình giáo dục. Nàng nói đó không phải là giáo dục, mà là sự đầu độc, tha hóa bọn trẻ. Hắn nói chỉ muốn chuẩn bị cho bọn trẻ thấy được cái đẹp trong cuộc sống.

Trong bóp Pippi lúc nào cũng căng phồng tiền mặt, một điều rất đáng ngờ đối với một người vợ cũng như một nhân viên thu thuế. Đúng là hắn đang sở hữu một doanh nghiệp rất thịnh vượng: cơ sở Thâu nợ. Nhưng quả là họ đang sống ở một mức sang trọng hơn nhiều so với một doanh nghiệp nhỏ như vậy.

Khi cả nhà đi nghỉ ở khu Đông và gia nhập vào giới thượng lưu của gia đình Clericuzio, Nalene không thể nào không nhận thấy Pippi được kính nể như thế nào. Nàng không hề bỏ qua cách những người khác tỏ ra cần trọng với hắn, sự cung kính trong những buổi họp kín kéo dài giữa họ với nhau.

Cũng có những chuyện nhỏ khác. Pippi phải đi công tác ít nhất một lần trong tháng. Nàng thì chẳng biết chút gì về chuyện này mà hắn thì chẳng bao giờ hé môi. Hắn có giấy phép được mang súng. Cũng hợp lý thôi, đối với một người mà nghề nghiệp là phải đi thu những khoản tiền rất lớn. Hắn luôn cẩn thận. Nalene và bọn trẻ không bao giờ rò tới súng được, hắn cất đạn vào những ngăn kéo riêng biệt có khóa cẩn thận.

Càng ngày Pippi càng đi nhiều hơn, và Nalene phải ở nhà với lũ trẻ nhiều hơn. Đời sống tình dục của hai người cũng dần dần giảm bớt. Và cũng chính vì Pippi rất nhẹ nhàng và thông hiểu vấn đề nhục dục, họ càng xa nhau hơn.

Sau những năm tháng sống chung, người ta không thể nào che giấu mãi con người thật của mình với người gần gũi nhất. Nalene đã thấy Pippi là một người sống hết mình, thấy bản chất của hắn rất hung bạo, dù không bao giờ hung bạo với nàng. Rằng hắn rất kín đáo, dù luôn tỏ ra rất cởi mở. Rằng dù có vẻ thân thiện, hắn lại rất nguy hiểm.

Hắn có những trò điên cuồng nho nhỏ riêng mà đôi khi rất đáng yêu. Chẳng hạn như muốn người khác phải thích những gì hắn thích. Một lần họ mời một cặp vợ chồng đi ăn tối tại nhà hàng. Cặp đó đặc biệt không ưa những món ăn Ý và ăn rất ít. Khi Pippi thấy vậy, hắn đã không thể ăn hết bữa của mình.

Đôi khi hắn cũng nói chuyện về công việc của mình tại chi nhánh thu tiền. Gần như tất cả các khách sạn lớn ở Vegas đều là khách hàng của hắn. Hắn đi thu những thẻ nợ đánh bạc của những tay không chịu thanh toán. Hắn trấn an Nalene rằng không bao giờ hắn dùng vũ lực, mà chỉ cần một hình thức thuyết phục đặc biệt. Đó là vấn đề danh dự. Và người ta phải trả nợ. Ai cũng phải chịu trách nhiệm cho hành động của mình. Hắn cảm thấy bị xúc phạm khi những người có sản nghiệp lại không dám đứng ra thực hiện những bổn phận của mình. Bác sĩ, luật sư, chủ công ty, thầy đều không từ chối những dịch vụ miễn phí của khách sạn, nhưng đến phiên mình lại không giữ đúng thỏa thuận. Nhưng thu tiền mấy tay này chẳng khó khăn gì, chỉ việc tới văn

phòng của chúng và làm rùm beng lên cho khách hàng và đồng nghiệp của chúng đều nghe thấy. Chỉ cần gây ấn tượng thôi, không dọa dẫm gì hết, gọi chúng là những tay xù nợ, những con bạc sa sút, không lo làm ăn chỉ đắm mình trong những cái xấu.

Những doanh nghiệp nhỏ thì lỳ hơn, chúng là những tay cóc ké, thuộc loại chín xu đổi lấy một hào. Rồi cũng có những tên ma mãnh hơn chuyên ký séc khổng rồi la toáng lên rằng do trục trặc, lầm lẫn. Một mảnh rất được ưa dùng. Chúng ký một séc mười ngàn thì trong tài khoản chỉ có tám ngàn. Nhưng Pippi luôn ăn cánh chặt chẽ với bên ngân hàng, vì thế hẳn chỉ việc đóng hai ngàn còn thiếu vào tài khoản nợ của tên bạc bịp rồi rút mười ngàn của mình ra. Khi giải thích cho Nalene nghe những cái đó, hẳn luôn cười khoái trá.

Nhưng khâu quan trọng nhất trong công việc mà Pippi cắt nghĩa cho Nalene nghe là không chỉ thuyết phục con bạc trả nợ mà làm sao để họ tiếp tục đến chơi bạc. Thậm chí một con bạc đã sạch túi cũng có giá trị. Hẳn còn làm việc được. Hẳn có thể kiếm tiền. Thế nên ta chỉ cần cho khất nợ, giục hẳn vào sòng chơi tiếp mà không cần tín dụng và khi hẳn được bạc thì hẳn trả nợ.

Có một đêm Pippi kể cho vợ nghe một câu chuyện mà hẳn cho rằng rất buồn cười. Hôm đó hẳn đang làm việc trong văn phòng ở chi nhánh thu nợ, đó là một khu mua bán nhỏ gần khách sạn Xanadu, thì nghe tiếng súng ngoài phố. Hẳn chạy ra ngoài vừa kịp lúc nhìn thấy hai tên đeo mặt nạ đang chạy ra khỏi một tiệm nữ trang kế bên. Không kịp suy nghĩ, hẳn rút súng nã vào hai tên đó. Bọn chúng nhảy vào một chiếc xe đang đợi sẵn rồi tẩu thoát. Vài phút sau, cảnh sát đến, và sau khi thẩm tra hết mọi người, đã bắt hẳn đi, dĩ nhiên họ biết rằng súng của hẳn có giấy phép đăng ký, nhưng sử dụng súng để bắn như thế, hẳn đã phạm phải “tội không cố ý gây nguy hiểm nghiêm trọng”. Gronevelt đã đến đồn cảnh sát bảo lãnh hẳn ra.

“Tại sao anh làm cái chuyện điên khùng ấy hả?” - Pippi hỏi “Alíred nói chỉ vì cái máu thợ săn trong người anh thôi. Nhưng anh chịu, không hiểu

được. Anh ấy à, bắn vào cướp ư? Anh bảo vệ xã hội ư? Và thế là họ nhốt anh lại đấy”. Nhưng những câu chuyện tiết lộ con người, cá tính của hẳn như vậy cũng chỉ là trong chừng mực nào đó, một mảnh khôn khéo của Pippi, để Nalene có thể thấy phần nào con người của hẳn nhưng không thể khám phá được bí mật. Điều làm nàng đi đến quyết định cuối cùng li dị chính là Pippi De Lena bị bắt vì tội giết người.

Dany Fuberta có một chi nhánh du lịch ở New York, mà hẳn đã dùng tiền cho vay cắt cổ mua được dưới sự bảo kê của gia đình Santadio, giờ đây đã diệt vong. Nhưng chủ yếu là hẳn kiếm ăn như một tay chơi anh chị trong giới tổ chức những chuyện ăn chơi ở Vegas.

Một tay tổ trong lĩnh vực này ký một hợp đồng độc quyền khách sạn Vegas để đưa những con bạc đi nghỉ hè vào tròng của chúng. Danny Fuberta mỗi tháng bao một chuyến bay 747 và tuyển được xấp xỉ hai trăm khách hàng để đưa đến khách sạn Xanadu. Với giá chỉ một ngàn đô, khách sẽ được một chuyến bay khứ hồi từ New York đi Vegas, ăn uống miễn phí. Đó phải là những tay đang phất, không cần thiết phải làm ăn nghiêm chỉnh, đúng pháp luật, và mỗi ngày chúng phải chơi ở sòng bạc ít nhất là bốn giờ. Và dĩ nhiên, có thể là chúng phải ký nợ tại két bạc của khách sạn Xanadu.

Một trong những vũ khí mạnh nhất của Fuberta là quan hệ của hẳn với những Trùm lừa đảo, các tên cướp nhà băng, buôn lậu ma túy, thuốc lá, những tên mua đi bán lại ở các trung tâm thời trang và tất cả những dạng ký sinh khác đang kiếm ăn ngon lành trong những hố phân ở New York. Đó là đám khách được ưu tiên nhất. Nghĩ cho kỹ thì cuộc sống chúng quá căng thẳng rồi, cũng cần nghỉ xả hơi chứ. Chúng kiếm được hàng núi tiền bẩn, bằng tiền mặt và chúng đều có máu cò bạc.

Cứ mỗi chuyến bay chở được hai trăm khách đến Xanadu, Fuberta sẽ được hai trăm ngàn đô la, đôi khi có thêm một khoản tiền thưởng nếu như mấy vị khách ở Xanadu thua đậm. Tất cả những khoản này, cộng thêm chi phí vận chuyển trọn gói lúc đầu, thì mỗi tháng hắn kiếm được không ít. Rủi thay, chính Fuberta cũng có khuyết điểm ham cờ bạc, và cũng có lúc những hóa đơn nợ của hắn ăn đứt tài khoản thu nhập.

Vốn là một tên lăm mưu mô, Fuberta liền nghĩ ra một cách xóa nợ lần nữa. Một trong những nhiệm vụ của một tay thầu chở khách là phải chứng nhận tín dụng của sòng bạc trả trước cho những con bạc của mình.

Fuberta đã tuyển được một băng những tên cướp có vũ trang rất “lành nghề” với băng này, hắn đang ấp ủ một kế hoạch đánh cướp tám trăm ngàn đô ở Xanadu.

Fuberta cung cấp cho bốn tên lính của mình những giấy tờ giả như những ông chủ trung tâm thời trang với những mức tín dụng kék xù, chỉ tiết hắn cuôm được từ hồ sơ của chi nhánh dịch vụ của hắn. Dựa trên cơ sở bảng giá đó, hắn chứng nhận cho chúng mức tín dụng hai trăm ngàn đô rồi hắn chở chúng đến Xanadu.

- “ồ, họ đi picnic ấy mà”, về sau Gronevelt bảo.

Suốt hai ngày ở đó, Fuberta và băng của hắn đã ký trả những hóa đơn phục vụ phòng dày cộp, đái mấy nhỏ trong ban hợp ca ăn tối, ký mua quà tặng tại cửa hàng. Nhưng đó chỉ là những khoản lẻ tẻ, chủ yếu là chúng rút thẻ đen từ sòng bạc và ký nợ.

Chúng chia thành hai phe, một phe chơi xúc xắc, đặt chẵn, phe kia đặt ngược lại. Với kiểu đó thì chúng chỉ thua khoản phần trăm và gặp những ván hòa thôi. Thế là chúng rút đến một triệu đô toàn thẻ đen và ký nợ. Sau đó Fuberta mới đem đổi thành tiền mặt. Mới nhìn thì cứ tưởng chúng chơi hăng lắm nhưng thật sự chúng đang đứng nước. Làm vụ này chúng đóng kịch rất tài. Như những diễn viên thực sự, chúng cầu khẩn hột xúc xắc, chửi rủa khi thua và chúc mừng nhau khi được cuộc. Đến cuối ngày, chúng đưa thẻ cho Fuberta đổi ra tiền mặt và ký nợ tiếp tục để rút ra thẻ mới. Hai ngày sau, khi vở kịch hạ màn, cả bọn vô mánh được tám trăm ngàn đô. Bọn chúng lại vui vẻ mua thêm hai chục ngàn hàng hóa các thứ, nhưng trong két bạc của sòng là một triệu đô tiền chúng còn nợ lại. Danny Fuberta là bậc thầy trong vụ này, nên nợ bốn trăm ngàn. Còn bốn tên cướp có vũ trang cũng thỏa mãn với phần của mình, đặc biệt là khi Fuberta hứa hẹn một phi vụ mới nữa có thể là một vố ngon lành hơn, một kỳ nghỉ kéo dài một tháng ở một khách sạn hạng nhất, đồ ăn, thức uống và gái đẹp đều miễn phí và thêm một trăm ngàn bỏ túi nữa. Rõ ràng làm vậy ngon lành hơn là liều mạng đi ăn cướp nhà băng.

Ngày ngày hôm sau, Gronevelt đã khám phá ra vụ lừa đảo đó. Báo cáo hàng ngày đã cho thấy số nợ quá cao, kể cả với những khách sộp của Fuberta. Tiền ăn nhậu, tiền chơi bời mỗi đêm lại quá thấp so với số chúng đánh bạc. Gronevelt xem những cuốn băng từ camera theo dõi “Mắt trên trời”. Không cần xem quá 10 phút, lão đã hiểu toàn bộ kế hoạch và biết một triệu tiền nợ giờ chỉ còn đem đi quần thuốc lá, toàn giấy tờ giả mạo.

Phản ứng của lão là sốt ruột. Nhiều năm qua, lão đã lãnh không biết bao nhiêu cú lừa rồi, nhưng lần này thật là đần độn. Mà lão lại thích Danny Fuberta nữa chứ, thằng cha đã kiếm không ít cho khách sạn Xanadu. Lão biết thằng Fuberta sẽ kêu oan ra sao. Nó sẽ bảo chính nó cũng bị lừa vì những căn cước giả, nó cũng chỉ là một nạn nhân.

Gronevelt thấy bực mình vì sự bất lực của nhân viên sòng bạc. Lẽ ra tên cầm cái tại bàn chơi xúc xắc đã phát hiện ra, và tên hồ lì phải thu những lần đặt chéo. Một trò chẳng khôn khéo chút nào.

Những lúc đang ngon trớn phất, con người ta trở nên mất cảnh giác, và Vegas không phải là

ngoại lệ. Lão thầm tiếc là phải sa thải tên cầm cái và thẳng hồ lì, nhẹ lắm là cũng tổng chúng về trò quay Rulét. Nhưng có một điều lão không né được, lão sẽ phải báo cáo toàn bộ vụ này cho ông Trùm Clericuzio.

Trước tiên, lão gọi Pippi De Lena đến khách sạn để cho xem những giấy tờ và phim lấy từ “Mắt trên trời”. Pippi biết Fuberta, nhưng không biết bốn tên kia, nên Gronevelt đã chụp hình từ băng video ra và đưa cho Pippi.

Pippi lắc đầu:

- Làm sao Danny lại nghĩ rằng hắn thoát khỏi vụ này chứ? Tôi cứ tưởng nó là một tay khôn khéo đấy”.

- Nó là một con bạc - Gronevelt đáp - Mà những con bạc thì luôn tin rằng bài mình sẽ thắng. Hắn im lặng một lúc - Danny sẽ cố thuyết phục anh là nó không dính dáng gì tới vụ này. Nhưng nên nhớ rằng nó đã bảo đảm là những tay kia có tiền. Nó sẽ nói là dựa trên giấy tờ của bọn kia.

Một tay thầu tuyển khách phải nắm chắc khách của mình có thật là khách sộp hay không. Nó phải biết điều đó.

Pippi cười, cười, vỗ lưng Gronevelt: “Đừng lo, nó không thuyết phục nổi tôi đâu”.

Cả hai phá lên cười. Không “cần biết” Danny có tội hay không, hắn phải chịu trách nhiệm cho những sai lầm của mình.

Ngày hôm sau, Pippi bay về New York để trình bày vấn đề lên gia đình Clericuzio ở Quogue.

Sau khi qua cổng có người gác cẩn thận, hắn lái xe lên con đường lát gạch cắt dài qua một cao nguyên cỏ rộng lớn, có tường phủ bằng thép gai và gắn những thiết bị điện tử. Trước cửa nhà có một tên đứng gác. Hiện giờ là thời bình mà.

Giorgio chào hắn, và hắn được đưa vào một khu vườn phía sau, sau khi đã đi xuyên qua tòa biệt thự. Vườn có trồng dưa leo, cà chua, rau diếp và cả dưa tây nữa. Tất cả đều núp dưới bóng những cây và lá rộng xum xuê. Ông Trùm không biết dùng hoa để làm gì.

Gia đình đang ngồi quanh một cái bàn gỗ tròn ăn trưa sớm. ông Trùm vẫn hồng hào tươi tắn dù đã gần bảy chục. Có thể thấy ông đang uống rượu trong không khí sục nức hương trong vườn nhà. ông đang cho Dante, đứa cháu ngoại mười tuổi của mình ăn. Thằng bé rất kháu khỉnh, nhưng mới trạc tuổi Cross đã tỏ ra rất láo xược. Pippi luôn thèm quất cho nó một trận. Trong tay thằng nhóc, ông Trùm trông không khác gì một con rối, ông phải lau miệng cho nó, phải ngọt ngào dỗ dành nó. Vincent và Petie có vẻ ngao ngán. Không thể hợp được chừng nào thằng nhóc chưa ăn xong và mẹ nó, Rose Marie, dẫn đi cho khuất, ông Trùm Domenico sáng mắt lên khi thằng bé đi khỏi. Rồi ông quay sang Pippi.

- A, Cây Tầm Sét của ta. Mi nghĩ gì về tên Fuberta hả? Một thằng nhãi ranh láu cá! Chúng ta cho nó kiếm sống và nó trở nên tham lam bắt chúng ta trả nợ à?

Giorgio nói vuốt giận: “Nếu nó chịu thanh toán lại thì nó vẫn có thể kiếm ra tiền cho chúng ta”. Đó là điểm duy nhất có thể xin khoan hồng. Nhưng ông Trùm bảo:

- Khoan đó đâu có nhỏ. Ta phải lấy lại chứ.

Vincent vốn ghét những thứ linh tinh nói:

- Đưa mấy bức hình xem.

Pippi đưa ra mấy tấm ảnh. Vincent và Petie nhìn bốn tên cướp có vũ trang. Rồi Vincent nói:

- Petie và tôi biết mấy tên này.

- Tốt - Pippi nói - Vậy mấy anh có thể xử bốn gã đó. Thế còn Fuberta, tôi phải làm gì với nó

đây?

Ông Trùm nói:

- Chúng nó khinh thường ta. Chúng nghĩ ta là ai chứ? Những tên gốc vô tích sự phải đi nhờ cảnh sát chắc? Vincent, Petie, bọn mi giúp Pippi. Ta muốn đòi lại tiền và trừng phạt những thằng chó đó.

Ai cũng hiểu Pippi sẽ lãnh trách nhiệm. Bản án tử hình coi như đã được ký cho cả năm tên.

Ông Trùm để cho cả bọn ở lại, một mình đi dạo trong vườn.

Giorgio thở dài:

- Thời buổi này mà ông già làm vậy thì mạnh tay quá, nguy cơ nhiều hơn là giá trị của cả vụ đấy.

- Chỉ trừ khi Vincent và Petie lo bốn cái đầu - Pippi nói - Được chứ Vincent?

Vincent đáp:

- Giorgio sẽ phải nói chuyện với ông già, bốn thằng đó không có xu nào đâu. Chúng ta sẽ thỏa thuận thôi. Chúng sẽ được tự do, kiếm tiền trả cho chúng ta rồi sẽ được tha. Nếu đem chôn chúng đi rồi đào đâu ra tiền.

Vincent là một đứa thực tế, người không bao giờ để tính khát máu đè bẹp những giải pháp thiết thực.

- Được, tôi có thể nói ông già được - Giorgio nói. Chúng nó chỉ là bọn tay chân thôi, nhưng ông sẽ không tha Fuberta đâu.

- Những tay trùm mỗi khách phải biết lễ độ chứ - Pippi nói.

- Người anh em Pippi, Giorgio mỉm cười, Anh hy vọng được thưởng gì qua vụ này đây?

Pippi rất ghét khi Giorgio gọi hắn là “người anh em”. Vincent và Petie cũng gọi hắn như vậy, nhưng chỉ vì tình cảm, còn Giorgio thì chỉ gọi khi hắn thảo luận công việc.

- Với Fuberta thì đó là nhiệm vụ của tôi, Pippi nói. Các vị cho chúng tôi chi nhánh thu nợ và tôi ăn lương của Xanadu, nhưng đòi tiền lại cũng không phải dễ. Nên tôi phải hưởng phần trăm. Vincent và Petie cũng vậy thôi, nếu họ thâu lại phần nào từ bọn kia.

- Công bằng thôi, Giorgio nói. Nhưng vụ này không phải như đòi những thẻ nợ đâu. Anh đừng có mong mức năm chục phần trăm.

- Không, không. - Pippi đáp. Chỉ cần cho tôi chấm mút chút đỉnh là được.

Cả bọn phá lên cười khi nghe câu thành ngữ lâu đời của dân Sicily. Petie nói:

- Thôi Giorgio, đừng keo kiệt chứ. Anh không muốn gạt tôi và Vincent chứ? Hiện nay Petie lo khu Bronx, làm sếp của bọn tay chân và hắn cũng ủng hộ ý kiến rằng những ai đích thân ra tay sẽ được nhiều hơn. Hắn sẵn sàng chia phần với người của mình.

- Mấy tay này tham lam quá - Giorgio nói, miệng mỉm cười. Nhưng tôi sẽ đề nghị mức hai chục phần trăm với ông cụ. Pippi biết sẽ chỉ mười lăm hay mười phút thôi, chuyện xưa như trái đất đối với Giorgio.

- Thế chúng ta “đóng quĩ nhé?” Vincent nói với Pippi. Nghĩa là ba người sẽ chia đều bất cứ khoản nào đòi được không cần biết của ai. Điều đó có nghĩa như một cử chỉ thân thiện. Sẽ có nhiều khả năng đòi tiền người sống hơn là những người phải chết. Vincent hiểu rõ giá trị của Pippi.

- Dĩ nhiên rồi, Vincent ạ, Pippi đáp. Tôi rất tán thành.

Hắn ta thấy ông Trùm dắt tay thằng nhóc Dante đi dạo ngoài vườn. Hắn nghe giọng Giorgio nói:

- Thật là ngạc nhiên khi thấy Dante và cha hợp nhau như thế. Cha tôi không bao giờ tỏ ra thân mật với tôi. Hai ông cháu cứ thăm thì gì đó suốt. Hừ, ông già khôn thật đấy, thằng nhóc rồi sẽ học được cho xem.

Pippi thấy thằng bé quay mặt nhìn ông Trùm. Trông có vẻ như họ có chung với nhau một bí mật khủng khiếp đến nỗi có thể đưa cả thiên đường, hạ giới xuống quì dưới chân mình, về sau, Pippi tin rằng chính hình ảnh đó đã áp đặt lên hắn đôi mắt hận thù và khơi mào cho những bất hạnh của hắn.

Trong nhiều năm, Pippi đã nổi tiếng là người sắp đặt kế hoạch rất chu đáo. Hắn không chỉ là một con đười ươi chỉ biết tàn phá mà còn là một nhà kỹ thuật khéo léo vô cùng. Hắn biết dựa vào chiến lược tâm lý để trợ giúp thi hành một công việc đòi hỏi sức lực. Với Danny Fuberta, thì có ba vấn đề. Trước tiên là lấy lại tiền, kế đến, hắn phải cộng tác rất cẩn thận với Vincent và Peite Clericuzio (phần này cũng dễ, Vincent và Petie làm ăn vô cùng hiệu quả, trong hai ngày họ đã dò la dấu vết của bọn tay chân, bắt chúng thú tội và sắp xếp việc bồi thường). Ba là thịt thằng Fuberta.

Pippi có thể dễ dàng giả vờ tình cờ gặp Fuberta, nịnh hắn vài câu và cố mời hắn đi ăn trưa tại một nhà hàng Trung Hoa nào đó ở bờ Đông. Fuberta biết Pippi là người thu tiền nợ cho Xanadu, trong mấy năm qua hai người đã làm ăn chung với nhau. Nhưng Pippi hình như thấy thích “tình cờ gặp lại” hắn ở New York hơn, nơi hắn không thể từ chối lời mời được.

Pippi vô việc rất nhẹ nhàng. Hắn chờ cả hai gọi món, rồi mới nói:

- Giorgio kể cho tao vụ lừa đảo đó. Mà biết là mày phải chịu trách nhiệm cho những tên đã được chứng nhận tín dụng ấy chứ?

Fuberta thề sống thề chết là mình vô tội, Pippi chỉ nhăn nhẽ cười và vỗ vai hắn thân mật:

- Thôi mà Danny, Gronevelt có băng video, bốn chiến hữu của mày đã khai hết rồi. Mày đang gặp rắc rối lớn đấy, nhưng tao có thể lo ổn thỏa nếu mày trả lại tiền. Thậm chí tao có thể để mày tiếp tục làm ăn cò mồi cho khách nữa.

Để hỗ trợ cho lời nói. Hắn đưa ra bốn tấm ảnh của những tên tay sai

Người của mày đây, hiện lúc này chúng đang tự móc sạch ruột của mình và đổ tất cả lên mày. Chúng nó khai về tỉ lệ ăn chia rồi. Vậy nếu mày xì ra bốn trăm ngàn của mày thì xong.

Fuberta nói:

- Dĩ nhiên, mày có biết những thằng này. Nhưng tụi nó chì lằm, không bao giờ mở miệng đâu.

- Chính người của Clericuzio hỏi cung chúng đấy - Pippi nói.

- ô, mẹ kiếp. Tao không ngờ là họ có dính tới khách sạn.

- Giờ thì mày biết rồi đấy, nếu họ không lấy lại được tiền thì mày lôi thôi to đấy.

- Tao phải ra ngoài một lát. - Fuberta nói.

- Không, không, ở đây đã. Món vịt Bắc Kinh tuyệt lắm. Đây, vụ này có thể êm xuôi được mà, chuyện nhỏ thôi. Lâu lâu cũng có người muốn thử làm một vỏ chửi, đúng không. Chỉ cần lấy lại tiền thôi.

- Tao không có một xu - Fuberta nói.

Lần đầu tiên Pippi tỏ vẻ khó chịu.

- Mày phải tỏ ra có lễ độ một chút. Đưa trước một trăm ngàn đi và chúng sẽ ghi nợ số ba trăm ngàn còn lại.

Fuberta suy tính trong lúc đang nhấm nháp một cái bánh chiên.

- Tao đưa trước năm chục.

- Tốt lắm! Pippi nói. Mày có thể trả khoản còn lại và không được nhận thù lao khi câu khách tới khách sạn. Được chưa?

- Tao nghĩ vậy. Fuberta nói.

- Đừng lo lắng nữa, thưởng thức món ăn đi, Pippi nói. Hắn cuộn thịt vào trong cái bánh tráng, chấm nước sốt ngọt vào, rồi đưa cho Fuberta “Món này hết sẩy lắm, Danny. Thử đi rồi chúng ta làm việc”.

Chúng ăn chocola tráng miệng rồi bàn bạc thỏa thuận đến chi nhánh du lịch của Fuberta nhận năm chục ngàn sau giờ làm việc. Pippi lấy phiếu tính tiền rồi trả tiền mặt. “Danny này”. - Hắn nói - “Mày có để ý thấy tại sao kem Chocola trong các nhà hàng Trung Hoa lại có mùi ca cao quá mức không, số dách, mày biết tao nghĩ sao không? Nhà hàng Trung Hoa đầu tiên ở đất Mỹ đã chép sai công thức nấu ăn và những nhà hàng mở cửa sau chỉ việc chép lại cái công thức sai đó. Tuyệt! Món kem Chocola thật tuyệt”.

Nhưng với bốn mươi tám năm lăn lộn trong giới này, Danny Fuberta thừa sức thấy rõ dấu hiệu đáng lo ngại. Tách được khỏi Pippi, hắn bèn lặn ngay, chỉ gởi lại tin nhắn đi lo kiếm tiền trả nợ cho khách sạn Xanadu. Pippi chẳng mảy may ngạc nhiên. Fuberta chỉ dùng những chiến lược thông thường trong những trường hợp tương tự. Hắn biến mất để có thể thương lượng trong an toàn. Có nghĩa là hắn không có tiền và sẽ không có tiền thưởng trừ phi Vincent và Petie thu lại được ở phía bên kia.

Pippi đưa mấy tên trong khu Bronx sục sạo khắp thành phố. Hắn đánh tiếng là Clericuzio muốn tìm Danny Fuberta. Một tuần trôi qua, Pippi ngày càng bức bối. Lẽ ra hắn phải biết là Fuberta chỉ có thể cảnh giác khi được yêu cầu trả chậm. Rằng Fuberta đã tính được rằng năm chục ngàn là không đủ, thậm chí nếu hắn có được số đó.

Sau một tuần nữa, Pippi hết kiên nhẫn, vì thế thời gian trôi qua làm hắn liều lĩnh hơn là thận trọng.

Danny Fuberta xuất hiện tại một nhà hàng nhỏ bên bờ Tây Thượng. Chủ nhà hàng, một tên lính của Clericuzio, đã nhanh chóng gọi báo tin. Pippi đến vừa đúng lúc Fuberta rời nhà hàng và trước sự ngỡ ngàng của Pippi, hắn rút súng ra. Fuberta chỉ là một thằng tép riu, đâu có chút kinh nghiệm gì về mấy “món nặng đô” này. Thế nên khi bóp cò thì trật lất. Pippi cho hắn ăn đủ năm viên kẹo đồng.

Trong màn này có một vài điều xui xẻo: một là có các nhân chứng, hai là xe tuần tra cảnh sát đến trước khi Pippi tẩu thoát, cuối cùng là hắn chưa kịp chuẩn bị gì để dụ Fuberta vào một chỗ an toàn hơn mới nổ súng. Còn điều nữa là dù có thể coi như một trường hợp tự vệ, nhưng có một nhân chứng đã nói là Pippi bắn trước. Lại trở về sự thật cay đắng và cũ rích là anh sẽ bị nguy hiểm trước pháp luật nhiều hơn. Thêm vào đó, Pippi đã gấn bộ phận giảm thanh vào súng, để chuẩn bị cho cuộc trò chuyện thân mật cuối cùng của hắn và Fuberta.

Cũng có điều may là Pippi đã phản ứng rất tuyệt vời khi chiếc xe tuần tra chết tiệt trờ tới. Hắn đã không nã đạn để mở đường thoát thân mà ngoan ngoãn tuân theo mệnh lệnh của cảnh sát. Clericuzio đã ra một sắc lệnh hết sức nghiêm ngặt: không bao giờ được bắn một nhân viên công lực. Pippi đã không bắn. Hắn thả súng xuống lề đường, rồi đá văng đi. Hắn hiền lành đưa tay vào còng và chối phăng không nhận có quan hệ gì với cái xác nằm chình ình cách đó vài

mét.

Những trường hợp ngẫu nhiên không tránh khỏi như vậy cũng đã được tiên liệu trước để có hướng giải quyết. Suy cho cùng, dù có thận trọng đến đâu, thì cũng không tránh khỏi số phận ác nghiệt. Giờ đây Pippi đang chết đuối trong một cơn bão xúi quẩy. Nhưng hẳn biết mình chỉ việc xả hơi, chờ được nhà Clericuzio kéo vào bờ.

Trước tiên là những luật sư biện hộ cao giá sẵn sàng lãnh hẳn ra. Rồi đến những thẩm phán, công tố viên, được thuyết phục bảo vệ tinh thần chơi đẹp. Những nhân chứng thì trí nhớ có vấn đề, những vị bồi thẩm đoàn độc lập và thẳng thắn của nước Mỹ chỉ cần “khuyến khích” một chút là sẵn sàng từ chối kết tội phá hoại chính quyền. Lính của Clericuzio không bao giờ phải nã đạn như chó đại để tìm đường thoát thân.

Nhưng đây là lần đầu tiên trong suốt quá trình phục vụ lâu dài cho gia đình Clericuzio, Pippi De Lena phải đứng trước vành móng ngựa. Và theo thông pháp thì vợ con hẳn cũng phải đến dự. Các bồi thẩm phải biết rằng quyết định của họ có liên quan đến hạnh phúc của cái tổ ấm trong trắng này. Mười hai người cả nam lẫn nữ, đã phải cố gắng và đúng là phải gồng mình vượt qua cảm xúc “ngại ngùng hợp lý” là món quà trời cho rất từ tâm này.

Suốt phiên xử, cảnh sát đã xác nhận là họ không hề thấy Pippi cầm hay đá súng gì cả. Ba nhân chứng không thể nhận ra bị cáo, hai người còn lại thì quá cứng rắn và nhiệt tình trong việc nhận dạng Pippi nên đã làm phật lòng thẩm phán và các vị bồi thẩm. Tên lính của Clericuzio, chủ nhà hàng, đã xác nhận hẳn theo Danny Fuberta ra tận ngoài, vì tên này chưa trả tiền, rằng hẳn đã chứng kiến cảnh bắn nhau, và chắc chắn người bắn không phải là Pippi De Lena, bị cáo.

Lúc bóp cò Pippi có mang găng tay, nên không tìm thấy vân tay trên khẩu súng. Cả xét nghiệm y tế cho thấy Pippi De Lena bị chứng nổi nấm trên day tay hay tái phát, một chứng bệnh kỳ lạ không chữa được, vì thế nên bác sĩ khuyến cáo nên đeo găng tay.

Để bảo đảm an toàn tuyệt đối, một bồi thẩm đã được hối lộ. Dù sao đi nữa thì Pippi cũng là một nhân viên điều hành cao cấp trong gia đình. Nhưng sự phòng hờ cuối cùng này thật sự không cần thiết. Pippi được miễn tố và được coi là mãi mãi vô tội dưới con mắt của pháp luật. Còn với vợ, Nalene De Lena, sáu tháng sau phiên tòa, Nalene nói với hẳn rằng họ phải li dị.

Những người sống căng thẳng cao độ luôn phải trả giá. Nhiều bộ phận trên cơ thể mòn mỏi dần. Ăn uống thất thường, ảnh hưởng đến tim. Giấc ngủ luôn chập chờn, trí óc không còn phản ứng với cái đẹp và không còn biết tin tưởng vào cái gì nữa. Cả Pippi và Nalene đều bị như thế. Nàng không chịu được hẳn trên giường ngủ, và hẳn thì không thể vui thú bên người bạn tình không muốn chia sẻ hoan lạc với hẳn. Nàng không thể giấu được nỗi kinh hoàng khi biết hẳn là một tên sát nhân. Pippi thì lại cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm khi không còn phải che đậy con người thật của mình.

- Được thôi, thì li dị, hẳn nói với nàng. Nhưng tôi không chịu mất con đâu.

- Giờ thì tôi biết anh là ai rồi, nàng đáp “Tôi sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa và sẽ không để con tôi sống với anh”.

Pippi thấy ngạc nhiên. Trước đây Nalene chưa bao giờ mạnh mẽ hay thẳng thắn như thế. Và hẳn ngạc nhiên khi thấy nàng dám nói bằng cái giọng như thế với hẳn. Nhưng phụ nữ luôn luôn liều lĩnh. Lúc đó hẳn buộc phải xem lại vị trí của mình. Hẳn chưa sẵn sàng cho nhiệm vụ nuôi dạy con cái. Cross mười một còn Claudia mới lên mười. Và hẳn nhận thấy rằng, dù rất gần gũi với Cross, nhưng cả hai đứa đều mến mẹ hơn cha.

Hẳn muốn đối xử công bằng với vợ. Dù sao đi nữa, nàng đã cho hẳn tất cả những thứ hẳn cần, một gia đình, con cái, một nền tảng trong cuộc sống, tất cả những gì một người đàn ông cần. Ai

biết được sẽ ra sao nếu không phải nàng là vợ hắn?

- Hắn tính cho xong hết nào, chúng ta hãy chia tay mà không nghĩ xấu gì về nhau. Hắn dõ giọng ngon ngọt - Chúng ta đã có với nhau mười hai năm tuyệt diệu, đã có những hạnh phúc. Chúng ta đã có hai đứa trẻ tuyệt vời, nhờ em cả. Hắn dừng lại sừng sốt khi thấy nét mặt khô khan của nàng

- Thôi nào, Nalene, anh đã là một ông bố tốt. Các con cũng yêu anh. Và anh sẽ giúp em mọi thứ em cần. Dĩ nhiên, em có thể giữ căn nhà ở Vegas này. Và anh có thể cho em một cửa hàng ở Xanadu. Quần áo, trang sức, hay đồ cổ, mỗi năm em có thể kiếm được hai trăm ngàn và chúng ta có thể, nói chung, là san sẻ con cái cho nhau.

Nalene đáp: "Tôi ghét Las Vegas, anh biết như thế mà. Tôi đã có bằng sư phạm và một chỗ làm ở Sacramento. Tôi đã đăng ký cho hai con nhập học ở đó rồi".

Chính vào lúc đó, Pippi với cảm giác sững sờ, mới nhận thấy nàng là một đối thủ, một đối thủ nguy hiểm. Đó là một ý niệm hoàn toàn xa lạ đối với hắn. Trong các suy nghĩ của hắn, phụ nữ không bao giờ nguy hiểm, không một ai, cả từ tình nhân, một bà vợ, một cô bạn, ngay cả con gái của Ông Trùm, Rose Marie, đều vô hại. Từ trước tới nay, hắn sống trong một thế giới mà phụ nữ không thể trở thành kẻ thù được. Đột nhiên hắn cảm thấy bùng bùng tức giận.

Mãi sau hắn mới nói được:

- Tôi sẽ không đến Sacramento để thăm con đâu. Hắn luôn nổi giận khi có người dám cự tuyệt lời đề nghị của hắn, dám chối bỏ tình bạn của hắn. Bất kỳ ai dám khước từ, không chịu nói chuyện lý lẽ với Pippi De Lena thì kẻ đó đang đùa giỡn với cái chết. Một khi đã quyết định đối đầu, Pippi sẽ làm cho tới cùng. Vả lại, hắn cũng ngạc nhiên khi thấy vợ mình đã có sẵn kế hoạch rồi.

- Cô nói cô biết tôi là ai rồi. - Hắn nói. - Thế thì nên cẩn thận. Cô có thể đến Sacramento, và nếu tôi thích, cô cũng có thể đi mò tôm. Cô chỉ được phép mang theo một đứa và đứa kia sẽ ở với tôi.

Nalene lạnh lùng nhìn hắn:

- Tòa sẽ quyết định chuyện đó, nàng nói. - Tôi nghĩ anh nên kiếm một luật sư để nói chuyện với luật sư của tôi.

Nàng suýt bật cười khi bắt gặp vẻ sừng sốt trên mặt hắn.

- Cô có luật sư à? Hắn nói. - Cô nói chuyện pháp luật với tôi sao? Rồi hắn phá lên cười. Hắn cười như thể chưa bao giờ được cười. Hắn gần như lên cơn hóa dại.

Không có gì lạ lùng hơn là chứng kiến cảnh người đàn ông đã mười hai năm qua là một người tình quy lụy, một kẻ chỉ biết van xin xác thịt nàng, cũng là người che chở nàng khỏi những hiểm nguy ác độc của thế giới này, giờ lại biến thành một con ác thú gầm gừ đe dọa. Đến lúc này nàng mới hiểu tại sao những người khác luôn tỏ ra kính trọng chồng mình, tại sao họ lại sợ hắn. Giờ đây vẻ quyến rũ ngờ ngếch của hắn không còn là vẻ nhân từ, làm mềm lòng người nữa. Có điều lạ là nàng cũng không cảm thấy sợ hãi bằng cái cảm giác đau đớn nhận thấy tình yêu hắn dành cho nàng biến mất nhanh đến như vậy. Dù sao đi nữa thì họ đã chần gối mặt nồng bên nhau, cùng nuôi dưỡng con cái và giờ đây không còn kể chi đến những gì nàng đã trao cho hắn.

Pippi lạnh lùng nói:

- Tôi không cần biết cô quyết định như thế nào. Tôi không cần biết quyết định của lão thẩm phán. Biết điều với tôi thì tôi sẽ biết điều lại. Còn ương bướng thì cô sẽ chẳng được gì đâu.

Lần đầu tiên nàng cảm thấy ghê sợ tất cả những gì mình từng thương yêu ấp ủ, cái thân hình lực lưỡng, đôi bàn tay gân guốc của hần, những đường nét thô kệch của hần mà từ trước đến giờ nàng luôn cho rằng rất “đàn ông” trong khi người khác gọi là xấu xí. Trong suốt cuộc sống hôn nhân của họ, hần như một đại quan hơn là một người chồng. Hần chưa bao giờ lớn tiếng với cô, chưa bao giờ nhạo cô, dù chỉ một lần đùa giỡn, về sự ăn tiêu của cô, chưa bao giờ la mắng khi cô phải trả nhiều tiền lai tính tiền. Và đúng hần là một người cha tốt, chỉ thô bạo với con cái khi chúng không kính trọng mẹ.

Nàng như muốn ngất đi, nhưng khuôn mặt của Pippi càng hiện rõ hơn, như thể được lồng trong một cái bóng đèn. Hai bên má hần giờ đã phì phị thịt, cái rãnh cằm chẻ như được trét măt - tít đen nhỏ xíu. Hàng mày rậm đã điểm vài sợi bạc, nhưng tóc trên cái đầu khổng lồ của hần vẫn còn đen nhánh, dày như cái bờm ngựa. Đôi mắt thường ngày trông vui vẻ giờ đây phủ đầy một màu xám lạnh băng vô hồn.

- Thế mà em lại nghĩ rằng anh yêu em, Nalene nói. - Sao lại làm em sợ đến thế? - Nàng bắt đầu thút thít.

Pippi mềm lòng ngay: “Nghe này,” Hần nói, “Đừng nghe lời tên luật sư của em. Em muốn ra tòa, cứ cho là anh thua cuộc. Nhưng em không thể lấy cả hai đứa nhỏ được đâu. Nalene, đừng buộc anh phải đối xử như thế, anh không muốn như thế chút nào. Anh hiểu là em không còn muốn sống với anh nữa. Anh luôn tự cho rằng anh may mắn có em trong ngần ấy năm. Anh muốn em được hạnh phúc. Em sẽ nhận được ở anh nhiều hơn bất kỳ phán quyết nào của tòa. Nhưng anh đã lớn tuổi rồi, anh không muốn sống mà không có một gia đình.

Như một vài lần hiếm hoi trong đời, Nalene không thể cưỡng lại được ác ý của mình - Nhưng anh có gia đình Clericuzio, nàng bật nói.

- ừ thì có. Em cũng nên ghi nhớ điều đó. Nhưng điều quan trọng là anh không muốn một thân một bóng thui thủi khi về già.

- Hàng triệu người đàn ông cũng vậy mà, cả phụ nữ nữa.

- Vì đó là những người yếu đuối, tội nghiệp. Họ có những người khác quyết định dùm cuộc sống của mình, những kẻ khác có quyền phủ quyết sự tồn tại của họ. Anh thì không đời nào để ai làm điều đó với mình.

Nalene khinh miệt:

- Anh phủ quyết họ?

- Đúng vậy. Pippi nói, hần mỉm cười với nàng. - Hoàn toàn chính xác.

- Nếu thích thì anh có thể thăm con. Nhưng cả hai phải sống với tôi.

Nghe vậy, hần quay lưng và khẽ bảo “Em muốn sao cũng được.”

Nalene vội nói:

- Khoan đã.

Pippi quay lại. Nàng bắt gặp trên gương mặt hần có một cái gì đó kinh hoàng, một sự tàn bạo vô hồn đến nỗi nàng chỉ dám thì thầm: “Nếu một trong hai đứa muốn ở với anh thì em đồng ý”.

Pippi bỗng trở nên phấn khởi trông thấy, làm như đã giải quyết xong toàn bộ vấn đề - “Tuyệt lắm!” Hần nói “Đứa ở với em có thể tới Vegas thăm anh và ngược lại, đứa ở với anh có thể tới thăm em ở Sacramento. Mọi việc đều hoàn hảo. Tối nay ta giải quyết dứt điểm nhé.

Nalene cố gắng lần cuối:

- Bốn mươi chưa phải là già. Anh có thể xây dựng một gia đình khác.

Pippi lắc đầu: “Không bao giờ, em là người phụ nữ duy nhất đã đánh dấu cuộc đời anh. Anh lập gia đình muộn và anh biết là mình sẽ không bao giờ lấy vợ nữa. May mà anh cũng đủ trí thông minh để biết mình không thể giữ em được nữa và cũng để biết rằng anh không thể nào bắt đầu lại nữa”.

- Đúng vậy. Anh không thể nào làm em yêu anh lại nữa đâu.

- Nhưng anh có thể giết em. Pippi nhìn nàng mỉm cười. Như thể đó chỉ là một câu nói đùa.

Nàng nhìn vào mắt hắn và tin lời hắn nói. Nàng biết đây chính là nguồn sức mạnh của hắn, rằng khi hắn lên tiếng đe dọa thì người khác phải tin. Nàng thu hết can đảm còn sót lại trong người, nói:

- Nhớ nhé, nếu hai đứa đều muốn sống với em, anh phải cho chúng đi.

- Chúng yêu cha chúng mà. - Pippi nói. Một trong hai đứa sẽ ở lại với ông già của nó chứ.

Tối hôm đó, sau khi ăn tối xong, không khí trong nhà lạnh ngắt vì máy điều hòa không khí, cái nóng sa mạc bên ngoài vẫn đang hùng hực. Mọi chuyện đã được giải thích cặn kẽ cho Cross mười một tuổi và Claudia lên mười, không đứa nào tỏ vẻ ngạc nhiên. Xinh đẹp giống hệt mẹ, lúc này Cross đã có được sự cứng rắn và cả tính cẩn trọng của cha nữa. Nó hoàn toàn không biết sợ là gì. Nó nói ngay “Con ở với mẹ”.

Hoảng lên khi nghe Cross chọn như vậy. Claudia vốn tinh ranh, nói theo ngay “Con theo anh Cross”.

Pippi ngạc nhiên. Cross gần gũi với hắn hơn là Nalene. Nó là đứa thích đi săn với cha, nó thích chơi bài, đánh gôn và đánh bốc với hắn. Nó chẳng có vẻ hứng thú gì với đam mê sách vở và âm nhạc của mẹ. Chính Cross đã từng xuống bầu bạn với hắn ở chi nhánh thu nợ, những khi hắn phải tranh thủ hoàn tất công việc, giấy tờ vào ngày thứ bảy. Thật sự hắn đã chắc rằng Cross là đứa hắn sẽ giữ lại. Hắn đang hy vọng nhiều vào thằng

Hắn thấy thú vị khi nghe câu trả lời láu lỉnh của Claudia. Con bé thật ranh ma. Nhưng Claudia trông giống hắn như tạc, hắn không muốn ngày nào cũng thấy một bộ mặt xấu xí như hắn. Mà Claudia theo mẹ thì cũng hợp quá còn gì. Nó cũng có những sở thích giống mẹ. Hắn làm cái quái gì được với con bé kia chứ?

Pippi nhìn hai đứa con. Hắn tự hào về chúng. Chúng biết trong hai người, mẹ là người yếu hơn, thế nên chúng bám theo mẹ để ủng hộ. Hắn cũng thấy, Nalene với tư chất nghệ sĩ của mình, đã soạn rất khôn khéo cho dịp này. Nàng khoác nguyên bộ áo đầy u ám, quần đen, áo thun đen, mái tóc vàng óng buộc gọn lên với dải băng đô mỏng màu đen, gương mặt như lồng trong một khung hình bầu dục trắng, hẹp và thương tâm. Hắn biết cái bề ngoài hung bạo của mình có ý nghĩ như thế nào đối với những đứa trẻ.

Hắn xuống nước ngọt ngào:

- Tất cả những gì bố muốn là một đứa làm bạn với bố. Các con có thể gặp nhau bao nhiêu cũng được. Đúng chứ, Nalene? Các con cũng không muốn cha ở một mình trơ trọi ở Vegas này chứ? Phải không?

Hai đứa trẻ vẫn nghiêm mặt nhìn hắn. Pippi bèn quay sang Nalene:

- Em phải giúp anh mới được. Em phải chọn đi chứ. - Và đột nhiên hắn cảm thấy tức giận, tại sao mình phải quỳ lụy như vậy chứ?

Nalene nói:

- Anh đã hứa là nếu hai đứa đều muốn đi thì anh cho chúng tự do mà.

- Hãy nói cho ra lẽ đã nào. Pippi nói, hắn không thấy bị xúc phạm. Hắn biết con hắn thương cha, nhưng chúng yêu mẹ hơn. Hắn thấy điều đó cũng tự nhiên thôi. Điều đó không có nghĩa là chúng chọn lựa đúng.

Nalene có vẻ khinh thường:

- Chẳng có gì để nói nữa, đã hứa rồi.

Pippi không biết ba người trước mặt trông hắn khủng khiếp tới mức nào, ánh mắt trở nên lạnh lẽo đến mức nào. Hắn nghĩ mình đã kiểm soát được lời nói, hắn nghĩ mình nói rất hợp tình hợp lý.

- Em phải lựa chọn thôi. Anh hứa nếu mọi chuyện không như ý muốn, thì tùy theo ý em. Nhưng phải cho anh một cơ hội chứ.

Nalene lắc đầu:

- Anh buồn cười thật, chúng ta chỉ có nước ra tòa thôi.

Đến lúc đó Pippi đã quyết định sẽ phải làm gì.

- Thôi được em muốn sao cũng được. Nhưng hãy suy nghĩ thử xem. Nghĩ về những năm ta chung sống. Hãy nghĩ về tương lai của tất cả chúng ta. Cross là con trai, nó giống anh, còn Claudia thì giống em. ở với anh sẽ tốt hơn cho Cross, còn Claudia cũng sẽ tốt hơn khi sống với em. Phải như thế đấy. Hắn im lặng một lúc. - Như vậy, đã đủ cho em thấy cả hai đứa đều thương em hơn anh rồi chứ? Như thế chưa đủ sao? Em thấy là chúng nó sẽ nhớ em nhiều hơn là nhớ anh mà? Hắn bỏ lửng câu cuối cùng. Hắn không muốn mấy đứa nhỏ hiểu ra ý hắn muốn nói gì.

Nhưng Nalene thì hiểu. Lo sợ, nàng vội giơ tay kéo Claudia vào sát người. Lúc đó Claudia nhìn anh trai mình, vẻ mặt nài nỉ, cầu khẩn nói:

- Cross...

Cross có khuôn mặt xinh đẹp nhưng vô cảm. Thân hình nó cử động trông duyên dáng. Đột nhiên nó lại đứng cạnh cha.

- Con sẽ về với bố. Nó nói, Pippi nắm lấy tay con ra vẻ biết ơn.

Nalene khóc thút thít:

- Cross, khi nào con thích thì hãy đến thăm mẹ, bất cứ lúc nào. Con sẽ có một phòng ngủ đặc biệt ở Sacramento. Mẹ sẽ không cho ai ở đó hết. Cuối cùng thì đó cũng là một sự bội bạc.

Pippi gần như điên lên vì sung sướng. Hắn đã trút được một gánh nặng ngàn cân, hắn đã tránh phải thực hiện điều mà trong khoảnh khắc trước đó hắn đã quyết định làm.

- Chúng ta sẽ ăn mừng, hắn nói. Ngay cả khi ly dị, chúng ta cũng sẽ là hai gia đình hạnh phúc.

Nhưng ba mẹ con chỉ nhìn hắn, mặt trơ trơ. Hắn cúi lên.

- Thôi, thôi. Được rồi, chúng tay hãy cứ thử vậy.

Trong hai năm đầu, Claudia không bao giờ đến Vegas thăm cha và anh trai. Mỗi năm, Cross đều tới Sacramento thăm Nalene và Claudia, nhưng đến khi mười lăm tuổi, những chuyến thăm viếng chỉ còn ở những kỳ nghỉ Giáng sinh.

Cha và mẹ là hai thái cực hoàn toàn trái ngược trong cuộc sống. Claudia và mẹ ngày càng giống nhau, Claudia yêu thương trường lớp sách vở, kịch nghệ, phim ảnh, nó sống yêu thích trong tình thương của mẹ. Và

Nalene cũng thấy ở Claudia cái tính cuồng nhiệt yêu đời của cha nó. Nàng yêu cái vẻ giản dị của nó không giống tính hung bạo của ông bố. Hai mẹ con sống rất hạnh phúc bên nhau.

Claudia học xong đại học rồi tới Los Angeles thử nghề phim ảnh. Nalene rất buồn phải để con đi, nhưng nàng đã có một cuộc sống thoải mái với bạn bè ở Sacramento và trở thành một trợ lý hiệu trưởng tại một ngôi trường công.

Cross và Pippi cũng hợp thành một gia đình hạnh phúc, nhưng theo một kiểu khác xa. Pippi đã cân nhắc mọi thứ. Cross là một vận động viên nổi bật khi còn học trung học, nhưng rất lãnh đạm. Nó chẳng hứng thú gì chuyện học hành và mặc dù nó cực kỳ bô trai, nó cũng chẳng quá say mê nữ giới.

Cross sống vui bên cha. Phải nói dù có đưa ra quyết định xấu thế nào, thì hình như đó cũng là một quyết định đúng đắn. Quả thật là hai gia đình hạnh phúc, nhưng không bên nhau. Pippi cũng tỏ ra là một người cha tốt đối với Cross, cũng như Nalene là một người mẹ tốt của Claudia, đó là hẳn đã biến Cross theo đúng hình ảnh của hẳn.

Cross rất thích những hoạt động của khách sạn Xanadu, sự phục vụ khách, cuộc chiến chống lại những tay lừa đảo. Và hẳn cũng như bao nhiêu người, rất ham thích những cô gái nhảy. Dù sao đi nữa Pippi cũng không thể xem con trai của mình như là mình được. Pippi đã quyết định cho Cross gia nhập vào Gia đình. Hẳn tin vào những lời của ông Trùm thường nhắc đi nhắc lại: “Điều quan trọng nhất trên đời này là làm việc kiếm ăn”.

Pippi đưa Cross như một gã đồng sự, đến chi nhánh thu nợ. Hẳn dẫn con đến Xanadu ăn tối với Gronevelt và khéo léo dẫn dắt mọi thứ sao cho Gronevelt quan tâm đến tương lai sau này của Cross. Hẳn cho Cross nhập vào một trong bộ tứ chơi gôn, đấu cùng những con bạc loại xịn ở Xanadu và luôn xếp cho Cross đánh khác phe với hẳn. Mới mười bảy tuổi Cross đã có khả năng đặc biệt của một tay sành sỏi, nó luôn chơi rất xuất sắc ở một lỗ đặc biệt khi tiền cược lên rất cao. Cross và tay ở phe nó thường chiến

thắng. Pippi rất thỏa mãn, dù phải bỏ tiền ra đi nữa thì những vụ như vậy cũng sẽ giúp con hẳn gây được nhiều thiện cảm.

Hẳn đưa Cross đến New York để dự những dịp lễ xã giao của gia đình Clericuzio: tất cả những kỳ lễ, đặc biệt là ngày lễ độc lập 4 tháng 7, ngày mà gia đình Clericuzio luôn hân hoan chào đón với tất cả tình cảm ái quốc cao nhất. Rồi tất cả những lễ cưới, lễ tang của nhà Clericuzio. Dù sao đi nữa thì Cross cũng là người anh em họ đầu tiên của họ. Trong người nó có dòng máu của ông Trùm Clericuzio đang chảy.

Nhưng khi Pippi đi dạo thử quanh các bàn chơi bài ở Xanadu một tuần đúng một lần để kiếm thù lao tám ngàn với tay chia bài đặc biệt của mình, Cross ngồi quan sát cha. Pippi giảng giải những xác suất thắng trong mọi dạng cò bạc. Hẳn dạy con cách quản lý những chi phiếu để chơi bài, đừng bao giờ chơi khi cảm thấy không khỏe, một ngày chơi không quá hai giờ, một tuần không chơi quá ba ngày, không bao giờ đặt lớn khi trên đà thua, và khi đang thắng thì luôn luôn cảnh giác cao độ.

Pippi không thấy gì là trái tự nhiên cả, khi một ông bố dạy cho con mình thấy được cái xấu xa của thế giới thực sự này. Là một đồng sự cấp dưới ở chi nhánh thu nợ, Cross cần phải nắm mọi thứ đó. Vì đôi khi đi thu nợ không phải luôn dễ dàng như Pippi đã kể cho Nalene nghe.

Trong một vài vụ khó khăn hơn, Cross đã chẳng tỏ ra chút gì cho thấy hẳn run sợ. Tuy còn quá trẻ và đẹp trai, không làm người khác sợ được, nhưng thân hình hẳn cũng to khỏe đủ để thi hành bất cứ mệnh lệnh nào của Pippi có thể đưa ra.

Cuối cùng để thử thách con trai, Pippi đã giao cho nó một vụ khó nuốt mà chỉ dùng miệng lưỡi, không thể sử dụng võ lực. Riêng việc Cross đi thu nợ cũng cho thấy tình hình không đến nỗi gấp rút lắm, đó là một dấu hiệu thiện chí với con nợ. Con nợ này, một tay maphia, một

Bruglione cò con đóng tại một góc ở phía bắc của California, thiếu Xanadu một trăm ngàn. Đó là chuyện nhỏ, không cần thiết đưa tên của Clericuzio vào mọi việc được giải quyết thấp hơn, “bàn tay bọc nhung” hơn là “nắm đấm sắt”.

Cross chớp được thằng Mafia Nam tước này thật là không đúng lúc. Tên Falco đó, sau khi nghe lời lẽ thiệt hơn của Cross, đã rút súng chĩa vào cổ họng nó vào bảo:

- Nói thêm một tiếng nữa là tao bắn văng cái yết hầu chết tiệt của mày đấy.

Chính Cross cũng ngạc nhiên vì nó thấy cóc ngán thằng Mafia này. Nó bảo:

- Đưa tạm năm chục ngàn vậy. Chắc là anh không bắn tôi vì năm chục ngàn bỏ đi ấy chứ? Cha tôi sẽ không thích đâu.

- Cha mày là ai? Falco hỏi, vẫn giữ nguyên khẩu súng.

Cross đáp:

- Pippi De Lena, mà đằng nào đi nữa ông ta cũng bắn tôi vì chỉ đòi được năm chục ngàn.

Falco phá lên cười rồi cất súng đi:

- Được rồi. Nói với họ lần tới đến Vegas tao sẽ trả.

- Khi nào tới, anh cứ gọi cho tôi. Tôi sẽ đãi anh ba món như thường lệ, ở chơi miễn phí.

Falco đã nhận ra tên tuổi của Pippi, nhưng mặt thằng Cross cũng có một cái gì đó khiến hắn chần chừ. Cái máu không biết sợ, phản ứng lạnh lùng, đùa đùa một chút. Tất cả những thứ này cho hắn thấy nó là một đứa mà nếu đụng đến thì chiến hữu của nó sẽ ra tay trả thù ngay. Nhưng sau vụ này, Cross luôn mang theo vũ khí và một tên vệ sĩ trong những lần đi đòi nợ tới.

Pippi mừng sự can trường của con trai bằng một kỳ nghỉ hè cho cả hai tại Xanadu. Gronevelt dành cho hai cha con hai phòng rất tốt và một túi thẻ bạc đen cho Cross.

Vào thời điểm này, lão Gronevelt đã tám mươi tuổi, tóc đã bạc trắng, nhưng thân hình cao to của lão trông vẫn mạnh mẽ và mềm mại. Lão cũng có khuynh hướng “sư phạm”. Lão rất khóai chỉ dẫn cho Cross. Khi trao cho Cross túi thẻ, lão dặn:

- Cháu không thắng nổi đâu, thế nào rồi bác cũng thu lại số này. Bây giờ nghe bác đây, cháu có một cơ hội. Khách sạn của bác cũng còn những

món khác. Một sân gôn khổng lồ, những tay bạc Nhật Bản đến đây để chơi gôn ở đó. Bác có những nhà hàng hết sảy, những xô nháy tuyệt vời trong rạp với những ngôi sao điện ảnh và âm nhạc sáng giá nhất. Bác có sân tennis, hồ bơi, có một tua máy bay đặc biệt chở khách đến dãy núi Grand Canyon. Miễn phí tất. Vậy không có lý gì lại đánh mất đi toàn bộ năm ngàn này. Đừng chơi bời.

Suốt kỳ nghỉ ba ngày đó, Cross đã nghe lời của Gronevelt. Mỗi sáng nó chơi gôn với Gronevelt, cha nó và một tay ăn chơi khét tiếng khác. Cá cược cũng đậm nhưng không bao giờ quá lố. Gronevelt hài lòng khi thấy Cross chơi rất tuyệt khi tiền cược lên cao nhất “Thần kinh thép, đúng là thần kinh thép” - Gronevelt nói với Pippi, rất hài lòng.

Nhưng điều Gronevelt vừa ý nhất là sự khôn ngoan, sáng suốt của thằng bé. Nó biết phải làm gì mà không cần ai chỉ dẫn. Sáng hôm cuối cùng, người cùng chơi với họ là một tay chơi hạng sang đang rất cau có. Mà cũng dễ hiểu thôi. Hắn là một con bạc ranh ma cuồng nhiệt, một tay giàu sụ nhờ một dãy nhà thổ đang kiếm ăn rất khá. Hắn đã nướng sạch gần năm trăm ngàn đêm hôm trước. Điều khiến hắn bức mình không hẳn là khoản tiền, mà là vì trong lúc đang xui xẻo, hắn đã mất tự chủ và tìm đường gỡ một cách cay cú. Đó là lỗi lầm thô thiển của một tay bạc non cơ.

Sáng hôm đó, khi Gronevelt đề nghị mức đặt vừa phải năm mươi đô một lỗ, thẳng chả cười khinh khỉnh:

- Nè, Alíred, với số bạc anh lột của tôi đêm hôm qua, anh dư sức đặt một ngàn một lỗ mới phải chứ.

Gronevelt rất bực mình. Chơi gôn sáng sớm là một dịp sinh hoạt xã hội của lão, dính líu đến công việc khách sạn thật là tồi. Nhưng với vẻ nhã nhặn thường ngày, lão đáp:

- Dĩ nhiên, thậm chí tôi còn cho Pippi bên phe anh, tôi chơi với Cross.

Thế là họ bắt đầu. ông Trùm nhà thổ đánh rất tốt. Pippi và Gronevelt cũng vậy. Duy chỉ có Cross là hỏng. Nó chơi một trận gôn tệ nhất mà mấy người chưa từng thấy. Nó móc trật, đánh banh vào những lỗ cát, và nhiều khi bay bổng xuống cái hồ nhỏ cạnh đó (phải bỏ ra một khoản tiền khổng lồ mới có được một cái hồ như vậy ở giữa sa mạc). Tay trùm nhà thổ mời cả bọn đi ăn sáng. Vì sau khi thắng năm ngàn đô, hắn đã tươi tỉnh lại.

Cross nói:

- Xin lỗi đã làm bác thất vọng, bác Gronevelt.

Lão Gronevelt nghiêm trang nhìn nó, rồi nói:

- Một ngày nào đó được cha mày đồng ý thì mày đến làm việc cho bác.

Sau bao năm, Cross đã quan sát kỹ mối quan hệ giữa lão Gronevelt và cha mình. Họ là bạn tốt của nhau, ăn tối chung một tuần một lần và Pippi luôn tỏ ra kính trọng Gronevelt. Đó là một điều mà ngay cả đối với nhà Clericuzio, hắn cũng không tỏ ra như vậy. Phần mình, Gronevelt hình như cũng không sợ Pippi mà còn rất ân cần, đãi đằng hậu hĩ Pippi mọi thứ ở Xanadu, chỉ trừ một tòa biệt thự. Thêm vào đó, Cross để ý thấy mỗi tuần Pippi đều ăn bài tám ngàn đô ở Xanadu. Và nó nhận ra ngay: nhà Clericuzio và Alíred Gronevelt là đồng sự tại khách sạn Xanadu.

Cross cũng biết là lão Gronevelt tỏ ra quan tâm đặc biệt đến nó. Chẳng hạn như món quà thẻ đen ở kỳ nghỉ mát này, và còn nhiều cử chỉ ân cần khác nữa. Cross có thể ăn uống và bao bạn bè hoàn toàn miễn phí ở Xanadu. Khi tốt nghiệp phổ thông, quà của Gronevelt cho nó là một chiếc xe mui trần. Từ lúc nó mới mười bảy, Gronevelt đã giới thiệu nó với những nhỏ vũ nữ tại khách sạn với một tình cảm đặc biệt rõ rệt, để tăng thêm giá trị cho nó. Và qua nhiều năm, Cross cũng biết được chính Gronevelt, dù khú đế, vẫn thường đưa phụ nữ lên phòng lão trên tầng thượng để ăn tối. Nghe lén mấy cô tán nhảm, thì Gronevelt vẫn còn “xài” được lắm. Lão không bao giờ dính vào chuyện tình ái nghiêm chỉnh, nhưng cực kỳ rộng rãi với những món quà, khiến mấy cô đều choáng ngợp. Á nào được Gronevelt sủng ái chừng một tháng cũng giàu to.

Một lần, trong buổi chuyện trò sư phụ - đệ tử giữa hai người, khi Gronevelt giảng giải cho nó những kỹ thuật cần có để điều hành một khách sạn - sòng bạc lớn như Xanadu, Cross đã đánh bạo hỏi Gronevelt về phụ nữ trong mối quan hệ giữa chủ và nhân viên.

Lão Gronevelt nhìn hắn mỉm cười:

- Ta giao những đứa ca múa cho mấy tay giám đốc điều hành phần giải trí. Những đứa khác ta đối xử y hệt như những gã đàn ông. Nhưng nếu cháu cần một lời khuyên về chuyện tình ái, thì ta phải cho cháu biết điều này. Trong hầu hết trường hợp thẳng đàn ông thông minh, khôn ngoan thì không có gì phải sợ phụ nữ cả. Cháu chỉ nên cẩn thận hai điều: thứ nhất và nguy hiểm nhất là người phụ nữ đang đau khổ, thứ hai là một phụ nữ tham vọng hơn cả chính cháu. Nào, đừng nghĩ rằng ta vô tâm khi ta đối xử như vậy với phụ nữ. Vì đó không phải là mục đích của chúng ta. Ta có may mắn là yêu cái khách sạn Xanadu này hơn bất cứ gì khác trên đời này.

Nhưng bác phải thú thật với cháu, bác rất buồn vì không có đứa con nào.

- Cháu thấy như bác đã sống một cuộc đời rất tuyệt vời. Cross nói.

- Cháu nghĩ thế à? - Gronevelt nói - ừ, nhưng ta đã phải trả giá đó, cháu ạ.

Tại biệt thự ở Quogue, đám phụ nữ của gia đình Clericuzio thấy Cross là rồi cả lên. ở độ tuổi hai mươi, nó đang thời kỳ sung mãn, nảy nở nhất của giống đực, đẹp trai, duyên dáng, mạnh khỏe và lịch thiệp đến mức ngạc nhiên so với lứa tuổi nó. Gia đình đùa rằng đó là kiểu láu lỉnh thô lậu của cánh nhà nông Sicily, tựa ợn Chúa nó giống mẹ hơn cha.

Vào ngày chủ nhật, hôm lễ Phục sinh, với hơn một trăm bà con họ hàng đến mừng Chúa sống lại, bí mật cuối cùng về cha mình đã được thẳng Dante, em họ nó phanh phui ra.

Trong khu vườn mênh mông có tường rào của gia đình, Cross thấy cô gái rất đẹp đang vui đùa với đám thanh niên. Nó thấy cha nó đang đi lại bàn tiệc lấy một đĩa xúc xích nướng và châm vào nhóm cô gái một câu thân thiện. Nó thấy rõ ràng cô gái tránh xa Pippi ra. Thường thì phụ nữ rất thích cha nó; vẻ thô kệch, óc hài hước, và sự vui vẻ của ông ấy làm họ mềm lòng.

Dante cũng thấy điều này. Nó mỉm cười:

- Con nhỏ đẹp chứ hả, tới chào làm quen đi.

Nó giới thiệu với cô bé:

- Lila, đây là anh họ của anh, tên Cross.

Liala trạc tuổi tui nó nhưng không nảy nở như một phụ nữ thực sự, cô có nét đẹp hơi khiếm khuyết của tuổi dậy thì. Tóc cô màu mật ong, làn da tươi sáng như được làn suối nào bên trong tắm gội, nhưng miệng cô trông thật yếu đuối, có vẻ dễ thương tổn, như thể chưa được hoàn chỉnh vậy. Cô mặc một cái áo lông thú làm da cô vàng óng. Cross yêu cô nàng ngay từ giây phút đó.

Nhưng khi nó cố bắt chuyện, thì cô ả làm lơ, và đi về phía những quý bà ở một bàn khác.

Cross rụt rè nói với Dante:

- Tôi cho là cô ấy không thích vẻ mặt của tôi.

Dante mỉm cười một cách độc ác với nó.

Dante lúc này đã là một thanh niên tò mò, tràn đầy sức sống, với một khuôn mặt sắc sảo và ranh mãnh.

Nó có một bộ tóc đen, thô của gia đình Clericuzio mà nó giấu kín dưới một cái mũ kiểu phục hưng, thật kỳ lạ. Lùn tịt, không hơn mét rưỡi, nhưng lại cực kỳ tự tin, có lẽ là vì nó rất được ông Trùm cưng. Nó luôn có một vẻ ma mãnh, quỷ quái. Nó nói với Cross: "Họ của nàng là Anacosta."

Cross nhớ lại cái họ đó. Một năm trước, gia đình Anacosta đã chịu một thảm kịch: Người đứng đầu gia đình và con trai cả của ông đã bị bắn chết tại một phòng khách sạn Miami. Nhưng Dante lại chăm chú nhìn Cross, chờ đợi một câu đại loại gì đó. Cross vẫn tỉnh khô "Thì sao?" Hẩn hỏi.

Dante nói:

-Anh làm việc cho cha anh, đúng không?

- Dĩ nhiên.

- Và anh muốn hẹn hò với Lila? - Hẩn phá lên cười. - Anh bình rồi. - Anh biết ổng làm gì không?

- Ông ấy đi thu tiền. Cross đáp.

Dante lắc đầu:

-Anh phải biết ông ấy là chuyên viên hô biến, loại cho khuất mắt những người khỏi gia đình, ông là Cây búa số một của nhà Clericuzio đó.

Cross thấy như tất cả những bí mật của cuộc đời cha nó đã bị hơi thối của một thầy pháp lột trần ra hết. Tất cả đều rõ như ban ngày. Sự ghê tởm cha nó của mẹ nó. Sự kính nể của bạn bè và Gia đình Clericuzio dành cho Pippi. Những tuần lễ mất dạng liên tục của cha nó đầy bí ẩn. Vũ khí mà ông ấy mang theo mình. Những câu nói đùa quỷ quyết mà nó không tài nào hiểu. Nó nhớ lại phiên xử cha nó giết người, cố xua đuổi những ký ức tuổi thơ còn đọng lại cái cách cha nó nắm lấy tay nó thật kỳ lạ vào đêm hôm đó. Và có một cảm giác thương cảm đối với cha. Giờ đây cha nó trở nên trơ trọi như vậy, nó phải có trách nhiệm bảo vệ ông.

Nhưng trên hết, nó cảm thấy cảm tức Dante ghê gớm, vì thằng đó dám nói lên sự thật này với nó.

Nó bảo Dante:

- Không, tớ các biết chuyện đó và cậu cũng cóc biết. Chẳng ai biết cóc gì hết. Nó suýt nói: “Cút mẹ mày đi, thằng nhóc chỉ biết bợ dít”. Nhưng thay vào đó, nó lại mỉm cười và nói: “Anh kiếm đâu ra cái nón mắc dịch vậy?”

Virginio Ballazo đang tổ chức tìm kiếm trứng Phục sinh cho lũ trẻ với vẻ thuần thực của một anh hề bẩm sinh. Hắn tập trung lũ trẻ lại quanh mình. Những nụ hoa xinh xắn trong trang phục lễ Phục sinh, những gương mặt tí xiu trông như cánh hoa, da trắng như trứng bóc, nón màu hồng, mặt rạng rỡ lên vì háo hức. Ballazo trao cho mỗi đứa trẻ một giỏ rơm và một cái hôn thật kêu rồi vui vẻ quát: “Đi”.

Đám trẻ tản ra.

Bản thân Virginio Ballazo, nhìn cũng đã mắt, bộ quần áo hần may ở Luân Đôn, giày đóng ở Ý, áo sơ mi ở Pháp, mái tóc thì do Michelangelo ở Manhattan tỉa tốt. Cuộc đời cũng rất tốt đối với Ballezo và đã ban cho hắn một đứa con gái xinh xắn như những đứa trẻ kia.

Lucille, còn gọi là Ceil, năm nay mười tám tuổi, cũng đang phụ với bố phát quà, khi cô trao giỏ cho những đứa trẻ, đám thanh niên cứ xuýt xoa ngắm người trước vẻ đẹp mê hồn của cô. Cô mặc quần soọc và áo cánh trắng rộng. Da hơi sẫm dưới một lớp kem dày. Mái tóc đen cuộn quanh đầu như một vương miện và đứng đó như một nữ hoàng trẻ trung với sức khỏe và sức trẻ của một nguồn hạnh phúc đúng nghĩa nhất mà các đấng tối cao có thể ban cho.

Cô liếc xéo qua, thấy Cross và Dante đang cãi cọ gì đó, rồi thoáng một cái, nó thấy Cross mím chặt miệng.

Trên tay còn một cái giỏ, Lucille bước đến chỗ Cross và Dante.

- Ai muốn đi tìm trứng không nào? Nó hỏi, nụ cười trên môi ánh lên vẻ thân thiện và tinh nghịch. Nó đưa giỏ ra.

Hai người nhìn cô sững sốt, đăm đăm. Ánh nắng xế trưa giát vàng trên da thịt, trong đôi mắt long lanh tinh nghịch. Chiếc áo cánh trắng căng lên như mời mọc và còn trong trắng hơn nữa là cặp đùi tròn màu trắng sữa của cô.

Đúng lúc đó, một đứa con gái nhỏ hét lên. Mọi ánh mắt đổ dồn về hướng nó. Đứa nhỏ đã tìm ra cái trứng khổng lồ, lớn như một trái bowl, được sơn phết xanh đỏ sặc sỡ. Con bé đang cố đặt vào giỏ, cái nón rơm xinh xắn lệch qua một bên, mắt nó tròn xoe ngạc nhiên và cương quyết. Nhưng cái trứng bỗng vỡ tan, và một con chim bay vụt ra ngoài, chính điều này làm nó thét lên.

Petie chạy băng qua bồn cỏ và ẵm đứa bé lên để vỗ về, trấn an nó. Đó là một trong những trò tinh nghịch của hắn. Đám đông phá lên cười.

Con bé cần thận sửa lại mũ, rồi thét lên lanh lảnh:

- Chú gạt cháu, rồi tát vào mặt Petie. Đám đông cười sặc sụa khi thấy con bé chạy, còn Petie vẫn cứ đuổi theo xin tha thứ. Hấn ôm chầm con bé rồi cho nó một quả trứng phục sinh có nạm nữ trang đeo tròn ten trên một sợi dây xích vàng, con bé cầm lấy và hôn hấn một cái.

Ceil cầm tay Cross, dẫn hấn vào sân tennis, cách ngôi nhà độ một trăm mét. Họ ngồi xuống một cái chòi chỉ có ba mặt tường, quay mặt khỏi phía đám tiệc, để được riêng tư.

Dante nhìn hai đứa cảm thấy nó như bị sỉ nhục. Nó biết rõ Cross hấp dẫn hơn nó, nó như vừa lãnh một đòn chí mạng. Nhưng nó cũng tự hào có một tên anh họ đẹp trai như vậy. Nó ngạc nhiên khi thấy mình đang cầm cái giỏ, nhún vai và tham gia vào cuộc chơi tìm trứng phục sinh.

Trốn trong ngăn thay đồ chơi tennis, Ceil ôm chầm lấy mặt Cross và hôn lên môi nó, những nụ hôn đầm thắm. Một nụ cười rạng rỡ nở trên môi con bé: “Từ lúc mười tuổi, em đã muốn hôn anh rồi. Hôm nay tuyệt thật!”

Cross bị những nụ hôn kích thích dữ dội nhưng chỉ hỏi:

-Tại sao?

- Vì anh đẹp trai và toàn vẹn và chẳng có gì sai trái vào một ngày như hôm nay! Nó luồn tay vào tay hấn: “Chúng ta có những gia đình tuyệt quá phải không?” Rồi thỉnh thoảng nó bỗng hỏi Cross: “Tại sao anh lại ở với cha? Và anh vừa mới đánh lộn với Dante phải không? Hấn đúng là một tên nịnh nọt đáng ghét.

- Dante không sao đâu. Tụi này chỉ giỡn một chút thôi. Nó là một tay ưa đùa như ông chú Petie của tôi.

- Dante thô bạo lắm, con bé nói rồi tiếp tục hôn Cross, nó bóp chặt tay Cross. “Cha em đang kiếm được rất nhiều tiền, ông mua căn nhà ở Kentucky và một chiếc Roll - Royce 1920. Giờ ông đã có ba chiếc xe cổ rồi, ông sẽ mua ngựa ở Kentucky nữa đấy”. Sao, ngày mai anh không ghé qua nhà em xem mấy chiếc xe? Anh lúc nào cũng thích mẹ em nấu ăn kia mà .

- Ngày mai anh phải về Vegas, hiện nay anh đang làm việc ở Xanadu. Ceil giựt khỏi tay hấn:

- Em ghét Vegas lắm - nó nói - Em thấy thành phố ấy gớm ghiếc quá.

- Anh thì nghĩ là nó rất tuyệt. - Cross mỉm cười. Sao em lại ghét nó khi chưa một lần tới đó.

- Vì ở đó người ta ném tiền mồ hôi nước mắt qua cửa sổ, Ceil lộ vẻ phẫn nộ của tuổi trẻ. “Tạ ơn chúa là cha em không bài bạc. Lại còn mấy ả vũ nữ nhão nhệch, dơ bẩn đó nữa chứ”.

Cross cười lớn:

- Anh có biết gì đâu. Anh chỉ coi sân gôn thôi. Anh chưa bao giờ vào xem bên trong sòng bạc cả. Cô bé biết nó đang chọc mình, nhưng chỉ nó:

- Nếu em mời anh đến thăm em tại trường đại học khi em đi học lại anh có đến không?

- Dĩ nhiên rồi, nó nói. Trong mấy trò này nó kinh nghiệm hơn nàng nhiều. Và nó cũng thấy tội cho cái vẻ ngây thơ của nàng, cách nàng cầm tay nó. Sự mù mịt về cha nàng và những mục đích thật sự của Gia đình.

Nó hiểu là nàng chỉ đang thử một lần cho biết, nó hiểu là do thời tiết dễ chịu, do nữ tính trong người đang bộc phát, hoan hỉ, và nó thực sự cảm động bởi những nụ hôn ngọt ngào, không hề nhuộm mùi nhục dục đó.

- Chúng ta nên trở lại buổi tiệc, nó nói, và hai người tay trong tay, bước lại khu picnic. Virginio, cha nàng, là người đầu tiên chú ý đến hai đứa. ông đưa hai ngón tay lên cọ cọ vào nhau rồi nói

vui vẻ: “Lêu lêu, mắc cỡ, lêu lêu” rồi ông ôm lấy cả hai. Đó là một ngày mà Cross luôn ghi nhớ, vì vẻ ngây thơ của nó, những đứa trẻ trong trắng mặc đồ trắng tinh khiết mừng Chúa phục sinh, và bởi vì cuối cùng thì nó cũng hiểu ra cha mình là ai.

Khi Pippi và Cross trở về Vegas, mọi chuyện giữa hai người giờ đã khác. Dĩ nhiên là Pippi biết bí mật đã bị tiết lộ và ông luôn luôn để mắt đến Cross, thương yêu nó hơn. Cross cũng ngạc nhiên vì tình cảm của mình dành cho cha vẫn không thay đổi, vì nó vẫn yêu thương ông. Nó không thể hình dung ra được một cuộc sống không có cha bên cạnh, không có gia đình Clericuzio, không có Gronevelt và khách sạn Xanandu. Đây là cuộc đời mà nó phải sống, nó không thấy bất hạnh phải sống như thế. Nhưng trong nó đang dần dần hình thành một nỗi sốt ruột, nóng lòng. Phải tiến thêm một bước khác.

II. CHƯƠNG 4

laudia De Lena, trong lúc vừa lái xe từ nhà trên Pacific Palisade tới nhà Athena tại Malibu, vừa cân nhắc những lời phải nói để thuyết phục Athena trở lại tiếp tục phim Messalina.

Việc này đối với cô cũng quan trọng như đối với hãng phim. Messalina là kịch bản độc lập đầu tiên của cô. Những lần trước, công việc của cô là bổ sung một cuốn tiểu thuyết, viết lại hay biên tập kịch bản của người khác, hoặc cộng tác với họ.

Hơn nữa, lần này cô còn là nhà sản xuất phụ của Mesalina, cuốn phim cô có cái quyền mà cô chưa từng được hưởng. Cộng vô đó còn là số lợi nhuận khổng lồ, mà cô nắm chắc là một số tiền rất lớn. Rồi cô sẽ tiến thêm bước nữa, trở thành nhà văn kiêm sản xuất. Có lẽ cô là người độc nhất ở phía tây Mississiphi không muốn làm nghề đạo diễn, cái nghề đòi hỏi phải nhấn tâm trong cách đối xử giữa con người với nhau, điều đó cô không chịu nổi.

Sự giao thiệp giữa Athena và cô thật sự là tình cảm chứ không thuần túy là quan hệ đồng nghiệp của những con người cùng sống trong giới điện ảnh với nhau. Athena thông minh. Nó phải biết quá rõ điện ảnh đối với nó quan trọng như thế nào chứ? Điều làm Claudia bối rối là mối hẫi hùng của Athena đối với thằng Skannet. Vì Athena chưa bao giờ sợ bất cứ điều gì, bất cứ ai.

Cô phải tìm hiểu cho ra, thật sự thì tại sao Athena khiếp sợ đến thế. Sau đó cô mới có thể tìm cách giúp bạn. Chắc chắn cô phải cứu Athena để nó đừng hủy hoại sự nghiệp của nó. Dầu sao, còn ai hiểu rõ hơn cô những phức tạp, cạm bẫy trong cái nghề điện ảnh này.

*

Mộng làm văn sĩ được Claudia ấp ủ từ lúc còn ở New York. Năm hai mươi một tuổi, cuốn tiểu thuyết đầu tay bị hai mươi nhà xuất bản lắc đầu quầy quậy, cô không hề thất vọng. Trái lại, cô vọt tới Los Angeles thử tay nghề bằng cách viết kịch bản phim.

Vì tinh nhanh, hoạt bát, có tài, chẳng mấy chốc, cô có nhiều bạn ở Los Angeles. Cô ghi danh học một khóa viết kịch bản, rồi gặp một anh chàng con một nhà giải phẫu thẩm mỹ có tiếng. Cả hai trở thành tình nhân của nhau, thế rồi anh chàng như bị bỏ bùa, mê tơi cả thân thể lẫn sự khôn ngoan của cô. Anh ta muốn biến cô bạn chỉ để hú hí trên giường thành “mối quan hệ nghiêm túc”. Chàng đưa nàng về dự bữa tối với gia đình. Ông bố, nhà giải phẫu thẩm mỹ cũng bị cô bé hớp hồn. Sau bữa ăn, lão nâng mặt cô bằng cả hai bàn tay và nói.

- Thật đáng tiếc, một cô gái như cô đáng lẽ phải xinh đẹp hơn nhiều. Không phản đối chứ? Đó chỉ là cái xui xẻo hoàn toàn tự nhiên thôi. Mà đây lại là công việc của tôi. Nếu cô đồng ý, tôi sẽ hoàn chỉnh lại.

Claudia không bực, mà tức. Cô bảo với một nụ cười:

- Việc có gì tôi phải xinh đẹp chứ? Cái đó giúp gì được cho tôi? Tôi xinh cỡ này là đủ cho con trai bác mê rồi.

- Cô đầy đức tính trên đời, khi tôi sửa cho cô rồi thì cô trở nên quá toàn vẹn đối với thằng con tôi. Cô là một cô gái dễ thương, thông minh, nhưng đáng vẻ bên ngoài là sức mạnh đấy, cô gái ạ. Cô thật sự khoái đứng chầu rìa trong khi tụi đàn ông con trai nhào vô lũ đàn bà con gái đẹp à? Cái lũ không có đến một phần mười sự thông minh của cô ấy? Hay cô cứ phải ngồi lù lù như một con ngốc chỉ vì cái mũi quá đầy, cái cằm như mũ chùm đầu của một tên mafia. Mà đâu có phải sửa nhiều. Mắt và miệng cô rất đẹp. Ngoại hình cô dư sức làm một ngôi sao điện ảnh.

Vừa dịu dàng nói, lão vừa vỗ vỗ má cô.

Claudia né ra. Cô biết mình giống bố và nhắc đến Mafia là chạm đến sự khó chịu của cô. Cô bảo:

- Chẳng sao. Vì tôi không có tiền trả chi phí cho bác.

- Còn một điều nữa. Tôi rành tui điện ảnh này quá mà. Tôi từng kéo dài tuổi thọ nghề nghiệp cho tui diễn viên, cả nam lẫn nữ. Bây giờ, một ngày nào đó cô cũng phải xuất hiện tại phim trường để rao hàng cho kịch bản của cô chứ. Ngoại hình của cô đóng một vai trò quan trọng đấy. Cái vụ này coi bộ sẽ bất lợi cho cô, dù tôi biết cô là người có tài nhưng đây là thế giới điện ảnh mà. Hãy nghĩ đến việc sửa sắc đẹp như một bước thăng tiến nghề nghiệp, chứ không phải chuyện vớ vẩn đàn bà con gái. Mặc dầu đó là chuyện tất nhiên của quý cô quý bà đấy.

Thấy cô còn ngần ngại, ông tiếp:

- Tôi sẽ làm miễn phí. Làm vì cô và con trai tôi. Dù tôi sợ ngay sau khi cô trở nên xinh đẹp như tôi nghĩ, thằng con tôi sẽ mất toi một cô bồ.

Claudia luôn biết rằng cô chẳng xinh đẹp gì, bây giờ nhớ lại chính cha cô thương Cross hơn. Nhưng nếu cô xinh đẹp, liệu số mệnh cô có thay đổi gì không? Lần đầu tiên cô nhìn kỹ nhà giải phẫu, ông ta là một người đàn ông đẹp trai, mắt ông dịu dàng như đoán được tất cả những gì cô đang cảm thấy. Claudia phì cười, nói:

- Được thôi. Bác biến tôi thành con lọ lem đi.

Công việc của nhà giải phẫu cũng chẳng là bao. ông ta sửa cho mũi cô thanh mảnh hơn, cằm tròn trịa hơn và lột lớp da cho mịn màng hơn. Khi Claudia rời khỏi dưỡng đường, cô là một phụ nữ đẹp, tự tin với cái mũi hoàn toàn, đáng vẻ hấp dẫn, có thể không đẹp xuất sắc, nhưng rất quyến

Những kết quả đạt được trong nghề nghiệp như có phép màu. Tuy ít tuổi Claudia tìm cách gặp riêng Melo Stuart, rồi anh ta trở thành ông bầu của cô. Anh kiếm cho cô những việc nho nhỏ trong việc sửa chữa kịch bản, mời cô đi dự những bữa tiệc, để cô được gặp gỡ những nhà đạo diễn, sản xuất, những ngôi sao. Họ đều bị cô hấp dẫn. Chỉ năm năm sau cô được đánh giá là một tay biên kịch có hạng dành cho những phim hạng "A". Trong cuộc sống riêng, hiệu quả cũng không kém nhiệm màu. Và nhà giải phẫu đã nói đúng. Con trai của ông ta không đủ sức cạnh tranh với những tay đàn ông khác, Claudia chinh phục hàng loạt gã trong trò ân ái, cũng đôi khi cô bị khuất phục, điều này, nếu là ngôi sao, sẽ làm cô hãnh diện.

Claudia yêu công việc điện ảnh, yêu sự làm việc với những nhà văn khác. Cô cũng yêu luôn những lần cãi cọ với những nhà sản xuất, những đạo diễn khoái nịnh nọt, ve vãn, đám trước nài nỉ sao cho kịch bản viết cách nào khi dàn dựng càng hà tiện được đồng nào càng tốt, đám sau lại đòi hỏi tính nghệ thuật cao. Claudia hãi nhất là đám diễn viên ngôi sao, cả nam lẫn nữ, phải làm sao cho tui này hòa hợp với công việc, làm sao cho họ có vẻ thoải mái hơn. Cô mê cái kỳ ảo của cảnh trí, cái công việc làm nhiều người chán ngấy. Cô thích thú tình bạn hữu chân thành của nhân viên trong đoàn và không chút ân hận về cái vụ ban chút ướm át cho cấp dưới. Cô run lên xúc động với từng bước tiến triển của cuốn phim trong ngày ra mắt, chờ đợi sự thành công hay thất bại của nó. Cô tin tưởng điện ảnh là một nghệ thuật lớn. và khi được gọi đến viết lại cho một kịch bản, cô tưởng như mình là người đi chữa bệnh, chứ không nhân cơ hội để một mình thao túng màn hình, ở tuổi hai mươi, cô đã nổi tiếng và giao hảo với nhiều ngôi sao tên tuổi mà người bạn thân nhất chính là Athena Aquitane.

Điều đáng ngạc nhiên hơn là cô rất sôi nổi với chuyện ái ân. Leo lên giường với bất cứ một người nào cô thích, tự nhiên thoải mái như một hành động thân mật bạn bè vậy. Không bao giờ cô làm chuyện đó vì sự thăng tiến, vì cô quá tài năng. Cô thường đùa, mấy ngôi sao ngủ với

cô để mong cô thí cho một vai diễn trong kịch bản tới.

Cuộc phiêu lưu lần đầu của cô chính là với tay giải phẫu thẩm mỹ. Lão tỏ ra duyên dáng và lão luyện hơn con trai lão nhiều. Có lẽ bị mê hoặc bởi chính tác phẩm của lão, lão đề nghị một cuộc gặp hàng tuần trên một căn hộ, không phải chuyện ăn nằm mà chỉ để cùng chung vui với nhau. Claudia từ chối với câu hài:

- Tôi tưởng tôi được miễn phí chứ?

Lão bảo:

- Coi như cô đã thanh toán rồi. Nhưng thỉnh thoảng chúng ta vẫn gặp nhau chứ?

- Tất nhiên. - Claudia nói.

Cô khám phá ra một điều dị thường là cô có thể làm tình với đủ hạng người, đủ cỡ tuổi, đủ thành phần và hình dạng. Cô khoái tuốt. Y như tay phàm ăn, khao khát khám phá tất cả của ngon vật lạ. Cô chơi trò làm vị thầy lão luyện với tụi diễn viên và biên kịch mồm non, nhưng vai trò này cô không thấy gì ham. Vì cô khoái học hơn dạy. Cô khám phá ra tụi đàn ông lớn tuổi thú vị hơn nhiều.

Một lần đáng nhớ là cô đã qua đêm với chính lão Eli Marrion vĩ đại. Cô rất thích đêm đó, dù không thật sự thành công.

Họ gặp nhau trong một buổi tiệc tại phim trường Lodd stone, lão Marrion bị cô khêu gợi vì tỏ ra không ngán lão. Cô lại còn đưa ra những nhận xét đánh giá thấp tác phẩm lớn vừa xuất xưởng của hãng. Marrion cũng nghe vụ cô chống trả những lời tấn công ái tình của thằng cha Bobby Bantz láu cá mà không làm mất lòng hẳn.

Lão Eli Marrion thì nghỉ chơi từ cả năm nay. Cái vụ đó là lao động chứ không còn là vui thú nữa, kể từ khi lão gần như bất lực. Khi Claudia nhận lời mời cùng lão tới cái bung - ga - lô ở Beverly Hills của phim trường Lodd stone, lão cho rằng chính vì lão là người quyền thế. Lão không hề ngờ rằng, cô nhận lời chính vì sự tò mò về giới tính mà thôi. Leo lên giường với một lão già khú khụ đầy quyền uy như vậy sẽ ra sao? Thật ra, cô cũng thấy, tuy già nhưng lão Marrion vẫn có nét quyến rũ. Khi lão bảo cô là mọi người, kể cả lũ cháu, đều gọi lão là Eli, lão mỉm cười và cái mặt khỉ đột của lão thoát trở nên rất đẹp. Sự thông minh và nét duyên dáng tự nhiên của lão hấp dẫn cô, và bởi vì cô đã từng nghe về tính tàn nhẫn của lão. Điều này cũng thú vị lắm chứ.

Trong phòng ngủ của Bung - ga - lô ở Beverly Hills, cô khoái chí nhận ra lão e thẹn. Đẹp bỏ rứt rứt, cô giúp lão cởi đồ, trong khi lão xếp áo quyền lên ghế, cô tự cởi đồ, ôm lấy lão, rồi cùng lão chui vô tấm phủ giường. Lão Marrion ráng nói giỡn:

- Khi vua Salomon gần chết, người ta tống lũ gái trinh lên giường để sưởi ấm cho ông”.

- Ồ, vậy thì em chẳng giúp được gì nhiều cho ông đâu.

Claudia nói rồi hôn lão. Môi lão ấm. Da lão khô và mềm, không đến nổi tệ. Cô ngạc nhiên vì sự nhỏ bé của lão khi lão trút bỏ áo quần, giày vớ. Cô thoáng nghĩ, bộ đồ đáng giá ba ngàn đô này làm được gì cho một tay quyền thế. Nhưng sự nhỏ bé, đi đôi với cái đầu bự của lão lại có vẻ dễ thương. Dầu sao cô không ngán. Sau mười phút hôn hít vuốt ve (Marrion vĩ đại hôn vụng dại như trẻ thơ), cả hai đều nhận ra lão đã hoàn toàn “mất khả năng chi trả” rồi. Lão Marrion tự nhủ, đây là lần cuối cùng mình leo lên giường với đàn bà. Lão thở dài, nghỉ ngơi trong vòng tay đưa nôi của cô. Cô nói với lão:

- ô kê, Eli. Bây giờ để em nói từng chi tiết tại sao phim mới rồi của ông dở, đứng trên quan điểm tiền bạc lẫn nghệ thuật.

Vừa mơn trớn lão, cô vừa phân tích một cách minh bạch về kịch bản, đạo diễn. Cô bảo:

- Đó không phải là một phim tồi, mà là một cuốn phim không thể nào coi được. Bởi vì truyện thì ngớ ngẩn, mà cái tay đạo diễn ba trợn nó trình bày cho ông cái mà nó tưởng là một cốt truyện. Còn tụi diễn viên thì đi tới đi lui, vì tụi nó cũng biết đó là một phim thú vị hoắc.

Lão Marrion lắng nghe cô với nụ cười hiền hòa. Lão cảm thấy thoải mái. Lão nhận ra cái thiết yếu trong cuộc đời của lão đã hết, nó chấm dứt bằng cái chết đang mon men lại gần. Lão thấy chẳng bao giờ lão lại còn có thể ái ân với đàn bà, dù có ráng cách mấy, thật đáng tủi. Lão biết Claudia sẽ không kể lại chuyện đêm nay, mà cho dù cô ta đi kể lể, thì đã sao? Lão vẫn nắm quyền hành rộng lớn. Còn sống này nào, lão vẫn còn có thể làm đổi thay vận mạng hàng ngàn con người. Còn lúc này đây, lão thích thú lắng nghe cô phân tích cuốn phim. Lão bảo:

- Cô không hiểu là tôi có thể lo sao cho cuốn phim thành hiện thực, chứ tôi không thể làm một cuốn phim. Nhưng cô nói đúng, tôi không bao giờ mượn thẳng đạo diễn đó nữa. Tài năng không bị mất tiền, vậy mà tôi mất đấy. Nhưng tài năng cũng phải biết nghe chửi. Khi làm phim, câu hỏi tôi đặt ra là liệu cuốn phim có đẻ ra tiền không? Còn nếu nó lại trở thành một tác phẩm nghệ thuật, thì là một tai nạn đáng mừng.

Vừa nói, lão vừa ra khỏi giường mặc quần áo. Claudia rất ghét nhìn tụi đàn ông chui vào cái vỏ áo quần, vì khi tụi họ có vỏ áo quần rồi, rất khó nói chuyện. Với cô, lão Marrion hoàn toàn khỏa thân, trông lại dễ thương mới chết chứ, lạ hơn nữa là cặp giò khăng khiu, thân thể ốm nhách của lão dường như gợi cho cô một tình cảm tội nghiệp. Kỳ cục là so với đa số tụi đàn ông khác, cái của “tổ tiên để lại” cho lão tầm cỡ hơn nhiều. Cô ghi nhớ điều này để sẽ “chất vấn” nhà giải phẫu.

Cô thấy lão có vẻ mệt mỏi khó khăn trong việc cài nút áo, nút măng sét. Cô nhảy ra khỏi giường giúp lão.

Lão Marrion quan sát thân thể trần trụi của cô, thân hình cô đẹp hơn tụi ngôi sao từng leo lên giường với lão, nhưng trí lão không hề rung động, thân lão chẳng có tí phản ứng nào với tấm nhan sắc kia. Lão cũng chẳng cảm thấy tiếc, thấy buồn.

Claudia giúp lão xỏ quần, cài nút. Kéo cái cà vạt màu ma rông cho thẳng thớm, chải lại đầu tóc màu xám của lão bằng những ngón tay cô. Lão mặc áo veste lên, và bây giờ lão đứng kia, trở lại nguyên hình một kẻ đầy uy quyền. Cô hôn lão: “Đêm qua em thích lắm.”

Lão ngó cô như ngó một cái gì đầy mâu thuẫn. Rồi lão cười, nụ cười bất hủ xóa sạch nét xấu xí trên mặt lão. Lão chấp nhận sự thật là cô ta hồn nhiên, thơ ngây thật tình. Cô có một tấm từ tâm, mà lão tin rằng những điều cô có được như vậy là vì tuổi trẻ của cô. Có điều đáng buồn là cái thế giới cô đang sống rồi sẽ làm cô thay đổi.

- Nào, ít ra thì tôi cũng phải cho cô ăn chút gì chứ.

Lão nói, rồi nhắc phen gọi phòng phục vụ.

Claudia đói thật. Cô đánh sạch đĩa súp, vịt, rau trộn, làm thêm chén kem dâu tổ bố. Lão ăn rất ít, nhưng cùng cô uống cạn chai rượu nho. Họ nói chuyện về điện ảnh và sách. Cô ngạc nhiên nhận thấy lão còn một sách hơn cô nhiều. Lão nói:

- Tôi rất muốn thành một nhà văn. Tôi ham viết lắm, sách đã cho tôi rất nhiều niềm vui. Nhưng cô biết không, khi gặp đám nhà văn, rất ít khi tôi ưa nổi thẳng nào, dù cho tôi rất mê sách của mấy thằng cha đó. Thí dụ như Ernest Vail, hẳn viết được quá đi chứ, nhưng ngoài đời thật, hẳn như cái mụn nhọt mọc ngay đít tôi. Tại sao vậy nhỉ?

- Vì nhà văn đâu phải là sách của họ. Nó là tinh túy của những gì tốt đẹp nhất của họ. Giống như người ta phải đập cả tấn đá để có một viên kim cương nhỏ xíu, phải làm thế mới lấy được ngọc trong đá chứ.

- Cô biết Ernest Vail chứ?

Claudia thầm cảm ơn vì lão hỏi không hàm ý tục tằn. Vì chắc chắn lão biết chuyện lăng nhăng giữa cô và Vail. Lão nói tiếp:

- Tôi rất thích những gì hần viết. Nhưng tôi không chịu nổi cá nhân hần. Lại còn cái vụ hần chống đối, thù oán hãng phim. Thật vô lý, điên rồ.

Claudia vỗ vỗ tay lão, một cử chỉ thân mật cô mới dám làm từ lúc nhìn thấy lão khỏa thân. Cô bảo:

- Tất cả nghệ sĩ đều oán ghét và chống lại hãng phim, không phải một cá nhân đâu. Ngoài ra, ông đâu có phải là người ngọt ngào gì trong liên hệ nghề nghiệp. Tôi có lẽ là nhà văn độc nhất trong thành phố này đã mến ông thật tình.

Cả hai phá lên cười.

Trước lúc chia tay, lão bảo Claudia:

- Khi nào có vấn đề, cứ phôn cho tôi.

Đó là cái thông điệp cho biết lão không muốn tiếp tục sự liên hệ này nữa.

Claudia hiểu. Cô bảo:

- Tôi không bao giờ tranh thủ lời mời đó đâu. Khi nào có vấn đề về kịch bản, cứ phôn lại tôi. Cố vấn thì miễn phí, nhưng nếu muốn tôi viết thì ông phải chi tiền.

Cho lão biết trong nghề nghiệp, lão cần cô hơn cô cần lão. Điều đó, tất nhiên, cũng không đúng lắm, nhưng nói với lão vậy, cô có cái tự tin ở tài năng của mình. Họ chia tay như những người bạn.

Sự giao thông trên xa lộ bờ biển Thái Bình Dương rất thư thả. Claudia quay qua bên phải ngắm nhìn địa dương lóng lánh và ngạc nhiên vì sao chỉ có vài người trên bãi, thật khác hẳn với Long Island là nơi cô đã được thăm vài năm trước. Ngay trên đầu, cô thấy những tàu lượn gió lướt qua, trên những sợi dây điện, lơ lửng trôi về phía biển. Bên kia cô thấy một đám đông bu quanh một xe thu âm và một máy quay phim lớn. Họ đang quay phim. Sao mà cô yêu cái xa lộ bờ biển Thái Bình Dương này thế, và sao mà Vail lại ghét nó thậm tệ. Anh ta bảo lái xe trên con đường này y chang như đi đò xuống âm phủ vậy...

Lần đầu tiên gặp Vail là nhân dịp Claudia được mượn viết kịch bản theo cuốn tiểu thuyết bestseller của anh ta. Cô vẫn từng mê sách của anh, câu văn tao nhã, nhịp nhàng như nốt nhạc. Anh thấu hiểu cuộc đời và thâm kịch của nhân vật. Sự mới lạ trong sáng tác của anh luôn làm cô sung sướng như những truyện thần tiên đã làm cô say mê suốt tuổi ấu thơ. Vì vậy cô xúc động phát run người khi được gặp anh. Nhưng con người của anh hoàn toàn khác với văn anh.

Lúc đó Vail ở những năm đầu tuổi năm mươi. Trông anh chẳng có chút duyên dáng nào như văn của anh. Anh ta thấp người, nặng nề, đỉnh đầu sói sọi mà anh ta cũng chẳng thèm che đậy. Anh hiểu và yêu thương nhân vật trong sách của anh bao nhiêu thì dường như anh càng chẳng thèm quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt của cuộc sống hàng ngày bấy nhiêu. Có lẽ đây cũng là cái duyên của anh, cái nét hồn nhiên như trẻ con. Chỉ đến khi biết rõ anh hơn, Claudia mới khám phá dưới dáng vẻ ngây thơ đó là một sự thông minh kỳ lạ rất thú vị. Anh ta có thể láu lỉnh như một tay láu cá hồn nhiên, và anh cũng có cái tính tự phụ mềm yếu của một đứa trẻ.

Trong bữa điểm tâm hôm đó tại sảnh đường Polo, Ernest Vail như là một con người hạnh phúc nhất thế giới, những tiểu thuyết của anh được giới phê bình khen ngợi và những cuốn đó cũng đem về cho anh một số tiền, tuy không lớn lắm. Sau đó chúng trở thành sách bán chạy nhất và bây giờ một cuốn đang được hãng Lodd stone quay thành phim. Vail viết kịch bản, Bobby

Bantz và Skippy Deere bảo với anh đó là một kịch bản tuyệt vời. Claudia rất ngạc nhiên, còn Vail thì uống từng lời khen của hai lão kia cứ như một cô đào non sương rên khi sắp được trao vai vậy. Chắc Vail đang nghĩ Claudia làm con khỉ gì trong buổi họp này? Điều làm nàng thất kinh là vì cũng chính hai thằng cha Bantz và Deere này, mới hôm qua đã bảo nàng kịch bản do Vail viết như... cứt. Không tàn nhẫn hay ác ý, chỉ đơn giản đó không phải là một tác phẩm. Và nó cần được nàng, Claudia, viết lại.

Claudia không trách Vail vì cái tật tuềnh toàng, vì chính cô bê bối luộm thuộm cho đến khi, bằng lưỡi dao của nhà giải phẫu, nhan sắc cô mới nở ra như một đóa hoa.

Bantz bảo: “Ernest nè, chúng tôi đưa cô Claudia đến giúp anh. Cô ấy là một tay chuyên môn đại tài trong nghề này đấy. Cô ấy sẽ làm cuốn sách của anh thành một cuốn phim thật sự. Tôi linh cảm là nó sẽ thành công thật lớn. Và nhớ rằng anh có mười phần trăm tiền lời trên mạng phát hành đó nghe”.

Claudia nhìn Vail mắc câu mà tội nghiệp. Thằng cha khốn khổ này đâu có biết mười phần trăm trên mạng chỉ là mười phần trăm hứa lèo.

Vail rất phấn khởi vì có cô giúp một tay. Anh bảo: “Tốt quá, tôi có dịp học hỏi cô ấy. Viết kịch bản thú hơn viết truyện, nhưng đối với tôi nó mới mẻ quá”.

Skippy Deere khuyến khích: “Ernest, anh sẵn có khiếu rồi. Anh sẽ có rất nhiều việc làm ở đây. Anh sẽ nhờ cuốn phim này nhất là nếu nó thành công, đặc biệt hơn nếu nó chiếm được giải Oscar”.

Claudia ngó mấy thằng đàn ông. Hai thằng khích tướng và một thằng bị bỏ bùa tạo thành một bộ ba chẳng hiếm gì ở cái đất Hollywood này. Nhưng cô có thông minh khôn khéo gì hơn không? Skippy Deere có chơi cô không, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng? Cô không thể không quý Skippy, thằng cha có vẻ hoàn toàn chân thật.

Claudia cũng biết kế hoạch đang rối tung lên, tay cừ khôi. Benny Sly thì âm thầm sau lưng cô, sửa đổi kịch bản, biến người hùng trí thức của Vail thành một nhân vật phổ thông như James Bond - Sherlock Holmes - Casanova. Sách của Vail, ngoài cái sườn, chẳng còn lại gì.

Rồi cô nhận lời dùng bữa tối với Vail để lên kế hoạch cùng làm việc trong kịch bản trên.

Chuyện tình cảm vớ vẩn luôn làm cô chia trí trong viết lách, vì thế suốt thời gian làm việc chung, cô ráng ít tỏ ra quyến rũ.

Nhưng cô ngạc nhiên nhận thấy hai tháng cùng làm việc với nhau đã dẫn đến một tình bạn thầm thiết giữa họ. Rồi khi cả hai đều bị gạt ra khỏi việc viết kịch bản đó trong cùng một ngày, họ dắt nhau về Vegas. Claudia thì vẫn luôn mê cờ bạc, mà Vail cũng cùng chung tật xấu đó. Tại Vegas, Claudia giới thiệu Vail với ông anh Cross của cô. Cô ngạc nhiên thấy hai người kết với nhau liền. Cô thấy hai cha hoàn toàn chẳng có gì thân nổi nhau. Ernest là một gã trí thức không hề quan tâm tới thể thao, đánh gôn. Cross thì hàng năm không rờ tới quyển sách. Cô hỏi Ernest cái gì kỳ vậy? Hắn tỉnh queo trả lời:

-Anh ta là đứa thích nghe, còn tôi thì thích nói.

Cô hỏi Cross, ông anh đầy bí mật của cô. Cross ngẫm nghĩ rồi bảo: “Người ta không phải đề phòng anh ta, anh ta chẳng thiết tha cái gì hết”. Ngay khi Cross nói, Claudia thấy quả đúng như vậy. Và với cô, câu nói của Cross là một tiết lộ rất đáng ngạc nhiên Ernest Vail là con người không bao giờ giữ bí mật với ai điều gì.

Việc của Claudia với Vail lại khác, mặc dù anh ta là một nhà văn có tiếng trên thế giới, đối với Hollywood anh chẳng có thá gì. Hơn nữa, anh không có tài ngoại giao, trái lại anh còn tạo ra

những sự phản đối. Những bài viết của anh trên báo công kích những đề tài tế nhị của nhà nước và luôn không chính xác trên quan điểm chính trị, nhưng sự châm chọc làm nổi giận cả hai phe. Anh nhạo báng sự tiến bộ của nền dân chủ Mỹ. Viết về nữ quyền, anh ta tuyên bố phụ nữ luôn lệ thuộc vào đàn ông cho đến khi thể lực của họ phải ngang bằng đàn ông. Anh khuyên họ tranh đấu cho nữ quyền, những đồng tính luyến ái nữ nên thành lập những nhóm huấn luyện bán quân sự. Về vấn đề chủng tộc, anh đề nghị những người da đen nên tự gọi họ là da màu, vì từ “đen” đã bị xài trong những ý xấu, chẳng hạn như: tư tưởng đen tối, đen như địa ngục, mặt mày hắc ám. Như vậy từ “đen” chỉ luôn hàm ý tiêu cực, trừ khi nó được xài trong trường hợp như “cái áo màu đen đơn giản”.

Nhưng rồi anh lại chọc tức cả hai phe, khi anh cả quyết rằng tất cả dân Địa Trung Hải đều xếp vào dân “da màu”. Gồm cả Ý, Tây Ban Nha, Hy Lạp và vân vân...

Viết về giai cấp, anh cho rằng tội nhà giàu có quá nhiều tiền nên phải tàn bạo và thủ thế, do đó dân nghèo phải trở thành tội phạm khi đứng lên đấu tranh với cái luật do chính đám giàu có viết ra để bảo vệ tiền bạc của chúng. Anh cũng viết rằng tiền cứu trợ chẳng qua chỉ là sự hối lộ cần thiết để người nghèo đừng làm cách mạng, về tôn giáo, anh viết là nó như cho toa hốt thuốc, mát xa thần kinh.

Rủi cho anh là chẳng ai hiểu anh cà rớn hay nghiêm túc. Những ý tưởng quái gở đó tuyệt đối không có trong sách của anh.

Những khi cùng nhau viết kịch bản cho cuốn tiểu thuyết bestseller của anh, Claudia và anh thiết lập một mối quan hệ thân tình. Anh là một học trò chăm chỉ, rất tôn trọng cô. Phần Claudia, cô rất thích nhận xét đúng đắn có pha chút giễu cợt chua cay về tình trạng xã hội của anh. Cô kinh ngạc vì sự vô tâm của anh trong vấn đề tiền bạc thực tế và mối quan tâm của anh đối với những đồng tiền trừu tượng, cái ngu ngơ của anh về những quyền lực đã xoay chuyển thế giới như thế nào, nhất là cái thế giới Hollywood. Họ ăn ý với nhau đến nỗi, Claudia không ngại ngần, nhờ anh đọc cuốn tiểu thuyết do cô viết. Ngay hôm sau, cô vui sướng thấy Vail đến phim trường với cuốn sách và những ghi chú của anh.

Với thể mạnh của một kịch tác gia và với tài xoay trở của ông bầu Melo Stuart, sau cùng thì cuốn tiểu thuyết của Claudia cũng được xuất bản, cũng nhận được ít lời khen ngợi gào, ít lời chê bai, chẳng qua chỉ vì cô là một nhà biên kịch. Cuốn sách không bán được, và cũng chẳng có ma nào mua để làm phim. Nhưng Claudia vẫn yêu cuốn sách của cô. Cô tặng Vail một cuốn với mấy chữ: “Tặng nhà tiểu thuyết Mỹ đương thời lớn nhất”. Mấy chữ đề tặng cũng không tránh khỏi những nhận xét rất thật của Vail. Anh bảo cô:

- Cô rất may mắn vì cô không phải là một nhà văn viết tiểu thuyết, cô là một kịch tác gia. Không bao giờ cô có thể là một tiểu thuyết gia.

Rồi không chút ác ý hay chế nhạo, anh bỏ ra ba mươi phút cố gắng lật trần cuốn sách của cô và vạch cho cô thấy quyển sách đó chẳng có ý nghĩa gì, không cấu trúc, không chiều sâu, không có sự hài hòa trong cá tính nhân vật, và ngay cả lời thoại, là điểm mạnh của cô cũng quá tẻ, lấu lỉnh không mục đích. Những lời nói của anh chẳng khác nào như một sự xác nhận tàn bạo, nhưng nó lộ - gích tới nỗi Claudia phải công nhận đó là sự thật.

Để kết luận anh phang một câu mà chắc anh tưởng là tử tế lắm: “Đó là cuốn sách rất hay của một phụ nữ mười tám tuổi. Tất cả những cái hỏng của nó mà tôi nêu ra, với kinh nghiệm thì có thể sửa được, đơn giản là khi cô già dặn hơn. Nhưng có một điều mà không bao giờ cô có thể sửa được là cô không có ngôn ngữ”.

DÙ bị đập tơi bời, nhưng điểm này cô đốp lại liền. Vì một số nhà điểm sách đã ngợi khen lối

hành văn có giá trị thi ca của cô. Cô bảo:

- về điều này thì anh lầm rồi. Tôi đã ráng viết một cách hoàn hảo. Và điều tôi mê nhất ở văn anh là cái ngôn ngữ thơ của anh.

Lần đầu tiên Vail cười: “Cám ơn cô. Nhưng tôi không cố làm nó nên thơ, ngôn ngữ của tôi bật ra từ cảm xúc của nhân vật. Còn ngôn ngữ của cô, cái chất thơ trong cuốn sách này, bị gò bó, gượng ép. Nó hoàn toàn giả tạo”.

Claudia bật khóc: “Anh là cái đếch gì? Tại sao anh có thể nói những lời phá thói góm ghiếc thế? Tại sao cái gì anh cũng chắc như đinh đóng cột vậy?”

Vail có vẻ khoái trá: “Nè, cô có thể viết những cuốn xuất bản được, nhưng rồi cô chết đói. Tại sao phải làm như vậy, trong khi cô là một người viết kịch bản phim có tài? Với tôi, tôi tin chắc chắn một điều như vậy, một điều duy nhất. Hay tôi lầm?”

Claudia bảo: “Anh không lầm nhưng anh là một thằng sa đích đáng ghét”.

Vail nhìn cô nghiêm túc, nói: “Cô có tài, đặc biệt với lời đối thoại điện ảnh, cô rất điệu nghệ, cô am tường khâu kịch bản. Cô thật sự hiểu điện ảnh. Tại sao cô lại muốn làm một tay thợ rèn thay vì là một thợ máy xe hơi? Cô là người của điện ảnh, không phải là một tiểu thuyết gia.”

Claudia trợn mắt ngạc nhiên: “Thậm chí anh cũng không biết anh lãng nhục người ta đến thế sao?”

- Tôi biết rõ chứ. Nhưng chỉ vì tôi muốn làm điều tốt cho cô thôi.

Claudia cay độc: “Tôi không thể tin chính anh đã viết những cuốn sách của anh. Không ai tin được”.

Thái độ của cô làm Vail phì cười, châm chọc: “Đúng vậy. Điều đó chẳng thú vị sao?”

Mặc dầu vậy, tuần sau, khi cùng nhau làm việc, Vail tỏ ra rất đàng hoàng với cô. Anh giả bộ như tình bạn của họ đã chấm dứt. Sau cùng Claudia phải lên tiếng: “Ernest, bỏ cái kiểu xì xì cứng nhắc ấy đi. Tôi không giận anh đâu, thậm chí tôi còn cho là anh đúng. Nhưng tại sao anh phải dùng những lời cay độc thế? Đến nỗi tôi đã tưởng đó chỉ là một cách tấn công kiểu đàn ông các anh. Anh biết đấy, lãng mạ rồi đấy nhau vào giường ấy. Nhưng tôi biết cái trò đó thì anh ngốc lắm. Mà, lạy Chúa, dù anh bắt người ta uống thuốc đắng cho hết bệnh thì cũng nên bỏ vô chút đường chứ”.

Vail nhún vai: “Nếu tôi thành thật nói như vậy, thì tôi sẽ chẳng được coi là cái cóc khô gì. Chẳng qua tôi độc mồm như vậy là vì tôi quý cô. Cô không biết là hiếm có người như cô lắm sao”.

Claudia mỉm cười hỏi: “Vì tài năng, trí tuệ hay sắc đẹp của tôi?”

Vail huơ huơ tay phản đối: “Không, không. Vì cô có phước, một con người rất hạnh phúc. Không một thảm kịch nào kéo cô xuống được. Điều đó rất hiếm”.

Claudia trầm ngâm với câu nói của anh, rồi bảo: “Anh biết không, có cái gì như một sự sỉ nhục mơ hồ về điều đó. Phải chăng tôi là một con ngốc thật sự”. Cô ngừng lại một lát rồi tiếp: “Nghĩ cho cùng phải đa cảm hơn mới đa sầu được chứ”.

Vail bảo: “Đúng. Tôi là đứa đa sầu và đa cảm hơn cô”. Cả hai cùng cười, rồi cô ôm lấy anh, bảo:

- Cám ơn anh đã tỏ ra chân thành.

Vail nói: “Đừng quá tự phụ chứ. Kiểu như bà cụ tôi thường bảo, cuộc đời như một cái thùng chứa đầy lựu đạn, chẳng biết lúc nào nó nổ và tổng mình về bên kia thế giới.

Claudia bật cười bảo: “Chúa ơi! Không lúc nào anh bỏ được cái giọng xúi quẩy ấy sao? Điều này

chứng tỏ chẳng bao giờ anh trở thành nhà văn viết truyện phim được”.

Vail cười: “Nhưng như vậy thành thật hơn”.

Trước khi họ chấm dứt hợp tác với nhau, Claudia đã đẩy anh lên giường. Cô thích anh vừa đủ để muốn anh khóa thân, để thật sự thoải mái tâm sự, chuyện trò.

Vail là một người nhiệt tình hơn Claudia tưởng. Anh thú vị hơn nhiều gã đàn ông khác. Tuyệt nhất là anh khoái nói chuyện sau khi làm tình, trần như nhộng không làm mất hứng huyền thuyên tuôn ra những xét đoán quá khích của anh. Claudia thích nhìn anh khóa thân. Không mặc quần áo, anh như có một cái lấu lĩnh, lạnh lợi hung hăng của một con khỉ. Người anh rất nhiều lông, từng mảng trên ngực, sau lưng. Anh cũng tham lam như một con khỉ, vồ vập tắm thân trần của cô như một trái cây trên cành. Sự “háu ăn” của anh làm cô thích thú. Cô thường thức màn làm tình ngộ nghĩnh và còn vì anh là một người nổi tiếng trên thế giới. Cô đã từng thấy anh trên TV và anh là một kẻ hơi tự phụ trên văn đàn, một biểu tượng luân lý buồn rầu của thế giới, đạo mạo với cái tẩu thuốc lá lâu lâu mới rít một hơi, trông rõ là một nhà văn chuyên nghiệp với cái áo jacket và một miếng da nơi khuỷu tay. Nhưng trên giường, trông anh thú vị hơn trên TV nhiều, anh chàng không phải diễn xuất trước máy quay.

Họ chưa bao giờ nói đến chuyện yêu đương, quan hệ thật sự.

Claudia không cần đến điều này và Vail chỉ hiểu cái từ đó theo nghĩa đen. Cả hai chấp nhận là Vail tới tuổi ngũ thập, hơn cô gần ba mươi tuổi, thì ngoài chuyện tiếng tăm của anh, chẳng còn gì để bàn cãi cả. Họ không có một điều gì chung để chia sẻ, trừ việc văn chương, mà cả hai đồng ý đó là cái cơ sở tệ hại nhất để xây dựng hôn nhân.

Nhưng cô khoái tranh luận với anh về phim ảnh. Vail một mực cho rằng điện ảnh không phải là nghệ thuật mà chỉ là một sự quay về với các hình ảnh tiền sử tìm thấy trong các hang động bị mất tích. Rằng phim không có ngôn ngữ, và vì sự tiến bộ của loài người phụ thuộc vào ngôn ngữ, nên phim ảnh chỉ là một loại hình nghệ thuật thứ yếu và thoái hóa. Claudia bảo:

- Vậy ra hội họa không là nghệ thuật. Bach và Beethoven không phải là nghệ thuật, Michelangelo cũng không phải nghệ thuật. Anh chỉ được cái nói chuyện như cú đấy.

Và rồi cô nhận ra anh đang trêu ghẹo cô, khoái chí với cái chuyện làm cô nổi xung, tuy anh cứ nói với vẻ nghiêm túc, sau khi làm tình.

Trước khi cả hai bị loại không được viết kịch bản trên, hai người thực sự là bạn thân. Và trước khi Vail về New York, anh trao cho Claudia một chiếc nhẫn bé xíu, có bốn viên đá quý bốn màu khác nhau. Chiếc nhẫn trông có vẻ không đắt lắm nhưng đây lại là món đồ cổ có giá trị mà anh chắc tốn thời gian tìm kiếm. Sau đó thì lúc nào cô cũng đeo chiếc nhẫn, trong tâm trí cô nó đã trở thành một vật mang lại điềm hen. Nhưng khi anh ra đi thì “quan hệ” của họ cũng chấm dứt. Anh có dịp trở về Los Angeles thì lúc đó cô cũng đang dang dở một mối tình vắt vai khác. Và rồi anh nhận ra chuyện yêu đương của họ chỉ có vẻ bề bạn hơn là đam mê, ham muốn.

Món quà chia tay nàng dành cho anh là sự chỉ dẫn thấu đáo về phong cách Hollywood. Nàng cho anh biết là kịch bản của hai người được cái gã nổi tiếng Benny Sly viết lại, một nhà cải biên huyền thoại từng được đề nghị trao giải Hàn lâm đặc biệt cho các kịch bản cải biên. Benny Sly là chuyên viên trong việc biến hóa các câu chuyện không thể hái ra tiền thành những kịch bản thành công bạc triệu. Tất nhiên là hẳn sẽ dựng truyện của Vail thành phim, mà Vail có thể không thích, nhưng chắc chắn sẽ hái ra tiền. Vail nhún vai:

- “Cũng hay, anh có mười phần trăm và anh sẽ giàu to”. Claudia nhìn anh khó chịu. Cô la lên:

- Lãi ròng á? Anh định mua luôn liên bang hay sao? Phim thì làm ra tiền nhiều bao nhiêu chưa biết, nhưng anh chẳng bao giờ trông thấy một xu. Hãng Lodd stone có cái tài làm tiền bốc hơi.

Mà anh nghe đây, tôi từng làm năm phim thu đến cả tấn tiền, thế mà tôi chẳng thấy một xu. Anh thì cũng thế thôi.

Vail đã nhún vai. Anh có vẻ bất cần, và cái sự bất cần đó làm cho mọi hoạt động của anh càng trở nên xập xệ hơn.

Chuyện tình tiếp theo của Claudia làm nàng nhớ tới câu nói của Ernest rằng đời giống như một hộp lựa đạn. Lần đầu, dù thông minh, cô vẫn vướng vào lưới tình, tuy có tỉnh táo, với một người chẳng thích hợp tí nào. Anh chàng là một đạo diễn trẻ và “đầy tài năng”. Rồi sau đó cô yêu đậm, và lần này chẳng tỉnh táo gì nữa.

Cái cảm tưởng ban đầu của cô những ngõ quyến rũ được bọn đàn ông hạng nhất này, lập tức bị dội tắt bằng cái cách họ đối xử với cô.

Anh chàng đạo diễn, một gã khó ưa, chỉ hơn cô vài tuổi, đã làm ba phim phi thường, không chỉ thành công về mặt dư luận mà còn hái ra quá nhiều tiền nữa. Mọi hãng phim đều muốn làm ăn với gã. Hãng Lodd stone đưa gã ba hợp đồng phim và cũng giao Claudia cho gã để cải biên kịch bản gã muốn dàn dựng.

Một trong những thực tài của đạo diễn là có cái nhìn rõ ràng về những gì mình muốn. Thoạt đầu hẳn chiếu cố đến Claudia vì nàng vừa là đàn bà, lại vừa là nhà văn, tuy theo cô cả hai điều này đều chẳng là cái cóc khô gì ở Hollyvwood. Họ vừa gặp nhau là gấu ó ngay.

Gã bảo nàng viết một cảnh mà nàng cho rằng chẳng ăn nhằm gì đến ý đồ bộ phim. Bản thân Claudia đã nhận ra đây là cái cảnh hoa hòe phô trương tài của đạo diễn. Claudia bảo hẳn:

- Tôi không viết được cảnh đó đâu. Chẳng liên quan gì đến kịch bản. Chỉ là vấn đề quay và động tác thuần túy.

Gã đáp cộc lốc:

- Thì thế mới là phim. Cứ làm theo cách chúng ta đã thảo luận.

Claudia đáp:

- Tôi không muốn phí thì giờ của anh lẫn của tôi. Anh cứ đi và viết bằng cái ca- mê - ra chết tiệt của anh.

Hắn không phí thì giờ giận dữ để làm gì. Hẳn vỗ tay bảo:

- Cô bị đuổi khỏi phim này.

Nhưng Bobby Bantz và Skipp Deere đã giảng hòa hai người.

Và điều này chỉ có thể xảy ra là nhờ gã đạo diễn đã phải lòng cái cứng đầu cứng cổ của cô. Bộ phim thành công, và Claudia phải thừa nhận đó là nhờ tài năng của đạo diễn chứ không phải do cô, với tư cách là tác giả kịch bản. Đơn giản là cô đã không thấy được tầm nhìn của đạo diễn. Họ lên giường với nhau như tình cờ, nhưng gã làm cô thất vọng. Hẳn không chịu cởi áo xống gì cả, cứ thế mà làm tình. Nhưng Claudia vẫn mơ tưởng là hai người có thể làm những bộ phim hay với nhau. Hai người sẽ trở thành một cặp đạo diễn và tác giả kịch bản vĩ đại của mọi thời đại. Cô bằng lòng làm bộ hạ, đem khả năng ra phục vụ sự kỳ tài của hẳn. Họ sẽ tạo nên nghệ thuật đi vào huyền thoại. Chuyện của cô kéo dài được một tháng, cho tới ngày Claudia hoàn tất kịch bản Messalina đặc biệt, cô đã đưa cho gã xem. Gã đọc rồi vất sang bên.

- “Chỉ toàn cái trò phụ nữ khoe vú khoe hông. Cô thông minh đấy, nhưng tôi không muốn phí cả một năm để làm cái phim này đâu.”

Claudia bảo:

- “Chỉ là bản nháp thôi mà.”

Gã đáp:

- Lạy Chúa, sao tôi ghét người ta lợi dụng cái giường để tranh thủ một cuốn phim đến thế.

Đến nước này Claudia hết yêu hẳn nổi nữa. Cô nổi giận:

- Này, tôi cóc cần phải ngủ với anh để làm phim đâu nhé.

Hắn trả lời:

- Dĩ nhiên là không rồi. Cô có tài và cô nổi tiếng có cái mông bự xự trong làng làm phim mà.

Claudia đâm hoảng. Nàng chưa bao giờ đem chuyện của bạn tình ra mà bô lô ba loa. Nàng ghét cái giọng điệu của hắn. Cứ như thể phụ nữ phải xấu hổ khi làm những gì mà đàn ông có thể làm. Cô bảo hắn:

- Anh có tài, nhưng mà một thằng đàn ông mặc áo trong khi làm tình là đồ bú dừ. Và ít ra tôi chưa đến nỗi phải hứa lèo với đứa nào cho quay thử để nó cho leo lên giường.

Chuyện tình của hai đứa đến đây là hạ màn. Cô bắt đầu nghĩ đến chuyện mời Tommey làm đạo diễn. Cô quả quyết chỉ có phụ nữ mới công bằng với kịch bản của cô mà thôi.

Mẹ kiếp - Claudia nghĩ - Cái thằng con hoang đó nó không bao giờ dám tụt quần thì chờ, làm xong nó cũng chẳng buồn mở miệng nói chuyện. Nó có tài làm phim thật nhưng nó câm như hến. Ngoài cái việc nói chuyện phim ảnh ra thì nó cóc biết chuyện gì.

Xe của Claudia đang vào khúc quanh rộng trên xa lộ bờ Thái Bình Dương, nơi biển hiện ra như một tấm gương khổng lồ phản chiếu những vách đá phía tay phải của cô. Đây là nơi cô thích nhất trên đời, với một vẻ đẹp tự nhiên làm cô xúc động. Chỉ còn mười phút nữa là đến Malibu, chỗ ở của Athena. Claudia cố gắng sắp xếp các lý lẽ trong đầu để cứu vãn bộ phim và để đưa Athena trở lại phim trường. Nhớ ra là hai đứa đã cùng yêu một người vào những thời điểm khác nhau trong đời và cô bỗng cảm thấy tự hào khi nghĩ rằng người đã từng say đắm Athena cũng đã từng yêu cô.

Ánh nắng rực rỡ như mài các đợt sóng Thái Bình Dương thành những viên kim cương khổng lồ. Claudia đạp lút thắng xe, hình như cô thấy một chiếc tàu lượn sà xuống trước mặt mình. Cô nhìn thấy người chơi tàu lượn, một cô gái trẻ với một bên ngực lồ lộ dưới lớp áo, vẻ rất ngẫu lúc cô ta lạng ra phía biển. Sao người ta được phép làm thế nhỉ? Sao không thấy cảnh sát đâu cả? Cô lắc đầu và nhấn ga. Xe hướng về phía trong, nên cô không thấy biển được nữa, nhưng chỉ nửa dặm nữa biển sẽ xuất hiện. Cũng như tình yêu đích thực vậy. Claudia mỉm cười thầm nghĩ, những tình yêu đích thực của đời cô rồi cũng sẽ lại xuất hiện.

Khi thật sự yêu, thì cũng là lúc cô nhận một bài học đầu cay đắng, nhưng hoàn toàn đâu phải lỗi cô. Con người đó chính là Steve Stalling, một ngôi sao triệu phú, một thần tượng được phụ nữ cả thế giới tôn thờ. Hắn có vẻ đẹp tràn đầy nam tính đến phát sợ, một vẻ quyến rũ rất dễ thương, và lại rất vui tính nhờ luôn xài ma túy một cách điều độ để lấy hứng, hắn còn là một diễn viên có thực tài. Nhưng trước hết hắn là một tên sở Khanh. Hắn không chừa một mống. Khi đi quay ngoại cảnh ở Châu Phi, trong một thị trấn nhỏ ở miền Tây nước Mỹ, ở Bombay, Singapore, Tokyo, London, Rome, Paris, hắn làm chuyện này trên tinh thần của một quý ông phát chẩn cho dân nghèo, như một tín đồ Thiên Chúa giáo đang làm từ thiện. Không bao giờ có vấn đề quan hệ ở đây, cũng chẳng khác gì một người ăn xin được mời tới dự dạ tiệc của một kẻ làm phước, nhưng hắn cũng bị Claudia mê hoặc đến mức quan hệ của hai người kéo dài đến hai mươi bảy ngày.

Dù tràn đầy khoái lạc, nhưng đối với Claudia đó là hai mươi bảy ngày nhục nhã chán chường, Steve Stalling là một người bạn tình không ai có thể cưỡng lại, vì nhờ ma túy trợ lực, thậm chí

khi ở trường hẳn cũng thấy thoải mái hơn cô. Phải công nhận là hẳn có một thân thể hoàn toàn cân đối. Claudia thường bắt gặp hẳn tồng ngồng chải chuốt trước gương, chẳng khác gì một quý bà đang sửa sang mũ nón.

Claudia thừa biết mình chỉ là một cô vợ bé loại xoàng. Khi có hẹn, lúc nào hẳn cũng gọi điện đến báo là một tiếng nữa hẳn tới, rồi thì sáu tiếng sau mới thấy mặt hẳn. Đôi khi chẳng thấy mặt mũi tăm hơi hẳn đâu cả. Cô chẳng khác gì một trạm phụ cho hẳn đi qua. Khi làm tình, hẳn luôn ép cô xài ma túy với hẳn, kể cũng thú nhưng nó làm cho đầu óc cô đặc sệt lại và mụ ra đến mức vài ngày sau cô luôn nghi ngờ những gì cô viết ra. Cô nhận ra rằng mình đã trở thành một hạng người mà cô ghét cay ghét đắng trên đời này. Đó là một hạng đần bà mà cả cuộc đời nằm trong tay một thằng rùng mỡ. Cô cũng thấy xấu hổ vì biết mình chỉ xếp vào hạng thứ tư hay thứ năm theo thứ tự chọn lựa của hẳn. Nhưng thật ra thì cô không hề trách hẳn, cô chỉ tự trách mình. Dù sao đi nữa đang ở trên đỉnh danh vọng của mình, Steve Stallings có thể có được bất kỳ người đàn bà nào trên đất Mỹ và hẳn đã chọn cô. Biết đâu mai này hẳn già sạm đi, không còn hấp dẫn nữa, cũng chẳng còn tiếng tăm, và lại lậm ma túy nhiều hơn nữa, cho nên hẳn tận dụng trong những lúc còn đương thì. Cô đã yêu và vài lần trong đời mình cảm thấy vô cùng khổ sở.

Thế nên vào ngày hai mươi bảy khi Stallings gọi điện cho biết một tiếng sau hẳn mới đến được. Cô đã nói:

- Anh khỏi bận tâm nữa, Steve. Em rời bỏ cái lều xanh của anh đây.

Không một tiếng trả lời. Và khi hẳn lên tiếng, giọng hẳn như không có gì ngạc nhiên:

- Hy vọng tụi mình vẫn là bạn. - Hẳn nói: Thật sự anh rất thích em đấy.

- Dĩ nhiên rồi. - Claudia trả lời rồi gác máy.

Đó là lần đầu tiên cô không muốn giữ lại quan hệ bạn bè sau khi kết thúc một cuộc tình.

Điều khiến cô thực sự bức bối là vì sự chậm tiêu của mình. Rõ ràng hẳn làm như vậy tất cả chỉ là một mánh xua đuổi cô. Vậy mà phải mất bao nhiêu thời gian cô mới hiểu ra điều đó, cay hơn ăn ớt. Làm sao mà cô có thể khờ khạo đến mức đó? Cô bật khóc. Nhưng chỉ sau một tuần, cô nhận ra là mình chẳng luyến tiếc tình cảm đó chút nào. Cô đã lấy lại thời gian riêng của mình, và có thể tiếp tục công việc. Thật không còn gì bằng trở về với công việc viết lách mà đầu óc không còn bị hê - rô - in và tình yêu đích thực hành hạ.

Sau khi đạo diễn và cũng là vị thần ái tình của cô từ chối kịch bản, Claudia đã bỏ ra sáu tháng viết như điên.

Kịch bản bộ phim Mesalina được Claudia viết thoát đầu là một cuộc quảng bá rất sắc sảo cho phong trào nữ quyền. Nhưng sau năm năm lặn lội trong nghề phim ảnh, cô hiểu rõ rằng bất cứ một thông điệp nào, cũng phải khoác lên mình nhiều món “gia vị” cơ bản khác, chẳng hạn như lòng tham, tình địch, giết chóc và một niềm tin vào nhân loại. Cô biết cô phải viết những nhân vật xuất sắc, không chỉ cho Athena Quitane, người cô chấm trước tiên, mà còn cho ít nhất là ba ngôi sao nữ khác trong các vai phụ. Những vai nữ xuất sắc ngày nay hiếm đến mức kịch bản có thể thu hút được cả những siêu sao màn bạc lớn nhất. Và dĩ nhiên không thể thiếu được vai của một tên đầu cáng quyền rũ, tàn bạo, thô trai và xảo quyệt. Đoạn này nàng viết dựa trên ký ức về cha mình.

Thoạt đầu, Claudia muốn cộng tác với một nhà sản xuất phim nữ độc lập và có ảnh hưởng nhất định. Nhưng hầu hết những tay hàng đầu của phim trường, những tay có quyền bật đèn xanh cho một cuốn phim đều là nam. Có thể họ sẽ thích kịch bản này, nhưng họ cũng ngại rằng sẽ hiển nhiên biến thành một cuộc tuyên truyền vì nhà sản xuất và đạo diễn thuộc nữ giới. Họ

muốn có ít nhất là một tay nam giới có chân trong khâu đó. Vì Claudia đã quyết định mời Dita Tommey làm đạo diễn.

Chắc Tommey sẽ nhận lời vì đây là một bộ phim có kinh phí khổng lồ. Một bộ phim như thế này nếu thành công sẽ đưa cô ta lên hàng ngôi sao tỷ phú. Mà cho dù có thất bại thì nó cũng gây tiếng tăm cho cô ta hơn mà thôi. Một cuốn phim với kinh phí như thế mà thất bại thì đôi khi làm tăng danh tiếng cho đạo diễn còn hơn một bộ phim nhỏ mà hái ra tiền. Một lý do khác là Dita Tommey luôn đặc biệt bênh vực nữ giới, và bộ phim này có thể đưa cô ấy đến danh hiệu một trong bốn người phụ nữ xinh đẹp và nổi tiếng nhất.

Claudia muốn Tommey làm đạo diễn vì vài năm trước đây hai người đã làm việc với nhau trong một bộ phim và thật sự hứng thú. Cô ta rất thẳng thắn, vui tính và có tài năng. Hơn nữa cô ta không phải là tay “sát thủ” nhà biên kịch bằng cách gọi bạn bè viết lại kịch bản để chia chác. Cô ta không bao giờ đòi hỏi chia phần tiền biên kịch, trừ khi cô ta có bỏ ra một phần công sức đáng kể trong đó, và cô ấy không khuấy rối tình dục như một số đạo diễn và diễn viên khác. Thực ra các từ “khuấy rối tình dục” không thể nói được trong ngành phim ảnh này, nơi mà việc “mua bán tình dục” là một phần của công việc.

Claudia đã tính kỹ khi gửi kịch bản cho Skippy Deere vào một ngày thứ sáu, vì hần chỉ có thể đọc một cách cẩn thận vào những ngày nghỉ cuối tuần. Mặc dù hần là kẻ tráo trở, cô vẫn gửi cho hần vì hần là một nhà sản xuất phim giỏi nhất ở đây, và vì cô không khi nào có thể chấm dứt hoàn toàn mối quan hệ cũ được. Nhưng cô đã thành công, sáng thứ bảy cô đã nhận được một cú phôn của hần. Hần muốn mời cô ăn trưa ngày hôm đó. Claudia ném chiếc máy tính xách tay vào chiếc Mercedes và mặc bộ quần áo đi làm: một cái áo sơ mi nam bằng vải chéo màu xanh, cái quần jean bạc màu với đôi giày vải không dây. Cô lấy một cái khăn quàng cổ màu đỏ cột tóc lên.

Cô chạy theo đại lộ Ocean ở Santa Monica. Trong công viên Palisades nằm giữa đại lộ này và xa lộ Thái Bình Dương, cô thấy những người vô gia cư ở Santa Monica đang tụ tập chờ buổi ăn trưa chủ nhật. Cứ mỗi chủ nhật, những người tình nguyện làm công tác xã hội lại đem đồ ăn, thức uống đến tận các hàng ghế cho họ, trong không khí thoáng đãng của các công viên. Claudia luôn đi ngả này, để được nhìn thấy họ, tự nhắc mình về cái thế giới này, nơi mà người ta không lái Mercedes, không có hồ bơi, và không mua sắm ở Rodeo Drive. Lúc đầu cô cũng có tình nguyện tham gia mang thức ăn đến công viên, nhưng hiện nay cô chỉ gửi một ngân phiếu đến nhà thờ lo việc này. Từ thế giới này bước sang thế giới khác thì quả là đau đớn, nó bào mòn những kết quả thành công thắng lợi của cô. Cô không thể không nhìn thấy những con người ăn mặc tồi tàn, cuộc sống của họ coi như phế bỏ, vậy mà phẩm hạnh của một số trong những người này quả là hiếm có. sống như vậy mà không có lấy một tia hy vọng, đối với cô thì thật là một điều phi thường, vấn đề chỉ là tiền, tiền mà cô có thể dễ dàng kiếm được bằng cách viết kịch bản phim, số tiền cô kiếm được trong sáu tháng còn nhiều hơn số người này nhìn thấy suốt đời họ.

Trong ngôi biệt thự của Skieppy Deere, trên những hẻm núi của Beverly Hill, Claudia được một quản gia dẫn tới hồ bơi và những cây cabanas xanh vàng rực rỡ. Deere đang chễm chệ trong một cái trường kỷ có lót gối, bên cạnh là một cái bàn cẩm thạch nhỏ để điện thoại và một xấp kịch bản phim.

Hần đang đeo cặp mắt kiếng gọng đỏ mà hần chỉ dùng để đọc ở nhà, trên tay hần cầm một ly nước khoáng Evian ướp lạnh. Hần bật dậy ôm cô: “Claudia này” - hần nói - “Chúng ta phải khẩn trương mới được”.

Cô đang dò xét giọng điệu của hần. Thường thì cô có thể biết được thái độ đối với kịch bản của

cô qua âm điệu chuyện trò. Lời khen ngợi được diễn đạt một cách cẩn trọng có nghĩa xác định là “không”. Còn cái giọng vồn vã, vui nhộn ra vẻ thật sự ngưỡng mộ sẽ luôn được tiếp nối bởi ít nhất là ba lý do tại sao cái kịch bản đó không bán được; một kịch bản khác có trùng đề tài, không thể gom đủ những vai diễn thích hợp, phim trường sẽ không rờ vào đề tài này. Nhưng lần này Deere nói với giọng nói của một doanh nhân cương quyết, đang nắm rõ tình hình. Hấn nói về tiền bạc và việc quản lý. Điều đó có nghĩa là “ô kê”.

“Bộ phim này có thể rất hoành tráng” - Hấn nói với Claudia - “Rất, rất hoành tráng. Thực ra không thể nào sơ sài được. Anh biết em đang làm gì, em là một cô gái rất thông minh, nhưng phải có “cảnh quay mát mẻ”. Dĩ nhiên anh sẽ bán kịch bản này cho những ngôi sao nữ quan tâm đến nữ quyền. Ta có thể kiếm được nam siêu sao nếu như em biết cách làm hấn mềm lòng một chút, cho hấn một cảm giác của một tên còn ngon lành. Anh biết em muốn được nhúng tay sản xuất vụ này, nhưng anh sẽ lo toàn bộ những cảnh quay. Em có quyền có ý kiến, anh sẵn sàng thương thuyết”.

- “Em muốn có ý kiến về đạo diễn” - Claudia nói - “Em, phim trường và các ngôi sao”. Deere cười ha hả.

- “Em sẽ không bán kịch bản trừ khi được chọn lựa đạo diễn”, Claudia nói

- “Được rồi.” - Deere nói - “Vậy trước hết hãy nói với hãng phim là em muốn đạo diễn, sau đó xin rút. Họ thấy nhẹ gánh và sẽ ưng thuận đề nghị của em”. Hấn im lặng một lúc: “Em định mời ai thế?”

- “Dita Tommey”

- “Tốt, thông minh lắm”, Deere nói: “Các nữ minh tinh đều thích cô ấy. Phim trường cũng vậy, cô ta tính chi phí kỹ không sót một khoản nào, cô ta không rời bộ phim đâu. Nhưng anh và em sẽ phân vai trước khi cô ta tham dự”.

- “Trao phim này cho đám nào”, Claudia hỏi.

- “Lodd stone. Đám đó cũng làm ăn chung nhiều bạn nên tụi anh sẽ không phải căng về việc phân vai và đạo diễn. Claudia này, em đã viết một kịch bản rất tuyệt, thông minh, sắc sảo và rất hấp dẫn, với một quan điểm rất mới về phong trào nữ quyền hiện nay, màn này rất ăn khách, còn tình dục nữa, em đã tôn Messalina và tất cả các phụ nữ khác lên. Anh sẽ nói chuyện với Melo và Molly Flander về hợp đồng của em. Và cô ấy có thể nói với bộ phận kinh doanh của Lodd stone.

- “Chó chết.” - Claudia nói - “Vậy là anh đã nói chuyện với Lodd stone rồi hả?”

- “Hồi hôm” - Skippy Deere cười - “Anh cho họ xem kịch bản và họ đã bật đèn xanh cho anh, nếu anh có thể kết hợp mọi thứ lại với nhau. Và nghe này, Claudia, đừng hòng gạt anh, anh thừa biết em sẵn có Athena trong túi vụ này rồi, đó là lý do em làm dữ đến vậy”. Hấn ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp:

- “Anh đã nói với Lodd stone như vậy thôi. Giờ thì vào việc nào”.

Đó là buổi khởi đầu của một dự án rất lớn, nên cô không thể để mọi thứ đổ sông đổ biển hết được.

Claudia cho xem chạy đến một giao lộ mà cô phải quẹo trái vào con đường phụ đưa đến Colony. Lần đầu tiên cô mới cảm thấy hoảng hốt thật sự. Cũng như mọi ngôi sao khác, Athena cương quyết đến mức sẽ không bao giờ lay chuyển ý định. Nhưng không hề gì, nếu Athena từ chối, cô sẽ bay đến Vegas nhờ anh Cross của cô giúp đỡ. Anh ấy chưa bao giờ làm cô thất vọng, ngay cả khi hai anh em đã lớn, ngay cả khi cô đến sống với mẹ, hay lúc mẹ đã mất.

Claudia còn nhớ một buổi tiệc sang trọng bậc nhất tại dinh cơ của Clericuzio ở Long Island. Một khung cảnh thần tiên chỉ có trong truyện cổ tích của Grimm, trong tòa nhà có tường bao quanh, cô và Cross nô đùa dưới những cây vũa. Đám con trai chia thành hai phe từ tám đến mười hai tuổi, nhóm bên kia do Dante Clericuzio, cháu ngoại của ông Trùm cầm đầu. Ông già thì như một con rồng đang ngự bên khung cửa sổ ở trên lầu. Dante là một đứa hung hăng chỉ khoái đâm đá và khoái làm đại tướng quân. Nó cũng là đứa duy nhất dám đương đầu với Cross, anh trai cô trong những cuộc đấu sức. Dante đã vật được Claudia xuống đất, nó đánh cô và đang cố bắt cô phải quy phục thì Cross xuất hiện. Thế là hai đứa xông vào nhau, điều làm Claudia sững sốt là lúc đó trông Cross tự tin biết bao khi đương đầu với sự tàn bạo của Dante và Cross đã hạ Dante một cách dễ dàng. Vì thế Claudia không tài nào hiểu được sự chọn lựa của mẹ? Tại sao mẹ không thể yêu Cross hơn? Cross xứng đáng hơn nhiều chứ. Sự xứng đáng mình chứng bằng sự lựa chọn đi theo cha. Và Claudia không bao giờ nghi ngờ về việc Cross cũng muốn ở lại với mẹ và cô.

Những năm tháng sau khi tan vỡ gia đình, họ vẫn cố gắng duy trì mối quan hệ dù nhạt nhẽo vô vị. Qua lời nói và cử chỉ những người chung quanh, Claudia cũng lờ mờ thấy được rằng anh trai mình cũng có được danh tiếng như cha. Tình cảm của hai anh em vẫn như xưa, dù giờ đây họ hoàn toàn khác biệt nhau. Cô nhận ra rằng Cross là một phần của gia đình Clericuzio mà cô thì không. Hai năm sau, Claudia chuyển tới L.Asống. Lúc cô hai mươi ba tuổi, bà Nalene, mẹ cô theo chẩn đoán bị ung thư. Cross hồi đó đang làm việc với Gronevelt ở Xanadu. Sau khi xử một vụ cho nhà Clericuzio, Cross đã bay đến với hai mẹ con cô hai tuần lễ cuối ở Sacramento. Anh thuê những y tá săn sóc cho mẹ hai mươi bốn trên hai mươi bốn và còn thuê một đầu bếp và một quản gia nữa. Lần đầu tiên ba mẹ con được sống chung với nhau kể từ khi gia đình tan vỡ. Nalene cấm không cho Pippi đến thăm bà.

Chứng ung thư đã ảnh hưởng đến thị lực của Nalene, nên Claudia phải thường xuyên đọc cho mẹ nghe từ sách báo cho đến tạp chí. Cross thì lo đi mua sắm. Lâu lâu anh phải quay về Vegas một buổi chiều để lo công việc ở khách sạn, nhưng đến tối lại bay về với mẹ con cô. Suốt đêm, hai anh em thay phiên nhau vỗ về mẹ và mặc dù là đi vì phải dùng nhiều thuốc, bà vẫn liên tục siết chặt tay các con. Có những lúc bà bị ảo giác, bà cứ tưởng hai đứa con mình vẫn còn bé bỏng như ngày nào. Có những đêm thật khủng khiếp, bà đầm đìa nước mắt van xin Cross tha lỗi những gì bà đã làm với nó. Cross ghì chặt lấy mẹ và trấn an mẹ rằng mọi việc đều tốt đẹp cả rồi. Suốt những đêm dài, khi mẹ mê mết chìm vào trong giấc ngủ khổ sở, Cross và Claudia kể cho nhau nghe cuộc sống của hai đứa. Cross giải thích là nó đã bán lại chi nhánh thu nợ và tách khỏi gia đình Clericuzio, dù họ đã dùng ảnh hưởng lo cho nó chỗ làm tại Xanadu. Nó bỗng nhớ tới quyền hành của mình ở đó và nói với Claudia rằng bất cứ lúc nào cô cũng được chào đón ở khách sạn đủ ba món: phòng ở, đồ ăn, thức uống miễn phí. Claudia hỏi làm sao anh làm vậy được thì Cross trả lời pha chút hãnh diện: “Anh giữ cây bút trong tay mà”.

Claudia thì chỉ thấy ở anh mình một vẻ hãnh diện khô héo và đượm buồn. Dường như Claudia xúc động mạnh hơn Cross về cái chết của mẹ. Nhưng chuyện này đã đem hai anh em lại gần nhau, chúng đã lấy lại sự thân mật hồi còn thơ ấu trong nhiều năm. Claudia thường xuyên đến Vegas gặp Gronevelt và được thấy mối quan hệ gần gũi giữa ông ta và anh trai mình. Trong suốt thời gian đó, Claudia cũng cảm thấy rằng Cross cũng có một quyền hạn nhất định nào đó, nhưng nó chẳng bao giờ đã động gì đến gia đình Clericuzio khi nói về mình. Vì Claudia cắt đứt mọi quan hệ gia đình và không bao giờ dự lễ cưới, lễ tang, lễ đặt tên thánh ở đó nữa, nên cô không hay biết rằng Cross vẫn nằm trong tổ chức xã hội của Gia đình, mà anh thì không bao giờ cho cô biết điều đó. Hiếm khi cô thấy mặt cha, vì ông không ưa cô.

Đêm giao thừa là dịp lễ lớn nhất ở Vegas. Từ khắp nơi trên đất nước, người ta đổ xô về đây,

nhưng Cross lúc nào cũng có sẵn một phòng cho Claudia. Claudia không có máu đỏ đen lớn, nhưng có một đêm giao thừa cô bị cháy túi. Cô dẫn theo một nam diễn viên có triển vọng và cô ra sức gây ấn tượng với gã đó. Cô không kèm chế được đến nỗi phải ghi nợ năm chục ngàn đô. Cross đã cầm cuốn sổ nợ đó xuống em gái, mặt nó lộ vẻ tò mò khó hiểu. Khi nó nói thì Claudia nhận ra y hệt khuôn mặt của cha cô.

- “Claudia này,” - Cross nói - “Anh tưởng rằng em khôn hơn anh chứ, cái quái gì thế này?”

Cô hơi ngượng, Cross thường cảnh cáo cô chỉ nên đặt chơi những ván vừa phải thôi. Và khi đang thua thì đừng bao giờ tăng tiền lên, mỗi ngày chỉ nên ngồi sòng không quá ba tiếng. Chính thời gian ngồi sòng là cái bẫy lớn nhất, thế mà cô đã không nghe lời nào của anh.

Cô nói: “Cross à, để thư thư vài tuần em trả hết cho”. Cô ngạc nhiên trước phản ứng của anh mình.

- “Trước khi để em trả hết số nợ này, thì anh giết chết em còn hơn”. Rất từ tốn, hần xé vụn thẻ nợ rồi nhét vào túi, hần nói:

- “Này, anh mời em tới đây vì muốn gặp em, chứ không phải để moi tiền của em đâu, nên nhớ không bao giờ có thể thắng cờ bạc được, ở đây, không có chuyện may mắn, rõ như hai với hai là bốn vậy.”

- “Ờ ờ, ờ ờ” Cô vội nói.

- “Xé mấy cái thẻ nợ này chẳng là gì với anh cả, nhưng anh không thích thấy em ngốc vậy”. Cross nói.

Rồi hai anh em bỏ qua chuyện ấy. Nhưng Claudia không ngưng thắc mắc, thật sự Cross có thể lặc đến thế ư? Liệu Gronevelt có đồng ý hay liệu ông ta có biết chuyện này không? Cũng có những chuyện đại loại như vậy, như vụ lạnh gáy nhất có liên quan đến một phụ nữ tên Loretta Lang.

Loretta là một cây đình trong sô ca hát và nhảy múa ở Xanadu. Cô ta tràn đầy nhựa sống, vui tính và rất tự nhiên. Claudia rất thích cô. Sau buổi diễn, Cross đã giới thiệu hai người với nhau. Ngoài đời Loretta cũng cực kỳ quyến rũ như trên sân khấu. Nhưng Claudia để ý thấy Cross chẳng thích thú gì cả, nếu không muốn nói là anh có vẻ hơi bức bối trước vẻ cuồng nhiệt của cô ta.

Trong một chuyến đi kế tiếp, Claudia dẫn theo Melo stuart và ở lại một đêm ở Vegas để có thể xem Loretta biểu diễn. Melo chỉ đi để chiu Claudia chứ chẳng mong chờ gì nhiều. Nhưng hần mê tít Loretta và nói với Claudia:

- Cô gái này thật sự có tài đây, không chỉ hát hay nhảy múa, mà là khả năng chọc cười của cô ta. Một phụ nữ như thế đáng giá ngàn vàng đấy.

Khi vào hậu trường để gặp Loretta, Lelo đã trở tài diễn xuất:

- Anh yêu em, em hiểu điều đó không? Tuần tới em đến L.A được không? Anh sẽ thu xếp em lên phim, để giới thiệu em cho phim trường của bạn anh, nhưng trước hết em phải ký hợp đồng với anh. Em biết là anh phải vất vả ghê gớm mới để ra tiền được chứ, làm ăn mà. Nhưng đừng quên anh yêu em đấy”.

Claudia thấy ả Loretta vòng tay ôm cổ Melo rất đổi chân tình. Thế là định một cái hẹn cả ba cùng đi ăn tối để chúc mừng, trước khi Melo đáp chuyến bay sớm về lại L.A.

Trong khi ăn, Loretta thú nhận là cô đã ký hợp đồng chặt chẽ và khắt khe với một tên chuyên lo về lĩnh vực giải trí trong các quán bar, một hợp đồng kéo dài ba năm. Melo trấn an Loretta rằng mọi việc sẽ giải quyết êm xuôi.

Nhưng chẳng dễ êm xuôi chút nào, lão bầu sô của Loretta cứ một mực đòi quản lý sự nghiệp của cô trong ba năm tới. Trong lúc hoang mang, Loretta đã làm Claudia sững sốt khi nhờ cô xin Cross, anh trai cô:

- “Cross thì làm được gì trong vụ này?”. Cô hỏi. Loretta đáp:

- “Anh ấy có ảnh hưởng rất mạnh ở đây, anh có thể thu xếp được mà, làm ơn nói giúp đi”.

Khi cô lên tầng thượng của khách sạn và kể mọi chuyện cho Cross. Ông anh cô nhìn cô chán nản, lắc đầu.

- “Có chuyện gì to tát đâu chứ?” - Claudia hỏi - “Anh chỉ nói vô dùm một tiếng, em xin anh chỉ có vậy thôi”.

- “Mày ngốc thật” - Cross nói - “Tao đã từng thấy hàng chục ả như vậy, tụi nó cõng lên đầu những đứa bạn như mày để leo lên cao rồi nó đẹp mày vào sọt rác?”

- Cô ấy thật sự có tài, chuyện này có thể thay đổi toàn bộ cuộc đời cô

Cross lại lắc đầu:

- Đừng buộc anh ba chuyện này.

- Sao lại không? - Claudia hỏi. Cô đã quen xin xỏ dùm người khác như thế này rồi, đó là một phần trong nghề nghiệp điện ảnh của cô.

- Vì một khi đã làm thì anh buộc phải đi tới cùng.

- Em không mong anh đi tới cùng mà chỉ mong anh cố hết sức - Claudia nói - ít nhất thì em cũng có thể trả lời với Loretta rằng chúng ta đã

Cross cười:

- Em thật là khờ hết chỗ nói. Được rồi, nói với Loretta và người của cô ấy ngày mai đến gặp anh đúng mười giờ sáng. Nếu muốn thì em có thể tham dự.

Sáng hôm sau tại buổi gặp mặt. Lần đầu tiên Claudia gặp ông bầu của Loretta. Tên hắc là Tolly Nevans. Hắc mặc bộ đồ theo kiểu rất thoải mái ở Vegas, nhưng buổi gặp mặt thì rất nghiêm chỉnh nghĩa là hắc vận một cái áo vét màu xanh bên ngoài, một cái sơ mi trắng không cổ, và một cái quần vải bông xanh.

- Rất hân hạnh được gặp lại anh, Cross - Tolly nói.

- Chúng ta đã gặp nhau rồi à? - Cross hỏi. Nó chưa bao giờ đích thân lo những chi tiết trong vụ máy cô nhảy múa này.

- Cũng khá lâu rồi. - Tolly nói trợn trư - Lúc mà Loretta mới tới trình làng tại Xanadu này.

Claudia để ý thấy sự khác biệt giữa những ông bầu L.A chuyên lo những tài năng điện ảnh cỡ bự và Tolly Nevans, người quản lý thế giới giải trí nhỏ hơn nhiều ở các quán bar. Nevans hơi khóp, tuy bề ngoài của hắc trông thuyết phục lắm. Hắc không có được cái tự tin tuyệt đối của Melo Stuart.

Loretta hôn phớt lên má của Cross, nhưng chẳng nói lời nào với hắc. Nói cho đúng thì vẻ sôi nổi thường ngày của ả đã biến đâu hết. ả ngồi cạnh Claudia, và Claudia cảm thấy rõ sự căng thẳng của ả.

Cross đang mặc bộ đồ chơi gôn, quần trắng, áo pull thể thao trắng và đôi giày vải trắng, trên đầu đội một cái mũ dã cầu màu xanh. Nó mời mọi người đồ uống ở quầy nhưng ai cũng từ chối. Rồi nó nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Giải quyết cho xong vụ này đi, Loretta.

Giọng ả run run:

- Tolly muốn hưởng phần trăm mọi khoản tiền em kiếm được, gồm bất cứ công việc phim ảnh nào. Nhưng dĩ nhiên bên L.A muốn hưởng trọn phần chia những bộ phim họ sẽ cho em đóng. Em không thể chia cho hai bên được. Thế nên Tolly muốn dính tới mọi tập phim em sẽ quay. Người ở L.A sẽ không chịu như vậy và em cũng thế.

Nevans nhún vai:

- Chúng ta đã ký hợp đồng, chúng tôi chỉ muốn giữ đúng hợp đồng.

Loretta nói:

- Nhưng nếu thế bên bầu điện ảnh sẽ không chịu ký kết gì hết.

Cross:

- Tôi cũng thấy dễ thôi Loretta. Cô chỉ việc chi một số để bỏ hợp đồng đó đi.

Nevans:

- Loretta trình diễn rất tuyệt. Cô ta thu vô cho chúng tôi rất nhiều. Từ trước đến giờ chúng tôi đã nâng đỡ cô ấy. Chúng tôi luôn tin vào tài năng của cô, chúng tôi đã đầu tư không ít. Giờ thì có chi bao nhiêu chúng tôi cũng không thể để cô ta đi một cách đơn giản như vậy.

Cross nói:

- Loretta mua đứt anh ta luôn đi.

Loretta gần như mếu:

- Em không thể lo nổi hai khoản phần trăm, chơi thế thì ác quá.

Claudia cố nín cười, nhưng Cross thì không. Nevans có vẻ phật ý. Cuối

cùng Cross nói:

- Claudia này, đi lấy gậy đánh gôn đi. Anh muốn em đánh chín lỗ với anh. Anh sẽ gặp em dưới lầu tại chỗ kết bạc của tay thủ quỹ, khi nào xong công chuyện ở đây.

Claudia cứ ngờ ngờ về cái kiểu ăn mặc có vẻ cao bồi của Cross trong một cuộc gặp gỡ như thế này. Như thể là anh ta coi việc đó chẳng ra gì. Nàng lấy làm phật ý và biết Loretta cũng cảm thấy như vậy. Nhưng điều đó đã làm cho Tolly vững tâm lại. Hắn chưa đưa ai lời điều đình thỏa hiệp nào. Thế nên Claudia nói với Cross:

- “Em sẽ quanh quẩn ở đây. Em muốn xem hoàng đế Salomon hành xử ra sao?”

Cross không bao giờ nổi giận với em gái. Nó cười lớn và cô cũng cười lại. Rồi Cross quay sang Nevans:

- Tôi thấy anh không chịu nhượng bộ và tôi nghĩ anh đúng. Vậy anh lấy một khoản phần trăm hàng năm tính trên số thu nhập từ tiền đóng phim của cô ta được không? Nhưng anh phải thôi không kiểm soát cô ta nữa, hay vẫn chưa thỏa mãn?

Loretta giận dữ chen vào:

- Tôi không chịu đâu!

Nevans nói:

- Đó không phải là cái tôi muốn. Khoản phần trăm thì được rồi, nhưng lỡ chúng tôi đầu tư một khoản lớn cho cô ta rồi cô ta bị kẹt phim nào đó thì chúng tôi phải mất tiền à?

Cross thở dài và gần như rầu rĩ, bảo:

- Tolly, tôi muốn anh cho cô này ra khỏi hợp đồng đi, đó là một yêu cầu đấy. Khách sạn của

chúng tôi làm ăn rất nhiều với các anh, ráng giúp đi.

Lần đầu tiên Nevans có vẻ hoảng hốt, hắn nói với cái giọng gần như van nài:

- Tôi cũng muốn giúp anh, Cross. Nhưng tôi phải hỏi ý kiến những người ở nhà - Hắn ngưng một lúc rồi tiếp - Cross, có thể tôi sẽ chịu một khoản tiền bồi thường hợp đồng.

- Không. - Cross nói - Tôi đang hỏi xin mà không có khoản nào cả. Và tôi muốn anh trả lời bao giờ, để tôi có thể xuống dưới chơi gôn cho thoải mái. - Hắn ngưng lại - Chỉ cần nói được hay không thôi.

Claudia bị sốc trước sự đột ngột này. Theo cô thấy thì Cross không răn đe hay hù dọa gì hết. Thực tế thì có vẻ như nó đang buông xuôi mọi việc như thể đã mất hứng rồi. Nhưng cô có thể thấy thẳng cha Nevans “rét” rồi, đang run lẩy bẩy.

Nhưng câu trả lời của Nevans lại gây ngạc nhiên.

- Như thế thì không công bằng - hắn nói và phóng mắt nhìn Loretta trách móc, làm ả phải cụp mắt xuống. Cross kéo cái nón đã cầu của mình lệch qua một bên có vẻ ngông nghênh:

- Tôi chỉ yêu cầu thôi - hắn nói - Anh có thể từ chối tùy anh đấy.

- Không, không - Nevans lấp bắp - Tôi chỉ không biết là anh lại coi vụ này quan trọng đến thế. Tôi không biết các bạn là bạn thân với nhau.

Thình lình Claudia thấy anh trai mình thay đổi đến mức khó tin. Cross nghiêng mình hờ hững ôm lấy Tolly Nevans, nụ cười làm gương mặt ông anh cô rất quyến rũ. Cô tự nhủ: “ông anh mắc dịch của mình đẹp trai ghê chứ”. Và rồi Cross lên tiếng giọng đầy biết ơn:

- Tolly, tôi sẽ không quên chuyện này đâu. Từ nay anh được hoàn toàn tự do ở Xanadu này để trình làng bất cứ một tài năng mới nào, ít nhất là loại thuộc hạng ba. Có lẽ tôi sẽ cho sắp xếp một đêm đặc biệt với tất cả các tài năng của các anh vào đêm đó. Tôi muốn mời anh và đồng sự của anh ăn tối với tôi tại khách sạn. Hãy gọi cho tôi, bất cứ lúc nào. Tôi sẽ bảo tụi nhỏ để anh gọi thẳng trực tiếp, ô kê?

Claudia nhận ra hai điều: thứ nhất Cross đã chú ý phô trương sức mạnh của mình, và thứ hai Cross rất thận trọng trong việc “đáp lễ” phần nào, chỉ khi Nevans sẽ chịu nhượng bộ và Tolly Nevans được một đêm đặc biệt của mình, sẽ được tắm mình trong quyền lực đêm đó.

Hơn nữa cô còn nhận thấy rằng Cross đã chịu cho cô thấy thế lực của nó, để chứng tỏ tình thương nó dành cho cô, và rằng tình thương đó có một sức mạnh rất cụ thể. Cô thấy tất cả những điều này trên gương mặt hài hòa bánh bao của anh cô, trong cái vẻ đẹp từ nhỏ cô đã từng ganh tỵ, trong đôi môi đầy nhục dục, trên cái mũi thanh tú, cặp mắt bầu dục, tất cả hơi đánh lại như thể đang biến thành một bức tượng bằng cẩm thạch.

Claudia rẽ khỏi xa lộ bờ Thái Bình Dương và lái về hướng cổng Malibu Colony. Cô rất thích khu này, với những ngôi nhà trên bờ biển, đại dương lấp lánh trước mặt, và xa xa trên mặt nước là hình ảnh phản chiếu những ngọn núi. Cô đậu xe trước nhà Athena.

Boz Skannet đang nằm trên bãi biển công cộng ở phía nam của hàng rào Malibu, hàng rào thô sơ bằng kẽm gai sơn trắng chạy dọc theo bãi biển ăn ra tới mặt nước mười bước chân. Nhưng cái hàng rào này chỉ cho có lệ thôi, nếu ra xa một chút, ta có thể bơi vòng qua dễ dàng. Boz đang điềm nhiên chờ vụ tấn công Athena kế tiếp. Hôm nay là ngày đột kích vào trong thám thính. Vì thế nó đã lái xe ra bãi biển công cộng này, bên trong mặc sẵn quần tắm, bên ngoài khoác áo thun, quần chơi tennis. Trong cái túi đi biển của nó thực ra là một cái túi chơi tennis có đựng một lọ axit quăn kín trong mảnh khăn tắm. Từ chỗ đang nằm trên bãi tắm, nó có thể phóng mắt xuyên qua hàng rào tới tận ngôi nhà của Athena. Nó thấy hai tên vệ sĩ riêng đứng

bên phải, chúng có vũ khí. Nếu sau lưng nhà đã thế này thì dĩ nhiên cũng có người gác ở mặt tiền nhà. Hắn không ngại đụng chạm mấy thằng vệ sĩ đó, nhưng chỉ không muốn biến mình thành một thằng điên giết người hàng loạt. Điều đó sẽ làm cuộc tiêu diệt Athena của hắn kém hứng thú đi.

Boz Skannet cởi quần và áo thun ra rồi nằm dài trên cái mền đem theo, đưa mắt qua bãi cát đến mặt nước Thái Bình Dương xanh thẳm ngoài xa. Mặt trời ấm áp dễ chịu khiến hắn nhíp mắt lại. Hắn nghĩ về Athena. Hồi học ở đại học, có nghe một giáo sư giảng giải về các bài viết của Emerson và có trích câu: “chính cái đẹp đã tự biện bạch cho nó rồi”. Là Emerson hay cái đẹp vậy ta? Nhưng hắn nghĩ về Athena.

Thật ra, hiếm có một con người có thân hình tuyệt mỹ như vậy và những phẩm chất khác lại trong sáng như vậy. Hắn cứ nghĩ miên man về Athena trong những ngày cô còn bé, ai nấy đều gọi cô bằng cái tên Athena ấy. Trong thời trai trẻ của mình, hắn đã say đắm nàng đến mức ảo tưởng rằng nàng cũng yêu hắn. Hắn không tin cuộc đời lại ngọt ngào đến như vậy, nhưng dần dần mọi thứ đã nhuộm mùi cay đắng.

Sao nàng dám hoàn hảo như thế, dám cao ngạo trong yêu đương đến thế, dám làm cho mọi say mê đến như vậy? Nàng không biết rằng điều đó nguy hiểm đến dường nào sao? Mà Boz cũng tự hỏi mình tại sao mối tình của hắn lại biến thành tình thù? Thật sự thì đơn giản thôi vì hắn biết mình không thể chiếm hữu nàng suốt đời, và một ngày nào đó hắn sẽ mất nàng. Một ngày nào đó nàng sẽ lên giường với thằng khác. Nàng sẽ biến mất khỏi thiên đường của hắn và không hề nghĩ gì tới hắn nữa.

Hắn cảm thấy mặt trời ấm áp biến khỏi mặt mình và mở mắt ra. Đứng che bóng phía trên là một tên rất cao to ăn mặc bảnh bao, tay xách một cái ghế xếp. Boz nhận ra người đó là Jim Losey, tay thám tử đã thẩm tra nó sau khi nó tạt nước vào mặt Athena.

Boz nheo nheo mắt nhìn lên:

- A! Thật là ngẫu nhiên chúng ta cùng tắm chung một bãi. Anh muốn cái đêch gì đây?

Losey mở ghế xếp ra ngồi xuống:

- Cái ghế này của bà vợ cũ tôi cho. Tôi tra hỏi phòng cả tay vì quá nhiều tên chơi lướt sóng. Bà nghĩ rằng với cái ghế này tôi có thể thoải mái.

Hắn nhìn Boz Skannet cứ y như là một người tốt bụng:

- Tôi chỉ muốn hỏi anh vài câu. Thứ nhất anh làm gì quanh quẩn bên nhà cô Athena vậy? Anh đang vi phạm lệnh quản thúc của thẩm phán đấy.

- Đây là bãi tắm công cộng và giữa hai chúng tôi còn có một cái hàng rào. Mà tôi đang mặc đồ tắm thế này trông có vẻ gì quấy rối cô ta hay không? - Boz nói.

Losey mỉm cười thông cảm:

- Ê này! - Hắn nói - Nếu tớ cưới được cô em đó thì tớ cũng chẳng thể rời nàng nửa bước được đâu. Cho tớ xem cái túi của cậu được không?

Boz luồn cái túi xuống dưới đầu:

- Không - hắn nói - Trừ khi anh có trát.

Losey mỉm cười thân thiện:

- Đừng để tôi phải bắt anh chứ - Dẹp cái giọng đó đi và đưa cái túi đây.

Câu nói làm Boz hứng lên, hắn đứng dậy đưa cái túi cho Losey rồi giục

- Hãy thử lấy đi!

Jim Losey sững người, trước giờ hắn chưa gặp thằng nào lì như thằng này, phải trường hợp khác thì hắn rút dùi cui hay cán súng dần cho mềm xương rồi. Có lẽ cát biển dưới chân làm cho hắn lưỡng lự hay cũng có thể là Skannet không biết sợ là gì. Boz nhìn hắn cười nhạt:

- Anh phải bắn tôi thôi - Tôi khỏe hơn anh, dù anh có tướng tá ngon lành đó. Nhưng nếu phải bắn thì anh không tìm được lý do nghe lọt tai đâu.

Losey thầm khen cái láu cá của Boz. Nếu phải động đến tay chân thì cũng chưa biết như thế nào. Vả lại, hắn cũng không tìm được lý do nào để rút vũ khí.

- Thôi được. - Hắn xếp ghế lại, bỏ đi. Nhưng rồi quay mặt lại nói với về khâm phục - Mày lì thật đấy, mày thắng rồi, nhớ đừng để tao có dịp may hợp pháp nhé. Mày thấy là tao chưa đo khoảng cách của mày và nhà cô ta, biết đâu mày đã phạm giới hạn tòa cho phép.

Boz cười lớn: “Tớ không để anh có dịp may đó đâu, đừng có mơ”. Hắn nhìn Jim Losey cuốc bộ ra xe và lái đi mất. Boz xếp chăn bỏ túi và quay về chỗ xe mình. Hắn đặt giỏ vào cốp xe, tháo chìa khóa xe ra khỏi chùm chìa khóa rồi dấu nó vào băng phía trước. Rồi hắn trở lại bãi biển, bơi vòng ra hàng rào.

II. CHƯƠNG 5

thena Aquitane đã tìm đường lên địa vị ngôi sao của mình theo cách truyền thống mà công chúng ít khi tán thưởng. Cô đã học tập nhiều năm dài lớp diễn xuất, lớp khiêu vũ và đi đến các bài học luyện giọng, đọc tất cả những gì có liên quan đến văn chương, kịch nghệ, tất cả những môn cần thiết cho nghệ thuật diễn xuất, lẽ dĩ nhiên là có những môn của một tay lính mới nữa. Nàng phải tới lui với các tay môi giới, các đạo diễn phân vai, những tay sản xuất, đạo diễn dân dã, cho đến những tay gộc như những con khủng long khát tình.

Trong năm đầu, nàng kiếm sống bằng cách đóng những đoạn phim quảng cáo và làm người mẫu chụp hình hay một nữ tiếp tân ăn mặc thiếu vải trong các cuộc triển lãm xe hơi, nhưng chỉ trong năm đầu thôi. Rồi thì tài năng diễn xuất của nàng cũng bắt đầu được đền bù thỏa đáng. Nàng có những người tình chôn nàng trong tiền bạc và những món tặng phẩm nữ trang. Trong số đó lại có vài tên cầu hôn nữa. Đó là những mẫu tình thoáng qua và kết thúc vui vẻ.

Chưa lần nào nàng thấy nhục nhã đau khổ cả, kể cả khi một tên có được một chiếc Rolls - Royce, dụ nàng lên xe hắt, nàng đã cho de tên đó và nói từng từng nàng cũng ngang giá với chiếc xe. Nàng khoái đàn ông, thích tình dục, nhưng chỉ để trả hay thưởng cho những vụ quan trọng, nghiêm túc. Đàn ông không phải là một phần nàng coi trọng trong thế giới của mình.

Diễn, đó là cuộc sống. Nàng luôn nghiêm túc với bí mật riêng tư của nàng. Không thể đùa giỡn với những hiểm nguy trắc trở của cuộc đời. Nhưng trước hết phải diễn. Không phải những vai con con để kiếm sống, mà là những vai tầm cỡ trong vở kịch tuyệt vời do các nhóm kịch nghệ địa phương đảm trách. Rồi đến những vở kịch tại sảnh đường Mark Taper Forum, những vở kịch sẽ đưa nàng đến những vai chính trong các bộ phim.

Cuộc sống đời thường của nàng cũng là một trong các vai diễn, nàng như thấy sống thực hơn khi đưa những vai diễn ra đời thực. Nhập vào chúng, bên chúng trong những giây phút tồn tại thường ngày của mình.

Chuyện tình của nàng cũng hết như trò giải trí, chơi golf, đánh tennis, ăn uống với bạn bè, toàn là những mảng trong mơ. Cuộc sống thật sự chỉ có trong nhà hát giống như một giáo đường: hóa trang, thêm những mảng màu lên những trang phục, mặt nhẵn nhúm theo những xúc cảm trong từng lời kịch đang ong ong trong đầu. Và rồi, nhìn xuống đám khán giả đen ngòm phía dưới - cuối cùng thì Chúa cũng xuất đầu lộ diện - nàng nài nỉ số phận của mình. Nàng khóc, yêu thương, kêu gào thảm thiết, xin tha thứ những tội lỗi ám muội của mình, có những lúc sung sướng hưởng niềm hạnh phúc vừa tìm lại được.

Nàng thêm khát danh vọng và thành công để xóa đi quá khứ của mình, để chìm chết những kỷ niệm về Bozz Skannet, về đứa con hai người đã có với nhau, về sự phản trắc của sắc đẹp này, cái ân huệ của một ác thần.

Cũng như mọi nghệ sĩ, nàng muốn cả thế giới yêu mình. Nàng biết mình xinh đẹp - làm sao có thể không biết được khi các thế giới đó lúc nào cũng gào lên như vậy - nhưng nàng cũng biết nàng thông minh. Chính vì thế, ngay từ buổi đầu nàng biết tin vào bản thân. Nhưng cũng ngay từ khởi đầu, điều nàng không thể tin được là những phẩm chất tối cần thiết cho một thiên tài đích thực: đó là một sức sống tràn trề, sự tập trung cao độ và sự hiếu kỳ.

Tình yêu đích thực của Athena là diễn xuất và âm nhạc, và để có thể tập trung vào những thứ này, nàng đã dùng sức lực của nàng để tự biến thành một tay sành sỏi trong bất kỳ lĩnh vực nào khác. Nàng học cách sửa xe, trở thành một đầu bếp hạng siêu, chơi thể thao rất cừ. Nàng học

cách ái ân trong văn chương và trong cuộc đời vì biết được tầm quan trọng của điều đó một khi đã chọn con đường trên sàn diễn này.

Nhưng nàng cũng có một khuyết điểm. Nàng không thể chịu được cảnh gây đau đớn cho một đồng loại, mà trong cuộc đời không thể tránh khỏi điều này, nên nàng là một người phụ nữ không hạnh phúc. Tuy thế, nàng không hề nhượng bộ lùi bước, và điều này cũng đã củng cố thêm chỗ đứng của nàng trên thế giới. Sử dụng thể mạnh của một ngôi sao tỷ phú, đôi khi nàng tỏ ra hết sức lạnh lùng, băng giá như sắc đẹp của nàng vậy. Những tay cờ bạc phải van xin nàng đóng phim của họ, đàn ông thì lay lục xin được leo lên giường nàng. Nàng gây ảnh hưởng, thậm chí ép buộc, trong việc lựa chọn đạo diễn. Nàng có thể phạm những tội ác nho nhỏ mà không sợ bị trừng phạt, phá hoại những thuần phong mỹ tục, thách thức gần như toàn bộ những đạo đức, luân lý, và ai mà biết được cô Athena thật là ai? Nàng có vẻ bí hiểm của tất cả những ngôi sao tỷ phú. Nàng là một con người sinh đôi. Người ta không thể tách rời cuộc đời thật của nàng và cuộc đời nàng sống trên màn bạc.

Dù cho có gì đi nữa thì cả thế giới vẫn yêu nàng. Nhưng thế thôi thì chưa đủ. Nàng biết được vẻ xấu xí bên trong của nàng. Có người không yêu nàng và điều đó buộc nàng chịu đựng. Theo một phần trong định nghĩa về một nữ minh tinh thì nếu được một trăm lời ca ngợi, mà chỉ một lời căm ghét, thù hận thôi cũng đủ làm nàng tuyệt vọng.

Sau năm năm đầu tiên ở Los Angeles, Athena đã nhận được một vai diễn trong một bộ phim và đã thực hiện một cú chinh phục ngoạn mục nhất.

Cũng như tất cả những nam diễn viên siêu sao khác, Steven Stallings có quyền phủ quyết những vai chính nữ trong những cuốn phim của mình. Hắn xem Athena diễn trong vở kịch tại sân đường Mark Taper Forum và đã phát hiện ra tài năng của nàng. Không chỉ thế, hắn còn sững sờ trước sắc đẹp của nàng. Nên hắn đã chọn Athena đóng chung với hắn trong bộ phim mới.

Athena quá đỗi ngạc nhiên và mãn nguyện. Nàng biết đây là dịp may lớn nhất trong đời, và thoát đầu nàng cũng không biết tại sao mình được chọn. Chính Melo Stuart, người đại diện của nàng, đã lãng xê.

Hai người đang ở trong văn phòng của Melo, một gian phòng trang hoàng rực rỡ với những món đồ mỹ nghệ Đông Phương, những tấm thảm chỉ vàng, và các món đồ gỗ bề thế, tiện nghi chìm trong màn ánh sáng nhân tạo, vì tất cả màn đã được hạ xuống để cách ly ánh sáng bên ngoài. Melo thích một bữa trà theo kiểu Anh trong phòng làm việc hơn là ra ngoài ăn trưa. Hắn nhón từng miếng xăng - ụch nhỏ lên bỏ tọt vào miệng trong lúc đang nói chuyện. Hắn chỉ đi ăn trưa với những khách hàng tiếng tăm.

- Cô xứng đáng được hưởng dịp may này - Hắn nói với Athena - Cô là một diễn viên rất xuất sắc. Nhưng cô mới trình làng được có vài năm, và dù có thông minh, cô vẫn còn lơ mơ, còn non lắm. Vậy đừng để bụng những gì tôi sắp nói nhé. Chuyện là như thế này - hắn dừng lại một lúc - Thường thì tôi không bao giờ giải thích mọi chuyện đâu, không cần thiết phải giải thích.

- Nhưng tôi còn non lắm - Athena mỉm cười.

- Cũng không hoàn toàn non lắm đâu - Melo nói - Nhưng cô đã quá tập trung vào tay nghề của mình, đôi khi có vẻ như cô không còn biết đến những phức tạp vụn vặt của xã hội trong nghề này.

Athena thấy thích thú:

- Vậy anh nói tôi nghe làm sao tôi được trao vai đó vậy?

Melo nói:

- Người của Stallings gọi điện cho tôi. Hắn nói là Stallings đã xem cô diễn kịch và rất kết lối diễn xuất của cô. Anh ta thực sự muốn cô tham gia bộ phim. Rồi tay sản xuất đó gọi lại bàn bạc và chúng tôi đã thỏa thuận hai trăm ngàn lương trả thẳng, không hứa hẹn thêm gì cho sự nghiệp sau này của cô, không dính dáng tới bất kỳ bộ phim nào khác. Như vậy là cô được không ít đâu đấy.

- Cám ơn anh.

- Thực ra tôi không nên nói điều này - hắn tiếp - Steven có thói quen hay yêu điên cuồng các bạn diễn của mình. Nói thật nhé hắn là một tay o mè o rất điệu nghệ bốc lửa đấy.

Athena ngắt lời hắn: "Melo đừng nói nữa".

Melo nói: "Tôi nghĩ là phải nói thôi".

Hắn đắm đuối nhìn nàng. Bản thân hắn, vốn thường hay dửng dưng vô cảm. Cũng đã từng say đắm Athena ngay từ lúc đầu, nhưng vì chưa lúc nào nàng tỏ vẻ lả lơ mời mọc, nên hắn cũng hiểu ra và không bộc lộ tình cảm của mình. Dù sao đi nữa thì cô nàng cũng là một món đồ có giá trị trong tương lai hắn có thể thu về nhiều triệu.

- Có phải anh đang định nói là tôi cần phải chồm lên người hắn ngay lần đầu tiên khi có dịp chỉ có tôi với hắn phải không? - Athena hỏi giọng khô khốc - Thế tài năng tuyệt vời của tôi cũng chưa đủ sao?

- Dĩ nhiên là không rồi - Dù gì đi nữa một diễn viên có tài vẫn là diễn viên có tài. Nhưng cô biết bằng cách nào một số diễn viên lại trở thành siêu sao trên màn bạc không? Đó là lúc họ phải tranh thủ một "vai quan trọng" vào đúng thời điểm cần thiết. Và đây là một vai quan trọng của cô, không có đến hai lần đâu. Mà yêu Steven Stallings thì có gì là ghê gớm lắm đâu? Hàng trăm triệu phụ nữ trên toàn thế giới mê anh ta, sao cô lại không yêu được anh ta chứ? Lý ra cô phải thấy mãn nguyện mới phải.

- Tôi rất mãn nguyện - Athena lạnh lùng - Nhưng nếu tôi không ưa nổi hắn thì sao?

Melo lỏm thêm một miếng xăng ụch nữa: "Không ưa cái gì nào? Nó là thằng đàn ông rất ngọt ngào, tôi thề với cô vậy mà. Nhưng ít ra thì cứ ve vãn hắn cho đến khi cuốn phim quay được kha khá rồi, lúc đó tại nó đâu tổng cổ cô đi được.

- Nhưng nếu tôi diễn xuất hay tới mức tại nó không tổng tôi đi được thì sao?

Melo thở dài: "Nói thật nhé. Thằng Steven không đợi lâu thế đâu. Sau ba ngày, nó chẳng thấy cô tha thiết gì nó, nó tổng cô khỏi cuốn phim ngay".

Athena bật cười: "Vậy là quấy rối tình dục đó".

Melo bảo: "Trong cái nghề xi - nê - ma này, làm quái gì có chuyện quấy rối tình dục. Hình thức này hay hình thức khác, thì cô cũng phải chào bán trôn để bước được vào nghề".

Athena:

- Tôi muốn nói tới cái trò yêu đương lắm cẩm kia. Bộ anh ta không khoái đi thẳng ngay vô cái vụ đó sao?

Melo nói:

- Hắn có thể làm cái vụ đó với tất cả bọn diễn viên mà hắn ta muốn. Nhưng hắn sẽ yêu cô và muốn tình yêu được đáp lại, cho đến khi cảnh được quay xong - Melo thở dài - Lúc đó hai người sẽ rã đám, vì cô sẽ quá bận rộn với công việc - Hắn dừng lại trong giây lát đoạn nói tiếp - Sẽ chẳng có gì xúc phạm đến danh giá của cô đâu. Một ngôi sao như Steven phải biểu lộ mối quan tâm của anh chứ, còn bản thân cô cứ việc đáp ứng hoặc quan tâm một chút, Steven ngày

đầu sẽ tặng hoa cho cô, ngày thứ hai sau buổi diễn tập, anh ấy sẽ mời cô đi ăn tối để nghiên cứu kịch bản. Chẳng có gì là gượng ép cả, cô không đi, cô bị cắt vai diễn trong bộ phim này. Điều đó quá hiển nhiên. Tôi có thể bắt bọn họ trả lương đầy đủ cho

- Melo, bộ anh tưởng tôi không đủ sức đóng cuốn phim đó mà không cần bán thân sao? - Athena nói với vẻ oán trách pha lẫn chút mỉa mai.

- Dĩ nhiên là cô có khả năng. Cô còn trẻ mà, chỉ mới hai mươi lăm tuổi cô có thể đợi hai hay ba, thậm chí bốn hoặc năm năm nữa. Tôi hoàn toàn tin tưởng vào tài năng của cô. Nhưng cô cứ thử xem. Mọi người đều mê Steven.

Mọi thứ đều diễn ra chính xác như Melo Stuart dự đoán. Athena nhận được hoa ngay ngày đầu tiên. Ngày thứ hai, tiếng đồn rùm rập công ty. Thật là một bi hài kịch cười ra nước mắt. Phần Athena, cô bị thu hút vì tài diễn xuất của Steven. Anh ta chỉ đọc lời thoại bằng giọng đều đều mà không cần cố gắng để gây ấn tượng, nhưng vẫn rất sinh động và trong nhiều tình huống thay đổi, anh ta luôn chọn một giọng thích hợp nhất. Họ đóng được cảnh cả chục kiểu khác nhau, mơn trớn nhau và dúi dẩy nhau như hai vũ công. Cuối cùng, anh ta thì thầm: "Tuyệt, tuyệt vời" rồi mỉm cười với Athena bằng sự hiểu biết rất trân trọng của ngôi sao nhà nghề.

Cuối ngày, Steven sau hết cũng biểu diễn nét quyến rũ của anh ta. Hắn

- Tôi cho rằng đây có thể là một cuốn phim tuyệt vời vì có cô. Hay tối nay chúng ta gặp nhau và thực sự đóng một số cảnh trong kịch bản này. Cô nghĩ sao? - Hắn ngừng lại, đoạn nở một nụ cười trẻ thơ, nói:

- Chúng ta thực sự ăn rơ với nhau đấy!

Athena tỉnh queo:

- Cảm ơn anh, bao giờ và ở đâu?

Ngay lập tức gương mặt của Steven biểu lộ một sự khiếp đảm rất kịch nhưng lịch thiệp:

- Ồ không, tùy cô chứ.

Lúc đó, Athena quyết định nhận vai diễn của mình và diễn như một ngôi sao chuyên nghiệp. Thực sự anh ta là siêu sao, cô chỉ là lính mới. Đương nhiên anh ta có thể đưa ra mọi đề nghị và cô chỉ có nhiệm vụ chọn lựa những gì anh ta muốn. Văng vẳng trong tai cô là lời nói của Melo: "Cô có thể đợi hai, ba, bốn hay năm năm". Nhưng với dịp may này, cô không thể chờ đợi được nữa.

- Vậy thì mời anh ghé qua chỗ tôi nhé. Tôi sẽ chuẩn bị một bữa tối đơn giản cho cả hai, chúng ta có thể vừa ăn vừa diễn - Cô dừng lại, đoạn nói tiếp: Bấy giờ được không?

Vì là một người theo chủ nghĩa hoàn hảo, nên Athena đã chuẩn bị để tạo ra một sự quyến rũ cả về thể xác lẫn tinh thần. Bữa cơm tối sẽ chỉ qua loa để không ảnh hưởng nhiều đến chuyện "ăn nằm" của hai đứa. Mặc dù hiếm khi nào cô đụng tới rượu, nhưng cô quyết định mua một chai rượu vang trắng để sẵn. Cô sẽ chuẩn bị bữa ăn trong khi làm việc, và là dịp cho cô trở tài nấu nướng.

Còn y phục, cô thừa biết sự quyến rũ phải tự nhiên không cần quá sắp đặt. Tuy nhiên, không nên ăn vận như một dấu hiệu phòng ngừa anh ta. Một diễn viên như Steven thừa sức hiểu những mảnh khứa vật đó.

Vì vậy cô mặc quần jean bạc màu để làm nổi bật cặp mông lợi thể của mình, các đường vân xanh trắng nhạt trông rất nhộn và quyến rũ, không đeo dây nịt. Bên trên là áo cánh lụa xếp nếp. Tuy không xẻ ra, nhưng để lộ sờ sờ cặp ngực màu sữa bên dưới lớp vải áo. Hai bên tai cô đeo đôi bông tròn nhỏ, màu xanh rất hợp với màu mắt. Tuy vậy, vẫn còn cái gì hơi nghiêm túc, hơi

xa cách và kém cởi mở. Căn phòng vẫn chưa thuyết phục. Rồi cô nghĩ ra một ý kiến độc đáo. Cô sơn móng chân màu đỏ tươi và để chân trần ra đón hân.

Steven Stallings đến, mang theo một chai rượu vang đỏ hảo hạng, không tuyệt hảo, nhưng chắc là rất ngon. Hân vẫn ăn vận như lúc đi làm.

Quần tây kẻ màu nâu, áo sơ mi xanh, giày thể thao trắng và mái tóc đen tuyền chải cầu thả. Bên dưới cánh tay hân cặp kịch bản cùng với một số miếng giấy nhỏ ghi chú màu vàng, làm ra vẻ rất nghiêm trang. Tuy nhiên có một điều duy nhất làm hân lòi đuôi chuột là mùi nước hoa thoang thoảng trên người.

Cả hai ngồi ăn vui vẻ trong nhà bếp. Hân lịch sự khen nàng nấu ăn ngon. Và trong lúc đang ăn, họ xem kịch bản, so sánh những ghi chú và thay đổi lời thoại cho nhuần hơn.

Cơm tối xong, họ bước sang phòng khách rồi dợt những cảnh đặc biệt mà họ đánh dấu là đoạn khó trong kịch bản. Qua toàn bộ quá trình này, họ hiểu nhau và điều này ảnh hưởng rất lớn đến diễn xuất.

Athena nhận thấy Steven Stallings diễn rất đạt. Hân chuyên nghiệp và đáng tôn trọng, duy chỉ có cặp mắt hân là không sao dấu nổi lòng ngưỡng mộ thật sự của hân trước sắc đẹp của cô. Hân đánh giá cao tài năng diễn xuất và ưu thế thân thể cô. Cuối cùng hân hỏi liệu cô có đủ “lực” để đóng tiếp cảnh làm tình chính trong kịch bản không?

Mới trước đây mấy phút, họ đã thưởng thức bữa cơm tối tuyệt vời và đã trở thành bạn thân với nhau như các nhân vật trong kịch bản. Họ bắt đầu đóng cảnh làm tình, Steven hôn phớt qua đôi môi cô nhưng bỏ qua công đoạn mò mẫm sờ sẫm cơ thể. Sau nụ hôn lịch sự đầu tiên đó, ánh mắt chân thành của hân nhìn sâu vào mắt cô. Rồi, giọng hân khản đặc vì xúc động:

- Anh muốn điều này ngay phút đầu gặp em.

Athena tiếp nhận ánh mắt của hân, rồi nàng cup mắt xuống, hai tay kéo đầu hân nhẹ nhàng về phía mình và hôn phớt lên môi hân. Thời điểm đã đến, cả hai đều ngạc nhiên trước sự phản ứng đầy đam mê của hân. Athena nghĩ, điều này chứng tỏ cô “đóng kịch” cũng không tồi. Nhưng hân cũng biết điệu nghệ, khi hân cởi đồ cô, đôi tay hân mơn trớn vuốt ve trên da thịt, các ngón tay thăm dò, lưỡi hân kích thích phần trong đùi và toàn thân cô đáp lại. Cũng không tệ lắm, cô nghĩ, khi cả hai dìu nhau vào phòng ngủ. Steven cực kỳ đẹp trai, gương mặt cổ điển của hân rất đa tình và tràn đầy niềm xúc cảm mãnh liệt, mà phim ảnh không sao ghi chép được. Quả thực, trên phim, gương mặt hân luôn có vẻ dâm đãng. Khi hân làm tình trên màn ảnh, nó trở nên hơn đời thường nhiều.

Athena này giờ vẫn giả vờ đóng vai phụ nữ bị đam mê xác thịt cuồng si chế ngự. Họ hoàn toàn ăn rờ với nhau và rồi trong khoảnh khắc khó đoán, cả hai đã đạt đến đỉnh cao của khoái cảm. Kiệt sức, cả hai nằm ngửa trên giường, cả hai không biết cảnh này nếu được quay phim sẽ ra sao nữa và cho rằng không đủ cho một cảnh. Nó không phản ánh được tính cách cần có, cũng như không thể làm tăng giá trị của cốt truyện, nó thiếu đi cảm xúc dịu dàng sâu thẳm của tình yêu chân thật, thậm chí thiếu sự thèm khát thật sự. Vì vậy chắc chắn phải quay lại.

Steven Stallings rất si tình, tuy nhiên với hân chuyện này xảy ra như cơm bữa. Về ý nghĩa nào đó, Athena có cảm giác như bị những tay chuyên nghiệp cưỡng hiếp, nhưng cô cũng thấy hài lòng vì mọi chuyện đều diễn ra tốt đẹp. Hoàn toàn không có động lực thực sự nào bên dưới ngoại trừ vấn đề tự nguyện, nếu được xử lý một cách khôn ngoan, lại thường cần thiết cho sự tồn tại của con người.

Steven cảm thấy rất vui mừng, vì giờ đây trong bộ phim mới sắp quay của hân, hân nắm trong tay toàn bộ người đẹp đang xếp hàng chờ chực, hân vừa mới có thêm một người bạn diễn ăn ý

nữa. Cô và hần quan hệ tốt với nhau và hần sẽ không mất công ra ngoài tìm tươi mát.

Hơn nữa từ trước đến nay, hiếm khi nào hần tìm được một phụ nữ được trời phú cho tài năng và sắc đẹp mà lại tuyệt vời lúc trên giường như Athena, và rõ ràng cô ả mê mẩn vì hần. Dĩ nhiên vụ này, về sau chắc lại rắc rối đây. Những gì xảy ra kế tiếp đều làm cho tình yêu của họ thêm gắn bó. Cả hai nhảy ra khỏi giường:

- Chúng ta hãy trở lại làm việc tiếp thôi.

Họ bật kịch bản lên, trần truồng thực hiện một phần hội thoại.

Tuy nhiên, Athena cảm thấy lung túng khi hần mặc quần lót. Nó màu hồng vỏ sò và được thiết kế đặc biệt để lộ lộ đường nét cặp mông của hần. Hai trái banh tròn lẳn là cội nguồn gây mê cho mấy ả hâm mộ hần. Còn một điều quái gở nữa là khi hần tự hào khoe hần dùng bao cao su của một công ty hần bỏ vốn đầu tư sản xuất đặc biệt của riêng hần. Mà có trời mới biết hần mang bao cao su. Những cái bao này bảo đảm an toàn. Rồi hần hỏi nên đặt tên cho chúng là gì để bán chạy nhất. Gươm Thần hay vua Arthur. Hần như thích cái tên vua Arthur. Athena suy nghĩ kỹ một lát. Rồi nàng nói với vẻ nghiêm trang có phần hơi mỉa mai: “Có lẽ nên chọn cái tên nào nhuốm mùi chính trị tí chút”.

steven nói: “Đúng vậy, sản xuất ba cái mớ này tốn kém lắm, chúng ta phải tìm cách bán ra cho cả hai phái. Lời quảng cáo chiến lược của ta là: “Bao cao su dành cho minh tinh” hay đổi thành tên “Star Condoms” cho gọn nhỉ”.

Bộ phim và chuyện yêu đương của hai đứa đều thành công rực rỡ. Athena đạt được sự thành công để leo từng bậc thang đầu tiên lên cương vị một minh tinh và ít bộ phim nàng đóng năm năm sau đó cùng đều thành công như vậy.

Chuyện tình của Athena và steven, như hầu hết các chuyện tình minh tinh khác, là một thắng lợi lớn đấy tuy nhiên chắc chắn chết yểu. Nhờ sự hỗ trợ của ba cái mớ kịch bản, steven và Athena yêu nhau, nhưng tình yêu của họ tồn tại cả hai khía cạnh trái ngược nhau: một bên là lòng ham muốn, bên kia là sự thờ ơ. Mà điều này thì quá hiển nhiên vì hần có danh vọng, còn Athena lại có tham vọng. Cả hai không thể yêu thương nhau như người khác vì sự ngang hàng này sẽ giết chết nỗi đam mê của họ. Hơn nữa sự tan vỡ còn phải kể đến vấn đề địa lý.

Khi cuốn phim kết thúc, là lúc họ chấm dứt cuộc tình. Athena đến sống ở Ấn Độ. steven trở về Ý. Họ thường gọi điện, gửi thiệp và quà Giáng sinh. Họ bay sang Hawaii để tận hưởng kỳ nghỉ cuối tuần mùi mẫn. Cộng tác trong một bộ phim tương tự như “những hiệp sĩ bàn tròn” gặp nhau vậy. Đi tìm danh vọng và tiền tài chẳng khác gì dãi tìm chén thánh, phải làm một mình.

Trước đây, cứ tưởng rằng họ sẽ kết hôn, nhưng không có khả năng đó xảy ra. Athena thích thú chuyện tình của họ, nhưng cô luôn cảm thấy mặt khôì hài của nó. Mặc dầu mục đích của cô là giả vờ tỏ ra si tình hơn steven, rất hoàn hảo, nhưng cô dường như không thể nhịn cười được.

steven tỏ ra quá chân thành, một mẫu người tình đa cảm và nồng cháy quá hoàn hảo.

Vẻ đẹp cơ thể hần chỉ có thể tạo hứng thú nhất thời chứ không tạo được lòng ngưỡng mộ vĩnh cửu. Hần biết kiềm chế thói dùng thuốc phiện thường xuyên nên không thể đưa ra lời đánh giá về hần được. Hần hút bạch phiến như đơn thuốc và rượu làm hần quyến rũ hơn. Thậm chí khi thành công hần cũng không trở nên ngang ngạnh hay kiêu cách.

Chính vì thế khi steven đề nghị kết hôn, Athena cảm thấy hết sức ngạc nhiên, cô từ chối bằng giọng điệu hài hước rất tài tình. Cô thừa hiểu là steven sẽ làm tình với bất cứ thứ gì kích thích hần, ở phim trường Hollywood hay thậm chí ở đường phố phục hồi sức khỏe, một khi hần không kèm chế được vấn đề của bạch phiến. Hần không phải là hạng người mà cô muốn trong một phần cuộc đời.

steven chịu đựng lời từ chối của nàng rất tuyệt. Giờ hầu như hần thoát nạn.

Hơn năm năm sau đó, khi Athena đột ngột vươn lên địa vị minh tinh hàng đầu, cũng là lúc steven bắt đầu xuống dốc. Tuy vậy hần vẫn còn là thần tượng đối với những người hâm mộ hần, đặc biệt là phụ nữ. Nhưng hần hơi xúi quẩy hay thậm chí lằm lẩn trong vụ chọn vai. Thuốc phiện và rượu khiến hần trở nên cẩu thả hơn trong thói quen diễn xuất. Thông qua Melo steven, hần đã cầu xin Athena cho hần đóng vai nam chính trong bộ phim Messalina. Bây giờ mọi thứ hoán đổi ngược lại. Athena cân nhắc vai bạn đồng diễn với cô và giao cho hần thủ vai đó. Cô đồng ý chỉ vì cảm giác biết ơn hơi quá đáng và bởi vì hần rất thích hợp với vai này, nhưng với điều kiện hần không được ngủ với cô.

Suốt năm năm qua, Athena cũng đã trải qua nhiều cuộc tình ngắn ngủi, trong đó có chuyện tình với một đạo diễn trẻ - Kevin Marrion, con trai độc nhất của lão Marrion.

Kevin Marrion cùng tuổi với nàng, nhưng là tay kỳ cựu trong ngành kinh doanh điện ảnh. Hồi hai mươi mốt tuổi hần đã cho xuất xưởng bộ phim đầu tay của hần và nó trở nên kiệt tác. Nhưng kể từ lần trúng mánh đó, hần đã vấp phải ba lần thất bại và giờ thì chỉ còn lão Marrion mới dám ủy thác niềm tin cho hần trong công nghệ điện ảnh này.

Kevin Marrion rất bảnh trai, dầu sao thì bà vợ trước lão Eli Marrion cũng là một trong những giai nhân tuyệt nhất trong làng kinh doanh phim ảnh. Rủi là tướng mạo hần cứ trơ trơ, cứng nhắc trước máy quay phim. Vì vậy, khi thực hiện toàn bộ các bài kiểm tra trên màn hình, hần đều rớt đài. Vì làm diễn viên quá tồi, nên hần chuyển sang làm người sản xuất.

Khi Athena và Kevin gặp nhau, hần yêu cầu nàng làm minh tinh cho bộ phim mới của hần. Athena chăm chú lắng nghe hần bằng sự hòa ai nghi và lo sợ. Hần cứ thao thao một cách ngây ngô về những dự định quan trọng của hần.

Kevin nói:

- Đây là kịch bản phim độc đáo mà trước đây tôi chưa bao giờ đọc. Tôi phải nói với cô là tôi đã đổ công rất nhiều vào việc viết kịch bản này, thật đấy. Athena này, cô hoàn toàn là diễn viên duy nhất đáng nhận vai này. Tôi có thể chọn bất cứ diễn viên nào trong ngành, nhưng tôi cần cô - Hần nghiêm nghị nhìn như cố thuyết phục cô tin sự thật lòng của hần.

Athena cảm thấy bị lôi cuốn trước lời diễn đạt kịch bản. Câu chuyện về một người phụ nữ vô gia cư sống lang thang trên đường phố và được cứu rỗi vì có công tìm thấy đứa bé bị bỏ rơi trong một thùng rác. Rồi sau đó, nàng trở thành lãnh đạo của những kẻ không nhà ở Hoa Kỳ. Phân nửa cuốn phim là cảnh nàng đẩy chiếc xe chở hàng “chất đầy toàn bộ tài sản” của nàng. Và sau khi lây lất thoát khỏi cái vòi bạch tuộc của rượu chè, bạch phiến, đói khát kề cận, hăm hiếp và thậm chí có lần bị chính phủ bắt cả những đứa trẻ nàng lượm được và nuôi sống, rồi nàng tiếp tục có tên trong danh sách ứng cử viên độc lập ra tranh cử Tổng thống Mỹ. Tất nhiên nàng thất bại - Cái tinh tế của kịch bản là ở chỗ đó.

Athena phát hoảng. Kịch bản này đòi hỏi nàng phải thủ vai một phụ nữ không nhà, tuyệt vọng, ăn mặc bẩn thỉu đi đứng giữa chốn hoang tàn. Rõ ràng là một phim quái gở. Bộ phim mang góc độ tình cảm quá thô tục, trình độ nhận biết cấu trúc kịch quá ngu xuẩn. Bộ phim là mớ hỗn độn vô vọng, hoang mang.

Kevin nói:

- Nếu cô đồng ý đóng vai này, chắc tôi sung sướng đến chết mất.

Athena nghĩ: “Minh điên hay thằng này điên?”

Tuy nhiên hần là nhà sản xuất phim rất thế lực, rất chân thật và rõ ràng là người có thể làm

mọi thứ. Nàng tuyệt vọng nhìn Melo stuart. Hắn mỉm cười đáp lại động viên nàng. Nhưng nàng im lặng.

- Tuyệt, nội dung quá hay. Đúng là trường phái kinh điển, lên voi xuống chó, xuống chó rồi lại lên voi. Đây kịch tính. Nhưng Kevin này, anh thừa biết là việc đột ngột chọn vai thích hợp rất quan trọng đối với Athena. Hãy để chúng tôi đọc kịch bản đã. Sau đó sẽ trả lời dứt khoát với anh - Melo

- Khỏe thôi - Kevin vừa nói vừa đưa bản copy kịch bản cho cả hai - Tôi chắc chắn cô sẽ thích vai này.

Melo đưa Athena đến quán ăn Thái Lan nhỏ trên đường Melrose. Họ gọi món ăn và đọc kỹ kịch bản.

- Điều này chắc tôi độn thổ quá, thằng Kevin có bị “khùng” không? - Athena hỏi.

Melo nói:

- Cô vẫn chưa hiểu cái quái gì về kinh doanh điện ảnh cả. Tay Kevin này khôn lắm chứ bỏ sao, hắn chỉ làm những gì hắn không có điều kiện thôi. Tôi từng chứng kiến những chuyện còn tồi tệ hơn.

Athena hỏi:

- ở đâu, hồi nào?

- Làm sao tôi nhớ được. Cô rất có giá, có thể từ chối được. Nhưng cô quá nhỏ bé khi tạo ra những mối thù hận không cần thiết.

- Lão Eli Marrion quá ma mãnh, dễ gì lão chịu ủng hộ thằng con lão trong vụ này - Athena nói - Lão thừa biết kịch bản quá tệ mà.

- ừ, lão thậm chí còn nói đùa là có thằng quái tử thực hiện ba bộ phim kinh doanh thất bại và một quý cô nương làm phim lỗ te tua. Nhưng lão Eli Morrion có trách nhiệm làm cho con cái lão vui vẻ. Bọn ta thì cần cóc gì, cứ từ chối bộ phim này, nhưng chúng ta phải đề phòng có mưu mẹo trong chuyện này. Sàn quay Lodd stone đang có bản quyền một tiểu thuyết rất tuyệt, sẵn một vai rất “đã” dành cho cô. Nếu từ chối Kevin, điều này có nghĩa là cô sẽ mất vai trong tiểu thuyết sắp quay đó.

Athena nhún vai:

- Chịu thôi, lần này tôi đành chờ thời vậy.

- Sao không nhận luôn hai vai đi? Cứ ra điều kiện là cô phải được đóng vai trong cuốn tiểu thuyết trước sau đó chúng ta tìm cách thoái thác không đóng phim của Kevin.

- Làm vậy không tạo thù hận sao? - Athena cười.

- Cuốn phim đầu sẽ thành cô rực rỡ, doanh thu rất cao, không có gì phải lo lắng cả. Lúc đó cô tha hồ gây thù chuốc oán.

- Anh có chắc là sau đó tôi trốn bộ phim của Kevin được không? - Athena nói.

- Nếu tôi không kéo được cô ra, cô cứ đuổi việc tôi - Melo nói. Trước đó hắn đã “đi đêm” với lão Eli Marrion. Lão già này không thể nào từ chối trực tiếp con trai lão, nên cũng đã chọn cách của Melo. Eli Marrion muốn biến Melo và Athena thành hai đứa cháu cá. Nhưng Melo đích cần. Trong những kịch bản phim, mấy thằng bầu trong ngành điện ảnh chẳng luôn luôn là những tay cháu cá đó sao?

Mọi thứ diễn ra trong kế hoạch. Vai diễn đầu tiên trong bộ phim viết từ cuốn tiểu thuyết đã hoàn toàn đưa Athena trở thành minh tinh hàng đầu. Nhưng xúi quẩy, hậu quả là nàng phải

quyết định sống độc thân một thời gian.

Trong suốt quá trình Kevin giả vờ chuẩn bị sản xuất cuốn phim của hắn, một cuốn phim chết tiệt chẳng bao giờ được dàn dựng, có thể đoán hắn si Athena. Kevin Marrion là một thanh niên hơi ngây thơ trên cương vị nhà sản xuất phim. Hắn đeo đuổi Athena bằng lòng chân thành, nhiệt tình và dường như không hề tỏ vẻ nao núng. Lòng nhiệt tình và sự hiểu biết xã hội là nét duyên dáng lớn nhất của hắn. Vào một đêm, trong giây phút yếu lòng với mặc cảm là nàng đang bỏ rơi cuốn phim của hắn. Athena đưa hắn lên giường. Sợ quá, Kevin nằng nặc đòi cưới cô.

Trước đó, Athena và Melo đã thuyết phục Claudia De Lena viết lại phần kịch bản. Cô viết lại kịch bản đó như làm trò hề, thế là Kevin cho Claudia đi. Hắn quá điên tiết đến độ thành kẻ hay nổi cáu. Và khiến hắn thành một gã quá chán ngắt.

Đối với Athena, cuộc tình giữa họ rất suông sẻ vì phù hợp với thời khóa biểu làm việc của cô. Và lòng nhiệt tình của Kevin đã tạo cho cô cảm giác dễ chịu trên giường. Hơn nữa việc hắn khẳng khái đòi kết hôn mà thậm chí không cần giấy tờ lý lịch của cô nghe rất hấp dẫn. Chẳng gì một ngày nào đó hắn cũng sẽ thừa hưởng hãng phim Lodd stone.

Nhưng có một đêm, sau khi lắng nghe hắn thao thao bất tuyệt về cuốn phim mà họ sẽ hợp tác với nhau, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Athena: "Nếu mình phải nghe gã này thêm một phút nữa chắc là mình sẽ tự sát mất". Như một người lịch sự bị chọc, cáu tiết trở thành kẻ độc ác, cô xoắn một tràng. Cô bảo Kevin không những cô không lấy hắn, không ngủ với hắn nữa và cô sẽ chẳng bao giờ xuất hiện trên phim của hắn.

Kevin sững sờ:

- Chúng ta ký hợp đồng rồi mà, chúng ta phải thực hiện hợp đồng chứ. Cô lừa gạt tôi đủ mọi thứ.

- Tôi biết chứ, anh cứ nói chuyện với Melo đi - Athena cảm thấy kinh tởm chính mình. Dĩ nhiên là Kevin đúng, nhưng cô cảm thấy thích thú, rằng hắn quan tâm đến bộ phim nhiều hơn cô.

Chính sau cuộc tình này, Athena chắc chắn sẽ đánh mất đi mối quan tâm của cánh đàn ông trong sự nghiệp đóng phim của nàng. Nàng vẫn độc thân. Nàng còn nhiều thứ quan trọng hơn phải làm, những điều không dính mùi tính ái với đàn ông.

Athena Aquitane và Claudia De Lena trở thành đôi bạn thân vì Claudia cứ cương quyết đeo đuổi một tình bằng hữu với những người phụ nữ mà cô thích. Lần đầu tiên gặp Athena là lúc cô đang viết lại mấy kịch bản phim đầu tay của Athena, khi Athena chưa nổi tiếng. Athena đã năn nỉ Claudia cho cô giúp một tay, và mặc dầu điều này luôn là nỗi sợ hãi của người biên tập, nhưng Athena chứng tỏ là rất thông minh và được việc. Khả năng nhận thức nhân vật và cốt truyện của cô lúc nào cũng tuyệt hảo và hầu như không hề độc đoán. Cô thừa trí khôn để hiểu rằng các nhân vật quanh

Cô càng mạnh mẽ thì cô càng phải diễn hết mình nhân vật đó trong vai diễn của riêng mình.

Họ thường đến nhà Athena ở Malibu làm việc. Và tại đây, họ nhận thấy hai người có rất nhiều điểm tương đồng. Cả hai đều là những người ưa chuộng thể thao: hai tay bơi rất cừ, hai cây vợt nghiệp dư số một rất ăn rơ trên sân quần vợt. Họ đánh đôi và thắng hầu hết các đôi nam trên nhiều sân quần vợt tại bờ biển Malibu. Chính vì vậy khi cuốn phim quay xong, họ tiếp tục tình bạn quý giá đó.

Claudia tâm sự với Athena tất cả về cô. Athena thì ngược lại nàng nói rất ít về mình. Tình bạn hữu giữa họ là vậy. Claudia nhận ra điều này nhưng cô không mấy quan tâm. Claudia kể về mối tình của mình với Steven Stallings. Athena phá lên cười thích thú và cả hai so sánh những điều

họ nghĩ, ừ, họ đồng ý là Steven rất hài hước và rất tuyệt vời trên giường. Hắn thực sự là diễn viên tài ba xuất chúng, một người đàn ông thực sự ngọt ngào.

- Hắn đẹp gần như bở vậy - Claudia nói, cô rất rộng rãi trong việc chiêm ngưỡng sắc đẹp của người khác.

Athena giả vờ không nghe. Cô có thói quen này khi có ai đó chú ý đến sắc đẹp của cô.

- Nhưng hắn diễn hay hơn phải không? - Athena chùng ghẹo.

- Ồ không! Bở thực sự là diễn viên tuyệt vời - Claudia nói. Và rồi để kích Athena tiết lộ nhiều hơn về bản thân, cô nói thêm vào: “Nhưng hắn hạnh phúc hơn bở nhiều”.

- Vậy sao, cũng có thể lắm, nhưng ngày nào đó hắn sẽ gặp rắc rối nhiều hơn tôi cho mà xem.

- Ờ nhỉ, hắn kẹt vô ba cái bạch phiến và rượu, hắn sẽ chết yếu thôi, nhưng dẫu sao hắn cũng khôn ngoan, có lẽ hắn thích nghi được.

- Tớ chẳng đời nào muốn như hắn cả. Không đời nào.

- Bở là thần tượng của tớ - Claudia nói - Nhưng bở không chống nổi sự lão hóa đâu. Tớ biết là bở không uống rượu, không say sưa chè chén, thậm chí không đời nào làm ba cái chuyện vớ vẩn, tuy nhiên bở sẽ lẫn lẩn với những điều bí ẩn của bở thôi.

Athena phá lên cười: “Chúng sẽ là cứu cánh của tớ. Ba cái chuyện thầm kín của tớ cũng thường thôi, có đáng gì đâu mà kể ra cho thiên hạ nghe. Những minh tinh màn bạc như tụi tớ cần phải bí ẩn”.

Mỗi sáng thứ bảy, khi không phải làm việc, bọn họ thường đi mua sắm với nhau trên đường Rodeo Drive. Claudia luôn sừng sốt trước lối cải trang tài tình của Athena để những kẻ hâm mộ hay nhân viên trong cửa hàng không nhận ra. Nàng đội tóc giả màu đen, mặc đồ rộng thùng thình, thay đổi kiểu trang điểm làm hàm bạnh ra, môi dày hơn, nhưng thú vị hơn hết là dường như nàng có khả năng sắp đặt lại đường nét đặc biệt trên gương mặt. Nàng còn đeo cặp kính sát trùng nhằm làm thay đổi cặp mắt xanh lạnh lợi của nàng sang cặp mắt nâu lục rất nghiêm trang, giọng nói nàng trở nên lè nhè giống dân miền Nam.

Mỗi khi đi mua sắm, nàng thường tính vào một trong những thẻ tín dụng của Claudia và sau đó sẽ hoàn lại cho cô bằng ngân phiếu, khi họ đi ăn vào xế trưa. Đối với họ, được thư giãn trong một khách sạn vắng vẻ là một điều tuyệt vời, vì Claudia hay đùa là sẽ chẳng có ma nào nhận ra người biên kịch cả.

Mỗi tháng hai lần, Claudia thường trải qua kỳ nghỉ cuối tuần hoàn toàn tại nhà của Athena, căn nhà gần biển Malibu, để bơi lội và chơi tennis. Trước đó, Claudia để Athena đọc bản thảo thứ hai của cuốn Messalina và Athena xin được đóng vai chính, cứ làm như cô không phải là ngôi sao điện ảnh số một vậy, nhưng vì vậy mà Claudia khỏi phải nài nỉ cô.

Khi Claudia đến Malibu đề thuyết phục Athena trở lại cộng tác đóng phim, cô có cảm giác sẽ thành công. Nói cho cùng, nếu Athena từ chối, nàng không những sẽ hủy hoại sự nghiệp của chính bản thân mình mà còn gây tổn hại cho Claudia.

Điều đầu tiên làm cho Claudia an tâm là hệ thống an ninh chặt chẽ quanh nhà Athena, cộng thêm toán vệ sĩ thường trực luôn canh gác trước cổng ra vào vùng Malibu Colony.

Hai gã mặc đồng phục của tổ chức An ninh Thái Bình Dương đang canh gác trước cổng căn nhà. Hai nhân viên khác đi tuần tra trong khu vườn khổng lồ bên trong. Khi người hầu gái nhỏ con người Nam Mỹ đưa

Cô vào căn phòng nhìn ra bãi biển, cô có thể thấy thêm hai nhân viên nữa bên ngoài bãi biển. Toàn bộ lính gác đều được trang bị dùi cui và súng ngắn.

Athena chào Claudia bằng một cái ôm thật chặt:

- Tớ nhớ bồ quá. Một tuần nữa tớ sẽ chuồn - Athena nói.

- Làm gì mà bồ phải điên lên thế? - Claudia nói - Bồ định để tên ma cô ngó ngán đó hủy hoại cuộc đời bồ sao? Cả tớ nữa chứ. Tớ không tin là bồ quá chết nhất như vậy. Nghe này, tớ sẽ ở với bồ đêm nay và ngày mai chúng ta xin giấy phép mua “chó lửa” và bắt đầu dợt. Chỉ trong một vài ngày thôi, tụi mình sẽ là những tay thiện xạ.

Athena phá lên cười và ôm cô lần nữa:

- Ha, lại giở mấu maphia ra rồi - Trước đây Claudia đã kể cho nàng nghe về chuyện gia đình Clericuzio và bố mình.

Họ pha rượu và ngồi trên ghế nhồi bông, nhìn ra biển, bãi biển như một khung nước màu xanh thắm.

Athena nói:

- Bồ không thay đổi được ý định của tớ đâu, vả lại tớ không phải là gà chết. Nay tớ sẽ kể cho bồ nghe câu chuyện thầm kín mà bồ muốn biết rồi tha hồ mà kể cho hăng phim nghe. Lúc đó may ra bồ và họ sẽ hiểu.

Rồi nàng kể cho Claudia nghe toàn bộ câu chuyện hôn nhân của nàng về bệnh bạo dâm, tàn ác của Boz. Hắn cố ý làm nhục nàng và nàng bỏ trốn.

Claudia cảm thấy còn vài điều khó hiểu trong câu chuyện của Athena trước lối kể chuyện láu lỉnh của nàng. Cô ta đã bỏ qua một số yếu tố quan trọng.

- Thế chuyện gì đã xảy ra với con bé? - Claudia hỏi.

Mặt của Athena biến thành một chiếc mặt nạ của một minh tinh màn bạc: “Hiện giờ thì tớ không thể kể thêm cho bồ bất kỳ điều gì nữa. Thực ra, những gì tớ kể bồ nghe về chuyện tớ có con, chỉ có hai đứa mình biết. Bồ không kể cho hăng phim chuyện này, nghe chưa. Tớ tin tưởng bồ đấy”.

Claudia biết rằng cô không tài nào ép Athena nói ra chuyện này được. Cô hỏi:

- Nhưng tại sao bồ bỏ bộ phim? Bồ sẽ được bảo vệ, sau đó bồ có thể chuồn.

- Không được - Athena nói - Phim trường chỉ che chở cho tới khi bộ phim hoàn tất thôi, như thế ăn nhằm gì. Tớ thừa hiểu thằng Boz mà. Chẳng có gì ngăn cản được cả. Mà dầu tớ có ở lại đây, tớ cũng chẳng đời nào hoàn tất cuốn phim đâu.

Đúng lúc đó, cả hai chú ý thấy một gã đàn ông mặc quần tắm từ dưới biển bước về phía nhà. Hai an ninh chặn hắn lại. Một trong hai thối còi, tức thì hai nhân viên nữa ở trong vườn nhào đến. Trước thế bốn chống một, gã đàn ông dường như lùi lại.

Athena đứng dậy, rõ ràng là nàng sợ hãi: “Boz đấy!”

Nàng nói khẽ với Claudia: “Hắn làm thế chỉ để nhát ma tớ, chưa phải tuyệt chiêu của hắn đâu”. Nàng bước ra bao lơn nhìn xuống năm gã đàn ông, Claudia bước theo sau.

Boz Skannet ngược lên nhìn họ, mắt hắn nheo lại, gương mặt màu đồng của hắn vàng rực dưới ánh nắng, cơ thể hắn mặc đồ tắm trông gớm ghiếc.

Hắn mỉm cười: “Ê chào Athena, em mời anh một ly chứ”.

Athena ném cho hắn một nụ cười rạng rỡ:

- Nếu tôi có thuốc độc, tôi sẽ mời anh. Anh đã vi phạm lệnh của tòa án. Tôi sẽ cho người bắt nhốt anh đấy.

- Thôi nào, em chẳng làm điều đó đâu. Tụi mình quá quen nhau mà, chúng ta còn có nhiều bí ẩn với nhau nữa - Mặc dầu hắc mỉm cười, trông hắc rất dã man.

Claudia chợt nhớ đến những gã dự lễ tại nhà Clericuzio ở Quogue.

Một nhân viên nói:

- Hắc bơi quanh hàng rào của bờ biển công cộng. Chắc chắn hắc phải đậu xe đâu đó. Hay chúng tôi cho người tổng tiền hắc.

- Khởi - Athena nói - Cứ đưa anh tar a xe. Và bảo với tổ chức an ninh là tôi muốn có thêm bốn nhân viên nữa canh gác quanh nhà.

Boz vẫn nghiêng mặt nhìn lên, cơ thể to đùng của hắc dường như bám rễ luôn trên đất: "Tạm biệt Athena". Hắc nói rồi toán nhân viên dẫn hắc đi khuất.

- Trông hắc đáng sợ quá - Claudia nói - Có lẽ bồ nói đúng, chắc phải dùng biện pháp mạnh mới buộc hắc ngưng mấy cái trò này lại được.

- Trước khi "biến", mình sẽ gọi lại cho cậu - Athena nói, trở lại vai trò của một nữ diễn viên - Chúng mình chỉ còn một đêm cuối cùng ăn tối bên nhau.

Claudia rơm rớm lệ. Boz đã thực sự làm cô hoảng sợ, hắc làm cô nhớ lại cha mình: "Mình sẽ bay tới Vegas để gặp anh Cross của mình. Anh ấy biết chuyện, và lại quen biết rất nhiều người. Mình chắc là anh có thể giúp bồ. Vậy bồ cứ ở lại chờ mình về nhé!"

- Nhưng tại sao anh lại giúp chứ - Athena hỏi - Và giúp bằng cách nào? Anh là người của maphia hả?

- Dĩ nhiên là không rồi - Claudia tức giận nói - Anh sẽ làm vì anh thương mình. Và ngoại trừ cha mình, mình là người duy nhất anh thực sự yêu thương.

Athena cau mày nhìn bạn:

- Nghe như anh của bạn có vẻ thuộc thành phần bất hảo đấy. Người như bạn mà làm việc trong phim ảnh quả là quá ngây thơ. À mà này, sao bạn lại ngủ với nhiều tên như vậy? Bạn không phải là một diễn viên, tớ cũng không nghĩ bạn thuộc hạng lãng lơ, hoang đàng.

- Chẳng có gì bí mật đâu - Claudia nói - Thế tại sao bọn đàn ông lại ăn nằm với không biết bao nhiêu đàn bà? - Rồi nàng ôm từ giã Athena.

- Mình đi Vegas đây. Đừng đi đâu hết cho tới khi mình về.

Đêm đó Athena ngồi trên boong tàu ngắm biển, biển đen thẳm dưới bầu trời đêm không trăng. Nàng soát lại những kế hoạch của mình lần nữa và trù mẩn nghĩ về Claudia. Ngộ thật, nhỏ Claudia chẳng biết gì về ông anh của nó, nhưng tình thương là vậy đấy.

xế chiều hôm đó, khi Claudia gặp Skippy Deere và kể cho hắc nghe chuyện của Athena xong, hai người cứ ngồi trầm ngâm im lặng một hồi lâu, rồi Deere lên tiếng:

- Cô ấy còn kể sót vài điều. Chính tôi đã tới gặp Boz Skannet để mua chuộc nó. Và nó còn dọa nếu chúng ta giở trò gì, nó sẽ cho đăng báo làm sạt nghiệp tất cả chúng ta, về chuyện Athena bỏ con của cô ấy và hắc như thế nào.

Claudia giận dữ:

- Không đúng. Bất cứ ai hiểu Athena cũng biết rằng cô ấy không đời nào làm một việc như vậy.

- Dĩ nhiên rồi. Nhưng chúng ta đâu có biết Athena khi cô ấy mới hai mươi tuổi?

- Sự anh nữa, tôi sẽ bay đi Vegas để gặp anh Cross của tôi. Anh ấy có đầu óc và bản lĩnh hơn tất cả mấy người. Anh sẽ giải quyết êm xuôi vụ này.

- Tôi không nghĩ là Cross có thể dọa được Boz Skannet. Bọn tôi đã thử mọi cách rồi.

Nhưng bao giờ thì Skippy Deere đang ngẫm thấy một cơ hội khác. Hắn biết được một số điều về Cross. Cross đang tìm cách xâm nhập kinh doanh vào ngành phim ảnh. Hắn đã đầu tư vào sáu bộ phim của Deere và đã mất trắng. Vì thế có thể thấy Cross cũng chẳng khôn ngoan gì cho lắm. Nghe đồn Cross có “liên hệ” gì đó, rằng hắn cũng có chút thế lực trong giới maphia. Nhưng maphia thì ai mà không có ít nhiều dính líu tới, Deere thầm nghĩ. Chuyện đó cũng đâu có gì là nguy hiểm. Hắn không chắc là Cross có thể giúp được gì về vụ Boz Skannet.

Nhưng một nhà sản xuất phim phải luôn biết lắng nghe, phải quan tâm tới những chuyện đường dài. Thêm vào đó, hắn luôn mong dự Cross đầu tư vào một bộ phim khác nữa. Chẳng có gì tuyệt hơn có những đối tác nho nhỏ không biết gì về việc làm phim và tình hình tài chính. Skippy Deere đắn đo, rồi nói với Claudia:

- Tôi sẽ đi với cô.

Claudia yêu Skippy Deere dù có lần hắn đã cuỗm của cô hết nửa triệu đô la. Cô yêu Deere vì lối làm và những hư đồn phong phú của hắn, và vì bầu bạn với hắn rất dễ chịu, vì hắn có tất cả những phẩm chất rất đáng ngưỡng mộ của một nhà sản xuất phim. Nhiều năm trước họ đã làm chung một bộ phim và rất ăn ý với nhau. Hồi đó Deere đã là một trong những nhà sản xuất phim thành công, và có tính cách sôi nổi nhất Hollyvwood. Có một lần trên sàn diễn đang quay, một ngôi sao đang tự đắc khoe là đã làm tình với vợ của Deere. Lúc đó Deere đang đứng trên một gờ tòa nhà trên đầu tên đó cách ba tầng và tình cờ nghe được, hắn đã phóng xuống ngay trên đầu tay diễn viên nọ làm gãy cả vai tên này, còn bội thêm một cú đấm tây phải nặng kỷ làm tay kia bẹp cả mũi.

Claudia cũng nhớ đến một chuyện khác. Lúc đó hai người đang tản bộ dọc theo Rodeo Drive và Claudia thấy một cái áo treo trong cửa hàng. Đó là cái áo đẹp nhất mà nàng từng thấy, màu trắng tuyền với những sọc xanh lá cây gần như vô hình, trông đẹp như thể được chính Monet vẽ lên vậy. Cửa hàng đó thuộc loại mà người ta phải có hẹn trước mới được vào mua sắm, làm như cửa tiệm là phòng mạch của bác sĩ danh tiếng nào đó. Nhưng không hề gì, Skippy Deere là bạn thân của ông chủ tiệm cũng như hắn là bạn thân của vô số chủ phim trường, những tay trùm doanh nghiệp, những hoàng đế của vô số dải đất trải khắp thế giới miền Tây này.

Khi đã vào trong cửa hàng, người bán hàng cho họ biết cái áo đó giá năm trăm đô la, Claudia giật mình sửng sốt, đưa tay lên ngực:

- “Năm trăm đô một cái áo ngắn? Đừng chọc tôi cười chứ”. Đến lượt tay bán hàng sửng sốt trước sự xấu xược của Claudia.

- “Loại sợi tuyệt nhất đấy, người bán hàng nói, dệt bằng tay... còn những sọc xanh kia thì màu xanh không giống bất kỳ loại sợi nào trên đời này đâu. Giá như vậy cũng phải thôi”. Deere mỉm cười:

- “Đừng mua, Claudia. Cô biết mỗi lần giặt ủi một cái áo như vậy hết bao nhiêu không? ít nhất là ba chục đô. Mỗi lần cô diện nó là mất ba chục đô. Mà cô lại phải chần nó như chần em bé vậy. Không được dính thức ăn vào và nhất là không thể hút thuốc được. Nếu tàn thuốc làm thủng một lỗ, là a lê hấp, đi đời năm trăm đô”. Claudia nhìn người bán hàng mỉm cười:

- Nói xem, nếu mua cái áo này tôi có được tặng thêm món gì không?

Tay bán hàng, một thanh niên ăn bận bảnh bao, nhú mày, nói:

- Xin quý vị đi cho.

Hai người ra khỏi tiệm.

- Mấy tay bán hàng bắt đầu tổng khách ra ngoài từ bao giờ vậy ta? - Claudia vừa hỏi vừa cười ngất.

- “Đây là khu Rodeo Drive” - Skippy nói - “Cô vào được bên trong là may lắm rồi”.

Ngày hôm sau, khi Claudia đến phim trường làm việc thì thấy có sẵn một hộp quà nằm trên bàn giấy của mình. Bên trong là một cái áo loại đó với tấm thiệp của Deere viết:

- Không được diện, chỉ trừ khi dự lễ trao giải Oscar.

Claudia biết rằng cả tay bán hàng và Skippy Deere đều cùng một gốc có máu lừa đảo. Sau đó ít lâu, cô thấy những sọc xanh lá cây tuyệt đẹp đó trên một chiếc áo đầm, có cả khăn quàng cổ chơi Tennis loại đặc biệt chỉ có một trăm đô.

Lúc đó bộ phim cô đang thực hiện với Deere là bộ phim hành động tình cảm rẻ tiền, chuyện rò tới được giải Hàn lâm viện, cũng khó như Deere đưa cô ra tòa Thượng thẩm vậy. Nhưng cô cũng lấy làm cảm động lắm. Và rồi tới ngày một bộ phim của họ cộng tác với nhau đã đạt mức doanh thu kỷ diệu lên tới một trăm triệu đô. Claudia ngỡ mình sẽ giàu to. Skippy đã mời cô đến ăn tối để liên hoan chúc mừng. Hắn đang rất hào hứng, sôi nổi. Hắn bô bô:

- Bữa nay ngày đỏ của tôi nhen, cuốn phim đã kiếm được hơn một trăm triệu, tôi được ả thư ký của Bobby Bantz cho hưởng sái một cú quá đã, lại thêm bà vợ cũ của tôi đựng xe, chết hồi hôm.

Có hai tay sản xuất phim khác đang ăn tối cùng họ và cả hai đều cau mày khó chịu. Claudia nghĩ Deere chỉ nói đùa thôi. Nhưng hắn lại nói tiếp với hai người kia:

- Tôi thấy mấy người đang ghen tị ra mặt đấy. Mỗi năm tôi đỡ tốn năm trăm ngàn tiền cấp dưỡng và hai đứa con tôi lại được thừa hưởng tài sản của mẹ nó, theo đúng thỏa thuận của chúng tôi trước đây. Thế nên tôi chẳng phải chu cấp cho chúng nữa.

Bỗng nhiên Claudia cảm thấy bất an cả người, và Deere nói với cô:

- Tôi đang nói thật lòng đấy, thằng nào mà chẳng nghĩ như vậy, nhưng có bao giờ chúng dám lên tiếng.

Skippy Deere đã được đái ngộ trong ngành kinh doanh phim ảnh này. Là con trai của người thợ mộc, hắn đã làm mộc phụ cha mình trong những ngôi nhà của các minh tinh ở Hollywood. Trong một lần làm mộc như vậy, hắn đã trở thành tình nhana của một nữ minh tinh trạc tứ tuần, mà những chuyện đại loại như thế này chỉ có thể xảy ra ở Hollywood thôi. Mẹ này đã đưa hắn vào học việc trong công ty người của mẹ, đó là khúc dạo đầu để chuẩn bị bỏ rơi hắn. Hắn đã lao động cật lực, đã học cách kiểm soát cái tính nóng nảy của mình, và quan trọng hơn hết là cách dỗ ngọt những tài năng, cách xin xỏ những đạo diễn đang ăn khách nhất, những ngôi sao trẻ mới nổi, cách trở thành bạn chí cốt và cố vấn của những tay viết kịch bản bá vơ nhất.

Hắn tự chế giấu hành vi của chính mình bằng cách thuật lại câu chuyện một vị Hồng y nổi tiếng thời Phục Hưng xin xỏ hoàng đế nước Pháp một đặc ân cho Giáo hoàng Borgia. Khi Hoàng đế khoe cái bàn tọa của mình và đánh một cái rắm để tỏ vẻ khinh bỉ Giáo hoàng, vị Hồng y đã cảm hứng thốt lên:

- “Ôi cái bàn tọa của thiên thần”. Rồi chạy ào tới hôn lên đó.

Nhưng Deere cũng đã thành thạo những “phần cứng” không thể thiếu được. Hắn đã học được nghệ thuật thương thuyết, mà hắn đúc kết lại trong câu nói: “Đòi cho được mọi thứ”. Hắn thành người có học, biết đánh hơi những cuốn tiểu thuyết nào đó có thể cho lên phim. Hắn có thể phát hiện những tài năng diễn xuất. Hắn kiểm tra kỹ lưỡng những chi tiết của mọi xuất phẩm, những cách thức khác nhau để rút tải tiền từ ngân sách của một cuốn phim. Hắn đã trở thành một nhà sản xuất phim rất thành công, một người có thể chỉ cần năm mươi phần trăm

kịch bản và bảy mươi phần trăm kinh phí là cho lên phim được.

Cũng đỡ là hần ham đọc sách và cũng có thể sửa kịch bản được. Tuy không hoàn toàn viết được một kịch bản, nhưng hần rất thành thạo ngón gạch xóa những phân đoạn và chỉnh lại lời thoại và có thể tạo ra những đoạn phim hành động thật sự, những đoạn ngắn ngắn và đôi khi lên phim cũng rất đạt, nhưng hiển khi thật sự cần thiết cho cốt truyện. Điều hần tự hào về chính mình là những gì khiến những bộ phim của hần rất thành công về tài chính, là hần đặc biệt có tài trong những đoạn kết, hầu như lúc nào cũng rực rỡ huy hoàng, cảnh cái thiện thắng cái ác và nếu điều đó không hợp lý thì cảnh thất bại cũng rất ngọt ngào, dễ chịu. Một tuyệt tác của hần là một đoạn kết trong bộ phim nói về việc hủy diệt New York bằng bom nguyên tử. Trong cảnh đó, mọi nhân vật cuối cùng đều trở thành những con người tốt hơn, biết dâng hiến tình thương cao cả cho đồng loại, kể cả cái thằng đã cho nổ quả bom. Hần phải thuê thêm năm tay viết kịch bản nữa để hoàn tất đoạn đó.

Nhưng tất cả những trò này đối với một nhà sản xuất phim cũng chẳng giá trị bao nhiêu nếu như hần không phải là một bậc thầy trong công việc tài chính. Hần biết cách huy động tiền đầu tư từ nơi nào chẳng ai biết, những tay giàu có rất mê cái công ty của hần, cũng như những người đàn bà xinh đẹp luôn xúm xít quanh hần. Những nhà đạo diễn và các minh tinh, cả thầy đều khoái cái cung cách thô tục mà hần thực sự hưởng thụ những khoái lạc trên cõi đời này. Hần dụ tiền vốn phát triển lâu dài của phim trường từ phía ngoài và hần biết được rằng với một khoản hối lộ kếch xù thì muốn các ông trùm phim trường bắt đèn xanh cũng chẳng khó khăn gì. Danh sách tặng quà và gửi thiệp mừng Giáng sinh của hần dài cả mấy trang, không thiếu một ai từ các minh tinh đến những nhà phê bình báo chí, thậm chí cả những nhân viên thi hành công lực cấp cao. Hần gọi tất cả những người này là “bạn thân mến” và đến lúc họ không còn xài được nữa thì hần loại ra khỏi diện tặng quà, nhưng còn trong diện gửi thiệp.

Một trong những bí quyết để trở thành một nhà sản xuất phim là có thủ một món đồ chơi gì đó. Đó có thể là một cuốn tiểu thuyết hắc ám, in ra thì không được, nhưng rất ép phê khi dùng để nói chuyện với phim trường. Deere bảo đảm tác quyền cho những cuốn này với giá năm trăm đô la một năm trong vòng năm năm. Hoặc hần sẽ chọn một kịch bản và cùng với một nhà biên kịch nào đó chỉnh nó lại thành một cái gì đó mà phim trường sẽ mua lại. Đó thật sự là một công việc vô cùng cực nhọc, mà những nhà biên kịch lại quá mỏng manh. “Mỏng manh”, từ mà hần rất khoái dùng để chỉ những người mà hần cho là đàn độn. Từ này đặc biệt rất có ích đối với những nữ minh tinh.

Một trong những mối quan hệ thành công nhất và thú vị nhất của hần là với Claudia De Lena. Hần đã rất thích cô bé, đã muốn huấn luyện cho cô rành rẽ mọi thứ. Ba tháng họ đã làm việc với nhau về kịch bản phim. Họ đã đi ăn tối, đi đánh gôn chung (Deere rất ngạc nhiên khi nàng đánh thắng hần). Họ đã đi xem đua xe ở Santa Anita. Họ đã bơi chung với nhau trong hồ bơi của Skippy Deere, với những thư ký mặc đồ tắm bên mình để ghi chép. Thậm chí Claudia đã đưa Deere về Vegas để nghỉ cuối tuần tại Xanadu và để gặp anh trai Cross của nàng. Thỉnh thoảng hai người cũng có ngủ với nhau, kể cũng tiện.

Bộ phim đó là một thắng lợi rực rỡ về tài chính. Claudia đã ngỡ mình sẽ kiếm được không ít với phần cuối cùng của mình. Nàng đã chia phần trăm tính theo phần của Skippy Deere và nàng biết là hần luôn được đặt vị trí “thượng nguồn”, đó là theo cách hần hay gọi số phần trăm chưa trừ mọi chi phí. Nhưng điều Claudia không biết là Deere có tới hai khoản thu khác nhau, một cái dựa trên số thu chưa trừ phí tổn và một cái dựa trên số tiền lời ròng của hần, mà khoản này chẳng được bao nhiêu, dù bộ phim đã thu vô hơn một trăm triệu đô la. Những thủ tục kế toán của phim trường, số phần trăm chưa tính phí tổn và chi phí làm phim, tất cả đã dễ dàng gốn sạch khoản lợi ròng.

Claudia đã đâm đơn kiện và Deere phải nhả ramột khoản nhỏ để duy trì tình bạn giữa hai người. Khi Claudia trách móc, Deere nói:

- Chuyện này chẳng dính dáng đến quan hệ cá nhân của chúng ta. Đây chỉ là chuyện giữa luật sư hai bên thôi.

Skippy Deere thường nói: “Trước kia, tôi cũng là một “con người” cho đến khi tôi lập gia đình”. Còn hơn thế nữa, hần đã thực sự yêu thương, say đắm. Hần đưa ra cái có là hồi đó mình còn trẻ và hần cưới vợ là vì ngay từ khi đó, con mắt nhà nghề của hần đã nhận ra vợ mình là một ngôi sao tài năng, về mặt này thì hần đúng, nhưng Christi, vợ hần khi lên phim đã không có được phẩm chất thần kỳ có thể đưa nàng lên vị trí của một minh tinh. Mức cao nhất cô ta có thể đạt tới là vai nữ phụ hạng ba.

Nhưng thật sự Deere rất yêu vợ. Khi hần đã trở thành một tay trùm trong kỹ nghệ điện ảnh, hần đã cố hết sức biến Christi thành một ngôi sao. Hần đã tranh thủ những nhà sản xuất phim khác, những đạo diễn, những ông chủ trường quay, để kiếm vai diễn cho vợ. Hần đã đưa nàng lên vai nữ phụ thứ nhì trong một số phim. Nhưng càng lớn tuổi, cô càng ít làm việc hơn. Họ có hai đứa con, nhưng Christi ngày càng không thấy hạnh phúc và điều này làm Deere đã phải bỏ phí nhiều thời gian làm việc của mình.

Cũng như mọi nhà sản xuất phim thành công khác, Skippy Deere cũng bận túi bụi. Hần phải đi khắp thế giới chỉ đạo việc sản xuất phim, tìm kiếm nguồn tài chính, phát triển các dự án. Tiếp xúc với vô số phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ và cũng cần có bầu bạn, hần thường có những mối quan hệ lãng mạn mà hần vốn rất cuồng nhiệt, nhưng hần vẫn rất yêu vợ.

Một hôm có một cô gái trong ban biên tập đưa cho hần một kịch bản mà cô ta nói rằng sẽ rất thích hợp với Christi, một vai diễn xuất hoàn hảo, hoàn toàn hợp với sở trường của nàng. Đó là một phim u ám, kể về một phụ nữ đã hạ sát chồng để đi tìm tình yêu với một thi sĩ và rồi phải chạy trốn sự đau khổ của con cái mình cùng với ự nghi ngờ của bà con họ hàng. Rồi cuối cùng dĩ nhiên là phải đền tội. Đúng là một mớ bòng bong nhảm nhí, nhưng có thể ăn được.

Skippy Deere có hai việc phải làm: thuyết phục phim trường thực hiện bộ phim đó và, xin cho Christi được phân vai chính.

Hần đã chạy chọt khắp nơi, đã dồn hết tiền vào đó. Hần đã thuyết phục được một nam diễn viên hàng đầu tham gia một vai để lãng xê vợ mình lên và mời Dita Tommey làm đạo diễn. Mọi thứ diễn ra cứ như trong mơ. Christi đã vào vai rất tuyệt vời. Deere đã cho phát hành rất kỹ lưỡng bộ phim, có nghĩa là chín mươi phần trăm chi phí đã thực sự đưa lên màn ảnh.

Trong suốt thời gian đó, Deere vẫn chung thủy với vợ, chỉ trừ một đêm ở Luân Đôn để lo thu xếp việc phát hành và hần “đổ” chỉ vì cô gái Anh Quốc đó mảnh mai đến độ hần thấy bị kích thích, mà lại do công ty lo tài khoản dịch vụ này.

Thắng lợi. Bộ phim là một thành công về thương mại. Tổng kết phim hần còn kiếm nhiều hơn là làm theo kiểu cũ. Và Christi đã đoạt giải Hàn lâm viện dành cho nữ diễn viên xuất sắc nhất.

Và theo lời sau này Deere nói với Claudia, lẽ ra bộ phim nên dừng ở đó: Hạnh phúc muôn ngày sau. Nhưng giờ đây vợ hần đã tìm lại giá trị thực của mình, đã biết đánh giá đúng về mình, bằng chứng là cô ta đã trở thành một ngôi sao chuyên diễn những vai biểu lộ cá tính. Giờ đây nàng nhận kịch bản qua tay người liên lạc, với những vai diễn xinh đẹp, kỳ ảo trên màn bạc. Deere khuyên vợ nên tìm một vai thích hợp với mình hơn vì bộ phim kế sản xuất quyết định tất cả. Hần chưa bao giờ lo về sự chung thủy của vợ, thực ra hần còn cho nàng cái quyền được lả lướt khi đi quay ngoại cảnh ở xa. Nhưng chỉ vài tháng sau khi ả nhận giải thưởng, được ca thành phố chúc mừng, được mời dự những buổi tiệc sang trọng nhất, có mặt trong tất cả

những sô diễn, được những chàng diễn viên trai trẻ ve vãn nhằm cố tìm được một vai, ả biến thành một nụ hoa đang ở thời kỳ tươi đẹp nhất. ả đã công khai hẹn hò với những diễn viên nhí trẻ hơn mình tới mười lăm tuổi. Những tay nhà báo thọc mạch dò la ghi chép. Những người the nữ quyền thì hô hào khích lệ ả.

Skippy Deere có vẻ như rất “ngon lành” trước những chuyện này. Hẳn hiểu toàn bộ tình hình. Nói cho đúng thì tại sao hẳn được ngủ với những cô gái trẻ đẹp khác? Thế là lý do gì lại nổi máu lên khi vợ mình cũng muốn hưởng lạc thú như vậy?

Nhưng vậy thì việc quái gì phải tiếp tục ra công xây dựng cho sự nghiệp của Christi nữa chứ? Đặc biệt là sau khi nàng đã trực tiếp hỏi xin hẳn một vai cho một trong số những tình nhân trẻ của cô ta. Hẳn thôi không tìm kịch bản, thôi không vận động những nhà sản xuất phim, những đạo diễn khác, và những ông chủ trường quay cho ả nữa. Và những người, với tư cách cha chú, và với tình cảm thông người cùng phái đã cảm thấy bị sỉ nhục thay hẳn nên đã không còn đặc biệt chú trọng, quan tâm đến Christi nữa.

Christi đóng thêm hai phim nữa với những vai chính, cả hai đều thất bại nặng nề vì ả được phân vai không thích hợp. Và thế là ả cũng làm tiêu ma luôn cái uy tín nghề nghiệp mà giải thưởng Hàn lâm viện đã đem lại cho mình. Chỉ trong ba năm sau, ả đã trở lại với những vai phụ hạng ba. Cũng vào lúc này, ả đang yêu một anh chàng có tham vọng trở thành một nhà sản xuất phim, thật sự thì cũng giống hệt chồng nàng trước kia, nhưng có điều là anh ta đang thiếu vốn. Thế là Christi đòi ly dị, và đã kiếm được một phần tài sản không nhỏ cộng thêm năm trăm ngàn đô là tiền chu cấp mỗi năm. Luật sư của nàng chẳng biết gì về những tài sản của Skippy ở New York, vì thế hai người mới vui vẻ chia tay như bè bạn. Và hiện nay, bảy năm sau, nàng chết trong một tai nạn xe cộ. Vào lúc đó, dù vẫn còn thuộc diện được gởi thiệp mừng Giáng sinh của Deere, nàng đã ở trong danh sách “Cuộc sống quá ngắn ngủi” của hẳn, nghĩa là hẳn sẽ không phải trả lời những cú điện thoại của nàng nữa.

Chính vì thế mà tình cảm của Claudia De Lena dành cho Deere cũng có những điểm trớ trêu kỳ lạ. Nàng yêu hẳn vì hẳn luôn bộc lộ con người thật của mình, vì cách sống chỉ biết có mình mà không hề thấy ngượng ngùng xấu hổ, vì hẳn có thể nhìn thẳng vào mắt người ta và gọi người ta là bạn mà không đếm xỉa gì việc ai cũng biết chắc là hẳn chẳng bao giờ “cụ thể hóa” tình bạn “chân thật” đó. Vì hẳn là một tên đạo đức giả, hăng say vui tính nhất. Bên cạnh đó, là vì Deere có miệng lưỡi thuyết phục rất tài tình. Và hẳn là người duy nhất mà nàng biết có thể đấu trí được với Cross. Hai người đáp chuyến bay đến Vegas.

II. CHƯƠNG 6

hi Cross được hai mươi mốt tuổi, Pippi Delena đã rất nóng lòng muốn con tiếp bước “sự nghiệp” của mình. Điều quan trọng nhất trong cuộc đời một thằng đàn ông mà ai cũng phải thừa nhận là phải gây dựng một cuộc sống của chính mình, phải có cái ăn, một mái nhà để chui ra chui vào, quần áo trên người và nuôi dưỡng con cái.

Để đạt được điều đó mà không phải đổ mồ hôi, xót con mắt một cách không cần thiết, thì anh đàn ông đó phải có một thế lực nhất định trong xã hội. Và thế là, cũng như đêm qua thì ngày tới, Cross cũng phải có chỗ đứng trong gia đình Clericuzio chứ. Muốn vậy, hiển nhiên chính nó phải “xả thân” vô việc nhà.

Cross đã nổi tiếng trong gia đình, với câu nói nó trả lời thằng Dante khi thằng Dante bảo cho nó biết Pippi là Cây Búa; chính ông Trùm hả hê nhắc lại, hả hê với từng lời từng chữ: “Tao cóc biết chuyện đó. Mày cóc biết. Cóc ai biết”. - Mày kiếm đâu ra cái cóc mắc dịch đó vậy? - Đúng là một câu trả lời thú vị, Ông Trùm khoái chí thốt lên. Thằng nhỏ còn trẻ măng mà kín đáo quá, sắc sảo nữa. Quả xứng đáng con của bố Pippi. Phải cho thằng nhỏ một cơ hội. Tất cả chuyện này đều đến tai Pippi và Pippi biết thời điểm chín muồi.

Hắn bắt đầu chăm lo cho thằng Cross nhiều hơn. Hắn giao cho con những vụ đòi nợ khó khăn hơn và đòi hỏi đến vũ lực. Hắn bàn luận về chuyện “ngày xưa” của Gia đình và những chiến dịch và đã được tiến hành ra sao. Tuyệt nhiên không màu mè. Nhưng khi phải màu mè, thì phải lên kế hoạch từng chi tiết nhỏ nhất. Đơn giản thì phải cực kỳ đơn giản.

Phong tỏa một địa bàn nhỏ trong khu vực, rồi chộp ngay mục tiêu trong khu vực đó. Thám sát đi trước, rồi xe hơi và sát thủ, thêm xe bọc hậu, để ngăn chặn nếu bị rượt bắt, rồi lặn một thời gian, né bị thẩm vấn cấp thời. Thế là đơn giản. Muốn màu mè thì cứ màu mè. Cứ việc thả hồn theo mộng, nhưng phải hiện thực hóa mộng mơ đó với kế hoạch vững chắc. Chri được viễn tưởng khi thực sự cần thiết.

Thậm chí hắn còn cho con biết một số câu mật mã: xử cho nạn nhân tiêu luôn xác là “Lễ ban thánh thể”. Cái đó là màu mè, viễn tưởng. Để xác cho chúng tìm được là “Lễ thêm sức”. Cách này là đơn giản.

Pippi cũng nói sơ sơ cho nó biết về gia đình Clericuzio. về cuộc chiến qui mô với gia đình Santadio, cuộc chiến xác định sự thống trị của nhà Clericuzio. Pippi không đá động gì vai trò của hắn trong vụ này và cũng chỉ đưa ra rất ít chi tiết. Hắn chỉ đề cao Giorgio, Vincent và Petie. Nhưng trên hết, hắn ca tụng ông Trùm Domenico với tầm nhìn xa trông rộng của ông.

Nhà Clericuzio đã dệt được nhiều mạng lưới khác nhau, nhưng bành trướng nhất là mảng cờ bạc. Nó thống trị mọi hình thức cờ bạc cá độ bất hợp pháp trên đất Mỹ. Và nó chỉ ảnh hưởng rất nhẹ đến các sòng bạc của người Mỹ bản xứ nhưng lại rất mạnh trong mạng cá độ thể thao, một chuyện hợp pháp ở Nevada, nhưng vẫn là bất hợp pháp ở những nơi còn lại trên nước Mỹ. Gia đình còn nắm trong tay những xưởng sản xuất máy đánh bạc, cũng rất quan tâm trong lĩnh vực bài lá và xúc xắc, cung cấp đồ sứ, đồ bạc, cho đến việc rửa tiền cho các khách sạn có sòng bài. Cờ bạc là viên ngọc quý nhất trong đế quốc của họ, và họ đang có chương trình vận động dư luận để hợp pháp hóa trò cờ bạc ở mọi tiểu bang.

Cờ bạc hợp pháp trên toàn nước Mỹ thoe luật liên bang là cái Chén Thánh mà Gia đình Clericuzio đang tìm kiếm. Không chỉ là sòng bài và xổ số mà còn phải có cá độ thể thao: bóng chày, bóng đá, bóng rổ và tất cả những món khác. Người Mỹ sùng bái thể thao và khi cá độ

được hợp pháp thì sự sùng bái đó sẽ lập tức biến thành cờ bạc. Món lợi kếch xù đang chờ đợi họ.

Giorgio, mà công ty của hắn đang quản lý một số đài xổ số của nhà nước, đã phân tích và đưa ra những con số mong đợi của Gia đình. Ít nhất là hai tỉ đô la cá độ về môn Super Bowl trên toàn nước Mỹ, phần lớn là bất hợp pháp. Theo những tay trùm ghi các độ ở Vegas thì chri riêng tiền cá độ hợp pháp cũng đã lên tới năm mươi triệu. Những môn trong World Series, tùy thuộc từng môn, tổng cộng cũng trôm trêm một tỉ nữa. Bóng rổ thì ít hơn nhiều, nhưng những trận tay đôi đấu loại trực tiếp cũng kiếm được một tỉ, đó là chưa kể tiền bắt độ hàng ngày suốt mùa thi đấu.

Một khi đã được hợp thức hóa, tất cả những khoản này có thể nhân hai hay nhân ba với những màn xổ số đặc biệt được đặt cược chéo, ngoại trừ môn Super Bowl, môn này có thể tăng gấp mười lần, có thể kiếm được một tỉ đô la trong một ngày. Như vậy tiền lãi cả trăm tỉ mà không hề tốn phí sản xuất, tiền bỏ ra chỉ là tiếp thị và quản lý. Trừ phí tổn, Gia đình Clericuzio bỏ túi tối thiểu năm tỉ đô một năm.

Và Gia đình đã sẵn sàng khả năng chuyên môn, những quan hệ chính trị và một sức mạnh thuần túy để kiểm soát hầu hết thị trường này. Giorgio đã trưng ra những biểu đồ cho thấy những giải thưởng phức tạp có thể trao tặng dựa trên những sự kiện thể thao đặc biệt. Cá độ sẽ thành khối nam châm khổng lồ hút tiền từ cái mỏ vàng khổng lồ của người dân Mỹ.

Thế nên cá cược vừa ít nguy hiểm, mà lại có tiềm lực phát triển cao. Để hợp pháp hóa trò này, không chỉ là vấn đề tiền mà còn phải tính đến những bất trắc nhất.

Gia đình phần lớn cũng làm giàu nhờ ma túy, nhưng chỉ chơi những cú lớn, chắc ăn, vì trò này vô cùng nguy hiểm. Họ kiểm soát công đoạn Châu Âu, cuối cùng báo kê về mặt chính trị và mối can thiệp thuộc ngành tư pháp, và họ lãnh việc rửa tiền. Họ bỏ tiền bản vào một ngân hàng Âu Châu và một số ngân hàng ở Mỹ. Cơ chế pháp lý vẫn có lỗ hổng.

Nhưng cũng có khi, Pippi nhấn mạnh, mặc dù cẩn trọng kín đáo, vẫn có những trường hợp phải liều mạng, phải chơi kiểu “quả đấm sắt”. Trong trường hợp này, Gia đình thường thực hiện kiểu chơi tuyệt kín đáo và vô cùng tàn bạo. Và chỉ xài tới khi thực sự phải bảo vệ cuộc sống tốt đẹp họ đang được hưởng, hoặc chỉ khi nào có kẻ đụng vào việc kiếm ăn hàng ngày của họ.

Cuối cùng, chỉ sau sinh nhật lần thứ hai mươi mốt của nó ít lâu, Cross được đưa vào thử thách.

Một trong những con bài chính trị có giá nhất của gia đình Clericuzio là VValter Wawen, thống đốc bang Nevada. Đó là một gã trạc năm mươi, cao ốm khảng khiu, thường đội một cái nón cao bồi, nhưng lại diện những bộ đồ cắt may xịn nhất. Hắn điển trai và mặc dù đã có gia đình nhưng còn trai lơ lắm. Khoái ăn nhậu, mê cá độ, ghiền sòng bài, chim chuột lẳng nhăng, nhưng hắn lại ngán công luận. Vì vậy, hắn phải nhờ vả vào Gronevelt và cái khách sạn Xanadu của lão để chơi bài cho kín đáo mà vẫn duy trì được hình ảnh của một cá nhân một chính khách kính Chúa, tuyệt đối tin vào giá trị gia đình truyền thống.

Lão Gronevelt sớm nhận ra tài năng đặc biệt của thằng cha ham vui này. Lão cung cấp tiền bạc để Wawen có thể leo lên những bậc thang chính trị. Khi Wawen trở thành thống đốc tiểu bang Nevada rồi, mỗi lần ngài thống đốc cần thư giãn cuối tuần, lão Gronevelt ô kê ngay để quan lớn ngụ tại một trong những vila quan trọng nhất.

Những ngôi biệt thự đó là nguồn cảm hứng tuyệt vời nhất của lão Gronevelt...

Lão Gronevelt đến cái đất Vegas từ ngày xưa ngày xưa, từ khi nơi đây mới chỉ là một thị trấn cờ bạc dành cho mấy anh chăn bò miền Viễn Tây. Lão đã quan sát cách đánh bạc, các con bạc, cẩn trọng như một nhà khoa học lỗi lạc nghiên cứu một bài côn trùng rất quan trọng trong chu

trình tiến hóa. Điều bí ẩn lớn nhất là tại sao những đũa ngòi trên đồng tiền vẫn cứ khoai bỏ phí thời giờ bài bạc, để hi vọng ăn được tiền, khi chúng chẳng thiếu gì tiền. Gronevelt thì quả quyết là chúng đánh bạc để giấu đi những khuyết điểm, hoặc chúng khao khát chinh phục số mệnh, nhưng trên hết là để giựt le với đồng loại. Vì vậy, lão suy ra rằng, phải đối xử với những con bạc như những Thượng đế. Chúng sẽ được đánh bài như Thượng đế đánh bài hay như những ông hoàng bà chúa của Pháp trong điện Versailles vậy.

Vì thế Gronevelt đã đổ ra một trăm triệu đôla để xây bảy ngôi biệt thự cực kỳ lộng lẫy và một sông bài đặc biệt có kết giữ nữ trang cho khách ngay trên đất của khách sạn Xanadu (với tầm nhìn xa cố hữu của lão, lão đã mua số đất nhiều hơn đất cần thiết cho Xanadu). Những biệt thự này là những lâu đài thu nhỏ, mỗi ngôi có đủ chỗ cho sáu cặp trong sáu khu riêng biệt, chứ không phải chỉ là những phòng ngủ. Trang trí nội thất thuộc loại xa xỉ nhất, thảm dệt tay, sàn đá cẩm thạch, phòng tắm cần vàng, tường, trần sang trọng nhất, phòng ăn nhà bếp do nhân viên khách sạn đảm trách. Những trang thiết bị nghe nhìn đời mới nhất biến phòng khách thành những hí viện. Quầy rượu đầy ắp loại hảo hạng nhất và một hộp xì gà Havana nhập lậu. Mỗi ngôi biệt thự đều có hồ bơi lộ thiên riêng và một phòng tắm hơi. Tất cả đều miễn phí cho các con bạc “Thượng đế”.

Trong một khu vực an toàn đặc biệt giữa những tòa biệt thự là một sông bạc nhỏ, hình bầu dục, gọi là Phòng Tròn châu, dành cho khách sang trọng và kín đáo, nơi đây số tiền đặt tối thiểu trên bàn phé là một ngàn đô. Những thẻ đánh bạc trong phòng này cũng khác, thẻ đen loại một trăm đô là thấp nhất, loại năm trăm màu trắng nhạt kẻ chỉ vàng, thẻ một ngàn được gắn một viên kim cương trên một mặt vàng. Tuy nhiên, thẻ theo yêu cầu của quý bà, bàn quay ru lét cũng đổi thẻ một trăm đô lấy loại năm đô.

Kể cũng ngạc nhiên khi những tay giàu sụ - cả đàn ông lẫn đàn bà - đều mắc phải miếng mồi của lão.

Gronevelt tính ra tất cả những khoản ăn ở xa xỉ này đã ngốn của khách sạn năm mươi ngàn đô một tuần. Nhưng con số này không ghi vào báo cáo thuế vụ. Cộng vô đó, giá cả đều nâng lên. Tính sổ (lão có một sổ kế toán riêng) mỗi biệt thự để rat rung bình một triệu đô tiền lời. Các nhà hàng Số Một phục vụ các biệt thự và các vị khách quý cũng để ra một mớ đáng kể mà không bị đóng thuế. Theo hóa đơn tính tiền, một buổi ăn tối cho bốn người lên tới một ngàn đô, và do khách được miễn phí, nên khoản này được trừ ra như phí công tác. Vì mỗi bữa ăn khách sạn chỉ phải chi ra một trăm đô, riêng khâu này cũng để ra tiền.

Bởi vậy, với Gronevelt, bảy ngôi biệt thự là bảy cái vương miện hắt đội lên đầu đám khách dám chi ra một triệu đô trong mấy ngày nghỉ. Không quan trọng vấn đề họ thắng hay thua chỉ cần là họ có chi ra. Và phải thanh toán lệ những thẻ nợ. Nếu không, đám đó phải dờ qua mấy phòng bên khách sạn, mà dù có sang trọng cỡ nào cũng không sánh bằng bên khu biệt thự.

Cũng phải kể đến một chi tiết nhỏ nữa là những vị đại phú, tai to mặt lớn có thể “an toàn trên xa lộ” khi dẫn bồ nhí, khi đốt tiền trên bàn bạc tại khu biệt thự. Lại một điều là những ông kẹ trong làng kinh doanh, những tay đáng giá hàng trăm triệu đô la, lại là những kẻ cô đơn nhất trên đời này, dù vợ con lủ khủ, nhân tình cả tá. Họ cô đơn và thèm khát những người tình buông thả, những người đàn bà mà họ có thể trút bầu tâm sự. Với đám này, lão Gronevelt cung ứng đầy đủ mặt hàng “vui lòng khách đến vừa lòng khách đi” cho khu biệt thự.

Thống đốc VValter Wawen là một trong số khách đó, và là ngoại lệ duy nhất (qui luật của Gronevelt là biệt thự chỉ dành cho những con bạc từng chi một triệu đô bên sông bài). Lão thống đốc này cò bạc thì dè xẻn, lại còn được Gronevelt dúi tiền cho. Khi sổ nợ lên quá con số ấn định, thì cứ để đó, để những lần sau, bao giờ ngài thống đốc thắng sẽ trả, không sao.

Thống đốc cứ việc tới khách sạn vui chơi, thư giãn, đánh gôn ngay trên sân của Gronevelt, đủ đôn với những người đẹp do lão Gronevelt cung cấp.

Chơi đẹp dài dài với ngài thống đốc như vậy, hai mươi năm qua lão Gronevelt chưa bao giờ đòi hỏi một điều gì quá đáng. Lão chỉ đưa ra những đề nghị chút xíu dính dáng với những điều luật có lợi cho việc kinh doanh sòng bạc ở Vegas. Thường thì lão đều đạt được kết quả khả quan. Hoặc nếu vì tình hình tế nhị chính trị, thống đốc cũng sẽ giải thích rõ ràng. Bù lại thống đốc sẵn sàng móc ngoặt cho lão một số thẩm phán, chính khách thế lực, nhưng cũng có máu tham hề thấy hơi tiền thì mê.

Tuy tốn kém cung phụng cho ngài thống đốc như vậy, lão Gronevelt vẫn sẵn lòng, thâm tâm lão kỳ vọng một ngày kia VValter Wawen sẽ leo lên ghế tổng thống Mỹ. Khi đó ân đền oán trả mấy hồi.

Nhưng đúng là mưu sự tại nhân mà thành sự tại thiên, khi định mệnh chơi khăm thì khó lòng tránh khỏi. Cái định mệnh chơi khăm ngài thống đốc đến từ một thằng con tria hai mươi lăm tuổi, người yêu của trưởng nữ ngài thống đốc, cô tiểu thư mới mười tám.

VValter Wawen lập gia đình với một phụ nữ xinh đẹp, thông minh và có quan điểm chính trị tự do phóng khoáng hơn chồng, dù cả hai tạo thành một ê kíp rất ăn ý. Họ có ba đứa con và cái gia đình này là vũ khí mạnh mẽ của thống đốc VValter Wawen. Con gái cả, Marcy đang học tại Berkely, đó là do bà mẹ và nó tự chọn, chứ không phải ông bố.

Thoát khỏi sự cứng nhắc của một gia đình chính trị gia, Marcy như ngắt ngảy trước cái không khí tự do của trường đại học, khuynh hướng cánh tả, trào lưu âm nhạc mới và những giây phút thấu cảm do ma túy đem lại. “Con gái giống cha”, cô cũng rất mạnh dạn trước những ham muốn tình dục. Với sự ngây thơ và bản năng phóng khoáng, công bằng tự nhiên của giới trẻ, cô dành hết tình cảm cho người nghèo, giai cấp lao động, những người thiểu số bị áp bức... cô cũng đam mê những nghệ thuật tinh khiết nhất. Như thế chẳng có gì lạ khi cô nàng đi lại với những sinh viên là nhà thơ, là nhạc sĩ. Và cũng chẳng có gì ngạc nhiên hơn khi chỉ sau vài lần gặp thân mật, cô đã yêu một anh bạn học biết viết kịch, khẩy ghi ta và nghèo. Tên hắn là Theo Tatoski và hắn là mẫu hoàn hảo cho chuyện tình áo trắng. Hắn ngăm ngăm, dễ nhìn, xuất thân từ một gia đình cơ đốc giáo làm việc trong các xí nghiệp ô tô ở Detroit, có một đầu óc sắc sảo, miệng lưỡi trơn tru của một thi sĩ và hắn luôn thề rằng thà đi ăn mày còn hơn đi bắt ốc gắp cày xe. Nói như vậy thôi chứ hắn cũng làm thêm để kiếm tiền đóng học phí. Hắn cũng nghiêm chỉnh, nhưng nhờ có tài nên có vẻ hơi “ngầu” chút ít.

Marcy và Theo dính nhau như sam được hai năm. Cô dẫn hắn tới giới thiệu với gia đình tại dinh ông thống đốc và rất khoái chí thấy hắn không bị khớp, cha cô chẳng có kí lô nào với hắn. Sau đó, khi đang trên giường ngủ ngay trong nhà cô, hắn nói với cô rằng cha cô chỉ là một tay giả tạo điển hình.

Có lẽ Theo đã đánh hơi thấy sự hạ cố của họ. ông thống đốc và vợ tỏ ra thân thiện quá mức, lịch thiệp một cách bất bình thường, rất tôn trọng sự lựa chọn của con gái khi trong bụng đang thầm xót xa vì đám này không “môn đăng hộ đối” chút nào. Bà mẹ thì không mấy lo lắng, bà biết rằng vẻ hấp dẫn của Theo sẽ lạt dần khi con gái mình lớn khôn, ông bố thì đành lộn ruột nhưng cũng cố tỏ ra “dễ thương” quá mức cần thiết, thậm chí với một chính khách luôn cần tỏ ra mềm mỏng, dễ thương. Dù sao đi nữa ông cũng là người bệnh vực cho giai cấp công nhân mà, ấy là theo diễn đàn chính trị của ông, còn bà mẹ là một người tự do có học vấn. Một cuộc tình lãng mạn với Theo chỉ có thể cho Marcy một cách nhìn đời thoáng hơn mà thôi. Trong lúc đó Marcy và Theo đang chung sống và dự định sẽ kết hôn sau khi tốt nghiệp. Theo sẽ viết và dựng những vở kịch của mình. Marcy làm giáo sư văn chương và là nguồn cảm hứng của hắn.

Một sự sắp đặt rất ổn định, bền vững. Hai người trẻ tuổi hình như cũng không ghiền ma túy lắm, quan hệ tình dục chỉ là chuyện nhỏ đối với họ. Thậm chí ông thống đốc đôi lúc “nghĩ quẩn” rằng trong trường hợp tệ nhất, cuộc hôn nhân của chúng ít ra cũng có lợi cho ông trên phương diện chính trị. Đó sẽ là một minh chứng cho công chúng thấy mặc dầu xuất thân từ gia đình theo Tin lành, da trắng, mặc cho trình độ văn hóa, sự nghiệp của mình, ông đã tỏ ra rất dân chủ khi chấp nhận một chàng rể gốc thợ thuyền.

Thôi đuổi không được thì tha làm phước. Hai vợ chồng chỉ mong là Theo sẽ đừng gây thêm phiền toái nữa.

Nhưng tuổi trẻ lại hay trái tính. Đang học năm cuối. Marcy lại đi yêu một anh bạn học rất giàu có và nếu xét về mặt xã hội thì đối với cha mẹ cô dễ chấp nhận hơn nhiều so với Theo. Nhưng cô vẫn muốn giữ Theo như một người bạn. Cô rất hứng thú chơi trò ôm ờ với hai thằng tình nhân mà trên lý thuyết lại không phạm tội ngoại tình. Theo sự thơ ngây của cô, điều đó làm cô thấy mình là hơn hẳn mọi người.

Điều ngạc nhiên là ở phía Theo. Hẳn phản ứng với chuyện đó không phải như một sinh viên Berkely cấp tiến rộng lượng, mà hệt như một tay Ba Lan cổ hủ. Vứt hết tất cả tính cách du mục đầy thi ca, những lời giáo huấn của các giáo sư bình vực cho nữ quyền, cái không khí tự do tình dục ở Berkely, hẳn trở nên ghen tuông dữ dội.

Từ trước tới giờ, Theo luôn tỏ ra là có cá tính mạnh, rất lập dị, đó là một trong những điểm hấp dẫn, trẻ trung của hẳn. Khi trò chuyện, hẳn thường đứng trên phương diện có tính cách mạng mạnh mẽ, rằng hy sinh một trăm người vô tội chỉ là giá quá rẻ để cho được một xã hội tự do trong tương lai. Thế nhưng Marcy biết tổng là Theo chẳng bao giờ làm như vậy. Có lần sau khi đi nghỉ hai tuần trở về nhà, hai người tìm thấy nguyên một lứa chuột mới sinh trên giường. Theo chỉ lẳng lặng đưa cả bọn ra ngoài mà không nở làm đau đến con nào. Marcy lại thấy điều đó thật đáng yêu.

Nhưng khi khám phá ra tên tình nhân kia của Marcy, hẳn đã tát vào mặt nàng. Rồi hẳn òa lên nước nỡ và van xin nàng tha thứ. Nàng cũng tha thứ, nàng thấy những cuộc mây mưa của hai người vẫn còn nóng bỏng và càng nóng bỏng hơn khi giờ đây nàng có ưu thế hơn, khi hẳn biết được sự phản bội của nàng. Nhưng hẳn ngày càng trở nên thô bạo. Hai người cãi lộn liên miên, cuộc sống chung không còn hứng thú nữa, và Marcy dọn đi chỗ khác.

Tình yêu kia của nàng cũng phai nhạt dần. Marcy có thêm vài cuộc phiêu lưu khác. Nhưng nàng và Theo vẫn giữ lại tình bạn và thỉnh thoảng vẫn ngủ chung. Marcy dự định qua miền đông lấy bằng cao học ở một trường trong hệ thống Ivy League. Theo thì xuống Los Angeles viết kịch và tìm việc viết kịch bản phim. Một trong những vở nhạc kịch ngắn của hẳn được một nhóm kịch nhỏ dàn dựng với ba đêm diễn. Hẳn mời Marcy đến xem.

Marcy đã bay đến Los Angeles. Vở kịch tệ đến nỗi nửa số khán giả đã bỏ về. Thế là đêm đó Marcy đã ở lại trong phòng hẳn để an ủi vỗ về. Thực sự về những gì xảy ra đêm đó sẽ không bao giờ được tái hiện lại một cách chính xác. Những gì còn lại, mờ sáng hôm sau mới được biết đến. Theo đã đâm chết Marcy, mỗi hốc mắt là một nhát dao rồi hẳn tự đâm vào bụng mình và gọi cảnh sát. Cảnh sát đến kịp, nhưng chỉ cứu được mạng hẳn, còn Marcy thì quá trễ.

Dĩ nhiên phiên tòa xét xử ở California là một sự kiện thông tin đại chúng xôm tụ nhất. Con gái của thống đốc bang Nevada bị một thi sĩ thuộc giới thợ thuyền, là người yêu của nàng trong ba năm, đâm chết.

Molly Flanders, luật sư biện hộ là một người đặc biệt thành công với những vụ giết người vì tình dục, dù vụ này được biết là vụ hình sự cuối cùng của cô trước khi chuyển sang luật ngành

giải trí. Cô áp dụng chiến thuật cổ điển, đưa ra các nhân chứng cho thấy Marcy đã có ít nhất là sáu người tình, trong lúc Theo tin rằng hai đứa sẽ làm đám cưới với nhau. Cô Marcy giàu có, có địa vị xã hội lại hoang đàng, hư đốn đã lừa gạt nhà viết kịch thuộc giới thợ thuyền chân thành của mình, khiến anh này nổi điên lên. Thay mặt cho thân chủ của mình. Flanders đã kết luận là "ức chế thần kinh tạm thời" dòng chữ thú vị nhất là "anh ta mãi mãi sẽ không chịu trách nhiệm về những gì mình đã làm". Một dòng chữ ắt hẳn sẽ khiến ông Trùm Clericuzio nổi xung thiên ngay.

Trong lúc lấy cung, Theo trông thật thảm hại, cha mẹ hắn vốn là tín cô Cơ đốc sùng đạo, đã ra sức thuyết phục những tu sĩ thế lực nhất ở California giúp đỡ và mấy vị này xác nhận Theo đã bỏ con đường trụy lạc và hiện đã nhất quyết học tập làm linh mục. Người ta cũng nêu ra việc Theo cố tự sát, cho thấy hắn hiển nhiên cũng bị dày vò hối hận lắm rồi. Và thế là chứng minh được hắn mất trí, cứ như thể giết người và mất trí lúc nào cũng kè kè bên nhau. Tất cả những mảnh này đã được Molly Flanders đánh bóng lên bằng những ngôn từ hoa mỹ bóng bẩy nhất, vẽ lên hình ảnh cho thấy Theo có thể đóng góp cho xã hội này đến đâu, nếu như hắn không phải chịu sự trừng phạt vì hành vi ngu xuẩn của nó, do một đứa con gái suy đồi đạo đức gây ra, kẻ đã phá nát trái tim người thợ của nó là một cô gái giàu có, sống buông thả, chẳng may vẫn số thôi.

Molly Flanders rất yêu thương những bồi thẩm ở California. Những người có đủ trí thông minh và học vấn để hiểu ra những oan trái của các bi kịch tâm lý, do đó thấm đẫm cái nền văn hóa "cao cấp" của tuồng hát, phim ảnh, văn chương, lòng họ cứ là dâng tràn thương cảm. Khi Flanders đã giải quyết xong bồi thẩm đoàn thì kết quả không còn gì nghi ngờ nữa. Theo được tuyên bố vô tội vì lý do khủng hoảng tâm thần tạm thời. Ngay lập tức nó ký hợp công trong bộ phim nhiều tập kể lại đời nó, không phải là vai chính mà là một nhân vật phụ, hát những bài chính nó sáng tác để nối kết lại toàn bộ câu chuyện. Nhưng kết cuộc đối với viên thống đốc Wawen, cha của cô gái thì lại vô cùng thảm hại. Gronevelt nhìn công sức hai mươi năm đầu tư của mình đổ xuống sông biển hết, và Wawen đã tuyên bố với Gronevelt là ông sẽ không ra tái tranh cử nữa. Thâu tóm quyền lực để làm chi, khi bất kỳ một tên da trắng hạ tiện chó đẻ nào cũng có thể đâm con gái mình đến chết, gần như cắt lìa đầu con bé mà nó vẫn cứ nhơn nhơn sống? Đau khổ hơn nữa là đứa con yêu quý của mình lại được đưa lên báo chí, truyền hình như một con điểm ngu ngốc, chết đáng kiếp.

Trong cuộc đời, có những bi kịch mà ta không thể nào vực dậy nổi, và đối với viên thống đốc thì đây chính là một bi kịch trong những bi kịch đó. Hắn ở lì tại Xanadu càng lâu càng tốt, nhưng không còn là con người vui tính trước đây nữa. Hắn không thú vị với đám gái nhả hay tiếng xúc xắc lăn, chỉ nốc rượu và đánh gôn. Điều này đặt ra cho Gronevelt một vấn đề vô cùng nan giải.

Gronevelt cảm thông sâu sắc với vấn đề của viên thống đốc. Người ta không thể vun vén, chăm chút cho một người trong hơn hai mươi năm, dù chỉ vì tư lợi mà lại không có cảm tình gì với người đó. Nhưng sự thật là già từ chính trường, thống đốc VValter Wawen không còn là một quân bài chủ chốt nữa, sẽ không có tiềm lực gì hết trong tương lai. Hắn chỉ còn là một người đang tự hủy hoại mình bằng men rượu. Khi đánh bạc hắn lại thả tâm hồn đầu đầu, đến nỗi hiện nay Gronevelt đã ghi lên tới hai trăm ngàn tiền nợ. Vậy là đã đến lúc không thể để cho viên thống đốc sử dụng tòa biệt thự nữa. Dĩ nhiên ông ta sẽ được một phòng sang trọng trong khách sạn, nhưng điều đó có nghĩa như một sự giáng cấp, và trước khi "ra tay" Gronevelt đã thử phục hồi thống đốc lần cuối.

Gronevelt thuyết phục viên thống đốc chơi gôn với mình vào một buổi sáng. Để đủ bốn tay, hắn kêu thêm Pippi De Lena và Cross. Viên thống đốc từ xưa đến nay vẫn ưa cái lạnh hải hươc

thô lộ của Pippi còn Cross là một chàng thanh niên điển trai và lịch sự đến mức những bậc cha chú đều rất thích có nó ở bên mình. Chơi xong họ cùng vào biệt thự của viên thống đốc để ăn trưa dù đã hơi muộn.

VVavven đã sụt cân đáng kể và hình như không còn tự hào gì về mình nữa. Hắn bận một bộ đồ thể thao cáu bẩn và đội một cái mũ đã cầu có biểu tượng của Xanadu. Râu ria tua tủa không chịu cạo, hắn cười luôn nhưng không phải nụ cười của một chính khách mà như là một cái nhả miệng nham nhở, xấu hổ, Gronevelt để ý thấy hàm răng của hắn vàng khè và lúc đang say là nè. Gronevelt quyết định ra tay. Lão nói:

- Ông thống đốc này, ông đang làm gia đình ông, bạn bè, và dân Nevada thất vọng đấy. Ông không thể tiếp tục như thế này được.

- Được chứ - VValter là nè - Mặc kệ dân chúng Nevada. Đứa nào quan tâm tới tôi nào.

Gronevelt nói:

- Tôi, tôi quan tâm tới ông. Tôi sẽ gom tiền, và ông sẽ ra tranh cử thượng viện kỳ tới.

- Tại sao tôi phải làm như thế chứ? - Hắn đáp lại - ở cái đất nước chó má này, điều đó chẳng có ý nghĩa gì sất. Tôi - thống đốc của bang Nevada vĩ đại - thế mà thằng nhóc chó má kia đâm chết con gái tôi mà vẫn êm ru. Và tôi, tôi phải đưa mặt ra chịu đựng. Người ta đùa cợt về con gái tôi và cầu nguyện cho thằng giết người đó. Mấy người biết tôi cầu gì không? cầu cho một trái bom nguyên tử dọn sạch cái đất nước chó chết này đi và nhất là có bang California kia.

Trong khi đó Pippi và Cross vẫn nín thinh. Cả hai có hơi bàng hoàng trước sự quyết liệt của viên thống đốc. Và cả hai cũng hiểu là Gronevelt đang cố lái tới mục đích nhất định nào đó.

- Ông phải quên hết đi - Gronevelt nói - Đừng để cái bi kịch đó huỷ hoại đời mình.

Giọng ngọt ngào giả tạo của lão đến thánh nghe cũng bực mình.

Viên thống đốc ném cái mũ đã cầu ra xa rồi tự rót thêm một ly whisky nữa ở quầy rượu.

- Tôi không thể quên được - đếm đếm tôi nằm trợn trừng mắt mà mơ cái cảnh được bóp cái đầu khốn nạn đó cho hai con mắt nó lồi ra ngoài. Tôi muốn đốt nó, muốn chặt tay nó, chặt chân nó, và tôi muốn nó cứ phải sống để làm đi làm lại mãi cái cảnh đó.

Hắn nhìn họ cười khờ dại, ngả nghiêng như muốn té. Họ có thể thấy hàm răng vàng ớn và mùi hôi thối xông ra từ miệng hắn.

Rồi Wawen có vẻ tỉnh táo hơn, giọng trầm xuống, hắn thủ thủ như đang tâm sự:

- Các người có thấy nó đâm con nhỏ như thế nào không? - Đám xuyên qua hai con mắt. Lão chánh án không cho tụi bồi thẩm xem hình. Phi lý, bất công. Nhưng tôi, bố của con bé thì xem được. Và rồi cái thằng ranh Theo đó được tự do, miệng cười khinh khinh ngạo mạn. Nó đâm xuyên con mắt con gái tôi, thế mà mỗi sáng thức dậy nó lại được ngắm mặt trời mọc. Ôi, ước gì tôi có thể giết sạch bọn chúng - thằng thẩm phán - bọn bồi thẩm, tụi luật sư. Tất cả lũ chúng nó.

Hắn rót, đầy ly rồi lồng lộn đi đi lại lại trong phòng, miệng tả nhải lung tung mọi thứ:

- Tôi không thể nào xuất hiện và tán dóc về nhưng thứ mà mình không còn tin nữa. Chừng nào thằng con hoang trời đánh còn sống. Nó ăn tối chung bàn với tôi vợ tôi và tôi đối xử với nó như một con người, dù chẳng ưa gì nó. Chúng tôi bấm bụng tươi cười niềm nở với nó, chưa bao giờ chúng tôi phải làm trò hề cả. Chúng tôi cho nó vào nhà, cho nó lên giường ngủ với con gái mình. Trong khi đó thì nó cười vào mặt tôi. Nó rửa thắm: là thống đốc thì làm đếch gì? Tao có thể đâm con gái mày bất cứ lúc nào và chúng mày làm gì được tao. Tao sẽ triệt hết chúng mày. Tao sẽ ngủ với con gái chúng mày, rồi giết nó mà vẫn phây phây ra đấy - Wawen loạn choạng ngã, nhưng Cross đã nhanh nhẹn bước tới đỡ hắn. Viên thống đốc ngược lên nhìn cái trần nhà

trang trí những thiên thần hồng hào, những vị thánh mặc đồ trắng muốt - Tôi muốn nó chết - hần nói rồi òa lên khóc - Tôi muốn nó chết.

Gronevelt vẫn trầm tĩnh:

- VValter này, mọi sự rồi sẽ qua hết. Hãy để thời gian làm việc đó. ông phải ra tranh cử vào thượng viện, ông vẫn còn những năm tháng tốt nhất ở phía trước, ông vẫn có thể làm được nhiều thứ.

VVavven vùng mình khỏi Cross rồi lăm lè nói với Gronevelt: "ông không thấy là tôi vẫn không được kể cho ai biết, kể cả vợ tôi, rằng mình thực sự cảm thấy thế nào ư. Tôi cảm thấy căm thù. Còn chuyện nữa. Dân chúng đi bầu đã khinh bỉ tôi, chúng cho tôi là một tên ngốc đón hèn, một người để cho con gái bị giết chết mà không trả thù được. Ai mà còn tin tưởng giao sự thịnh vượng của bang Nevada trù phú cho một kẻ như thế chứ? - Giờ thì hần đổi giọng mĩa mai - Cái thằng chó đó có thể dễ dãi cử hơn tôi nữa ấy chứ - Hần im lặng một chút - Thôi bỏ đi... tôi chẳng tranh cử tranh kiệt gì

Gronevelt chăm chú quan sát hần. Lão đánh hơi được điều gì đó mà Pippi và Cross không biết. Nỗi đau khổ tột cùng như thế thường đưa đến những yếu mềm. Nhưng Gronevelt đã quyết định thử một phen. Lão hỏi:

- VValter này, ông sẽ ra tranh cử nếu tên đó bị trừng phạt chứ, ông sẽ trở lại là con người cũ chứ?

Viên thống đốc ra vẻ không hiểu. Hần chậm chậm đưa mắt lướt qua Pippi và Cross, rồi nhìn chằm chằm vào mặt Gronevelt. Gronevelt nói với Pippli và Cross:

- Hai người đợi tôi trong văn phòng.

Pippi và Cross biến gấp. Chỉ còn hai người ở lại với nhau, Gronevelt nghiêm giọng hỏi:

- VValter, đây là lần đầu tiên trong đời mình, ông và tôi phải thắng thắn với nhau. Chúng ta đã biết nhau hơn hai mươi năm, và ông có bao giờ thấy tôi sơ xuất hỏ miệng điều gì chưa? Nếu vậy thì trả lời đi. Sẽ an toàn tuyệt đối. Ông sẽ ra tranh cử lại nếu thằng nhóc đó mất xác chứ?

- Viên thống đốc đi lại quầy rượu rót một ly whisky, nhưng hần không uống. Hần mỉm cười:

- Tôi sẽ ghi tên tranh cử, sau cái ngày đi dự đám tang nó để tỏ lòng tha thứ của mình - Cử tri của tôi sẽ thích điều đó lắm.

Gronevelt nhẹ nhõm cả người. Vậy là xong, lão nghiêm mặt trở lại: "Nhưng trước hết ông phải đi nha sĩ đã", lão nói với viên thống đốc: "Để cho hần tây uế cái hàm răng cái mả của ông đi đã".

Pippi và Cross đang chờ Gronevelt quay lại trong phòng làm việc của lão ở tầng thượng. Lão dẫn hai người vào phòng khách để cả bọn cảm thấy thoải mái hơn. Rồi kể lại những gì xảy ra.

- Lão thống đốc ôn chứ? - Pippi hỏi.

- Hần không say đâu, chỉ làm bộ thôi - Gronevelt đáp - Hần trao cho tôi thông điệp, không để một giọt nước dính vào tay lão.

Pippi bảo: "Vậy thì tối nay tôi phải bay về miền Đông, cần phải được nhà Clericuzio ô Kê chứ?".

- Nói với họ là tôi nghĩ tay thống đốc sẽ đi tới cùng được đấy - Gronevelt nói: "Tới tận đỉnh vinh quang đấy. Được vậy, hần sẽ là người bạn vô giá của chúng ta".

- Giorgio và ông Trùm sẽ hiểu ra - Pippi nói - Tôi sẽ trình bày mọi việc và chắc sẽ được sự đồng ý.

Gronevelt nhìn Cross mỉm cười. Rồi quay sang Pippi, lão nhẹ giọng:

- Pippi này, tôi nghĩ đã đến lúc Cross phải gia nhập Gia đình rồi. Tôi nghĩ nên cho nó bay với anh.

Nhưng Giorgio Clericuzio quyết định qua miền Tây. Hắn muốn được nghe chính Gronevelt báo cáo. mà Gronevelt thì mười năm nay chẳng đi đâu hết.

Giorgio và các vệ sĩ của hắn được thu xếp ở trong một tòa biệt thự, dù hắn không phải là một tay chơi sộp Gronvevel biết thế nào là ngoại lệ. Lão đã không giao biệt thự cho những chính khách đầy quyền uy, những ông trùm tài chính, những minh tinh nổi tiếng nhất ở Hollyvwood, cho những giai nhân đã ngủ với lão, và kể cả bạn bè thân thích nhất, kể cả Pippi De Lena. Nhưng lão phải cho Giorgio, dù thừa biết Giorgio ưa khắc khổ và không thực sự biết thưởng thức nhưng món xa xỉ độc đáo đó. Những dấu hiệu, cử chỉ kính trọng đều được tính toán cả, nếu chỉ một sơ xuất, dù nhỏ đến đâu, cũng sẽ được tính sổ vào một ngày nào đó.

Họ họp ở biệt thự gồm Giorgio, Gronevelt, Pippi.

Gronevelt giải thích mọi chuyện:

- Tay thống đốc này có thể là công cụ rất có giá trị đối với Gia đình - lão nói - Nếu hắn phục hồi được thì có thể đạt được mọi thứ. Đầu tiên là thượng nghị sĩ. Kế đến là Tổng thống. Đến khi đó thì chuyện hợp pháp hóa trò cá cược thể thao trên toàn nước Mỹ sẽ dễ như trở bàn tay. Điều đó trị giá hàng tỉ đối với Gia đình và số đó không phải là tiền bẩn mà sẽ là tiền sạch. Tôi cho đó là điều chúng ta nên làm.

Tiền sạch bao giờ cũng giá trị hơn nhiều so với tiền bẩn. Nhưng phẩm chất hàng đầu của Giorgio là không bao giờ hắn hấp tấp đưa ra những quyết định liều lĩnh: "Hắn có biết là anh có liên hệ với chúng tôi không?".

- Dĩ nhiên là không - Gronevelt đáp - Nhưng chắc chắn cũng có nghe đồn đại rồi. Hắn đâu có ngốc. Tôi đã giúp hắn một số tiền, hắn dư biết là một mình tôi không thể nào thực hiện nổi. Hắn cáo già lắm. Hắn chỉ nói là sẽ ra tái cử nếu thắng nhóc "ngủm". Hắn không yêu cầu tôi làm gì cả. Một thằng điểm chúa. Hắn không say tới mức độ đó đâu. Tôi nghĩ là hắn đã sắp xếp mọi thứ. Hắn thật lòng tìm tới mình nhưng cũng phải vờ vịt chứ. Hắn không tính được cách háo thù nhưng biết là tôi có thể làm được điều gì đó. Hắn đang đau khổ, nhưng cũng lên kế hoạch đầy đủ - Lão dừng lại một chút - Nếu chúng ta làm xong, hắn sẽ ra tranh cử vào thượng viện và sẽ trở thành ông nghị của chúng ta.

Giorgio đi đi lại lại, trong phòng vẽ bôn chồn né những bức tượng chễm chệ trên bệ, né phòng tắm hơi có giăng màn mà ánh cấm thạch như muốn rơi xuyên qua tòa nhà. Hắn nói với Gronevelt:

- Ông đã hứa với hắn mà chưa được sự đồng ý của chúng tôi à?

- Đúng - Gronevelt đáp - Đó là để thuyết phục hắn. Tôi phải tỏ ra tích cực để cho hắn thấy hắn vẫn còn quyền lực. Hắn vẫn có thể điều khiển mọi chuyện và để hắn bị quyến rũ bởi sự trở lại của quyền lực.

Giorgio thở dài:

- Tôi ghét ba cái vụ này lắm. Pippi cười, Giorgio thì lúc nào cũng ồm ồm. Chính hắn đã ra tay dọn sạch nhà Santadio với một sự tàn bạo khiến cả ông Trùm cũng thấy tự hào.

- Tôi nghĩ vụ này ta cần trình độ của Pippi - Gronevelt nói - Và tôi cho là đã đến lúc để con trai anh ấy, Cross, gia nhập Gia đình.

Giorgio nhìn Pippi:

- Anh nghĩ là Cross đã sẵn sàng chưa? - Hắn hỏi.

Pippi nói:

- Nó đã hưởng bổng lộc nhiều rồi, đã đến lúc phải tự kiếm ăn thôi.
- Nhưng nó sẽ làm chứ? - Giorgio hỏi - đó là một bước ngoặt quan trọng đó.
- Tôi sẽ nói chuyện với nó - Pippi nói - Nó sẽ làm.

Giorgio quay sang Gronevelt:

- Chúng ta làm việc này là vì lão thống đốc đó, nhưng lỡ nó bỏ rơi chúng ta thì sao? Chúng ta liều mạng để hưởng được cái cửt gì. Thân danh làm tới thống đốc bang Nevada, vậy mà khi con gái bị giết chỉ biết thở than khóc lóc. Đồ hoạn quan ấy thì làm được trò gì.
- Hẳn có làm đấy chứ, hẳn tới tìm tôi - Gronevelt nói - Anh phải hiểu những người như tay này. Thế là hẳn đã liều mình lắm rồi.
- Vậy hẳn sẽ theo ta tới cùng chứ? - Giorgio hỏi.
- Chúng ta sẽ phải dành cho hẳn những việc lớn thật sự - Gronevelt nói
- Tôi đã làm ăn với hẳn hơn hai mươi năm rồi. Tôi bảo đảm hẳn sẽ theo, nếu ta biết cách. Hẳn biết luật chơi và thông minh.

Giorgio nói: "Pippi này, phải làm sao cho nó có vẻ như một tai nạn. Vụ này sẽ xôn xao lắm đấy. Chúng ta phải tránh cho tay thống đốc những xầm xì bàn ra tán vào của các địch thủ hay của báo chí và truyền hình."

Grovenelt nói: "Đúng vậy, quan trọng là không có gì dính líu đến thằng cha thống đốc hết".

Giorgio nói: "Có lẽ điều này quá hóc búa cho Cross "kiếm điểm" đó".

- Không, rất tốt cho nó.

- Pippi nói. Và không ai phản đối gì nữa. Pippi là người chỉ huy trong lĩnh vực này. Hẳn đã tự chứng minh trong nhiều vụ đại loại như vậy, đặc biệt là trong cuộc chiến qui mô với nhà Santadio. Hẳn vẫn thường nói với Gia đình Clericuzio: "Chính tôi trực tiếp hành động, nếu có kẹt gì tôi muốn đó là lỗi của tôi, không của ai khác".

Giorgio vỗ tay: "Được rồi, cho tiến hành đi. A... này, sáng mai chơi gôn được không? Tối mai tôi phải đi công chuyện ở L.A và ngày mốt sẽ về miền Đông. Pippi báo cho tôi biết anh cần đưa nào trong khu Bronx tiếp tay và Cross có tham gia không".

Chỉ cần nghe như thế Pippi biết rằng Cross sẽ kkkhoong bao giờ lọt vào vận bên trong của gia đình Clericuzio nếu nó từ chối chiến dịch này.

Chơi gôn đã trở thành đam mê của thế hệ Pippi trong Gia đình ; ông Trùm đã mĩa mai: "đó là một môn dành cho những nam tước Brugliones".

Chiều hôm đó Pippi và Cross có mặt trên sân gôn của Xanadu. Họ không đi xe, Pippi thích cuộc bộ để giãn gân cốt và hưởng hết cái tĩnh lặng trên sân cỏ.

Ngay lỗ số chín có một vườn cây và hàng ghế. Họ ngồi xuống.

- Cha sẽ không sống đời được - Pippi nói - Và con thì phải làm ăn kiếm sống. Chi nhánh thu nợ kiếm cũng khá nhưng khó giữ lắm. Con phải gắn chặt với Gia đình thôi.

Pippi đi chuẩn bị mọi thứ cho Cross, đã cho nó thực hiện những vụ đòi nợ khó nuốt mà buộc nó phải "động tay động chân" và phải "nặng lời", đã đưa nó vào trong những câu chuyện của Gia đình, mà hẳn nắm rất rõ tình hình thực tế. Pippi kiên nhẫn chờ thời điểm thích hợp, chờ một mục tiêu không khó xử cho Cross vì vấn đề tình cảm.

Cross nhẹ giọng: "Con hiểu".

Pippi nói: "Thằng đó đã giết chết con của ông thống đốc, một thằng chó mạt rệp, và nó đã thoát một cách an toàn, vô sự. Như thế là không đúng".

Cross thấy thích thú cái trò "tâm lý chiến" của cha mình: "Và ông thống đốc là bạn của chúng ta" - hẳn tiếp lời cha.

"Đúng" Pippi nói: "Cross, hãy nhớ là con có quyền từ chối. Nhưng cha muốn con giúp cha một tay trong công việc mà cha phải thực hiện này".

Cross đưa mắt nhìn ra thảm cỏ uốn lượn chập chùng phía dưới những lá cờ bất động trong bầu không khí sa mạc, những rặng núi bằng bạc xa xa, bầu trời phản chiếu những ánh đèn néon ở dưới phố mà nó không thể thấy được. Nó biết cuộc đời mình sắp đổi thay và trong một khoảnh khắc, nó thấy sợ:

- Nếu con không thích vụ này thì con vẫn có thể làm việc cho bác Gronevelt mà.

Nó nói, những đặt tay lên vai cha để cho ông biết nó chỉ nói đùa.

Pippi nhe răng với con:

- Công việc này là vì Gronevelt. Con đã thấy ông ấy với viên thống đốc rồi đấy. Và chúng ta sẽ thực hiện ước mơ của ông ấy thôi. Gronevelt đã phải chờ Giorgio đồng ý và cha đã nói là con sẽ giúp.

Xa xa bên một bãi cỏ, Cross thấy bốn người đang chơi gôn, hai phụ nữ, ba đàn ông mờ mờ ảo ảo giống như phim hoạt hình dưới mặt trời sa mạc này "Con phải tự kiếm ăn". Nó nói với cha. Nó biết phải đồng ý hoặc là phải sống một cuộc đời hoàn toàn khác hẳn. Mà nó lại yêu cuộc sống đang có, thích làm việc cho cha, quanh quẩn ở Xanadu theo chỉ dẫn của Gronevelt, thích những cô vũ công xinh đẹp, mê những tờ giấy bạc dễ kiếm, và cảm giác đầy quyền lực. Và một khi đã làm xong vụ này, nó sẽ không bao giờ phụ thuộc vào số mệnh của những con người bình thường khác nữa.

- "Cha sắp xếp mọi thứ", Pippi nói. "Cha sẽ theo con mọi nơi, sẽ không có gì nguy hiểm đâu. Nhưng người bóp cò phải là con".

Cross đứng dậy. Nó có thể thấy những lá cờ phấp phới trên mái những biệt thự, dù ở sân gôn này chẳng có lấy một tí gió. Lần đầu tiên trong cuộc đời non trẻ của mình, nó cảm thấy đau đớn phải đánh mất mãi mãi một thế giới. "Con đi theo cha". Nó nói.

Trong ba tuần sau đó, Pippi truyền nghề cho Cross. ông giải thích rằng họ đang chờ toán thám sát báo cáo về thằng Theo. Những đi lại, thói quen và những bức hình mới nhất của hắn. Một toán hành động gồm sáu tên từ khu Bronx ở New York đang vào vị trí ở Los Angeles, nơi Theo đang sinh sống. Toàn bộ kế hoạch dựa trên đám thám sát. Và Pippi triết lý:

- Đây là một vụ làm ăn. Con phải hết sức phòng ngừa bị chìm xuống. Bất cứ kẻ nào cũng có thể cho kẻ khác gục. Điểm mấu chốt là không bao giờ để bị tóm. Bị bắt là tội lỗi. Và đừng bao giờ nghĩ tới những liên hệ cá nhân. Tay đầu não hãng General Motors sa thải năm chục ngàn công nhân, đó chính là làm ăn. Lão ta không hề muốn hủy hoại cuộc sống của họ, nhưng lão phải làm. Thuốc lá giết chết hàng ngàn người nhưng người ta làm được gì nào? Có người muốn hút và người ta không thể đóng cửa một ngành để ra hàng tỷ đô la. Súng ống cũng vậy thôi, ai cũng có một khẩu, người ta bắn vào nhau, nhưng đó là ngành công nghiệp một tỷ đô la, con không thể loại trừ được. Con làm được gì? Người ta phải kiếm miếng ăn. Và đó là vấn đề hàng đầu. Lúc nào cũng vậy. Nếu không tin thì cạp đất mà ăn.

Gia đình Clericuzio rất nghiêm ngặt. Pippi nói với Cross: "Làm việc gì con cũng phải đợi người ta ô kê. Con không thể xách súng nã vào người khác chỉ vì họ nhổ nước bọt vào giày của con.

Gia đình luôn bên con, vì họ có thể làm cho con “miễn nhiễm” với nhà tù”.

Cross lặng nghe và chỉ hỏi một câu:

- Giorgio muốn cho như có vẻ một vụ tai nạn, vậy chúng ta làm sao đây?

Pippi cười lớn:

- Đừng bao giờ để người khác bảo mình phải thực hiện chiến dịch của mình như thế nào. Họ mặc kệ chúng ta. Họ cho ta biết họ kỳ vọng điều gì nhất, và ta làm những gì tốt nhất cho ta. Và tốt nhất là đơn giản, cực kỳ đơn giản. Nhưng khi “màu mè” thì phải cực kỳ chi tiết, kỹ lưỡng.

Khi có báo cáo của thám sát, Pippi buộc Cross xem xét mọi dữ kiện. Một vài tấm hình chụp Theo, chụp xe hấn với cả bảng số. Một tấm bản đồ đường hấn đi từ Brentwood đến Oxnard thăm con bồ. Cross nói với cha:

- Hấn vẫn còn có thể có bồ ư?"

Pippi nói: "Nếu chúng nó thích con, con muốn gì chẳng được. Nhưng khi đã không thích, có biến chúng thành nữ hoàn nước Anh thì chúng cũng ị vào mặt con"

Pippi bay đến L.A để sắp xếp toán lính hành động của mình. Hai ngày sau hấn trở về và cho Cross biết.:

- “Tối mai”.

Ngày hôm sau, trước khi mặt trời mọc. Pippi bảo Cross hãy thư giãn. Cross như bị thôi miên trước buổi bình minh rực rỡ dường như nung nóng cả sa mạc chảy thành một dòng sông vàng, đang bập bềnh vỗ sóng dưới chân dãy Sierra Nevada tím đẫm xa. Nó thấy bồn chồn cả người. Nó muốn hoàn tất công việc cho rồi.

Họ đến một căn nhà của Gia đình ở Pacific Palisades, nơi một nhóm sáu tên từ khu Bronx đang chờ sẵn, ở trước lối đi là một chiếc xe đánh cắp đã được sơn lại và gắn biển số giả. Trong nhà cũng có nhiều khẩu súng không gốc gác mà chúng sẽ sử dụng.

Cross ngăn người trước sự sang trọng của ngôi nhà. Từ đây nhìn băng qua xa lộ hướng về phía biển thì thật là tuyệt, có một hồ bơi và một hàng hiên tắm nắng rộng thênh thang. Trong nhà có sáu phòng ngủ. Mấy tên trong toán hình như biết Pippi rất rõ. Nhưng chúng không được giới thiệu với Cross và ngược lại.

Họ còn mười một giờ trước khi chiến dịch bắt đầu lúc nửa đêm. Không đếm xỉa gì đến chiếc tivi khổng lồ trong nhà, những tên kia gầy một sòng bài ở hàng hiên, cả bọn chỉ độc manh quần tắm. Pippi cười với Cross và

- Khỉ thật, ta quên bég cái hồ bơi này rồi.

- “Ồn thôi,” Cross nói "Bố con mình có thể mặc quần soọc mà hơi". Căn nhà rất biệt lập, với hàng cây to lớn và một hàng rào bao quanh che chắn.

- "Chúng ta có thể tắm tròng", Pippi nói, "Không ai thấy đâu trừ mấy chiếc trực thăng, mà chúng nó chỉ nhắm bọn phụ nữ đang tắm nắng bên ngoài những căn nhà sàn của chúng thôi"

Hai bố con bơi lội và tắm nắng một vài tiếng rồi dùng bữa do một tên trong bọn kia chuẩn bị. Bữa ăn hôm có bò nướng ở chỗ hàng hiên tắm nắng, món rau trộn. Mấy tên kia uống vang đỏ trong lúc ăn, nhưng Cross chỉ uống một chai sô đa. Nó để ý thấy mấy tên kia ăn uống rất dè dặt.

Ăn xong, Pippi đưa Cross đi thám thính trên chiếc xe đánh cắp. Họ tới nhà hàng kiểu Viễn Tây và xuôi phía đại lộ bờ Thái Bình Dương đến tiệm cà phê nơi họ sẽ gặp Theo. Các báo cáo thám sát cho biết vào nhưng tối thứ tư, trên đường đi Oxnard, Theo đã có thói quen tạt vào nhà hàng trên đại lộ Thái Bình Dương để uống cà phê và ăn tí thịt muối và trứng. Rồi hấn sẽ lên đường

khoảng một giờ sáng. Đêm đó, một nhóm thám sát gồm hai tên theo đuôi Theo và gọi điện báo về chừng nào hắn lên đường.

Trở về nhà, Pippi ôn lại mọi thứ với những tên kia, sáu người sẽ đi ba xe, một xe chạy trước họ, một chiếc bọc hậu, còn chiếc thứ ba đậu tại bãi nhà hàng và sẵn sàng trong trường hợp khẩn cấp.

Cross và Pippi ngồi ở hàng hiên chờ điện thoại. Trên lối đi có đậu năm chiếc xe toàn đen, dưới ánh trăng, chúng sáng như những con bọ hung, sáu tên trong khu Bronx vẫn tiếp tục sát phạt nhau, chỉ ăn nhưng đồng bạc năm xu, mười xu và hai mươi lăm xu. Cuối cùng thì mười một giờ ba mươi cũng nhận được phân. Theo đang trên đường từ Brentwood đến nhà hàng. Sáu tên vào trong xe và tới những vị trí đã định sẵn. Pippi và Cross lên chiếc xe đánh cắp và đợi thêm mười lăm phút nữa trước khi lăn bánh. Trong túi áo vét của Cross có một khẩu hai mươi hai nhỏ mà dù không có ống giam thanh cũng chỉ nổ một tiếng nhỏ đanh và gọn. Pippi mang một khẩu Glock mà khi bắn nó khá lớn. Kể từ khi bị bắt về tội giết người, Pippi bỏ luôn không thèm gắn ống giam thanh. Khi hai người đến bãi đậu xe nhà hàng, họ có thể thấy xe của Theo đã đậu ở đó rồi. Pippi để xe đậu kế chiếc xe đó. Rồi hắn tắt máy, tắt đèn và ngồi chờ trong bóng tối. Bên kia xa lộ bờ Thái Bình Dương là đại dương mờ ảo, với những vệt cát vàng rực do ánh trăng rọi xuống. Họ thấy một chiếc trong ê kíp của mình đang ở đầu phía kia của bãi đậu. Họ biết rằng còn hai chiếc nữa đang sẵn sàng ở vị trí trên xa lộ chờ hộ tống họ an toàn trở về nhà, sẵn sàng cắt đứt nhưng kẻ nào bám theo và chặn đứng bất kỳ những rắc rối nào trước mặt họ.

Cross nhìn đồng hồ mười hai giờ ba phút. Phải chờ thêm mười lăm phút nữa. Thành linh Pippi hất vai Cross nói: "Nó ra sớm, đi".

Cross thấy bóng một người từ nhà hàng bước ra hiện rõ dưới ánh sáng đèn nơi cửa. Nó sừng sốt vì vẻ mặt trẻ con đáng mảnh dẻ thấp người, những lọn tóc xoắn trên khuôn mặt gầy nhợt nhạt. Trông Theo quá yếu ớt so với hình ảnh một tên sát nhân.

Cả hai đều ngạc nhiên, thay vì về phía xe, Theo tránh xe cộ qua lại, băng qua xa lộ bờ Thái Bình Dương, ở bên kia đường hắn chậm rãi tản bộ ra tận mép nước trên bờ biển. Hắn đứng đó ngắm biển, mặt trăng vàng đan đậm đường chân trời ở tít ngoài khơi. Rồi hắn quay lại, băng qua đường vào bãi đậu xe. Nó để cho nước biển trào đến chân. Đôi giày đúng một của nó ướt sũng.

Cross chậm chậm là khỏi xe. Theo đi thẳng về phía nó. Nó chờ Theo đi ngang qua mình, rồi mỉm cười lịch sự nhường chỗ cho Theo vào trong xe. Khi Theo

đã yên vị, Cross rút súng ra. Đang chuẩn bị nổ máy, đã hạng kiếng xuống, theo ngược mắt nhìn lên, canh gác trước bóng người. Vào đúng lúc đó, Cross bóp cò, hai đứa nhìn thẳng vào mắt nhau. Theo cứng người lại lúc viên đạn đập vào mặt nó, khuôn mặt ngay lập tức biến thành cái mặt nạ đầm máu, hai mắt lồi ra. Cross giựt cửa xe ra và nã thêm một viên nữa ngay trên sọ của Theo. Máu xịt vào mặt nó, rồi nó ném một túi ma túy vào sàn xe của Theo. Nó đóng sầm cửa lại. Pippi đã nổ máy xe lúc Cross bóp cò. Pippi mở cửa xe và Cross nhảy vào. Theo kế hoạch nó không bỏ lại súng. Điều đó làm cho có vẻ một vụ được sắp đặt sẵn hơn là một vụ mua bán ma túy bị "thúi heo".

Pippi lái xe ra khỏi bãi và chiếc xe bọc hậu nhanh chóng bám sau họ. Hai đứa dẫn đường cũng lao vào vị trí. Và năm phút sau, họ đã về tới ngôi của của Gia đình. Sau đó mười phút, Pippi và Cross đã ở trong xe của Pippi hướng về Vegas. Toán hành động sẽ lo phi tang chiếc xe ăn cắp và khẩu súng. Khi họ đi ngang nhà hàng thì vẫn chưa thấy có dấu hiệu gì cho thấy cảnh sát ra tay. Rõ ràng là xác Theo chưa được phát hiện. Pippi bật radio trên xe và nghe bản tin. Không có gì cả. "Tuyệt lắm:", Pippi nói, "Khi hoạch định đúng, mọi chuyện luôn hoàn hảo". Lúc về đến Vegas thì mặt trời đang lên. Cả sa mạc là một đại dương rực đỏ u sầu. Cross không bao giờ

quên được chuyển xe bằng ngang sa mạc đỏ, xuyên qua màn đêm, xuyên qua ánh trăng trải dài bất tận. Rồi mặt trời lên và một lúc sau những ánh sáng đèn néon của đường phố vegas rực sáng như một cái đèn pha báo hiệu an toàn, như chợt tỉnh khỏi một cơn ác mộng. Vegas không bao giờ có màn đêm.

Và ngay đúng thời điểm đó, người ta tìm thấy cái xác của Theo, với gương mặt ma quái dưới ánh bình minh nhợt nhạt. Lập tức công luận tập trung vào sự kiện. Theo đang sở hữu một lượng cô - ca - in trị giá nửa triệu đô la. Rõ ràng đây là một vụ buôn ma túy. Ngài thống đốc hoàn toàn "trong trắng".

Cross đã học được nhiều thứ từ sự kiện này. Đó là vụ số ma túy hẵn bỏ lại xe Theo trị giá không quá mười ngàn đô, nhưng chính quyền nâng lên tới nửa triệu, do slaf việc ngài thống đốc được ca ngợi không tiếc lời, khi lão gởi lời chia buồn tới gia đình Theo, đó là chỉ trong một tuần các phương tiện truyền thông thôi không nhắc tới chuyện này một lần nào nữa.

Pippi và Cross được triệu tập về miền Đông để gặp Gia đình. Giorgio đã tuyên dương cả hai vì chiến dịch thông thình và hoàn hảo, không hề đề cập đi việc Gia đình muốn chuyện đó phải trông có vẻ như là một tai nạn. Và Cross cũng ý thức được qua chuyến đi rằng Gia đình Clericuzio đối với nó với sự nể vì dành cho Cây Búa của Gia đình. Bằng chứng trước nhất cho điều này là Cross được hưởng một khoảng phần trăm từ số lợi tức cò bạc Tại Las Vegas, hợp pháp cũng như không hợp pháp. Ai cũng hiểu rằng giờ đây nó cũng là một thành viên chính thức trong Gia đình, và sẽ được gọi thi hành nhiệm vụ trong những vụ đặc biệt với khoản thưởng dựa trên mức độ nguy hiểm của kế hoạch.

Gronevelt cũng nhận được phần thưởng xứng đáng sau khi Wawen được bầu làm thượng nghị sĩ. Hẳn lánh mặt một tuần ở khách sạn Xanadu. Gronevelt giao cho hẵn một biệt thự và đến chúc mừng thắng lợi.

Thượng nghị sĩ Wawen lại ngựa quen đường cũ, hẵn đánh bạc suốt và thắng lợi, lại thường tổ chức những bữa ăn tối nho nhỏ với bọn gái nhảy của khách sạn Xanadu. Dường như hẵn hoàn toàn bình phục. Trước đó chỉ bị khủng hoảng chút xíu. Hẵn nói với Gronevelt:

- Alíred này, ông sẽ có một tấm ngân phiếu để trắng.

Gronevelt mỉm cười:

- Thăng nào dám mang những tấm ngân phiếu trắng trong túi, nhưng dù sao cũng cảm ơn ông.

Lão không muốn những tờ ngân phiếu trả hết nợ của tay thượng nghị sĩ này. Lão chỉ cầu mong một tình bạn lâu dài, thứ tình bạn chẳng bao giờ kết thúc.

Trong vòng năm năm sau, Cross đã trở thành chuyên viên cò bạc và quản lý một khách sạn có sòng bài. Nó làm trợ lý cho Gronevelt, mặc dù công việc chính của nó vẫn là làm cho bố Pippi. Nó không những đang quản lý văn phòng đòi nợ mới được quyền thừa hưởng, nó còn là "Cây Búa" thứ hai của Gia đình Clericuzio.

Trước lúc hai mươi lăm tuổi, Cross được mệnh danh là "Cây Búa" nhỏ trong Gia đình Clericuzio. Bán thân nó cảm thấy lạ lẫm cho sự lạnh lùng trong công việc của nó. Mục tiêu của nó không bao giờ là những người nó biết. Bọn họ chỉ là mớ thịt độn dưới làn da không có khả năng tự vệ; bộ xương bên dưới tạo cho những người đó có cái dáng dấp của con thú hoang dã mà nó và bố nó đã từng săn đuổi khi nó chỉ là một thằng nhóc. Hẵn rất sợ nguy hiểm, nhưng chỉ trong tư tưởng chứ thể chất thì chẳng hề gì. Có những lúc nó nghỉ ngơi thư giãn. Nhưng thỉnh thoảng khi choàng tỉnh vào buổi sáng, nó cảm thấy một nỗi lo sợ mơ hồ như thể nó vừa trải qua cơn ác mộng khủng khiếp nào đó. Rồi cũng có lúc nó rơi vào tuyệt vọng chán nản khi hồi tưởng lại ký ức về em và mẹ, những hình ảnh nho nhỏ của thời thơ ấu và những chuyến tham

quan sau lần tan vỡ của gia đình.

Nó nhớ rõ đôi má của mẹ, thịt da nong ảm, mịn màng như sa tin của mẹ, đến độ nó tưởng như có thể nghe được dòng máu đang chảy bên dưới của một gương mặt biết kiềm chế và tạo cảm giác an toàn kia. Nhưng trong giấc mà nó thấy làn da này vỡ vụn như tro tàn, máu tuôn ra trên những vết nứt gớm ghiếc và trào thành những thác máu đỏ tươi.

Những hình ảnh đó dẫn nó về bao kỷ niệm, những khi mẹ hôn nó bằng đôi môi lạnh lùng, hai tay bà ôm ghì lấy nó, trong khoảnh khắc dịu dàng thoáng qua vì lịch sự, bà chẳng bao giờ nắm tay nó như bà đã từng làm với Claudia. Những lần nó ghé thăm và rời khỏi ngôi nhà thiếu hơi ảm của bà, ngực nó quặn đau như bị đâm tím lại. Nó không bao giờ cảm nhận được sự mát mát bà trong hiện tại, mà nó chỉ cảm nhận được nỗi mát mát đó trong quá khứ mà thôi.

Khi nghĩ đến con em Claudia, nó cũng không cảm nhận sự mát mát này. Quá khứ bên nhau của hai anh em vẫn tồn tại mãi và cô vẫn là một phần trong cuộc sống của nó, mặc dầu chúng chưa được vẹn toàn. Nó nhớ hai đứa thường đánh nhau như thế nào vào mùa đông. Chúng giấu nắm tay trong túi áo khoác ngoài và bất ngờ giơ ra đâm vào nhau. Một cuộc tranh chấp tay đôi vô hại. Và mọi thứ đều diễn ra đúng qui luật, Cross nghĩ vậy, ngoại trừ, đôi lúc nó nhớ thương mẹ và em. Tuy nhiên nó cảm thấy hạnh phúc khi sống với bố và gia đình Clericuzio.

Chính vì vậy, năm hai mươi lăm tuổi, Cross vướng một chiến dịch quyết định của “Tay Búa” số hai như hắc trong Gia đình. Mục tiêu lần này là một con người nó biết quá rõ...

Cuộc truy quét lớn của FBI đã tiêu diệt nhiều nam tước lòng danh Brugliones thực sự, trong số đó có Virginio Ballazzo, hiện là ông Trùm của gia đình lớn nhất ở Eastern Seaboard.

Virginio Ballazzo là một nam tước của gia đình Clericuzio hơn suốt hai mươi năm qua và là một trong những cái vòi bạch tuộc của ông Trùm Clericuzio. Đáp lại, nhà Clericuzio giúp hắn trở nên giàu sụ. Ballazzo đáng giá ngoài năm mươi triệu đô chứ chả chơi. Quả thật, hắn cùng vợ con đang hưởng một cuộc sống rất an nhàn. Điều không ngờ đã xảy ra, Virginio Ballazzo đã phản bội những kẻ đưa hắn đến địa vị quá cao. Hắn phạm luật omerta của mafia, luật im lặng, là cấm tiết lộ bất kỳ thông tin nào cho chính quyền.

Trong những bản án kết tội hắn có tội sát nhân. Tuy nhiên, bản án tù giam không đáng sợ bằng tội phản bội. New York này đâu có ban án tử hình và cho dầu hắn bị giam bao lâu đi nữa, nếu thật sự hắn bị tuyên án, thì lão Clericuzio cũng kéo hắn ra trong vòng mười năm, hắn sẽ được yên

Hắn biết rõ trình tự kế hoạch. Trước phiên tòa xử án hắn, các nhân chứng sẽ khai man, để có lợi cho hắn, các thẩm phán bị mua chuộc để giải quyết vụ này theo thỏa thuận. Thậm chí sau khi hắn ở tù một vài năm, sẽ

Có một vụ kiện mới sắp đặt, đưa ra chứng cứ mới mẻ cho thấy hắn vô tội. Trước đây lão Clericuzio cũng đã làm được như vậy trong một vụ kiện cáo nổi tiếng, sau khi một thân chủ của bọn họ chỉ mới ngồi tù năm năm. Gã đàn ông đó đã ra khỏi tù mà còn được chính phủ bồi thường một triệu đô vì bỏ tù “nhầm”.

Không, Ballazzo đâu có sợ tù, điều khiến hắn trở thành kẻ phản bội là vì chính quyền liên bang đe dọa sẽ tịch thu toàn bộ tài sản của hắn theo luật RICO được quốc hội thông qua nhằm trấn áp tội phạm. Ballazzo không sao chịu nổi việc hắn và con cái mất trắng tòa nhà nguy nga ở New Jersey, cửa hàng thời trang sang trọng ở Florida và cả nông trại nuôi ngựa đã từng cung cấp những con ngựa cho trường đua Derby ở Kentuckv. Nhưng điều luật bĩ ối cho phép chính quyền tịch thu toàn bộ tài sản của những ai bị bắt vì âm mưu phạm tội, toàn bộ vốn liếng và hàng hóa, thậm chí nhữn chiếc xe cổ cũng bị tịch thu. Ngay chính bản thân lão Trùm Clericuzio

cũng đã từng điên tiết lên vì thứ luật RICO này, những lão chỉ bình luận "Bọn nhà giàu sẽ hối tiếc vì chuyện này, rồi sẽ có lúc bọn chúng bắt hết toàn bộ phố Wall này theo luật RICO."

Không phải do may mắn mà là biết tiên đoán nên Clericuzio đã tống khứ ông bạn già Ballazzo không còn tin tưởng được cách đây một vài năm.

Hắn đã trở nên quá hào nhoáng. Tờ thời báo New York đã cho đăng một câu chuyện về bộ sưu tầm xe hơi của hắn. Virginio Ballazzo đang đứng tựa tay lái chiếc Rolls Royce 1935, đầu đội nón lưỡi trai rất phóng khoáng. Trên truyền hình cho chiếu về việc quản lý trường đua Derby ở Kentucky, Virginio Ballazzo, tay cầm roi da để nói về cái hay của môn thể thao dành cho vua chúa này. Ở đó hắn được công nhận là một tay nhập phẩm giàu có. Tất cả điều này quá đủ để Gia đình Clericuzio trở nên thận trọng với hắn.

Khi Virginio Ballazzo đang mở những cuộc điều đình với tòa án tối cao Hoa Kỳ, chính luật sư riêng của Ballazzo đã chỉ ra gia đình Clericuzio. ông Trùm, sửa soạn về hưu, ngay lập tức phải đảm nhận trách nhiệm của Giorgio. Đây là tình hình cần phải có bàn tay của người dân Sicily.

Hội nghị Gia đình được tổ chức ngay sau đó. ông Trùm Clericuzio, ba đứa con trai Giorgio, Vincent, Petie và Pippi De Lena. Sự thật là Ballazzo có thể làm hại tới sự tồn tại của gia đình, nhưng chỉ cần ở mức độ thấp hơn như vậy, cũng đủ trả giá đắt rồi.

Kẻ phản bội này có thể tiết lộ những thông tin có giá trị, nhưng không đưa được những bằng chứng hợp pháp. Giorgio đề nghị họ có thể lập tổng hành dinh ở ngoài nếu tình hình trở nên tệ hại nhất. Nhưng ông trùm giận dữ gạt phăng đi ý định này. Họ có thể sống đâu được ngoài nước Mỹ này. Hoa Kỳ đã giúp họ trở nên giàu có, hơn nữa Hoa Kỳ là cường quốc mạnh nhất trên thế giới có thể bao vệ được sự giàu có của nó. ông Trùm thường dẫn câu "Thà có một trăm kẻ có tội được trả tự do còn hơn có một người vô tội bị trừng phạt". Quả là một đất nước tuyệt đẹp. vấn đề khó khăn là con người trở nên bị hoa mắt vì cuộc sống sung túc như thế này. ở Sicily, Ballazzo có lẽ sẽ chẳng đời nào trở thành phản bội, thậm chí cũng chẳng mơ đến việc vi phạm omerta - luật im lặng của mafia. Vì nếu vậy, chính những đứa con ruột của hắn sẽ giết chết hắn ngay.

- Ta quá già rồi, không sống ở nước ngoài được. Ta sẽ chẳng đời nào bị một tên phản bội tống khứ ra khỏi nhà đâu. - ông Trùm bảo.

Đối với ông, đây chỉ là một chuyện nhỏ. Thằng Virginio Ballazzo là một triệu chứng bệnh truyền nhiễm. Còn có cả khối thằng không tuân theo những luật lệ cũ đã làm cho chúng nó có thể mạnh như ngày nay. Một tay Bruglione ở Louisiana, tay khác ở Chicago và Tampa, bọn này phô trương sự giàu có và khoe mẽ quyền năng của chúng ra cho cả thế giới thấy. Rồi sau đó, tụi Caioni này cũng có ngày bị bắt khi đang tìm cách trốn khỏi sự trừng phạt mà bọn chúng chuốc lấy chỉ vì những thói bất cần của chúng, do vi phạm luật im lặng của mafia hay phản bội lại bằng hữu. Ba cái thứ mục ruỗng này phải bị tẩy sạch. Đó là lập trường của ông Trùm. Nhưng giờ thì lão chịu lắng nghe người khác, mà nói cho cùng lão đã quá già, có lẽ còn những giải pháp khác hay hơn.

Giorgio vạch ra những gì đang xảy ra. Ballazzo đang mặc cả với bọn luật sư chính quyền là hắn sẽ sẵn sàng ngồi tù, để chính quyền hứa sẽ không viện đến luật RICO, để vợ con có thể giữ được gia tài của hắn. Và đương nhiên hắn cũng đang mặc cả là sẽ đưa ra những bằng chứng trước tòa, chống lại những người mà hắn phản bội, để khỏi phải đi tù. Lúc đó hắn và vợ sẽ được đặt trong chương trình Bảo vệ nhân chứng và sẽ sống phần đời còn lại của cuộc đời. Họ sẽ tiến hành giải phẫu thẩm mỹ, và con cái của hắn sẽ sống trọn đời khá thoải mái. Đó là thỏa thuận giữa hắn và chính quyền.

Ballazzo cho dù đã phạm lỗi gì đi nữa, thì tất cả bọn họ đều công nhận hẳn là một người cha tuyệt vời. Hẳn có ba người con được giáo dục đàng hoàng. Một cậu con trai sắp tốt nghiệp đại học thương mại Harvard, cô con gái Ceil mở một cửa hiệu mỹ phẩm sang trọng trên đại lộ số Năm và một đứa con trai khác làm công tác điện thoán trong chương trình không gian. Tất cả đều xứng đáng với vận may của họ. Họ là những người Mỹ thực thụ và đang thực hiện hoài bão, khát vọng của người Mỹ.

- “Vậy ta sẽ gửi một bức điện đến nói chuyện phải quấy với Virginio. Nó có thể đưa ra thông tin buộc tội kẻ khác. Nó có khả năng tống tất cả bọn chúng vào tù hay xuống đáy đại dương. Nhưng nếu nó hé răng đến gia đình Clericuzio, thì con cái hẳn sẽ lãnh đủ” - ông Trùm bảo cả bọn.

Pippi De Lena lên tiếng:

- Những lời đe dọa bây giờ dường như chẳng làm đứa nào ngán cả.

- Những lời đe dọa này là của riêng ta. Nó phải tin ta. Hãy hứa với nó là chẳng có gì xảy ra với nó cả. Hẳn sẽ hiểu thôi. - ông Trùm bảo.

Vincent lên tiếng:

- Đời nào chúng ta bén mảng được đến gần hẳn, một khi hẳn nằm trong chương trình Bảo vệ nhân chứng.

Ông Trùm nói với Pippi De Lena:

- Còn mi, Martello của ta, Cây Búa của ta, mi nói gì đi chứ.

Pippi De Lena nhún vai:

- Sau khi hẳn ra làm chứng, sau khi bọn họ cất giấu hẳn trong Chương trình Bảo vệ nhân chứng, chúng ta có thể ra tay. Nhưng dư luận sẽ giận dữ và có nhiều tiếng xấu đấy. Có đáng phải vậy không? Có thay đổi được gì không?

- Dư luận à, tiếng xấu à, có những thứ đó mới đáng làm thêm chuyện này. Chúng ta sẽ gửi bức thông điệp của chúng ta cho thế giới biết. Mà thực ra khi đã làm thì phải làm cho ra bella figuza, chớ nở mày nở mặt.

Giorgio nói:

- Chúng ta cũng có thể cứ để mặc mọi biến cố xảy ra. Bất luận thằng Ballazzo nói gì cũng đâu có thể chôn sống bọn ta. Bố, câu trả lời của bố chỉ tạm thôi.

Ông Trùm cân nhắc câu nói này:

- Mi nói đúng nhưng liệu có một lời giải đáp lâu dài để giải quyết mọi thứ sao? Cuộc đời này đầy dẫy mối nghi ngờ, đầy những câu trả lời tạm thời. Thế mi có nghi ngờ là sự trừng phạt sẽ chặn đứng được những kẻ bị dồn vào chân tường không? Chắc cũng ngăn cản được một số đứa chứ. Bản thân Chúa còn không thể tạo ra một thế giới không có sự trừng phạt. Ta sẽ nói chuyện riêng với luật sư của Ballazzo. Hẳn sẽ chiều ta. Hẳn sẽ là người chuyển bức thư này, lúc đó thằng Ballazzo sẽ tin - Lão ngừng một lát đoạn thở dài - Sau khi tòa xử xong, chúng ta sẽ ra tay.

Giorgio hỏi:

- Thế còn vợ hẳn?

Ông Trùm trả lời:

- Một phụ nữ tốt bụng, nhưng cô ta đã trở thành người Mỹ. Chúng ta không cần được một phụ nữ mất chồng khóc lóc đau khổ và tiết lộ bí mật đâu.

Lần đầu tiên Petie mở miệng:

- Vậy còn con gái Virginio?

Petie là một thằng sát nhân thực thụ.

- Không động đến bọn nó, nếu không cần thiết. Chúng ta có phải là quái vật đâu - Ông Trùm nói
- Vả lại, thằng Ballazzo chẳng bao giờ nói cho bọn trẻ nghe về công việc làm ăn của nó. Nó muốn cả thế giới tin rằng nó là một tay nài ngựa. Chính vì vậy cứ để nó cưới những con ngựa chì nó xuống âm phủ mà đùa.

Tất cả bọn họ đều im lặng. Đoạn ông Trùm buồn bã nói: "Cứ để bọn nhỏ đi. Mà nói cho cùng, chúng ta đang sống trên một đất nước không có vụ con cái trả thù cho mẹ chúng".

Ngày hôm sau, bức điện đã được luật sư của Ballazzo chuyển đến tay hắn. Trong toàn bộ bức điện này, lời văn được dùng rất hoa mỹ. Khi nói chuyện với luật sư ông Trùm nhấn mạnh là ông hy vọng ông bạn già Ballazzo của ông chỉ nhớ lại những kỷ niệm đẹp nhất về gia đình Clericuzio, những người luôn chăm lo đến quyền lợi của ông bạn kém may mắn của họ. Ông Trùm nói rằng Ballazzo khỏi phải lo sợ cho con cái của hắn trước mọi nguy hiểm đang rình rập, thậm chí ngay trên đại lộ số Năm, rằng đích thân ông sẽ bảo đảm an toàn cho chúng, rằng ông Trùm biết rõ Ballazzo đánh giá cao con cái của hắn đến chừng nào, nên nhà tù, ghế điện và bọn đầu trâu mặt ngựa dưới địa ngục không làm cho bạn của ông Trùm sợ hãi bằng nỗi ám ảnh con cái của hắn sẽ bị thảm hại. Ông nói: "Hãy nói với ông ta rằng tôi, cá nhân tôi. Don Domenico Clericuzio cam đoan là sẽ chẳng có điều bất hạnh nào trút xuống chúng".

Tên luật sư trao bức điện bằng lời cho thân chủ hắn, nguyên văn từng lời, và nhận được trả lời như sau:

- Hãy nói với ông bạn của tôi, ông bạn thân nhất đã trưởng thành cùng với cha tôi ở Sicily là: Tôi tin tưởng vào những lời bảo đảm của ông với tất cả lòng biết ơn sâu sắc. Hãy bảo ông là tôi chỉ nhớ đến những kỷ niệm đẹp nhất và toàn thể mọi người trong gia đình Clericuzio. Những kỷ niệm quá sâu sắc đến độ tôi không thể nào nói được. Tôi hôn tay ông Trùm.

Đoạn Ballazzo hát vang: "Tra la la..." trước mặt luật sư của hắn. Hắn bảo:

- Tôi nghĩ chúng ta nên xem xét kỹ những chứng cứ của chúng ta. Tôi không muốn liên lụy đến lão bạn tốt của tôi...

- Vâng - Tên luật sư đáp và sau đó thuật lại toàn bộ cho ông Trùm nghe.

Mọi thứ đều diễn ra theo kế hoạch. Virginio Ballazzo phá luật omerta, luật im lặng của mafia, và ra làm chứng, tố cáo vô số bọn thuộc hạ vào tù, thậm chí còn làm liên lụy đến phó thị trưởng thành phố New York. Nhưng không một lời nào động chạm đến gia đình Clericuzio. Sau đó gia đình Ballazzo, hắn cùng vợ, biến mất trong chương trình Bảo vệ Nhân chứng.

Giới báo chí và TV tỏ ra rất hân hoan, tập đoàn mafia to lớn đã sụp đổ, hàng trăm bức ảnh và các chương trình phá sóng trên TV đăng hình bọn côn đồ đang bị tố cáo vào nhà gia. Vụ Ballazzo chiếm hết toàn bộ trang giữa của tờ nhật báo với hàng tít lớn: "TẬP ĐOÀN MAFIA sụp Đổ". Báo đăng hình hắn đứng cạnh những chiếc xe cổ, những con ngựa của trường đua Derby ở Kentucky và tủ quần áo khổng lồ của hắn ở Luân Đôn. rõ là một sự kiện nổi đình nổi đám.

Khi ông Trùm giao nhiệm vụ cho Pippi theo dõi đôi vợ chồng Ballazzo và trừng trị chúng, ông bảo:

- Cứ làm theo cách sao cho công chúng chú ý như chúng hiện đang làm vậy. Chúng ta không muốn dư luận quên đi Virginio của chúng ta.

Tuy nhiên "Cây Búa" phải mất hơn một năm trời mới hoàn thành nhiệm

Cross nhớ rõ Ballazzo và có những kỷ niệm lý thú về lão, một người vui tính, rộng rãi. Nó và Pippi đã từng ăn tối ở nhà Ballazzo vì bà Ballazzo nổi danh là người đầu bếp Ý tài ba, đặc biệt là món mì nấu cải bông ăn với tỏi, và thảo dược, món ăn mà Cross vẫn còn nhớ mãi. Nó cũng đã từng chơi với đám con gái lão khi còn là một đứa trẻ, thậm chí còn yêu cô con gái lão nữa khi hai đứa còn là trẻ con. Cô viết thư cho nó ở trường địa học sau ngày chủ nhật tuyệt diệu đó, nhưng nó chẳng bao giờ hồi âm. Giờ đang ở một mình với Pippi, nó nói:

- Con không muốn làm vụ này.

Bố nó nhìn nó, cười buồn bã:

- Cross, mấy phi vụ như vậy cũng thỉnh thoảng xảy ra, mà mày cũng quá quen thuộc rồi còn gì, nếu không thực hiện thì chẳng sống sót đâu con.

Cross lắc đầu: "Con không làm được".

Pippi thở dài:

- Thôi được rồi, tao sẽ bảo bọn họ là tao sẽ dùng mày lập kế hoạch. Tao yêu cầu đưa thằng Dante đi làm phi vụ này.

Pippi lập ra kế hoạch. Gia đình Clericuzio, bằng khoản tiền rút lót khổng lồ, đã nhìn lên thấy được màn hình của chương trình Bảo vệ Nhân chứng.

Vợ chồng Ballazzo cảm thấy an toàn với mớ giấy căn cước mới, giấy khai sinh giả, mã số an ninh xã hội mới và giấy kết hôn giả của họ. Cuộc giải phẫu thâm mỹ đã thay đổi khuôn mặt bọn họ để họ trông trẻ hơn mười tuổi. Tuy nhiên, hình ảnh, cử chỉ, giọng nói của họ vẫn khiến dễ bị nhận dạng hơn bọn họ tưởng.

Những thói quen cũ rất khó bỏ. Một tối thứ bảy, Vilginio Ballazzo cùng vợ lái xe đến một thị trấn nhỏ ở phía Nam Dakota gần ngôi nhà mới của họ để đánh bài trong một sòng bạc nhỏ, được chính quyền địa phương đồng ý, nhưng trên đường về nhà, Pippi De Lena và Dante Clericuzio cùng với toán quân sáu tên đã chặn đường họ. Dante đã vi phạm kế hoạch, nó để lộ tung tích trước khi rút súng ra khỏi bao.

Không thủ tiêu xác, tư trang quý giá còn nguyên vẹn. Họ muốn dư luận biết đây là hành động trả đũa và gửi một bức điện cho cả thế giới biết. Giới báo chí và TV trở nên phấn nộ. Nhà cầm quyền hứa sẽ thực thi công lý. Quả thật chỉ một lần phản ứng cũng đủ khiến cho gia đình Clericuzio suýt lâm nguy.

Pippi buộc phải lẩn trốn ở Sicily trong vòng hai năm. Dante trở thành "Cây Búa" số một của gia đình. Cross được phong làm Bruglinones miền Tây của Đế chế Clericuzio. Việc nó từ chối không dính vào vụ xử lão Ballazzo bị mọi người lưu ý. Nó không đủ khí chất để trở thành "Cây Búa" thật sự.

Trước lúc Pippi biến sang Sicily trong hai năm, hắn đã có một buổi họp mặt cuối cùng và bữa cơm chia tay với ông trùm Clercuzio và con trai lão, Giorgio.

- Cháu phải xin lỗi vì thằng Cross - Pippi nói - Nó còn trẻ mà tuổi trẻ thì rất đa cảm. Nó thật sự rất mến gia đình Ballazzo.

- Chúng ta cũng quý lão, ta chưa bao giờ thích ai hơn lão - ông Trùm bảo.

Giorgio hỏi:

- Vậy thì sao lại giết lão. Vụ này gây nhiều rắc rối hơn có lợi.

Ông Trùm Clericuzio nhìn hắn nghiêm nghị:

- Mi không thể sống trên cõi đời vô trật tự. Nếu mi có quyền lực thì phải biết dùng đến nó mà

xét xử nghiêm khắc chú. Lão Ballazzo đã phạm một sai lầm lớn. Mi có hiểu điều này không Pippi?

- Dĩ nhiên là hiểu, thưa cậu, nhưng cậu cháu ta đều theo trường lớp xưa, nên con cháu chúng ta không thể hiểu được - Hẳn ngừng một lát - Cháu muốn cảm ơn cậu đã cho thằng Cross làm Brugliones ở miền Tây, trong khi cháu đi vắng. Nó sẽ không làm cho cậu thất vọng đâu.

- Ta biết, ta tin tưởng nó như tin tưởng mi. Nó rất thông minh và tính dễ xúc động của nó âu cũng là cái tính của bọn trẻ. Thời gian sẽ làm tim nó sắt đá hơn.

Họ đang dùng bữa cơm chiều do một phụ nữ có chồng làm việc trong lãnh địa nấu và phục vụ. Chị quên khuấy cái tô phô mai nghiền bột theo kiểu Parmesan cho ông Trùm. Vì thế Pippi đi vào bếp lấy máy xay và mang tô bột lên cho ông. Hẳn chăm chú nghiền phô mai và nhìn ông nhúng cái muỗng bạc không tô vào mớ bột vàng vàng, đưa lên miệng rồi sau đó hớp một ngụm rượu mạnh tự cất. Pippi thầm nhủ, ông ta còn khỏe thật. Dầu đã ngoài tám mươi, nhưng ông vẫn còn có thể ra lệnh thủ tiêu một tên tội phạm và còn ăn được thứ phô mai cứng và rượu mạnh này. Pippi hỏi rụt

- Rose Marie có nhà không, cháu muốn chào tạm biệt nó.

- NÓ đang làm ba cái trò vớ vẩn - Giorgio nói - Tự nhốt mình trong phòng, cảm ơn Chúa, nếu không chúng ta chẳng đời nào thưởng thức được món ăn.

- Ồ, tôi tưởng cô ấy khá hơn rồi chứ?

- Nó nghĩ ngợi quá nhiều - ông Trùm nói - Nó thương yêu thằng Dante, thằng con trai nó, quá nhiều. Nó từ chối không chịu hiểu. Thế giới là thế giới, mà con người cứ vẫn là con người chứ.

Giorgio hỏi nhẹ nhàng:

- Pippi, anh đánh giá thằng Dante sao, sau vụ này? Nó có động não tí nào không?

- Mi cứ việc nói thẳng, thằng Giorgio là cậu nó, còn ta là ông ngoại nó. Tất cả chúng ta đều có chung một dòng máu và được phép phán xét nhau.

Pippi ngưng ăn và nhìn thẳng vào mặt ông 'I rùm và Giorgio, hẳn gần như ân hận, nói:

- Thằng Dante có cái miệng ngậm máu.

Trong thế giới của bọn họ, đây là thành ngữ để ám chỉ một người đàn ông đi xa hơn sự dã man. Đó là dấu hiệu thú tính khi thực hiện một công việc cần thiết nào đó, điều này bị cấm tuyệt trong gia đình Clericuzio

Giorgio dựa lưng vào ghế, kêu lên:

- Giê su ma!

Ông trùm ném cho Giorgio một cái nhìn và ra hiệu cho Pippi tiếp tục, dường như lão chẳng mấy may ngạc nhiên gì.

Pippi nói:

- Nó là một học trò giỏi có tính khí và sức mạnh thể chất. Hơn nữa nó rất nhanh nhạy và thông minh. Tuy nhiên nó quá phấn khích trong công việc của nó. Nó đã nói chuyện quá lâu với gia đình Ballazzo. Nó đã nói chuyện với bọn họ suốt mười phút trước khi bắt vợ lão. Sau đó đợi thêm năm phút nữa mới hạ lão. Tôi không ưa kiểu đó. Nhưng quan trọng hơn là điều đó sẽ dẫn đến hiểm nguy có thể ập tới bất cứ lúc nào. Ngoài ra ở những vụ khác, nó lại tỏ ra quá độc ác không cần thiết, cứ như kiểu hành hình thời cổ, cái thời người ta cho rằng treo một gã trên móc thịt là khôn ngoan. Tôi không muốn kể chi tiết.

Giorgio giận dữ nói:

- Đó là vì nó là một thằng cháu quá lùn, một thằng nhỏ thô tục đến phát ghét. Nó lại còn đội mấy cái nón chết tiệt đó nữa chứ. Mà nó lượm đâu ra những cái nón quái quỷ vậy?

Ông Trùm nói pha chút hài hước:

- Thì cũng ở cái chỗ mà bọn da đen mua nón của chúng vậy. Hồi ở Sicily, khi ta mới lớn, ai cũng đội một cái nón ngộ nghĩnh như thế. Có trời mới biết được tại sao. Hơi đâu mà quan tâm. Thôi không nói nhảm nhí nữa, ta cũng thường đội mấy cái nón ba trợn đó vậy. Mà có lẽ cả nhà đều có tật đó. Chính mẹ nó là người mớm ba cái thứ tầm phào vào đầu nó, thậm chí từ khi nó còn nhỏ xíu. Mẹ nó nên tái giá đi. Mấy mụ góa cũng giống như lũ nhện cái vậy, kể chuyện quá nhiều như nhện giăng tơ.

Giorgio nói mạnh mẽ:

- Nhưng nó làm việc được lắm.

Pippi trả lời có tính xã giao:

- Tốt hơn thằng Cross nhiều, nhưng nhiều lúc tôi nghĩ nó điên như mẹ nó vậy - Hẳn ngưng lại - Nhiều lúc nó làm tôi phát sợ.

Ông Trùm ngốn một miếng phô mai và rượu mạnh nói:

- Giorgio hãy hướng dẫn thằng cháu của mày sửa chữa lỗi lầm của nó. Nó có thể nguy hiểm cho toàn bộ chúng ta trong gia đình một ngày nào đó. Nhưng đừng để nó biết ta nói điều này. Nó còn quá trẻ, còn ta thì quá già rồi. Ta sẽ chẳng ép phê gì với nó đâu.

Pippi và Giorgio biết rõ đây là lời nói dối, nhưng cùng thừa hiểu nếu ông muốn ném đá giấu tay, ông phải có một lý do rất đúng. Vừa lúc đó bọn họ nghe tiếng bước chân trên lầu và rồi có ai đó bước xuống cầu thang. Rose Marie vào phòng ăn.

Cả ba người cảm thấy thất vọng là chị ta đang lên cơn: tóc bù xù, mớ phấn son trên mặt trang điểm hết sức kỳ quái, và quần áo thì nhăn nhúm. Nghiêm trọng hơn hết, là miệng cổ mở há hốc nhưng chẳng lời nào tuôn ra cả. Chị ta dùng cơ thể và tay múa máy thay lời nói, những cử chỉ sống động hơn cả lời nói. Chị thù ghét tất cả bọn họ, chị muốn bọn họ chết, linh hồn họ bị thiêu đốt dưới địa ngục kiếp kiếp đời đời và muốn quên mấy cái của quý của bọn họ bị xùi đi chẳng được tích sự gì khi ăn nằm với mấy mụ vợ. Rồi chị chụp lấy chiếc đĩa của Giorgio và Pippi đập vỡ tan trên nền nhà.

Tất cả điều này giờ được cho phép. Nhưng cách đây vài năm, lần đầu tiên khi chị ta bị lên cơn tâm thần, chị cũng "xử" cái đĩa ông Trùm bằng cách này. Thế là lão ra lệnh nhốt chị trong phòng và sau đó tổng khur vào đường đặc biệt ba tháng trời. Nhưng bây giờ, ông Trùm vội vã đẩy nắp lên tô phô mai của ông: chị phun nước bọt tứ tung. Thế rồi bỗng cơn điên chấm dứt, chị nói với Pippi:

- Em muốn chào tạm biệt. Em mong mỗi anh chết mất xác ở Sicily.

Pippi cảm thấy một niềm thương cảm trào dâng trong lòng. Hẳn đứng dậy và nắm lấy tay chị, chị không phản ứng. Hẳn hôn lên má chị và nói:

- Anh thà chết ở Sicily còn hơn về nhà mà thấy em như thế này.

Chị vùng ra khỏi tay hẳn, và chạy trở lại lên lầu.

"Mùi quá", Giorgio nói hầu như chế nhạo: "Nhưng anh đâu phải chịu đựng nó mỗi tháng". Hẳn liếc mắt nhìn đều cáng. Nhưng tất cả bọn họ đều biết Rose Marie đã mãn kinh từ lâu vậy mà bà vẫn lên cơn mỗi tháng một

Ông Trùm dường như là người ít bức mình trước sự lên cơn của con gái nhất, ông nói:

- Hoặc là nó đỡ hơn hoặc là nó chết. Nếu không ta sẽ tổng khứ nó đi đấy.

Đoạn ông nói với Pippi:

- Ta sẽ báo cho mi biết chừng nào mi có thể quay về từ Sicily. Cứ nghỉ khỏe đi, cậu cháu ta già cả rồi. Nhưng nhớ gióng mắt lên mà tìm lính mới cho nhà mình. Chuyện này quan trọng lắm đấy. Chúng ta cần loại người có omerta từ xương tủy, chứ còn cái lũ ăn hại trên đất này chỉ khoái đớp hít mà chẳng muốn làm gì sất.

Ngày hôm sau Pippi trên đường sang Sicily, Dante được triệu tập đến tòa nhà Quogue để nghỉ cuối tuần. Ngày đầu tiên Giorgio để Dante hoàn toàn dành thời giờ cho mẹ nó, Rose Marie. Thấy mẹ con nó lo cho nhau mà cảm động. Đối với mẹ, Dante là một người hoàn toàn khác hẳn. Nó chẳng bao giờ đội một trong những cái mũ kỳ dị của nó cả. Nó dẫn mẹ đi dạo quanh nhà như một chàng trai Pháp galăng thế kỷ 18. Khi bà bật khóc thảm thiết, nó ôm mẹ vào lòng, vỗ về và rồi chẳng bao giờ bà bị động kinh nữa. Hai mẹ con thường nói chuyện với nhau, thăm thì, bí mật.

Vào giờ ăn tối, Dante giúp Rose Marie dọn bàn, xay bột phô mai cho ông Trùm, và làm bạn với mẹ trong nhà bếp. Chị nấu món đậu với bơ mà nó rất thích và sau đó là món cừu rô - ti muối và bột tỏi.

Giorgio luôn cảm thấy ấn tượng trước sự quẩn quít giữa ông Trùm và Dante. Dante tỏ ra rất quan tâm, nó dùng muỗng múc món đậu chiên bơ vào đĩa của lão và lau rồi đóng bóng một cách khoa trương cái muỗng bằng bạc lớn hẳn dùng để nhúng vào món bột nghiền. Dante chòng ghẹo ông:

- Ông ngoại, nếu ông trồng răng mới, thì chúng ta khỏi nghiền mớ phô mai này. Nha sĩ bây giờ hay lắm, họ có thể trồng răng thép lên cho ông y như một phép lạ vậy.

Ông Trùm đùa lại:

- Ông muốn những cái răng này chết theo ông. Vả lại, ông cũng quá già để được hưởng phép lạ. Sao Chúa lại lãng phí một phép màu cho một lão già cổ lỗ như ông nhỉ?

Rose Marie làm đẹp vì con trai, và những dấu tích sắc đẹp thời xuân sắc vẫn còn biểu hiện. Dường như chỉ cảm thấy hạnh phúc khi thấy bố và con trai chị có được một mối quan hệ thân thuộc như vậy. Nó xóa đi cảm giác sợ hãi cố hữu trong lòng chị.

Giorgio cũng rất hài lòng. Hẳn thấy vui vì dường như cô em Marie của hẳn hạnh phúc. Lúc này, chị ta không quá suy sụp tinh thần, chị là một đầu bếp giỏi. Chị không nhìn trân trân hẳn bằng cặp mắt tố cáo và cũng chẳng có dấu hiệu của những cơn điên.

Khi ông Trùm và Rose Marie đi ngủ, Giorgio đưa Dante vào căn phòng làm việc nhỏ. Căn phòng chẳng có cái điện thoại nào, không TV và chẳng có đường dây thông tin nào nối vào các phòng khác trong căn nhà. Nó có một cái cửa rất dày. Đồ đạc thì có hai chiếc ghế trường kỷ bọc da đen. Trong phòng, tuy nhiên, có một cái kệ đựng rượu vvhisky và một quầy rượu nhỏ trang bị bằng một tủ lạnh xinh xinh và một kệ đựng ly tách. Trên bàn đặt một gói thuốc Havana. Tuy nhiên, căn phòng không có lấy một cửa sổ, trông giống như một cái hang.

Gương mặt quá ma mĩnh, hả hệ đối với một gã trẻ như nó luôn khiến Giorgio bối rối khó chịu. Cặp mắt nó quá sắc đến độ tàn ác nhưng có một điều Giorgio không thích là nó lùn tè.

Giorgio pha rượu cho cả hai rồi đốt một điếu thuốc Havana:

- Đội ơn Chúa, mày không đội những cái nón quái gở khi gần mẹ mày. Nhưng vì có gì mày phải đội chúng kia chứ?

Dante nói:

- Cháu thích chúng, và để cho cậu, cậu Petie, cậu Vincent chú ý đến cháu - Hẳn ngừng lại một lúc đoạn cười láu lỉnh: "Chúng làm cho cháu trông cao hơn". Quả thật cái nón khiến cho nó trông bảnh trai hơn, Giorgio nghĩ vậy. Chúng đóng khung cho gương mặt giống như con chồn đèn của nó với một vẻ xun xoe. Nét mặt của nó trông mất cân đối lạ lùng khi nhìn không có nón.

- Mà mày không nên đội nón khi làm nhiệm vụ. Rất dễ nhận diện. Giorgio

Dante trả lời:

- Chết ngắc mà nói được quái gì. Cháu giết sạch đũa nào thấy cháu hành động.

- Thôi, nghe mày, đừng có cãi lý với tao. Chẳng hay ho gì đâu. Nguy hiểm thì có. Mà gia đình ta không muốn nguy hiểm. Còn một điều nữa. Người ta đồn mày có cái miệng ngậm máu đấy.

Lần đầu tiên, Dante phản ứng giận dữ. Bỗng nhiên trông nó như người chết. Nó đặt ly xuống và nói:

- Ông ngoại có biết điều này không? Có phải chính ngoại nói điều này không?

- Ông ngoại chẳng biết gì về chuyện này - Giorgio nói dối, hẳn là chuyên gia nói dối - Mà tao không nói cho ông nghe đâu, mày là cục cưng của ông mà, điều này sẽ làm ông đau lòng. Tuyệt đối không đội nón nữa khi "làm ăn" và giữ mồm mày cho sạch sẽ đấy. Bây giờ mày đã là "Cây Búa" số một của gia đình và mày lại quá,"hứng thú" trong công việc. Điều đó rất nguy hiểm và vi phạm luật lệ "Gia đình".

Dante dường như không nghe. Nó đang bận suy nghĩ, rồi nó mỉm cười, nói rất dễ thương:

- Chắc chắn cậu Pippi nói cho cậu điều này.

- Đúng vậy - Giorgio nói cộc lốc - Mà Pippi là số dách. Tụi tao giao mày cho Pippi là để cho mày có thể học hỏi cách làm ăn cho đàng hoàng. Mà mày có biết tại sao cậu Pippi số dách không? Vì cậu ấy có trái tim rộng lượng. Không bao giờ hành sự vì hứng thú kiểu mày.

Dante chào thua. Nó cười như điên, lăn lộn trên trường kỷ rồi trên sàn nhà. Giorgio nhìn nó cay đắng và nghĩ rằng nó cũng điên như mẹ nó. Cuối cùng Dante đứng lên nốc một hớp rượu, nói bằng một giọng hết sức hài hước:

- Nào, cậu nói là cháu không có trái tim nhân hậu, phải không?

- Đúng vậy - Giorgio nói - Dù mày là cháu tao nhưng tao hiểu rõ mày. Mày đã hạ hai thằng trong vụ cãi cọ cá nhân nào đó mà không được gia đình chấp thuận, ông ngoại không bao giờ tố cáo mày, thậm chí còn không khiển trách mày nữa. Sau đó mày lại thu tiêu một con nhỏ trong bản hợp ca, mà lại còn cho con nhỏ một buổi lễ ban thánh thể, để trọn cơm không sao tìm được xác nó. Mà quả thật không tìm được. Mày cứ tưởng mày là thằng lùn thông minh, nhưng gia đình đã thu nhập được chứng cứ mày có tội, mặc dầu mày chẳng đời nào có thể bị kết tội trước tòa cả.

Giờ thì Dante im lặng, không phai vì sự mà nó đang tính toán.

- Thế ông ngoại có biết chuyện lời thôi này không?

- Biết chứ - Giorgio nói - Nhưng mày vẫn là cục cưng của ông. ông nói sẽ bỏ qua chuyện này, vì mày còn trẻ. Vì vậy mày phải biết là tao không muốn mang cái chuyện miệng máu gì đó kể cho ông nghe, ông đã quá già rồi. Mày là cháu của ông, mẹ mày là con gái của ông. Điều này chỉ làm lòng ông tan nát mà thôi.

Dante lại cười rộ:

- Ông ngoại có trái tim, Pippi De Lena cũng có trái tim, thằng Cross thì có trái tim gà tồ, mẹ cháu có trái tim đau khổ. Nhưng cháu thì khôn sao? Thế còn cậu, cậu Giorgio, cậu có trái tim

không?

- Có chứ, nhưng tao vẫn nhịn mày.

- Ái chà, cháu là người duy nhất không có trái tim chết tiệt? Cháu yêu thương mẹ cháu và ông ngoại nhưng cả hai lại căm thù nhau. Cháu càng lớn lên, ông ngoại càng bớt thương cháu. Cậu, cậu Vincent và cả Petie thậm chí còn không thích cháu, mặc dầu chúng ta có chung một dòng máu Clericuzio. Cậu tưởng cháu không biết những điều này sao? Nhưng dẫu sao, cháu vẫn yêu thương tất cả mọi người. Mặc dầu cậu đánh giá cháu thấp hơn cậu Pippi De Lena chết bầm kia. Chắc cậu tưởng cháu không có tí nào chết tiệt nào sao? Giorgio sững sốt trước sự bùng nổ của nó. Hắn cũng phải dè dặt trước sự thật trong lời thẳng Dante.

- Mày đã nghĩ sai về ông ngoại rồi. ông vẫn chăm sóc cho mày rất nhiều. Cậu Petie và Vincent, tao cũng vậy. Thế tại sao chưa bao giờ đối xử bằng lòng tôn trọng trong gia đình sao? Chắc hẳn ông có hơi xa cách, nhưng ông già khú để rồi còn gì. Còn phần tao, tao vừa mới lưu ý cho sự an toàn bản thân mày thì sao? Mày đang dính vào chuyện làm ăn quá là nguy hiểm. Mày phải thận trọng đấy và không được để tình cảm cá nhân xen vào nghe chưa. Đó là một thảm họa.

- Còn cậu Vincent và cậu Petie có biết chuyện lằng nhằng này không - Dante hỏi.

- Không - Giorgio lại nói dối. Trước đó Vincent đã nói cho Giorgio về thằng Dante, còn thằng Petie thì không, nhưng Petie được sanh ra đã trở thành một tay sát nhân. Tuy nhiên, nó cũng tỏ ra ác cảm với sự có mặt của thằng Dante.

- Còn ai phản nản về công chuyện của cháu nữa không? - Dante hỏi.

- Không và đừng bận tâm về điều này. Là một người cậu, tao khuyên mày đấy. Nhưng với cương vị của tao trong gia đình, tao nói cho mày biết mày không được ban thánh thể hay lễ thêm sức cho bất kỳ người nào mà không được sự đồng ý của gia đình, nghe chưa. Nghe rõ không?

- Được rồi nhưng cháu vẫn là "Cây Búa" số một trong gia đình phải không? - Dante hỏi.

Giorgio nói: "Cho đến khi Pippi đi nghỉ ngắn hạn trở về. Ngoài ra còn tùy vào công việc của mày".

- Cháu kèm bớt hứng thú trong công việc, nếu cậu muốn vậy. ô Kê? - Dante nói và vỗ vai Giorgio thân thiết.

Giorgio nói: "Tuyệt, tối mai hãy đưa mẹ ra ngoài ăn tối. Dante, ông ngoại thích cháu gần bó với mẹ.

Dante: "Được".

- Cậu Vincent có một nhà hàng gần đông Hampton, mày có thể đưa mẹ đến đó.

Bỗng nhiên Dante nói: "Có phải bệnh mẹ cháu đang trầm trọng hơn không?".

Giorgio nhún vai: "Mẹ cháu không sao quên được quá khứ, những câu chuyện cũ, mà lẽ ra nên quên đi. ông ngoại luôn nói “Thế giới là thế giới, mà con người là con người” nhưng mẹ mày không chịu nghe".

Giorgio ôm Dante tròng trẽn: "Nào, giờ chúng ta quên cuộc nói chuyện nhỏ nhặt này đi. Cậu ghét dính dáng đến chuyện lằng nhằng này lắm" - Hắn hành động như thể không phải ông Trùm chỉ đạo tử mĩ trước cho hắn vậy.

Sáng hôm sau khi Dante đi khỏi, Giorgio thuật toàn bộ câu chuyện cho ông Trùm nghe ông thờ dãi thườn thợt:

- Nó quả đã từng là thằng bé dễ thương. Điều gì có thể xảy ra đây?

Giorgio có một đức tính tuyệt vời. Hắn luôn nói thẳng những điều hắn nghĩ khi hắn thực sự muốn thậm chí với cha hắn, ông Trùm vi đại:

- Nó nói quá nhiều về mẹ nó. Và nó là thằng có dòng máu xấu - Cả hai đều im lặng sau câu nói này.

Giorgio nói:

- Chúng ta sẽ làm gì thằng cháu của bố sau khi Pippi trở về.

- Bất chấp chuyện gì. Tao nghĩ Pippi nên về hưu - ông Trùm nói - Lúc này thằng Dante chắc chắn có cơ hội đứng đầu. Nói cho cùng nó là người thuộc dòng dõi Clericuzio. Pippi sẽ trở thành cố vấn cho con trai nó, thằng

Brugliones ở miền Tây. Nếu cần, nó có thể cố vấn cho thằng Dante. Chẳng có ai kinh nghiệm hơn nó trong những vấn đề này, như nó đã chứng tỏ trong vụ nhà Santadio. Tuy nhiên, nó nên kết thúc những năm tháng của nó trong sự bình yên.

Giorgio lẩm bẩm mĩa mai: "Một Cây Búa về hưu trong danh dự". Nhưng ông Trùm tảng lờ như không hiểu câu nói đùa.

Ông cau mày nói với Giorgio: "Chẳng bao lâu mi sẽ đảm nhận trách nhiệm của ta. Hãy luôn nhớ rằng nhiệm vụ của chúng ta là một ngày nào đó gia đình Clericuzio phải đứng vững trong xã hội. Và nhớ rằng Gia đình này không bao giờ chết cả, cho dù sự lựa chọn có khó khăn đến đâu đi nữa".

Và họ chia tay. Nhưng chính trong khoảng hai năm trước khi Pippi từ Sicily trở về, bản án giết lão Pallazzo đã lùi xa và chìm vào lớp sương mù của chủ nghĩa quan liêu bè phái, một lớp sương mù do chính Gia đình Clericuzio dựng lên.

II. CHƯƠNG 7

Cross De Lena tiếp cô em gái Claudia và Skippy Deer trong dãy phòng quản lý của khách sạn Xanadu. Deere cảm thấy có ấn tượng trước sự khác biệt giữa hai anh em ruột Cross và Claudia. Claudia không đẹp lắm nhưng lại rất đáng yêu, và Cross thật lịch lãm, đẹp trai với thân hình dong dỏng, có dáng dấp thích hợp với một tay chơi thể thao. Claudia dễ thương một cách tự nhiên, trong khi Cross hết sức nhả nhặn và hơi lạnh lùng. Deere nghĩ, giữa dễ thương và nhả nhặn luôn có sự khác biệt. Một đằng do nguồn gốc, cái kia do rèn luyện.

Claudia và Skippy ngồi trên đi văng, Cross ngồi đối diện. Claudia giải thích trường hợp của Boz Skannet, rồi chồm tới nói:

- Anh Cross này. Xin hãy nghe em. Đây không phải là một chuyện làm ăn đâu. Athena là con bạn thân nhất của em. Và nó thật sự là một trong những người tốt nhất mà em biết. Nó giúp đỡ em mỗi khi em cần. Và đây là ân huệ quan trọng nhất mà trước đây em chưa bao giờ xin anh, anh hãy giúp Athena thoát khỏi tình thế khó khăn này, rồi em sẽ chẳng bao giờ nhờ vả anh gì nữa hết.

Sau đó cô quay sang Skippy Deere: "Anh đề cập với Cross về khoản tiền bạc đi".

Deere luôn luôn đưa ra đòn tấn công đối phương trước khi nhờ vả. Hắn nói với Cross:

- Tôi cũng đến khách sạn của anh cả mười năm rồi, sao anh không cho tôi ở một trong những biệt thự của anh nhỉ?

Cross cười:

- Mấy cái villa lúc nào cũng đầy ắp khách.

Deere nói:

- Thì quăng bớt một số đi.

- Được thôi! - Cross nói - Để chừng nào tôi nhận được khoản tiền lợi nhuận từ một trong những cuốn phim của anh và chừng nào anh chịu đặt mười ngàn đô tiền cá cược Baccarat.

Claudia tiếp lời:

- Em đây là em gái anh ấy mà bao giờ hưởng được cái villa nào đâu. Thôi dẹp chuyện bá láp đi, Skippy. Bàn thẳng vấn đề tiền bạc đi.

Đợi Deere nói xong, Cross chìa ra tập giấy có ghi vài chữ ghi chú và nói:

- Tôi nói thẳng nghe, anh và trường quay sẽ mất trắng năm mươi triệu tiền mặt, cộng thêm hai trăm triệu trong khoản lợi nhuận dự trù, nếu cô Athena không trở lại cộng tác. Cô ấy không quay lại vì quá sợ hãi Boz Skannet, chồng trước của cô. Anh có thể đâm mồm hắn để hắn đi. Nhưng cô ấy sẽ vẫn không trở lại, vì cô ấy không tin hắn chịu để yên. Toàn bộ vấn đề là ở chỗ đó, đúng không nào?

- ừ - Deere nói - Chúng tôi hứa sẽ bảo vệ cô ấy kỹ lưỡng hơn cả tổng thống Mỹ trong khi cô ấy đóng phim. Thậm chí bây giờ chúng tôi cho người giám sát gã Skannet. Chúng tôi cho người bảo vệ cô ấy 24/24. Ấy thế mà cô ấy vẫn không quay lại.

- Tôi thật sự không hiểu vấn đề gì cả - Cross nói.

- Tay Skannet này xuất thân trong một gia đình chính trị gốc ở Texas. Và nó là một thằng lì lợm, tôi đã cố gắng cho toán nhân viên an ninh bám sát

- Thế nhóm an ninh của anh là nhóm nào? - Cross hỏi.

Deere trả lời:

- Nhóm Thái Bình Dương.

- Vậy sao anh còn nói chuyện với tôi - Cross nói.

- Đó đâu phải ý tôi. Cô em gái anh nói rằng anh có thể giúp được.

Cross quay sang hỏi em gái:

-Claudia, cái gì làm em cho rằng anh giúp được?

Claudia nhăn mặt khó chịu:

- Hồi trước em vẫn thấy anh giải quyết những vấn đề nan giải, anh Cross à. Anh rất có tài thuyết phục người khác và dường như lúc nào anh cũng tìm được giải đáp - Cô toét miệng cười vô tư - Ngoài ra anh lại là anh ruột của em. Em tin tưởng ở anh.

Cross thờ dãi nói:

- Lại trò con khỉ.

Nhưng Deere nhận thấy niềm thông cảm giữa hai anh em.

Cả ba ngồi yên lặng một lát, rồi Deere nói:

- Anh Cross, chúng tôi đến đây để thử xem thôi. Nhưng nếu anh đang tìm mối khác để đầu tư, thì tôi có một dự án nảy sinh hay lắm.

Cross hết nhìn Claudia rồi Deere và cân nhắc nói:

- Anh Skippy, tôi muốn gặp cái cô Athena này, sau đó may ra có thể giải quyết những vấn đề của anh.

- Tuyệt - Claudia thở dài nhẹ nhõm - Ngày mai tất cả chúng ta sẽ bay sang Los Angeles - Cô ôm lấy anh.

- Được - Deere nói - Hắn đã sẵn sàng nghĩ ra cách làm thế nào để cho Cross lấy lại phần nào thiệt hại của hắn trong những đầu tư vào phim Messalina.

Ngày hôm sau, họ bay đến Los Angples. Claudia đã dặn Athetla đón họ, trước đó Deere cũng đã phân cho Athena. Cuộc trò chuyện đó khiến Deere tin rằng Athena sẽ chẳng bao giờ trở lại đóng phim nữa. Hắn tức điên lên vì chuyện này, nhưng hắn lấy làm vui suốt chuyến này khi lập ra kế hoạch làm thế nào để Cross giao một trong những biệt thự chết tiệt đó khi hắn trở lại viếng thăm Vegas.

Khu Malibu nơi Athena ở là một khu vực ven biển nằm cách Beverly Hills và phim trường Hollyvwood khoảng bốn mươi phút về phía Bắc. Khu đó gồm hơn một trăm ngôi nhà, mỗi căn với giá khoảng ba đến sáu triệu đôla, nhưng bên ngoài chúng có vẻ bình thường và cũ kĩ. Mỗi nhà được bao quanh bằng một hàng rào và mặt số cổng được trang trí công phu.

Khu này chỉ có thể thâm nhập vào thông qua một con đường riêng được toán an ninh trong căn lều lớn canh phòng cẩn mật. Nhóm này quản lý rào chắn cư dân trong khu. Nhân viên an ninh thẩm tra lý lịch tất cả khách viếng thăm qua hệ thống điện thoại hay bảng danh sách kiểm tra đối chiếu. Xe của họ có những mẫu dán đặc biệt và được thay đổi mỗi tuần. Cross nhận thấy rằng đây là cái rào cản "bực mình" chứ không khó vượt qua.

Nhưng toán nhân viên Thái Bình Dương lảng vảng quanh nhà Athena lại là chuyện khác. Bọn họ mặc đồng phục, có trang bị súng ống và có vẻ sẵn sàng sử dụng vũ lực.

Họ vào nhà Athena bằng con đường song song với bờ biển. Nhà này còn được tăng viện bởi sự

kiểm soát theo truyền thống của ả thư ký, ả đón họ vào từ một ngôi nhà gần đó.

ở phía trước cửa ra vào, có thêm hai gã mặc đồng phục của tổ chức Thái Bình Dương và một tên nữa đứng ngay tại cửa. Bàng qua ngôi nhà khách, họ đi bộ qua khu vườn dài trồng đầy hoa và cây chanh, đượm mùi hơi muối. Cuối cùng họ đã đến được ngôi nhà chính có tầm nhìn bao quát ra phía biển Thái Bình Dương.

Một cô hầu phòng nhỏ xíu con, dân Nam Mỹ mời họ vào và dẫn họ đi qua nhà bếp rộng rãi để vào phòng khách. Căn phòng dường như đầy hình ảnh biển cả được thanh lọc qua các ô cửa sổ lớn, bên trong còn trang hoàng những đồ mỹ nghệ làm bằng tre nứa, những cái bàn bằng thủy tinh và những chiếc trường kỷ màu xanh dương đậm.

Người hầu dẫn họ đi ngang qua căn phòng này đến một cánh cửa kiếng mở ra sân thượng có tầm nhìn ra đại dương. Sân thượng rộng rãi đặt nhiều bàn ghế và một chiếc xe đạp tập thể dục lấp lánh như ánh bạc. Phía dưới là bãi biển xanh nghiêng nghiêng xe phía chân trời.

Khi nhìn thấy Atllena trên sân thượng, Cross De Lena cảm thấy sững sốt pha chút sợ hãi. Nàng thanh tú hơn trong phim rất nhiều, mà điều này thật hiếm hoi. Phim ảnh không thể phản ánh nổi sắc thái của nàng. Đôi mắt thăm thẳm kia, cái bóng tối màu xanh trong ánh mắt. Nàng bước đi với nét uyển chuyển của cơ thịt mà dường như không đòi hỏi sự cố gắng nào, tuyệt vời như một vận động viên điền kinh, mái tóc cắt ngắn vàng óng và bờm xờm, lẽ ra trông rất xấu đối với bất kỳ phụ nữ nào khác, lại tôn vinh vẻ đẹp của nàng lên. Nàng mặc bộ áo len, màu xanh phơn phớt, loại vải đáng lẽ che giấu đường cong nét lượn của cơ thể nàng, những trái lại cặp chân dài cân đối với phần trên cơ thể. Chân nàng để trần, không chút sơn bóng trên những móng chân.

Nhưng chính cái nhìn thông minh toát ra từ gương mặt nàng là nơi tập trung sự chú ý và gây ấn tượng cho Cross nhất.

Nàng chào Skippy Deere và hôn lên má anh như thường lệ, ôm chầm lấy Claudia trong vòng tay ấm áp và bắt tay với Cross. Đôi mắt nàng phản chiếu vùng biển phía sau lưng.

- Claudia cứ nhắc tới anh luôn - Nàng nói với Cross - ông anh đẹp trai bí ẩn có thể làm trái đất ngừng quay bất cứ lúc nào của cô ấy - Nàng bật cười, một nụ cười hoàn toàn tự nhiên chứ không phải nụ cười của một phụ nữ đang sợ hãi.

Cross cảm thấy thích thú không đời nào tả xiết. Giọng nàng hơi khàn, trầm như tiếng nhạc đăm say.

Đại dương xanh thẳm làm nền phía sau nàng. Đôi gò má cân đối, đôi môi không điểm trang, rộng lượng và thắm như màu rượu nho, cơ thể nàng toát ra sự thông minh. Bất chợt một trong những lời khuyên của Gronevelt lóe lên trong ý nghĩ của Cross. Tiền có thể làm cho anh an toàn đối với tất cả mọi thứ trên cõi đời này, ngoại trừ một mỹ nhân.

Cross đã biết nhiều phụ nữ đẹp ở Vegas cũng như ở Los Angeles và phim trường ở Hollyvwood. Nhưng ở Vegas đẹp chỉ là đẹp với một chút tài năng; nhiều người trong nhóm giai nhân do thất bại ở Hollywood. ở Hollywood, nét đẹp Phải gan liền với tài năng, nhưng điều này cũng rất hiếm hoi. Cả hai thành phố đều thu hút người đẹp trên thế giới. Để rồi cũng có nhiều nữ diễn viên trở thành minh tinh cao giá.

Những phụ nữ này cùng với sắc đẹp nét quyến rũ vô tư và sự can đảm trẻ con, kỹ xảo tinh tế của họ tạo thành một loại hình nghệ thuật. Điều này đã mang lại cho họ danh tiếng nào đó. Mặc dầu sắc đẹp ở hai thành phố này chỉ bình thường thôi nhưng ở Hollyvwood, các nữ thần sắc đẹp vẫn xuất hiện và được thế giới tôn sùng. Athena Aquitane là một trong những nữ thần đó.

Cross lạnh lùng nói với Athena:

- Claudia bảo tôi rằng, cô là người phụ nữ đẹp nhất thế giới.

Athena nói:

- Thế nó có nói gì về đầu óc tôi không?

Nàng dựa vào bao lơn sân thượng và đặt một chân ra phía sau lưng như một động tác tập thể dục. Những cử chỉ này sẽ có thể trở nên sống sượng hay điệu bộ đối với một phụ nữ khác, dường như lại tự nhiên hơn đối với nàng. Và thực sự trong suốt cuộc gặp gỡ này, nàng cứ mãi miết tập thể dục, cúi người về phía trước rồi ngả ra sau, dang chân ra bao lơn, hai tay nàng ra dấu cho lời nói của nàng.

Claudia hỏi:

- Athena, chắc cậu không bao giờ tưởng rằng chúng tôi là anh em phải không?

Skippy nói:

- Không hề.

Nhưng Athena nhìn họ, bảo:

- Anh và Claudia trông rất giống nhau.

Cross có thể nhận thấy rằng nàng nói rất nghiêm túc. Claudia bảo:

- Giờ thì anh biết tại sao em thương nó rồi chứ, phải không anh Cross. Athena ngưng tập chốc lát, nói với Cross:

- Họ nói rằng anh có thể giúp đỡ. Tôi không biết anh sẽ làm cách nào? Cross không nhìn nàng, cố không nhìn mái tóc vàng óng như ánh mặt

trời nổi bật trên màu xanh phía sau lưng nàng. Anh nói:

- Tôi có tài thuyết phục người khác. Nếu quả thật điều duy nhất khiến cô không trở lại làm việc là chồng cô thì tôi có thể nói chuyện với anh ấy.

- Tôi không tin là Boz có thể giữ lời hứa - Athena nói - Phim trường cũng đã nói chuyện với anh ta rồi còn gì?

Deere nói bằng một giọng ráng thuyết phục:

- Athena, cô thật sự chẳng có gì lo lắng cả. Tôi cam đoan với cô đấy. Nhưng vì lý do nào đó chính anh cũng không dám tin chính mình. Anh

lom lom nhìn mọi người. Anh biết Athena hớp hồn cánh đàn ông như thế nào. Bất cứ lúc nào, đám nữ diễn viên muốn, họ đều trở thành người quyến rũ nhất đời này. Tuy nhiên, Deere nhận thấy không một mảy may thay đổi nào trên gương mặt Cross.

Athena bảo:

- Skippy sẽ không chấp nhận cho tôi rời bỏ phim trường đâu. Nó rất quan trọng đối với anh ta mà.

- Vậy đối với cô thì không quan trọng sao?

Deere giận dữ nói. Athena ném ra cái nhìn lạnh lùng dài thượt:

- Trước đây thì có. Nhưng bây giờ tôi biết quá rõ Boz mà. Tôi phải biến thôi, phải bắt đầu một cuộc sống mới - Rồi nàng ném cho họ nụ cười tinh quái - Tôi có thể sống khỏe ở bất kì nơi nào.

- Tôi có thể dàn xếp với chồng cô - Cross nói - và tôi dám chắc rằng anh ta sẽ chịu nghe theo.

Deere nói một cách tự tin:

- Athena nè, trong cái nghề làm phim có cả đồng trường hợp tương tự, chẳng hạn mấy thằng

khủng quấy rối các minh tinh vì si mê đến hóa rồ. Chúng tôi có nhiều cách dễ dàng. Thực sự chẳng có gì nguy hiểm đâu.

Athena tiếp tục bài tập thể dục của mình. Một chân đá cao lên đầu: "Anh không hiểu Boz đâu. Mình tôi hiểu hần thôi". Nàng nói.

- Có phải Boz là lý do duy nhất mà cô không trở lại? - Cross hỏi.

- Đúng vậy - Athena nói - Hần sẽ theo đuổi tôi suốt đời. Các anh có thể bảo vệ tôi đến khi hoàn thành cuốn phim, nhưng sau đó thì sao nào?

Cross nói:

- Tôi chưa bao giờ thất bại khi thương thuyết cả. Tôi sẽ cho anh ấy bất cứ gì anh ấy muốn.

Athena ngừng tập. Lần đầu tiên nhìn thẳng vào mắt Cross.

- Tôi sẽ chẳng bao giờ tin bất cứ điều gì Boz hứa - Nàng nói và dùng tay làm một động tác gạt bỏ.

Cross nói:

- Tôi rất lấy làm tiếc vì làm cô mất thì giờ.

- Tôi có mất thời gian chi đâu - Athena vui vẻ nói - Tôi tập thể dục - Và rồi nàng nhìn thẳng vào mắt Cross nói: "Tôi rất biết ơn sự nỗ lực của anh. Chỉ có một điều là tôi cố làm ra vẻ không sợ hãi, giống một cảnh trong những phim của tôi thôi, thực sự thì tôi sợ chết khiếp được - Rồi nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và nói: "Claudia và Skippy luôn nói về những ngôi biệt thự nổi tiếng của anh. Nếu tôi đến Vegas, anh sẽ giao cho tôi một cái để ẩn cư chứ? - Gương mặt nàng nghiêm trang nhưng đôi mắt lại đang nhấp nháy. Nàng đang phô trương quyền lực của nàng cho Claudia và Skippy thấy. Rõ ràng nàng đang mong đợi Cross nói lời đồng ý, dù chỉ là để tỏ ra lịch thiệp.

Cross mỉm cười với nàng:

- Các biệt thự đó lúc nào cũng có khách - Anh ngừng lại một lát đoạn cắt tiếng nói bằng một vẻ nghiêm trang nhất khiến người khác giật nảy mình - Nhưng nếu cô đến Vegas, tôi dám cam đoan rằng sẽ không ai dám chạm vào người cô.

Athena nói trực tiếp với Cross:

- Không ai cản được Boz, hần cóc cần nếu bị bắt. Bất cứ điều gì hần làm, hần đều làm trước công chúng cho mọi người chứng kiến.

Claudia nóng nảy nói:

- Nhưng tại sao chứ?

Athena vừa cười vừa nói:

- Bởi vì nó yêu tở, và vì cuộc sống của tở trở nên khá giả hơn nó - Nàng nhìn họ một thoáng - Thật xấu hổ khi hai người yêu nhau trở nên thù ghét nhau.

- Lúc đó, buổi gặp mặt bị cắt ngang, khi người hầu Nam Mỹ dẫn một người đàn ông lên sân thượng.

Người đàn ông đó cao, đẹp trai và ăn diện kiểu cách thời trang tạt lức: Bộ đồ lớn kiểu Armani, áo sơ mi Turnbull Assrer, cà vạt Gucci và giày Bally. Ngay lập tức anh ta lí nhí cáo lỗi:

- Cô hầu không nói với tôi là cô đang bận, Aquitane ạ tôi nghĩ rằng cô ấy sợ bộ giáp của tôi - Anh ta đưa thẻ - Tôi chỉ thu thập một vài thông tin về biến cố xảy ra hôm trước. Tôi có thể chờ hay trở lại sau?

Lời lẽ anh rất lịch sự, nhưng mắt nhìn trơ tráo. Anh ta liếc nhìn Deere và Cross nói:

- Xin chào Skippy!

Skippy Deere tỏ vẻ tức giận:

- Anh không thể nói chuyện với cô ấy mà không có đại diện hợp pháp, anh biết rõ điều đó mà Jim.

Viên thám tử chìa tay cho Claudia và Cross tự giới thiệu "Jim Losey".

Họ biết anh là ai - viên thám tử nổi tiếng nhất Los Angeles. Những kỳ công của anh trước đây là nền tảng cho một loạt phim nho nhỏ. Anh ta cũng đã xuất hiện trong các vai diễn phụ trong phim và tên anh đang nằm trong các danh thiếp và quà giáng sinh của Deere. Vì vậy Deere bạo gan nói:

- Jim hãy gọi cho tôi sau, tôi sẽ sắp xếp một cuộc gặp gỡ với cô Aquitane chu đáo.

Losey mỉm cười một cách dễ thương với Deere và nói:

- Được thôi, Skippy.

Nhưng Athena nói:

Có thể tôi không ở đây lâu đâu, tại sao không hỏi ngay bây giờ? Tôi không phiền gì đâu!

Losey trông bảnh bao ngoại trừ nét thận trọng cố hữu trong ánh mắt và một cơ thể linh lợi thận trọng mà bao năm chống tội phạm đã được hình thành ở anh ta.

Anh ta hỏi Athena:

- Trước mặt họ sao?

Athena đứng bất động, và nàng xóa tan đi tất cả nét quyến rũ của nàng, khi lặng lẽ nói:

- Tôi tin họ hơn cả tin tưởng cảnh sát.

Losey vượt qua chuyện này không mấy khó khăn gì. Nó quá quen thuộc "Tôi chỉ muốn hỏi cô tại sao cô rút lại lời tố cáo chồng cô, anh ta đe dọa cô ra sao?"

-Ồ không - Athena khinh miệt nói - Anh ấy chỉ tạt nước vào mặt tôi trước hàng tỉ người và hét lên "Axits". Để hôm sau anh ta được bảo lãnh tại ngoại.

- Được rồi, được rồi - Losey nói và giơ tay ra hiệu cho Athena nguôi giận.

- Tôi nghĩ có thể giúp cô được - Deere nói.

Điều này đã giống lên hồi chuông báo động cho Cross. Anh nhìn Deere suy xét, tránh nhìn Losey. Và Losey cũng tránh nhìn anh.

Losey nói:

- "Tôi sẽ gọi lại" Anh ta bắt gập cái xắc tay của Athena trên một chiếc ghế và nhắc nó lên "Tôi thấy cái xắc này ở Rodeo Drive". Anh ta nói "Hai ngàn đô la" Anh ta nhìn thẳng vào Athena rồi nói bằng giọng lịch sự pha lẫn ý khinh khỉnh: "Cô có thể giải thích cho tôi tại sao có người trả khoản tiền như thế cho những thứ vớ vẩn này?"

Athena mặt lạnh như đá, nàng bước ra khỏi cái nền bằng đại dương và

- Đó là một câu hỏi hỗ xược. Cút khỏi đây!

Losey cúi chào nàng và bỏ đi. Anh ta cười nham nhở. Anh ta đã tạo được ấn tượng theo ý muốn của mình.

Claudia choàng tay lên vai Athena bảo:

- Thì ra cậu cũng người lắm đấy chứ, sao mà cậu nổi sùng lên dữ vậy?

- Tớ đâu có sùng. Tớ gởi cho nó một thông điệp đó.

Sau khi ba vị khách từ già, họ lái xe từ Malibu tới quán Nate và Al ở Beverly Hills. Deere nhấn mạnh cho Cross thấy rằng đó chính là nơi duy nhất ở miền Tây Rockies có thể thưởng thức món Pastrami, thịt bò muối và món xúc xích theo lối Coney Island.

Trong khi họ ăn, Deere trầm ngâm nói:

- Athena sẽ không trở lại làm việc nữa.

- Tôi luôn biết điều đó - Claudia nói - Có điều tôi không hiểu tại sao Athena điên tiết lên với gã thám tử.

Deere bật cười rồi nói với Cross

- Anh biết sao không?

- Không

Deere nói:

- Một trong những giai thoại thú vị nhất của Hollywood là làm cách nào mà bất cứ đũa cha cẳng chú kiết nào cũng “tù tù” được với các ngôi sao vậy. Tụi nam diễn viên thì quá rõ rồi, cứ nhìn cái lũ con gái bệu hình bệu dạng quanh trường quay và khách sạn Beverly Wilshire là thấy ngay.

Nhưng với cánh mấy ngôi sao nữ thì... đâu ra mà sẵn vậy.... Bởi vậy một tháng làm công trong nhà mấy ả, một tên thợ mộc cũng có thể làm mấy ả “nổi hứng”, chuyện này đã xảy ra với tớ rồi đấy. Đám đóng thế mấy cảnh nguy hiểm cũng có điểm lăm à nghe, rồi mấy thằng vớ vẩn trong đoàn làm phim cũng có khi gặp may vậy. Nhưng đo slaf chơi kiểu hạ cố, mà điều này dễ gây tai tiếng và làm hại sự nghiệp của mấy ả không ít. Tất nhiên, nếu mấy nàng là đại minh tinh thì lại khác. Đám già điều khiển phim trường tụi tớ cóc khoái ba cái vụ này. Bớ khỉ, bộ tiền bạc, quyền lực là đồ bỏ sao? - Hấn cười đều, nháy nhó - “Nào, thí dụ như thằng Jim Losey đó. Nó to con, bảnh trai. Nó dư sức hạ mấy thằng đầu bò đầu bướu, đối với dân sống trong cái thế giới giả tạo này. Nó quyến rũ quá đi chứ. Nó cũng thừa biết điều đó và nó tận dụng ưu thế của nó. Vì vậy nó cóc thèm xin xỏ ỉ ôi chị minh tinh kia, mà nó hăm dọa ả. Nó bịa ra câu chuyện vớ vẩn kia là lý do vậy đó. Nó kiếm có gặp Athena để chi vậy? Vì nó nghĩ nó kiếm được chút cháo. Câu hỏi cà lơ đầy xúc phạm ban nãy là một lời tuyên bố nó muốn ngủ với cô nàng. Bởi vậy, Athena mới điên tiết tống cô nó ra.

- Thế cô ấy là Đức Mẹ đồng trinh à? - Cross hỏi.

- Với một ngôi sao điện ảnh thì đúng đấy - Deere trả lời.

Đột nhiên, Cross hỏi:

- Anh có nghĩ cô ta làm khó hăng phim để vòi thêm tiền không?

Claudia nói:

- Nó chẳng đời nào làm vậy đâu. Nó rất thẳng thắn.

Cross hỏi:

- Cô ta có oán giận gì không?

- Anh cóc hiểu cái nghề này - Deere nói - Thứ nhất, hăng cứ để ả làm khó. Các ngôi sao lúc nào chẳng làm thế. Hai, nếu cô ấy oán giận gì, nó sẽ rõ ra như ban ngày thôi. Cô này kỳ cục lắm - Anh ngừng trong giây lát - Cô ả căm ghét Bobby Bantz và cũng chẳng màng gì đến tôi. Bobby và tôi bám theo đít nó hàng năm, chẳng xơ múi gì.

- Tệ thật, anh chẳng giúp được gì cho tui em - Claudia nói với Cross.

Cross không trả lời.

Suốt trên đường về, Cross cứ vất óc suy nghĩ. Đây là cơ hội anh đã cố công tìm. Có thể rất nguy hiểm đấy, nhưng nếu thành công thì cuối cùng anh tách được khỏi nhà Clericuzio.

- Skippy - Cross nói - Tôi có đề nghị muốn bàn với anh và hãng phim. Tôi sẽ mua lại phim của anh ngay lập tức. Tôi sẽ trả năm mươi triệu mà các anh đã đầu tư. cầm lấy tiền và hoàn tất cuốn phim đi, và để cho hãng phân phối ra thị trường.

-Anh có một trăm triệu? - Claudia và Skippy cùng hỏi, cả hai người đều lộ vẻ ngạc nhiên.

- Tôi biết vài người có được khoảng đó - Cross nói.

- Nhưng anh không thể kéo Athena lại được. Mà nếu không có Athena thì chẳng có cuốn phim - Deere nói.

- Tôi đã bảo tôi là một tay thuyết phục rất cừ mà - Cross nói - Anh có thể sắp xếp cho tôi tập Eli Marriron được không?

- Được chứ - Deere đáp - Nhưng chỉ khi tôi ở cương vị nhà sản xuất phim thôi.

Buổi gặp mặt chẳng dễ gì sắp xếp. Hãng Lodd stone, thật ra cũng chỉ là Eli Marrion và Bobby Bantz. Phải thuyết phục hai tay gộc này là Cross không chỉ là một tay mẫn tiệp mà còn có tiền và lý lịch tốt. Rõ ràng nó sở hữu một phần khách sạn Xanadu ở Vegas. Tuy nhiên nó chẳng có lấy một chứng từ tài chính nào được ghi lại cho cá nhân để chứng tỏ rằng nó có thể xoay xở trong vụ làm ăn này. Deere vẫn thường tin tưởng ở Cross, nhưng lý lẽ này chỉ chắc chắn khi nào Cross xì ra tờ ngân phiếu năm mươi triệu đô la.

Nghe lời khuyên của cô em gái, Cross De Lena thuê Molly Flanders làm luật sư cho nó trong vụ làm ăn này.

Molly Flanders tiếp đón Cross trong căn phòng giống như một cái hang. Cross tỏ ra rất e dè, vì nó biết đôi điều về Molly Flanders, ả là một phụ nữ quyền uy nhất ở Hollywood. Mấy tay đầu sỏ của hãng phim sẵn sàng đón tiếp ả, những tay bầu cáo già như Melo Stuart thường tìm ả nhờ giúp đỡ trong các vụ làm ăn lớn nhất. Nhiều hành tinh màn bạc như Athena Aquitane dùng ả để giải quyết các xung đột, nếu có, với hãng phim. ả Flanders này có lần cắt đứt việc sản xuất mấy chương trình truyền hình nhiều tập được nhiều người ưa thích nhất chỉ vì tấm ngân phiếu của vị thân chủ mình tinh của ả bị chậm trễ do được chuyển qua đường bưu điện.

ả trông đẹp hơn Cross tưởng rất nhiều, to con nhưng cân đối, trang phục rất hài hòa. Nhưng trên tấm thân dù là khuôn mặt của mụ phù thủy tóc vàng ranh quái, mũi khoằm, và cặp mắt nâu dữ tợn, sáng lên một vẻ hiêu chiến đầy thông minh, tóc ả bện lại như những con rắn quấn quanh đầu. Trông ả rất hắc ám, trừ lúc ả cười.

Molly Flanders, tuy tính cứng rắn cương trực, ả lại là người dễ xúc cảm trước cánh đàn ông đẹp trai, nên cảm thấy mến ngay khi gặp Cross. ả ngạc nhiên vì cứ ngỡ ông anh của Claudia cả quỳnh, quê mùa. Ngoài nét thanh lịch đẹp trai ra, ả còn thấy ở Cross một sức mạnh mà cô em Claudia không có. Anh có cái nhìn cảnh giác không hề làm ai ngạc nhiên. Tuy nhiên toàn bộ sự việc này vẫn không thuyết phục được ả có hứng thú nhận Cross làm thân chủ. ả đã nghe vài đồn đãi về những mối liên hệ làm ăn của anh, ả không ưa cái thế giới của Vegas.

- Ông De Lena - ả nói - Tôi xin nói rõ một điều. Tôi đại diện cho Athena Aquitane trên cương vị một luật sư chứ không phải một bà bầu. Tôi đã giải thích những hậu quả cô phải gánh chịu nếu cô cứ khăng khăng giữ ý định kiện tụng. Tôi đoán chắc là cô sẽ giữ ý định đó. Vậy thì nếu anh

thoả thuận dàn xếp với hãng phim và Athena, mà cô ấy vẫn không trở lại cộng tác, thì tôi sẽ vẫn phải đại diện cho cô ấy, nếu anh theo đuổi việc kiện tụng đến cùng chống lại cô ấy.

Cross nhìn ả chăm chú, nhưng không có cách nào hiểu được người phụ nữ như thế này. Nó phải lật ngửa bài thôi: “Tôi ký một tờ cam kết không kiện cô Aquitane, nếu tôi mua được cuốn phim này”. Nó nói “Và tôi có tấm ngân phiếu hai trăm ngàn đô la nếu chị dám đánh cược với tôi. Đây chỉ mới mở màn thôi. Rồi chị còn có thể chung tôi dài dài”.

- Nào để xem tôi có hiểu chuyện này không nào - Molly nói - Anh trả cho hãng phim năm chục triệu mà họ đã đầu tư. Giờ anh bỏ ra ít nhất là năm chục triệu nữa để hoàn tất cuốn phim. Vậy anh dự tính đánh cược một trăm triệu, cô Athena sẽ trở lại cộng tác. Thêm vào đó anh đang đánh cược là cuốn phim sẽ rất thành công. Anh có thể thất bại, điều này quá là liều lĩnh.

Cross có thể tỏ ra duyên dáng khi cần thiết. Nhưng anh nhận thấy rằng nét quyến rũ đó chẳng xi nhê gì với người phụ nữ này: “Tôi hiểu rằng, cùng với ngoại tệ bán phim ở nước ngoài, còn băng video, TV. Cuốn phim không thể lỗ được.” Anh nói “Vấn đề nan giải thật sự duy nhất là kéo cô Aquitane trở lại. Có thể cô giúp được trong chuyện này”.

- Không, không được đâu - Molly thú nhận - Tôi không muốn lừa gạt anh. Tôi đã thử và đã thất bại. Mọi người cũng đã thử rồi nhưng chẳng ai thành công cả. Và lão Eli Marrion đâu có bao giờ ngu ngốc. Lão sẽ dẹp cuốn phim và chịu lỗ, sau đó sẽ tìm cách làm Athena thân bại danh liệt luôn. Nhưng tôi không để lão đụng đến nàng đâu.

Cross giảng bày:

- Thế cô sẽ làm gì nào?

- Lão Marrion phải biết điều với tôi - Ắ nói - Vì lão là người thông minh, tôi sẽ đấu lão tới bờ trước tòa. Tôi sẽ làm cho phim trường của lão trở nên khốn khổ trong bất kỳ vụ làm ăn nào. Athena không trở lại đâu, nhưng tooi không để bọn họ làm cô ta phá sản.

“Nếu cô đại diện cho tôi, cô có thể cứu vớt được sự nghiệp của thân chủ cô” Cross nói. Anh móc trong túi áo vét ra một phong bì và đưa cho ả. Ắ mở ra xem đoạn nhắc điện thoại lên và thực hiện vài cuộc gọi nhằm xác định tờ ngân phiếu đó là đồ xịn.

Ắ mỉm cười với Cross nói:

- Tôi không có ý xúc phạm anh, tôi thường làm vậy với mấy ta sản xuất phim trong thành phố.

- Chẳng hạn như với Skippy Deere? - Anh bật cười - Tôi đã đầu tư vào sáu cuốn phim của anh ấy, bốn trong số đó có doanh thu cao, ấy vậy mà tôi vẫn chưa nhận được tiền.

- Vì anh không nhờ tôi đứng ra đại diện cho anh - Molly nói - Bây giờ trước khi tôi đồng ý, anh phải nói cho tôi biết anh sẽ kéo Athena trở lại bằng cách nào - Ắ ngừng lại, đoạn nói tiếp - Tôi đã nghe một số lời đồn đãi về anh.

Cross nói:

- Và tôi cũng đã từng nghe danh cô. Tôi nhớ cách đây vài năm, khi làm luật sư bào chữa cho một tên tội phạm, cô đã giúp thằng nhóc thoát khỏi tội giết người. Hắn giết cô bạn gái và cô đã bào chữa rằng hắn bị tâm thần. Ấy vậy mà chưa đầy một năm sau, hắn nhớn nhor đi lại tự do trên đường - Nó ngừng lại cố ý để ả nhận ra sự bức mình - Thế cô không quan tâm về lời đồn đãi xấu xa về hắn à?

Molly nhìn anh lạnh lùng:

- Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.

Cross quyết định nói dối cho câu chuyện thêm phần hấp dẫn:

- Molly, tôi gọi cô là Molly được chứ? - Anh nói, ả gật đầu. Cross tiếp tục - Cô biết là tôi đang quản lý một khách sạn ở Vegas. Tôi đã học hỏi được điều này. Tiền bạc có đầy ma lực. Con người có thể dùng tiền để vượt qua mọi sự hãi. Vì vậy, tôi sẽ tặng Athena năm mươi phần trăm bất kỳ khoản tiền nào tôi kiếm được trong vụ làm phim này. Nếu cô dàn xếp ôn hòa và nếu chúng tôi may mắn, điều đó có nghĩa là ba mươi triệu sẽ dành cho nàng - Anh dùng giấy lát rồi sốt sắng nói - Nào Molly, bộ cô không thử thời cơ trị giá ba mươi triệu này sao?

Molly lắc đầu:

- Athena thật sự không màng đến tiền bạc

- Điều duy nhất khiến tôi khó hiểu là tại sao hãng phim không điều đình với cô ta - Cross nói.

Trong suốt buổi gặp mặt, đây là lần đầu tiên Molly mỉm cười với anh: "Anh không hiểu phim trường gì cả" ả nói "Bọn họ sợ tất cả các ngôi sao sẽ giở trò nếu họ định ra một tiền lệ như vậy. Nhưng thôi, chúng ta nói tiếp nào. Phim trường sẽ xem xét lời đề nghị làm ăn của anh. Tôi nghĩ rằng bọn họ sẽ kiếm ra được khối tiền từ việc phân phối phim ra thị trường. Bọn họ sẽ quan tâm đến điều đó. Hơn nữa bọn họ còn muốn hưởng phần trăm trong các khoản lợi nhuận. Nhưng tôi xin nhắc lại anh biết, Athena sẽ chẳng chấp nhận lời đề nghị qua anh đâu". ả dừng lại và cười chọc ghẹo nói tiếp "Tôi cứ tưởng là các ông chủ Vegas như mấy anh chẳng bao giờ cá cược chứ".

Cross cười đáp lại:

- Ai mà chẳng cá cược, tôi luôn đánh cá khi tỉ lệ phần trăm ăn thua hợp lý. Ngoài ra tôi dự định bán khách sạn Xanadu để làm ăn trong kinh doanh phim ảnh - Nó dừng một phút, để ả nhìn vào mắt nó nhận ra khát vọng của nó muốn trở thành một phần tư của thế giới này - Tôi nghĩ, nghề này chắc lý thú hơn.

- Tôi hiểu - Molly nói - Vậy nghĩa là không phải chỉ thử một lần cho biết?

- Mà một khi tôi đã làm, tôi sẽ cần đến sự trợ giúp của cô nhiều hơn.

Molly lấy làm thích thú vị về chuyện này "Tôi sẽ đại diện cho anh", ả

nói. "Nhưng trước khi chúng ta hợp tác với nhau, trước tiên hay đợi xem liệu anh có thua một trăm triệu đô không cái đã".

ả nhắc phôn lên, sau đó gác máy, bảo Cross:

- Chúng ta phải gặp nhóm quản lý tài chánh trước để đề ra các qui tắc đã. Và anh có ba ngày để suy nghĩ thêm trước khi quyết định.

Cross ngạc nhiên:

- Ba ngày, nhanh quá!

- Ý họ thế, không phải tôi - Molly nói - Họ tốn cả một gia tài khi dính vào cuốn phim này.

- Cô khỏi phải nói điều này, tôi biết rõ mà - Nhưng lời đề nghị của tôi với cô về cô Aquitane thì giữ bí mật nhé.

- Dĩ nhiên rồi, anh không phải nhắc.

Họ bắt tay và rồi sau khi Cross cáo từ, Molly đã nhớ lại điều gì đó. Tại sao Cross De Lena lại đề cập đến vụ kiện đã xảy ra cách đây quá lâu rồi, trong khi chính ả đã quên bẵng đi thẳng nhóc. Đó là thành công lừng lẫy của ả. Tại sao là vụ kiện đặc biệt đó nhỉ? Vì ả đã gỡ thoát cho rất nhiều tên sát nhân.

Ba ngày sau, Cross De Lena và Molly Randers gặp lại nhau trong căn phòng của ả trước khi sang phim trường Lodd stone để ả có thể kiểm tra kỹ lưỡng các giấy tờ chứng từ tài chính mà

Cross đã đưa ra trong cuộc gặp mặt lần trước. Đoạn Molly lái chiếc Mercedes SL300 của anh đưa cả hai đến xưởng phim. Sau khi đã được kiểm tra kỹ lưỡng và bước qua cổng, Molly quay sang nói với Cross:

- Anh nhìn quanh khu này coi, tôi sẽ trả anh một đô cho bất cứ chiếc xe hơi của Mỹ nào mà anh bắt gặp ở đây.

Bọn họ đi ngang những chiếc xe hơi đủ màu bóng lộn, chỉ toàn là Mercedes, Artton Marting, BWM và Rolls Royces sang trọng. Cross nhìn thấy một chiếc Cadillac và chỉ. Molly cười nói vui vẻ:

- Lại gã nhà văn tội nghiệp nào đến từ New York đây mà.

phim trường Lodd stone là một khu vực rộng lớn rải rác những cao ốc nhỏ của các công ty sản xuất phim độc lập. Tòa nhà chính của phim trường chỉ cao mười tầng, giữ phong cách đặc biệt của những năm hai mươi khi nó mới bắt đầu xuất hiện, và chỉ sửa chữa lại đôi chút. Cross chợt nhớ đến khu lãnh địa ở Bronx.

Các văn phòng làm việc trong khu quản trị studio đều nhỏ và đông người ngoại trừ tầng thứ mười, nơi Ali Marrion và Bobby Bantz đặt những dãy phòng quản lý của họ. Giữa hai dãy phòng có một phòng rộng rãi, bên trong có quán rượu và một tên phục vụ đang đứng xa xa nơi cuối quầy. Nổi liền quầy là một nhà bếp nhỏ nhỏ. Các chỗ ngồi đặt chung quanh bàn hội nghị là những chiếc ghế bành màu đỏ đậm và bóng lộn. Nhiều khung áp phích phim ảnh của hãng Lodd stone được treo cân đối trên tường.

Eli Marrion, Bobby Bantz, Skippy Deere, luật sư trưởng của hãng phim và hai luật sư khác đang đợi họ trong phòng, Molly trao cho luật sư trưởng các giấy tờ chứng từ tài chính, rồi cả ba anh thầy cãi ngồi ngâm cứu. Tên bồi mang ra những ly rượu theo cách

lựa chôn của mỗi người và rồi biến sau quầy rượu. Skippy đứng lên giới thiệu từng người.

Và nhà thường lệ, lão Eli Marrion yêu cầu Cross chỉ gọi lão bằng họ. Lão kể cho họ nghe một câu chuyện mà lão rất khoái. Câu chuyện lão thường dùng khi cần trấn áp đối phương trong các cuộc thương lượng. Lão Marrion kể rằng ông của lão trước đây đã khởi đầu công ty này vào đầu những năm hai mươi, ông muốn đặt tên cho hãng phim này là Lode stone studio, nhưng ông lão vẫn còn nguyên cái giọng rất Đức khiến các luật sư không sao hiểu nổi. Lúc đó nó chỉ là một hãng phim trị giá có mười ngàn đô và rồi khi người ta nhận ra cái sai của chữ Lode stone và thì dường như chẳng đáng mất công thay đổi tên hãng. Và giờ đây nó đã trở thành một hãng phim trị giá bảy tỷ đô la mang cái tên chẳng có nghĩa lý gì. Tuy nhiên, khi lão Marrion nói ra, chẳng khi nào lão nói đùa mà không hàm ý một điều gì nghiêm túc. Chữ nghĩa chẳng có gì quan trọng cả. Chính cái diện mạo gầy nam châm (chẳng là lão chơi chữ Lode stone là đá nam châm mà, thu hút ánh sáng trên toàn vũ trụ đã tạo uy thế cho hãng).

Rồi Molly trình bày lời đề nghị của Cross. Anh sẽ trả cho hãng phim năm mươi triệu đô mà họ đã đầu tư, và cho hãng được quyền phân phối phim trên thị trường, đồng thời chỉ định Skippy Deere là nhà sản xuất. Cross sẽ chi tiền để hoàn tất cuốn phim. Hãng Lodd stone cũng sẽ nhận được năm phần trăm trong số lợi nhuận.

Cả bọn lắng nghe. Bobby Bantz nói:

- Tỷ lệ chia phần trăm ngộ thật, đáng lý chúng tôi phải hưởng nhiều hơn số đó. Mà làm sao chúng tôi biết được mấy người và cô Athena có âm mưu gì chứ? Như thế chẳng phải chơi ép nhau sao?

Cross sững sốt trước câu trả lời của Molly. Vì lý do gì đó anh nhận các cuộc thương lượng ở đây chắc chắn sẽ gay gắt hơn những cuộc thương lượng làm ăn vốn quá quen thuộc với anh ở

Vegas.

Nhưng Molly gần như vào toáng lên, khuôn mặt phù thủy của ả bùng bùng nổi giận:

- Đồ chó chết! - ả nói với Bantz - Anh phải có cái đầu bò mới vu cho chúng tôi âm mưu. Công ty bảo hiểm không vót nổi anh trong vụ này đâu nhé. Mấy người sắp xếp cuộc hẹn này tìm đường thoát khỏi thế kẹt, vậy mà còn sỉ nhục chúng tôi nữa sao? Nếu anh không xin lỗi, tôi sẽ đưa ông Lena ra khỏi đây và lúc đó mấy người chỉ có đường xơi phân.

Skippy Deere xen vào:

- Thôi nào, Molly, Bobby. Chúng ta đang cứu vãn cuốn phim mà, chúng ta hãy nói rõ ra điều này, ít ra thì...

Lão Marrion nãy giờ quan sát hết mọi chuyện, cười thầm nhưng chẳng nói gì cả. Lão chỉ mở miệng để nói “phải” hoặc “không”.

- Tôi cho rằng câu hỏi này cũng hợp lý chứ - Bantz nói - Thế hẳn có thể đưa gì cho Athena khiến cho cô ấy trở lại mà chúng ta lại không làm được.

Cross ngồi đó mỉm cười. Trước đó Molly đã bảo anh hãy để ả tra lời bất kỳ khi nào có thể.

Ả nói:

- Ông De Lena đây rõ ràng có gì đó đặc biệt để đề nghị với nàng. Tại sao ông ấy phải tiết lộ cho mấy người? Nếu mấy người cho ông ấy mười triệu đô để ông ấy tiết lộ thông tin cho mấy người, thì tôi xin hội ý với ông ấy, mười triệu còn rẻ thôi.

Thậm chí Bobby Bantz cũng bật cười trước lời nói của Molly. Skippy Deere nói:

- Họ nghĩ rằng Cross chẳng đại gì mạo hiểm chi ra toàn bộ số tiền đó trừ phi anh ta có điều chắc chắn nào đó. Điều này khiến bọn họ hơi ngờ vực.

- Skippy - Molly nói - Tin thấy anh dám bỏ ra một triệu mua cuốn tiểu thuyết mà anh chẳng bao giờ dựng thành phim cả. Vậy lần này có khác gì đâu?

Bobby Bantz xen vào:

- Vì Skippy nhờ hăng chúng tôi chỉ một triệu đó.

Tất cả bọn đều bật cười. Cross cảm thấy thắc mắc về buổi họp này. Anh đang mất kiên nhẫn. Và lại anh biết rằng anh không được lộ vẻ bực mình. Anh thấp giọng nói:

- Tôi thấy có vẻ loanh quanh, rắc rối quá. Nếu vấn đề phức tạp chúng ta có thể quên mọi thứ đi.

Bantz giận dữ nói:

- ở đây chúng ta đang bàn về số tiền lớn. Bộ phim này có thể thu được nửa tỷ tiền doanh thu trên thế giới, chứ ít ỏi gì sao.

“Nếu anh có thể kéo cô Athena trở lại” - Molly nhanh miệng nói: “Tôi có thể nói với anh rằng tôi mới nói chuyện với cô ấy sáng nay. Cô ấy đã cắt phăng mái tóc để chứng tỏ là việc quyết định không trở lại đóng phim là nghiêm túc đó”.

- Chúng ta có thể đội tóc giả cho cô ta. Mấy ả mình tinh chết tiệt - Bantz quắc mắt nhìn Cross cố gắng hiểu ý nghĩ của anh. Hắn cân nhắc điều gì đó, đoạn nói: “Nếu Athena không trở lại anh sẽ mất trắng năm mươi triệu và không thể hoàn tất cuốn phim, lúc đó ai sẽ là người lãnh những đoạn đã quay rồi?”

- Tôi lãnh - Cross nói.

- A ha! - Bantz nói tiếp - Rồi anh cứ để vậy mà phát hành, có thể là như dựng phim sex vậy.

- Có thể lắm - Cross nói.

Molly lắc đầu ra hiệu cho Cross im lặng - Nếu anh đồng ý thỏa thuận này, - ả nói với Bantz - Mọi thứ có thể thương lượng trên tiền, bán phim cho thị trường ngoại quốc, truyền hình, video, lãi chia đều. Chỉ cần một người môi giới. Thỏa thuận này phải được giữ bí mật. ông De Lena chỉ muốn chữ tín là người đồng sản xuất trong vụ này.

- Tôi đồng ý - Skippy Deere nói - Nhưng thỏa thuận về tiền bạc của tôi và hãng chưa ngã ngũ.

Lần đầu tiên Marrion mở miệng:

- Cái đó chẳng liên quan gì - Lão nói, tỏ ý không đồng ý - Cross, anh giao toàn quyền cho luật sư của anh trong vụ này phải không?

- Đúng vậy. - Cross nói.

- Tôi muốn ghi âm lại lời nói này - Lão Marrion nói - Anh phải biết là chúng tôi dự định bỏ bộ phim này và chịu lỗ. Chúng tôi tin rằng Athena sẽ không trở lại. Chúng tôi không đứng về phía anh cho rằng cô ấy trở lại. Nếu anh thực hiện thỏa thuận này và trả cho chúng tôi năm mươi triệu, chúng tôi sẽ không chịu trách nhiệm pháp lý đâu nhé. Anh chắc phải kiện cô Athena quá, mà cô ấy không có nhiều tiền đâu.

- Tôi sẽ chẳng bao giờ kiện cáo cô ấy - Cross nói - Tôi sẽ tha thứ và quên đi.

Bantz nói:

- Anh không cần trả lời với người bỏ tiền ra cho anh sao?

Cross nhún vai.

Marrion nói:

- Đó là việc làm đồi bại. Anh không thể để thái độ cá nhân của anh phản bội lại những nhà đầu tư trên của, đã tin tưởng ở anh, chỉ vì bọn họ giàu sụ.

Cross thẳng thắn nói:

- Tôi chẳng bao giờ nghĩ rằng gây bất hòa với bọn nhà giàu là ý kiến hay.

Bantz cáu tiết hét:

- Đây là một mảnh khoe.

Gương mặt Cross lộ vẻ tự tin hết sức ôn hòa, anh nói:

- Tôi đã trải qua suốt cuộc đời thuyết phục người khác, ở khách sạn Vegas tôi đã thuyết phục khối tay thông minh đặt tiền vào những ván rất bấp bênh, và tôi làm vậy để họ được vui. Điều đó có nghĩa là tôi cho họ những gì mà họ thật sự ham muốn. Và tôi cũng sẽ làm vậy với cô Aquitane.

Bantz không ưa toàn bộ ý kiến đó. Hẳn chắc rằng hãng phim của hẳn đang bị bòn rút. Hẳn nói lỗ mãng:

- Nếu chúng tôi biết được ả Athena hợp tác trước với các anh trong vụ này, chúng tôi sẽ kiện đấy, chúng tôi sẽ chẳng nể nang gì cuộc thỏa thuận này đâu.

- Tôi muốn làm ăn lâu dài trong khoảng phim ảnh - Cross nói - Tôi muốn cộng tác với LoddStone studio. Ai cũng kiếm được tiền mà.

Lão Eli Marrion nãy giờ quan sát Cross suốt cuộc họp, cố gắng đưa ra một lời nhận xét. Thăng này chỉ là một gã tép riu, không phải tay lừa bịp hay một gã nghệ sĩ cà chớn. Sở an ninh Thái Bình Dương không thể thiết lập được mối dây liên lạc nào với Athena nên không thể có âm mưu. cần phải đưa ra lời quyết định, nhưng thật sự không khó khăn gì như mọi người trong căn phòng này đang đóng kịch đâu. Giờ thì Marrion cảm thấy quá mệt mỏi. Lão cảm thấy sức

nặng bộ đồ đang đè lên thân thể gầy trơ xương của lão. Lão muốn chấm dứt chuyện này.

Skipy Deere nói:

- Có lẽ Athena chỉ là một con ngốc, có thể ả đã vượt quá giới hạn rồi đấy. Rồi thì chúng ta có thể đóng tiền bảo lãnh bằng tiền bồi thường thiệt hại cho mà xem.

Molly Flander nói:

- Cô ta đang tỉnh táo hơn bất cứ ai trong phòng này. Tôi có thể bắt tất cả các anh làm giấy cam kết trước khi các anh nhận lại cô ấy.

Bobby Bantz nhìn thẳng vào mặt Cross:

- Anh ký giấy cam kết là chưa có thỏa thuận nào với Athena vào thời điểm này chứ, anh Cross?

- Được - Cross đáp và tỏ rõ sự khó chịu với Bantz.

Lão Marrion chứng kiến cảnh này, rất hả hê. Ít ra, phần này trong cuộc họp cũng diễn ra theo kế hoạch. Giờ Bantz trở thành một gã xấu tính. Hầu như mọi người ghét cay ghét đắng hắn. Hắn được chọn phải đóng vai này, nhưng vai trò lại rất hợp với tính cách của hắn.

- Chúng tôi muốn hưởng hai chục phần trăm các khoản tiền doanh thu từ cuốn phim - Bantz nói - Chúng tôi sẽ phân phối trong nước và nước ngoài. Và chúng tôi sẽ là những người cộng tác trong tất cả những tập sau.

Skipy cáu tiết:

- Bobby, tất cả các nhân vật đều chết ở cuối phim, không thể có tập sau nào nữa.

- Được rồi - Bantz nói - Vậy thì theo thứ tự trong bất kỳ đoạn kể phim vậy.

- Đoạn kể, đoạn sau cái con khỉ. Anh được chia lời nhưng không quá mười phần trăm trên doanh thu. Anh sẽ nhận được cả gia tài trong việc phân phối phim rồi. Hơn nữa anh đâu phải mạo hiểm. Nào chấp nhận hai hủ bỏ.

Marrion không thể chịu đựng hơn nữa. Lão đứng dậy, đứng rất thẳng và nói bằng một giọng đầy cân nhắc:

- Mười hai phần trăm - Chúng ta thỏa thuận nhé - Lão ngừng lại, đoạn nhìn thẳng Cross nói: "Có nhiều nhận gì đâu. Nhưng đây có thể là cuốn phim tuyệt vời và tôi không muốn hủy bỏ nó. Và tôi cũng rất tò mò muốn xem điều gì sẽ xảy ra". Lão quay sang Molly: "Nào đồng ý không?".

- Được - Molly thậm chí không thèm nhìn Cross đợi hiệu, trả lời ngay.

Sau đó Eli Marrion và Bobby Bantz ngồi trong phòng họp. Cả hai đều im lặng. Bao nhiêu năm qua họ đã học được kinh nghiệm là có những chuyện không được làm âm ỉ. Cuối cùng, Marrion nói:

- Có một vấn đề đạo đức trong chuyện này.

Bantz nói:

- Chúng ta đã thỏa thuận giữ bí mật, Eli ạ, nhưng nếu ông thấy chúng ta phải tiết lộ. Tôi cơ thể gọi điện.

Marrion thở dài:

- Làm vậy chúng ta sẽ mất trắng cuốn phim. Tay Cross này là niềm hy vọng duy nhất của chúng ta. Nếu hắn biết được anh để lọt tin này ra ngoài, thì có thể se phiên toái lắm.

- Cho dù hắn là quái gì, hắn cũng không dám đụng đến LoddStone đâu

- Điều làm tôi lo ngại là để cho hắn đặt được chân vào hãng chúng ta.

Marrion nhấp một ngụm rượu, bập bập điều thuốc. Khói thuốc nhẹ nhàng phả phất quanh người lão.

Giờ thì Marrion thật sự mệt mỏi, lão đã quá già rồi hơi đầu mà lo đến những tai họa trong tương lai xa vời. Thảm họa vĩ đại trên hành tinh này đã cận kề đây.

- Đừng gọi điện - Lão nói - Chúng ta phải giữ đúng lời thỏa thuận. Ngoài ra, có lẽ tôi sắp bước vào thời niên thiếu của tôi lần thứ hai đây, nên tôi muốn xem nhà ảo thuật lấy gì trong chiếc mũ của anh ta ra.

Sau buổi họp, Skippy trở về nhà và gọi điện triệu thám tử Jim Losey đến gặp hẳn. Trong buổi gặp mặt đó Skippy bắt Losey thề giữ kín chuyện rồi kể cho Losey nghe những chuyện xảy ra.

- Tôi nghĩ anh nên theo dõi tay Cross - Hẳn nói - Anh sẽ khám phá ra tin tức gì thú vị đấy.

Nhưng hẳn chỉ nói điều này sau khi ký cho Jim đóng một vai nhỏ trong bộ phim mới về cái vụ giết người hàng loạt ở San ta Monica, do Deere đang thực hiện.

về phần Cross De Lena, nó trở lại Las Vegas ngồi trong phòng riêng khách sạn và suy nghĩ đến tiến trình cuộc đời mới của nó. Tại sao nó lại liều lĩnh thế nhỉ? Điều quan trọng nhất là nếu thắng lớn, thì không chỉ có tiền mà còn đổi đời. Nhưng điều mà nó thắc mắc là cái động lực tiềm ẩn, hình ảnh Athena trong nền khung biển xanh, cơ thể di chuyển uyển chuyển của nàng, ý tưởng cho rằng có một ngày nàng sẽ đến với nó và yêu nó, không phải trọn đời mà chỉ một thoáng qua. Thế Gronevelt đã nói gì nhỉ? "Đối với cánh đàn ông, phụ nữ chẳng bao giờ nguy hiểm hơn lúc họ được cứu giúp. Hãy cảnh giác với giai nhân trong lúc họ khốn cùng. Thận trọng, phải thận trọng với mỹ nhân trong cảnh khốn cùng". Nhưng nó gạt bỏ ý tưởng này trong đầu và nhìn xuống đường phố Vegas, tường cao ráo, màu sắc sáng sủa, từng đám đông đi lại dưới ánh đèn, lũ kiến hì hục tải tiền về thôn nó trong cái tổ vĩ đại. Đây là lần đầu tiên nó phân tích toàn bộ vấn đề một cách vô tư đến lạ lùng.

Nếu Athena Aquitane quả là thiên thần như vậy thì tại sao nàng đưa ra đề nghị bằng ẩn tượng, chứ không phải bằng lời, rằng cái giá cho sự trở lại của nàng là ai đó sẽ phải giết chồng nàng'? Chắc chắn điều đó rất rõ ràng đối với bất kỳ ai. Hăng có nhã ý bảo vệ nàng trong khi nàng hoàn tất cuốn phim. Nhưng chẳng nghĩa lý gì, vì nàng sẽ đóng phim trước lưỡi hái của tử thần. Sau cuốn phim, nàng còn lại một mình và Skannet sẽ mò tới.

Lão Eli Marrion, Bobby Bantz, Skippy Deere, bọn họ hiểu rõ vấn đề này và biết rõ câu trả lời. Nhưng chẳng ai dám nói ra. Bởi vì, những người như họ thì, vụ này quá mạo hiểm. Họ đã quá thành đạt rồi, cuộc sống quá đầy đủ đến độ họ có quá nhiều thứ để mất. Đối với họ, lợi nhuận trong chuyện này không bằng những rủi ro. Họ có thể sắp xếp ổn thỏa sự thua lỗ của cuốn phim vì đối với họ đó chỉ là một thất bại nho nhỏ. Họ không thể nào chịu vấp ngã một cú quá đau để rớt từ địa vị cao nhất của xã hội xuống tận địa vị thấp hèn nhất. Sự mạo hiểm đó quá lớn.

Hơn nữa để thu được lợi nhuận và quyền lợi, họ phải đưa ra một quyết định thông minh. Họ không phải là chuyên gia trong các lãnh vực đòi hỏi sự gắng sức họ có thể phạm nhiều sai lầm. Nhưng thà mất trắng năm mươi triệu đô như sự thua điểm ở thị trường chứng khoán Wall Street còn hơn.

Vì vậy, giờ có hai vấn đề chính. Một là xử Boz Skannet nhằm tránh gây tổn thất cho cuốn phim và Athena ở bất kỳ khía cạnh nào. vấn đề thứ hai, quan trọng hơn nhiều, là nhận được sự tán đồng của bố, Pippi De Lena và cả gia đình Clericuzio. Vì Cross biết rằng toàn bị thóa thuận trên sẽ chẳng giữ kín được trước bọn họ bao lâu nữa.

II. CHƯƠNG 8

Ó nhiều lý do khác nhau về việc Cross De Lena đứng ra xin tha mạng cho Tim Snedden. Thứ nhất là mỗi năm tên này đã góp cho kết bạc Xanadu năm trăm ngàn đến một triệu. Kể đến là vì trong thâm tâm hẳn cảm thấy mến thằng cha đó, mến cái tính yêu đời cuồng nhiệt, những trò tiêu lâm nhiều khi quá quắt của hắn. Tim Snedden có biệt danh là Thằng Trộm Trâu, có trong tay cả một dãy cửa hàng buôn bán trái dài khắp phía bắc Caliifornia.

Hắn cũng là một tay chơi có cỡ ở Las Vegas thường hay đến Xanadu ở. Đặc biệt, hắn rất ghiền và cũng may mắn một cách lạ thường khi chơi cá độ thể thao. Thằng Trộm Trâu thường đặt lớn, năm chục ngàn đô cho bóng đá và cũng thỉnh thoảng thì một trăm ngàn đô cho môn bóng rổ. Tự cho mình là kẻ khôn khéo, hắn đã thua nhiều độ nhỏ. Ấy vậy mà hầu như lúc nào cũng bỏ túi những món lợi hơn nhiều. Cross đã ngay lập tức đánh hơi được điều này.

Thằng Trộm Trâu rất to con, cao gần hai mét, nặng hơn một trăm năm mươi ký lô. Tính phàm ăn của hắn cũng tương đương cái thân hình phì nộn đó, hắn ngốn ngấu hết tuốt. Hắn hay vênh váo là hắn có được một cái dạ dày phụ trợ ngã vòng, cho đồ ăn thức uống chạy hết cơ thể mà không bao giờ lên cân. Hắn rất khoái chí về điều này, coi đó như một mảnh gian lận với cả tạo hóa.

Bẩm sinh Thằng Trộm Trâu đã là một nghệ sĩ lừa đảo bậc thầy, cũng chính vì thế mà người ta đặt cho hắn cái biệt danh đó.

ở Xanadu, nó đã bao bạn bè ăn uống miễn phí hoàn toàn, mọi dịch vụ trong khách sạn yêu bị nó thao túng hết. Nó luôn tìm cách ăn theo các chiến hữu những khoản tiền chơi gái, tiền mua quà ở cửa hiệu. Và những khi cháy túi, khi kết bạc đầy thẻ nợ, nó lại kí sổ chờ cho tới tuần sau trở lại Xanadu mới trả, thay vì thanh toán ngay trong vòng một tháng theo kiểu những tay cờ bạc quý tộc thường làm.

Dù vận đỏ luôn đến trong những trò cá độ thể thao, thằng trộm trâu vẫn kém may mắn khi chơi ở sòng bạc. Nó rất ma mãnh, rành đủ ngón, nhưng luôn bị cái tính quá khích cố hữu kích động. Thế là tiền thắng thể thao không những bị lột sạch mà còn bị thâm túi nữa. Vì vậy, Clericuzio để mắt đến nó, không phải vì tiền, mà vì những lý do chiến lược lâu dài.

Mục tiêu tối hậu của gia đình là hợp pháp nữa những trò cá cược thể thao trên toàn nước Mỹ. Bất cứ một xì căng đan cá cược nào có liên quan đến thể thao cũng sẽ bị ảnh hưởng đến mục tiêu này. Bởi vậy, đã có một cuộc điều tra về đời tư của Tim Lớn - thằng Trộm Trâu. Kết quả thật đáng ngại đến nỗi Pippi và Cross đã được gọi về miền Đông, đến Nhà lớn ở Quogue để họp. Đây là vụ làm ăn đầu tiên của Pippi từ lúc ở Sicily về.

Pipi và Cross cùng bay về miền Đông. Cross lo rằng Clericuzio đã biết được vụ làm phim Messalina của mình và nó sợ bố nổi giận vì không hỏi ý ông. Pippi ở tuổi năm mươi bảy, dù về hưu nhưng vẫn còn là consigliere - cố vấn - cho thằng con trai Brugliones của mình.

Vì vậy trên máy bay, Cross đã kể cho bố nghe chuyện phim ảnh đó và thanh minh nhằm trấn an ông già rằng nó vẫn coi trọng ý kiến của ông nhưng lại không muốn Clericuzio làm khó ông. Nó cũng tỏ ý lo ngại bị gọi về miền Đông vì ông Trùm đã biết được kế hoạch Hollyvwood của nó.

Bố Pippi lắng nghe, không phán một tiếng, rồi thở dài, vẻ khinh bỉ:

- Mà còn non quá, không phải chuyện phim ảnh đó đâu. ông Trùm không bao giờ ra tay chớp nhoáng như vậy. ông chờ xem thế nào đã. Có vẻ như Giorgio đang điều hành mọi việc, đó là

theo kiểu nghĩ của Vincent, Petie và Dante. Nhưng bọn nó lằm, ông Trùm khôn hơn tất cả chúng ta, cũng đừng có ngại ông. Trong những chuyện thế này, ông rất công bằng. Cái mày phải lo chính là Giorgio và Dante.

Ông im lặng một lúc, như do dự không muốn nói về Gia Đình, thậm chí với Cross.

- Mày cứ để ý thấy tại sao đám nhóc của Giorgio, Vincent và Petie chẳng biết tí nào về công việc của Gia đình không? ông Trùm và Giorgio đã tính trước hết sao cho tụi nó sạch bong, ông Trùm cũng tính vậy cho Dante. Nhưng nó là một thằng quá cáo. Nó tìm hiểu ra tất cả và nó muốn nhào vô. Ông Trùm không ngăn được nó. Hãy xem tất cả chúng ta - Giorgio, Vincent, Petie, tao, mày và Dante như là quân bọc hậu, chống cự cho thị tộc Clericuzio được trót lọt. Đó là kế hoạch, là sức mạnh của ông Trùm, là những gì làm cho ông thành vĩ đại. Vậy có khi ông lại mừng thấy mày đang thoát được ra ngoài, ông cũng hy vọng Dante sẽ làm được như vậy. Vậy đó, có đúng không?

- Con cho là vậy - Cross đáp. Thậm chí với cha nó lũng không thú nhận các điểm yếu chết người của mình. Rằng nó làm thế chỉ vì tình yêu dành cho một người đàn bà.

- Nên nhớ phải luôn tính nước cờ lâu dài như Gronevelt. Khi đến lúc thì hãy nói thẳng với ông Trùm và phải nhớ rằng Gia đình cũng phải có phần trong vụ làm phim đó. Nhưng coi chừng Giorgio và Dante, chứ Vincent và Petie thì không thêm để ý đâu.

Cross hỏi:

- Tại sao là Giorgio và Dante?

- Vì Giorgio là thằng có máu tham. Còn Dante, là vì nó luôn ganh tỵ với mày và vì mày là con tao. Ngoài ra nó là một thằng điên.

Cross nhạc nhiên, đây là lần đầu tiên nó nghe cha chỉ trích người của Clericuzio. Nó hỏi:

- Thế tại sao Vincent và Petie không quan tâm?

- Vì Vincent có nhà hàng, Petie thì có các công trình xây dựng và khu Bronx. Vincent muốn yên tĩnh hưởng tuổi già và Petie thích hoạt động. Cả hai đều thương mày và nể tao. Chúng tao đã làm chung nhiều thứ hồi còn

Cross nói:

- Bố. Bố không nổi giận nếu con không nói thật với bố chứ?

Pippi đưa mắt nhìn con, vẻ nhạo báng:

- Đừng chơi trò đó với tao. Mày dư biết là tao sẽ không chấp nhận và ông Trùm cũng vậy. Nào, khi nào thì mày định thít thằng Skannet đó?

- Con cũng chưa biết - Cross nói - Không dễ đâu! Phải bảo đảm sao đó cho Athena tin rằng nó không có gì phải lo về thằng đó nữa. Rồi nó mới có thể quay lại với điện ảnh.

- Để đó tao tính cho. Ngộ nhớ cái con đó, con Athena, không trở lại làm việc thì sao? Thế là mày tiêu tùng năm mươi triệu.

- Nó sẽ trở lại. Nó và Claudia thân nhau lắm. Claudia bảo là nó sẽ trở lại phim trường mà.

- Con gái yêu của ta - Pippi nói - Nó vẫn không muốn gặp ta à?

- Con không nghĩ vậy. Nhưng lúc nào cha cùng có thể ghé qua khi nó còn ở khách sạn.

- Không - Pippi nói - Nhưng nếu con Athena đó không chịu đóng phim lại sau khi mày ra tay, tao sẽ làm lễ xức Dầu Thánh cho nó, cho dù nó là một ngôi sao điện ảnh cỡ nào đi nữa.

- Không. Không. Cha nên gặp Claudia. Nó bây giờ trông đẹp lên nhiều lắm.

- Tốt. Hồi nhỏ cái mặt nó xấu tệ. Giống hệt tao.
- Sao cha không làm lành với nó đi!
- Nó không cho tao đến đám tang vợ cũ của tao và nó cũng không ưa gì tao. Vậy thì đến làm quái gì. Mà nè, nhớ khi tao chết, mày không được cho nó đến dự lễ tang tao nghe chưa. Mẹ nó! - ông im lặng một lúc - Con ranh đó láo thật.
- Giờ cha nên gặp nó đi.
- Hãy nhớ đừng tự nguyện đề xuất với ông Trùm nghe. Cuộc gặp lần này là vì chuyện khác.

Và quả nhiên Pippi đã đúng.

Tại ngôi nhà chính, Giorgio, ông Trùm Domenico, Vincent, Petie và Dante đang chờ đón họ trong vườn, bên những cây vả. Theo thông lệ, họ cùng ăn trưa với nhau, trước khi bàn chuyện làm ăn.

Giorgio trình bày hết. Cuộc điều tra đã cho thấy thằng Trộm Trâu Snedden đang dàn xếp một số môn thể thao trong trường đại học ở miền Trung Tây. Có thể nói nó đã dàn xếp điểm ở mấy trận bóng đá và bóng rổ chuyên nghiệp rồi. Để làm việc này, nó đã hối lộ cho các quan chức và một số cầu thủ. Thật là một chuyện rất liều mạng và nguy hiểm. Nếu lộ ra chuyện này sẽ gây một xì căng đan chấn động khủng khiếp, và có thể là một đòn chí mạng vào những nỗ lực của Gia đình Clericuzio đang hợp pháp hóa hoạt động cá cược trong thể thao ở Mỹ - và rốt cuộc mọi thứ đều có thể bại lộ hết.

- Tụi cớm tung thêm người vào các vụ mua bán độ thể thao còn đông hơn là điều tra mấy vụ giết người hàng loạt nữa - Giorgio nói - Tại sao à? Tôi không biết. Ai thắng ai thua thì có gì khác đâu chứ? Tụi này chẳng hại ai cả, trừ bọn trùm ghi cá cược, mà tụi cớm cũng đâu ưa gì tụi này. Nếu Thằng Trộm Trâu dàn xếp được mọi môn để lúc nào cũng thắng thì cả nước này sẽ sượng lắm đấy.

Pippi sốt ruột:

- Tại sao chúng phải bàn chuyện này vậy? Chỉ cần cho vài thằng cảnh cáo nó là xong.

Vincent đáp:

- Chúng ta đã làm rồi. Nhưng thằng này thuộc dạng đặc biệt, cóc biết sợ là gì. Bị cảnh cáo rồi mà vẫn tiếp tục trò cũ.

Petie nói:

- Người ta gọi nó là Tim Bự, là thằng Trộm Trâu. Nó khoái mấy cái biệt danh đó lắm. Nó không bao giờ mở hầu bao cả, thậm chí còn qua kiểm toán nữa. Nó đã tuyên chiến với chính quyền bang California khi không chịu trả thuế doanh thu cho các cửa hàng mua bán của nó. Mẹ kiếp, nó còn có thể ăn chặn tiền trợ cấp con vợ trước và mấy đứa con của nó nữa kia mà. Một thằng ăn trộm từ xong máu. Nói chuyện phải trái với nó cũng bằng thừa.

- Cross nè, mày biết tên đó khá rõ khi hấn đánh bạc ở Vegas mà. Mày nghĩ sao? - Giorgio nói.

Cross dẫn đo:

- Gì chứ thanh toán thẻ nợ thì thằng đó nó không nhanh nhẹn lắm đâu. Nhưng rồi nó cũng trả thôi. Nó đánh bạc rất láu, nhưng không chơi tời. Nó thuộc típ chẳng dễ ưa chút nào nhưng giàu sụ, thế nên có lắm hạn bè, thường dẫn tụi bạn đến Vegas. Thật ra thì dù có ăn gian, dàn xếp cá cược và kiểm chác tiền của chúng ta, hấn vẫn là một mối lợi lớn. Thôi bỏ qua đi. Lúc nói, Cross thấy Dante mỉm cười, ngụ ý biết điều gì đó mà nó không biết.

Giorgio nói:

- Không thể cho qua được. Cái nhăng Trộm Trâu này là một thằng chết mệ. Nó đang bày ra một kế hoạch điên rồ nào đó để dàn xếp môn Super Bowl.

Ông Trùm Domenico lần đầu tiên lên tiếng và hỏi thằng Cross:

- Nè cháu, chuyện đó có thể xảy ra không?

Câu hỏi là một lời khen tặng. Nó cho thấy ông Trùm đã thừa nhận Cross rất cứng cựa trong lĩnh vực này.

- Không bao giờ - Nó nói với ông Trùm - Không thể mua được quan chức môn Super Bowl vì không ai biết được họ sẽ gồm những ai. Không thể mua các cầu thủ vì những cầu thủ chủ chốt đều kiếm được rất nhiều tiền. Và cũng không bao giờ có thể dàn xếp một trận đấu của bất cứ môn nào mà chắc một trăm phần trăm được. Nếu chơi trò này, người ta phải có khả năng dàn xếp năm mươi hay một trăm trận, để khi có thua ba phần tư trận thì cũng không ăn nhằm gì. Thế nên nếu không dàn xếp trước được một số lớn thì người ta không dại gì mà liều mạng đâu.

- Hay đấy - ông Trùm bảo - Vậy thì tại sao tên này giàu sụ rồi còn dại dột muốn lao vào trò này.

- Hắn muốn nổi tiếng - Cross đáp - dàn xếp một trận Super Bowl có nghĩa là hắn muốn làm một cái gì đó vô cùng mạo hiểm mà hắn biết sẽ bị phát hiện. Một cái gì đó hết sức điên rồ mà cháu chưa hình dung ra đó là cái gì. Thằng Trộm Trâu cho rằng đó là trò tuyệt. Và hắn thuộc hạng người luôn tin rằng mình có thể tự gỡ ra những rầy rà mắc phải.

"Ta chưa bao giờ gặp những đứa như thế", ông Trùm nói. Giorgio lên tiếng:

- Chỉ có ở Mỹ mới đẻ ra những thằng như vậy.

- Nhưng chính vì thế mà hắn trở nên rất nguy hiểm cho những gì ta dự tính - Ông Trùm bảo - Theo như lời cháu nói thì hắn là người không bao giờ nói chuyện phải trái được. Vậy chúng có sự lựa chọn nào khác.

Cross nói:

- Khoan đã. Hắn tương đương với một mối lợi ít nhất là nửa triệu đô cho sòng bạc đấy.

- Đây là vấn đề nguyên tắc. Bên bọn trùm ghi cá cược trả tiền để chúng ta bảo vệ chúng - Vincent nói.

Cross bảo:

- Để tôi nói chuyện với nó. Có lẽ nó sẽ nghe tôi. Chuyện nhỏ mà. Nó không thể nào lo nổi vụ Super Bowl. Không đáng để ta ra tay đâu.

Nhưng Cross trông thấy ánh mắt nhìn của bố, nó hiểu là trong chừng mực nào đó, nó không nên đề xuất như vậy. Ông Trùm dứt khoát lần cuối:

- Nó là một thằng nguy hiểm. Đừng gặp nó, cháu ạ. Nó không biết thực sự cháu là ai đâu. Sao lại cho nó có hội đó chứ? Nó nguy hiểm vì nó dần dần, dần dần như một con vật dần dần. Nó muốn đớp đủ món. Đến khi bị bắt thì nó muốn phá bĩnh càng nhiều càng tốt. Nó sẽ khai ra hết mọi người dù thật hay giả.

- Ông Trùm ngưng một lát, rồi quay sang Dante:

- Cháu ngoại, ta nghĩ cháu nên lo việc này. Nhưng hãy để Pippi vạch kế hoạch. Ông ta rành khu đó.

Dante gật đầu.

Pippi biết mình đang gặp nguy hiểm. Nếu có chuyện gì xảy ra với Dante, ông sẽ lãnh trách nhiệm. Và còn một điều rõ ràng nữa: ông giùm và Giorgio đã quyết định cho Dante sẽ lên cầm

đầu Gia đình Clericuzio vào một ngày nào đó. Nhưng hiện tại họ chưa tin lắm những quyết định của nó.

Tại Vegas, Dante đăng ký một phòng ở Xanadu. Thằng Trộm Trâu Senedden một tuần nữa mới tới Vegas. Và trong thời gian đó, Cross và Pippi đã hướng dẫn cho Danh ít điều.

Cross nói:

- Thằng Trộm Trâu là dân chơi loại xịn, nhưng chưa đủ đô để ta xét cho một biệt thự. Nó thuộc tầng lớp dân Ả Rập hoặc Châu Á, thứ nào hần cũng muốn hưởng miễn phí. Nó kê tên bạn bè vào biên lai nhà hàng, đặt những thứ rượu hảo hạng. Nó còn muốn mua chịu quà tặng của cửa hàng nữa. Mấy tên ở biệt thự còn chưa được chúng ta cho làm như vậy nữa là. Nó còn là chúa vôi vĩnh. Mấy tay bán hàng luôn dòm chừng nó. Nó cho mình

CÓ quyền đặt tiện ngay trước khi vô số trên bàn chơi crap. Nó cứ đặt một ván xì phé sau khi lật lá bài đầu tiên. Còn chơi blackjack thì hần luôn đánh mười tám khi lá kế là con ba. Nó luôn lè mề trong việc thanh toán nợ. Nhưng mỗi năm nó nộp cho chúng ta tới nửa triệu, đó là chưa tính có khoản ta đã lột của nó những gì mấy tay cá độ chung cho nó. Nó khéo lắm, còn rút thẻ chơi bài cho bạn bè rồi lấy tên tụi kia ra ghi nợ để ta tưởng nó đánh lớn hơn. Mấy trò khỉ đó y như mấy gã ở trung tâm thời trang hồi trước thường xài ấy mà. Nhưng khi hết thời thì hần nổi khùng lên. Năm ngoái, nó thua bứt hai triệu chúng ta đã mở tiệc đãi và tặng nó một chiếc Cadillac. Nó còn cầu nhàu, hần học vì không được chiếc Mercedes. Dante tức tối nói: "Nó kéo thẻ và tiền trong máy mà không chơi à?"

- Dĩ nhiên rồi - Cross nói - Nhiều tên cũng làm như vậy. Chúng ta cóc cần. Chúng ta muốn tỏ ra ngờ nghệch để tụi nó tự tin ở bàn chơi bài. Vậy mà tụi nó còn ma lạnh hơn chúng ta nữa đấy. Tại sao người ta gọi nó là Thằng Trộm Trâu? - Dante hỏi.

- Vì hần chỉ xài mà không thích trả tiền - Cross đá p - Ngủ với gái, nó cần mấy con nhỏ như rút thịt người ta ra vậy. Xong việc rồi chuồn. Đúng là một tên lừa đảo siêu hạng.

Dante nhú mày nói:

- Tôi không thể chờ hần được nữa.

Cross nói:

- Hần không thể nào thuyết phục được Gronevelt cho hần một cái biệt thự. Tôi cũng vậy thôi.

Dante nhìn Cross trừng trừng.

- Sao tôi lại không được một cái?

Cross giải thích:

- Vì phải tính tiền đó vô cho khách sạn. Có thể phải trả từ một trăm ngàn đô la đến một triệu đô một đêm.

Dante tiếp.

- Nhưng Giorgio có một cái đó.

- ô kê - Cross nói - Tôi sẽ thu xếp với Giorgio.

Cả hai đều biết Giorgio sẽ rất tức giận trước yêu cầu của Dante.

- May nhỉ.

- Dante nói mĩa.

- Khi nào lập gia đình, anh sẽ có một cái để hưởng tuần trăng mật - Cross bảo.

Pippi nói:

- Kế hoạch hành động của ta tùy thuộc vào thái độ của Tim Bự. Cross, mày chỉ phải tham gia ở Las Vegas này để lên tinh thần cho thằng đó. Mày phải thu xếp để Dante vay tín dụng đánh bạc thoải mái. Rồi hô biến mấy cái thẻ nợ đó đi. Trong lúc đó, ở L.A. đã sắp xếp đâu vào đấy. Mày phải chắc là nó tới đây và không bỏ phòng đã đăng ký. Rồi mày mời nó dự tiệc để tặng nó một chiếc Rolls-Royce. Sau đó, khi nó tới mày giới thiệu nó với tao và Dante. Phần của mày tới đó là xong.

Pippi bàn chi tiết kế hoạch mất hơn một giờ.

Dante nói với về ngưỡng mộ:

- Lúc nào Giorgio cũng nói cậu là số dách. Cháu rất bực mình khi ngoại để cậu chỉ huy cháu vụ này. Những nghĩ lại thấy ông có lý đấy.

Pippi nghe nịnh mà mặt cứ lạnh băng, ông nói với Dante:

- Nên nhớ đây là một lễ ban Thánh thể, không phải là lễ Thêm sức. Phải làm sao cho nó có vẻ như hấn bị đòn thù. Với hồ sơ hình sự và tất cả những vụ kiện tụng của hấn, sẽ rất hợp lý. Dante đừng có đội mấy cái nón chết tiệt của mày trong vụ này được không? Người ta dễ nhận lắm. Đừng quên là ông Trùm đã nói ông muốn cho ta biết tin tức vụ dàn xếp đó, nhưng không thật sự cần thiết đâu. Nó là thằng đầu đảng, khi nó đi đứt thì toàn bộ vụ đó cũng tiêu ma luôn. Vậy thì đừng làm gì đại dột nghe chưa.

Dante tỉnh bơ:

- Không có nón cháu thấy không được hên cho lắm.

Pippi nhún vai:

- Còn điều nữa, đừng có cố ăn chặn tiền tín dụng không thời hạn đấy. Khoản đó của chính ông Trùm đó. ông không muốn khách sạn phải mất một mớ trong vụ này. Họ đã phải chịu khoản chiếc Rolls rồi.

- Đừng lo - Dante nói - cháu coi công việc như thú vui của mình mà. Hấn im một lúc rồi nói tiếp, miệng cười nham hiểm:

- Hy vọng lần này cậu báo cáo hay về cháu.

- Cross thấy ngạc nhiên. Rõ ràng là có gì hiềm khích giữa hai người. Và nó cũng ngạc nhiên thấy Dante đang muốn hù ông già mình. Có là cháu ngoại của ông trùm đi nữa thì điều đó cũng tai hại.

Nhưng Pippi dường như không để ý, nói: "Anh là con cháu nhà Clericuzio. Tôi là cái thứ gì mà dám báo cáo anh kia chứ?" ông vỗ vai Dante:

- Chúng ta phải làm việc chung. Hãy vui vẻ mà làm.

Khi thằng trộm Trâu Snedden đến, Dante quan sát nó. Nó to và mập nhưng rất chắc, thịt thà, xương cốt kết chặt chứ không phệ chút nào. Nó mặc áo sơ mi vải xéo màu xanh, có túi lớn hai bên ngực, một hột nút trắng ở giữa, một túi nhét đầy phỉn đen loại một trăm đô, túi kia là loại năm trăm màu trắng, vàng. Phỉn năm đô màu đỏ và hai mươi lăm đô màu xanh lá cây hấn tọng trong túi quần, một cái quần vải bố trắng, ống loe. Dưới chân là đôi giày mềm màu nâu.

Thằng Trộm Trâu hầu như chỉ chơi đồ xí ngầu, trò chơi xác suất thú vị nhất. Cross và Dante đã biết hấn đặt cá mười ngàn vào hai trận bóng rổ đại học và năm ngàn với những phiếu cá lặn trong một cuộc đua ngựa ở Santa Anita. Thằng Trộm Trâu không định trừ thuế mà dường như hấn chẳng có vẻ gì là lo lắng về mấy vụ cá cược đó. Nó khoan khoái bắn đồ xí ngầu. Nó làm cái, luôn miệng bảo các tay bạc khác theo nước của hấn, vui vẻ hò hét, khích lệ họ đừng có run tay. Hấn đang đặt thẻ đen, hàng chồng thẻ chi kín hết mấy con số, đánh tuốt hết. Khi súc sắc tới

mình, hấn vung tay ném mạnh về phía vách bàn đối diện, nảy bật về phía này để dễ bắt hơn, rồi hấn cố chụp lấy chúng, nhưng tay hồ lì luôn nhanh nhẹn dùng móng gậy bắt và giữ chúng lại để người khác có thể đặt.

Dante ngồi vào bàn xí ngẫu và cá độ với Tim Bự. Rồi Dante đặt những ván chết người để chắc chắn là mình sẽ thua sạch, trừ những lúc hoàn toàn do may mắn. Hấn kêu ghi nợ hai mươi ngàn đô, rồi sau khi ra hiệu lấy thêm thẻ đen, đem trải hết ra trên bàn. Ghi nợ lần nữa. Đến lúc này thì hấn đã thu hút được sự chú ý của Tim Bự.

- Nay, anh bạn đội nón, học chơi đi là vừa - Tim Bự kêu lên.

Dante vui vẻ quơ tay chào hấn và tiếp tục đặt một cách điên rồ. Khi Tim Bự đổ điểm gần tối đa, Dante lấy súc sắc và kêu ghi nợ năm mươi ngàn đô. Hấn rải thẻ đen khắp bàn, hy vọng gặp may. Nhưng không hề. Giờ thì Tim Bự đang quan sát hấn, nhưng không phải với vẻ thích thú bình thường nữa.

Thằng Trộm Trâu Tim Bự ăn trong tiệm cà phê. Đây là một quán ăn của khách sạn chỉ dọn những món Mỹ nấu đơn giản. Hấn ít khi ăn ở các quầy ăn Pháp, Bắc Ý hay quán Hoàng gia Anh Quốc chính hiệu của Xanadu. Có năm người bạn ăn tối chung với hấn và thằng Trộm Trâu Tim Bự phát vé keno cho mọi người để ai nấy đều có thể theo bảng kết quả trong khi ăn. Cross và Dante ngồi ở một quầy trong góc.

Với mái tóc vàng hót cao, thằng Trộm Trâu trông giống như một bức họa của Brueghel vẽ tên địa chủ vui tính người Đức. Hấn kêu không biết bao nhiêu món mà kể, tương đương với hơn ba bữa ăn, thế mà hấn cũng gốn hết còn xĩa nĩa thêm vào đĩa của mấy tên bạn nữa.

- Tệ thật - Dante nói - Tao chưa từng thấy tên nào yêu đời đến thế.

- Đó là một cách để để ra hàng đồng kẻ thù đấy - Cross nói - Đặc biệt là khi ta lại "yêu đời" bằng tiền của người khác.

Cả hai ngắm Tim Bự ký séc, mà hấn không phải trả, rồi kêu một trong mấy tên đi cùng trả tiền bo. Bọn kia đi rồi, Cross và Dante nhâm nhi cà phê. Cross thấy thích gian phòng khổng lồ này với những bức tường bằng thủy tinh mở ra bóng đêm phía ngoài được ánh đèn hồng thấp sáng. Màu xanh của cây cỏ bên ngoài phản chiếu vào trong phòng làm dịu đi ánh sáng của những chùm đèn rực rỡ.

- Tôi nhớ một buổi tối năm trước - Cross nói với Dante - Thằng Trộm Trâu vớ một mảnh lớn tại bàn chải súc sắc. Tôi nghĩ hấn bỏ túi hơn một trăm ngàn đô. Lúc đó khoảng ba giờ sáng. Khi chủ sòng lấy thẻ cất vào két bạc, Thằng Trộm Trâu đã nhảy lên bàn mà tè lênh láng đầy bàn.

- Rồi anh làm gì?

- Tôi cho nhân viên bảo vệ đưa hấn lên phòng, phạt năm ngàn đô vì tội đái bậy trên bàn. Nhưng hấn vờ đi luôn.

- Tôi ấy à, tôi thì lột da đầu nó - Dante nói

- Nếu có người cho anh nửa triệu một năm, thì anh có cho hấn đái trên bàn không? Nhưng thật tình mà nói tôi cũng căm nó lắm. Mà biết đâu nó đã chẳng làm chuyện đó trong một sòng bạc bên khu biệt thự chứ.

Hôm sau, Cross ăn trưa với Tim Bự để báo cho hấn biết về bữa tiệc và việc trao tặng chiếc Rolls-Royce. Pippi nhập bọn và được giới thiệu.

Tim Bự lúc nào cũng kỳ kèo chút đỉnh:

- Chiếc Rolls thì tốt rồi nhưng chừng nào tôi có một cái biệt thự của mấy bồ đây?

- Anh xứng đáng lắm - Cross nói - Lần tới anh đến Vegas anh sẽ được một cái. Tôi hứa đấy, thậm chí nếu tôi có phải tổng một gã khác ra.

Thằng Trộm Trâu Tim Bự nói với Pippi:

- Thằng con ông dễ thương hơn lão già Gronevelt nhiều.

- Mấy năm cuối đời coi bộ ông hơi ngộ ngộ - Pippi nói - Tôi có lẽ là bạn thân nhất của ông mà ông có bao giờ bớt cho một cái đâu.

- Ôi thầy mẹ lão già - Tim Bự bảo - Giờ con trai ông đang điều hành khách sạn, ông mà muốn là được liền chứ gì.

- Không được đâu - Cross nói - Ba tôi đâu phải là một tay cò bạc.

Cả bọn phá lên cười. Nhưng lúc này Tim Bự lại đang tính đến đường làm ăn khác. Nó bảo:

- Có một tên nhỏ con trông có vẻ kỳ kỳ, hắn đội một cái nón quái đản lắm và là một tay đổ xí ngẫu tệ nhất mà tôi chưa từng thấy. Chưa đầy một tiếng đồng hồ mà hắn đã ký nợ hết gần hai trăm ngàn. Mấy bồ biết gì về hắn không? Chắc mấy bồ cũng biết tôi luôn muốn thêm người đầu tư mà.

- Tôi không thể cho ông biết gì về khách chơi của mình. - Cross nói - Ông nghĩ sao nếu tôi lại tiết lộ chuyện của ông cho người khác? Tôi chỉ có thể nói rằng ông ta có thể có một cái biệt thự bất cứ lúc nào, nhưng ông không bao giờ muốn cả. ông ta không thích chơi nổi.

- Hay giới thiệu tôi với tay đó vậy - Tim Bự nói - Nếu tôi ký kết được gì, anh sẽ có chút đỉnh.

- Ồ không đâu. Nhưng ông già tôi có biết ông ta đấy.

- Ờ. Nếu có tiền thì tôi cũng biết xài chứ bộ - Pippi nói.

- Được, hãy quảng cáo tôi kha khá nhé - Tim Bự bảo.

Pippi quay sang tăng bốc:

- Hai người hợp lại thì nhất rồi. Tay này nhiều tiền nhưng không biết cách làm ăn lớn như anh đâu. Tôi biết anh chơi rất đẹp, Tim Bự ạ. Vậy tôi đáng hưởng bao nhiêu thì anh cho bấy nhiêu.

Thằng Trộm Trâu sáng mắt lên: Pippi sẽ trở thành một thằng làm rối trong tay hắn đây. Hắn nói.

- Tốt lắm. Tối nay tôi sẽ ngồi chơi ở bàn súc sắc, nhớ đưa hắn tới nghe.

Lúc đang giới thiệu với nhau ở bàn súc sắc, cả Dante và Pippi kêu giật mình khi Thằng Trộm trâu giật cái nón Phục Hưng trên đầu Dante và thế vào cái mũ bóng chày Dodger hắn đang đội. Kết quả trông thật buồn cười. Cái nón Phục Hưng nằm trên đầu Tim Bự làm hắn trông giống như một trong bảy chú lùn của nàng Bạch Tuyết.

- Để đổi vận may cho nhau ấy mà - Tim nói.

Ai cũng cười nhưng Pippi không thích tia nhìn hắn học chết người ánh lên trong mắt. Dante. ông bực dọc vì Dante đã phớt lờ lời dặn của ông, cứ đội cái nón đó. ông giới thiệu Dante là Steve Sharpe và đã làm Tim Bự sững sờ cả người với những câu chuyện về Steve. Nào hắn là xếp lớn của một đế quốc ma túy ở miền Đông, nào là hắn phải "tẩy" hàng tỷ đô. Rồi Steve lại còn là một tay cò bạc ngơ ngơ, người đã đặt cược một triệu môn Super Bowl, thua mà tỉnh như ruồi. Những phiếu trợ của hắn trong két bạc ở sòng toàn tính bằng vàng ròng, trả ngay tại chỗ.

Thế là bây giờ, với cánh tay dềnh dàng choàng qua vai Dante, Tim Bự

- Steve, chúng ta phải nói chuyện với nhau. Vô quỳ cà phê kiểm cái gì ăn đi.

Hắn chọn một gian tách biệt. Dante kêu cà phê, nhưng hắn gọi một đồng hồ tráng miệng: kem

dầu, rượu Napoleon, bánh kem chuối, kèm thêm một đĩa bánh ngọt đủ loại.

Rồi hắn tuân bài diễn văn tràng giang đại hải tự quảng cáo về mình một tiếng đông hồ. Hắn có một dãy cửa hàng nhỏ muốn sang tay, kiếm cũng khá và lâu dài, hắn có thể thu xếp nhận tiền mặt "chưa tẩy". Rằng hắn có một xí nghiệp thịt hộp và hàng lô các sản phẩm tươi sống khác mà hắn có thể bán với tiền "đi đêm", rồi bán lại lấy lời đôi tiền "sạch", rằng hắn có trong tay ngành phim ảnh, nên có thể giúp tài trợ trực tiếp cho mấy bộ phim và các rạp chiếu phim khiêu dâm. Làm ăn được lắm. Hắn nói: "Anh sẽ được gặp

các ngôi sao, ngủ với các tiểu minh tinh và "tẩy" sạch tiền của mình".

Dante rất khoái thằng này. Tim Bự huyền thuyên đủ điều, tin tưởng rằng con mồi sẽ không thể làm gì khác ngoài việc trở mắt nhìn đồng của lồ lộ trước mặt. Dante hỏi vài câu tỏ vẻ hăng hái nhưng có phần e dè:

- Cho tôi danh thiếp của anh đi. Tôi sẽ gọi lại hoặc nhờ Pippi gọi anh. Và ta có thể ăn tối một bữa để thảo luận đầy đủ rồi tôi mới có thể ký kết giao kèo được chứ.

Tim Bự đưa danh thiếp cho hắn:

- Nhanh nhanh lên nhé, tôi có một phi vụ chắc cú rất đặc biệt. Tôi sẽ cho anh ăn theo. Nhưng chúng ta phải nhanh vụ này lên mới được. Hắn dừng lại một lát rồi nói:

- Có dính tới thể thao đấy.

Không như nãy giờ, Dante tỏ vẻ vô cùng phấn khích:

- Lạy Chúa, từ trước tới giờ tôi luôn mơ ước điều đó đấy. Tôi ghiền thể thao lắm. Ý anh định nói mua một đội bóng chày chơi giải ngoại hạng được sao?

- Không xâm tụ vậy đâu - Tim Bự vội vã đáp, nhưng cũng ngon ăn.

- Vậy chừng nào mình mới gặp lại đấy.

Tim Bự đắc ý:

- Ngày mai khách sạn tổ chức chiêu đãi và tặng tôi một chiếc Rolls. Một trong những khách sộp mà.

- Ngày mốt tôi về L.A. Vậy tối mốt được không?

Dante giả vờ suy tính:

- Được, Pippi sẽ đi L.A. với tôi. ông sẽ gọi anh để sắp xếp đấy.

- Tuyệt - Tim Bự nói - Hắn hơi do dự về tính thận trọng của gã này. Nhưng không dại gì làm hỏng vụ làm ăn này với những câu hỏi không cần thiết.

- Để tối nay tôi chỉ anh chơi súc sắc để anh còn có cơ may kiếm chác chứ.

Dante làm ra vẻ ngượng ngùng:

- Tôi biết số đoản của mình chứ. Tôi chỉ muốn quây chút đỉnh. Khi tiếng đồn lan ra, tôi mới có thể kiếm chác xơi múi mấy em ca sĩ được chứ.

- Vậy thì anh hết thuốc chữa rồi - Tim Bự nói - Nhưng dù sao đi nữa thì anh hợp với tôi, ta sẽ kiếm được khá đấy.

Hôm sau, bữa tiệc dành cho Tim Bự được tổ chức trọng thể ở phòng dạ hội rộng mênh mông của khách sạn Xanadu, nơi thường được dùng cho những dịp đặc biệt như mừng năm mới, giáng sinh hoặc lễ cưới của những tay chơi hạng sang, hay những buổi giới thiệu trao giải thưởng, những buổi tiệc Super Bowl, the VWorld Series, có khi là những hội viên chính trị.

Đó là một gian phòng khổng lồ, trần cao vòi vọi, bong bóng treo khắp nơi với hai hàn tiệc vĩ đại

cắt cái phòng làm đôi. Các món ăn được trưng ra, sắp xếp trông như từng tầng băng lớn chen giữa những thứ trái cây lạ đủ màu sắc. Dưa gang, bụng banh ra khoe lớp thịt vàng ươm, những chùm nho tím mọng nước căng cả vỏ, những quả dưa gai, những trái kiwi, nhanh hột vải, hột dẻ gai và một quả dưa hấu đồ sộ. Những cái giỏ đầy ụ ụ mười hai loại kem trông như những tiềm thủy đình. Rồi thì hàng dãy trái toàn những món ăn bốc khói: một tảng thịt bò to như con trâu, một con gà tây ngoại cỡ, một đùi Jambon trắng tươm mỡ. Lại thêm một khay đủ loại mì ống, rắc pesto xanh rì và đổ rục nước sốt cà chua. Một cái nồi lớn màu đỏ, to cỡ một cái thùng rác, có quay cầm bằng bạc, đang sôi sùng sục món ra gu lợn rừng, mà thực ra là món lẩu thập cẩm gồm thịt lợn, thịt bò, và thịt dê. Kế tiếp là đủ loại bánh mì. Nồi lên bờ những tảng băng là các món tráng miệng, bánh trét kem, bánh bột nhồi kem đánh, một mớ hồ lồn bánh ba tầng trang trí bằng những mẫu mô hình khách sạn Xanadu. Cà phê và rượu mạnh được những cô gái xinh đẹp nhất của khách sạn phục vụ tận

Vị khách đầu tiên chưa tới mà Thăng Trộm Trâu Tim Bự đã ra tay tàn phá cả bàn tiệc.

Ngay giữa phòng là chiếc Rolls-Royce, chễm chệ trên một bục cao thêm hàng dây ngăn cách với đám người phía dưới. Sơn màu trắng sữa sang trọng, vẻ tao nhã đích thực, cái xe thể hiện thột mẫu hình thiết kế đầy trí tuệ, chiếc xe trông đối lập hoàn toàn với những vẻ giả tạo của thế giới Vegas này. Người ta đã thay một bức vách trong phòng bằng tấm rèm vàng rục để đưa xe ra, vào. Trong góc phòng có một chiếc Cadillac màu tím. Đó là giải thưởng phụ sẽ công bố theo số của giấy mời cho những khách đến dự tiệc: Những tay chơi thượng hạng, các ông chủ sòng bạc của những khách sạn lớn nhất.

Đây là một trong những trò hấp dẫn nhất mà Grovenelt đã nghĩ ra. Những buổi dạ tiệc thế này đã gia tăng đáng kể thu nhập của khách sạn.

Bữa tiệc thành công rực rỡ nhờ vào cái tính sôi nổi của Tim Bự. Với hai cô phục vụ bên mình, hắn gần như một mình một ngựa dọn sạch bàn tiệc. Hắn trộn ba đĩa lớn, rồi lại trình diễn một màn nập năng lượng kinh khủng đến mức suýt nữa Dante khỏi ra tay gì nữa, vì hắn bội thực mà chết.

Cross đại diện khách sạn lên giới thiệu giải thưởng, kể đến Tim Bự đọc một bài diễn văn cảm ơn.

- Tôi muốn cảm ơn khách sạn Xanadu đã tặng tôi món quà tuyệt vời này - Hắn nói - Chiếc xe giá trị hai trăm ngàn đô đó giờ là của tôi, hoàn toàn miễn phí. Đó là phần thưởng cho mười năm qua tôi đã đến Xanadu, cho thời gian họ phục vụ tôi như một ông Hoàng và cũng vét nhẵn túi của tôi. Tôi tính nếu họ trao tôi năm mươi chiếc Rolls thì may ra mới gọi là tương xứng được. Nhưng quý thần ơi, mỗi lần tôi chỉ có thể lái được một chiếc mà thôi.

Tới đây tiếng vỗ tay, tiếng chúc mừng hắn nổi lên. Cross nhăn mặt. Nó luôn cảm thấy bối rối xấu hổ với những bữa tiệc như thế này. Chúng chỉ lộ ra những giả dối đằng sau những thiện ý của khách sạn.

Tim Bự choàng tay ôm nhỏ phục vụ đứng sát bên. Hắn nắn nắn ngực hai con nhỏ trông rất ư là thân thiết.

Như một danh hài đầy kinh nghiệm, hắn chờ tiếng hoan hô lắng xuống.

- Thật đấy. Tôi vô cùng biết ơn - hắn tiếp - Đây là một trong những ngày hạnh phúc nhất của tôi. Mới vừa ly dị xong đấy các bạn. ồ chuyện nhỏ ấy mà. Nào, có ai cho tôi tiền đồ xăng để lái chiếc này về L.A. không? Xanadu lại lột tôi sạch sẽ nữa rồi.

Tim Bự dừng tiếng đúng lúc. Khi tiếng vỗ tay, hoan hô nổ ra lần nữa, hắn leo lên bục và vào trong xe. Hàng rèm rục rờ thể chỗ cho bức tường bây giờ vén lên, rồi Tim Bự lái xe ra.

Buổi tiệc nhanh chóng kết thúc ngay sau khi chiếc Cadillac được trao cho một tay chơi thứ thiệt khác. Các trò ăn uống đã kéo dài hơn bốn tiếng đồng hồ và ai nấy đã trở lại bàn đánh bạc.

Đêm đó, vong hồn lão Gronevelt chắc sướng rơn lên với kết quả của buổi tiệc. Doanh thu gần gấp đôi. Bọn gái gọi chất lượng nhất được mời đến dự tiệc của Tim Bự đã vội vàng ông ọ kết bạn với những tay chơi yếu hơn và đã được họ cho mấy cái thẻ đen để đánh bài.

Gronevelt vẫn thường lưu ý với Cross là những tay chơi bài nam và nữ đều có những kiểu tình dục khác hẳn nhau. Đó là điều quan trọng mà những ông chủ sòng bạc phải biết.

Trước trên Gronevelt ca ngợi "tính ưu việt của cái lá đa", như cách lão thường nói, nó có thể đánh lại tất cả. Thậm chí nó có thể biến một tay đánh bạc điểm đàn thành một người lương thiện.

Có nhiều nhân vật tiếng tăm khắp hoàn cầu đã từng là khách của khách sạn này. Các nhà khoa học đoạt giải Nobel, những tỷ phú, những đấng phục hưng tôn giáo vĩ đại, những hình tượng sáng chói trên văn đàn. Một nhà vật lý đoạt giải Nobel, có lẽ là bộ óc ưu tú nhất hành tinh này, đã từng tòm tem với trọn cả ban vũ công trong suốt sáu ngày ông ta ở đây. Ông không chơi bài nhiều, nhưng sự hiện diện của ông ta là một vinh hạnh cho khách sạn. Chính Gronevelt đã phải tự chi quà cho từng cô, vì điều này chưa từng xảy ra với có người đoạt giải Nobel. Mấy ả đã bô bô khoe rằng ông ta là một bạn tình tuyệt vời nhất, say đắm và "có nghề" mà không cần ứng dụng khoa học kỹ thuật gì cả, chỉ với một cửa trời cho dễ thương nhất mà mấy ả chưa từng thấy. Và tuyệt nhất là ông ta rất vui tánh, không hề làm mấy ả ngấy lên với những chuyện nghiêm túc vớ vẩn nào. Cũng đấu láo, cũng xí xọn, tục tĩu như bất cứ anh em nào. Không hiểu tại sao Gronevelt lại thấy khoái điều này. Một bộ óc như thế mà lại thoả mãn được phái yếu. Chứ không như Erest Van, một nhà văn tên tuổi nhưng không khác gì một đứa ở tuổi trung niên, lúc nào cũng biểu dương lực lượng nhưng lại chẳng tích sự gì khi hành sự. Rồi thượng nghị sĩ Wawen, đang hứa hẹn là tổng thống tương lai của Hoa Kỳ, người xem tình dục như là chơi gôn vậy. Đó là chưa kể đến tay viện trưởng trường Yale, Đức giáo chủ ở Chicago, lãnh tụ của ủy ban nhân quyền quốc gia và những xếp sòng hay ca cầm của đảng Cộng hòa, tất cả đều bị cái vốn tự có đó của mấy em xỏ mũi. Trường hợp ngoại lệ là những tên pêđê hay mấy tay choác, nhưng nói cho cùng, tội này cũng chẳng phải những tay bạc chính hiệu. Gronevelt để ý thấy những bay cò bạc thường "ăn chả" trước khi xuất quân đánh bạc. Ngược lại thì giới phụ nữ thích "dùng nem", sau khi chơi bài xong và do không có điểm đực, chỉ có bạn nhảy tính giờ mà khách sạn thì phải đáp ứng nhu cầu tình dục cho mọi người nên phải dùng tạm mấy tên chia bài và những thằng nhóc sai vặt cho mấy bà lớn, và do những gì mấy tên này thuật lại, Gronevelt mới vỡ lẽ ra. Đàn ông cần tình dục để lấy thêm tự tin trước khi vào cuộc đò đen. Còn phụ nữ thì cần tình dục để an ủi cho nỗi buồn cháy túi hay như một phần thưởng chiến thắng trên chiếu bạc.

Đúng là Tim Bự đã kêu một ả trước khi nhập tiệc một tiếng và gần sáng thì đi ngủ với hai nhỏ bồi bàn của nó sau khi đã thua một khoản không nhỏ. Hai cô này có hơi trù trù, họ là những người đứng đắn mà. Tim Bự đã giải quyết vấn đề theo cách riêng của hắn. Hầu đặt mười ngàn đô thẻ đen và nói là sẽ cho họ hết khoản đó nếu chịu qua đêm với hắn. Kèm theo một khoản hứa mập mờ thường lệ, hắn sẽ boa thêm nếu các cô chơi đẹp. Hắn thích thú nhìn cảnh hai ả mân mê mớ thẻ, trầm ngâm trước khi ưng thuận. Hai ả chơi khăm hắn bằng cách dụ hắn uống quất cần câu rồi lăn ra ngủ, rượu thịt nồng nặc, trước khi hắn kịp qua công đoạn táy máy rờ rẫm. Hắn ngủ ở giữa, thân hình đồ sộ ép hai ả ra tận mép giường, khiến sau một hồi đánh đu vào thân hình đồ sộ của nó, cả hai đã lăn xuống sàn ngáy ngon lành.

Đêm đó, Cross nhận được một cú điện thoại của Claudia:

- Athena đã biến mất rồi. Phim trường xôn xao cả lên, em lo lắng. Từ khi em quen với nó tới giờ, Athena chưa từng biến mất như vậy ít nhất là một kỳ nghỉ cuối tuần, cuối tháng. Nhưng lần này em nghĩ nên báo cho anh biết. Anh nên làm gì đó trước khi nó thật sự biến mất.

- "Được thôi" Cross nói. Nó không cho biết là đã cho ngiowf của mình theo dõi Skannet.

Nhưng cú điện thoại chỉ làm hấn nghĩ đến thân hình Athena. Khuôn mặt kỳ diệu đó, đường như nói lên được cảm xúc sâu kín nhất trong lòng, cặp giò dài tuyệt mỹ của nàng, và ánh mắt thông minh, như một sợi tơ của một nhạc cụ vô hình nào đó bên trong tâm khảm của nàng.

Nó nhắc máy gọi cho một cô trong đội vũ công mà hấn thường hay đi chơi tên là Tiffany.

Tiffany là trưởng nhóm vũ công của một sô trình diễn lớn nhất ở Xanadu. Vì thế ả hay được trả thêm và được thưởng cho việc duy trì trật tự và cãi vã thông thường hay những trận chiến đích thực của các cô gái. ả có một vẻ đẹp hoàn hảo nhưng thử đóng phim thì luôn bị gạt ra, đơn giản chỉ vì khi lên hình trông ả quá đồ sộ.. Nhảy trên sân khấu thì tuyệt nhưng lên hình thì lại quá cỡ. Đêm đó cô ả ngạc nhiên vì tốc độ làm tình của Cross. Hấn chỉ kịp vồ lấy ả lột sạch áo xống và hôn tới tấp như muốn ăn tươi nuốt sống ả. Hấn xài nàng nhanh như chớp. Thật là hoàn toàn khác biệt với phong cách quen thuộc của hấn đến nỗi cô nàng phải thốt lên rầu rĩ.

- Lần này thì yêu thật rồi.

- Dĩ nhiên - c ross đáp và lại bắt đầu một suất nữa.

- Chắc là không phải em rồi, phải không chàng đần? Cô nào có phước thế?

Cross bực mình thấy ả dễ gàng đọc được tâm trạng mình. Vậy mà nó vẫn không ngăn được cơn sóng tình đang thềm thường khối thịt bên cạnh. Đường như không bao giờ thỏa mãn trước bộ ngực ngồn ngộn, trước cái lưỡi trơn lầy ngon lành, cái lạch đò nguyên mơn mớn giữa cặp đùi của ả, tất cả như phát ra một sức nóng không cưỡng lại được. Nhưng rốt cuộc thì mấy giờ sau, khi cơn sóng tình đã lắng dịu, nó cũng không thể không nghĩ về Athena.

Tiffany nhắc máy gọi dịch vụ cho cả hai.

- Em thấy tội nghiệp cho cô nàng khốn khổ đó đến lúc anh chiếm được nó - Tiffany nói.

Cô ả đi rồi, Cross cảm thấy thoái mái hẳn. Tình yêu cuồng nhiệt làm người ta mềm yếu, nhưng dục vọng đã thỏa mãn, nó lại thấy tự tin. Lúc ba giờ sáng, nó thả một vòng quanh sông bạc. ở quây cà phê, nó thấy Dante ngồi với ba ả rất đẹp và nhí nhảnh. Dù một trong số đó là Loretta Lang, nữ ca sĩ mà có lần nó giúp hủy hợp đồng, hấn vẫn không nhận ra. Dante vẫy tay kêu lại, nhưng nó lắc đầu từ chối. Trên căn phòng ở lầu thượng, nó nuốt hai viên thuốc ngủ trước khi lên giường mà lòng vẫn mơ đến Athena.

Ba người phụ nữ ở bàn của Dante là những minh tinh sáng giá của Hollywood, vợ của những ngôi sao đắt giá và tự thân mình cũng là những ngôi sao. Họ là khách mời tại buổi chiêu đãi của Tim Bự, dù không có giấy mời chính thức nhưng đã khéo léo sử dụng sắc đẹp của mình để lọt vô. Lớn tuổi nhất là Julia Delure, người đã lập gia đình với một trong những ngôi sao tỉ phú nổi tiếng nhất làng điện ảnh. ả có hai con, cả gia đình thường xuất hiện trên các tạp chí như một cặp ngoại lệ không hề lục đục, và đang vui hưởng cuộc hôn nhân đầy hạnh phúc.

Người thứ hai là Joan Ward, gần năm mươi rồi mà trông vẫn còn hấp dẫn. Giờ thì ả chỉ còn đóng những vai phụ, thường là vai những phụ nữ sắc sảo, là bà mẹ khốn khổ có đứa con hư hỏng, hay vai một người phụ nữ bị ruồng bỏ mà bi kịch đó lại đưa đến một cuộc hôn nhân với hạnh phúc tràn đầy, hay như một chiến sĩ hăng say trong phong trào nữ quyền. ả lập gia đình với một tay chủ hãng phim, người chi trả những thẻ tín dụng của ả mà không một tiếng phàn nàn, dù là những khoản ketch xù đến cỡ nào, mà chỉ yêu cầu ả đóng vai mệnh phụ trong các

buổi tiệc làm ăn do hẳn tổ chức. Hai người không có con.

Người thứ ba là ngôi sao Loretta, hiện đang rất ăn khách trong các vai chính của những vở hài kịch kỳ quặc. Ấ cũng có gia đình ngon lành, chồng là một ngôi sao tỉ phú của các loại phim hành động rẻ tiền, vẫn hay đưa ả đi du lịch ở ngoại quốc vào những kỳ nghỉ hè đẹp nhất trong năm.

Ba mẹ kết bạn bè từ khi dùng chung nhiều phim và vì hay cùng nhau đi mua sắm ở Rodeo Drive, cùng ăn trưa ở đại sảnh Polo của khách sạn Beveriy Hill, nơi họ hay tán gẫu và so kè các ông chồng cũng như mấy cái thẻ tín dụng của mấy ông. về chuyện thẻ tín dụng thì họ không có gì phàn nàn cả, cũng giống như cầm xẻng xúc mỏ vàng vậy mà, mà mấy ông chồng thì chẳng bao giờ hỏi han việc này.

Julia than phiền rằng chồng ả không quan tâm nhiều đến mấy đứa con. Hoan, chồng có tiếng là người chuyên phát hiện những ngôi sao mới, thì buồn vì không có con. Loretta cầu nhàu vì chồng chuyển qua những vai diễn nghiêm túc hơn. Nhưng một hôm với vẻ xí xọn cổ hữu, Loretta phát biểu:

- Thôi, hãy thôi tự ca cẩm đi mấy bồ, chúng mình đều hạnh phúc và rất hợp với những nhân vật quan trọng cơ mà. Nhưng cái mình không ưa là các ông chồng chỉ biết tổng vợ ra Rodee Drive mua sắm để bớt đi cảm giác tội lỗi khi mấy ổng ngủ với các con khác.

Cả ba cười phá lên. Vì đúng quá mà.

Julia nói:

- Tôi yêu chồng lắm nhưng gã đi quay ở Tahiti được một tháng rồi. Tôi biết gã không chịu ngồi trên bãi biển "mớ máy" một mình đâu. Nhưng tôi thì không muốn ở suốt một tháng ở Tahiti, nên gã phải vui vẻ với một con đào chánh hay một tài năng bản xứ nào thôi.

Mà chị có tới thì hẳn cũng làm vậy thôi.

Joan trầm ngâm:

- Thằng chồng tôi hiện giờ xí quách còn thua con thần lẩn mà cây gậy của hắn cũng như cái ống nước vậy. Chả là vì các ngôi sao hắn phát hiện đều là giống cái. Hắn cho tụi nó diễn thử bằng cách kiểm tra trình độ "xả láng" của mấy em.

Lúc này cả bọn đều ngà ngà cả rồi. Họ tin rằng rượu không chứa calori.

Loretta quả quyết:

- Chúng ta không thể trách gì tụi nó được. Những ả đẹp nhất thế giới đều cho mấy ông chồng của chúng ta xem mà. Tụi nó chẳng còn lựa chọn nào khác. Nhưng tại sao mình phải chịu đựng chứ? Bỏ mẹ mấy cái thẻ tín dụng, chúng mình đi chơi đi.

Thế là cả bọn gái ngoan khi chồng đi khỏi đều theo lịch một tháng một lần thường xuyên đi phiêu lưu suốt đêm.

Vì các người Mỹ đều quen mặt biết tiếng nên các ả phải cải trang. Điều này hóa ra lại dễ vô cùng. Họ đội tóc giả để đổi màu và kiểu tóc. Họ trang điểm làm dày lên, hay kẻ môi mỏng lại. Họ mặc quần áo của tầng lớp trung lưu. Sắc đẹp có giảm sút nhưng không hề gì, và như những nữ diễn viên khác, họ có thể trở nên cực kỳ duyên dáng và gợi cảm. Cái trò đóng kịch này ai cũng thích. Họ rất thích nghe đủ loại đàn ông bộc lộ tâm sự với hy vọng được lên giường với mình và thường thì đều thành công. Đó mới là một mảng đời thật tươi mát. Các nhân vật vẫn bí mật nhưng không gắn chặt với một kịch bản nào. Và những sự mặc nhiên đầy thú vị, những lời cầu hôn chân thành, những thổ lộ tình yêu chân chính. Những người đàn ông chia sẻ nỗi đau với họ vì ngỡ sẽ không bao giờ có dịp gặp lại. Họ được ngưỡng mộ không phải vì địa vị đã được giấu kín mà vì vẻ tiềm ẩn của mình. Họ cũng thích tạo ra những mẫu người mới. Khi thì

họ là những nhân viên điều hành máy tính đi nghỉ hè, có lúc lại là các y tá nghỉca, những nhân viên đa khoa, hay những người hoạt động xã hội. Họ thường phải đọc sách về những ngành nghề này để hóa thân cho giống. Thỉnh thoảng họ giả làm thư ký ở những văn phòng tư pháp cho một luật sư danh tiếng ở L.A và tiết lộ những xì căng đan của chính chồng mình và chồng bạn diễn. Họ cảm thấy rất tuyệt nhưng luôn phải ra khỏi thành phố Los Angeles quá nguy hiểm, có thể bị bạn bè nhận mặt dù đã cải trang. Họ thấy San Francisco cũng rất bấp bênh. Một vài tên đồng tính luyến ái có thể biết rõ chân tướng họ mà chỉ cần liếc qua một cái. Nơi tốt nhất là Las Vegas.

Dante mời cả ba nhập bọn tại sảnh đường Xanadu, nơi khách đánh bạc mệt thường ra nghỉ và nghe nhạc, hay xem hài kịch. Có lần Loretta đã diễn ở đó, lúc mới bắt đầu sự nghiệp. Không có khiêu vũ ở đây. Khách sạn chỉ mau chóng muốn khách trở lại bàn chơi sau khi đã nghỉ xả hơi.

Dante bị vẻ yêu kiều tự nhiên, tính vui nhộn của họ thu hút. Mấy ả thì bị hấp dẫn khi xem hắn đánh bạc và thua hàng đồng tiền với thẻ tín dụng không giới hạn của hắn. uống rượu xong, hắn đưa họ đến bàn quay rulet và đặt cho mỗi người một ngàn đô tiền thẻ. Họ như bị mê hoặc bởi cái mũ của hắn và sự ân cần đến mức cầu kỳ của mấy tay đứng quầy và chủ sòng dành cho hắn và vẻ tươi cười ranh mãnh pha chút độc địa của hắn. Dante vốn rất có duyên đùa tọc, đôi khi nghe lạnh cả người. Và thêm vẻ hào hoa lúc chơi bài đã đủ kích thích mấy ả bắn cả người. Dĩ nhiên họ cũng giàu, họ kiếm được khối tiền nhưng hắn có tiền mặt, mà điều này có sức hấp dẫn riêng của nó. Dĩ nhiên một ngày họ có thể tiêu mất hàng chục nghìn đô ở khu Rodeo Drive, nhưng bù lại họ cũng nhận được những món rất xa xỉ. Khi Dante ra dấu ghi nợ một trăm ngàn đô, cả bọn đều như ngộp thở, dù chồng mấy ả đã từng mua tặng nhưng chiếc xe còn đắt giá hơn nhưng Dante đang rút tiện qua cửa sổ. Không phải lúc nào mấy ả cũng ngủ với bất kỳ người nào làm quen được, nhưng khi đi toilet cả bọn đều bàn bạc xem ai sẽ được Dante. Julia năn nỉ, ả nói ả đang có hứng thuận tè vào cái nón ngộ nghĩnh của Dante, hai người kia phải đồng ý. Joan đang hy vọng kiếm được năm đến mười ngàn. Không phải ả thực sự cần, nhưng đây là tiền mặt, tiền thật. Loretta thì không hoàn toàn bị Dante thu hút như hai ả kia. Cuộc sống nơi quán rượu đã phần nào nhẵn mặt những gã như thế này đối với ả. Bọn chúng thường hay gây ra những khó chịu bất ngờ, đa số thương chẳng dễ chơi chút nào.

Ba ả trọ chung một dãy gồm ba phòng ngủ ở Xanadu. Những chuyến như vậy họ luôn đi chung với nhau, vì lý do an toàn và cũng để dễ tán gẫu về những cuộc phiêu lưu của mình.

Họ đã thoả thuận là không qua đêm với bất kỳ ai.

Vậy là Julia được Dante. Hắn cũng chẳng nói gì dù thấy thích Loretta hơn. Nhưng hắn lại nài cô ả Julia đến phòng mình, dưới phòng của ả.

- Anh sẽ đưa em về phòng - Hắn lạnh lùng nói - Chỉ một giờ thôi, sáng mai anh phải dậy sớm.

Lúc đó Julia mới nhận ra là Dante cho cả bọn ả là gái điếm giả dạng gái nhà lành.

- “Lên trên phòng em đi, em sẽ đưa anh xuống”. ả nói.

- Em đang có hai cô bạn đang tới cỡ ở trên. Làm sao anh biết trước cả ba không chồm lên mình rồi chơi cửa sau của anh? Anh chỉ là một tên bé bong mà.

Câu nói đủ làm vui Julia đề ả xuống phòng hắn. Nàng đã không đề ý đến vẻ gian xảo trong nụ cười của hắn. Trên đường đi cô nàng còn đùa:

- Em muốn tè vào nón anh quá.

Dante nói, mặt tỉnh bơ:

- Nếu em thấy vui thì anh cũng vậy. Thích thì chiều ả.

Trong phòng cả hai tán gẫu một lát, Julia ném ví lên trường kỷ, rồi kéo hai vai áo xuống, phô ra bộ ngực vốn là nét nổi nhất của ả. Nhưng có lẽ Dante là một trường hợp ngoại lệ, một tên không có hứng thú với hai gò bồng đảo.

Hắn đưa nàng vào phòng ngủ rồi lần lượt lột áo đầm và mớ đồ lót trên người ả. Khi ả đã trần như nhộng, hắn mới cởi đồ của. Julia thấy "em bé" của hắn ngấn ngấn mập mạp và còn nguyên bao quy đầu.

- Anh phải dùng bao cao su đấy nhé - Ả nói.

Dante ném cô nàng lên giường. Julia người rất nở nang nhưng hắn bế thốc ả lên không có vẻ gì khó khăn cả, rồi hắn đè lên người nàng.

- Em kêu anh xài bao cao su mà - Ả kêu lên - Thiệt đó.

Ngay sau đó, ả nghe thấy như có một cái gì đó nổ tung sáng lòa trong đầu. Lúc đó, ả mới biết là hắn vừa bạt tai một cái nẩy lửa làm ả suýt ngất đi. Ả cố vùng vẫy thoát thân, nhưng Dante dù nhỏ con lại khỏe kinh hồn. Ả lãnh thêm hai cái tát nữa và khắp mặt nóng rần rần, hàm đau ê ẩm. Ả cảm thấy hắn đang cạy mình. Chỉ vài giây thôi, rồi hắn nằm vật lên thân ả. Hai người quăn chặt lấy nhau, xong hắn lật ả sấp xuống. Julia thấy "em bé" của hắn vẫn còn chào cờ và ả biết hắn muốn "cạy cửa" sua của mình. Ả thều thào:

- Em thích lắm, nhưng em phải xài một chút vaseline em để trong bóp.

Hắn để ả luồn dưới người và chuồn ra ngoài đi vào phòng khách.

Dante đứng lên cửa phòng ngủ. Cả hai vẫn trần như nhộng và "em bé" của hắn vẫn còn ở "thế sẵn sàng".

Julia lục lọi trong ví rồi thỉnh linh như một màn đầy kịch tính, ả rút ra một khẩu súng bạc nho xíu. Đó là một đạo cụ ả dùng trong một bộ phim và đã luôn tưởng tượng ra cái ngày được sử dụng trong đời thực. Ả chĩa thẳng vào Dante, lấy thế đứng dạng hông như đã thực hiện trong phim trường và nói:

- Tôi sẽ mặc đồ vào và đi khỏi đây. Nếu anh có ý định gì, tôi sẽ bóp cò ngay đấy.

Ả ngẩn người thấy Dante phá lên cười ngon lành. Những ả cũng hài lòng nhận thấy "thằng nhỏ" của hắn đã xui ngay lập tức.

Ả có vẻ khoái chí lắm. Và đang nghĩ tới cảnh lên lầu kể lại cho Joan và Loretta nghe, rồi cả bọn sẽ được một trận cười no nê. Nhưng Dante làm ả thấy sờ sự. Hắn dợm bước đi từ từ về phía ả. Hắn toác miệng cười và mềm mỏng nói:

- Nòng nhỏ thế kia thì trừ khi em may mắn bắn trúng đầu, chứ làm sao có thể ngăn anh được. Đừng xài súng cỡ nhỏ, em ghim được ba viên vào người anh thì anh vẫn bóp chết em được đấy. Mà này, em cầm súng sai rồi, không cần đứng dang chân ra đâu, trông mất thẩm mỹ lắm, cộng thêm may mắn vào thì cũng không thể trúng, mấy thứ đồ chơi này không chính xác chút nào. Ném súng đi rồi ta nói chuyện, rồi em có thể đi được mà.

Hắn tiếp tục dẫn bước buộc ả phải ném súng lên trường kỷ.

Dante đến nhặt lên xem kỹ rồi lắc đầu:

- Súng giả hả? - Hắn nói - Thế này thì khác gì tự sát kia chứ.

Hắn lắc đầu ra vẻ không bằng lòng với vẻ gần như trù mẩn:

- Chà, nếu là gái làng chơi thật thì phải súng thật chứ. Vậy em gái là loại nào?

Hắn đẩy Julia xuống ghế và đạp chân lên người giữ ả ở nguyên một chỗ. Rồi hắn banh ví ra dốc ngược mọi thứ bên trong lên bàn, rút ra cái bóp đựng thẻ tín dụng và bằng lái của ả. Hắn ngăm

ngứa cần thận, rồi nhoén miệng cười khoái chí, hần nói:

- Gỡ tóc giả ra.

Thò tay lấy một tấm khăn giấy trên trường kỷ, hần cần thận chùi sạch phấn son trên mặt ả.

- Lạy Chúa lòng lành. Em là Julia Delere - Hần thốt lên - Mình dù với một mình tinh màn bạc - Hần cất tiếng cười thích thú - Em có thể tè vào nón anh bất cứ lúc nào cũng được.

Hần ngo ngoay mấy ngón chân trên bờ háng của ả rồi hần kéo ả đứng dậy:

- Đừng có sợ - hần nói. Hần hôn ả rồi quay lưng ả lại, đẩy ả sắp xuống khiến cả người ả trường qua tận phía lưng cái trường kỷ, bộ ngực trể xuống lòng thông, đôi mông ngồn ngộn chĩa thẳng về phía nó.

Julia nói nước mắt rùng rùng:

- Anh hứa cho tôi đi mà.

Dante hôn lên cái bàn tọa của ả, các ngón tay vuốt ve rờ rẫm. Rồi hần đóng dấu dã man đến độ ả phải thét lên đau đớn. Cày xong hần nhẹ nhàng vỗ mông ả.

- Giờ em mặc đồ được rồi, xin lỗi vì anh không giữ lời. Nhưng anh không thể bỏ lỡ cơ hội khoe với mấy thằng bạn đã đích thân thăm cửa sau của Julia Delere, cửa nẻo ngon lành ra phết.

Sáng hôm sau Cross phải dậy thật sớm vì cú phen đã đánh thức và tống hần ra khỏi giường. Một ngày bận rộn đây. Hần phải rút hết những thẻ nợ trong két sòng bạc của Dante và sửa soạn những giấy tờ cần thiết để hô biến chúng. Hần phải cuỗm được số nợ của mấy tay chủ sòng rồi làm lại chút đỉnh. Rồi phải lo giấy tờ sao cho có thể lấy lại chiếc Rolls - Royce. Giorgio đã từng làm chứng từ pháp lý để quyền sở hữu xe không có hiệu lực trong vòng một tháng tới. Đúng phong cách Giorgio.

Đang bề bận chạy việc thì có một cú điện thoại của Loretta. ả đang ở trong khách sạn và muốn gặp hần ngay. Nghĩ đây có thể liên quan đến Claudia, hần đã cho nhân viên bảo vệ đưa ả lên tầng thượng.

Loretta hôn cả hai bên má hần rồi thuật lại toàn bộ câu chuyện về Julia và Dante. ả nói Dante tự giới thiệu là Steve Sharpe và đã thua một trăm ngàn tại bàn chơi súc sắc. Bọn họ mê tít à Julia quyết định ngủ với hần. Cả ba chỉ đến để xả hơi và chowi bài một đêm thôi. Giờ họ sợ rằng Dante có thể gây ra một xì căng đan lớn.

Cross gật đầu thông cảm. Hần thầm nghĩ, Dante quả thật rất dần dộn khi làm điều đó trước một chiến dịch lớn như vậy. Và thằng chó đẻ đó lại còn vung tay cho bạn tình thẻ đen để đánh bạc. Hần bình thản nói:

- Tôi biết tên đó, dĩ nhiên rồi. Hai người đi chung với cô là ai vậy?

Loretta thừa biết không nên ồm ờ với Cross. ả đưa ra hai cái tên.

Cross cười:

- Ba người thường có hay làm vậy không?

- Tụi này chỉ muốn vui một chút thôi mà.

Cross cười đồng tình:

- Được rồi, bạn cô lên phòng hần. Cô ta coi đồ rồi cô ta lại muốn gào lên là bị cưỡng hiếp hay sao?

Loretta vội vã nói:

- Không, tụi này chỉ muốn tên đó kín miệng giùm. Nếu hần lộ ra thì quả là thảm họa cho sự

nghiệp chúng tôi.

- Hẳn không nói đâu. Nó thuộc hạng hơi ba trợn đây, chứ không muốn chơi nổi. Nhưng nghe tôi nói này, đừng có dính líu tới hẳn nữa, mấy cô phải cẩn thận hơn mới được.

Loretta thấy bức mình khi nghe lời nhận xét cuối. Ba người nhất trí là sẽ tiếp tục chuyển chơi đêm này. Chỉ một tai nạn nhỏ thế này thì chẳng làm họ sợ chút nào. Có chuyện gì ghê gớm đâu kia chứ. Á nói:

- Sao anh biết là hẳn sẽ không nói?

Cross đưa mắt nhìn về nghiêm chỉnh:

- Tôi sẽ xin hẳn.

Loretta đi rồi, hẳn lấy hồ sơ bí mật do camera quay tất cả khách cất tại quầy. Xem kỹ hết tất cả, và bây giờ hẳn đã nắm được hết. Có thể dễ dàng nhận ra hai người phụ nữ đi chung với Loretta qua lớp hóa trang. Thằng Dante đúng là một tên đàn khi không nhìn ra điều đó.

Pippi lên tầng thượng ăn trưa trước khi đi Los Angeles kiểm tra lại mọi việc xử lý trong chiến dịch Tim Bự.

Cross kể cho ông già nó nghe những gì Loreta đã kể.

Pippi lắc đầu:

- Cái thằng khốn kiếp đó có thể làm hỏng toàn bộ chiến dịch khi không chịu tính toán gì hết. mà nó cứ đội cái nón chết bầm mãi, mặc dù tao đã kêu liệng đi.

- Bố hãy cẩn thận. Hãy để ý đến thằng Dante đấy.

- Tao tính hết rồi. Nó không thể phá bĩnh được đâu. Tối nay gặp nó ở L.A. Tao sẽ ôn lại lần nữa cho nó.

Cross báo cho ông nghe bằng cách nào mà Giorgio đã chuẩn bị giấy tờ chiến Rolls - Royce sao cho Tim Bự không thể sở hữu hợp pháp chiếc xe trong vòng một tháng và do đó khi đã toi rồi, khách sạn có thể lấy lại được chiếc xe.

- Đúng kiểu Giorgio - Pippi nói - ông Trùm có thể để tài sản cái xe lại cho con cháu.

Thằng Trộm Trâu Tim Bự Snedden hai ngày sau mới rời Vegas, nợ lại sáu mươi ngàn đô ở khách sạn Xanadu. Hẳn đáp chuyến bay xế chiều đi L.A. Đến văn phòng làm việc vài giờ rồi lái xe về Santa Monica để ăn tối với vợ cũ và hai con.

Túi hẳn đầy những nùi giấy năm đô hẳn cho tụi nhỏ, kèm theo một thùng nhóc nhách đồng hai mươi lăm xu bằng bạc. Còn vợ hẳn thì đưa séc trợ cấp đã tới hạn. Không có món này thì đừng hòng được thăm viếng gì hết. Khi lũ trẻ đã lên giường, hẳn cố dỗ ngọt nàng nhưng nàng vẫn không “chiu”. Từ Vegas về thực sự hẳn cũng không cần cái khoản này lắm. Nhưng cũng thử xem sao, có sút mẻ gì đâu.

Hôm sau thằng Trộm Trâu có một ngày hết sức bận rộn. Hai nhân viên của phòng lợi tức tiểu bang thử dọa bắt hẳn trả một số thuế, hẳn nói hẳn sẽ tới tòa án thuế vụ và ném cả bọn ra ngoài. Sau đó hẳn đi thăm một kho hàng đồ hộp và một kho thuốc không có toa, hẳn đã gom được với giá rẻ mạt vì đang sắp hết hạn sử dụng, lại phải nâng thời hạn đó lên. Hẳn ăn trưa với vị phó chủ tịch một dây chuyền siêu thị, người sẽ nhận chuyển số hàng này. Trong bữa ăn hẳn dúi cho vị điều hành phong bì mười ngàn đô. Xong bữa, hẳn nhận được một cú điện khá bất ngờ của hai nhân viên FBI, họ muốn hẳn trả lời về mối quan hệ với một thành viên quốc hội đang bị truy tố. Tim Bự bảo họ cút đi cho rảnh nợ.

Thằng Trộm Trâu chưa biết sợ là gì. Có lẽ là nhờ cái tướng hộ pháp, hay cũng có thể óc hẳn

thiếu hết một miếng gì đó. Vì không những cóc sọ đấm đá, hắn còn không biết đến những nỗi sợ về tinh thần. Không chỉ cự lại con người, hắn còn cự lại tất cả tự nhiên. Khi các bác sĩ báo cho biết hắn đang ngốn ngấu để ra ma và khuyên hắn ăn kiêng nghiêm ngặt thì hắn lại chọn phẫu thuật thông dạ dày, điều này còn nguy hiểm hơn nữa. Nhưng mọi thứ hóa ra đều hoàn hảo. Hắn muốn ăn tới bao nhiêu thì ăn mà chẳng có ảnh hưởng chết người nào cả.

Cũng với tư cách đó, hắn dựng lên đế quốc tài chánh của mình. Hắn ký hợp đồng rồi phá bỏ khi không thấy có lợi nữa. Hắn phản thù bạn bè và bạn làm ăn. Đám đơn kiện thì rốt cuộc cũng phải ngậm miệng nhận những khoản chút ít so với số tiền đã bỏ ra lúc đầu. Đó là một cuộc đời thành công với những ai không lo lắng gì đến tương lai. Hắn luôn tin là chung cuộc rồi mình sẽ thắng. Lúc nào hắn cũng có thể giật sụp được những thực thể thống nhất, có thể nhẹ nhàng qua mặt những mối tư thù. Với phụ nữ, hắn còn tàn bạo hơn nữa. Hắn hứa hẹn những cửa hiệu, căn hộ, những quầy hàng. Nhưng họ chỉ nhận được món trang sức nhỏ vào dịp Giáng sinh, vài đồng trên séc vào ngày sinh nhật. Cũng khá, nhưng chưa bao giờ được như lời hứa. Tim Bự không muốn giữ bất kỳ mối quan hệ nào. Hắn chỉ muốn, khi cần hắn có thể ngủ một cách vui vẻ với bất cứ em nào.

Tim Bự rất mê những trò này, chúng làm cuộc đời thú vị hắn lên. Có một tay ghi cá cược ở L.A bị hắn lừa năm mươi ngàn tiền đặt chơi bóng đá. Tay này đã chĩa súng vào đầu nó. Tim Bự nói:

- Đẹp mẹ mày đi.

Rồi đưa cho tay đó mười ngàn để trả nợ. Tay này nhận tiền liền.

Gia tài, sức khỏe tuyệt vời, thân hình đồ sộ cộng với việc thiếu cảm giác tội lỗi của hắn đã khiến Tim Bự làm ăn vụ nào cũng trót lọt. Tin rằng cả thủy nhân loại đều tha hóa, hắn có một vẻ nào đó ngây thơ vô tội rất có ích không chỉ trên giường đàn bà mà còn trong những phiên tòa. Niềm vui sống trong người cũng biến hắn trở nên rất quyến rũ. Hắn là một tên lừa gạt chịu để cho người khác liếc bài mình.

Thế nên Tim Bự không nghi ngại gì về bí mật của Pippi De Lena đã thu xếp cho hắn vào tối hôm đó. Gã đó cũng là một tay điểm như mình, và biết chơi thì cũng ổn cả. hứa nhiều và thưởng ít.

về phần Steve Sharpe, Tim Bự đã đánh hơi được một cơ hội lớn, một mảnh lâu dài. Hắn đã thấy thằng nhỏ đó thua nửa triệu một ngày ở bàn chơi bài. Có nghĩa là nó phải có một tín dụng kếp sù ở sòng bạc và hắn nó đang ở thế có thể kiếm được hàng đồng bạc đen.

Dùng nó dàn xếp môn Super Bowl thì khỏi chê. Nó không chỉ có đặt tiền cược mà còn chiếm được lòng tin của các tay ghi cược. Vì suy cho kỹ mấy tay đó đâu chịu ai đặt nhiều cũng được. Thế là Tim Bự mơ màng về chuyến kế đến Vegas.

Sau cùng thì hắn cũng được một cái biệt thự. Hắn đang tính không biết nên mời những ai theo. Làm ăn hay hành lạc đây? Nạn nhân lừa đảo mới hay cả đám đàn bà? Rồi cũng đến giờ ăn tối với Pippi và Steve. Hắn gọi vợ và hai đứa nhỏ lại nói chuyện một chút rồi lên đường.

Bữa tối được tổ chức tại một nhà hàng hải sản nhỏ ở dưới khu bến cảng L.A. Không có nhân viên phục vụ nên Tim Bự phải đậu xe vào bãi.

Bên trong một viên quản lý nhỏ con đón hắn với một cái nhìn rồi đưa hắn vào bàn. Pippi De Lena đang chờ sẵn.

Tim Bự là một bậc thầy về sự màu mè và hắn ôm choàng Pippi:

- Steve đâu? Hắn định xỏ tôi sao? Tôi không có thời gian chơi mấy trò đó đâu nhé?

Pippi xoay sang những sở thích của hắn. ông vỗ vai Tim Bự.

- Anh coi tôi là ai vậy? Một thằng chết nhất chắc? Ngồi xuống và thưởng thức mấy món hải sản hết xảy này đã. Sau đó ta sẽ đi gặp Steve.

Khi viên quản lý đến, Pippi nói:

- Chúng tôi muốn thứ ngon nhất và nhiều nhất, ông bạn tôi đây là một tay vô địch về ẩm thực đấy. Nếu anh ấy mà rời bàn chưa no thì tôi sẽ nói lại với ông Vincent đấy.

Viên quản lý cười tự tin. Ông ta biết chất lượng của bếp mình. Nhà hàng này là một phần của đế quốc Vincent Clericuzio.

Khi cảnh sát lần lại dấu vết của Tim Bự thì tới đây họ bị chặn đứng.

Cả hai tuần tự ngốn nào sò, nghêu, tôm rồi tới tôm hùm. Tim Bự ba con, Pippi một con. Pippi xong xuôi trước Tim Bự một hồi lâu. Ông nói:

- Tay này là bạn tôi. Tôi chỉ có thể cho ông biết hắn đang làm trùm ma túy đấy. Nếu ông thấy hãi, thì xin cho tôi biết ngay bây giờ.

- Ôi, tôi sợ lắm. Y như sợ con tôm này vậy. Tim Bự đáp, vẩy vẩy mấy cái càng tôm khổng lồ đang ăn vào mặt Pippi. Còn gì nữa không?

- Hắn luôn phải rửa tiền bẩn. Giao kèo với anh phải kèm luôn khoản đó.

Tim Bự đang thưởng thức món ăn, tất cả những thứ gia vị của bếp đang ngập tràn trong mũi nó.

- Tốt. Tôi biết rồi. Nhưng hắn ở đâu mới được?

- Hắn đang trên du thuyền của hắn - Pippi nói - Hắn không muốn bị ai bắt gặp anh với hắn. Vì quyền lợi của anh thôi. Hắn vốn cẩn thận mà.

- Tôi đếch cần biết đũa nào trông thấy tôi với hắn.

Rồi Tim Bự cũng xong bữa. Hắn tráng miệng với trái cây, một tách cà phê đen. Pippi khéo léo gọt một quả lê dùm hắn. Tim kêu thêm một tách cà phê:

- Để tỉnh ngủ - Hắn giải thích - Con tôm hùm thứ ba làm tôi ngất ngư luôn.

Không séc gì cả. Pippi để lại tờ hai mươi đô trên bàn và cả hai đi ra. Viên quan rlys thăm tán thưởng màn trình diễn tại bàn ăn của Tim.

Pippi đưa Tim Bự đến chiếc xe thuê nhỏ xíu làm hắn khó khăn lắm mới nhét người vô lọt.

- Chúa ơi, anh không kiếm nổi một chiếc lớn hơn hả?

- Có một đoạn thôi mà.

- Pippi vỗ về. Và đúng là chỉ mất năm phút. Vào lúc đó trời đã tối hẵn, chỉ còn thấy ánh đèn leo lét của một chiếc du thuyền nhỏ neo ở cảng.

Lối đi được hạ xuống, một tay cũng tầm cỡ Tim đứng cạnh ở đó. Mạn bên kia thuyền có một tên nữa. Pippi và Tim ngồi lên thuyền. Dante lúc ấy xuất hiện trên boong, bước tới bắt tay. Hắn đội một chiếc nón Phục Hưng, và hắn đang cố vui vẻ giữ để không cho Tim nghi ngờ điều gì.

Dante dẫn họ xuống một cabin trang hoàng như một phòng ăn. Tất cả ngồi xuống quanh bàn, trên những chiếc ghế thoải mái được vít chặt xuống sàn.

Trên bàn có một dãy chai rượu nặng, một xô đá và một khay đựng ly. Pippi rót cho mỗi người một ly Brandy.

Lúc đó du thuyền bỗng nổ máy và bắt đầu chạy. Tim Bự nói:

- Chúng ta đi đâu thế này?

- Đạo vài vòng hóng mát ấy mà - Dante bình thản đáp - Ra tới ngoài biển, ta có thể lên boong hít thở khí trời.

Tim Bự không đến nổi đa nghi. Nhưng hẳn tin ở mình, tin chắc rằng hẳn có thể giải quyết được bất cứ điều gì sẽ xảy đến. Nên chấp nhận điều giải thích đó.

Dante nói:

- Tim, theo tôi hiểu thì anh muốn làm ăn với tôi.

- Không. Tôi muốn anh làm ăn với tôi - Tim đùa, có vẻ khoái cái tính hài hước của mình - Tôi nắm phi vụ. Anh rửa được tiền mà không phải tốn tiền hoa hồng, còn kiếm thêm chút đỉnh nữa. Tôi đang xây một dãy cửa hàng ở ngoại ô Fresno và anh có thể kiếm tiền nếu anh chịu chi từ năm đến mười triệu. Lúc nào tôi cũng có khối vụ khác.

- Nghe được lắm - Pippi nói.

- Ai cho anh xen vô? Tôi có yêu cầu chắc.

- Ông ấy là bạn làm ăn tay dưới của tôi. Cố vấn của tôi. Tôi có tiền và ông ta có cái đầu.

Dante dừng lại rồi tiếp, giọng thành thật:

- Ông ta nói tốt về anh nhiều lắm đấy Tim ạ. Đó là lý do chúng ta gặp mặt hôm nay.

Chiếc du thuyền đang tăng tốc, mấy cái ly rung lách cách trên khay. Tim Bự đang suy tính không biết có nên cho tên này tham gia vụ dàn xếp Super Bowl hay không. Rồi hẳn có một linh cảm, những linh cảm của hẳn không bao giờ sai cả. Hẳn ngả người ra sau, nhắm nháp ly Brandy, rồi cẩn thận nhìn dò xét hai người trước mặt. Hẳn hay thường làm kiểu này và thực tế rất có hiệu quả. Cái nhìn của người sắp sửa trao trọn niềm tin cho một người khác, một người bạn thân:

- Tôi sẽ bật mí cho các người một chuyện - hẳn nói - Nhưng trước hết, tôi muốn biết chung ta sẽ làm ăn chứ? Mấy người muốn chia phần cái dãy cửa hàng đó không?

- Được - Dante trả lời - Ngày mai luật sư hai bên sẽ gặp nhau và tôi sẽ đặt một số tiền cọc làm tin.

Tim Bự nốc cạn ly rượu rồi chồm tới trước:

- Tôi có thể dàn xếp được một trận Super Bowl.

Và với vẻ rất kịch, hẳn ra hiệu cho Pippi rót đầy ly. Hẳn hài lòng khi thấy nét sững sốt hiện rõ trên mặt họ - Anh nghĩ tôi không là cái đỉnh gì hết, đúng không?

Dante gỡ cái mũ Phục Hưng xuống, ra vẻ suy nghĩ lắm:

- Tôi nghĩ là anh đang tè vào nón tôi - Hẳn nói và mỉm cười nhớ lại chuyện hôm trước - Vì nhiều người đã thử. Mà Pippi là tay tổ trong mục này đấy. Sao Pippi?

- Không khi nào được - Pippi đáp - Tám tháng nữa là tới giải Super Bowl và thậm chí anh không biết được ai sẽ tham gia.

- Mặc kệ mấy người. Mấy người không ăn chắc hả? Được thôi. Nhưng tôi nói là tôi có thể lo được. Nếu không thích thì thôi. Hãy bàn chuyện cửa

hàng vậy. Hãy cho vòng thuyền lại và đừng có làm mất thời giờ của tôi nữa

- Hẳn gào lên.

- Làm gì nóng vậy? - Pippi nói - Chỉ cần tụi này biết anh lo như thế nào?

Tim Bự ực gọn ly Brandy rồi nói, giọng tiếc rẻ:

- Không thể nói hết vụ này được. Nhưng tôi bảo đảm đấy. Mấy người đặt mười triệu rồi ta cưa đôi. Nếu có gì trục trặc, tôi sẽ hoàn lại mười triệu. Sao? Chơi vậy đẹp chưa?

Dante và Pippi nhìn nhau cười khoái trá. Dante cúi đầu, cái nón Phục Hưng làm nó giống một chú sóc ma lạnh:

- Anh trả tôi bằng tiền mặt chứ?

- Không hoàn toàn như thế - Tim Bự đáp - Tôi sẽ đem khoản đó bù vô một hợp đồng khác. Anh giảm được mười triệu.

-Anh lo lót tui cầu thủ? Dante hỏi.

- Không thể được - Pippi nói - Bọn đó kiếm được khối. Hẳn phải là các quan chức?

Tim Bự rất háo hức:

- Tôi không nói được, nhưng bảo đảm kín bưng. Đừng lo chuyện tiền bạc. Hãy nghĩ đến vinh quang kia. Đó là một vụ dàn xếp lớn nhất trong lịch sử thể thao.

- Hẳn rồi, và họ sẽ uống mừng chúng ta trong nhà tù.

- Thế là nhất rồi - Tim đáp - Vì vậy tôi không tiết lộ điều gì với các anh là quá đẹp. Tôi vô khám, còn mấy người thì khỏe re. Luật sư của tôi rất giỏi và tôi quen biết cũng khá.

Lần đầu tiên Dante thay đổi kịch bản của Pippi. Hắn nói:

- Chúng ta ra xa chưa nhỉ?

Pippi đáp:

- Vâng. Nhưng tôi nghĩ nếu nói chuyện thêm một lát, Tim sẽ cho chúng ta biết.

- Tiên sư anh đấy Tim! - Dante vui vẻ nói - Nghe thủng chưa Tim Bự? Giờ tôi muốn nghe anh dàn xếp như thế nào, không lôi thôi nữa.

Giọng hắn nghe khinh thị đến nỗi Tim Bự phải đỏ cả mặt. Hắn chửi:

- Thằng ranh con! Mày tưởng khè tao được chắc? Mày cho là mày ngon lành hơn tụi FBI*, tụi IRS* và tụi anh chị nhất ở ở Tây chắc? Tao thì tao ị vào cái nón của mày đấy.

Dante dựa ngửa ra sau và động vào tường cabin. Vài giây sau, hai tên tướng ta bậm trợn mở cửa bước vào đứng đó. Để đáp lại, Tim Bự bật dậy, chỉ với một cánh tay khổng lồ, quét sạch cái bàn. Chai, xô, khay, ly bể loảng xoảng dưới sàn.

- Tim, nghe tôi đã.

- Pippi hét lên. Ông muốn hắn khỏi phải đau đớn không cần thiết. Vả lại ông cũng không muốn tự mình ra tay hắn, kế hoạch không phải thế. Nhưng Tim Bự đã lao về phía cửa, sẵn sàng lâm trận. Bỗng thành linh Dante luồn người quay tay Tim Bự ép sát vào thân hình đồ sộ của hắn. Cả hai tách ra và Tim Bự lão đảo khuyu xuống. Một cảnh tượng khủng khiếp. Phân nửa cái áo của hắn toạc ra, nơi từng là bộ ngực bờm xờm lông lá, giờ chỉ còn là một vệt đỏ làm, máu đang ọc ra xối xả, chảy tràn xuống hết nửa bàn.

Trên tay Dante là một con dao hắc đã xài, máu đỏ tươi ngập trên lưỡi dao lên đến tận chuôi.

- Đặt nó xuống ghế!

Dante ra lệnh cho hai tên vệ sĩ, rồi hắn lấy khăn trải bàn cầm máu cho Tim Bự. Tim Bự gần như ngất đi.

- Lẽ ra anh nên đợi một chút.

- Không. Một tên cứng đầu mà. Để coi nó ngon lành đến cỡ nào?

- Tôi sẽ sửa soạn mọi thứ trên boong tàu - Pippi nói. ông không muốn xem. Ông chưa bao giờ làm trò tra vấn cả. Thật ra thì không có bí mật gì quan trọng cho lắm để biện minh cho công việc đó. Khi phải khử một người, ta chỉ đơn giản “cách ly” hẳn với thế giới này để hẳn không thể làm gì hại ta được.

Trên boong, ông thấy hai tên tay chân của mình đã sẵn sàng. Cái lồng sắt đã được móc lên, những thanh sắt mỏng đã khóa lại. Dưới sàn là một miếng vải nhựa rộng.

Ông cảm thấy mùi muối biển phảng phất trong gió đại dương về đêm tím thẫm và yên tĩnh lạ thường. Chiếc du thuyền giảm tốc độ rồi dừng hẳn.

Pippi đứng nhìn mặt nước được mười lăm phút thì hai tên vệ sĩ canh cửa lúc nãy xuất hiện, vác cái xác của Tim Bự. Cảnh tượng thật kinh khủng đến nỗi Pippi phải đưa mắt nhìn đi nơi khác.

Bốn tên đặt cái xác vào lồng và hạ xuống nước. Một tên chỉnh lại các lá sắt soa cho những cư dân của biển sâu có thể lượn qua, vào đánh chén cái xác. Rồi các móc được nối lỏng và cái lồng từ từ chìm xuống đáy đại dương.

Trước khi mặt trời lên thì có thể chỉ còn lại bộ xương của Tim Bự đang lơ lửng ngàn đời trong cái lồng dưới đáy biển.

Dante lên boong. Rõ ràng là hẳn đã đi tắm và thay đồ.

Bên dưới cái nón Phục Hưng là mái tóc ướt và bóng lưỡng. Không còn chút dấu vết nào của máu.

- Vậy là hẳn đã được ban Thánh Thể - Dante nói - Đáng lẽ cậu phải đợi cháu chứ.

Pippi hỏi:

- Hẳn có nói không?

- Ồ có - Dante trả lời - Vụ dàn xếp quả thật rất đơn giản. Ngoại trừ cái vụ nó vãi cứt tùm lum lúc sắp ngủm.

Hôm sau Pippi bay về Đông để báo cáo đầy đủ cho ông Trùm và Giorgio. ông nói:

- Tim quả là điên rồ. Hẳn đã hối lộ những tay cung cấp đồ ăn thức uống cho các đội tham dự Super Bowl. Tội nó dự định dùng thuốc để làm cho tội cầu thủ phải thua độ vì yếu sức đi khi trận đấu diễn ra. Nếu các cổ động viên không biết thì huấn luyện viên và các cầu thủ sẽ nhận ra ngay, cả tội FBI nữa. ông Trùm hoàn toàn đúng, vụ việc mà vỡ lở ra thì có thể sẽ cản trở chương trình chúng ta luôn.

- Hẳn là một thằng đàn à? - Giorgio hỏi.

- Tôi nghĩ hẳn muốn nổi tiếng - Pippi nói - Tiền không chưa đủ.

- Còn những tay khác có dính tới vụ đó thì sao? - ông Trùm hỏi.

Pippi đáp:

- Không được tin của thằng Trộm Trâu thì tội nó cũng cách luôn.

- Đồng ý - Giorgio nói.

- Rất tốt. Còn cháu ngoại ta, nó làm ăn tốt chứ?

Có vẻ như một câu hỏi chơi ngoài đề nhưng Pippi đã biết rõ về ông Trùm để hiểu đây là một câu hỏi rất quan trọng, ông trả lời hết sức cẩn thận nhưng cũng với một mục đích nhất định.

- Tôi đã bảo nó không nên đội nón trong chiến dịch này ở Vegas và ở L.A. nhưng nó không nghe. Nó còn không theo đúng kế hoạch dự tính. Chúng ta có thể moi tin được, chỉ cần nói chuyện nhưng nó thích máu me. Nó chặt tên đó ra từng mảnh, còn thẻo mất “em bé”, hai cái

trúng và đầu vú của hắc nữ. Đầu cần thiết phải như thế. Nó thích thế. Và điều này có thể nguy hiểm cho Gia đình. Phải có ai đó nói chuyện với nó mới được.

- Phải là Bố thôi - Giorgio nói với ông Trùm - Nó không nghe tôi đâu.

Ông Trùm Demenico trầm ngâm hồi lâu:

- Nó còn trẻ, lớn lên chút đỉnh nó sẽ bỏ mấy thứ đó.

Pippi thấy rằng ông Trùm sẽ không làm gì hết nên ông kể cho họ nghe về cái trò khá lộ liễu của Dante với cô diễn viên điện ảnh vào cái đêm hôm trước chiến dịch. Nghe vậy, ông Trùm cau mày và Giorgio thì nhăn mặt tỏ vẻ ghê tởm. Mọi người im lặng lúc lâu. Pippi tự hỏi không biết ông có đi quá xa không.

Cuối cùng ông Trùm lắc đầu rồi lên tiếng:

- Pippi, cũng như mọi khi, mi sắp xếp hoàn hảo lắm. Nhưng giờ thì mi có thể nghỉ ngơi được rồi. Mi sẽ không phải làm việc với Dante nữa đâu. Nhưng mi phải hiểu, Dante là đứa con duy nhất của con gái ta. Giorgio và ta sẽ ráng hết sức mình vì nó. Nó sẽ khôn ngoan dần.

Cross de Lena ngồi trên ban công của văn phòng điều hành của nó trên tầng thượng khách sạn Xanadu và xem xét những nguy hiểm trong quá trình hành động của nó đang thực hiện. Từ tầng cao này, nó có thể thấy toàn bộ chiều dài của khu phố, với những khách sạn, sòng bạc sang trọng hai bên, từng đám người dưới phố. Nó óc thể thấy rõ những tay bạc trong sân gôn của Xanadu đang cố cho banh lọt một lỗ để lấy hên để chút nữa vào lại chơi bài.

Nguy hiểm đầu tiên: Trong chiến dịch Boz này, nó đã đi một bwocs quyết định mà không hỏi ý kiến Gia đình Clericuzio. Đành rằng nó là nam tước điều hành của khu Tây gồm có Nevada và phần phía Nam California. Đành rằng một nam tước được quyền hoạt động độc lập trong nhiều lãnh vực và hoàn toàn dưới trước Gia đình clericuzio, miễn là nạp đủ số phần trăm thu nhập. Nhưng cũng có những điều lệ rất chặt chẽ, khắc nghiệt. Không một nam tước hay một Bruglione nào có thể thực hiện một chiến dịch với qui mô như vậy mà không được sự đồng ý của Clericuzio. Chỉ đơn giản một lý do thôi: nếu một nam tước làm thế và gặp trở ngại, hắc sẽ không nhận được bất kỳ sự đặc thứ truy tố, sự can thiệp tư pháp nào. Thêm vào đó, hắc sẽ không nhận được sự ủng hộ nào để chống lại với bất cứ thủ lĩnh nào đang nói lên ở chính khu vực của mình, tiền của hắc sẽ không được rửa và cất giữ để dưỡng già. Cross biết, nó phải gặp Giorgio và ông Trùm để xin ý kiến.

Chiến dịch này vô cùng tế nhị và nó đã bỏ ra năm mươi một phần trăm tiền lời của nó ở Xanadu, do Gronevelt để lại, để cộng tác làm phim. Dĩ nhiên đó là tiền của nó, nhưng đó cũng là khoản có liên quan tới lợi nhuận ngầm mà Clericuzio có phần trong khách sạn. Đó cũng là tiền của Clericuzio giúp hắc kiếm được. Nhà Clericuzio đã hình thành một thông lệ hơi đặc biệt nhưng có phần nào nhân đạo, khi họ luôn quan tâm đến sản nghiệp của các đàn em dưới trướng. Họ sẽ thực sự nổi giận, nếu nó đầu tư khoản đó mà không có ý kiến gì của họ. Thông lệ đó, không có căn bản pháp lý, cũng như một nghi thức thời trung cổ: Không một nam tước nào có thể bán lâu đài mà không được hoàng gia chấp nhận.

Một điểm nữa là số tiền đó quá lớn. Cross đã hưởng năm mươi điểm của Gronevelt mà Xanadu thì trị giá một tỷ đô. Nó đang đánh bạc năm mươi triệu, và đầu tư thêm năm mươi triệu nữa cho tổng số một trăm triệu. Nguy cơ đổ vỡ về tài chính quá lớn. Clericuzio lại có tiếng là thận trọng và bảo thủ, và chỉ tham gia khi họ chỉ có thể tồn tại trong thế giới mà họ gia nhập.

Cross nhớ lại chuyện cũ. Đã lâu rồi, khi hai gia đình Santadio và Clericuzio vẫn còn giao hảo với nhau, họ đã đạt được một bàn đạp vững chắc trong phim ảnh. Nhưng mọi sự lại không như ý. Khi đế quốc Santadio bị nghiền nát, ông Trùm Clericuzio đã lệnh cho ngưng tất cả hoạt động

nhằm xâm nhập ngành phim ảnh.

- Bọn đó ranh ma lắm - ông Trùm nói - Chúng không biết sự, vì lợi nhuận quá to. Nếu phải khử hết chúng thì rồi ta sẽ không biết phải xoay xở công việc đó thế nào. Nó còn rối rắm hơn ma túy nữa.

Không, Cross quyết định. Nếu xin ý kiến, thế nào nó cũng bị từ chối. Lúc đó thì nó phải dậm chân tại chỗ. Khi xong chuyện rồi có thể chuộc tội mà, sẽ để cho Clericuzio xỏ mũi chút đỉnh. Thắng lợi rồi thì tội nặng nhất cũng được xá xóa thôi. Còn khi đã thất bại thì đằng nào đi nữa nó cũng rồi đời, dù có được đồng ý hay không. Sự liều mạng này làm nó suy nghĩ.

Tại sao nó làm chuyện này chứ? Nó nghĩ đến câu nói của Grovelt: “Hãy coi chừng những người đàn bà đang đau khổ”, ồ, trước đây nó đã gặp thiếu gì đàn bà đau khổ, nó mặc xác họ. Vegas đầy rẫy đàn bà đau khổ.

Nhưng nó biết, nó đang khao khát sắc đẹp Athena Aquitane. Không chỉ là vẻ yêu kiều trên khuôn mặt, trên mái tóc, trên cặp giò, bộ ngực. Nó khao khát được nhìn ánh mắt thông minh sắc sảo và nồng ấm, từng đường nét của khuôn mặt và bờ môi thanh tú của nàng. Nó cảm thấy nếu có thể quen được, gần được nàng thì cả thế giới này ánh lên một màu mới, hơi ấm mặt trời cũng sẽ khác đi. Nó đã từng thấy cả đại dương phía sau nàng, cuộn cuộn, xanh thẳm, dội những con sóng bạc trắng, như một vầng hòa quang trên đầu nàng. Và một ý tưởng cứ bám riết trong đầu nó: Athena là mẫu phụ nữ mà mẹ nó từng mơ ước.

Sững cả người, nỗi nhớ cháy bỏng lại bùng lên. Nó thêm được gặp nàng, bên nàng, và được nghe nàng nói, nhìn nàng đi đứng. Rồi nó rửa thắm, ôi, khỉ thật! Có phải mình làm là vì cái này không?

Nó chấp nhận lời giải thích đó và hài lòng thấy cuối cùng cũng tìm ra lý do thực cho hành động của mình. Điều đó làm cho nó cương quyết và tập trung hơn. vấn đề hiện nay là sẵn sàng hành động. Hãy quên Athena, quên Clericuzio đi. Còn một vấn đề nan giải nữa cần dứt điểm sớm, đó là thằng Boz Skannet.

Cross biết nó đã đặt mình ở một vị trí quá lộ liễu, một phức tạp nữa đây. Nếu có gì xảy đến cho Skannet thì thắng lợi quá công khai quá thật quá nguy hiểm.

Cross quyết định chọn ba người mà nó cần cho kế hoạch đã định. Đầu tiên là Andrew Pollard, chủ của cơ quan an ninh Thái Bình Dương, người đã dính líu đến khối vụ việc với nó.

Kế đến là Lia Vazzi, bảo vệ cho khu sân bắn của nhà Clericuzio ở vùng núi Nevada. Lia cầm đầu một nhóm vệ sĩ, nhưng bọn này đã có công vụ đặc biệt rồi. Cuối cùng là Leonard Sossa, một gã làm tiền gia đã nghỉ hưu, giờ là thuộc hạ trung thành, chuyên làm mấy vụ lật vạt. Cả ba đều ở dưới trướng của Cross De Lena, Bruglione phía Tây.

Hai hôm sau, Andrew nhận cú phôn của Cross De Lena “Nghe nói anh đang cày dữ lắm hả?” Cross nói “Đến Vegas xả hơi mấy ngày nhé? Tôi bao anh một bộ ba mực - phòng - thức ăn - rượu. Dẫn vợ theo luôn. Nếu thấy buồn thì tạt qua văn phòng tôi tán gẫu”.

- Cảm ơn - Pollard nói - Hiện giờ tôi cũng hơi kẹt, tuần sau được không?

- Đồng ý - Cross đáp - Nhưng khi đó tôi đi khỏi rồi, lúc đó tôi sẽ nhớ anh lắm đấy.

- Vậy thì mai tôi đến - Pollard nói.

- Tuyệt - Cross gác máy.

Pollard ngả người ra sau, suy tính. Lời mời là một mệnh lệnh. Có thể hẳn sẽ phải leo dây tử thần đây.

Chỉ có người vừa thoát khỏi án tử hình khủng khiếp nhất mới có vẻ yêu đời như Leonard

Sossa. hắn yêu ánh bình minh. Hắn yêu nắng hoàng hôn.

Hắn yêu cỏ đang vươn lên và đàn bò đang gặm cỏ. Hắn yêu phụ nữ đẹp, những người trẻ tuổi tự tin và những đứa trẻ lanh lợi. Hắn yêu một lớp vỏ bánh mì, một ly rượu, một miếng pho mát.

Hai mươi năm trước, FBI tổng giam hắn vì tội làm bạc loại một trăm đô cho Gia đình Santadio, bây giờ đã bị tiêu diệt, mấy tên tông phạm với hắn đã chơi gác, bán đứng hắn và hắn cứ ngỡ cuộc sống tươi đẹp của mình sẽ tàn úa trong ngục tối. Làm bạc giả là một tội còn nguy hiểm hơn hiếp dâm, giết người, đốt nhà. Khi làm bạc giả, chính anh tấn công vào bộ máy chính quyền. Với những tội danh khác thì anh chỉ là một con thú ăn thịt đang giành phần cái thây của con ác thú khổng lồ, đã sinh ra những con người có thể dễ dàng bị hủy diệt này. Hắn không trông chờ gì sự khoan hồng. Leonard Sossa bị kêu án hai mươi năm.

Nhưng hắn chỉ ở tù có một năm. Một tên bạn tù, vì ngưỡng mộ sự điêu luyện của Sossa với mấy ngón nghề với mực, bút chì, bút máy, đã tuyển mộ hắn cho Gia đình Clericuzio.

Thế là dùng một cái hắn có một luật sư mới. Rồi lại thêm một tay bác sĩ ở ngoài mà hắn chưa từng gặp. Rồi thỉnh thoảng hắn được ân xá dựa theo cơ sở năng lực thần kinh của hắn đã bị suy sụp nghiêm trọng. Hắn giờ đây không khác gì một đứa nhỏ, không còn là một mối đe dọa đối với xã hội nữa! Thế là hắn trở thành người tự do và là một nhân viên của gia đình Clericuzio.

Gia đình đang rất cần những tay giả mạo thượng thặng. Không phải họ không biết rằng với chính phủ thì làm bạc giả là một tội không thể dung thứ được. Họ cần một tay để làm giả những thứ quan trọng hơn nhiều trong hàng núi giấy tờ mà Giorgio phải xử lý. Họ đang rất cần người có thể “tung hứng” những nghiệp đoàn trong nước và quốc tế khác nhau. Có những chứng từ pháp lý như những nhân viên nhà nước chưa hề tồn tại trên đời này, có thể đặt cọc và ních những khoản tiền kếch xù, có thể giả mạo được một loạt những chữ ký khác nhau. Dần dà rồi Leonard cũng được sử dụng trong công việc khác.

Khách sạn Xanadu rất biết cách khai thác tài năng của hắn khi một tay chơi hạng sang chết đi mà còn thẻ nợ ở sòng, thì Sossa có bốn phen ký thêm vô đó một triệu nữa. Dĩ nhiên người của tay đó sẽ không trả những thẻ nợ đó. Nhưng tổng cộng cả khoản có thể tính vào sổ thất thu khi tính thuế cho Xanadu. Chuyện này xảy ra thường hơn nhiều so với tự nhiên. Họ cũng áp dụng cách này với những tay chơi xù nợ hay chỉ trả một phần.

Với những thứ này, Leonard Sossa được trả một trăm ngàn đô la một năm và bị cấm không được làm bất cứ thứ gì khác, đặc biệt là bạc giả. Điều này rất khớp với chủ trương chung của gia đình. Clericuzio đã ra sắc lệnh cấm tất cả các thành viên trong Gia đình - tội ác không được tham gia các vụ làm bạc giả và bắt cóc. Đó là những vụ mà mọi cơ quan liên bang ra sức đề bẹp. Đơn giản là lợi lộc không đáng so với những nguy hiểm có thể xảy ra.

Vậy là Leonard Sossa đã hưởng đời như một nghệ sĩ trong ngôi nhà nhỏ của hắn nằm gọn trong hẻm núi Topanga, không xa Malibu, được hai mươi năm rồi. Hắn có khoanh vườn, một con dê, một con mèo và một con chó. Hắn vẽ suốt ngày, đêm xuống thì nốc rượu. Những cô gái trẻ ở hẻm núi thì không thiếu, mà lại có những tâm hồn tự do, những bạn vẽ nữa.

Sossa không bao giờ đi khỏi hẻm núi, Trừ những khi đi mua hàng ở Santa Monica hay khi được Gia đình Clericuzio gọi tới nhận nhiệm vụ, thường là hai lần một tháng, độ dăm ba ngày. Hắn làm những gì được yêu cầu và không bao giờ hỏi han gì cả. Hắn là một tên lính rất hữu dụng cho Gia đình.

Thế nên khi có xe đến đón và tài xế bảo đem theo đồ nghề và quần áo mặc vài hôm thì Sossa lại thả dê, chó mèo của hắn vào hẻm núi và khóa cửa nhà lại. Những con vật có thể tự xoay xở được, suy cho cùng, chúng không phải là trẻ con. Không phải hắn không ưa chúng, nhưng

quăng đời của thú vật ngẩn ngủ lắm, đặc biệt là trong hẻm núi, và hẳn đã quen với việc mất chúng rồi. Một năm ở tù đã biến Leonard Sossa thành người thực tế và sự phóng thích bất ngờ thì biến hẳn thành một người lạc quan.

Lia Vazzi, bảo vệ cho khu săn bắn của Gia đình Clericuzio ở Sierra Nevada, tới Mỹ lúc ba mươi tuổi. Lúc đó hẳn là một tên bị truy nã gắt gao nhất ở Ý. Trong mười năm kể, hẳn học nói tiếng Anh với một âm sắc rất nhẹ và có thể đọc viết rất khá. ở Sicily, hẳn sinh ra trong một Gia đình có thể lực và học thức nhất trên đảo.

Mười lăm năm trước, hẳn từng làm trùm mafia ở Palermo, một tay “cứng cựa” thuộc bậc nhất, nhưng hẳn đi quá xa.

Tại Rome, chính phủ đã ra chỉ định một vị thẩm phán điều tra, được toàn quyền quét sạch mafia ở Sicily. Vị thẩm phán này cung vợ con đến Palermo dưới sự bảo vệ của quân đội và một lô cảnh sát. ông đọc một bài diễn văn nẩy lửa hứa sẽ không nương tay với bất cứ tên tội phạm nào đã thống lĩnh đảo Sicily xinh đẹp này hàng thế kỷ qua. Đã đến lúc luật pháp phải ra tay, đến lúc những đại diện của nhân dân nước Ý quyết định vận mệnh của Sicily, chứ không phải những tên đồ tể ngu muội với những hội kín đáng hổ thẹn của chúng. Vazzi coi bài diễn văn của vị thẩm phán như một lời sỉ nhục cá nhân.

Vị thẩm phán điều tra được bảo vệ cẩn mật cả ngày lẫn đêm những khi ông lấy cung những nhân chứng và ký trát bắt. Tòa án như một pháo đài, quân đội lập hàng rào phong tỏa cả khu ông sinh sống. Có vẻ như bất khả xâm phạm. Nhưng ba tháng sau, Vazzi đã biết lịch trình đi lại của vị thẩm phán, vốn luôn giữ bí mật để ngăn ngừa những vụ tấn công bất ngờ.

Ông thường tới những thành phố lớn ở Sicily để thu thập những chứng cứ và ký trát bắt theo lịch trình, ông sẽ trở về Parlema để nhận huân chương vì những hành động anh hùng của mình, loại trừ những hung thần mafia khỏi hòn đảo này. Lia Vazzi và người của hẳn đã già mìn trên một cái cầu nhỏ mà viên thẩm phán sẽ ngang qua. ông và những người bảo vệ bị banh xác thành từng mảnh nhỏ, đến nỗi phải dùng vớt vớt thi thể họ ra khỏi nước. Chính phủ ở Rome phẫn uất lên, đã trả lời với một cuộc truy quét qui mô lớn. Những tên phải chịu trách nhiệm và Vazzi phải mai danh ẩn tích. Dù không có bằng chứng gì, nhưng hẳn biết nếu rơi vào tay chính phủ, hẳn chỉ có đường chết mà thôi.

Mỗi năm Clericuzio De Lena đến Sicily để tuyển người vào sống trong khu Bronx và phục vụ cho Gia đình. Cơ sở để ông Trùm tin tưởng chỉ có những người ở Sicily với truyền thống hàng thế kỷ về luật im lặng omerta của họ mới có thể tin cậy sẽ không phản bội. Những gã trai ở Mỹ thì quá “yếu”, mà lại bốc đồng, hợm hĩnh, nên có thể dễ dàng trở thành “tay trong” của những tên thẩm phán dữ dằn từng tống nhiều Brugliones vào khám.

Luật omerta cực kỳ đơn giản, như một triết lý vậy, khai báo cho cảnh sát bất kỳ thứ gì có hại đến mafia là một trọng tội. Nếu một gia đình mafia kinh địch hạ sát cha mình trước mặt mình, cũng cấm không được báo cảnh sát. Nếu bản thân anh lãnh đạn mà còn ngáp được thì cũng không được báo cảnh sát. Nếu có người lấy lừa, dê, của cải, anh cũng không được hó hê gì hết. Chính quyền là một tên quỷ Satan khổng lồ mà một người Sicily chân chính đừng hòng trông cậy được gì. Gia đình và mafia là những người báo thù.

Mười năm trước, Pippi De Lena đã đưa con trai là Cross đến Sicily như một phần trong chương trình huấn luyện. Nhiệm vụ không đơn thuần là tìm người, mà phải sàng lọc. Vì có hàng trăm tên mà giấc mơ lớn nhất trong đời là được đưa đến Mỹ, sẵn sàng đi.

Họ đến một thị trấn nhỏ cách Parlema năm mươi dặm, về phía miền quê với những ngôi làng dựng bằng đá được trang hoàng với những bông hoa rực rỡ của Sicily. ở đó họ được đích thân

ông xã trưởng đón vào nhà.

Ông xã trưởng là một tên thấp người, có bụng, “cái bụng” đúng theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng vì theo cách nói ở Sicily từ “một người có bụng” dùng để chỉ một tay trùm mafia.

Ngôi nhà có vườn khá mát mẻ, bên trong trồng cây vả, ô liu và chanh. Pippi đã tuyển người tại đây. Khoảnh vườn trông giống vườn nhà Clericuzio ở Quogue đến lạ kỳ, chỉ trừ mấy bông hoa sặc sỡ và mấy cây chanh, ông xã trưởng hiển nhiên là người yêu cái đẹp, vì ngoài ra ông còn có một cô vợ đẹp và ba đứa con gái “mỡ màng” mà dù mới trở mã, đã phổng phao như đàn bà vậy.

Nhưng Cross nhận thấy ở Sicily, cha mình, Pippi là một người hoàn toàn khác. Không còn vẻ ga lăng thoải mái, ông ta hoàn toàn đứng đắn với phụ nữ, vẻ duyên dáng đã biến mất. Khuya hôm đó, trong phòng hai cha con, Pippi giảng giải: “Mày phải cẩn thận với bọn Sicily này. Chúng nó không tin tưởng những tên chỉ biết hám gái. Mày tò te với con gái của chúng thì chúng ta đừng hòng thoát khỏi đây”.

Trong những ngày kể, Pippi đã phỏng vấn và dò xét những tên tới đây. Ông có những tiêu chuẩn không lớn hơn ba mươi lăm và không nhỏ hơn hai mươi. Nếu đã lập gia đình, không được có hơn một đứa con. Cuối cùng, phải được ông xã trưởng đứng ra bảo đảm. Ông giải thích rõ: Nếu quá trẻ chúng óc thể bị nền văn hóa Mỹ ảnh hưởng; nếu quá lớn tuổi, chúng khó thích nghi với cuộc sống ở đó; nếu có hơn một con, chúng sẽ trở nên quá cần trọng để có thể liều lĩnh theo yêu cầu công việc.

Có nhiều tên vì nợ luật pháp quá nhiều nên phải rời khỏi Sicily. Một số đơn giản chỉ muốn sống khá hơn ở Mỹ. Một số thì vốn thông minh, không muốn số phận đưa đẩy, chỉ mong sao được đầu quân cho Clericuzio, và số này là ngon lành nhất.

Đến cuối tuần, Pippi đã hoàn thành chỉ tiêu hai mươi tên. Ông đưa danh sách cho ông xã trưởng để ông này chấp thuận và sắp xếp cho bọn chúng xuất cảnh, ông xã trưởng gạch bỏ một tên.

Pippi nói:

- Tôi nghĩ tên này sẽ rất tốt cho chúng tôi. Tôi sai chỗ nào?

- Không, không! ông luôn sáng suốt.

Pippi thấy bối rối. Tất cả những ai được tuyển đều được đối xử rất tốt. Những tên độc thân sẽ có một căn hộ, đã lập gia đình và có một đứa con thì sẽ được một ngôi nhà. Ai cũng sẽ có công việc đều đặn. Sẽ sống hết trong khu Bronx. Rồi một số sẽ được chọn làm “lính” cho Gia đình Clericuzio và kiếm ăn ngon lành, với tương lai xán lạn. Cái tên bị gạch bỏ hẳn khó ngửi lắm đây. Nhưng tựa sao hẳn lại được phỏng vấn? Pippi linh cảm thấy một tên chuột cống Sicily đây. Viên xã trưởng đang quan sát ông, mắt rất sắc sảo, như muốn dò ý của ông và rất hài lòng với những gì hẳn đoán ra.

- Anh cũng cao chẳng kém gì dân Sicily, làm sao tôi gạt anh được? - Viên xã trưởng nói - Tên tôi gạch bỏ là tên con gái tôi sắp kết hôn. Tôi muốn giữ nó lại thêm một năm nữa cho con gái tôi vui, rồi anh có thể đưa nó đi. Tôi không thể từ chối khi anh phỏng vấn nó. Một lý do nữa là vì tôi có một đứa mà tôi nghĩ anh có thể thế chỗ nó được. Anh vui lòng gặp hẳn chứ?

- Dĩ nhiên rồi.

Viên xã trưởng nói:

- Tôi không muốn lừa anh đâu, nhưng trường hợp này khá đặc biệt, và hẳn phải rời khỏi đây ngay lập tức.

-Anh thừa biết tôi phải thận trọng. Clericuzio rất kỹ lưỡng.

- Việc đó rồi do anh quyết định - Viên xã trưởng nói - Nhưng có hơi nguy hiểm. Rồi hấn giải thích chuyện của Lia Vazzi. Vụ ám sát viên thẩm phán đã làm chấn động thế giới, nên Pippi và Cross chẳng lạ gì.

- Nếu không có bằng chứng thì tình hình của Vazzi có gì nghiêm trọng lắm đâu? - Cross hỏi.

Viên xã trưởng đáp:

-Anh bạn ơi, ở đây là Sicily. Cảnh sát cũng là dân Sicily, tên thẩm phán cũng vậy. Ai cũng biết đó là Lia. Khỏi cần biết tới chứng cứ pháp lý. Nếu rơi vào tay họ, hấn chỉ có chết.

Pippi nói:

- Anh có thể đưa hấn ra khỏi nước và sang Mỹ được không?

- Được, cái khó là giấu hấn ở Mỹ.

Pippi nói:

- Nghe như hấn phiền phức nhiều hơn hữu dụng đấy.

Ông xã trưởng nhún vai: “Thú thiệt hấn là bạn tôi. Nhưng chuyện bạn bè cứ để một bên”. Hấn ngừng nói và cười hiền lành để chứng tỏ là không thể để qua một bên được. “Hấn là một tay cứng cựa hạng nhất đấy. Chuyên gia về chất nổ. Chuyện đó đâu dễ kiếm phải không? Hấn thuần thực và rất hữu dụng. Dĩ nhiên cả về dao búa, súng ống. Quan trọng hơn hết là hấn rất thông minh. Một tên toàn diện và vững vàng, như đá tảng vậy, chẳng bao giờ hé môi cả. Hấn biết nghe, và có tài “mở miệng” người khác. Rồi, nói thử xem, anh không xài một tên như vậy được sao?”

- Chúa ban phước lành cho tôi đây - Pippi đáp trơn tru - Nhưng dù thế nào đi nữa, một tên như thế sao phải bỏ chạy chứ?

- Vì thêm vào những đức tính đó - Viên xã trưởng đáp - hấn còn cần trọng nữa. Hấn không muốn thách thức số mệnh, ở đây đời hấn chỉ còn tính từng ngày nữa thôi.

- Và một tay cứng như vậy có thể chịu làm lính quèn ở Mỹ sao? - Pippi

Viên xã trưởng cúi đầu có vẻ thông cảm và đau khổ: “Hấn rất ngoan đạo. Hấn có đức khiêm nhường mà Chúa đã truyền dạy cho chúng ta”.

- Tôi phải gặp người này - Pippi đáp - Trước hết là vì thấy thú vị thôi. Chứ tôi chưa bảo đảm gì hết.

Viên xã trưởng khoát tay: “Dĩ nhiên là hấn hợp rồi. Nhưng còn một chuyện nữa. Hấn không cho tôi giấu anh điều này”. Lần đầu viên xã trưởng không cảm thấy tự tin như trước: “Hấn có vợ và ba đứa con. Họ phải theo hấn”.

Lúc đó Pippi biết mình phải trả lời không. “À, chuyện này khó nhiều đây. Khi nào chúng tôi gặp hấn được?”

- Hấn sẽ ở trong vườn khi trời tối - Viên xã trưởng trả lời - Bảo đảm không có gì nguy hiểm, tôi lo vụ đó mà.

Lia Vazzi nhỏ người nhưng rắn rỏi, lì lợm mà nhiều người Sicily thừa hưởng từ tổ tiên người Ả Rập lâu đời của họ. Hấn đẹp trai, y như điều hâu, da sạm, vẻ ngoài trịnh trọng, nói tiếng Anh cũng tạm.

Họ ngồi trong vườn thưởng thức một chai vang đỏ do nhà làm, một đĩa ô liu mới hái ở cây gần đó xuống, bánh mì dòn mới ra lò hồi tối, tròn trịa, còn nóng hổi, bên cạnh là nguyên một đúi trầu rắc tiêu hạt, trông như những viên kim cương đen. Lia Vazzi chỉ ăn uống, không nói gì hết.

- Tôi nghe anh được đánh giá rất cao - Pippi trang trọng nói - Nhưng tôi còn lo, một người có học thức và năng lực như anh liệu có hài lòng với việc phục vụ cho người khác ở Mỹ không?

Lia nhìn sang Cross và Pippi: “ông có một người con trai, ông sẽ làm gì để cứu anh ta? Tôi chỉ muốn an toàn cho vợ và các con tôi, vì thế tôi sẽ làm tất cả”.

- Sẽ có một số nguy hiểm nhất định cho chúng tôi - Pippi nói - Anh biết là tôi phải cân nhắc.

Lia nhún vai: “Tôi không biết gì về chuyện đó”. Dường như hấn cam chịu bị khước từ.

Pippi nói: “Nếu anh đi một thì sẽ dễ dàng hơn nhiều”.

- Không - Vazzi đáp - Gia đình tôi sống chết gì cũng phải ở bên nhau - Hấn im lặng một chút - nếu tôi bỏ họ lại, Rome sẽ gây khó dễ cho họ. Tôi thà nộp mạng còn hơn.

Pippi nói: “Vấn đề là làm sao che giấu được anh và gia đình mình”.

Vazzi nhún vai: “Đất Mỹ mệnh mông”. Hấn mời Cross đĩa ô liu và nói gần như châm chọc: “Cha anh có bao giờ bỏ rơi anh không?”.

- Không - Cross đáp - ông ấy thuộc dạng người xưa, giống anh. Nó nghiêm trang nhưng thoáng mỉm cười, tiếp: “Nghe anh cũng là một nông dân nữa?”.

- Trồng ô liu, tôi có lò ép riêng.

Cross nói với cha: “Bố thấy khu săn bắn của gia đình ở Sieeras thế nào? Anh ấy có thể trông nom với Gia đình và kiếm sống ở đó. Nơi đó hoàn toàn cách biệt. Gia đình anh ấy có thể trợ giúp phần nào. Nó quay sang Lia: “Anh chịu sống trong rừng không?” “Rừng” theo cái nghĩa là bất cứ nơi nào không phải là thị thành. Lia khẽ nhún vai.

Chính thể lực cá nhân của Lia đã thuyết phục được Pippi De Lena. Vazzi không cao to, nhưng thân thể hấn toát ra một vẻ trang trọng cuốn hút. Hấn làm ta lạnh lưng, một tên không nao núng trước thần chết, không biết sợ là gì, thiên đường lẫn địa ngục.

Pippi nói: “Ý kiến hay đấy. ở đó nguy trang rất hoàn hảo và chúng tôi có thể gọi anh cho những công việc đặc biệt để anh kiếm thêm. Nguy cơ của anh là những công việc đó”.

Họ có thể thấy gương mặt Lia đã thư giãn hoàn toàn khi hấn biết đã được chọn. Hấn nói, giọng hơi run:

- Tôi muốn cảm ơn ông đã cứu mạng vợ con tôi - Hấn nói và nhìn thẳng vào Cross.

Từ đó trở đi, Lia Vazzi đã nhận được nhiều bổng lộc hơn những gì người ta hứa hẹn. Từ lính quèn, hấn đã lên xếp của tất cả toán lính trong những chiến dịch của Cross. Hấn cai quản sáu tên giúp hấn trông nom khu săn bắn và một ngôi nhà trong khu này. Hấn phát lên, đã trở thành một công dân, con cái đi học đại học ở xa. Hấn kiếm được tất cả thứ này nhờ vào tính gan lì, sự sáng suốt và trên hết là lòng trung thành. Vì thế khi nhận được điện phải gặp Cross ở Vegas, hấn đã phấn khởi thu xếp hành lý, lên chiếc Buick mới của mình và phóng một mạch đến Vegas, khách sạn Xanadu.

Đến Vegas đầu tiên là Andrevv Pollard. Hấn đáp chuyến bay đêm từ L.A, thư giãn bên hồ bơi rộng mệnh mông của khách sạn Xanadu, chơi súc sắc một vài tiếng, rồi bí mật lên vào văn phòng của Cross trên tầng thượng.

Họ bắt tay và Cross nói: “Tôi sẽ không giữ anh lâu. Tối nay anh có thể bay về. Cái tôi cần là những gì anh biết về Skannet”.

Pollard báo cáo vắn tắt tất cả mọi chuyện đã xảy ra và cho biết Skannet hiện đang ở tại khách sạn Bevery Hill. Hấn kể lại cuộc nói chuyện với Bantz.

- Vậy là bọn chúng không quan tâm gì đến cô ta cả, chúng chỉ muốn hoàn thành bộ phim. - Hấn

nói với Cross - Thêm nữa, phim trường không quan trọng hóa những tên như thế. Tôi có một tên trong công ty chuyên xử lý những kẻ quấy rối. Các ngôi sao điện ảnh phải thực sự e ngại những tên như hắn.

- Thế còn cảnh sát? - Cross hỏi - Họ không làm gì sao?

- Không - Pollard đáp - Chỉ sau khi xảy ra chuyện thôi.

- Còn anh thì sao? Cross hỏi - anh có một số tay chân ngon lành làm việc dưới trướng mà.

- Tôi buộc phải thận trọng. Nếu mạnh tay quá tôi có thể sẽ mất chuyện làm ăn. Anh thừa biết bên tòa án như thế nào rồi. Tại sao tôi phải đưa cổ ra hứng chứ?

- Thăng Boz Skannet, nó là người như thế nào? - Cross hỏi.

- Nó không biết ngán thứ gì - Pollard nói - Nó cô hồn thứ thiệt, cóc cần biết đến hậu quả. Gia đình nó có tiền và thế lực chính trị, nên nó cho rằng có thể giải quyết được tất. VÀ nó thật sự thích gây rắc rối. Anh biết đấy, có những tên như vậy. Nếu anh có làm thì luôn tỉnh táo mới được.

- Tôi luôn tỉnh táo - Cross nói - Anh đã cho theo dõi Skannet rồi chứ?

- Dĩ nhiên, nó có thể hoàn toàn quậy nát lên đấy.

Cross nói: “Hãy ngưng theo dõi đi, tôi không muốn ai bám theo hắn nữa, hiểu chứ?”

- ô kê, nếu anh muốn - Pollard đáp. Hắn im một lúc rồi tiếp - Đề phòng Jim Losey, tên này đang để mắt tìm Skannet. Anh biết Losey chứ?

- Tôi có gặp - Cross nói - Tôi muốn nhờ anh một chuyện nữa. Cho tôi mượn thẻ An ninh Thái Bình Dương một vài giờ. Tôi sẽ trả lại kịp cho anh đáp chuyến bay nửa đêm về L.a.

Pollard lo lắng: “Anh biết tôi sẽ thực hiện những gì anh yêu cầu. Nhưng nhớ cẩn thận, vụ này khó chịu lắm đấy. Tôi đã gầy dựng một cuộc sống rất tốt ở đó, và không muốn tiêu ma hết sản nghiệp của mình. Tôi biết tôi nợ gia đình Clericuzio tất cả những gì tôi có. Tôi luôn biết ơn họ và luôn trả sòng phẳng. Nhưng chuyện này vô cùng phức tạp”.

Cross mỉm cười trấn an: “Anh rất có giá trị với chúng tôi. Còn chuyện nữa, nếu Skannet có phen đến văn phòng anh để kiểm tra, anh chỉ việc xác nhận tên dùng thẻ là người của anh”.

Nghe vậy Pollard thót cả tim. Rắc rối thực sự rồi đấy.

Cross nói: “Rồi, còn gì nữa về hắn anh cứ kể hết”. Thấy Pollard lưỡng lự, Cross nói thêm: “Tôi sẽ đáp trả cái gì đó cho anh sau này”.

Pollard suy tính một lúc: “Skannet nói là hắn biết một bí mật quan trọng có thể buộc Athena làm tất cả, không một ai có thể biết được. Đó là lý do tại sao cô ta không tố cáo hắn, một bí mật gì đó rất khủng khiếp. Cross này, tôi không biết tại sao và như thế nào anh lại dính vào vụ này. Nhưng có lẽ nếu biết được bí mật đó, có thể giải quyết được chuyện của anh đấy”.

Lần đầu tiên Cross nhìn hắn không còn vẻ thân mật nữa. VÀ hắn hiểu tại sao Cross khết tiếng trong giới. Cái nhìn lạnh băng dò xét, một sự dò xét mà kết cục có thể là cái chết.

Cross nói: “Anh biết vì sao tôi quan tâm vụ này mà. bantz hắn đã kể anh nghe rồi. Hắn đã thuê anh điều tra cận kề về tôi rồi mà. Hiện nay anh hay phim trường có biết gì về bí mật đó không?”

- Không, không ai biết. Cross, anh biết là tôi đang cố hết sức vì anh mà”.

- Tôi biết - Cross đột nhiên trở giọng tử tế - Để tôi làm anh thấy thuận tiện, dễ dàng hơn. Phim trường đang nóng lòng muốn biết làm sao tôi có thể đưa Athena Aquitane về làm việc lại. Tôi

sẽ cho anh biết. Tôi sẽ chia cho cô ta một nửa lợi nhuận thu được từ bộ phim. Tôi đồng ý để anh cho họ biết điều đó. Anh có thể kiểm soát được, thậm chí có thể họ sẽ thưởng anh nữa - Hấn thò tay vào hộp bàn rút ra một cái túi da căng phồng và đặt vào tay Pollard - “Năm trăm thẻ đen”, hấn nói. “Tôi gọi anh tới đây làm ăn, tôi e rằng anh sẽ mất một mớ vào sòng bạc”. Nó không phải lo, Andrevv Pollard luôn biết cách tổng thể vào két bạc để đổi lấy tiền mặt.

Leonard Sossa vừa mới ổn định chỗ ở trong một căn phòng làm việc an toàn ở Xanadu thì chỉ có một người đem thẻ hành nghề của Pollard đến cho hấn. Với đề nghề riêng của mình, hấn cần thận đánh ra bốn cái thẻ An ninh Thái Bình Dương hoàn chỉnh, lồng trong bốn cái ví có nắp mở đặc biệt. Không cần phải đưa Pollard kiểm tra lại, Pollard sẽ không bao giờ trông thấy chúng. Nhiều giờ sau, khi Sossa hoàn tất công việc, hai tên chở hấn đến khu săn bắn ở Sierra Nevada, nơi hấn được cho ở một căn nhà gỗ sâu trong rừng.

Chiều hôm đó hấn thấy ngoài cổng một con hươu và một con gấu đi ngang qua. Ban đêm hấn lau chùi dụng cụ và ngồi chờ. Hấn không biết đang ở đâu hay sắp phải làm gì và hấn cũng không muốn biết. Hấn nhận một trăm ngàn đô một năm và sống cuộc đời của một người tự do, thanh thoi, giữa thiên nhiên. Để giết thì giờ, hấn phác họa hình con gấu và con hươu hồi chiều lên một trăm tờ giấy rồi xếp thành một hàng để có cảm tưởng con hươu đang đuổi con gấu.

Lia Vazzi thì được chào đón hoàn toàn khác. Cross ôm hôn hấn, mời hấn ăn tối trong phòng mình. Suốt mấy năm ở Mỹ, trong nhiều chiến dịch, Cross đã chỉ huy hấn. Dù có cá tính rất mạnh, Vazzi chưa bao giờ lấn quyền của Cross và ngược lại, Cross cũng đã đối xử với hấn trong trọng như bạn bè cùng trang lứa..

Nhiều năm qua, Cross đã đi nghỉ cuối tuần ở khu săn bắn và hai người đã đi săn chung. Vazzi kể chuyện rắc rối ở Sicily và nói lên sự khác biệt khi sống ở Mỹ. Cross đáp lại bằng cách mời Vazzi và gia đình hấn đến Vegas, bao ăn ở tại Xanadu và kèm theo một khoản tín dụng năm ngàn đô ở sòng bạc mà Lia không bao giờ phải trả.

Lúc ăn tối cả hai chỉ chuyện phiếm. Vazzi vẫn còn ngạc nhiên với cuộc sống của hấn tại Mỹ. Con trai lớn của hấn đang theo học đại học Calíornia và không biết gì về đời riêng của cha mình. Vazzi cảm thấy bất an về điều này. “Đôi khi tôi nghĩ nó chẳng giống tôi tí nào”. Hấn noi: “Nó tin tưởng tuyệt đối những gì các giáo sư nói. Nó tin phụ nữ là bình đẳng với nam giới, rằng phải giao đất cho nông dân. Nó ở trong đội bơi của đại học. Suốt đời ở Sicily, một hòn đảo, mà tôi chẳng bao giờ thấy một người Sicily đi bơi

- Chỉ trừ một tay đánh bắt cá bị ném khỏi thuyền - Cross cười.

- Thậm chí lúc đó cũng không - Vazzi nói - Chết chìm hết tất cả thì có.

Ăn tối xong, họ bàn công chuyện. Vazzi chưa bao giờ thực sự thích

thức ăn ở Vegas nhưng hấn nghiện rượu Brandy và xì gà Havana. Cross luôn gọi cho hấn một thùng Brandy và một hộp xì gà loại nhỏ mỗi năm vào dịp Giáng sinh.

- Tôi có một việc rất khó phải nhờ đến anh - Cross nói - Phải làm rất khéo.

- Những chuyện như thế lúc nào chẳng khó - Vazzi nói.

- Phải tổ chức ở khu săn bắn - Cross nói - Chúng tôi sẽ đem đến một người. Tôi muốn hấn viết vài lá thư, một ít thông tin.

- Hấn dùng lại mỉm cười trước cử chỉ từ chối của Vazzi. Vazzi thường hay bình luận về những bộ phim Mỹ trong đó những anh hùng hay những tay xấu xa không bao giờ hé mồm khai báo. Hấn thường nói: “Tôi có thể bắt nó nói tiếng Tàu nữa kìa”.

Cross nói:

- Cái khó là không được để một dấu vết gì trên người nó, không chút thuốc nào sót lại trên thân nó. Hơn nữa tên này rất cứng đầu đấy.
- Chỉ có phụ nữ bằng những nụ hôn mới có thể mở miệng được một tên đàn ông - Vazzi thân mật lên tiếng khi đang thưởng thức điệu xì gà trên môi - Tôi thấy hình như anh có dính dáng cá nhân gì tới vụ này.
- Cross nói: “Không còn cách nào khác. Người của anh sẽ lo vụ này, nhưng trước hết phải chuyển phụ nữ trẻ con ra khỏi khu săn bắn”.
- Vazzi gạt tàn điệu xì gà: “Họ sẽ tới Disney Land, một nơi mang đến hạnh phúc và phiền toái. Chúng tôi luôn đưa họ tới đó”.
- Disney Land? - Cross hỏi và bật cười.
- Tôi chưa tới đó bao giờ - Vazzi nói - Tôi hy vọng chừng nào chết sẽ được đến đấy. Kỳ này là lễ ban Thánh thể hay Thêm sức đây?
- Thêm sức - Cross trả lời.
- Rồi hai người bàn công việc. Cross giải thích cặn kẽ chiến dịch cho Vazzi, tại sao và nên tiến hành công việc như thế nào. “Anh thấy sao?”. Nó
- Anh sinh ra ở Mỹ mà còn giống dân Sicily hơn thằng con tôi - Vazzi nói - Nhưng nếu hấn vẫn cứng đầu và không chịu nhả những gfi anh muốn thì sao?
- Lúc đó thì lỗi thuộc về tôi - Cross nói - Và vì hấn, sau đó chúng ta phải trả giá. về mặt này, ở Mỹ hay Sicily đều như nhau.
- Đúng - Vazzi nói - Cũng như ở Trung Quốc, Nga, Nigê và Châu Phi. Như ông Trùm thường nói: Rồi tất cả chúng ta đều có thể dạo chơi dưới đáy biển.

Chú Thích

* FBI = Federal Bureau of Investigation IRS = Internal Revenue Service

II. CHƯƠNG 9

li Marrion, Bobby Bantz, Skippy Deere và Melo Stuart đang họp khẩn ở nhà Marrion. Trước đó Andrew Pollard đã thông báo cho Bantz về kế hoạch bí mật của Cross De Lena là đưa cô Athena trở lại làm việc. Tin này do thám tử Jim Losey tiết lộ nhưng hắn ta từ chối đưa ra các chứng cứ của mình.

Bantz nói:

- Đây là một vụ cướp. Melo, anh làm việc với cô ta nên anh phải chịu trách nhiệm về cô ta và tất cả khách hàng của anh. Điều này chẳng khác nào chúng ta đang diễn một màn gay cấn thì diễn viên chính của anh không muốn đóng tiếp, trừ khi được trả một nửa lợi nhuận?

Stuart trả lời:

- Nếu ông cảm thấy điên tiết khi trả lợi nhuận như vậy thì cứ giao cho thằng De Lena làm chuyện đó, nó sẽ làm nhanh gọn thôi.

Marrion nói với Melo:

- Ngay lúc này bọn tôi đang bàn bạc thì anh lại đưa ra một lời đề nghị ngu xuẩn. Nếu Athena trở lại làm việc thì khi đó anh và bạn anh chẳng khác nào những tên cướp nhà băng cướp tiền của tụi tôi. Anh định làm gì vậy chứ?

Cả bọn sửng sốt. Hiếm khi lão đưa ra những ý kiến sâu xa như vậy trong tích tắc, ngay cả trong thời trai trẻ của lão. Stuart phát hoảng.

Stuart trả lời:

- Athena chẳng biết gì về chuyện này cả. Nếu biết thì cô ta đã nói với tôi rồi.

Deere hỏi:

- Nếu cô ta biết, liệu cô ta có chấp nhận điều kiện đó không?

Stuart trả lời:

- Tôi sẽ thuyết phục cô ta và khi đó kèm theo một lá thư hứa chi cho cô một nửa phần lợi nhuận.

Bantz nói một cách quả quyết:

- Thế thì tất cả sự biếu lộ sợ hãi của cô ta chỉ là trò hề, hoàn toàn nhắm nhí. Còn Melo, anh là thằng ăn hại. Bộ anh tưởng các xưởng phim này sẽ chia một nửa lợi nhuận cho Athena? Chắc anh tưởng tụi tôi sẽ đồng ý cho con Athena nhận một nửa từ tay thằng De Lena? Toàn bộ số tiền đó phải hoàn toàn hợp pháp thuộc về chúng tôi. Và cô ta cũng có thể bỏ trốn cùng thằng De Lena với số tiền kịch xù đó. Nhưng điều đó có nghĩa là nghề diễn viên của cô ả cũng tiêu luôn. Và chẳng hãng phim nào thuê cô ả nữa.

Skippy nói:

- Nước ngoài, bọn họ sẽ tìm cách trốn ra nước ngoài.

Marrion nhắc điện thoại và đưa Stuart:

- Anh hãy gọi điện cho Athena và nói với nó điều Cross đề nghị và hỏi nó có chấp nhận hay không?

Deere nói:

- Cô ta không ở nhà vào cuối tuần đâu.

stuart nói:

- Cô ta sẽ về thôi. Cô ta thường đi vắng vào cuối tuần - Hấn bấm số điện thoại.

Cuộc nói chuyện diễn ra tích tắc. stuart gác điện thoại và mỉm cười:

- Cô ta nói rằng chưa bao giờ cô ta nhận lời đề nghị như vậy và chưa lời đề nghị nào như thế sẽ làm cô quay lại làm việc. Cô ta không muốn bị mang tiếng trong sự nghiệp của mình - stuart ngừng một lát rồi nói một cách thán phục - Tôi sẽ đi gặp gã Skannet, một người có thể làm tiêu tan sự nghiệp của một nữ diễn viên thì cũng phải có chút tài chứ.

Marrion nói:

- Thế thì ổn quá rồi, không còn gì để chúng ta bị quan vô vọng nữa để giải quyết vụ này. Nhưng thật là tiếc cho một ngôi sao quá nổi như cô Athena.

Andrew Pollard đưa ra chỉ thị: Trước hết là thông báo cho Bantz về ý định của Cross De Lena liên quan đến Athena. Kế đó phải cố theo dõi để nắm chắc thông tin về Skannet. Cuối cùng cho người đến nhà Skannet và đưa lời đề nghị.

Skannet mặc áo thun lót khi nó mời Pollard vào phòng và người hấn sặc mùi nước hoa Colonge. Hấn nói:

- Tôi mới vừa cạo râu xong, so với nhà thổ thì nơi này có nhiều loại nước hoa lắm.

Pollard nói trách móc:

- Anh không nên ở lại thành phố này.

Skannet vỗ vỗ lưng Pollard:

- Tôi biết. Chỉ còn vài việc nữa thôi là xong mà.

Cái giọng ma mãnh, thân hình to lớn, vạm vỡ của hấn mà trước đây làm Pollard phát khiếp, giờ đây với bàn tay của Cross hỏi thăm, Pollard thấy tội nghiệp cho hấn. Nhưng Pollard vẫn dè chừng nói:

- Cô Athena chẳng ngạc nhiên gì khi biết anh vẫn lẩn quẩn ở đây. Cô cho rằng hãng phim không hiểu gì anh hết, ngoại trừ chính cô. Vì vậy cô muốn gặp riêng anh. Cô nghĩ chỉ anh và cô mới giải quyết xong việc này.

Thấy mặt Skannet hơn hớn lên, Pollard thấy Cross nói đúng. Thằng này vẫn còn mê vợ. Hấn sẽ tin màn kịch này thôi.

Nhưng Skannet chợt e dè:

- Điều này không có vẻ giống Athena tí nào. Ắ không chịu nổi sự có mặt của tôi đâu.

- Nhưng cổ muốn đưa ra một đề nghị nghiêm túc. Một khoản chi cho anh hàng năm, tính phần trăm trên thu nhập của cổ cho đến suốt đời. Nhưng cô muốn kín đáo bàn riêng với anh thôi. Vì cô còn muốn vài điều khoản nữa.

- Tôi biết nó muốn gì.

Skannet nói. Một cái nhìn kỳ lạ hiện trên mặt hấn. Pollard từng thấy cái nhìn tiếc rẻ đó trên mặt những tên phạm tội hiếp dâm tỏ dấu ăn năn.

Pollard nói:

- Lúc bảy giờ sẽ có hai người của tôi đến đón anh và đưa anh đến điểm hẹn. Họ sẽ ở đó cùng với cô ta, sẽ bảo vệ cô ta. Hai người tin cậy số một của tôi được trang bị vũ trang. Vì vậy anh đừng có hành động ngu ngốc.

- Khỏi phải lo cho tôi - Skannet cười nói.

- Vây nhé - Pollard nói, bỏ đi.

Khi cửa đóng lại, Skannet vung hai tay lên trời. Hắn sẽ gặp lại Athena mà chỉ có hai thằng thám tử tép riu đi theo bảo vệ cô. Và hắn có được bằng chứng là cô Athena đã mở miệng đề nghị trước, như vậy hắn đâu có vị phạm quyết định ràng buộc của tòa án.

Trong những giờ phút chờ đợi của ngày hôm đó, hắn mơ tưởng đến cảnh gặp lại Athena. Thật là một điều ngạc nhiên cho hắn và nghĩ về điều đó, hắn biết Athena sẽ dùng thể xác của ả để thuyết phục hắn trong việc mặc cả. Hắn nằm trên giường tưởng cái cảm giác khi gặp lại cô ta. Hình ảnh cái xác Athena lồ lộ ra đó: Da trắng muốt, đường cong thon thả mềm mại của cái bụng, hai núm vú ửng hồng, đôi mắt xanh, đôi môi nồng cháy, hơi thở, tóc sáng rực như mặt trời. Trong chốc lát, hắn bị choáng ngợp bởi hình ảnh người tình cũ. Hắn yêu thương sự thông minh của cô và sự can đảm làm hắn nể phục. Từ lần gặp đầu tiên, lúc hắn mười sáu tuổi, hắn luôn ăn mặc chửa chuốt, hắn mừng tượng ra cái thân thể lồ lộ của Athena rồi cứ thế mà lên đến cực điểm. Chính phút giây đó, hắn cảm thấy sung sướng và yêu cô.

Nhưng rồi tất cả đều thay đổi, hắn thấy xấu hổ tủi nhục, hắn lại thấy ghét cô ta. Thành linh hắn nghĩ đây có thể là một cái bẫy. Dù gì đi nữa hắn thật sự muốn tìm hiểu cái gã Pollard này: Skannet mặc đồ vội vã, xem cái tấm thẻ Pollard vừa đưa cho hắn. Từ khách sạn đến văn phòng chỉ mất hai mươi phút lái xe. Hắn vội vã chạy xuống khách sạn, và một người hầu lái xe hắn ra.

Khi bước vào tòa An ninh Thái Bình Dương, hắn lấy làm ngạc nhiên vì sự đồ sộ của cơ quan. Hắn đến quầy tiếp tân và nói mục đích của mình. Một cảnh vệ có vũ khí dẫn hắn đến văn phòng của Pollard. Skannet thấy bức tường được trang trí bằng những bằng khen của Sở cảnh sát L.A, Hiệp hội giúp đỡ người vô gia cư và các đoàn thể khác, kể cả những tổ chức hướng đạo Hoa Kỳ, thậm chí còn có vài cái bằng khen điện ảnh.

Andrew Pollard ngạc nhiên nhìn hắn và hơi lo. Skannet trấn an anh ta. Hắn nói:

- Tôi đến để chỉ nói với anh rằng tôi sẽ lái xe của tôi đến điểm hẹn. Người của anh có thể đi chung xe với tôi để chỉ đường.

Pollard nhún vai. Chuyện này chẳng liên quan gì đến anh ta. Anh ta đã thực hiện những gì anh ta được hướng dẫn. Anh ta trả lời:

- Tốt thôi, nhưng anh có thể gọi điện cho tôi trước.

Skannet cười gằn với Pollard và nói:

- Tôi cố tình như vậy là vì tôi muốn tham quan văn phòng của anh và tôi cũng muốn gọi điện cho Athena để biết chắc là việc này sẽ tiến triển theo dự tính. Tôi cho số rồi, anh nói chuyện với cô ta hộ tôi. Cô ta có thể không muốn nghe tôi nói.

Pollard nói một cách thông cảm:

- Được thôi.

Anh nhắc ống nghe. Anh không biết chuyện gì sắp xảy ra và trong lòng anh hy vọng Skannet sẽ làm dở dang cuộc họp mặt. Anh ta cũng biết rằng Athena sẽ không tiếp anh một cách trực tiếp. Anh quay số và yêu cầu nói chuyện trực tiếp với Athena. Anh bật loa điện thoại để Skannet có thể nghe cuộc gọi. Thư ký của Athena nói cô đi vắng mai mới về. Anh đặt ống nghe xuống, nhíu mày với Skannet. Skannet tỏ vẻ vui mừng.

Và Skannet nghĩ rằng hắn đúng. Athena dự định mang thân xác ra thỏa thuận. Cô ta dự định qua đêm với hắn. Mặt hắn đỏ rực lên vì mừng rỡ. Hắn nhớ lại lúc cô còn trẻ, nhớ lại giây phút hai người yêu nhau.

Lúc bảy giờ tối hôm đó, khi Lia Vazzi đến khách sạn cùng với một nhân viên của mình, lúc đó

Skannet đang chờ anh ta đến để đi ngay. Skannet ăn mặc chải chuốt như một thiếu niên. Hắn mặc quần jean da trời đậm, áo sơ mi vải jean xanh nhạt và khoác áo thể thao màu trắng. Hắn cạo râu nhẵn nhụi và mái tóc hoe vàng của hắn được chải hất ra phía sau. Nước da đỏ của hắn dường như nhạt hơn và làm cho khuôn mặt hắn hiền hơn. Lia Vazzi và người tháp tùng đưa cho hắn xem thẻ nhân viên An ninh Thái Bình Dương. Skannet cảm thấy họ chẳng có gì gây ấn tượng đặc biệt, hai thằng tép riu, một có nói giọng Mêhicô. Chẳng phải bận tâm gì với bọn này. Hai thằng thám tử như cứt, vậy mà cũng gọi là bảo vệ Athena.

Vazzi nói với Skannet:

- Tôi biết anh muốn đi xe riêng của anh, tôi sẽ đi cùng với anh và bạn tôi sẽ theo xe chúng ta. Anh đồng ý chứ?

Skannet trả lời: “Được thôi”

Lúc họ bước ra khỏi thang máy và đi vào hành lang thì bị Jim Losey chặn lại. Trước đó gã thám tử ngồi chờ họ trên ghế trường kỷ cạnh lò sưởi để giám sát theo dõi Skannet, nhờ nếu có chuyện gì xảy ra và chặn họ lại vì linh cảm gì đó. Bây giờ gã chìa thẻ nhân viên trước mặt ba người.

Skannet nhìn tấm thẻ và hỏi:

- Mẹ kiếp, mày muốn gì đây?

Jim Losey hỏi:

- Hai người đi với mày là ai?

Skannet trả lời:

- Chẳng liên quan gì đến mày.

Vazzi và đồng bọn im lặng khi Losey dò xét khuôn mặt của họ.

Losey nói:

- Tao muốn nói chuyện riêng với mày vài câu.

Skannet đi phớt qua, Losey nắm lấy cánh tay của hắn. Cả hai đều to con. Skannet vùng giựt ra. Hắn nói với Losey giọng bức tức:

- Tao bị buộc tội rồi nên không có gì phải nói chuyện với mày. Và nếu mày không buông tay ra, tao sẽ đá mày chết mẹ bây giờ.

Losey buông tay hắn ra, không phải vì hắn đe dọa mà vì lúc đó đầu óc anh ta đang suy luận. Đối với anh ta thì hai người đi cùng với Skannet dường như lạ mặt, dường như chuyện gì đó sắp xảy ra. Anh ta bước sang một bên nhưng lại dõi theo sau lúc họ đi đến lối ra dưới mái vòm mà nơi đó người ta đem xe hơi lại cho khách ở khách sạn. Anh ta thấy Skannet bước vào chiếc xe hơi của hán cùng với Lia Vazzi. Người kia đã biến mất từ lúc nào. Losey nhận ra điều này và chờ xem có chiếc xe nào khác chạy ra khỏi bãi xe không, nhưng chẳng có chiếc nào.

Vì lái xe quá lâu nên Skannet kêu ca phàn nàn và thắc mắc, thậm chí còn dọa là quay về. Nhưng Lia Vazzi trấn an hắn và nói rằng điểm hẹn là một nhà nghỉ để đi săn, do Athena sở hữu nằm ở Sierra Nevada và thơ như sự chỉ dẫn thì họ sẽ ở đó qua đêm. Athena nhấn mạnh rằng cô ta không muốn ai biết được cuộc gặp mặt bí mật này và cô ta giải quyết toàn bộ vấn đề vừa lòng mọi người. Skannet không hiểu điều đó ngụ ý gì. Ắ có thể làm gì để quên đi lòng hận thù đã dấy lên hơn mười năm về trước? Hay ả quá ngu xuẩn khi nghĩ là một đêm làm tình và đồng tiền sẽ làm xiêu lòng hắn? Ắ nghĩ hắn đơn giản vậy sao? Hắn luôn luôn thán phục sự thông minh của ả. Nhưng giờ đây, có lẽ ả chỉ là một trong số nữ diễn viên Hollywood ngu ngốc vì nghĩ rằng với

thể xác và tiền của mình ả có thể mua được mọi thứ? Tuy nhiên hắn luôn bị ám ảnh bởi sắc đẹp của cô mỗi khi hắn nghĩ đến. Cuối cùng hắn hy vọng rằng cô sẽ mỉm cười với hắn, chiu chuộng hắn, phục tùng hắn. Dù điều gì xảy ra đi nữa thì tối nay hắn sẽ hưởng được điều này.

Lia Vazzi chẳng bận tâm gì với lời dọa đòi quay về của Skannet. Anh biết hiện giờ có ba chiếc xe hơi đang tháp tùng phía sau anh và anh đã có những chỉ thị. Theo như phương sách cuối cùng, anh chỉ đơn giản ra lệnh cho người giết Skannet. Tuy nhiên, chỉ thị của anh ta cũng rõ ràng là cho Skannet một cái chết không đau đớn, không được gây thương tích và phải nhanh gọn.

Họ lái xe chạy qua cái cổng đang mở và Skannet ngạc nhiên vì sự qui mô của căn nhà nghỉ để đi săn. Nó trông giống như một khách sạn mini. Hắn bước ra khỏi xe và duỗi thẳng chân tay. Có năm hoặc sáu chiếc xe hơi đậu dọc căn nhà, điều đó làm cho hắn thắc mắc một hồi.

Vazzi dẫn hắn đi về phía cửa mở. Ngay lúc đó Skannet nghe nhiều tiếng xe hơi chạy vào sân. Hắn nghĩ là Athena vừa đến. Hắn thấy có ba chiếc xe hơi vừa đậu và mỗi chiếc có hai gã bước ra. Sau đó Lia dắt hắn đi vào cửa chính của căn nhà và bước vào phòng khách. Trong phòng khách có một lò sưởi khổng lồ. ở đó, có một người đàn ông mà hắn ta chưa bao giờ gặp đang ngồi trên ghế trường kỷ chờ hắn. Đó là Cross De Lena.

Sự việc sau đó diễn ra rất nhanh. Skannet hỏi một cách giận dữ:

- Athena đâu?

Và rồi hai gã đàn ông túm lấy hai tay hắn và hai gã khác chĩa súng vào đầu hắn. Vazzi gạt chân hắn ra để hắn ngã quỵ xuống sàn nhà.

Vazzi nói:

- Bây giờ mày có thể chết nếu mày không làm đúng mệnh lệnh. Đừng chống cự. Nằm yên đó.

Một gã khác nữa cùm hai chân Skannet lại và sau đó bọn chúng kéo hắn đến trước mặt Cross. Skannet sững sốt và thấy bất lực dù hai cánh tay của hắn được thả lỏng. Chân hắn bị cùm dường như vô hiệu hóa toàn bộ sức mạnh thể lực của hắn. Hắn vờ tới, ít ra là đấm thẳng lùn đề tiện, nhưng Vazzi kịp lùi lại. Mặc dù Skannet gắng sức nhảy lò cò, nhưng hắn không thể nào trông cậy vào sức mạnh của hai cánh tay hắn.

Vazzi nhìn hắn một cách coi thường và nói:

- Tụi tao biết mày là một thằng hung bạo. Nhưng lúc này là lúc nên sử dụng cái đầu của mày. Đừng xài cơ bắp ở đây vô ích...

Skannet dường như hiểu ra và suy nghĩ kỹ lưỡng. Nếu chúng muốn giết chết hắn thì lẽ ra chúng đã làm rồi. Đây là một vài màn hù dọa để ép hắn làm điều gì đó. Được thôi, hắn sẽ chấp nhận, và rồi thì sau này hắn sẽ thận trọng. Điều duy nhất mà hắn chắc chắn là Athena chẳng dính líu gì đến vụ này. Hắn không đếm xỉa gì đến Vazzi và quay sang người đang ngồi trên ghế trường kỷ.

- Đồ chết tiệt, mày là ai? - Hắn hỏi.

Cross trả lời:

- Tao có vài điều muốn nhờ mày làm và sau đó mày sẽ được thả tự do về nhà.

Skannet cười:

- Và nếu tao không làm thì tụi mày sẽ hành hạ tao chứ gì?

Hắn bắt đầu nghĩ đây là một xen trong phim Hollyvwood bỉ ổi, màn thối tha mà xưởng phim đang quay.

Cross chỉ trả lời:

- Không, không có hành hạ nào cả. Sẽ chẳng ai đụng đến sợi lông của mày. Tao muốn mày ngồi xuống cạnh cái bàn kia và viết cho tao bốn lá thư. Một gửi cho Lodd stone Studios, hứa sẽ không bao giờ lãng vãng gần chỗ họ nữa. Một gửi cho Athena Aquitane để xin lỗi hành động vừa qua của mày và thề không bao giờ gặp cô ta nữa. Lá kế đến gửi cho cơ quan cảnh sát thú nhận việc mày hù tạt axit để tấn công vợ mày và lá cuối cùng là đưa cho tao trong đó nói rõ điều bí mật mà mày nói về vợ mày. Đơn giản vậy thôi.

Skannet nhảy khập khểnh lao về phía Cross và liền bị một người đẩy ra đến nỗi hấn nằm ườn ra trên ghế trường kỷ đối diện.

Cross lớn tiếng quát:

- Không được đụng đến nó.

Skannet dùng tay đẩy người hấn tiến về phía trước trong tư thế chân bị cùm. Cross chỉ cái bàn và trên đó có một chồng giấy.

Skannet hỏi:

- Athena đâu?

Cross trả lời:

- Athena không có đây - và ra lệnh - Tụi bây rời khỏi phòng, trừ Lia ở

Mấy gã khác bước ra cửa.

Cross ra lệnh cho Skannet:

- Mày ngồi ở bàn kia. Skannet làm theo.

Cross nói với hấn:

- Tao muốn nói chuyện với mày nghiêm túc. Đừng cứng đầu. Nghe tao nói đây và đừng có giờ trò ngu xuẩn. Để tay mày tự do là nể mày. Tất cả điều tao muốn mày làm là viết bốn bức thư đó và sau đó trả tự do cho mày.

Skannet nói một cách khinh miệt:

- Cút mẹ mày đi!

Cross hướng về Vazzi và nói;

- Đừng mất thời gian nữa, thịt hấn đi.

Cross dần giọng và có vẻ bức bối, điên tiết. Lúc đó Skannet cảm thấy lo sợ mà trước đây lúc còn trẻ hấn chưa bao giờ có cảm giác như vậy. Lần đầu tiên hấn cảm nhận được vai trò của từng người trong căn nhà nghỉ này, mọi vũ lực đều nhắm vào hấn, Lia Vazzi vẫn đứng yên. Skannet trả lời: “Được. Tao viết”. Hấn cầm một tờ giấy và bắt đầu viết.

Thật cáo già, hấn viết bằng tay trái cứng và điều luyện như những vận động viên. Hấn hoàn toàn có thể viết được hết, bằng tay này hay tay kia. Cross đứng sau hấn xem. xấu hổ vị sự hèn nhát của mình, Skannet trụ mạnh chân xuống nền nhà. Và tin tưởng vào sức mạnh của mình, hấn chuyển cây viết sang tay phải và bất thần đưa vòng lên hướng ra sau để đâm vào mặt Cross, với hy vọng sẽ đâm trúng vào mắt gã dê tiện. Nhưng hấn ngạc nhiên vì Cross dễ dàng tránh được. Hấn vẫn cố gắng loay hoay với cái cùm ở chân hấn.

Cross lặng lẽ nhìn hấn và nói:

- Tụi tao tha mày một lần thôi về hành động mày vừa làm. Bây giờ bỏ viết xuống và đưa cho tao mấy tờ giấy đó.

Skannet làm theo, Cross xem xét các bức thư rồi nói:

- Mà vẫn chưa tiết lộ cho tao điều bí mật.

Hắn hướng mắt về phía Vazzi và nói:

- Tao sẽ không viết điều đó. Đuổi mấy thằng này đi chỗ khác thì tao nói cho mày nghe.

Cross đưa những tờ giấy cho Lia và bảo: “Cầm cẩn thận mấy tờ giấy này”.

Vazzi ra khỏi phòng.

Cross nói với Skannet:

- Xong rồi, giờ mày hãy nói tao nghe bí mật đó.

Khi Vazzi ra khỏi căn phòng nhỏ đó, hắn chạy đến nhà của tên Leonard Sossa đang trọ cách đó khoảng một trăm mét. Sossa đang chờ hắn. Soss nhìn hai tờ giấy và phẫn nộ nói:

- Cái này được viết bằng tay trái, tao không thể viết bằng tay trái. Cross biết mà.

Vazzi nói:

- Nhìn lại đi. Hắn cố gắng đâm Cross bằng tay phải.

Sossa xem xét lại lần nữa và trả lời:

- Đúng thằng này thực ra không thuận tay trái. Nó đang giở trò với tụi mày đó.

Vazzi lấy lại các tờ giấy và trở lại nhà nghỉ, bước vào phòng đọc. Gương mặt của Cross cho biết rằng hắn vừa biết điều gì nghiêm trọng.

Cross lộ vẻ lo lắng còn Skannet lúc ấy đang nằm trên ghế trường kỷ, đôi chân bị cùm của hắn để ngang qua tay ghế và hắn đang nhìn lên trên trần nhà cười một cách khoái trá.

Vazzi nói:

- Mấy lá thư này không ổn rồi. Hắn đã viết bằng tay trái và người phân tích nói rằng hắn thuận tay phải.

Cross nói với Skannet:

- Tao thấy mày thật cứng đầu, khó bảo quá. Mày không sợ tao không thể bắt mày làm điều tao cần. Tao chịu thua.

Từ ghế sofa, Skannet nhồm dậy và nói với Cross một cách ác ý:

- Những điều tao kể mày nghe là sự thật hoàn toàn. Ai cũng yêu Athena nhưng chả thằng nào hiểu rõ cô ả bằng tao.

Cross bình tĩnh nói:

- Mày không hiểu cô ấy và mày cũng chẳng hiểu được tao.

Cross đi ra phía cửa và ra hiệu. Bốn gã đàn ông bước vào phòng. Rồi hắn quay về phía Lia:

- Hiểu tôi muốn làm gì chứ. nếu nó không phục tùng thì cứ khử nó - Cross đi ra khỏi phòng.

Lia Vazzi thở phào nhẹ nhõm. Hắn thán phục Cross và trước giờ vẫn là một thuộc hạ trung thành. Nhưng Cross quá kiên nhẫn. Phải thật sự công nhận là tất cả những tên trùm ở Sicily vượt trội về tính kiên nhẫn, nhưng họ biết dừng lại lúc nào. VAzzi nhận thấy có cái gì đó nhu nhược kiểu Mỹ trong con người của Cross De Lena mà điều đó cản trở con đường tiến thân của Cross.

Vazzi quay về phía Skannet và nói xác:

- Đến lượt tao và mày - Hắn ra hiệu cho bốn gã kia. - Cùm hai tay nó, nhẹ nhẹ vừa thôi, coi

chừng nó đau.

Bốn gã lao vào người Skannet. Một tên cùm hấn lại và trong phút chốc Skannet bị vô hiệu hóa hoàn toàn. Vazzi để hấn quỳ xuống sàn nhà và mấy gã kia cố giữ hấn trong tư thế đó.

Vazzi nói với Skannet:

- MÀN HÀI CHẤM DỨT.

Cơ thể gân guốc thư giãn trở lại và hấn cất giọng:

- TÙY MÀY. MYAF SẼ VIẾT NGAY MẤY BỨC THƯ KIA BẰNG TAY PHẢI HOẶC MÀY TỪ CHỐI.

Một gã mang ra một khẩu súng rulô lớn và một hộp đạn rồi đưa cho Lia. Lia Vazzi nạp đạn đồng thời đưa cho Skannet xem viên đạn trước khi nạp. Hấn đi đến cửa sổ và bắn vào rừng cho đến hết đạn. Rồi trở lại phía Skannet nạp một viên vào. Sau khi quay ô đạn hấn dí súng vào mũi Skannet.

Lia nói:

- TAO KHÔNG BIẾT VIÊN ĐẠN ĐÓ NẰM Đâu TRONG Ô ĐẠN. MÀY CŨNG VẬY. NẾU MÀY TỪ CHỐI VIẾT THƯ THÌ TAO BÓP CÒ. BÂY GIỜ CHỊU HAY TỪ CHỐI?

Skannet nhìn vào mắt Lia và im lặng. Lia kéo cò nhưng chỉ nghe tiếng cách vì chưa trúng ô đạn. Lia gật đầu, bảo Skannet:

- ĐƯỢC, GIỎI, TAO PHẢI NẾ MÀY. Lia nhìn vào ô đạn và điều chỉnh viên đạn đúng vào vị trí đầu tiên. Hấn đi về phía cửa sổ và bắn. Tiếng nổ gần như rung chuyển cả căn phòng. Lia đi lại bàn và lấy trong hộp một viên khác, nạp vào súng và lại quay ô đạn.

Lia nói: “Nào, chúng ta thử lại”. Hấn dí súng dưới cằm Skannet. Nhưng lần này Skannet sợ. Nó bảo:

- GỌI ÔNG CHỦ MÀY LẠI ĐÂY, TAO CÒN VÀI ĐIỀU MUỐN NÓI.

Lia trả lời:

- KHÔNG, TỤI TAO KHÔNG NGỐC NỮA Đâu. BÂY GIỜ CHỈ TRẢ LỜI VIẾT HAY LÀ KHÔNG.

Skannet nhìn vào mắt Lia nhưng chẳng thấy có vẻ gì là hù dọa mà thay vào đó là sự khát máu.

Skannet trả lời:

- ĐƯỢC, TAO VIẾT.

Tức thì, hấn bị đẩy lê tới bàn viết và ngồi xuống. Vazzi ngồi trên ghế trường kỷ khi Skannet tắt bật viết. Vazzi cầm lấy những tờ giấy từ tay Skannet và đi đến nhà trọ của Sossa. Hấn hỏi: “ĐƯỢC CHỨ?”

Sossa trả lời: “Tốt rồi”

Vazzi trở lại nhà nghỉ và báo cáo Cross. Rồi hấn trở lại phòng đọc và nói với Skannet: “Xong việc rồi, tao sẽ đưa mày trở lại L.A. ngay khi tao chuẩn bị xong”. Rồi Lia đi cùng với Cross ra xe hơi.

Cross hỏi:

- ANH BIẾT PHẢI LÀM GÌ KẾ TIẾP RỒI CHỨ. CHỜ ĐẾN SÁNG NGHE CHƯA. LÚC ĐÓ TÔI ĐÃ ĐẾN VEGAS RỒI.

Vazzi trả lời:

- ĐỪNG BẬN TÂM GÌ CẢ. HỒI NÀY, TƯƠNG RẰNG NÓ KHÔNG VIẾT CHỨ. ĐỒ SÚC SINH.

Vazzi thấy Cross đang lo nghĩ chuyện gì đó. Hấn hỏi:

- LÚC TÔI RA NGOÀI NÓ, NÓI VỚI ANH ĐIỀU GÌ VẬY? TÔI BIẾT ĐƯỢC KHÔNG?

Cross nói một cách điên tiết lên vì cay đắng mà Vazzi chưa từng thấy

bao giờ:

- Lẽ ra tôi giết nó liền ngay lúc đó. Không bỏ cơ hội. Tôi chúa ghét cái thằng quá thông minh.

Vazzi nói:

- À, cũng ổn rồi. Điều đó bây giờ đã xong.

Hắn nhìn Cross lái xe đi qua cổng. Mười năm rồi, đây là một trong vài lần hắn nhớ nhà da diết - Sicily. ở Sicily đàn ông chẳng bao giờ bận tâm về điều bí mật của phụ nữ. Và ở Sicily sẽ chẳng bao giờ có chuyện âm ỉ như vậy. Lẽ ra Skannet đã nằm dưới đáy mồ từ lâu rồi.

Khi trời vừa rạng sáng, một xe tải bít bùng đã chờ sẵn ở nhà nghỉ.

Lia Vazzi cầm bức thư tuyệt tử giả mạo từ tay Leonard Sossa và yêu cầu hắn lên xe hơi để đưa hắn trở về Topanga Canyon. Vazzi dọn dẹp căn nhà trọ, đốt hết thư mà Skannet vừa viết, xóa mọi dấu vết có thể bị phát hiện là có người ở. Leonard Sossa chưa bao giờ biết mặt Skannet hoặc Cross trong thời gian hắn ở đây.

Sau đó Lia Vazzi chuẩn bị cuộc hành quyết Boz Skannet.

Có sáu gã tham gia cuộc hành quyết này. Chúng trùm mặt và lấy vải bịt mặt Skannet, bỏ hắn vào xe tải. Hai gã ở trong xe tải cùng với hắn. Skannet hoàn toàn bị vô hiệu hóa trong tình trạng tay chân bị cùm. Một gã lái, một gã cầm súng sẵn ngồi chung với tài xế. Gã thứ năm lái xe hơi của Skannet. Lia Vazzi chờ mặt trời từ từ ló sau dãy núi. Đi khoảng sáu mươi dặm, họ rẽ vào con đường dốc dẫn vào rừng.

Cuối cùng xe dừng lại, Vazzi chỉ dẫn tường tận xe hơi của Skannet nên đậu như thế nào. Rồi hắn ra lệnh đem Skannet ra khỏi xe tải. Skannet không chống cự, dường như hắn chấp nhận số phận của mình.

Vazzi nghĩ rằng cuối cùng thì thằng Skannet cũng đoán được điều gì sẽ xảy ra.

Vazzi lấy sợi thừng ra khỏi xe. Hắn đo chiều dài sợi dây cẩn thận và treo một đầu dây vào nhánh to của một cây gần đó. Hai gã đang dựng đứng Skannet dậy để Vazzi trông thông lưng vào cổ Skannet. Vazzi lấy ra hai bức thư tuyệt mệnh mà Leonard Sossa giả mạo rồi chúng bỏ vào túi áo khoác của Skannet.

Bốn gã nâng người Skannet lên nóc xe tải và sau đó Lia Vazzi khoát ta ra hiệu tài xế. Xe tải vọt về phía trước. Tức thì Skannet văng khỏi nóc xe và bị treo tòn ten trên không. Tiếng thét trong cổ Skannet vang dội khắp khu rừng. Vazzi kiểm tra thi thể và gỡ bỏ cùm tay chân hắn. Mấy gã kia gỡ bỏ vải bịt mặt và miệng hắn. Có một tí vết xước nhỏ quanh hắn, nhưng chỉ vài ngày bị treo thì vết xước đó không thành vấn đề. Vazzi kiểm tra tay chân Skannet để xem có dấu hiệu gì bị cùm không. Có những dấu bầm nhưng không đáng kể, vả lại cũng chẳng kết luận được gì. Hắn hài lòng. Hắn không biết sự việc có êm xuôi hay không, mặc dù hắn đã làm trót lọt điều mà Cross ra lệnh.

Hai ngày sau đó, vì cảnh giác một tin nặc danh, cảnh sát trưởng khu vực đã phát hiện thi thể của Skannet. ông ta hù dọa để đuổi con gấu hiệu kỳ đang đục vào sợi dây thừng và làm cho xác chết lắc lư, quay qua quay lại, Và khi chuyên gia pháp y cùng các cộng sự ông đến, họ thấy da thịt tử thi thối rữa, đã bị côn trùng đục khoét.

II. CHƯƠNG 10

ười cái mông đàn bà trần trụi đồng loạt chống lên đón chào con mắt nhấp nháy của chiếc camera. Bất kể phim còn đang bị đình lại, Dita Tommey vẫn quay thử đám nữ diễn viên trong phòng thuê thanh để kiểm tra cái mông ghép thể cho Athena Aquitane. Athena từ chối đóng khóa thân, nghĩa là cô không chịu chơi cái trò khoe ngực khoe mông, thật là sự đoan trang đáng ngạc nhiên của một ngôi sao bốc lửa. Nhưng việc này chẳng có khó khăn gì, Dita chỉ cần thay ngực mông của đám diễn viên mà ả đang quay thử vào mà thôi.

Dĩ nhiên ả đã giao cho các cô đào này kịch bản cảnh quay của ả có đủ lời thoại. Làm thế ả không làm mất giá họ vì cái lối quay như quay phim con heo. Nhưng cái cảnh quan trọng nhất là xem làm tình bốc lửa. Trong xen này, mấy nàng phải lăn lộn trên giường rồi trưng mấy mông trần trụi ra trước ống kính. Thằng cha thầy múa, hướng dẫn trong pha sex này đang biểu diễn màn lăn lộn uốn éo với thằng kếp steve để đám diễn viên nữ theo đó mà diễn xuất. Đứng xem cảnh quay thử với Dita Tommey còn có Bobby Bantz và Skippy Deere. Lèo tèo thêm mấy thằng khác nữa là những thằng trong đoàn đang có phận sự. Với Deere thì mặc lão ngó cho đã, Tommey cóc cần quan tâm, nhưng thằng cha Bobby Bantz, nó làm cái khỉ gì mà mò đến. Cô ả cũng thoáng tính đến việc cấm không cho hắn xem, nhưng nếu phim Messalina bị xếp xó thì cô ả đâm ra yếu thế. ả vẫn còn phải nhờ vả hắn dài dài.

Bantz cau có:

- Mình định kiểm cái gì ở đây vậy?

Gã biên đạo cảnh làm tình còn trẻ, tên VVillis, trưởng đoàn Balê Los Angeles, nói nhộn:

- Tìm cái mông đẹp nhất thế giới. Nhưng phải chắc chắn một tí. Bèo nhèo cũng không được. Còn ngóc ngách khe kheo cũng phải kín kín, chứ hở quá là không xong.

Bantz bảo:

- ừ phải. Bèo nhèo thế nào được.

Deere hỏi:

- Thế còn vú việc?

Gã biên đạo đáp:

- Cấm không được tung nẩy:

Tommey bảo:

- Mai mới đến thử ngực. Đàn bà mấy ai ngực đẹp mông tốt như Athena, tiếc là cô ấy không chịu khoe ra.

Bantz láu cáe.

- Cô rành vụ này quá ha.

Tommey quên đi là mình đang ở thế yếu, trả đũa:

- Bobby, nếu tụi này cần kiểm thì anh cũng có cái đít xài được đấy. Cô ấy không ngủ với anh thì anh cho là pê dê chứ gì.

Bantz đáp:

- Thua, thua. Nhưng cho bà biết tô phải đáp ứng cả trăm cú điện thoại mỗi ngày đó.

Derre xen vào:

- Tôi cũng vậy.

Tommey đáp:

- Tôi cóc tin mấy cha.

Deere bảo:

- Này Dite, phải thông cảm cho tội này chứ. Tôi và Bobby có chó gì để giải trí đâu. Bận bù đầu. Chơi gön cũng cóc được. Xem phim là công việc. Giờ đâu mà kịch cợt. Hết việc nước đến việc nhà. Giải trí mẹ gì với một tiếng đồng hồ một ngày? Tù tì thôi. Chỉ có trò tù tì là đỡ tốn sức lao động nhất.

Bantz kêu lên:

- Ui cha cha, Skippy coi kìa. Tao chưa bao giờ thấy cái bàn tọa xuất sắc như thế.

Deere lắc đầu chiêm ngưỡng:

- Tuyệt thật, Dita, bà tìm thấy rồi đó. Ký hợp đồng với con nhỏ đó ngay

Tommey lắc đầu:

- Chúa ơi, mấy cha lú hết rồi, hàng đó là hàng đen mà.

Deere hồ hởi:

- Kệ, nhằm nhò gì. Ký hợp đồng được mà.

Bantz bảo:

- ừa, một con nô lệ người Ê - thi - ô - pi của nữ hoàng Messalina. Mà con nhỏ cũng đang quay thử kìa.

Dita tò mò nhìn hai gã. Đường hoàng là kẻ có máu mặt trong làng phim, bận bịu suốt ngày, mà hai gã coi như là hai chú nhóc mới lớn đi tìm cảm giác đầu tiên. Á kiên nhẫn đáp:

- Khi thông báo tuyển nhân viên, tội này đâu được phép nói chỉ tuyển mấy cái mông trắng đâu.

Bantz bảo:

- Tớ muốn gặp con nhỏ đó quá.

- Tớ nữa. Deere nói.

Nhưng mọi chuyện bị Melo Stuart bước vào cắt ngang. Hắn cười hân hoan thông báo:

- Mình làm tiếp được rồi. Athena sẽ quay lại đóng tiếp. Chồng cô ta, thằng Skannet treo cổ chết mẹ nó rồi. Boz Skannet vĩnh biệt đoàn phim.

Hắn vừa nói vừa vỗ tay như đám nhân viên vỗ tay khi có diễn viên làm tròn vai của mình trong phim. Skippy và Bobby hưởng ứng, vỗ tay theo. Dita Tommey chán nản nhìn ba thằng đàn ông.

Meolo bảo:

- Eli đòi gặp hai người gấp. Không phải cô đâu, Dita.

Hắn cười xin lỗi:

- Chỉ là bàn bạc thảo luận thôi, chứ không liên quan gì đến chuyện sáng tạo, sáng kiến gì đâu.

Khi bọn họ đi khuất, Dita Tommey gọi con nhỏ có cái mông đẹp đến nói chuyện. Con bé rất đẹp, đen thật chứ không phải ngăm ngăm. Nó có cái vẻ kênh kiệu, hơi xấu mà Dita cho là tính tự nhiên của nó, chứ không phải cái vẻ làm điệu của diễn viên. Dita bảo:

- Tôi định giao cho em vai nô lệ Ê-ti-ô-pi của nữ hoàng Messalina. Em sẽ chỉ nói có một câu thôi, nhưng chủ yếu là tội tôi sẽ phô bày cái mông của em. Rủi là tội tôi cần da trắng để đóng

thể cho cô Aquitaine mà da em lại đen quá. Đành vậy.

Ả cười thân tình với con nhỏ:

- Falene Fant. Cái tên đó có vẻ điện ảnh lắm.

Cô gái đáp:

- Có gì đâu. Cám ơn chị. Cả lời khen lẫn công việc.

Dita bảo:

- À mà này, nhà sản xuất của tụi tôi, ông Skippy Deere nghĩ rằng em có cái mông đẹp nhất thế giới, ông Bantz, Giám đốc hãng đồng thời cũng chịu trách nhiệm sản xuất, cũng nghĩ thế. Cô thử nói chuyện với họ xem.

Falene Fant cười nhăn nhó tinh quái. Nó hỏi:

- Còn chị thấy sao?

Dita Tommey nhún vai:

- Tôi chẳng có ham hố gì đít đòi như tụi đàn ông. Nhưng tôi nghĩ em cũng có duyên và có thể là diễn viên rất tốt. Đủ tốt để có thể nói nhiều hơn một câu trong phim. Và nếu em có thể, lại đăng tôi tối nay mình sẽ nói nhiều về sự nghiệp của em. Tôi sẽ đãi em một bữa tối.

Tối đó, sau hai giờ ở trên giường với Falene Fant, Dita Tommey nấu ăn và cả hai bàn nghề nghiệp. Dita bảo:

- Chỉ là chuyện vui đùa. Nhưng tôi nghĩ từ giờ trở đi, hai ta chỉ có thể là bạn thôi và giữ bí mật cái vụ đêm nay đó nghe.

Falene đáp:

- Chắc rồi. Nhưng ai mà chả biết chị đồng tính luyến ái. Có phải tại cái mông đen của tôi đó không.

Nó cười nham nhở. Dita làm như không nghe cái từ đồng tính luyến ái. Đây là cái kiểu móc méo để trả đũa cái vụ từ chối ban sáng. Cô ả bảo:

- Mông mẩy như thế là ngon. Xanh, vàng, đen, trắng thì cũng thế. Nhưng mà em có thực tài. Nếu tôi cứ nhận em vào phim của tôi thì em chẳng phát huy tài em được. Và tôi cũng chỉ làm phim hai năm một lần em nên làm việc nhiều hơn thế. Đa số đạo diễn là nam, một khi tụi nó tuyển em thì tụi nó luôn hy vọng emcos thể cho họ xin tí tình. Nếu mà họ nghĩ em đồng tính luyến ái, họ sẽ gài sổ de.

Falene giễu:

- Ai cần mấy tay đạo diễn đó khi tôi có một nhà sản xuất và một giám đốc hãng phim.

Dita bảo:

- Em cần chứ ai. Mấy gã khác thì em có thể được giúp, nhưng đạo diễn có thể biên tập phim để cho em rút đài, hoặc là hẳn sẽ quay phim sao cho hình ảnh của em, tiếng nói của em sẽ tiêu tùng.

Falene lắc đầu chán nản:

- Vậy tôi phải ngủ với Bobby, rồi Skippy, chị thì tôi cũng đã làm với chị rồi. Liệu mấy cái đó có tuyệt đối cần thiết không?

Nó mở to mắt ngây thơ.

Lúc này, Dita thực sự khoái con nhóc. Con nhỏ rất hồn nhiên. Ả bảo:

- Tối nay tôi cảm thấy rất thoải mái. Em dò đúng đài rồi đó.

Falene bảo:

- Em chẳng hiểu vì sao thiên hạ cứ rối lên về chuyện sex. Em thấy có quái gì đâu. Không xì ke, không rượu chè. Vậy tươi mát một tsi cho vui có sao đâu.

Dita đáp:

- Phải lắm. Còn Deere và Bantz. Tôi cá là Deere tốt hơn Bantz, em biết tại sao không? Vì Deere yêu bản thân hẳn, yêu phụ nữ. Hẳn sẽ làm cho em một điều gì đó thật sự. Hẳn sẽ chăm em. Hẳn đủ thông minh để nhìn ra tài năng của em. Còn lão Bantz, lão chẳng có ưa thứ gì ra ngoài Eli Marrion. Lão cũng chẳng có mắt nhìn người. Bantz sẽ ký hợp đồng mời em làm việc với hãng phim đấy. Nhưng hẳn sẽ cho em ngồi chơi xơi nước. Hẳn cũng từng làm thế với vợ hẳn để khóa mồm cô nàng. Cô nàng có khối việc để thu bọn tiền, nhưng chẳng có vai nào ra hồn cả. Còn Skippy Deere, hẳn mà mệt em thì hẳn sẽ vun vào cho em.

Falene bảo:

- Nghe ớn quá.

Dita vỗ vỗ lên tay cô ả:

- Định bịp tôi nữa à. Tôi pê đê thật nhưng vẫn là phụ nữ đấy. Và tôi cũng hiểu rõ bọn diễn viên. Bọn họ không từ một điều gì đâu, cả nam lẫn nữ, để làm leo thang danh vọng. Cả bọn đều muốn lời to. Em muốn là cu li ở Oklahoma hay muốn thành minh tinh và sống ở Malibu? Qua giấy tờ, em hai mươi ba tuổi, nhưng thành tích được bao nhiêu lần?

Falene đáp:

- Tính luôn bà chị nữa há. Có lẽ là năm mươi lần. Nhưng mà vui vẻ qua đường thôi.

Giọng cô ả ra cái vẻ hối lỗi vờ vịt.

Dita bảo:

- Vậy thì thêm vài lần nữa có tổn hại gì đâu. Mà biết đâu chuyến này cũng có thể lại vui vẻ nữa.

Falene bảo:

- Chị biết không, tôi sẽ cóc làm nếu chưa biết chắc mình sẽ được là minh tinh.

Dita đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Đâu có ai dại.

Falena phá lên cười, nó hỏi:

- Còn chị?

- Tôi đâu được tuyển. Thành công hoàn toàn là nhờ vào tài năng.

- Tội nghiệp chị ghê đi.

Tại phim trường Lodd stone, Bobby Bantz, Skippy Deere và Melo stuart đang họp với Eli Marrion trong văn phòng. Bantz đang lên cơn giận

- Cái thằng ngu quá, nó hù mọi người sợ hết vía, rồi quay ra tự tử. Marrion bảo stuart:

- Thân chủ của anh sẽ trở lại làm việc. Tôi nghĩ thế.

Melo đáp:

- Dĩ nhiên rồi.

- Cô ta không yêu cầu gì thêm, không yêu sách gì nữa hay sao?

Marrion hỏi với cái giọng lặng lẽ như chết rồi. Lần đầu tiên Melo Stuart

mới thấy Marrion giận như vậy. Hắn trả lời:

- Không. Mai cô ấy làm việc được rồi.

Deere bảo:

- Tuyệt lắm. Vậy là tài khoản chúng ta không bị sút mẻ.

- Yêu cầu các anh câm đi. Nghe tôi nói đã.

Marrion quát. Chưa bao giờ thô lỗ như vậy. Cả bọn im thin thít.

Marrion lại dùng cái giọng thiện cảm, trầm trầm như thường lệ, nhưng cơn giận dữ của hắn thì không ai làm được.

- Skippy, mình còn làm gì được với cái phim này nếu tài khoản còn nguyên? Nó đâu còn là của mình nữa. Thằng nào cũng có lỗi trong vụ này hết. Vì mình nhất. Bây giờ thì phim không còn của chúng ta, mà do một thằng ngoài cuộc nắm giữ.

Skippy Deere thử ngắt lời.

- Hãng Lodd Stone sẽ kiếm được kha khá nhờ sang tay. Anh được hưởng phần trăm. Vậy là còn tốt chán.

Bantz nói:

- Nhưng De Lena kiếm nhiều hơn chúng ta. Nói vậy đâu có được.

- Vấn đề là De Lena chẳng làm được gì để giải quyết việc này. Nó ngồi mát ăn bát vàng. Phải tìm ra khía cạnh pháp lý nào để lấy lại bộ phim chứ. Marrion nói.

Bantz hùng hổ:

- Đúng. Mẹ nó. Cứ đưa nó ra tòa.

Marrion bảo:

- Đưa tòa án ra hù nó, rồi mình ẵm một phần. Trả tiền lại cho nó thêm mười phần trăm trên số tiền đó nữa.

Deere phá lên cười:

- Nè, Molly Flanders không để ông giở trò đâu.

Marrion bảo:

- Mình sẽ đặt thẳng vấn đề với De Lena. Tôi nghĩ là tôi có thể thuyết phục được hắn.

Hắn dừng lại rồi tiếp:

- Tôi phen cho hắn ngay sau khi biết tin thằng kia tự tử. Chắc nó sắp tới đó. Các anh biết không, nó vững lắm, vụ tự sát này rất may cho nó, tôi đoán nó cóc sợ ra tòa đâu.

Cross De Lena đọc bài báo cáo về cái chết của Skannet trên căn lầu thượng tại khách sạn Xanadu. Mọi chuyện đã diễn ra hoàn hảo. Rõ ràng là một vụ tự tử, hai bức thư tuyệt mạng trên xác chết minh chứng cho điều đó. Không có một khả năng nào để các chuyên gia về chữ có thể tìm ra sự giả mạo. Boz Skannet đã không để lại một dấu vết nào quan trọng trên cơ thể, và thằng Leonard Sossa lại quá khéo. Những cái còng tay, chân của Skannet được cố tình để cho lỏng lẻo và không để lại dấu tích. Lia Vazzi tài thiệt.

Cú phen đầu tiên mà Cross nhận đã nằm trong dự tính. Giorgio Clericuzio gọi hắn về bản doanh ở Quogue. Cross không bao giờ tự dối mình rằng nhà Clericuzio sẽ chẳng mò ra được hắn đang làm gì. Cú phen thứ hai là của Eli Marrion yêu cầu nó đến Los Angeles mà không cần

luật sư riêng. Cross đồng ý. Nhưng trước khi tới Las Vegas hắn gọi cho Molly Flanders và báo cho ả biết về cú điện thoại của Marrion. ả giận run lên:

- Cái lũ con hoang đói khát. Tôi sẽ đón anh ở sân bay rồi chúng ta cùng đi. Đừng thêm chào hỏi một thằng giám đốc hãng phim nào nếu chưa có luật sư đi kèm.

Khi cả hai bước vào hãng phim Lodd stone và văn phòng Marrion, họ biết là đã có chuyện. Bốn gã đàn ông đang đợi, mặt hầm hầm như chỉ muốn choảng họ.

Cross bảo Marrion:

- Tôi quyết định đi cùng luật sư. Mong ông không phiền.

Marrion đáp:

- Tùy ông thôi, tôi chỉ muốn cứu ông khỏi một vụ rắc rối.

Molly Flanders mặt đanh lại, giận dữ:

- Nghe hay quá. ông muốn lấy lại bộ phim. Nhưng hợp đồng của chúng ta cứng lắm đấy.

Marrion đáp:

- Cô nói đúng. Nhưng tại tôi kêu gọi sự chơi đẹp của Cross. Anh ta chẳng làm gì để giải quyết vấn đề, trong khi hãng Lodddstone đã đầu tư khá nhiều thì giờ và tiền bạc cộng với tài năng, mà thiếu các yếu tố này thì không thể làm phim được. Cross sẽ lấy lại tiền. Anh ta sẽ có thêm mười phần trăm và chúng tôi sẽ rộng rãi trong việc điều đình là tiền lấy lại sẽ điều chỉnh thành bao nhiêu. Anh ấy tránh được khó khăn.

Molly bảo:

- Anh ta đã qua khỏi khó khăn rồi. Đề nghị của ông hạ thấp anh ta quá.

- Vậy thì ra tòa. Cross à, tôi biết là anh với tôi, thằng nào cũng không ưa vụ này đâu - Lão cười với Cross. Nụ cười tử tế làm cho cái mặt khỉ của lão có vẻ thánh thiện.

Molly nôi dọa:

- Ngày Eli, ông sẽ ra tòa một năm hai mươi lần để tuyên thệ nếu ông lúc nào cũng bới ba cái rác rưởi ra.

Rồi ả quay qua bảo Cross:

- Chúng ta đi.

Nhưng Cross biết nó không chấp nhận được một vụ kiện kéo dài. Việc nó mua bộ phim đúng lúc Skannet vừa chết sẽ gây sự chú ý. Bọn chúng sẽ đào bới mọi thứ lên hết, bọn chúng sẽ tô vẽ và biến hắn thành một nhân vật đầy tai tiếng, mà điều đó thì ông Trùm không bao giờ bỏ qua. Marrion cũng thừa biết điều đó. Nó bảo Molly:

- Khoan đã.

Đoạn quay qua Marrion, Bantz, Skippy Deere và Melo stuart:

- Con bạc nào bước chân vào khách sạn của tôi, tôi trả sòng phẳng nếu hắn thắng. Các ông cũng đang làm như vậy ở đây. Sao không coi lại vấn đề một chút.

Bantz nói khinh bỉ:

- Đây là kinh doanh chứ không phải cờ bạc.

Melo stuart xoa dịu Cross:

- Anh sẽ ẵm được mười triệu đồng từ vốn đầu tư. Vậy là công bằng rồi.

Bantz tiếp:

- Mà chẳng phải làm gì cả.

Chỉ có Skippy Deere có vẻ về phe nó:

- Cross, anh xứng đáng hơn thế kia. Nhưng mà họ đề nghị vậy còn tốt hơn lôi nhau ra tòa, dễ bị thua lắm. Bỏ qua vụ này đi, tôi với anh sẽ đánh lẻ với nhau. Và tôi hứa là anh sẽ được ăn chia đều.

Cross biết rằng điều quan trọng là chó tỏ ra hoảng sợ. Nó cười nhạo

- Có lẽ mấy anh đúng. Tôi muốn ở lại làm phim, chan hòa với mọi người, và kể cả với mười triệu đô tiền lời cũng đâu có tệ. Molly, cô lo giùm tôi phần giấy tờ. Còn bây giờ tôi phải đi cho kịp chuyến bay, xin thứ lỗi.

Nó rời văn phòng, Molly theo sau, bảo:

- Mình có thể thắng kiện.

Cross đáp:

- Tôi không muốn ra tòa. Cứ thỏa thuận đi.

Molly nhìn dò xét rồi bảo:

- ô kê. Nhưng tôi sẽ đòi hơn mười phần trăm.

Hôm sau, Cross đến bản doanh ở Quogue, ông Trùm Domenico Clericuzio cùng các con là thằng Giorgio, Vincent, Petie và thằng cháu Dante đang đợi nó. Cả bọn ăn trưa ngoài vườn. Bữa ăn gồm có món giảm bông lạnh của Ý, pho mát, một cái tô gỗ thật to chứa món sà lách trộn, và những ổ bánh xoắn, dài kiểu Ý. Còn có một chén đựng pho mát bào cho ông Trùm. Lúc ăn, ông Trùm xã giao:

- Crocciificio, nghe đâu cháu làm phim à?

Ông dừng lại nhấp miếng rượu vang đỏ, rồi múc một muổng đầy cái món pho mát bào của vùng Parma.

Cross đáp:

- Vâng.

Giorgio hỏi:

- Có thật là cháu đầu tư một ít lợi nhuận ở Xanadu vào bộ phim?

Cross cười, đáp:

- Cháu được phép làm vậy mà. Dù sao thì cháu cũng là “Bruglione” của cậu ở khu Tây.

Dante bảo:

- Cái từ “Brugliones” có nghĩa là quyền hạn mà.

Ông Trùm phóng ra một tia nhìn tỏ vẻ không ưa về phía thằng cháu ngoại, ông bảo Cross:

- Cháu nhúng vào một áp phe rất quan trọng mà không hỏi qua Gia đình. Cháu đã không cần đến sự khôn ngoan của chúng ta. Mà quan trọng hơn cả là cháu đã thực hiện một việc tà đình có thể gây ra hậu quả không hay. về chuyện này, lẽ đã rõ, một là cháu thông qua chúng ta, hai là cháu đi đường cháu và tự gánh hậu quả.

Giorgio nói khô khan:

- Cháu lại sử dụng nguồn lực của gia đình nữa. Cái khu săn bắn ở Sierra. Cháu dùng Lia Vazzi, Leonard Sossa và Pollard với cái cơ quan cung cấp cận vệ của hấn. Tất nhiên đó là người của cháu ở khu Tây, nhưng đó cũng là một nguồn lực của Gia đình. May là chuyện sống sế, nhưng

nếu không thì sao? Cả lũ xính vinh chứ chẳng chơi.

Ông Trùm Clericuzio nóng nảy:

- Nó biết hết chứ, nhưng mấu chốt là tại sao? Cháu nè, mấy năm trước cháu xin khỏi phải tham gia vào cái việc mà một số người phải làm đó. Ta đã ban đặc ân cho cháu dù cháu là thằng giỏi. Bây giờ cháu lại tự làm việc đó để tư lợi. Như vậy đâu có giống cái thằng cháu ngoan của ta chứ.

Cross biết tổng là ông Trùm quý nó. Nó biết nó không thể thú thật ra là nó đã bị sắc đẹp của Athena hớp hồn. Cái lý lẽ đó không ổn tí nào mà thậm chí còn hèn kém nữa. Và cũng có thể là nguy hại chứ chẳng chơi. Hết chuyện rồi hay soa mà để một con đàn bà xa lạ nó quyến rũ rồi xem như chuyện trung thành với Gia đình Clericuzio. Nó cẩn thận đáp:

- Vì cháu thấy có cơ hội làm một món tiền to. Thêm cơ hội đặt chân vào lãnh vực làm ăn mới. Cả cho cháu, cả cho gia đình ta. Một lãnh vực có thể dùng để biến đồng tiền đen thành trắng. Ngặt nỗi cháu phải hành động gấp. Nhưng cháu đâu có định giấu kín chuyện này. Bằng chứng là cháu sử dụng nguồn nhân lực nhà ta, những nguồn lực mà ông và các cậu thế nào cũng biết. Cháu chỉ muốn đến gặp mọi người sau khi làm xong chuyện.

Ông Trùm nhìn hẩn vừa cười vừa hỏi nhẹ nhàng:

- Thế chuyện làm xong chưa?

Cross bỗng cảm nhận là ông Trùm đã biết hết. Nó đáp:

- Còn một vấn đề khác nữa.

Rồi nó kể về chuyện thương thuyết với Marrion. Nó ngạc nhiên khi thấy ông Trùm cứ phá ra mà cười.

Ông Trùm bảo:

- Cháu làm thế là đúng quá. Dem ra tòa thì hỏng. Cứ để cho tụi nó thắng. Tụi nó chỉ là bọn nhãi thôi mà. Ta cứ đứng ngoài cuộc, thế là tốt.

Ông dừng lại một tí rồi bảo:

- Chí ít cháu cũng kiếm được mười triệu. Gọn ghẽ ghê.

- Không đâu ông - Cross đáp - Năm cho cháu và năm cho Gia đình. Cháu không nghĩ là chúng ta dễ nản chí. Cháu có vài dự định cần cả nhà giúp đỡ.

Giorgio bảo:

- Vậy thì phải tính đến chuyện chia chác kiểu khác.

Y chang thằng Bantz, Cross nghĩ, lúc nào cũng phải vùi thêm.

Ông Trùm vội xen vào:

- Bắt thổ đã, rồi hãy chia. Gia đình ban phước cho cháu. Mà này, mọi chuyện quan trọng là phải thông qua. Hiểu ta chứ cháu.

Cross đáp:

- Dạ vâng.

Hẩn rồi Quogue với cảm giác nhẹ nhõm, ông Trùm đã tỏ lòng quý mến

Ông Trùm Demenico Clericuzio hơn tám mươi rồi mà vẫn điều khiển cái Đế chế của ông. Đó là cái thế giới mà ông đã tạo dựng bằng sự thiên phú, và đã trả giá cao, và vì thế ông nghĩ mình đã không uống công, ở cái tuổi đáng kính thế này, thiên hạ thường bị những ám ảnh bởi những tội lỗi không thể nào tránh được, hay hối tiếc về những giấc mộng không thành, và thậm chí nghi ngờ cả đức hạnh của mình nữa. Nhưng ông Trùm thì khác. Ông vẫn còn rắn rỏi tin vào đạo đức

của mình như hồi mới mười bốn tuổi.

Ông Trùm Clericuzio rất nghiêm túc trong vấn đề tín ngưỡng, cũng như xét đoán của mình. Chúa Trời đã tạo ra một thế giới chông gai, và con người lại làm cho thế giới càng gian nan nguy hiểm. Thế giới của Chúa Trời là một nhà tù trong đó con người phải kiếm miếng ăn hằng ngày, và con người Chúa tạo ra cũng đồng thời là con thú dữ, khát máu và ác độc. Ông Trùm Clericuzio tự hào là mình đã che chắn được những người thân yêu của mình suốt cuộc hành trình trong cuộc đời đó.

Ông hài lòng là ở cái tuổi đã cao, ông có quyền tuyên án tử đối với bọn thù địch của ông. Dĩ nhiên là ông có tha thứ. Chẳng phải ông là một người theo đạo Thiên Chúa và có trong nhà mình một nhà nguyện đó sao? Nhưng cái lỗi ông tha tội cho kẻ thù cũng giống như cái cách của Chúa: tha thứ cho hết thủy loài người nhưng vẫn đẩy họ đến chỗ tuyệt vọng không tránh khỏi.

Trong cái thế giới ông Trùm tạo ra, ông là người được mọi người kính trọng. Gia đình ông, cả ngàn người sống ở Bronx, những thằng Brugliones cai quản các khu vẫn nhờ ông giữ hộ tiền cũng như can thiệp khi có chuyện với xã hội bên ngoài. Cả bọn biết ông là người công minh, cho nên khi cần gì, ốm đau hay gặp rắc rối là bọn họ tới gặp ông và ông sẽ giải quyết được. Vì vậy bọn họ yêu mến ông.

Ông Trùm biết rằng sự quý mến không phải là một thứ tình cảm người ta có thể tin được, dù có sâu sắc đến đâu. Yêu mến không đảm bảo được sự biết ơn, phục tùng, và yêu mến cũng chẳng đem lại hòa hợp trong cuộc đời khó khăn như vậy. Không ai hiểu điều này hơn ông Trùm Clericuzio. Muốn làm cho người ta yêu mến thật, thì phải làm cho người ta nể sợ. yêu mến không thôi thì chẳng có gì phải trân trọng và nó trở nên vô nghĩa nếu không kèm theo sự tin cậy và sự phục tùng. Đối với ông thì yêu mến kia có ích gì nếu nó không củng cố được vai trò của ông?

Bởi ông chịu trách nhiệm về cuộc đời họ. Họ có an khang là nhờ ông nên ông không thể xao lãng, ông chặt chẽ trong phán xét của mình, nếu

Có ai phản bội ông hoặc làm tổn hại đến sự toàn vẹn của cái thế giới của ông, kẻ đó phải bị trừng trị, cho dù điều đó có nghĩa là án tử. Sẽ không có chuyện phân trần phải trái, không có trường hợp gia giảm, không có xin xỏ xót thương. Cái gì cần làm là phải làm. Thằng Giorgio con ông có lần nói ông là người của thế hệ cổ. ông cũng cho là không thể nào khác hơn.

Hiện giờ ông có nhiều điều để suy ngẫm. Kể từ lúc đại chiến với nhà Santadio trong vòng hai mươi năm qua, ông đã vạch ra mọi thứ kỹ lưỡng. Ông đã nhìn xa trông rộng, cáo già, độc ác khi cần thiết và có thể nhân từ khi chẳng hại gì. Hôm nay thì Gia đình Clericuzio đã ở trên đỉnh cao quyền lực, có vẻ an toàn đối với bất cứ cuộc tấn công nào. Chẳng bao lâu, Gia đình này sẽ lẫn vào guồng máy hợp pháp của xã hội và chẳng còn phải sợ gì nữa.

Nhưng ông Trùm sống bằng ấy tuổi đầu, đâu thể nào thiển cận thế được Một cọng cỏ độc chưa kịp ngóc đầu lên khỏi đất đã bị ông Trùm thấy ngay. Thằng Dante nó đang lớn, lớn theo cái kiểu mà ông Trùm không thể nào ưa.

Rồi còn thằng Cross nữa, giàu sụ với di tặng của lão Gronevelt, sẽ đi tắt không cần sự chỉ đạo của Gia đình. Cái thằng trẻ người đó khởi đầu sáng giá, gần như trở thành một tay xịn, giống thằng cha nó là Pippi. Rồi cái công việc của thằng Virginio Ballazo đã làm ông phải lưu tâm. Sau khi được phép, hắn thoái thác khỏi trách nhiệm vì hắn non dạ quá, hắn quay về chốn cũ ăn lẻ rồi đi xử cái thằng Skannet kia. Hắn đã không cần biết ông Trùm cho phép hay không? Nhưng ông Trùm lại tha thứ cho mình về việc làm ngơ những vụ này, vì những tình cảm ủy mỵ hiểm thấy ở ông. Cross đang cố gắng thoát ra khỏi cái thế giới này và gia nhập thế giới khác. Mặc dù

những hành động như thế có thể hoặc đã là mằm mống phản loạn, Don Clericuzio rất thông cảm. Còn nữa, để Pippi và Cross kết hợp với nhau sẽ là một mối họa cho Gia đình. Và ông cũng không phải là không biết sự căm ghét của Dante với giòng họ De Lena. Pippi là thằng thông minh, nó biết, và Pippi là thằng nguy hiểm. Nó thành thật nhưng cứ phải để mắt đến nó. ông Trùm dần lòng như thế là vì ông thích thằng Cross và yêu thằng Pippi, thằng lính già, con của em gái ông. Sau cùng là nó mang dòng máu của nhà Clericuzio. ông thật tình lo ngại cái mối hiểm họa của Gia đình, lại là thằng Dante.

Ông Trùm lúc nào cũng yêu quý thằng Dante như là một người ông yêu cháu. Ông cháu vui vầy thế, đột nhiên nó lên mười, có chuyện không hay. Ông Trùm nhận thấy trong tính cách của thằng bé có những điều làm ông lo lắng.

Lúc mười tuổi, thằng Dante là thằng hồ hởi, láu cá và vui tính. Nó là một vận động viên giỏi, lại có sức. Nó rất thích nói, đặc biệt là nói chuyện với mẹ nó. Nói rất nhiều chuyện bí mật, rất lâu với Rose Marie, mẹ nó. Nhưng lúc lớn lên, nó trở nên tàn bạo, thô lỗ. Nó đánh bọn trẻ cùng tuổi với cá kiểu không hợp với trẻ con. Nó chọc bọn con gái chẳng xót thương, vừa hoang đường đến giả, vừa ngây thơ trẻ con, tuy vui đấy nhưng làm cho người ta đau.

Nó hành hạ những con thú nhỏ mà cái kiểu đó, theo ông Trùm thì trẻ con làm thế thì đâu có gì lạ lùng. Có điều thằng Dante có lần tí nữa là dìm chết một đứa khác trong hồ bơi ở trường học.

Không phải là ông Trùm quá xét nét chuyện này. Suy cho cùng, trẻ con cũng như loài thú, cần phải có nền văn minh tác động vào đầu vào đấy. Khối đứa như thằng Dante vậy, lớn lên lại trở thành thánh. Nhưng cái điều ông Trùm không chịu được là nó nói nhiều quá, những câu chuyện bí mật với mẹ nó, và hơn hết là nó có những biểu hiện nho nhỏ bất tuân lệnh ông Trùm. Có lẽ còn điều nữa cũng làm ông Trùm, người vốn sợ những kỳ bí của tạo hóa, khó chịu. Đó là chuyện thằng Dante không chịu lớn nữa ở cái tuổi mười lăm. Nó chỉ cao đến năm feet ba inches. Hỏi bác sĩ thì người ta bảo nó chỉ cao thêm đến ba inches nữa là cùng, chứ không cao đến cái mức bình thường của mọi người trong nhà là sáu feet. ông Trùm cho rằng thằng Dante đoản tướng vậy là một dấu hiệu nguy hiểm. Cũng giống như cai vụ sinh đôi, ông bảo sinh nở mẩn vậy thì tụi sinh đôi sẽ gây chuyện, ở Bronx ngày trước cũng có một tên bộ hạ có vợ sinh ba. ông Trùm hoảng quá mua ngay một tiệm rau quả ở Portland, Oregon cho chúng. Cho chúng mày sống thoải mái nhưng tách riêng chúng mày ra. ông Trùm mê tín đối với những người thuận tay trái và những ai có tật cà lăm. Người ta nói sao cũng kệ, mấy cái dấu hiệu đó có thể là không tốt.

Thằng Dante sinh ra là thuận tay trái rồi. Nhưng mà gộp những điều này với nhau thì cũng chưa đủ để ông Trùm phải đề phòng thằng cháu hoặc bớt yêu nó đi. Ai mang dòng máu ông cũng thế nhưng chỉ có mỗi thằng Dante là càng lớn có vẻ đi ngược lại những ước muốn toan tính về tương lai của ông Trùm.

Năm mười sáu tuổi, thằng Dante bỏ học và lập tức chõ mũi vào chuyện làm ăn của Gia đình. Nó làm việc cho Vincent ở nhà hàng. Nó là thằng bồi ai cũng thích và nhờ tháo vát, khôn khéo, cũng kiếm bộn tiền bo. Làm nhà hàng chán, nó qua văn phòng của Giorgio ở Walt Street được hai tháng, tỏ ra có năng khiếu nhưng cũng không thích công việc này dù thằng Giorgio tìm mọi cách dạy cho nó những điều phức tạp của giấy tờ. Cuối cùng nó đến công ty của thằng Petie và phải làm việc với bọn lính của Bronx. Nó hãnh diện về thân hình ngày càng cuồn cuộn cơ bắp của nó. nhưng ông Trùm tự hào là sau những chuyện này, nó thừa hưởng được một số tính cách của ba thằng cậu. Nó có tài lãnh đạo của thằng Vincent, cái lạnh lùng của Giorgio, và sự tàn bạo của Petie. Dần dà nhân cách riêng của nó đã hình thành: láu cá, xảo quyệt, lươn lẹo nhưng lại ngồ ngộ và có vẻ duyên dáng. Và từ đó nó bắt đầu đội mấy cái nón Phục hưng. Mấy

cái nón này không ai biết nó lấy ở đâu ra, dệt bằng những sợi óng ánh, có cái tròn, cái vuông vức, ngực trên đầu nó như bông bênh trên nước, mấy cái nón đó có vẻ làm cho nó cao lên, đẹp ra và dễ ưa hơn. Phần thì bởi nó như thẳng hề, khó ai giận nó, phần thì hai cái bản chất trong nó cân bằng với nhau. Mấy cái nón hợp với nó lắm, dầu đi mái tóc của nó, đen bóng và xoắn như nóc nhà Clericuzio.

Có một hôm trong phòng riêng ông Trùm, nơi để bức ảnh của Silvio ở chỗ danh dự, thằng Dante hỏi ông nó:

- Cậu ấy chết làm sao?

Ông Trùm đáp gọn:

- Tai nạn.

- Cậu ấy là con cưng của ông phải không?

Ông Trùm nghe thế giật mình. Thằng Dante mới mười lăm tuổi mà. ông

- Nếu thật vậy thì sao?

- Vì cậu ấy chết rồi mà.

Thằng Dante đáp bằng nụ cười ranh ma. ông Trùm phải mất hồi lâu mới nhận ra cái thằng ranh này dám đùa kiểu đó.

Ông Trùm cũng biết thằng Dante sục sạo văn phòng của ông khi ông xuống nhà ăn tối. Nhưng ông không câu nệ điều này. Trẻ con đùa nào không tò mò về người già, mà ông Trùm cũng chẳng hề bao giờ có manh giấy nào ghi chép bất cứ điều gì. Trong trí ông có một tấm bảng đen khổng lồ ghi chép bất cứ điều cần thiết, kể cả tội lỗi và đức hạnh của những người thân thương nhất của ông.

Nhưng càng lo ngại bao nhiêu về thằng Dante, ông càng tỏ ra yêu nó nhiều hơn, cho nó cảm thấy như nó là thằng thừa kế của cái Đế chế của Gia đình này. Và phần la rầy, khiển trách thằng cháu ngoại là công việc của mấy cậu, nhất là cậu Giorgio.

Sau cùng, hết hy vọng thằng Dante có thể giáo huấn để thích nghi với xã hội hợp pháp, ông đành chấp nhận để thằng Dante được huấn luyện thành một Cây Búa của Gia đình.

Ông Trùm nghe tiếng con gái, Rose Marie mời vào trong bếp ăn bữa tối. Những khi chỉ có hai cha con, họ thường ăn tại nhà bếp. ông vào, ngồi lên chiếc ghế, trước mặt là món Pasta phủ đầy cà chua và rau thơm hái từ vườn nhà. Rose Marie đặt cái tô bạc đựng phô mai nghiền trước mặt ông, màu pho mát vàng tươi trông rất ngọt ngào. Bà ngồi xuống ghế đối diện với cha. Hôm nay trông bà vui vẻ, hơn hớn. ông Trùm hài lòng khi thấy con gái có vẻ vui cười. Bữa ăn tối nay bà ta không có vẻ gì sẽ lên những cơn động kinh khủng khiếp, ông nghĩ, nó y như lúc trước trận chiến với nhà Santadio.

Thảm kịch mới ghê gớm làm sao, và cũng là một trong vài lần mà ông phạm phải, một điều chứng minh rằng một chiến thắng không phải luôn luôn là một chiến thắng đúng nghĩa. Nhưng ai có thể ngờ rằng Rose Marie nhất định mãi mãi sống đời góa góa? ông hằng tin rằng những kẻ yêu rồi vẫn yêu lại được nữa, có sao đâu. Trong giây phút này ông Trùm cảm thấy một tình yêu thương tràn ngập đối với đứa con gái của ông. Nó sẽ tha thứ những lỗi lầm nho nhỏ của thằng Dante. Rose Marie nghiêng mình vuốt ve mái tóc đốm bạc của ông một cách trìu mến.

Ông Trùm nuốt một muỗng pho mát nghiền và cảm thấy vị nóng ngọt ngào trong miệng, ông nhấp một ngụm rượu vang và ngắm Rose Marie đang lạng cái đuôi trầu. Bà tiếp cho ông bố ba miếng khoai tây nóng, giòn, bóng mỡ. Lòng ông thanh thản, hết muộn phiền. Còn ai có thể tốt hơn ông Bố Già này nữa chứ?

Ông cảm thấy thoải mái và sẵn sàng cùng Rose Marie xem truyền hình trong phòng khác, đây là lần thứ hai trong tuần lễ.

Sau bốn giờ xem toàn những hình ảnh đầy kinh dị, ông nói với Rose Marie:

- Liệu có thể sống trong một thế giới mà ai muốn làm gì tùy thích như thế kia được không? Không kẻ nào bị trừng phạt bởi Thiên Chúa hoặc con người vĩa cũng chẳng kẻ nào phải làm gì để kiếm ăn sao? Có những người đàn bà tánh nết thất thường vậy sao? Những thằng đàn ông yếu hèn không chống nổi những ham muốn nhỏ nhen, những giấc mơ tầm thường, nhỏ mọn? Những người đáng kính phải làm việc để kiếm ăn ở đâu? Những người tìm ra những con đường tốt lành nhất để bảo vệ cho con cái họ tránh khỏi số phận hẩm hiu và cái thế giới tàn nhẫn này đâu? Những người hiểu được một miếng pho mát, một ly rượu, một mái gia đình ấm cúng đón chờ họ vào mỗi buổi chiều là một sự tưởng thưởng đầy đủ rồi, những người đó ở đâu? Những kẻ này là ai mà lại cầu mong những hạnh phúc cầu kỳ bí hiểm thế? Chúng là náo động cả cuộc đời, chuyện không có gì chúng cũng tạo thành một bi kịch.

Ông Trùm vỗ vỗ đầu con gái vĩa vẩy tay về phía màn hình với một thái độ không chấp nhận được, ông nói:

- Cho tụi nó chết ráo đi.

Rồi ông cho con gái bài học cuối cùng về sự khôn ngoan:

- Mọi người đều phải chịu trách nhiệm về những gì mình đã gây ra.

Đêm đó, một mình trong phòng ngủ, ông Trùm bước ra ban công. Những căn nhà trong lãnh địa của ông đều rực rỡ ánh đèn, ông có thể nghe tiếng banh trên sân tennis và nhìn những người đang chơi dưới ánh đèn. Trời quá khuya nên không thấy trẻ con chơi đùa ngoài sân. Ông cũng thấy tụi bảo vệ ngoài cổng và chung quanh nhà.

Ông cân nhắc từng bước mà ông sẽ phải thi hành để ngăn chặn cái bi kịch sắp tới. Tình yêu của ông đối với con gái và cháu ngoại thoáng qua, điều đó làm tuổi già thêm đáng quý. Ông phải bảo vệ bằng hết sức ông. Ông tự giận mình tại sao ta luôn luôn tiên đoán được những thảm kịch? Ông đã từng giải quyết tất cả mọi vấn đề trong suốt cuộc đời ông và bây giờ ông lại phải quyết vụ này.

Ngoài ra tâm trí ông đang xoay vần với bao kế hoạch, ông nghĩ tới Thượng nghị sĩ Wawen. Hằng bao năm trời ông đã cho lão nhiều triệu đô la để được thông qua luật hợp thức hóa cờ bạc. Nhưng lão Thượng nghị sĩ này quá láu cá. Tệ hại là Gronevelt không còn sống, Cross và Giorgio không có sự khéo léo cần thiết để thúc giục lão ta. Có lẽ vương quốc cờ bạc sẽ chẳng bao giờ thông qua được.

Rồi ông nghĩ tới người bạn cũ David Redfellow đang sống thoải mái ở Roma. Có lẽ đã đến thời điểm để đưa anh ta trở về với Gia đình. Tất cả đều tốt cho Cross, để được bạn làm ăn của nó ở Hollywood ân cần tha thứ. Dù sao nó còn trẻ, nó không thể biết rằng chỉ cần một phút yếu đuối cũng gây nhiều tai hại. Ông Trùm quyết định phải triệu David Redfellow từ Rome về làm cái gì đó trong nền thương mại điện ảnh.

PHẦN III. HOLLYWOOD TỬ THẦN - CHƯƠNG 11

ột tuần sau cái chết của Boz Skannet, qua Claudia, Cross nhận được lời mời ăn tối tại nhà Athena Aquitane ở Malibu.

Cross bay từ Vegas đến L.A, mượn một xe hơi và khi nó lái xe tới căn nhà gác khu Malibu thì mặt trời đang từ từ chìm ngoài khơi. Không còn nhóm an ninh đặc biệt, tuy nhiên vẫn còn một thư ký nơi nhà khách, kiểm tra nó rồi báo chuông cho vào. Nó qua khu vườn trồng cây thẳng tắp tới căn nhà trên bờ biển, vẫn cô người hầu Nam Mỹ nhỏ con, vẫn căn phòng khách màu xanh lục, căn phòng như vừa đủ né khỏi những con sóng biển Thái Bình Dương vươn tới.

Athena đang đợi nó, và nàng còn đẹp hơn tấm nhan sắc nó thường nhớ về nàng. Nàng mặc áo xanh lục và cái quần hải quân, và dường như nàng đang tan ra hòa cùng những dải sương trên đại dương phía sau nàng. Nó không thể dời mắt khỏi nàng. Nàng bắt tay nó để chào, không hôn lên hai má của kiểu chào Hollywood. Nàng đã sẵn sàng đồ uống, đưa mời nó một ly. Nước Evian pha chanh. Cả hai ngồi trên cái ghế nệm lớn, quay ra biển. Mặt trời đang rải xuống những đốm nắng như những đồng tiền vàng trong căn phòng.

Vẻ đẹp của nàng làm nó sợ hãi. Cross cúi đầu, tránh nhìn nàng, tóc vàng, da sữa, cả cái dáng nàng ngả tấm thân dài trên ghế. Vài giọt nắng rơi vào đôi mắt xanh màu lá, thấp thoáng bóng tối của nàng. Nó cảm thấy một thèm muốn thôi thúc được chạm tới nàng, gần nàng hơn, chiến đoạt nàng.

Athena dường như không hay biết đến mối gợi cảm do chính cô gây ra. Cô nhấm nháp ly nước rồi lặng lẽ nói: “Tôi muốn được cảm ơn anh, vì đã giữ tôi lại với điện ảnh”. Âm thanh của nàng làm Cross như mê đi. Không sôi nổi, không mời mọc mà êm như nhung, đầy tin tưởng và ấm áp lạ lùng, Cross chỉ muốn được nghe cô nói, nói mãi. Chúa ôi, sao thế này? Nó phát ngượng vì bị cô khuất phục. Nó cúi đầu lẩm bẩm: “Anh nghĩ có thể đưa em trở lại làm việc bằng cách khôi lại niềm tham vọng của em”.

Athena bảo: “Đó không phải là một trong những yếu điểm của em”. Cô không hướng mặt ra biển nữa, quay lại, nhìn thẳng vào mắt nó, nói: “Claudia cho em biết, hãng phim đã không thực hiện đúng giao kèo ngay khi chồng em tự tử và anh phải trả bộ phim, nhận một số tiền lời?”

Cross giữ vẻ mặt bình thản, hy vọng xua đi hết tất cả những gì nó đang cảm thấy về cô: “Anh nghĩ anh không phải là một nhà kinh doanh giỏi”. Ý muốn gây cho cô thấy nó chẳng làm được trò trống gì trong vụ này.

- Molly làm hợp đồng cho anh, anh yên tâm đi. Chị ấy là luật sư tài giỏi nhất đó.

Cross nhún vai: “Một đòn chính trị thôi. Tôi muốn nhào vô ngành phim ảnh này luôn nên không muốn gây thù chuốc oán với tay gộc cỡ hãng Lodd stone”.

- Em có thể giúp anh. Em sẽ từ chối trở lại phim trường.

Cross giật mình. Vì cô dám làm điều đó cho nó. Nó suy tính lời đề nghị. Dù cô từ chối trở lại, hãng phim vẫn có thể đưa nó ra tòa. Hơn nữa, nó không chịu nổi Athena đẩy nó vào thế mắc nợ cô. Dầu sao việc này cũng để thấy Athena đẹp, nhưng không thiếu thông minh. Nó hỏi:

- Tại sao em làm như vậy?

Athena đứng dậy, đến bên cửa sổ. Bãi biển bây giờ chìm trong màu xám, mặt trời đã xuống và biển phản chiếu rặng núi phía sau nhà cô và xa lộ Thái Bình Dương, cô nhìn mặt nước xanh đen với những con sóng nhỏ lao xao đùa nghịch. Không quay đầu lại, cô nói với nó: “Tại sao em làm

vậy à? Đơn giản vì em rõ Boz Skannet hơn bất cứ ai. Em cóc cần biết, cho dù nó có để lại hàng trăm lá thư tuyệt mạng, thì em cũng biết chắc một điều là nó không bao giờ tự tử”.

Cross nhún vai: “Chết sao cũng là chết”.

“Đúng”. Nói xong cô quay lại đối diện nó, nhìn thẳng mắt nó “Anh mua cuốn phim, rồi Boz treo cổ tự tử rất đúng dịp. Với em, anh trúng tuyển là một tên sát nhân rồi đấy”. Dù đánh lại, nhưng khuôn mặt nàng đẹp quá. Cross không thể nói cứng rắn, anh dịu giọng hỏi:

- Còn hăng phim? Marrion đâu phải tay vừa? Lại còn Bantz và Skippy Deere nữa?

Athena lắc đầu: “Họ hiểu em yêu cầu ở họ điều gì chứ. Hiểu cũng như anh hiểu vậy. Nhưng họ không làm chuyện đó. Họ bán phim cho anh. Họ không thèm biết em có thể bị giết, sau khi cuốn phim hoàn tất. Nhưng anh đã quan tâm. Và em biết là anh sẽ giúp em, dù anh nói là anh không thể. Khi em biết anh mua bộ phim, em biết ngay anh sẽ làm gì, nhưng thật tình, không ngờ anh làm khéo vậy”.

Nàng lại gần nó, Cross đứng dậy. Nàng cầm tay nó. Anh cảm thấy hương thơm từ thân thể nàng, hơi thở nàng. Athena bảo:

- Đó là cái tội duy nhất mà em đã làm. Troa cho người khác tội giết người. Khủng khiếp quá. Phải chi tự làm được việc đó thì em sẽ là một con người tử tế hơn. Nhưng em không thể.

- Vì sao em biết chắc là anh sẽ ra tay?

- Claudia nói rất nhiều về anh. Em biết anh là người như thế nào. Nó ngây thơ lắm, chẳng để ý gì cả. Nó chỉ nghĩ anh là một ông anh rất chì và có nhiều thế lực.

Cross giật mình. Cô đang thử bắt nó tự thú những điều mà nó không xung với một linh mục, kể cả với Chúa.

Athena nói tiếp: “Rồi cái lỗi anh nhìn em nữa. Rất nhiều đàn ông nhìn em như vậy. Em không tự phụ đâu, nhưng em biết em đẹp, từ ngày còn bé, mọi người đã khen em đẹp. Em luôn biết em có quyền năng, nhưng không bao giờ em thật sự hiểu cái quyền năng đó là cái gì. Em cũng chẳng bao giờ sung sướng vì nó, nhưng em sẽ sử dụng nó. Nó, cái điều mà người ta gọi là “tình yêu”.

Cross buông tay nàng, hỏi: “Tại sao em sợ chồng em quá vậy? Vì hắn có thể hủy hoại nghề nghiệp em?”

Một tia tức giận thoáng qua mắt nàng: “Không phải vì vấn đề nghề nghiệp, cũng không sợ vì bản thân em, dù em biết nó có thể giết em. Em còn một lý do khác nữa cần thiết hơn nhiều”. Cô ngừng lại một lúc rồi tiếp “em có thể làm họ trao lại cuốn phim cho anh. Em sẽ từ chối trở lại làm việc”.

Cross bảo: “Đừng”.

Athena mỉm cười, tươi roi rói, nói: “Vậy thì chúng ta cùng lên giường. Em thấy anh rất hấp dẫn, chắc shai ta đều thoải mái”.

Phản ứng đầu tiên đến với nó là nó thấy tức giận, cô ta tưởng cô ta chỉ việc mua anh. Cô ta khúm núm đóng vai trò của một người đàn bà, cô ta đang diễn xuất, sử dụng tài nghệ của cô cũng như một người đàn ông sử dụng sức mạnh thể xác trong trường hợp này. Nhưng điều làm nó thực sự bức bối là cái vẻ giấu cột thấp thoáng trong giọng nói của cô. Giấu cột lòng can đảm và tình yêu chân thật của nó thành chuyện chần gối tâm thường. Cái kiểu cô ta muốn cho biết tình yêu của nó đối với cô cũng giả dối như tình cô đối với nó.

Nó lạnh lùng nói: “Tôi nói chuyện với Boz rất nhiều, nó bảo khi còn ở với nó, nó ngủ với cô một ngày năm lần”.

Nó khoan khoái thấy cô giật mình. Athena nói: “Tôi không đếm, nhưng nhiều lắm. Tôi mới mười tám tuổi và rất yêu nó. Vậy mà bây giờ tôi chỉ mong nó chết, ngộ không?” Cô cau mày hỏi: “Nó nói gì với anh nữa?”

Cross nhìn cô nghiêm nghị: “Boz nói với tôi một bí mật ghê gớm giữa cô và nó. Nó cả quyết là cô thú nhận khi chạy trốn, cô đã vùi con cô trong sa mạc”.

Mặt Athena trở thành một cái mặt nạ, cặp mắt màu lục đỏ dần ngáy dại. Lần đầu tiên trong buổi tối nay, Cross thấy cô không còn khả năng diễn xuất nổi nữa. Mặt cô tái đến nỗi không một diễn viên nào làm vậy được. Cô thì thầm hỏi: “anh có thật sự tin tôi đã giết con tôi không?”

Cross bảo: “Boz nói chính cô nói với nó”.

- Phải, chính tôi nói với nó vậy. Nhưng bây giờ tôi hỏi anh lần nữa. Anh có tin là tôi giết chết con tôi không?

Không gì đáng sợ hơn là kết tội một người đẹp. Mà Cross biết rằng nếu nó nói thật lòng thì nó sẽ mất nàng mãi mãi. Bất chợt nó nhẹ nhàng ôm nàng trong vòng tay. Cái thói bất diệt tôn sùng sắc đẹp của cánh đàn ông đã bắt chập những chứng cứ buộc tội. Nó thì thầm vào tai cô: “Em quá đẹp. Không có ai đẹp như em mà lại làm được việc đó. Không, anh không

Cô né khỏi tay nó, nói: “Tuy nhiên em phải lãnh trách nhiệm cái chết của Boz”.

- Em không trách nhiệm gì hết, hẳn tự tử.

Athena lom lom nhìn nó, nó cầm tay cô hỏi: “Em có tin là anh giết hẳn không?”

Athena mỉm cười, cuối cùng thì người nữ diễn viên cũng có cách đóng trọn vai trò: “Bây giờ em đi nấu ăn cho anh, rồi chúng mình lên giường”. Cô dắt nó vô bếp.

Cross ghen tị nghĩ, cô ả đóng cảnh này bao nhiêu lần rồi? Một bà hoàng xinh đẹp làm công việc nội trợ của một phụ nữ bình thường. Nó ngắm cô nấu nướng. Cô không mặc áo phủ ngoài và rất thành thạo trong công việc bếp núc. Cô đưa nó chai rượu nhờ nó khui, nắm tay nó, cọ sát thân thể vào nó. Cô thấy ánh nhìn thú vị của nó khi chỉ không tới nửa giờ mọi việc đều tươm tất.

Cô nói: “Một trong những vai đầu tiên em đóng là vai một cô bếp trưởng, vì vậy em phải tới trường học nấu ăn. Một tay phê bình đã viết: “Bao giờ Athena Aquitane diễn xuất cũng giỏi như nấu ăn, cô ta sẽ thành một ngôi sao”.

Họ ngồi ăn trong một góc bếp, từ đây họ có thể nhìn thấy cảnh đại dương cuộn cuộn ngoài kia. Món ăn rất tuyệt. Thịt bò xắt quân cờ, rau sống trộn. Một đĩa phô mai, một ổ bánh mì nóng hổi.

Cross bảo: “Đáng lẽ em phải là một bà bếp. ông chú họ Vincent của anh sẽ mượn em cho hàng ăn của ông ngay”. Athena giỡn cợt, khoe: “ôi, em có thể làm được mọi thứ”.

Suốt bữa ăn cô cố tình đụng chạm với nó, những va chạm ngụ ý gợi tình, như cô thăm dò phản ứng da thịt Cross. Mỗi một vuốt ve của cô lại làm nó thêm khát thân thể của cô, nó chẳng còn biết mùi vị món ăn là gì nữa. Cuối cùng họ cũng xong bữa và Athena dắt tay nó dời nhà bếp, vượt qua hai cầu thang, lên phòng ngủ. Cởi chỉ thanh nhả, gần như e thẹn của cô, cứ như một cô dâu trinh trắng nhiệt tình. Cross sửng sốt vì khả năng diễn xuất của cô.

Phòng ngủ rất rộng, tọa lạc trên lầu thượng và có cửa sổ nhìn ra biển. Trần đầy bức tường là những bức vẽ kỳ cục sặc sỡ làm căn phòng thêm sáng sủa.

Họ đứng trên ban công ngắm căn phòng hắt sáng xuống bờ cát, một vệt sáng vàng ma quái, họ ngắm những căn nhà khác ở Malibu như những cái hộp nho nhỏ sáng ánh đèn, dọc theo mé nước. Những con chim nhỏ xú xiu đang chơi trò chạy lên chạy xuống theo làn sóng, né không để nước làm ướt chúng.

Athena choàng một tay qua vai Cross, ôm lấy thân, tay kia kéo miệng nó xuống kề miệng cô. Họ hôn nhau say đắm trong hơi ấm nồng nàn của biển. Rồi Athena đưa nó trở vô phòng ngủ.

Cô vội vã trút bỏ áo quần, thân thể cô trắng nõn sáng lên trong bóng tối. Cô đẹp y như nó hằng tưởng tượng. Đôi gò bồng đảo vươn cao, hai quả dâu rùng hồng hào căng mật ngọt đường uốn tuyệt vời của đôi bờ hồng, đôi chân tuyệt đẹp, mái tóc vàng trôi tới ngang lưng, sự dịu dàng êm ái của cô tăng thêm bởi làn hơi ấm dịu dàng của biển.

Cross vuốt ve thân thể êm như nhung của cô, cặp môi cô tỏa hương hoa. Niềm hoa lạc được vuốt ve, cô ngọt ngào đến nỗi Cross không còn biết làm gì hơn nữa. Athena nhẹ nhàng cởi áo quần nó, hai bàn tay cô dạo trên da thịt nó, như nó đang làm vậy với cô. Rồi cô vừa hôn nó vừa dịu dàng dìu nó lên giường.

Cross ái ân với một sự cuồng nhiệt chưa từng có. Athena phải vả mặt nó, làm nó dịu bớt. Nó không muốn buông cô ra, dù sau khi đã tới thiên thai, họ cứ ôm xoắn lấy nhau như vậy cho tới khi lại tái nhập thiên đàng. Cô còn nồng nhiệt hơn lần trước, nó có vẻ như một cuộc thi đua, một lời thú nhận. Rồi cả hai chìm vào giấc ngủ.

Cross thức dậy khi vầng dương vừa ló dạng phía chân trời. Lần đầu tiên trong đời, nó cảm thấy nhức đầu. Trần tròng, nó ra ban công, ngồi xuống cái ghế bằng nhôm, ngắm mặt trời đang từ từ ngoi lên mặt biển.

Ả quả là một con đàn bà nguy hiểm. Kẻ giết ngay con ruột của mình, đứa bé giờ đây thịt xương đã tan trong cát của sa mạc. Ả cũng quả thiện nghệ trên giường. Ả có thể làm đời nó chấm dứt. Nó quyết định sẽ không bao giờ gặp lại ả nữa.

Rồi nó cảm thấy đôi tay ả vòng quanh cổ nó, nó quay lại hôn. Cô ta mặc một áo choàng tắm bằng lông trắng, tóc cuốn gọn gàng bằng những cái kẹp lông lánh như nữ trang trên một cái vương miện. Cô nói: “Đi tắm đi, em sẽ làm điểm tâm để anh ăn trước khi đi”.

Cô đưa nó vào một phòng tắm đôi, hai bồn tắm, hai vòi sen. Đầy đủ vật dụng linh kính của đàn ông, dao và kem cạo râu, bàn chải, lược...

Tắm xong nó trở lại ban công. Athena đặt một khay lên bàn với bánh sừng bò, cà phê và nước cam. Cô bảo: “Em chiên trứng và thịt muối cho anh nhé”. Cross nói: “Như vậy được rồi”.

Athena hỏi: “ Bao giờ chúng mình gặp lại?”

- Anh có rất nhiều việc phải làm ở Vegas. Anh sẽ phen cho em tuần tới.

Athena nhìn nó dò xét: “Như vậy có nghĩa là chia tay, phải không? Em thật sự rất thích đêm qua”.

Cross nhún vai: “Em trả nợ quỷ thần đó thôi.

Cô cười thoải mái: “Với một tấm lòng quảng đại, phải không? Không hề bất đắc dĩ’.

Cross cả cười: “Không hề”.

Dường như cô đã hiểu rõ lòng nó.

Đêm qua họ đã lừa dối nhau, sáng nay những dối trá không còn hiệu lực nữa. Đường như cô biết rằng nhan sắc quá đẹp của cô khó làm nó tin tưởng, vẻ đẹp làm nó thấy nếu gần cô, nó sẽ gặp nguy hiểm, nguy hiểm vì những tội lỗi cô thú nhận. Cô chậm rãi ăn, trầm ngâm suy nghĩ. Rồi cô bảo nó: “Em biết anh bận nhưng em có mấy việc muốn anh thấy. Anh có thể dành cho em buổi sáng, dời lại chuyến bay chiều được không? Em muốn đưa anh đi vài nơi”.

Cross không thể cưỡng lại việc ở lại với nàng một lần cuối, nên nó đồng ý.

Athena lái chiếc xe Mercedes SL 300 của cô đưa hai người tiến về phía nam San Diego. Nhưng

ngay trước lúc tới thành phố, cô bẻ lái vào một con đường nhỏ, dẫn tới khu đồi núi.

Mười lăm phút sau họ đến một cái trại bao quanh bằng dây kẽm gai. Phía trong có sáu cao ốc bằng gạch đỏ, đứng biệt lập nhau bởi những vườn cây xanh tốt, những nhà này nối với nhau bằng những lối đi sơn màu xanh da trời. Trên một trong những ô vuông cỏ xanh, một nhóm chừng hai mươi đứa trẻ đang chơi với trái banh. Trên một ô khác độ mười đứa trẻ đang thả diều. Hai ba người lớn đứng trông chừng chúng, nhưng có cái gì đó kỳ kỳ trong quang cảnh này. Khi trái banh bay gói, cả lũ trẻ con đều bỏ chạy, phía nhóm kia thì những cánh diều cứ bay lên, bay lên mãi, không trở lại. Cross hỏi:

- Nơi này là cái gì vậy?

Athena nhìn anh năn nỉ: “Bây giờ xin anh cứ đi với em. Lát nữa, hỏi gì hãy hỏi”.

Athena lái thẳng tới cổng, trình chứng minh cho người bảo vệ. Qua khỏi cổng, cô lái tới khu nhà cao nhất rồi đậu lại.

Một lần nữa, tại bàn tiếp tân, Athena thì thầm hỏi hai người phục vụ điều gì đó. Cross đứng phía sau nghe loáng thoáng câu trả lời “Nó đang bọc lên, tui tui cho nó được ôm một chút”.

Cross hỏi lại: “Cái gì thế này”.

Nhưng Athena không trả lời. Cô nắm tay anh, dẫn anh qua một hành lang gạch men sáng bóng, tới một căn nhà khác trông như một ký túc xá.

Một cô y tá ngồi ngay lối vào hỏi tên hai người. Cô ta gật đầu. Athena dẫn anh qua một hành lang, hai bên có nhiều cửa. Sau cùng cô mở một cánh cửa.

Họ đứng trong một phòng ngủ rất xinh đẹp, rộng và sáng sủa. Những bức vẽ kỳ cục như một tường mà Athena rải rác khắp sàn. Trên tường, một kệ nhỏ chứa một hàng búp bê mặc váy nhuộm hồ cứng ngắc. Một cái giường nhỏ phủ tấm chăn hồng, mấy cái gối trắng thêu đầy bông hồng. Nhưng trên giường không có đứa trẻ nào.

Athena bước tới một cái thùng lớn, nắp thùng để mở, chung quanh nắp và đáy thùng lót những lớp nệm dày màu xanh nhạt. Và khi Cross nhìn vô, anh thấy một đứa nhỏ nằm trong đó. Con bé không chú ý tới họ. Nó đang tẩn mẩn với cái núm trên đầu thùng, và rồi Cross thấy con bé ép mấy cái nệm vào nhau, nó gần như ép mình nó xuống.

Đó là một bé gái mười tuổi, một bản copy nhỏ xíu của Athena, nhưng không chút cảm xúc, hoàn toàn không biểu lộ một chút hiểu biết nào, đôi mắt xanh của nó không nhìn gì, cũng như những đôi mắt bằng sứ của mấy con búp bê kia. Vậy mà mỗi lần nó vịn núm điều khiển cho những miếng nệm gỗ siết chặt nó, mặt nó sáng lên hoàn toàn êm ái. Mặc dầu nó không hề biết nó làm gì.

Athena vịn những núm điều khiển để cô có thể nâng con bé ra khỏi thùng gỗ. Đứa nhỏ trông nhẹ bồng.

Athena bồng nó như một đứa bé sơ sinh, cô cúi xuống hôn má nó, nhưng con nhỏ nhăn mặt, quay đi.

Athena bảo nó: “Mẹ của con đây mà, con không hôn mẹ sao?”

Giọng nói của cô làm Cross đau lòng. Đó là cái giọng cầu xin hèn hạ, nhưng con bé vẫn dẩy dựa trong tay cô. Sau cùng cô phải nhẹ nhàng đặt nó xuống sàn. Nó bồngay tới chộp hộp màu và một miếng bìa lớn. Nó bắt đầu chăm chú vẽ.

Cross đứng lùi lại nhìn Athena đang dùng hết tài diễn xuất của cô để làm một bản báo cáo với con nhỏ, trước hết, cô quỳ xuống cạnh nó, làm một bạn chơi dễ thương của nó, giúp nó vẽ, nhưng con bé vẫn không để ý đến cô.

Rồi cô ngồi lên, cố gắng như cha mẹ thường tâm sự với con về tất cả những gì đang xảy ra trên đời. Rồi cô lại là một người lớn tăng bốc các bức vẽ. Nhưng con nhỏ làm lơ tuốt, nhích qua chỗ khác. Athena cầm lên một cây cọ thử giúp nó, nhưng vừa thấy vậy, nó giựt lại cây cọ. Nó không hề thốt một lời.

Cuối cùng Athena đành chịu thua. Cô nói với nó: “Mai mẹ trở lại, con ngoan. Mẹ sẽ lái con đi một vòng và sẽ đem đến cho con một hộp màu mới. Đó thấy hôn, con gần hết màu đỏ rồi kìa”.

Cô ứa nước mắt, ráng hôn nó, nhưng nó đẩy cô ra bằng hai bàn tay xinh đẹp, nhỏ xíu.

Athena đứng dậy dẫn Cross ra khỏi phòng.

Cô đưa chìa khóa xe cho anh lái trở về Malibu. Suốt dọc đường đi, cô gục mặt vào hai bàn tay và khóc. Cross bàng hoàng không thốt được lời nào.

Khi ra khỏi xe, Athena có vẻ bình tĩnh trở lại. Cô kéo Cross vào nhà, nhìn mặt anh, nói: “Đó là đứa nhỏ em bảo Boz là em đã vui ngoài sa mạc. Bây giờ anh tin em chưa?”

Và lần đầu tiên Cross thật sự tin rằng cô yêu anh.

Athena đưa anh vô bếp rồi pha cà phê. Họ ngồi nơi góc bếp nhìn ra biển. Trong lúc uống cà phê, Athena bắt đầu kể. Cô nói chậm rãi, không chút xúc động trong giọng nói, trên nét mặt:

- “Khi em đi trốn Boz, em để con em ở với mấy người bà con xa, một cặp vợ chồng ở San Diego. Nó có vẻ rất bình thường. Lúc đó em đâu có biết nó bị bệnh tự kỷ, mà có lẽ lúc đó chưa bị thật. Em gửi nó ở đó vì em quyết định trở thành một diễn viên nổi tiếng. Em phải kiếm tiền cho hai mẹ con em. Em tin chắc là em có tài. Và trời làm chứng là ai ai cũng khen em đẹp. Em luôn nghĩ rằng khi đạt được thành công, em sẽ đón con em về.

Vì vậy em làm việc tại Los Angeles và đi thăm nó ở San Diego, lúc nào có thể. Rồi em bỏ thông lệ, em không còn đi thăm nó thường nữa, có lẽ một lần một tháng. Thế rồi, khi em đã sẵn sàng để đón nó về nhà, em đem nhiều quà cho ngày sinh nhật thứ ba của nó, nhưng Bethany hình như đã lẩn vào thế giới khác. Con bé trống rỗng. Em không đụng được đến nó. Em phát điên phát rồ lên. Em nghĩ có thể con bé bị bấu rầu não, em nhớ lại lần Boz thả con bé rơi xuống sàn, có thể não nó bị chấn thương, đến bây giờ mới bắt đầu phát bệnh. Những tháng sau đó, em đưa nó đến nhiều bác sĩ, trải qua đủ kiểu chẩn bệnh. Em đưa nó đến những chuyên gia và họ cũng kiểm tra tất cả. Rồi một người, em không nhớ rõ là bác sĩ ở Boston hay một nhà tâm bệnh học ở bệnh viện nhi đồng Texas cho em biết nó bị bệnh tự kỷ.

Em không hiểu nó là bệnh gì, nhưng em nghĩ là bệnh trẻ chậm phát triển.

Nhưng ông bác sĩ bảo: “Không, tự kỷ có nghĩa là nó sống trong thế giới của riêng nó. Không hề biết sự tồn tại của người khác, không hề quan tâm đến họ, không cảm thấy bất cứ điều gì, với bất cứ cái gì, bất cứ ai”. Cho đến khi em đưa nó đến đường này, để được gần em, thì mới khám phá ra nó có phản ứng với cái máy ôm, mà anh đã thấy. Điều đó hình như có ích, vì thế em để nó ở đó”.

Cross ngồi nghe, không nói tiếng nào. Athena tiếp tục: “Bệnh đó cũng có nghĩa rằng nó không bao giờ yêu em. Nhưng bác sĩ bảo em, những người mắc bệnh đó thường có tài. Và em nghĩ Bethany là một thiên tài. Không chỉ là vẽ. Còn những thứ khác nữa. Các bác sĩ cũng cho biết, sau nhiều năm chữa trị, nhiều bệnh nhân có thể huấn luyện quan tâm đến một số việc, rồi đến một số người, vài bệnh nhân thậm chí có thể sống một cuộc đời gần như bình thường. Hiện nay Bethany không chịu đựng được tiếng nhạc hay bất cứ tiếng động nào. Lúc đầu Bethany không cho em rờ tới nó, bây giờ nó đã học và cho em đụng vào nó, nó đã khá hơn trước.

Nó vẫn khước từ em, nhưng không làm dữ nữa. Nó tiến bộ phần nào. Em vẫn nghĩ đó là hình

phạt cho cái tội em lơ là, bỏ mặc nó, chỉ vì em ham muốn thành công. Nhưng những chuyên gia bảo đôi khi do di truyền, nó bị nhiễm, nhưng họ không biết thật sự do đâu mà nó phát sinh. Các bác sĩ cũng bảo việc Boz làm té con nhỏ không liên quan đến việc này, kể cả việc em bỏ bê con bé, nhưng em không tin vậy. Họ ráng làm em yên tâm là em và Boz không có trách nhiệm tới bệnh con nhỏ, rằng đó chỉ là một trong những bí ẩn của đời sống, có thể là số mệnh. Họ nhấn mạnh là không có gì ngăn được điều đó xảy ra, hay thay đổi được, nhưng có cái gì đó trong em chối bỏ sự tin tưởng đó.

Ngay từ lúc đầu, em suy nghĩ nhiều, em có những quyết định rất khó khăn. Em biết em phải kiếm thật nhiều tiền nếu muốn cứu được con em. Thế là em gởi con nhỏ vô dưỡng đường, thăm nó ít nhất một tháng một lần vào dịp nghỉ cuối tuần. Cuối cùng, em giàu có, nổi tiếng, nhưng tất cả những gì quan trọng trước đây, bây giờ không còn nghĩa gì nữa. Em chỉ còn muốn được gần Bethany. Cho dù chuyện này không xảy ra, thì sau phim Messalina, em cũng già từ màn bạc.”

Cross hỏi: “Tại sao? Rồi em sẽ làm gì?”

Athena cắt nghĩa: “Có một dưỡng đường đặt biệt tại Pháp. Em dự định tới đó sau cuốn phim này. Thế rồi Boz xuất hiện và em biết nó sẽ giết em, Bethany sẽ trợ một mình. Trên đời này, ngoài em ra, nó không còn ai.

Vả lại, đây là tội lỗi của em, em phải gánh chịu”. Athena ngừng lại mỉm cười, hỏi: “Dở hơn tiểu thuyết rẻ tiền, phải không?”

Cross nhìn ra biển, mặt biển xanh và rực rỡ trong ánh nắng. Anh nhớ lại khuôn mặt như mặt nạ trống rỗng vô hồn của con nhỏ, một khuôn mặt sẽ không bao giờ cởi mở ra với thế giới này.

Anh hỏi: “Cái thùng con nhỏ nằm là cái gì vậy?”

Athena cười: “Cái đó là niềm hy vọng của em đó. Nó là một cái thùng ôm. Nhiều trẻ bị bệnh tự kỷ được sử dụng cái thùng đó khi chúng bị sa sút. Nó giống như sự ôm ấp của con người, nhưng nó không liên quan hay quan hệ gì đến con người”. Athena thở dài, tiếp “Cross ạ, một ngày kia em sẽ thay vào chỗ cái thùng kia. Đó là mục đích đời em bây giờ. Đời em không có nghĩa gì, trừ nó. Phim trường cho biết hàng ngàn người ái mộ gửi thư cho em, nơi công cộng người ta chỉ muốn rờ vào em. Đàn ông lái nhái yêu em. Tất cả mọi người. Chỉ trừ Bethany, mà nó là người độc nhất mà em ước nó làm điều đó”.

Cross nói: “Nếu có gì có thể, anh sẽ giúp em”.

- Vậy thì hãy phân cho em tuần tới. Chúng mình hãy ở bên nhau cho đến khi phim Messalina hoàn tất.

- Anh sẽ gọi. Anh không thể minh chứng anh vô tội, nhưng anh yêu em hơn tất cả những gì anh có trên đời.

Athena hỏi: “Anh có thật sự vô tội không??

- Thật sự.

- Cross trả lời - Bây giờ nàng đã chứng minh được sự vô tội của nàng, nó không còn can đảm cho nàng biết sự thật nữa.

Cross nghĩ đến Bethany, tới khuôn mặt vô hồn tuyệt đẹp với những đường nét sắc sảo, cặp mắt trong như gương, một con người hiếm hoi hoàn toàn vô tội.

Phần Athena, cô xét đoán Cross. Trong số tất cả những người cô quen biết, anh là người duy nhất trông thấy con cô, kể từ khi nó được xét nghiệm và các bác sĩ cho biết nó bị bệnh tự kỷ.

Một trong những cú sốc nặng nề nhất đời cô là khi cô nhận ra tuy cô đẹp, có tài (cô còn tự giễu

mình tốt bụng, hiền lành, quảng đại nữa) nhưng từ những người bạn thân nhất của cô, những người đàn ông từng say đắm yêu cô, những người bà con họ hàng quý mến cô, đôi khi họ có vẻ hả hê với những rủi ro của cô.

Khi Boz đánh cô thâm tím cả một bên mắt, mọi người rửa nó là “thằng chó đểu”. Nhưng cô bắt gặp trong mắt họ một thoáng thỏa mãn. Nhưng khi nó làm cô bầm tím thêm con mắt nữa, cô lại bắt gặp ánh mắt kia. Cô vô cùng đau đớn. Và lần này cô đã hiểu hoàn toàn.

Tất nhiên họ đều yêu cô, cô không nghi ngờ điều đó. Nhưng dường như không ai cưỡng lại cái ham muốn đố kị cô. Chữ tài vốn chẳng liên với chữ tai một vắn.

Một trong những điều làm cô mến Claudia vì Claudia chưa bao giờ phản bội cô bằng những cái nhìn kiểu đó.

Đó cũng là lý do tại sao cô không cho ai biết về Bethany. Cô coi đó là một bí mật riêng trong đời sống thường ngày của cô. Cô căm ghét ý tưởng những người cô yêu quý sẽ lại có cái nhìn thỏa mãn là cô đã bị trừng phạt vì chính sắc đẹp của cô.

Vì vậy tuy biết sức mạnh của nhan sắc của mình, và đã sử dụng thế mạnh đó, nhưng cô vẫn coi thường nó. Cô ngóng trông cái ngày khuôn mặt hoàn hảo của cô hằn sâu những nếp nhăn, mỗi một nếp nhăn tượng trưng cho một đoạn đường đã vượt qua, một cuộc hành trình sinh tử mà cô đã thoát, cô ngóng cái ngày mà thân thể mình sồ sề, mềm đi và giúp cô đem lại sự sung sướng cho những người cô ấp ủ chăm sóc, mặt cô sẽ đầm ướt trước những khổ đau mà cô chứng kiến và tất cả nước mắt nín nhịn trong suốt cuộc đời... Miệng sẽ thêm nhiều nếp nhăn vì cô tự cười mình, cười đời. Cô sẽ được tự do biết bao khi không còn phải sợ hậu quả của cái đẹp thể xác này, thay vào đó là niềm hân hoan của một sự yên ổn vĩnh hằng.

Vì thế cô đã chăm chú quan sát Cross De Lena khi anh gặp Bethany, cô thấy anh có chút cảm ứng, nhưng sau đó không biểu hiện gì. Cô biết anh yêu cô say đắm và thấy anh không có kiểu nhìn hả hê, thỏa mãn khi anh biết chuyện bất hạnh về Bethany.

III. CHƯƠNG 12

Claudia quyết định rút lại lời hứa của mình với Eli Marrion về chuyện tình dục của lão. Cô sẽ làm cho hắn sợ què mắt mà phải cho quyển tiểu thuyết của Vail đúng số điểm mà anh ta yêu cầu. Chơi vậy là hơi vòng vo tam quốc, nhưng cô đã quyết tâm. Đòi Bobby Bantz cho điểm cao thì hơi khó nhưng với Eli Marrion thì chưa thể nói trước, tuy nhiên hắn đối xử với cô cũng dễ chịu. Ngoài ra trong làng phim, vấn đề lăng nhăng tình dục dù chỉ là thoáng qua cũng phải tỏ ra phong nhã.

Buổi họp này diễn ra là do Vail bắt tin đe dọa tự tử. Nếu chuyện trót lọt, bản quyền anh ta sẽ được chuyển lại cho vợ cũ và lũ con. Molly Flanders thế nào cũng ra giá đắt. Chẳng có ma nào thèm tin và lời đe dọa đó, kể cả Claudia cũng thế. Bobby Bantz và Eli Marrion, hai gã này biết muốn hái ra tiền thì phải làm gì nên lúc nào cũng sợ.

Khi Claudia, Ernest, và Molly đến hãng phim Lodd stone, chỉ có Bobby Bantz có mặt trong phòng giám đốc. Trông hắn không được thoải mái lắm dù hắn cố tình giấu đi bằng cách xun xoe chào đón mọi người, nhất là Vail. “Ồi, quốc bảo đấy nhé”, hắn kêu lên và thân ái, kính trọng ôm chặt lấy Vail.

Molly lập tức cảnh giác. Hỏi:

- Eli đâu? Lão là người duy nhất có thể quyết định chuyện này mà. Bantz đáp bằng cái giọng chắc nịch:

- Eli nằm viện rồi. Cedar Sinai ấy. Cũng không có gì nghiêm trọng lắm đâu. Khám định kỳ thôi. Nhưng chuyện này là phải mật. Hãng phim Lodd stone lên xe xuống chó là tùy thuộc vào sức khỏe lão cả.

Claudia nói khô khan:

- Lão ngoài tám chục rồi còn gì. Bệnh gì mà chẳng nguy hiểm.

Bantz đáp:

- Không đâu. Tụi tôi hàng ngày vẫn giải quyết công việc trong bệnh viện mà. Lão thậm chí còn ngon hơn hồi trước nữa. Thành ra có chuyện gì cứ bàn với tôi, rồi khi nào đi thăm lão, tôi sẽ nói lại cho.

Molly đáp cộc lốc:

- Không được.

Nhưng Ernest Vail lại bảo:

- Mình bàn chuyện với Bobby vậy.

Thế là họ trình bày cho Bobby Bantz. Gã tỏ vẻ khoái trá nhưng không cười ra mặt. Gã bảo:

- Tôi đã từng nghe qua mọi chuyện trong cái thành phố này rồi, nhưng chuyện này khá hay đấy. Tôi gặp luật sư rồi và họ bảo Vail mà có khuất bóng thì tụi tôi cũng chẳng can hệ. Chuyện này khó đấy.

Claudia đáp:

- Anh ra mà gặp công chúng ấy. Ernest mà làm chuyện đó và vỡ chuyện ra thì hãng Lodd stone sẽ thúi hoắc lên. Eli chẳng thích thế đâu. Lão còn biết thế nào là đạo đức hơn.

- Hơn tôi sao?

Bobby Bantz hỏi lịch sự nhưng hấn nổi xung lên rồi. Tại sao người ta không hiểu là hấn làm điều gì đều do sự chấp thuận của Marriion cả. Hấn quay qua hỏi Ernest:

- Anh định chơi theo kiểu nào? Súng, dao hay bay ra ngoài cửa sổ?

Vail nhăn nhăn cười:

- Chơi theo kiểu Hara-kiri ngay trên bàn của ông đó, Bobby.

Cả bọn phá lên cười.

Molly bảo:

- Chúng ta phải giải quyết bây giờ, sao không đến bệnh viện gặp Eli?

Vail bảo:

- Tôi không thể đến giường bệnh người ta mà đòi hỏi tiền bạc được đâu.

Cả bọn nhìn anh thông cảm. Đúng ra thì chuyện đó kỳ cục thật. Nhưng mà người ta nằm trên giường bệnh để bày mưu giết người, lừa đảo, lật đổ, phản bội hãng phim thì thiếu gì. Cái giường bệnh đâu phải là nơi tị nạn thật sự. Cả bọn đều biết Vail phản đối kiểu đó quả tình là lý thuyết quá.

Molly lạnh lùng:

- Ngậm cái miệng anh lại đi Ernest, nếu anh còn muốn là thân chủ của tôi. Eli từng nằm trên giường bệnh mà cướp không của hàng trăm người rồi. Bobby, hai bên thỏa thuận đảng hoàng một chút đi, hãng Lodd stone của mấy anh có cả một mỏ vàng khi dựa vào tiểu thuyết của người ta để dựng lên phim. Mấy anh có thể chi cho Ernest vài điểm kha khá để bảo hiểm được chứ.

Bantz đâm hoảng như gái ngồi phải cọc. Hấn bác bỏ bằng cách la toáng lên:

- Điểm kha khá hả? Không bao giờ!

Molly đáp:

- Được thôi. Vậy năm phần trăm tổng số lợi nhuận, không tính chi phí quảng cáo, không tính tỉ lệ phần trăm chia cho bọn minh tinh?

Bantz nói có vẻ khinh bỉ:

- Nhiều đó, quá nhiều rồi còn gì. Mà tụi tôi thừa biết Ernest cóc dám tự tử. Làm vậy thì ngu quá mà anh ta lại thừa thông minh.

Thực ra hấn muốn nói là Vail chỉ được cái già trái non hột mà thôi.

Molly bảo:

- Chơi ăn gian vậy cha? Tôi tính rồi. Anh dự định thêm ít nhất ba phim nữa. Tính tiền thuê phim trong nước lẫn ngoài nước, chưa kể lợi nhuận có được từ in sang băng video. Chả lẽ anh không cho được Ernest mấy điểm, hai mươi triệu xoàng xĩnh? Một minh tinh nửa mùa cũng lãnh được nhiều đó mà.

Bantz cân nhắc. Đoạn hấn quay qua Ernest xuống nước nhỏ. Hấn bảo:

- Ernest, nhà văn nhw anh đúng là quốc bảo, không ai kính trọng anh hơn tôi đâu. Còn Eli, anh viết cuốn nào là lão đọc hết cuốn đó. Lão chuộng anh lắm. Thành ra tụi tôi cũng muốn bàn với anh

Claudia cảm thấy bối rối khi thấy cái kiểu của Ernest cứ nuốt lấy nuốt để cái giọng lưỡi đường mật đó, mặc dầu được cái là anh chàng nghe đến cái chữ “quốc bảo” còn biết rùng mình.

Ernest đáp:

- Nói rõ ra đi.

Đến đây thì Claudia hãnh diện vì anh.

Bantz nói với Molly:

- Hợp đồng năm năm, mỗi tuần một trăm ngàn để viết kịch bản gốc và chuyển thể những kịch bản mà tụi tôi chỉ xem qua có một lần. Và cứ mỗi kịch bản chuyển thể thì anh ta có thêm năm trăm ngàn một tuần. Sau năm năm là anh ta có cả mười triệu rồi.

Molly bảo:

- Gấp đôi số tiền đó lên rồi muốn nói gì thì nói.

Đến nước này Vail có vẻ đã đánh mất cái tính kiên nhẫn thần thánh của mình. Anh chàng bảo:

- Chẳng ai coi tôi ra cái gì hết. Tôi biết làm toán đó nhe. Bobby, hợp đồng của anh chỉ đáng giá có hai triệu rưỡi, mà anh cũng sẽ chẳng mua một cái bản thảo nào của tôi, mà tôi cũng chẳng bao giờ viết. Anh cũng sẽ chẳng bao giờ chia kịch bản cho tôi để chuyển thể. Rồi nhờ anh làm thêm tới sáu bộ phim rồi sao? Thế là anh có một tỉ.

Vail bắt đầu phá lên cười với cái vẻ khoái trá thực sự.

- Hai triệu rưỡi có thể làm gì được.

Bobby hỏi:

- Anh cười cái đểch gì thế?

Vail trở nên phẫn khích quá mức:

- Một triệu thôi cũng chưa từng mơ thấy, bây giờ một triệu lại chẳng làm được gì.

Claudia hiểu ý Vail. Cô hỏi:

- Sao không là được gì?

Vail đáp:

- Bởi vì tôi còn sống. Gia đình tôi cần tiền, tin tưởng tôi thế mà tôi lại phản bội họ.

Cả bọn hần đã áy náy, kể cả Bantz cũng thế, ngoại trừ Vail có vẻ bị trục trặc, hài lòng quá cỡ.

Molly Flanders bảo:

- Chúng ta đi nói chuyện với Eli.

Vai hoàn toàn mất bình tĩnh và ào ra ngoài cửa la lớn:

- Tôi không thể thỏa thuận với mấy người. Tôi không thể xin xỏ một người trên giường bệnh được đâu.

Khi anh chàng đã bỏ đi. Bobby Bantz hỏi:

- Hai người vẫn muốn đeo lấy hần hay sao?

Molly đáp:

- Sao không? Tôi đã từng đại diện cho một thằng đâm mẹ giết con. Ernest còn hơn hần.

Bantz hỏi Claudia:

- Thế còn lý do của cô?

Cô đáp tếu:

- Nhà văn chúng em là phải kề vai sát cánh anh ạ.

Cả bọn phá lên cười.

Bobby bảo:

- Tôi cũng đoán là vậy. Tôi đã cố hết sức phải không?

Claudia bảo:

- Bobby, sao anh không cho hấn một hoặc hai điểm? Vậy là công bằng rồi.

Molly bảo:

- Vì qua ngàn ấy năm Bobby đã thuổng tiền của hàng ngàn nhà văn, minh tinh và đạo diễn rồi. Chuyện dễ hiểu mà.

Bantz đáp:

- Đúng thế. Và tội nó mà có da có thịt là thó của tội tôi. Kinh doanh là như vậy.

Molly giả vờ quan tâm:

- Eli không sao chứ? Không có gì nghiêm trọng chứ?

Bantz đáp:

- Lão khỏe. Cô khỏi phải bận tâm.

Molly chộp ngay cơ hội:

- Vậy là lão ta gặp tội tôi được rồi.

Claudia bảo:

- Dù gì đi nữa tôi cũng muốn gặp lão. Tôi thật sự quan tâm đến Eli. Lão đã giúp tôi ngay từ bước đầu tiên.

Bantz nhún vai từ chối. Molly bảo:

- Nếu mà Ernest tự sát thì anh tự chuốc lấy hậu quả. Mấy bộ phim của anh còn đáng giá hơn con số tôi đã nói ra. Tôi sẽ xoa dịu hấn cho anh.

Bantz đáp khinh bỉ:

- Cái thằng thối ấy, nó không dám chết đâu. Hấn chỉ được cái già trái non hột.

Claudia chọc:

- Từ “quốc bảo” trở thành “cái thằng thối”.

Molly bảo:

- Hấn đúng là hơi điên thật. Nhưng hấn có thể chết chỉ vì bất cẩn.

Bantz hỏi giọng lo âu:

- Hấn có chơi ma túy không?

Claudia đáp:

- Không. Nhưng con người Ernest lạ lùng lắm. Anh ta là cái thằng lập dị đến nỗi không biết mình lập dị nữa.

Bantz bần khoản một lúc. Họ nói cũng có lý. Và hấn không muốn gây thêm nhiều kẻ thù không cần thiết.

Hấn chẳng đại gì mua thù chuốc oán với Molly Flanders, mục này khiếp lắm, đâu phải tay vừa. Hấn bảo:

- Để tôi phân cho Eli. Nếu ông đồng ý, tôi sẽ đưa mọi người đến đó gặp-

Hắn tin chắc Eli Marrion sẽ từ chối, nhưng hắn ngạc nhiên khi nghe Marrion trả lời: “Bằng mọi giá kêu họ đến gặp tôi ngay”.

Tất cả đến bệnh viện bằng cái xe Limousine khổng lồ của Bantz. Một cái xe không cực kỳ xa hoa nhưng đầy đủ cả máy Fax, vi tính, điện thoại. Tay bảo vệ do an ninh Thái Bình Dương cung cấp ngồi kể bên tài xế. Theo sát phía sau là một xe bảo vệ và hai tên nữa.

Kính xe nhuộm màu nâu, thành phố hiện ra toàn một màu nâu vàng đơn điệu như mấy phim cao bồi cổ lỗ sĩ, khi họ tiến vào trong, những cao ốc trở nên cao hơn, dường như họ đang đi xuyên qua một vùng đá sâu thẳm. Claudia cảm thấy thú vị, vì chỉ trong khoảng mười phút ngắn ngủi cô đi từ một thị trấn êm đềm xanh tươi đến một trung tâm toàn kính và bê tông cốt sắt.

Trong Cedar Sinai, những hành lang bệnh viện mênh mông như những sảnh đường của phi trường, nhưng những vòm trần lại túm lại như cú bấm máy kì dị trong trường phái ấn tượng của điện ảnh Đức. Rồi họ được một

Cô điều dưỡng ra đón, một phụ nữ đẹp, trong bộ đồ giản dị nhưng cắt may rất tuyệt. Cô ta làm Claudia chợt nhớ đến những chủ nhân tại các khách sạn ở Vegas.

Cô hướng dẫn họ vô một thang máy đặc biệt, lên thẳng tầng thượng.

Trên khu vực này, những cửa bằng gỗ sồi đen trạm trổ, cao đụng trần nhà, với các quả nắm bằng đồng sáng bóng, những cửa này mở rộng ra như những cái cổng lớn, dẫn đến một phòng ngủ, một căn phòng rộng với đầy đủ bàn ăn, ghế, trường kỷ và ghế dựa, một góc văn phòng với máy fax và vi tính có cả một khoảng bếp nhỏ, ngoài phòng tắm của bệnh nhân, còn có phòng dành cho khách, trần thật cao và không hề có một bức tường ngăn cách giữa bếp và buồng khác... Làm cả căn phòng rộng trông giống như một cảnh trí trong phim trường.

Eli Marrion đang nằm trên một chiếc giường bệnh viện màu trắng, dựa lưng vào những cái gối lớn. Lão đang đọc một kịch bản bìa màu cam. Trên mặt cái bàn đặt cạnh lão là những tập hồ sơ với những ngân sách của những cuốn phim đang sản xuất. Phía bên kia giường, một em thư ký rất xinh đang ngồi ghi chép. Lão Marrion lúc nào cũng muốn có người đẹp quanh quẩn bên mình.

Bobby Bantz hôn lên má lão, bảo: “Eli, trông anh khỏe, khỏe thật đấy”. Molly và Claudia cũng hôn lão. Claudia đặt bó hoa lên giường lão. Tất cả những trò thân mật quá trớn này đều được bỏ qua vì ông lão Eli Marrion đang bệnh.

Claudia chăm chú nhìn từng chi tiết như đang rà lại một kịch bản.

Thật ra Eli Marrion trông chẳng “khỏe, thật khỏe” tí nào. Môi lão tái ngắt như tô mực, lão hóp từng ngum không khí khi nói. Hai cái kẹp màu xanh nổi từ lỗ mũi lão với một ống nhựa nổi tới chai nước sỏi bọt gắn trên tường, tất cả nổi với một bình đặt khuất ở một nơi nào đó.

Lão Marrion thấy sự chú ý của cô, lão giải thích: “Oxy đấy”.

Bobby Bantz vội bảo: “Chỉ tạm thời thôi, cho ông ấy dễ thở ấy mà”.

Molly Flanders phớt tỉnh, hỏi lão Marrion: “ông Eli này, tôi đã giải thích toàn bộ sự việc cho Bobby nhưng anh ấy cần sự đồng ý của ông”.

Lão Marrion hình như đang khoái giễu cợt, lão bảo: “Này Molly, lúc nào cô cũng là một luật sư khó chịu nhất trong thành phố này. Cô định hành hạ tôi trong cơn hấp hối đấy à?”

Claudia đau khổ nói: “ông Eli, Bobby nói với tụi này ông khỏe. Mà thật tình tụi tôi cũng muốn

thăm ông”.

Cô cảm thấy xấu hổ khi lão huơ tay hiên từ lên tiếng:

- Tôi biết hết những chuyện tranh cãi mà.

Lão ra dấu và nhỏ thư ký ra khỏi phòng. Còn cô y tá tư trực nhật, trông rất khó chịu, đang ngồi đọc sách bên bàn ăn. Marrion cũng ra hiệu cho cô đi ra. Cô nhìn lão lắc đầu rồi tỉnh bơ đọc tiếp.

Lão Marrion cười khùng khục. Lão bảo: “Priscilla đấy, y tá số một ở California, một chuyên viên hộ lý, bởi vậy cô khó chịu lắm. ông bác sĩ của tôi phải tuyển cô cho ca đặc biệt này, cô là xếp”.

Priscilla gật đầu chào tất cả, rồi lại cúi xuống đọc.

Molly nói: “Tôi chỉ mong sao anh ta đạt được tối đa hai mươi triệu. Như vậy tránh được mạo hiểm và bất công.”

Bantz giận dữ nói: “Không có gì là bất công hết. Hẳn ký hợp đồng đáng hoàng”.

Molly sửa lại: “Mẹ anh, Bobby”.

Marrion không thêm để ý tới hai người, lão hỏi Claudia: “Còn cô, cô nghĩ sao?”.

Claudia đang nghĩ đến nhiều điều. Rõ ràng Marrion bệnh tình nặng hơn mọi người tưởng. Thật quá tàn nhẫn khi gây áp lực với một người già, yếu tới mức ráng lắm mới thốt nên lời. Cô muốn tuyên bố rời khỏi nơi này ngay, nhưng rồi cô chợt nhớ lão Eli hẳn có mục đích gì, mới cho mọi người vô gặp. Cô nói:

- Ernest là một người thích làm chuyện bất ngờ. Anh ta đã quyết tâm chu cấp cho gia đình bằng mọi giá. Nhưng ông Eli, ông rất yêu quý mấy nhà văn, anh ấy cũng là một nhà văn. Hãy cứ nghĩ việc này như một sự đóng góp cho nghệ thuật. Trời đất, sao ông tặng cho Bảo tàng thủ đô hai mươi triệu được mà không làm điều này được cho Ernest.

Bantz mĩa mai: “Rồi cứ để cho tụi bầu bì leo lên mông tụi này mà cưỡi”.

Lão Eli Marrion hít một hơi thật sâu, mấy cái kẹp xanh như thụt sâu vô mặt lão hơn. Lão nói: “Này Molly, Claudia, chúng ta nên giữ chuyện này kín đáo một chút nhé. Tôi sẽ cho Vail tổng cộng hai mươi triệu. Trao nó trước một triệu. Hai cô hài lòng chưa?”

Molly thoáng qua tính toán. Cô chỉ mong được vậy là quá tốt. Không ngờ lão hào phóng đến thế. Nếu ả kỳ kèo trả giá, lão dám dẹp bỏ ý nghĩ đó lắm. ả nghiêng mình hôn lên má lão, nói: “Tuyệt quá, Eli. Cám ơn ông nhiều. Ngày mai tôi sẽ gọi văn phòng ông bản ghi nhớ. Chúc ông mau khỏe”.

Claudia không ngăn được xúc động, cô nắm chặt tay lão. Cô nhận ra những nốt nâu lốm đốm trên da lão, bàn tay lão lạnh ngắt với cái chết cận kề. Cô nói: “ông đã cứu mạng Ernest”.

Ngay lúc đó con gái của Marion bước vô phòng cùng hai đứa con nhỏ. Cô y tá Priscilla đứng bật dậy như mèo đánh hơi chuột, đi về phía mấy mẹ con, đứng chặn giữa họ và giường người bệnh. Cô con gái lão đã hai lần li dị và luôn xung khắc với bố, nhưng cô ta cũng có một công ty sản xuất ngay trong đất của hãng Lodd stone, vì lão Eli rất thương mấy đứa cháu ngoại.

Claudia và Molly ra về. Họ lái xe tới văn phòng của Molly và phân cho Ernest để báo cho anh biết. Anh nài hai người đi ăn mừng cùng anh.

Cô con gái của Marrion và hai đứa con chỉ ở lại với lão Marrion chút xíu đủ để lão hứa sẽ mua một kịch bản đáng đồng tiền bát gạo cho cô nàng làm phim tới.

Khi còn lại Marion và Bobby Bantz, Bantz bảo: “Hôm nay ông cư xử mềm mỏng quá”.

Marrion cảm thấy thân thể rã rời, không khí như hút vào thân lão. Còn một mình Bobby, lão có thể nghỉ ngơi, với Bobby, lão không cần đóng kịch. Họ đã từng sát cánh bên nhau, cùng thi hành quyền lực, cùng thắng trận, cùng du lịch và âm mưu khắp thế giới. Họ có thể đọc được tư tưởng của nhau. Marrion hỏi: “Cuốn sách tôi mua cho con gái nhằm làm phim được không?”

Bantz bảo: “Kinh phí thấp, cô ấy làm những phim tầm tạm, coi được”.

Marrion mệt mỏi nói: “Tại sao chúng ta cứ phải trả giá cho những ý đồ hay ho như thế của người khác nhỉ? Thôi thì cứ cho nó một thằng nhà văn kha khá, đừng giao cho nó những ngôi sao. Như vậy nó đủ hài lòng rồi, mà đỡ tốn tiền”.

Bantz hỏi: “ông định cho thằng Vail hưởng trên tổng số tiền làm phim từ sách nó thật à? Luật sư của ta cho hay, nếu nó chết thật, ta vẫn thắng kiện”.

Marrion cười: “Nếu tôi khỏe. Còn nếu không, việc đó hoàn toàn tùy thuộc vào anh. Anh điều khiển màn này đó”.

“Không, Marrion, ông sẽ khỏe lại thôi. Chắc chắn vậy mà”.

Hắn nói rất thật lòng, hắn không có ước vọng kế vị Eli Marrion, thật tình hắn rất sợ cái ngày chắc chắn sẽ đến đó. Hắn có thể làm bất cứ điều gì khi còn Marrion đồng ý.

Marrion lại nói: “Mọi việc sẽ tùy thuộc vào anh, Bantz ạ. Sự thật là tôi không làm theo lời bác sĩ đâu. Các ông ấy bảo tôi thay tim, tôi đã quyết định là không. Tôi còn có thể sống được sáu tháng, có thể một năm có thể không tới vì con tim khốn kiếp này của tôi. Vả lại, tôi già quá rồi, không đủ sức chịu nổi ca thay tim đâu”.

Bantz choáng váng: “Họ không làm một quả tim phụ để ông chịu đựng trong thời gian mỗ hay sao?” Thấy Marrion lắc đầu. Bantz tiếp: “Đừng vô lý vậy, chắc chắn là ông có thể thay tim được. Chính ông xây nửa cái bệnh viện này, chúng nó phải lo cho ông một quả tim chứ. Ông còn sống ít ra là mười năm nữa”. Hắn ngưng lại một lát rồi nói tiếp: “ông mệt mỏi quá, Eli, ngày mai mình chuyện trò tiếp nhé”. Nhưng Marrion đã lơ mơ ngủ. Bantz đi gặp các bác sĩ, nói với họ bằng mọi cách phải kiếm cho ra một quả tim mới thay cho Marrion.

Ernest Vail, Molly Flanders và Claudia ăn mừng tại quán la Dolce Vita trên đường Santa Monica. Claudia rất thích tiệm ăn này. Cô có những kỷ niệm riêng với nó từ khi cô còn là một đứa con gái nhỏ, cô được bố đưa đến đây và đối xử như một nàng công chúa. Cô nhớ những chai vang trắng chùng chắt cả đóng trong hốc tường, trên quầy, la liệt trên tất cả những chỗ trống của quán. Khách hàng chỉ với tay lượm một chai như hái chùm nho.

Ernest Vail đang rất hưng phấn, và Claudia tự hỏi, ai mà tin được thằng cha này có ý tự tử chứ. Anh ta đang hí hửng vì anh ta hù vậy mà được việc. Rượu chát đỏ tuyệt ngon làm cả bọn trở nên khoái hoạt và bốc phét tung bừa. Đứa nào cũng thấy tự hài lòng. Món ăn Ý đầy dinh dưỡng tăng thêm năng lượng cho cả bọn.

Vail bảo: “Nào, như vậy ta thử nghĩ xem đã đủ chưa hay cần đòi hỏi thêm đây?”.

Molly than phiền: “Thôi, đừng tham lam quá đi. Mọi việc ổn thỏa rồi”.

Vail hôn tay ả như một ngôi sao điện ảnh: “Molly, cô em là một thiên tài. Một thiên tài tàn nhẫn, thật đấy. Hai cô hăm dọa một lão già ốm yếu trên giường bệnh như thế nào vậy?”.

Molly chấm bánh mì sốt cà, nói: “Ernest, anh sẽ chẳng bao giờ hiểu thành phố này đâu. Không có lòng thương xót. Kể cả khi anh xỉn, si tình hay cháy túi, chẳng đứa chó nào thương anh đâu. Vậy thì hà cớ gì phải phá lệ cho một con bệnh chứ?”

Claudia hỏi: “Có lần Skippy Deere bảo tôi là khi mình mua thì dẫn kẻ bán đi ăn cơm Tàu, còn khi bán cái gì cho ai, thì dẫn họ đến tiệm ăn Ý. Vậy là sao?”

Molly bảo: “Nó là một thằng sản xuất, chắc cucậu thưởng câu đó trong cuốn sách nào đó. Không đầu không đuôi chẳng có nghĩa mẹ gì”.

Vail ăn uống với sự khoái trá của một tên tội phạm được ân xá. Anh ta kêu riêng cho mình ba thứ pasta khác nhau, chia cho mỗi cô một chút ăn thử. Anh nói: “Món ăn Ý ngon nhất thế giới ở ngoài La Mã đấy. Còn cái câu của thằng cha Skippy ấy à, nó lộ rõ phần nào tính cách giới điện ảnh đó.

Cơm Tàu thì rẻ, cộng tiền bao bữa ăn với tiền mua, kinh phí sẽ thấp. Còn khi gạ ai để bán, đồ ăn Ý làm ta buồn ngủ híp mẹ nó mắt, lú lẫn rồi, giá cả thế nào mà chẳng ô kê. Tôi khoái cả đồ ăn Tàu lẫn Ý. Nhưng biết được cái mảnh của Skippy cũng thú, chứng tỏ nó không làm gì mà chẳng có ý đồ, phải không?”

Vail luôn luôn gọi ba phần tráng miệng, anh ta không ăn hết ráo, nhưng chỉ muốn nếm nhiều món khác nhau trong một bữa ăn. Với anh chuyện đó chẳng có gì khác thường, kể cả lỗi ăn mặc của anh, cứ như quần áo chỉ để mà che mưa, nắng, kể cả việc cầu thả khi cạo râu cạo mặt, kể cả việc hăm tụt, cũng chẳng có vẻ gì là không hợp lý và lạ lẫm cả. Cả cái tính hoàn toàn thẳng thắn rất trẻ con, làm mọi người đến khổ. Claudia chẳng lạ gì những trò quái đản. Hollywood là nơi bao bọc những trò quái gì, khác thường. Cô bảo:

- Này Ernest, anh đủ khác thường để đúng là dân Hollyvwood đấy.

Vail trả lời: “Tôi đâu phải là một thằng khác thường. Tôi đâu có giả tạo như tụi nó”.

- Anh không cho rằng cái trò định tụt của anh trong vụ kiện cáo về tiền bạc là khác thường à?

Vail nói: “Đó là câu trả lời hoàn hảo cho nền văn hóa của chúng ta đó. Tôi mệt mỏi làm người quá rồi”.

Claudia nóng nảy: “Tại sao anh có thể nghĩ như vậy được chứ? Anh viết mười mấy cuốn sách, anh đã chiếm giải Pulitzer. Anh nổi danh khắp thế giới”.

Vail vét sạch mấy cái bánh pasta rồi anh nhìn món khai vị, ba lát thịt bê vắt chanh. Anh cầm dao và nĩa lên, nói: “Tất cả những cái đó chẳng đáng cút gì. Năm mươi năm sống trên đời, tôi mới học được bài học là không có tiền thì mình chỉ là cục cút”.

Molly bảo: “Anh không khác thường mà là khùng. Đừng ca cẩm chỉ vì anh không giàu. Anh đâu có nghèo. Nếu anh nghèo, chúng ta đâu ngồi đây được. Anh không gánh nổi nghệ thuật của anh thì có”.

Vail bỏ dao nĩa xuống. Anh vỗ tay Molly, nói: “Cô đúng. Tất cả những gì cô nói đều đúng, tôi hưởng thụ cuộc đời từng giây từng phút. Đó là vòng cung của cuộc đời nó kéo tôi xuống”. Anh uống ly rượu rồi nói thẳng: “Tôi sẽ không bao giờ viết lại nữa. Viết tiểu thuyết là mệt mỏi, như làm thợ rèn vậy. Bây giờ là điện ảnh và truyền hình.”

Claudia kêu lên: “Khùng quá đi. Thiên hạ vẫn đọc hà rầm đó thôi”.

Molly bảo: “Bất cứ lý do nào anh nêu ra để không viết là chỉ vì anh làm biếng. Đó là lý do thật sự anh muốn tụt”. Mọi người đều bật cười. Vail lấy thịt bê và món tráng miệng tiếp cho hai cô. Giây phút độc nhất anh ta tỏ ra ân tình là khi ngồi vào bàn ăn, dường như anh cảm thấy thú vị được lo cho người khác. Anh nói:

- Tất cả đều đúng. Nhưng một nhà văn muốn có một đời sống khấm khá thì chỉ có cách viết ba cái truyện dễ hiểu, đơn giản, lá cải. Nhưng kể cả ba cái truyện đó cũng mệt mỏi. Một cuốn tiểu thuyết không thể nào đơn giản, dễ hiểu hơn một cuốn phim được.

Claudia nổi giận: “Tại sao anh cứ hạ điện ảnh vậy? Tôi thấy anh khóc khi xem phim mà. Điện ảnh là một nghệ thuật”.

Vail đang vui, dù sao anh đã thắng trong cuộc đấu với hãng phim. Anh bảo Claudia: “Tôi đồng ý với cô. Điện ảnh là nghệ thuật. Tôi ca cẩm chỉ do lòng đố kỵ thôi. Điện ảnh làm tiểu thuyết đâm ra lạc hậu. Cái gì là quan điểm để viết một đoạn văn trữ tình về sự thiêng liêng, để vẽ nên một thế giới hồi hồi hồng hào, một cảnh đẹp buổi hoàng hôn, một dãy núi mênh mông tuyết phủ, những con sóng dữ dội của đại dương”, anh vừa ngâm nga vừa vung vẩy hai tay diễn tả. “Làm sao cô có thể viết về nỗi đam mê và sắc đẹp của phụ nữ? Có ích gì khi người ta có thể nhìn tất cả những cái đó trên màn ảnh với màu sắc Technicolor? ô, những kỳ nữ môi đầy thắm đỏ, với đôi mắt xa xôi dị kỳ, mà người ta còn có thể chiêm ngưỡng cả núi đồi đầy đặn sẵn đúc một tòa thiên nhiên của các nường, trông ngon lành như miếng thịt nhận từ VWellington. Còn “đã” hơn ngoài đời thật, cần gì tới văn chương. Rồi làm sao viết được những hành động hào sảng của những anh hùng, giết kẻ thù như ngóe, coi may rủi, cảm dỗ nhẹ tựa lông hồng, và khi những bộ mặt bị tra tấn, quần quai đầm đìa máu lù lù hiển hiện trên màn ảnh. Diễn viên và cái máy quay phim làm tất cả công việc này, không cần phải cầu viện tới bộ não. Chẳng Stallone láu cá như Achilles trong Iliad. Chỉ có một điều hiện nay điện ảnh không thể làm được là đào sâu tính cách nhân vật, nó không thể lặp lại quá trình tư tưởng, sự phức tạp của cuộc đời.” Anh ngừng một lát rồi trầm ngâm nói: “Nhưng các cô biết điều tệ nhất là gì không? Tôi là người theo chủ nghĩa toàn năng, tôi muốn thành một nghệ sĩ, một nghệ sĩ phải là một cái gì đó thật đặc biệt. Cái điều tôi ghét điện ảnh là nó là một nghệ thuật phổ thông. Ai cũng có thể làm movie cuốn phim. Cô nói đúng, Claudia, tôi đã xem những cuốn phim làm tôi khóc và tôi biết sự thực rằng tụi làm phim đó là một lũ đàn, vô cảm, vô học, không một li đạo đức. Chẳng viết kịch bản là một thằng vô văn hóa, đạo diễn là một tên tâm thần hoang tưởng, nhà sản xuất là một đứa đồ tể của nền luân lý, còn lũ diễn viên thì dăm vô tường hay mặt kiếng để diễn tả cho khán giả thấy nỗi bức dọc, rối trí. Thế là điện ảnh thành công. Tại sao vậy? Vì một cuốn phim phải sử dụng từ nghệ thuật điêu khắc, hội họa, âm nhạc, thân thể con người và kỹ thuật tạo ra nó, trong khi một cuốn tiểu thuyết là những hàng chữ, giấy trắng mực đen. Thật ra điện ảnh cũng chẳng là cái gì tệ quá đâu. Nó là sự tiến bộ đấy. Một nghệ thuật mới đấy. Một nghệ thuật phổ thông, một nghệ thuật không phải ráng sức. Chỉ cần mua một cái máy quay phim và rủ rê vài đứa bạn, là xong”.

Vail cười rạng rỡ: “Vậy không tuyệt vời à, một nghệ thuật không đòi hỏi tài năng. Hãy chọn ra điều phổ thông nào, phương cách nào để tạo thành cuốn phim của riêng mình. Cái đó sẽ thay thế cho tình dục. Rồi cô đi xem phim của tôi, tôi đến xem phim của cô. Đó là thứ nghệ thuật sẽ đổi thay thế giới cho tốt đẹp hơn. Claudia, hãy vui sướng vì cô sẽ ở trong cái nghệ thuật được hình thành từ những cái đó trong tương lai.”

Molly bảo: “Claudia đã tranh đấu cho anh, bảo vệ anh. Và tôi kiên trì với anh còn hơn lũ thân chủ giết người của tôi. Vậy mà anh mời tụi tôi ăn để hạ nhục tụi tôi đấy à? Anh thật là thằng tồi”.

Vail ngẩn ra: “Tôi đâu làm nhục ai đâu. Tôi chỉ phân tích mà. Tôi rất biết ơn và yêu quý cả hai cô” Rồi anh ta lúng búng: “Tôi đâu có nói tôi hay hơn hai cô đâu”.

Claudia phá lên cười: “Anh khảm thật đó, Ernest”.

Vail nói thật dễ thương: “Chỉ trong đời thật thôi, chúng ta nói chuyện công việc một chút, được không Molly? Nếu tôi chết, gia đình tôi sẽ tiêu hết bản quyền, hãng Lodd Stone phải chi ra năm điểm chứ?”

Molly đáp: “Ít nhất cũng là năm. Bây giờ anh lại định tự tử để kiếm thêm à? Tôi thật hết ý kiến”.

Claudia bối rối nhìn anh. Cô không còn tin là thằng cha này sáng suốt nữa: “Ernest, anh cảm thấy chưa sung sướng à? Tụi tôi đã dành cho anh phần tuyệt nhất rồi. Tôi sợ anh thật đấy”.

Vail thích thú nói: “Claudia, cô chẳng có một tí khái niệm gì về cuộc đời hết. Những cái sẽ giúp

cô toàn vẹn khi viết một kịch bản có khác mẹ gì nếu tôi sung sướng hạnh phúc chứ. Thằng nào sung sướng nhất đời mà chẳng có lúc khốn nạn, te tua, gặp những thảm kịch kinh khủng. Ngó tôi nè. Tôi mới thắng một cú lớn. Tôi không phải tự sát. Tôi đang thưởng thức một bữa xăn ngon, cùng hai cô bạn xinh đẹp, thông minh, hai phụ nữ đầy lòng nhân ái. Và tôi cũng thích vì vợ con tôi đã được bảo đảm về kinh tế.”

Molly hỏi: “Vậy thì anh còn rên rầm phàn nàn mẹ gì? Sao anh cứ làm cho mất vui vậy?”

Vail bảo: “Vì tôi không viết được, điều đó cũng có là một thảm kịch, cũng có quan trọng nữa, nhưng khốn nỗi, nếu không viết thì tôi chẳng làm được gì khác”. Vừa nói anh vừa ăn hết ba phần tráng miệng, khoái trá như đó là một chứng cứ hiển nhiên làm hai người đàn bà đều cười. Vail toét miệng cười lại: “Lão già Eli bị tui ta bịp há”.

Claudia bảo: “anh coi việc bế tắc trong sách tác của nhà văn quan trọng quá”.

Vail nói: “Những tay viết truyện phim không bị bế tắc vì họ đâu có viết. Tôi không thể viết được vì tôi không có gì để nói cả. Thôi, chuyện trò cái gì thú vị một chút đi. Molly này, tôi vẫn không hiểu tại sao tôi được hưởng mười phần trăm tính trên lợi nhuận của cuốn phim mà tổng số lãi lên cả trăm triệu, tôi lại chỉ được mười lăm triệu, ngoài ra không còn được thêm một cái nào nữa. Trước khi chết tôi phải tìm ra cái bí mật này”.

Câu hỏi làm Molly tỉnh táo ra, ả rất thích giảng dạy về luật pháp. Lấy ra cuốn sổ trong bóp, chỉ vào những con số, ả nói: “Điều này hoàn toàn đúng luật. Nó nằm ngay trong bản hợp đồng, cái bản hợp đồng mà đáng lẽ anh không nên ký ngay từ đầu. Đây nè, cứ lấy thí dụ là tổng số một trăm triệu. Rạp, quảng cáo ngốn một nửa, vậy là hãng phim còn lại năm mươi gọi là tiền cho mượn phim, ô kê, phim trường cắt bég mười lăm triệu trên giá thành cuốn phim, còn lại ba mươi lăm triệu. Nhưng trên tinh thần bản hợp đồng anh đã ký cũng như hầu hết những bản hợp đồng của phim trường, sẽ hưởng ba mươi phần trăm tiền phân phối mượn phim. Vậy còn lại mười lăm triệu nữa chui vào túi tui nhỏ. Và anh còn lại hai mươi triệu. Rồi chúng nó khấu trừ tiền tráng rửa, tiền quảng cáo, để ợt phù phép thêm năm triệu. Anh còn lại mười lăm. Đến cái khoản này nữa mới hết xảy. Theo hợp đồng, phim trường cắt lại hai mươi lăm phần trăm tiền điện thoại, tiền điện sử dụng trong phòng âm thanh v.v...

Bây giờ anh còn lại mười một. Anh cầm mười một triệu hả. Nhưng những ngôi sao hàng đầu được ít nhất năm phần trăm trên tiền cho mượn phim, đạo diễn, sản xuất năm triệu nữa. Anh còn sáu triệu. Nhưng đừng vội mừng, tui nó sẽ đổ lên đầu anh phí phân phối, năm chục ngàn tiền chuyển phim qua thị trường Anh, năm mươi nữa qua Pháp hay Đức. Cuối cùng là thêm tiền lãi tính trên mười lăm triệu vay mượn để làm phim. Đến đây là hỏa mù rồi. Và sáu triệu, cuối cùng cũng đã tan như mây khói. Anh thấy tai hại vì anh không mượn tôi làm luật sư cho anh khi ký hợp đồng chưa. Tôi thảo một hợp đồng cho anh ngồi trên mỏ vàng luôn. Quyền lợi của nhà văn mình bạch rõ ràng. Bây giờ anh hiểu chưa?

Vail cười ha hả: “Lờ mờ thôi. Vậy còn TV, video thì sao?”

- Anh có thể có chút đỉnh tiền TV, còn video, chỉ trời mới biết tui nó kiếm được bao nhiêu.
- Như vậy cái hợp đồng tôi mới ký với Marrion ngon lành rồi chứ? Tui nó còn quay tôi được nữa hay không?
- Bản hợp đồng tôi thảo kỹ lắm. Không có gì sơ hở đâu.

Vail rầu rĩ như đưa đám: “Vậy là tôi đâu còn gì để than trách nữa, chẳng có cơ nào để bào chữa cho cái việc bỏ viết”.

Claudia bảo: “anh kỳ cục thật đấy”.

Vail cãi: “Không, không tôi chỉ cà chớn thôi. Tội kỳ cục, khác thường là tội bày những chuyện rồ dại làm rối người khác. Tội đó mới đáng xấu hổ. Đó là lý do tại sao giới điện ảnh là tội khác thường”.

Ai có thể mơ được rằng cái chết là một niềm vui, rằng sẽ được hưởng niềm an nhiên tự tại, rũ sạch phiền lụy hãi hùng? Rằng cái điều tuyệt diệu nhất là cho tan luôn đi một truyền kỳ phàm tục nhất?

Với những giờ phút dài dằng dặc trong đêm, lão Eli Marrion hút từng ngum oxy từ cái ống nhựa gắn trên tường, ngấm lại cuộc đời của lão. Cô ý ta tư trực suốt đêm ngày, ngồi đọc sách bên một ngọn đèn mờ phía cuối phòng. Lão thấy mắt chị ta đảo lên đảo xuống, như sau mỗi dòng chữ chị ta lại liếc lên kiểm tra lão.

Lão Marrion nghĩ cái cảnh này thật khác xa với cảnh trong phim. Trong phim, sẽ rất căng thẳng, bởi vì lão đang mấp mé giữa cái sống và cái chết. Cô y tá phải cúi mình xuống lão, bác sĩ tấp nập ra vào. Chắc chắn có vô khối tiếng động, căng thẳng tột độ. Nhưng nơi đây, trong căn phòng hoàn toàn tĩnh mịch này, ả y tá đọc sách, còn lão, Marrion, nhẹ nhàng hít thở qua cái ống nhựa.

Lão biết trên lầu thượng này là những căn phòng rộng mênh mông chỉ dành cho những con người tối quan trọng. Những chính khách đầy quyền uy, những tỉ phú bất động sản, những minh tinh mà huyền thoại đang nhạt dần trong thế giới giải trí. Tất cả các ông vua của tất cả ngành nghề, thì lúc này đây, trong đêm trường của cái bệnh viện này, cũng như lão, tất cả đều là thuộc hạ của tử thần. Tất cả đều nằm đó, vô dụng, cô đơn với những săn sóc, ủi an vì vụ lợi, quyền lực tiêu tan. Ống nhựa lằng nhằng khắp người, kẹp móc hai cánh mũi, chờ đợi con dao của nhà giải phẫu luồn lách từng mảnh con tim tàn tạ của họ, hoặc như trường hợp lão, chờ đợi một trái tim hoàn chỉnh, thích hợp để ghép vào. Lão tự hỏi không biết những kẻ kia có từ chối điều này như lão không?

Nhưng tịa sao lại từ chối nhỉ? Tại sao lão lại bảo các bác sĩ là không đồng ý thay tim, lão chỉ mong sống một thời gian ngắn ngắn mà con tim mệmoir của lão cho phép. Lão đã nghĩ, lạy Chúa, lão vẫn còn đủ sáng suốt ra những quyết định không để tình cảm lẫn vào.

Mọi chuyện đối với lão thật minh bạch, y như khi lão tính toán làm một cuốn phim: Giá cả, tiền lời thu về, giá trị phụ của bản quyền, những cái bẫy sẵn sàng dành cho tội ngôi sao, đạo diễn và tội quá đât về già.

Thứ nhất: Lão đã tám mươi và không phải là tám mươi mạnh khỏe gì. Việc thay tim sẽ làm lão kiệt sức một năm, đó là trường hợp khả quan nhất. Như vậy, chắc chắn lão không thể trở lại phim trường Lodd stone. Chắc hơn nữa là tan. Như vậy, uy quyền của lão trong cái thế giới của lão sẽ tiêu.

Thứ hai: Đời sống không quyền lực là không chịu được, là bỏ đi. Suy cho cùng thì một lão già như lão sẽ làm được gì với trái tim mới tươi roi rói kia? Lão không thể chơi thể thao, chạy theo ve vãn phụ nữ, thưởng thức món ngon rượu quý. Không, tài sản duy nhất của người già là uy quyền, mà như vậy thì có gì đáng trách chứ? Quyền uy cũng có thể làm được những việc tốt. Lão đã chẳng rủ lòng thương thành văn sĩ Ernest Vail đó sao? Ngược lại tất cả nguyên tắc căn bản, ngược lại tất cả thành kiến suốt đời lão? Lão đã chẳng nói với các bác sĩ là lão không muốn cướp một trái tim của một đứa trẻ hay một chàng trai để được dịp sống một đời sống mới. Như vậy chẳng phải uy quyền đã làm được một việc thiện sao?

Nhưng lão đã sống quá lâu, suốt đời giao du với thói đạo đức giả, nên lão nhận ra cái thói đó trong chính lão. Lão từ chối thay tim là vì bất khả kháng, việc đó chẳng giúp gì cho lão. Lão ban

ân cho Ernest Vail vì muốn lấy lòng Claudia, và sự kính nể của Molly Flanders, một chuyện thuần tình cảm. Liệu có khủng khiếp quá không, khi lão muốn lưu lại hình ảnh của lòng nhân ái?

Lão hài lòng với cuộc đời mình đã trải qua. Lão đã phải đấu tranh để đi lên từ một kẻ nghèo rớt mùng tơi thành một người giàu sụ. Lão đã chiến thắng đồng nghiệp lão. Lão đã hưởng thụ tất cả thú vui của con người, yêu biết bao nhiêu đàn bà đẹp, sống trong những ngôi nhà xa hoa, mặc lụa là gấm vóc. Và lão đã giúp đỡ trong việc sáng tạo nghệ thuật. Lão đã đạt được một quyền lực lớn rộng và một tài sản khổng lồ. Lão cũng đã cố gắng làm những điều tốt với đồng nghiệp bạn bè. Lão đóng góp nhiều chục triệu xây dựng bệnh viện này. Nhưng trên hết cả, lão thích thú nhất là những cuộc đấu tranh chống nhau với đồng nghiệp. Mà chuyện đó thì có gì là tệ hại ghê gớm đâu? Còn cách nào khác gom thu quyền lực để có thể tri ân ban phước? Ngay lúc này, lão đã tiến hành động cuối cùng là thương xót Ernest Vail. Người ta không thể nào đem cho đồng nghiệp chiến lợi phẩm, trừ khi bị hăm dọa. Nhưng rồi đây Bobby sẽ lo vụ này. Bobby lo tất cả, sẽ dựng nên câu chuyện cần thiết công khai, tô vẽ cho hành động từ chối thay tim của lão vì lão muốn dành trái tim đó cho một người trẻ trung hơn. Bobby sẽ khai ra tổng số tiền mà mọi người thật sự được hưởng. Bobby sẽ dẹp cái công ty sản xuất của con gái lão, cái công ty chỉ làm tổn hại cho Lodd stone. Bobby sẽ lãnh cái búa thay cho lão.

Lão nghe tiếng chuông nhỏ xíu từ xa vọng lại rồi tiếng rít như răn kêu của máy fax đang chuyển những biên lai tiền bán vé ở New York. Tiếng động đều đều làm nghẹt con tim tàn tạ của lão.

Giờ phút này, sự thật hiển nhiên là lão đã ở tột đỉnh trong cuộc đời nhưng cuối cùng thân xác lão đã không phản bội lão, mà chính trí óc lão đã phản bội lão. Lão đã chứng kiến quá nhiều sự phản bội.

Và cũng giờ phút này đây, sự thật là lão thất vọng với con người quá nhiều sự yếu mềm thảm hại, quá nhiều tham lam khao khát tiền tài danh vọng, những giả dối giữa tình chồng vợ, cha con. Tạ ơn Chúa vì những phim lão đã tạo ra đã đem hi vọng cho con người, tạ ơn Chúa vì những đứa cháu ngoại của lão và tạ ơn Chúa đã không để lão phải nhìn thấy chúng lớn lên trong thân phận con người.

Tiếng máy fax vẫn đều đều, và lão Marrion cảm thấy nhịp đập hỗn loạn của quả tim hư hỏng của lão. Ánh sáng ban mai rọi sáng căn phòng. Lão nhìn cô y tá tắt đèn, gấp lại cuốn sách. Cô đơn biết bao nhiêu khi phải lìa trần với con người xa lạ này, trong căn phòng này, khi lão hằng được bao nhiêu người quyền cao chức trọng thương yêu. Ấy tá vạch mí mắt lão lên nhìn chăm chú, đặt ống nghe trên ngực lão. Các hàng cửa to lớn của lầu thượng mở lớn như những cánh cổng khổng lồ của những ngôi đền cổ và lão nghe thấy cả tiếng lách cách của chén đĩa trên cái khay điểm tâm...

Rồi đèn bật lên sáng trưng căn phòng. Lão cảm thấy những cú điện giật, những cái đấm, những đường rạch và những bàn tay trần trụi xoa nắn con tim lão.

Cả Hollywood sẽ tang chế tiếc thương, nhưng không ai bằng người nữ y tá trực đêm nay. Chị ta lãnh trực thêm cả để đủ lo cho hai đứa con còn nhỏ, và khổ tâm vì lão Marrion chết ngay đúng ca chị trực. Chị vẫn hãnh diện là một y tá giỏi nhất California. Chị rất ghét sự chết chóc. Nhưng cuốn sách chị đang đọc kia làm chị xúc động, chị đang tính toán cách nào để nói với Marrion dựng thành phim. Chị sẽ không bao giờ làm nghề y tá nữa, chị sẽ trở thành nhà văn viết kịch bản. Bây giờ chị vẫn còn nuôi hy vọng. Vì chị biết rằng khu lầu thượng của bệnh viện này tiếp nhận những nhân vật lớn nhất Hollywood và chị sẽ mãi đứng gác cho họ chống tử thần.

Nhưng tất cả những điều này đã đến với tâm trí Marrion trước khi chết, một tâm trí thấm đẫm

hàng ngàn bộ phim mà lão đã xem.

Sự thật cô y tá chỉ tới giường lão gần mười lăm phút sau khi lão chết, lão chết êm ả vô cùng. Cô tự tranh luận với việc kêu cấp cứu để làm lão hồi sinh. Cô là người dạn dày với cái chết và có đức nhân từ. Tại sao phải đổi lại sự sống bằng những kiểu tra tấn kia? Cô đi ra phía cửa sổ, ngắm mặt trời mọc và những con bồ câu đang ưỡn mình đầy thềm muốn trên những gờ đá. Priscilla là quyền lực cuối cùng quyết định số phận của Marrion.... và là sự phán xét nhân từ nhất dành cho lão.

III. CHƯƠNG 13

ay đưa tin của Giorgio báo cho nhà Clericuzio biết là Gia đình sẽ phải chi năm triệu đô la để nhận một tin sốt dẻo của Thượng nghị sĩ Wawen. Chuyện này đòi hỏi hàng núi giấy tờ, vì Cross sẽ phải giải thích năm triệu đó từ sòng bài, nên phải tạo ra cả đồng chứng từ để minh chứng cho số bạc “bốc hơi”.

Cross cũng nhận được tin từ Claudia và Vail. Cả hai đang ở chung hộ trong khách sạn, cần gặp Cross, có chuyện rất khẩn thiết.

Một cú phôn của Lia Vazzi từ khu sân bắn, hẳn ta muốn được gặp riêng Cross, càng sớm càng tốt. Lia không cần phải nói là chuyện khẩn, vì nếu không khẩn thì hẳn đã chẳng gọi làm gì. Hẳn đang trên đường đến.

Cross bắt tay vào mớ giấy tờ để chuyển số tiền năm triệu đô cho ngài Thượng nghị sĩ. Số tiền mặt quá nhiều, không tiện để trong vali hay túi xách được. Nó gọi cho gian hàng bán quà lưu niệm của khách sạn, vì chợt nhớ ra ở đó có bán một cái rương Trung Hoa kiểu cổ, đủ lớn để nhồi đồng bạc đó vô. Chiếc rương màu lục tối, trang trí những hình rồng đỏ, cấn ngọc giả, và có bộ khóa rất chắc.

Lão Gronevelt đã truyền nghề cho Cross phương thức hợp thức hóa số tiền moi từ sòng bạc khách sạn. Đó là một công việc dài hơi, nhọc sức, liên quan đến những công đoạn chuyển tiền vô những tài khoản khác nhau, những khoản chi cho đồ ăn, thức uống, rồi các chương trình đào tạo và quảng cáo đặc biệt, các con bạc chưa hề thiếu nợ.

Cross bỏ ra hàng giờ hoàn tất vụ này. Hôm sau, thứ bảy, ngài Thượng nghị sĩ mới xuất hiện, nhưng phải lo sao để khi ngài dòi nơi này sáng sớm thứ hai, trong tay ngài đã nắm được số bạc năm triệu.

Chưa xong việc, nhưng Cross không thể tập trung và dừng lại thư giãn chút đỉnh.

Nó phôn cho con em Claudia và Vail. Claudia nhắc máy nói ngay:

- Em đang phát rầu vì Ernest. Tụi em cần nói chuyện với anh.
- ô kê. Xuống chơi bài đi. Một giờ nữa anh sẽ gặp hai người tại bàn súc sắc. Rồi chúng ta đi ăn, em sẽ cho anh biết rắc rối gì vậy.
- Bài bạc gì được. Ernest nợ đĩa rồi. Còn em, anh đầu cho ký nợ thêm nữa, giỏi lắm là ký thêm được mười ngàn mắc dịch, đánh đấm gì.

Cross thở dài. Như vậy có nghĩa là số giấy nợ một trăm triệu của Vail chỉ còn là mớ giấy đi cầu.

- Một giờ nữa lên phòng anh ăn tối.

Cross còn một cú phôn nữa gọi Giorgio, để xác định số tiền sẽ chuyển tới tay viên Thượng nghị sĩ, không phải vì tên đưa thư bị ngờ vực gì, nhưng đây là một phương thức đã được ấn định.

Qui ước chuyển tiền là: Tên người mã hóa bằng con số đặc biệt đã được thỏa thuận trước, số tiền là mẫu tự.

Cross trở lại ráng tiếp tục hoàn tất giấy tờ. Nhưng nó vẫn không thể tập trung vào công việc. Năm triệu đô la! Bớ số bạc lớn này, hẳn tay Thượng nghị sĩ phải có tin rất quan trọng. Còn Lia, vượt đoạn đường dài như vậy tới Vegas, chắc chắn phải gặp chuyện cực kỳ khó khăn.

Chuông cửa reo, rồi nhân viên khách sạn dẫn Claudia và Ernest vào. Cross ôm chặt em gái, vì không muốn nó nghĩ Cross bực bội chuyện thua bạc của nó.

Ba người ngồi trong phòng khách. Cross đưa thực đơn cho từng người rồi đặt món ăn. Claudia ngồi cứng đờ, Ernest ngồi bất ngờ rất vô tư. Claudia bảo:

- Anh Cross, tình trạng Vail tham lam. Mình phải làm gì giúp anh ấy chứ.

Cross thấy Vail đầu đến nỗi nào. Thằng cha có vẻ thoải mái, mắt lim dim, miệng mồm mỉm cười duyên nữa chứ. Bộ dạng Vail làm Cross phát bực. Nó bảo:

- Đúng. Việc đầu tiên là khóa sổ tín dụng của hắn trong thành phố này. Như vậy còn có thể dành dụm được chút đỉnh. Đòi anh chưa bao giờ gặp một thằng bài bạc dở như vậy.

- Không phải chuyện cò bạc.

Rồi Claudia kể lão Marrion hứa trả một số tiền lớn cho Vail, tính trên tổng số thu qua những phim dựng từ cuốn sách của anh ta, thế rồi lão lăn ra chết...

Cross hỏi: “Thì sao?”

- Thì thằng Bantz định xù, chứ sao. Từ lúc leo lên làm xếp lớn hãng phim, thằng cha hóa rồ vì quyền hành. Hắn ráng sức để được như Marrion, nhưng hắn vừa bất tài, vừa vô duyên. Vậy là Vail lại sôi hổng, bỏng không.

- Nhưng em nghĩ anh làm được cái gì?

-Anh có phần hùn phim Messalina. Anh phải “cú” lên đầu tụi nó. Em chỉ muốn anh bắt thằng Bantz giữ lời hứa của lão Marrion thôi.

Những lúc như thế này, Cross phát chán cô em gái. Vì Cross biết Bantz sẽ không đòi nào nhượng bộ, công việc và bản chất của hắn buộc phải thế thôi. Cross bảo:

- Không. Anh đã từng nói với em, anh chỉ nhúng tay vào vụ nào mà câu trả lời phải là ô kê. Còn việc này, mình chẳng có cơ hội đâu.

Claudia nhăn mặt: “Vậy mà em chưa bao giờ biết điều đó đấy”. Ngưng một lát rồi nói tiếp:

- Ernest định tự sát để gia đình anh ấy đòi được bản quyền. Anh ấy nói nghiêm túc đấy.

Đến lúc này Vail mới quan tâm đến câu chuyện. Hắn bảo:

- Claudia, cô ngốc quá! Cô không hiểu anh cô à? Nếu anh ta đòi hỏi ai điều gì, kể đó mà “No OK”, anh ta sẽ thối tức thì.

Rồi hắn toét mồm cười với Cross.

Cross nổi sùng lên vì cái lỗi phát ngôn bừa bãi của Vail trước mặt Claudia. May là lúc đó bồi phòng đẩy xe vào dọn bàn ăn. Cross lấy lại bình tĩnh khi ngồi vào bàn, nhưng nó vẫn không thể không quạu cho Vail mấy câu.

- Ernest nè, theo tôi hiểu, anh có thể giải quyết được mọi chuyện, nếu anh tự “cắt cúp” cái mạng anh đấy. Tôi sẽ cho anh lên ở tầng mười, anh chỉ việc bước ra ngoài cửa sổ là êm.

Claudia phát cáu lên:

- Đây khôn gphair trò đùa đâu. Ernest là bạn thân nhất của em. Anh là anh của em. Anh cứ luôn mồm là thương em, anh sẽ làm bất kỳ điều gì vì

Ernest vui vẻ chén tì tì. Chẳng thằng nào định tự tử mà như vậy cả. Hắn còn bảo:

- Cậu khiêm tốn quá đấy, Cross. Coi, tớ chưa đủ cái gan nhảy phốc từ trên lầu xuống đâu. Tớ giàu tưởng tượng lắm, cứ nghĩ đến cái thân tớ chèn nhẹ ra đường mà phát ớn. Chẳng may lại rớt ngay đầu một người vô tội thì sao. Tớ cáy lắm không dám cắt gân tay đâu. Thấy máu là tớ cóc chịu được. Súng đạn, dao diếc, xe cộ tớ sợ chết khiếp được. Tớ không muốn hại một cọng cỏ một cách vô ích. Tớ chỉ không thích hai thằng chó chết Bantz và Deere vừa thó tiền của

mình vừa cười vào mặt mình thôi. Có một điều cậu có thể làm được đấy: Mướn đại thằng nào đó thịt tớ đi. Nhưng phải lẳng lặng mà làm, đừng báo tớ biết khi nào nghe.

Cross phì cười, nó vỗ vỗ đầu Claudia, trấn an cô em gái, trở lại ghế ngồi, nó bảo Ernest:

- Anh làm cứ như phim ấy. Anh tưởng giết người là chuyện đùa chắc.

Cross đứng dậy lại bàn làm việc, mở ngăn kéo, lấy một ví phỉnh đen, ném cho Vail, bảo:

- Nè, mười ngàn. Chơi phát cuối đi, may ra gặp vận đỏ. Đẹp cái trò hạ tôi trước mặt nhỏ em tôi đi nghe.

Vail tươi roi rói:

- Đi nào, Claudia. Anh cô chẳng giúp gì đâu.

Hắn bỏ ví phỉnh đen vào túi áo, cứ như nôn nóng vô sòng ngay.

Claudia có vẻ nghĩ ngợi. Cô tổng hợp lại những sự kiện trong đầu, nhưng không dám đi đến kết luận. Cô ngắm khuôn mặt đẹp trai điềm tĩnh của ông anh. Anh ấy không thể như lời Vail nói đâu. Cô hôn má Cross, bảo:

- Em xin lỗi, chỉ vì em lo cho Ernest quá.

- Anh ta chẳng sao đâu. Còn mê cờ bạc là chưa chết được. Vả lại, anh ta là một thiên tài mà, phải không?

Claudia cười:

- Anh ấy cũng luôn bảo vậy đó, em thấy cũng đúng thôi. Nhưng anh ấy nhất kinh khủng.

- Vậy còn đeo dính với hắn làm gì?

Claudia giận dữ:

- Vì em là người bạn tốt nhất, cũng là người bạn cuối cùng của anh ấy. Và em rất yêu tác phẩm của anh ấy.

Sau khi hai người đi khỏi, suốt đêm đó Cross hoàn tất công việc để chuyển năm triệu cho thống đốc Wawen, xong xuôi, anh phân cho viên quản lý sòng bài, một thành viên cao cấp của gia đình Clericuzio, và bảo anh ta đem tiền lên lầu thượng cho Cross.

Số tiền được chuyển lên bằng hai bao lớn bởi hai viên quản lý và hai bảo vệ, cũng là thuộc hạ nhà Clericuzio. Chúng giúp Cross xếp tiền vào cái rương Trung Hoa. Tên quản lý nhìn Cross cười nó: “Cái rương đẹp nhỉ”.

Chúng đi khỏi, Cross lấy cái mền trên giường, bao cái rương lại. Rồi ra lệnh phòng phục vụ dọn lên hai phần điểm tâm. Vài phút sau, phòng an ninh báo có Lia Vazzi đang đợi gặp anh. Anh ô kê cho hắn lên gặp.

Cross ôm lấy Lia, lúc nào anh cũng vui vẻ khi gặp hắn.

Sau khi nhân viên phục vụ dọn điểm tâm. Cross hỏi Lia: “Tin xấu hay tốt đây?”

- Thằng cha thám tử đụng mặt tôi ở hành lang khách sạn Beverly Hills khi tôi gặp thằng Boz Skannet đó. Thằng Jim Losey đến khu sân bắn hỏi lung tung về mối quan hệ của tôi với thằng Skannet. Tôi tổng nó đi, nhưng tệ hại là làm sao nó biết được tôi là ai, tôi ở đâu. Tôi có tí hồ sơ nào trong sở cảnh sát, mà cũng chưa hề có rắc rối nào. Như vậy thì phải có thằng điểm chỉ.

Điều này làm Cross giật mình. Vì rất hiếm có thằng phản thù trong nhà Clericuzio, nếu có thì sẽ bị nhổ bật rễ, không thương tiếc.

Cross bảo: “Tự tôi sẽ báo cáo việc này với ông Trùm. Còn anh thì sao? Anh có muốn làm một châu nghỉ ngơi ở Brazil, chờ tui tôi khám phá ra vụ này không?”

Lia ăn rất ít, hẩn tự rót rượu và châm điếu xì gà Havana do Cross đưa mời. Hẩn nói: “Tôi không sợ. Tôi chỉ muốn xin phép anh chơi thằng cha này để tự bảo vệ thôi”.

Cross cảnh giác: “Anh không thể làm vậy được đâu, Lia. Thệt một thằng cóm ở cái đất nước này là tối nguy hiểm. Đây đâu phải là Sicily. Vậy thì cho anh biết vài điều mà anh chưa biết. Jim Losey nằm trong vòng tay nhà Clericuzio đấy. Tôi nghĩ là nó chỉ dí mũi vô để chứng tỏ là nó biết chuyện nhưng vẫn để anh yên”.

- Tốt, nhưng vẫn còn một sự thật là phải có thằng chỉ điểm.

- Cứ để tôi lo vụ đó. Đừng ngại thằng Losey.

Lia nhả khói thuốc: “Thằng đó nguy hiểm đấy. Phải thận trọng”.

Cross nói: “Được, tôi sẽ thận trọng, nhưng phần anh đừng có chơi trò “tiền trăm hậu tấu”, ô kê?”

- Tất nhiên - Lia trả lời. Hẩn có vẻ bốt căng, rồi hẩn rụt rè hỏi: “Trong cái mền có gì vậy?”

- Món quà nhỏ dành cho một ông lớn, anh có muốn nghỉ lại khách sạn một đêm không?”

- Thôi. Tôi về khu săn bắn. Khi nào tìm ra điều gì, cho tôi hay. Nhưng tôi vẫn cứ khuyên anh nên dẹp mẹ thằng Losey ngay đi.

- Tôi sẽ nói chuyện với ông Trùm - Cross trả lời.

Thượng nghị sĩ Wawen cùng ba tay phụ tá tới khách sạn Xannadu lúc ba giờ chiều. Như thường lệ, lão du hành bằng một xe không đánh dấu, không hộ tống. Năm giờ, lão mời Cross tới biệt thự lão đang ở.

Cross kêu hai tên bảo vệ để cái rương đã cuốn chẵn lên một xe ba bánh nhỏ có động cơ dùng trong sân gôn. Một tên bảo vệ cầm lái, Cross ngồi trên ghế, coi chừng cái rương đặt trong ngăn thường để chở dụng cụ đánh gôn và nước giải khát.

Từ khách sạn Xanadu qua trại an ninh đặc biệt tới khu biệt thự chỉ mất năm phút.

Cross luôn yêu thích khung cảnh này, yêu cái tinh thần biểu hiện cho quyền uy của chúng. Chúng là những lâu đài nho nhỏ, mỗi biệt thự có một hồ bơi hình viên kim cương màu xanh lục, và trung tâm là một sông bài hình ngọc trai dành cho chủ nhân đang trú tại nơi này.

Cross tự xách chiếc rương vô biệt thự. Một tay phụ tá đưa anh vô phòng ăn. Quan Thượng đang thưởng thức những món ăn nguội và uống nước chanh. Ngài bỏ rượu rồi. Thượng nghị sĩ Wawen vẫn đẹp trai và hào hoa phong nhã như bao giờ. Lão đã lên cao trong chính trường, lãnh đạo nhiều ủy ban quan trọng và là tên tuần mã trong cuộc chạy đua dành ghế Tổng thống. Lão nhào tới chào hỏi Cross.

Cross mở tấm mền rồi đặt cái rương xuống sàn, nói:

- Thừa Thượng nghị sĩ, chút quà mọn khách sạn gửi cho ngài.

Lão Thượng nắm bàn tay Cross bằng cả hai bàn tay trơn tuột của lão mà bảo: “ôi món quà đẹp quá. Cảm ơn anh, Cross. Nào, bây giờ tôi có vài lời tâm tình với anh, được chứ?”

- Dạ, tất nhiên là được rồi - Cross nói rồi đưa chìa khóa rương cho lão, lão bỏ tọt vô túi rồi bảo mấy tay phụ tá: “Làm ơn đem cái rương vô phòng ngủ cho tôi. Một cậu ở lại coi phòng. Thôi bây giờ để tôi một mình với anh bạn tôi một lát”.

Còn một mình với Cross, lão đi quanh phòng, nhần nhó: “Đương nhiên tôi có tin vui cho anh,

nhưng đồng thời tôi cũng có tin không lành”.

Cross gật đầu: “Thường là vậy thôi”. Anh nghĩ với năm triệu thì tin vui chắc phải đáng giá hơn tin chẳng lành.

- Thật vậy sao? Vậy thì để tôi cho anh hay tin vui trước. Một tin thật vui. Từ mấy năm trước, tôi đã hết lòng lo để được thông qua đạo luật cho cờ bạc hợp pháp trên toàn nước Mỹ. Kể cả việc sửa soạn cho việc hợp pháp hóa cá độ thể thao. Tôi nghĩ cuosoi cùng thì tôi đã tranh thủ được một số phiếu tại thượng viện và quốc hội. số tiền trong rương sẽ xoay được một số phiếu quan trọng. Năm, phải không?

Cross trả lời: “Năm, mà toàn là tiền xài được. Còn tin không vui là gì?”

Lão Thượng buồn bã lắc đầu: “Các bạn anh sẽ không ưa tin này đâu. Nhất là Giorgio, nó nóng nảy quá. Nhưng nó thật phi thường, rất phi thường”.

Cross nói thật khô khốc: “ông cậu tôi mền nhất đó”. Trong nhà Clericuzio, Giorgio là người anh ít có cảm tình nhất và hiển nhiên lão nghị này cũng cảm thấy vậy.

Và, lão nổ bom: “Tổng Thống bảo tôi, ông sẽ phủ quyết dự luật đó”.

Cross hân hoan vì kế hoạch chủ yếu của ông Trùm cuối cùng đã thành công. Cái kế hoạch xây dựng nền tảng của một vương quốc cờ bạc hợp pháp, nhưng bây giờ, anh bối rối, không biết cái lão Wawen này đang lăm nhăm cái gì đây?

Lão bảo: “Chúng ta không đủ phiếu để thắng phiếu phủ quyết”.

Cross nói, chỉ để tự trấn tĩnh: “Vậy số tiền năm triệu này là dành cho Tổng Thống?”

Lão nghị hốt hoảng: “ồ, không, không. Tụi tôi đâu cùng một đảng. Hơn nữa, Tổng Thống sẽ giàu sụ khi về hưu. Các đại công ty lúc nào chẳng dành ghế giám đốc chờ ông. ông ta đâu thèm món tiền nhỏ nhoi này”.

Lão cười cầu tài: “Bao giờ anh làm Tổng Thống Mỹ, mọi việc sẽ khác hẳn”.

Cross bảo: “Như vậy là chúng ta phải đợi cho đến khi ông Tổng Thống này cút xéo?”

VVavven nói: “Chính xác. Mặc dầu chúng tôi ở hai đảng đối lập nhau, nhưng phải nói rằng ông ta là vị Tổng Thống rất được lòng dân. ông ta sẽ tái đắc cử là cái chắc. Chúng ta đành kiên nhẫn thôi”.

- Nghĩa là đợi năm năm nữa và rồi hy vọng sẽ có một Tổng Thống không phủ quyết dự luật đó?

- Điều đó thì lại không hoàn toàn chính xác vậy. - Lão ngập ngừng một lát, rồi nói: “Tôi phải nói thành thật với anh là trong năm năm nữa, cơ cấu quốc hội có thể đổi thay. Tôi có cơ không có được những phiếu hiện nay. Có nhiều yếu tố chứng tỏ như thế”.

Bây giờ thì Cross chưng hửng, hoàn toàn mù tịt, không hiểu lão Wawen thật sự muốn nói gì đây? Lão lật ngửa bàn tay, nói: “Tất nhiên nếu

Có chuyện gì xảy ra cho Tổng Thống, phó Tổng Thống sẽ ký sắc luật này. Vậy thì, nói có vẻ độc miệng, chỉ có hy vọng Tổng Thống bị truy tìm, rút máy bay hay thành phế nhân. Có thể xảy ra lắm chứ. ở đời ai khỏi chết”. Lão Thượng Nghị sĩ hớn hỏ nhìn Cross và thình lình mọi chuyện đều rõ ràng với Cross.

Cross thoáng tức giận. Thì ra thằng khốn kiếp này trao một thông điệp cho anh để chuyển tới nhà Clericuzio: Lão đã làm trọn vai trò của lão, bây giờ là phần của họ giết Tổng Thống Mỹ, để được thông qua dự luật kia. Lão quá láu cá quá quỷ quyết, lão không cụ thể liên can bất cứ chuyện gì. Cross chắc chắn ông Trùm sẽ không làm vụ này, mà nếu ông nhào vô, thì Cross sẽ rút khỏi gia đình mãi mãi.

Wavven nhả nhặn mỉm cười, tiếp tục: “Có vẻ vô vọng đấy, nhưng biết đâu chừng, số mệnh có thể tiếp tay, mà phó Tổng Thống tuy khác đảng với tôi, nhưng lại là một bạn thân của tôi đấy. Tôi biết chắc một điều là ông ta sẽ chấp nhận dự luật của tôi”.

Cross khó có thể tin những gì lão nói. Thượng nghị sĩ Wawen là townj trung cho một chính trị gia đạo đức hoàn mỹ, mặc dù có tật mềm lòng vì gái và môn đánh gôn vô hại. Lão có vẻ đẹp khả kính và giọng nói của một người yêu nước. Lão luôn tỏ ra như một người dễ thương nhất trên đời. Vậy mà chính lão đang bóng gió muốn nhà Clericuzio ám sát Tổng Thống của lão.

Lão vừa nhón món ăn vừa nói với Cross: “Tôi chỉ ở lại đêm thôi. Mong sao có nhỏ nào trong đám trình diễn bên khách sạn anh, chịu ăn tối với lão già lẩm cẩm này, thì hay quá”.

Trở lại tầng lầu thượng, Cross phân cho Giorgio bảo tài xế nhà đến đón anh tại phi trường. Hẳn không hỏi han gì thêm. Gia đình Clericuzio không nói chuyện công việc qua điện thoại.

Khi Cross tới nhà chính tại Quogue, anh ngạc nhiên thấy đầy đủ mọi người. Tụ tập trong cái phòng họp không cửa sổ, không chỉ có một mình

Ông Trùm, mà còn có bố Pippi, ba người con ông Trùm: Giorgio, Vincent, và Petie, thằng Dante cũng có mặt với cái nón thời Phục hưng màu da trời của nó.

Bữa ăn tối sẽ dọn sau nên trong phòng không bày đồ ăn. Như thường lệ, ông Trùm để mọi người ngắm nhìn ảnh của Silvio và ảnh rửa tội của Cross và Dante trên kệ lò sưởi.

Rồi ông luôn luôn phán một câu: “Thật là một ngày hạnh phúc”. Mọi người yên vị trên ghế và trường kỷ, Giorgio đem đồ uống ra, ông Trùm mời điếu xì gà Ý.

Cross báo cáo chi tiết việc chuyển năm triệu cho lão Thượng nghị sĩ, rồi thuật lại buổi nói chuyện với lão, không thiếu một lời.

Một sự im lặng kéo dài trong phòng. Không ai cần Cross giải thích gì thêm. Vincent và Petie có vẻ quan tâm nhất. Chẳng gì thì bây giờ Vincent đã có một dây chuyền nhà hàng, nó chẳng còn ham mấy ba cái chuyện đầy nguy hiểm. Còn Petie, tuy là xếp của lũ lính trong lãnh địa Bronx thật đấy, nhưng điều quan tâm nhất của hắn là công việc bề bộn trong ngành xây dựng của hắn.

Vincent bảo: “Cái thằng Thượng nghị sĩ chó chết ấy điên rồi”.

Ông Trùm hỏi: “Cháu có chắc rằng cái thông điệp đó lão gửi cho chúng ta không? Là chúng ta phải ám sát vị lãnh đạo đất nước chúng ta và đồng thời cũng là đồng nghiệp của lão trong chánh phủ không?”

Giorgio khô khan bảo: “Thì lão nói là không cùng một đảng chính tị đó thôi”.

Cross trả lời ông Trùm: “Lão ta không bao giờ tự mình nhúng tay vào tội ác. Lão chỉ trình bày mọi dữ kiện. Cháu nghĩ lão gợi ý để chúng ta hành động vụ này”.

Dante bật nói. Nó sôi lên vì danh vọng, vì lợi nhuận: “Chúng ta sẽ nắm hết ngành cờ bạc, mà hợp pháp chứ lị. Xứng đáng chơi vụ này lắm. Đáng giá bạc tỉ đấy”.

Ông Trùm quay lại Pippi: “Còn cháu nghĩ sao, Cây Búa của ta?”. Giọng ông đầy triu mến.

Pippi tức giận thật sự: “Vụ này không thể làm và không nên làm”.

Thằng Dante nói giọng nhạo báng: “Cậu Pippi, nếu cậu không thể làm được, thì tôi có thể”.

Pippi khinh bỉ nhìn nó: “Mày là thằng đồ tể, chứ không phải một kế hoạch gia. Cả triệu năm nữa mày cũng không lập được một kế hoạch cho những vụ như thế này. Vụ này quá nguy hiểm. Rất khó thực hiện. Mày sẽ không thoát được”.

Dante xất xọc nói với ông Trùm: “ông ngoại trao vụ này cho cháu. Cháu làm ngon lành”.

Ông Trùm bảo nó đầy nể phục: “ông chắc cháu làm được. Và phần thưởng sẽ rất xứng đáng. Nhưng Pippi nói phải. Hậu quả sẽ rất hiểm nghèo cho nhà ta. Ai cũng có thể có lỗi lầm, nhưng không bao giờ gây nên lỗi lầm tai hại. Cho dù thành công và đạt được mục đích, thì hành động kia sẽ theo đuổi ta suốt đời, đó là một tội ác quá lớn. Hơn nữa đây không phải là tình huống để đẩy sự tồn tại của nhà ta vào sự hiểm nghèo, đơn giản chỉ để đạt lấy một mục đích. Một mục đích mà cứ kiên nhẫn ta sẽ đạt được. Hiện tại nhà ta ở một thế đàn ông, tốt đẹp. Giorgio, mi có chỗ tại Wall Street, Vincent, mi có hàng dây nhà hàng. Petie, mi có nghề xây dựng. Cross, cháu có khách sạn. Còn Pippi, mi có thể nghỉ hưu và sống yên bình những năm cuối đời. Dante, cháu ngoại ta cháu phải kiên nhẫn, một ngày kia cháu sẽ có một vương quốc cờ bạc, đó là tài sản cháu sẽ được thừa kế. Và khi cháu được hưởng tất cả như vậy, cháu sẽ không bị cái bóng đen của hành động khủng khiếp kia lơ lửng trên đầu. Vậy thì hãy mặc xác cái lão Thượng nghị sĩ chết chìm kia.

Mọi người trong phòng đều thở phào, khoan khoái. Trừ thằng Dante, ai cũng sung sướng vì quyết định của ông. Và ai cũng đồng ý với câu rửa của ông Trùm là lão Thượng nghị sĩ đáng chết chìm. Vì lão dám đẩy mọi người vào đường khó xử.

Riêng thằng Dante coi bộ không đồng ý. Nó bảo Pippi:

- Cậu gan cùng mình, mới dám gọi tôi là đồ tể. Còn cậu là cái cóc khô gì, một mụ hộ lý à?

Vincent và Petie phá lên cười, ông Trùm ngoắc tay dẹp đi. ông nói: “Còn việc nữa, chúng ta vẫn cứ giữ liên hệ với lão Thượng nghị sĩ này. Ta không chấp cái chuyện năm triệu “tiền chùa” kia. Nhưng điều nó dám tưởng nhà ta lại có thể giết Tổng Thống của nước mình, ta coi đó như một sự sỉ nhục. Rồi nó còn muốn xơi tái ai nữa đây? Vụ này có lợi gì cho nó? Nó tìm cách điều khiển chúng ta. Cross, khi nào nó tới khách sạn cho nó ký nợ thật nhiều. Tạo cho lão thoải mái. Lão là hạng người rất nguy hiểm, khi trở thành kẻ thù đấy”.

Mọi việc thu xếp xong. Cross ngại ngùng về việc trình bày một vấn đề khác nữa. Nhưng rồi anh cũng kể về câu chuyện Lia Vazzi và Jim Losey. Cross bảo: “Chắc phải có đĩa chỉ điểm từ trong nhà ta”.

Dante mát mẻ: “Đó là việc của mày, mày làm mà”.

Ông Trùm kiên quyết lắc đầu: “Không thể có chỉ điểm được. Thằng thám tử đó vô tình khám phá ra điều gì đó. Nó lại muốn tí quà đó thôi Giorgio, mi lo vụ này”.

Giorgio mĩa mai: “Lại thêm năm chục nữa. Cross, việc của mày đấy. Mày lấy tiền trong khách sạn mà chi”.

Ông Trùm mời lại điệu xì gà: “Nào, bây giờ cả nhà ta đều có mặt, còn đĩa nào có vấn đề gì nữa không? - Vincent, công việc mần ăn nhà hàng ra sao?”

Cái mặt lì lì như băng đá của cậu út “mềm” Hấn ra.

- Con sắp mở thêm ba cái nữa, một ở Philly, một ở Denver và một cái khác ở New York City. Bố, bố có tin là con chém mười sáu đô một đĩa mì ống không? Còn làm thử ở nhà, tính ra chỉ hết một đô. Ráng cách nào cũng không tính cao hơn được. Thậm chí còn tính cả tiền tỏi nữa. Thịt viênnvax. Quán của con là một nhà hàng cao cấp độc nhất bán thịt viên. Chứ con chặt đẹp tám đô đó, mà viên đâu có bự. Tiền vốn chỉ hai mươi xu.

Hấn còn tiếp tục nữa, nhưng ông Trùm cắt ngang, hỏi Giorgio: “Phố Wall của mi ra sao, Giorgio?”

Giorgio thận trọng: “Khi lên khi xuống, nhưng tiền hoa hồng thương mại rất khá. Lại không vất vả, nguy hiểm”.

Ông Trùm thích thú nghe kể, sự thành công trong thế giới hợp pháp là niềm vui sướng của ông. ông hỏi: “Vậy còn Petie, việc xây cất của mi thế nào? Tuần trước mi gặp rắc rối?”

Petie nhún vai: “Việc con làm không xuể. Bận rộn xây dựng đủ thứ, còn kẹt hợp đồng làm xa lộ nữa. Lính của con đều kiếm được. Nhưng tuần trước, một thằng nhọ xuất hiện tại công trình xây dựng lớn của con. Nó dẫn theo một trăm thằng nhọ khác với đủ cò, biểu ngữ về dân quyền. Vậy là con kéo nó vô phòng, nó bị mê hoặc ngay. Con chỉ phải cho mười phần trăm mấy thằng đen việc làm, rồi con dúi cho nó hai chục ngàn.

Thằng Dante thấy nhột nhạt cả người, nó bảo giọng cà rỡn:

- Mình trang bị võ trang mạnh mà? Gia đình Clericuzio chứ bộ.

Petie nói: “Tao không nghĩ như bố? Tại sao chúng không có quyền kiếm sống chứ? Thế là tao chi hai chục ngàn và cho nó biết tao cho năm phần trăm mấy thằng kia việc làm”.

Ông Trùm bảo Petie: “Mi giải quyết hay đấy. Mi tránh được cái vụ bé xé ra to. Nhà Clericuzio ai lại không chia sẻ sự tiến bộ của họ với kẻ khác chứ?”

Thằng Dante lên tiếng: “Nếu gặp tay tôi, tôi thịt ngay thằng nhọ chó đẻ đó. Rồi nó thế nào cũng trở lại vùi vĩnh nữa cho coi”.

Ông Trùm bảo: “Thì cho nó nữa. Nhưng chỉ thí cho tụi nó đến khi nào còn thấy hợp lý”. Rồi ông quay qua Pippi: “Mi có rắc rối gì không?”

Pippi bảo: “Thưa không. Chỉ có điều, bây giờ Gia đình gần như không có chiến dịch nào, cháu thành thất nghiệp”.

- Vậy là mi tốt số. Mi làm việc vất vả vậy đủ rồi. Mi đã thoát khỏi nhiều hiểm nghèo, bây giờ hãy vui hưởng đời đi”.

Dante không đợi hỏi tới nó, nó nói với ông Trùm: “Cháu cũng chung xuồng luôn. Cháu về hưu non”.

- Thì chơi gôn như những Bruglione. Mà đừng lo cháu ạ, cuộc đời này luôn cung cấp cho ta công việc và phiền toái, ông sợ là thời của cháu đã tới rồi. Cả ông cũng vậy.

III. CHƯƠNG 14

uối sáng hôm đám tang Eli Marrion, Bobby Bantz quạt cho Skippy Deere một trận.

- Cái trò này khùng đếch chịu nổi, làm nghề điện ảnh không thể mắc mấy cái lỗi như thế này. Lý do chó nào anh lại để những việc như thế này xảy ra chứ?

Hắn vung vẩy một xấp giấy trước mặt Deere.

Deere ngó xấp giấy. Thì ra là thời biểu lộ trình cho đoàn quay một phim tại Rome, Ý. Deere ầm ớ: “Ừa, rồi sao?”

Bantz điên tiết: “Đứa nào trong đoàn phim cũng mua vé hạng nhất để bay đi Rome... Cả đoàn từ thằng chạy vặt, mấy đứa chỉ thoáng có mặt trong phim, mấy thằng học trò nội trú. Chỉ trừ một thằng, biết đứa nào không, thằng kế toán của hãng phim, tôi sai nó qua đó để kiểm soát việc chi tiêu, chỉ mình nó ngồi hạng rẻ tiền”.

Deere lại hỏi: “Rồi sao?”

Bantz cố nén giận: “Rồi cuốn phim lại để thêm số tiền chi để dựng một ngôi trường cho tụi nhóc con của tất cả lũ trong đoàn phim. Tiền mượn một cái du thuyền hai tuần. Tôi mới đọc kỹ kịch bản rồi. Chỉ có hai diễn viên cả nam lẫn nữ xuất hiện hai, ba phút trong phim. Cái du thuyền thuê hình chừng vài ngày, cắt nghĩa coi, anh làm ăn kỳ cục vậy?”

Skippy Deere cười cười: “Được thôi. Đạo diễn của chúng ta, Lorenzo Taluío đòi bằng được người của nó bay hạng nhất. Mượn chiếc thuyền hai tuần, vì Lorenzo muốn đi dự liên hoan phim Cannes”.

- Anh là nhà sản xuất phải nói cho thằng Lorenzo biết chứ.

Deere nói: “Không dám đâu. Thằng cha Lorenzo là cái thằng có bốn cuốn phim trị giá tới cả triệu đô là, nó là đạo diễn từng chiếm hai Oscar. Tôi sợ đít nó để nâng nó lên du thuyền thì có. Anh đi mà nói với nó”.

Bantz tịt luôn, về vấn đề chuyên môn, thì trong hệ thống của công nghệ này, người đứng đầu phim trường là xếp sòng. Nhà sản xuất là người sắp xếp mọi yếu tố, giám sát sự phát triển của ngân sách và kịch bản. Nhưng khi bộ phim bắt đầu bấm máy, đạo diễn mới là người có quyền hạn tối đa. Đặc biệt là tay đạo diễn đó lại có nhiều phim thành công.

Bantz lắc đầu: “Không có Eli yểm trợ phía sau, tao cóc nói với thằng Lorenzo được. Nó chửi tao xong, rồi mình tiêu cha nó bộ phim”.

Deere bảo: “Mà nó vẫn cứ dành được phần phải. Phim mẹ nào, Lorenzo nó cũng chấm mút mất năm triệu. Tụi nó đều thế cả. Thôi, bình tĩnh lại, còn đi đưa đám chứ”.

Nhưng bây giờ Bantz đang chăm chú vào một bảng chi tiêu khác, hắn nói với Deere: “Nè, trong cuốn phim của anh, có khoản chi năm trăm ngàn đô là cơm Tàu. Không có ai, không đứa nào, ngay cả con vợ tôi dám chi tới nửa triệu đô cho đồ ăn Tàu, mà lại là đồ ăn Tàu xách ra ngoài nữa chứ. Đồ ăn Pháp còn có thể. Nhưng Tàu? Đồ ăn Tàu xách theo?”

Bobby bắt được mánh của hắn rồi, phải biến báo gấp: “Cái đó là hàng ăn Nhật mà, mấy món đó là Sushi đấy. Sushi là món mắc nhất thế giới.”

Bantz dụi xuống, vì ai cũng than thở món Sushi này, một lão chủ hãng phim đối thủ của hắn kể là có lần lão mời một tay người Nhật đến một nhà hàng đặc biệt với món Sushi, lão bị chặt một ngàn đô cho hai mươi cái đầu cá mắc dịch. Bantz hết hồn.

Bantz bảo Skippy Deere: “Thôi được, nhưng anh phải cắt bớt xuống. Ráng kiếm thêm mấy đũa nội trú đại học trong cuốn phim tới của anh đó”.

Chẳng là tụi sinh viên nội trú đóng phim không có thù lao mà.

Tin tức về đám tang Hollywood của lão Eli Marrion còn đáng giá hơn đám tang của những ngôi sao sáng giá nhất. Lão từng được các chủ phim trường, sản xuất, bầu bì nể trọng, cũng có một số ngôi sao, đạo diễn, kịch tác gia yêu quý. Động lực làm mọi người mến mộ lão chính vì thái độ lịch sự hòa nhã và lối áp chế rất thông minh của lão giải quyết được nhiều vấn đề trong nghề phim ảnh. Lão cũng nổi tiếng là một người chơi đẹp, đàn hoàng.

Những năm cuối đời, lão là một nhà tu khổ hạnh, không truy lạc trong uy quyền, không cho phép chuyện lợi dụng mấy nhóc mới vô nghề. Hơn nữa, hãng Lodd stone sản xuất nhiều phim lớn hơn các hãng khác, mà đối với mọi người thì không gì đáng quý hơn là những người thực sự tạo ra những bộ phim.

Tổng Thống Mỹ cử tham mưu trưởng của ông tới tuyên dương lão. Pháp cử bộ trưởng văn hóa, mặc dù ông ta là kẻ thù của điện ảnh Hollywood. Vatican phái đặc sứ của Đức Giáo Hoàng, một vị Hồng Y trẻ tuổi đẹp trai đủ để nhận một vai nho nhỏ trang trí trong mấy bộ phim. Một đoàn các tay kinh doanh Nhật xuất hiện thật bất ngờ. Và những nhân vật cao cấp nhất trong tập đoàn phim ảnh từ Hà Lan, Đức, Ý, Thụy Điển cũng đến để tôn vinh Eli Marrion.

Mọi người lần lượt đọc diếu văn. Mở đầu là một siêu sao nam, rồi một siêu sao nữ, tới đạo diễn, nhà văn Benny Sly cũng ngỏ lời thương tiếc lão. Kế đó là tham mưu trưởng của Tổng Thống Mỹ. Rồi để tránh thiên hạ xầm xì đám tang có vẻ phô trương quá, một cặp danh hề lên tấu hài về quyền lực và tài trí của người quá cố. Sau cùng thì con trai và con gái của Eli Marrion, Kevin và Dore và Bobby Bantz.

Kevin nhắc đến cha nó như một ông bố tận tụy, chẳng riêng gì với con ruột của ông, mà đối với tất cả mọi người trong hãng Lodd stone. Ông chính là con người nâng đỡ Nghệ Thuật trong phim ảnh. Ngọn gốc đó, Kevin trấn an những người đang dự tang lễ, chính nó sẽ đứng ra nhận lãnh.

Cô con gái lão, ả Dore đọc một bài diếu văn rất nên thơ, nhà văn Benny Sly viết dùm, giọng văn hào hùng, trí tuệ, ca ngợi các đức tính và thành tựu của lão. Và kết thúc bằng vài lời hài hước: “Tôi yêu cha tôi hơn bất cứ người đàn ông nào tôi từng biết và tôi rất hạnh phúc vì chưa bao giờ phải thương lượng khó khăn với ông. Tôi chỉ gặp khó khăn với Bobby Bantz, và tôi luôn thắng.”

Ả chấm dứt với một tiếng cười. Đến lượt Bobby Bantz, hẩn kín đáo trả đũa mấy câu hài hước của Dore: “Tôi từng sát cánh với ông marrion xây dựng hãng phim Lodd stone suốt ba mươi năm. ông là người thông minh nhất, đàn hoàng nhất mà tôi đã được biết. Dưới trướng ông, ba chục năm phục vụ vừa qua là thời gian hạnh phúc nhất đời tôi. Tôi sẽ tiếp tục phục vụ cho những nguyện vọng của ông. ông đã tin tưởng tôi, giao cho tôi điều hành hãng phim trong năm năm nữa, tôi sẽ không phụ lòng tin tưởng của ông. Tôi không dám mong sẽ đạt được những thành quả như ông. ông đã mang những giấc mơ đến với hàng tỉ người trên thế giới, ông đã chia sẻ sự sung túc và tình yêu của ông cho gia đình ông và tất cả những người dân Mỹ. Ông thật là một kho tàng quý giá.

Những người dự đám tang biết tổng Bobby Bantz tự viết bài diếu văn này, để nhắn gửi tới toàn thế giới biết là hẩn sẽ nắm hãng Lodd stone trong năm năm nữa và hẩn trông đợi mọi người sẽ tôn trọng hẩn như đã từng tôn trọng lão Eli Marrion. Và Bobby Bantz không là người số Hai nữa, hẩn đã trở thành nhân vật số Một rồi đó.

Hai ngày sau đám tang, Bobby Bantz mời Skippy Deere tới phim trường trao chức Trưởng ngành sản xuất của Lodd stone. Hắn trao công việc mà hắn đang nắm đó cho Deere vì bây giờ hắn đã là Chủ tịch thay Eli Marrion. Phần thưởng hắn trao cho Deere thật rộng rãi. Deere sẽ được chia lời tất cả những phim do Lodd stone sản xuất. Deere có quyền “bật đèn xanh” cho tất cả những phim mà kinh phí dưới ba mươi triệu đô la. Hắn cũng có thể đưa công ty sản xuất của hắn vào Lodd stone như một công ty độc lập và chỉ định người đứng đầu công ty đó.

Skippy Deere cứ ngẩn người ra vì món quà hào phóng đó. Hắn lý giải ra một dấu hiệu sơ hở của Bantz. Bantz tự biết mình yếu khâu sáng tác, nên phải dựa vào Deere để che đậy.

Deere nhận lời đề nghị của Bobby, và chỉ định Claudia đứng đầu công ty của hắn. Không chỉ cô sáng tác được, cũng không chỉ vì cô là người thật sự biết làm phim, mà chính vì cô ta là người rất trọng danh dự, không đá giềng lái hắn. Với cô, hắn không phải thủ. Cộng vô đó, mà điều này không phải chuyện nhỏ trong làm phim, hắn luôn cảm thấy vui vẻ khi cùng làm việc với cô, vì tính hài hước của cô, và còn cái vụ hai đứa đã từng “tò tí” ngày xưa ngày xưa nữa.

Những ý nghĩ trên làm Deere lóe lên những tai sáng hy vọng giàu sang. Lăn lộn trong cái nghề này đủ lâu để Deer thấy thiếu gì ngôi sao bạc tỉ, khi về già cũng te tua như xơ mướp, kể ra thì Deere cũng khá giàu có rồi, nhưng hắn nghĩ, trên đời này giàu có cũng có tới mười thang bậc, mà hắn mới chỉ ở hạng bậc hạng bét. Chắc chắn hắn có thể sống xa hoa đến hết đời được, nhưng hắn chẳng thể nào có nổi một phi cơ riêng, hắn không thể lo cho năm mái ấm cùng một lúc, hắn không có một “Khuê phòng đầy nhóc mỹ nhân”. Hắn không đủ tư cách bài bạc thả dàn, không chịu nổi năm lần ly dị nữa, nuôi sao nổi cả trăm đầy tớ. Chi sao nổi cho những bức tranh “vượt không gian vượt thời gian”, của những danh họa bậc thầy như Monet, Picasso, những bức tranh như Eli đã mua. Nhưng một ngày kia, hắn sẽ leo từ bậc thứ nhất lên, có lẽ, tới được bậc năm. Hắn phải cật lực làm việc, phải mưu mẹo, và điều quan trọng nhất là, phải thận trọng quan sát thằng cha Bantz.

Bantz phác thảo kế hoạch, Deere thật kinh vì sự táo bạo của chúng. Hiển nhiên là lão Bantz bằng mọi giá củng cố bằng được một địa vị trong một cái thế giới đầy bất trắc này.

Màn đầu tiên là phải liên hệ với Melo stuart, làm sao để nó dành ưu đãi cho Lodd stone tiếp cận với tất cả những Tài Năng thuộc văn phòng trung gian của nó.

Deere bảo: “Để tôi lo việc đó. Tôi sẽ thu xếp rõ ràng với nó, đáp lại, chúng ta sẽ bật đèn xanh cho những kế hoạch của nó”.

Bantz đáp: “Đặc biệt là tôi rất quan tâm cái vụ chúng ta phải có Athena Aquitane trong cuốn phim sắp tới của chúng ta”.

“A ha” Deere tự nhủ “Bây giờ thì Bantz đang là ông chủ của Lodd stone, thằng cha nuôi hy vọng bẽ cô ả vô giường đây. Nhưng bây giờ mình cũng đứng đầu ngành sản xuất, thế nào chả kiếm được chút cháo. Hắn bảo Bantz: “Tôi sẽ bảo Claudia lên kế hoạch cho Athena ngay”.

- Tuyệt! Bây giờ anh nhớ một điều là tôi từ lâu đã biết việc mà Eli thực sự muốn làm mà không được, chỉ vì ông ta quá yếu mềm. Đó là chúng ta phải quét sạch mấy cái công ty con của Dora và thằng Kevin. Tụi ấy chỉ làm hại tiền, ngoài ra tôi cũng cóc muốn tụi nó trong khu vực của hãng.

- Việc này phải thận trọng. Hai đứa có nhiều cổ phần trong công ty lắm

Bantz cười khểnh: “Phải, nhưng Eli để tôi điều hành trong năm năm. Vì vậy anh sẽ phải đóng vai ông kẹ. Anh sẽ gạt bỏ tất tậ kế hoạch của chúng nó. Tôi tính ra thì chừng hai ba năm thôi, tụi nó sẽ ra đi trong bất mãn và sẽ chửi anh. Kỹ thuật của Eli đấy. Tôi đã luôn là cái thằng lãnh búa rìu thay cho lão. Còn chuyện này nữa. Cái đêm lão qua đời, Eli có hứa cho thằng Ernest Vail

ứng trước cho tất cả những phim mình làm theo quyền truyện thúí hoặc của nó. Lão phải hứa như vậy chỉ vì hai con Molly Flander và Claudia làm rùm lên trong lúc ông lão hấp hối, thật đúng là trò bỉ ổi. Tôi đã báo cho con luật sư Molly biết tôi cóc bị ràng buộc gì và từ pháp lý tới lương tâm, để giữ lời hứa của Eli.

Deere cân nhắc vấn đề: “Thằng ấy chẳng bao giờ tự tử đâu, nhưng nó có thể lặn xuống ra chết một cách tự nhiên tổng vòng năm năm tới. Làm sao chống lại vụ này!”

- Không, tôi và Eli đã hỏi luật sư, họ cho biết vụ Molly khiếu nại ra tòa chắc chắn thua. Tôi sẽ thương lượng để cho hắn chút đỉnh thôi. Không phải toàn bộ như Eli hứa. Bộ thằng ấy định hút hết máu của ta à?

Deere hỏi: “Molly trả lời chưa?”

- Rồi, thì vẫn mấy cái thư nặng mùi của tụi luật sư mà. Tôi chửi cho ả một trận.

Rồi Bantz cầm điện thoại lên gọi nhà “phân tâm học” của hắn. Mụ vợ hắn nài nỉ hắn năm này qua năm khác, gắp mấy nhà trị liệu để được dễ thương hơn.

Bantz nói vô phon: “Anh chỉ muốn chắc ăn cái hẹn bốn giờ chiều của chúng mình ấy mà. Rồi, sẽ bàn về vụ kịch bản cho em tuần tới”.

Hắn nháy nhó cười với Deere.

Deere biết ngay thằng này hẹn với con Falane Fant tại khách sạn của phim trường, hắn đã chọn một kịch bản nói về chuyện giết người hàng loạt cho “nhà trị liệu” rồi. Tức cười là chính Deere đã đọc kịch bản này, và cho rằng có thể dựng thành một phim khá, kinh phí thấp, nhưng Bantz bảo “như cứt”. Bây giờ thì Deere làm được cuộn phim đó, mà lại được tiếng là làm vui lòng Bantz.

Rồi hai lão bắt đầu tán nhảm với nhau về cái vụ bù khú đã đời với Falene. Cả hai đều cho rằng những nhân vật danh tiếng như các anh mà tòm tèm vô ba vụ này thì trẻ con thật. Hai anh cũng đồng ý với nhau liên hệ trên mức tình cảm” với Falene thì khoái thiệt, vì con nhỏ vui vẻ, mà lại không vòi vĩnh, đòi hỏi gì. Tất nhiên cũng có đấy, nhưng đòi hỏi ngấm ngầm thôi, nhưng không sao, con nhỏ có tài, thời cơ đến sẽ ban cho nó một cơ hội.

Bantz nói: “Điều tởm lo là nếu nó biến thành loại minh tinh dở dở ương ương thì chúng ta mất vui đấy”.

- Đúng thế - Deere nói - Mấy tài năng hay phản ứng theo kiểu ấy lắm nhưng có hề gì đâu, lúc đó nó phải mang về cho chúng ta cả đồng tiền.

Hai tên cùng bàn lại việc sản xuất và lịch trình phát hành. Bộ phim Messalina sẽ hoàn thành trong hai tháng nữa, và nó sẽ đứng đầu về doanh thu trong mùa Giáng Sinh. Một phần hậu truyện của Vail đang được chuẩn bị và trong hai tuần tới sẽ cho ra lò. Hai cuốn phim của hãng Lodd stone mà gộp lại thì tổng cộng doanh thu có thể lên tới một tỷ đô la trên toàn thế giới, kể cả dưới dạng video. Rồi Bobby sẽ được tung hô như một thiên tài chỉ trong năm đầu tiên hắn kế tục Marrion. Hắn sẽ được công nhận là một nhà quản lý số một đúng nghĩa nhất.

Deere gật gù:

- Chúng ta mà phải chịu trả cho tên Cross mười lăm phần trăm khoản tổng doanh thu từ cuốn phim Messalina này thì thật chẳng còn thể thống gì nữa. Sao mình không trả tiền lại cho hắn kèm theo món lãi suất. Nếu không thích thì hắn cứ việc đi kiện. Gì chứ tòa án thì tên này rất sợ phải dây dưa.

- Chứ không phải người ta bảo hắn là một tên mafia sao? - Bantz hỏi.

Deere thầm nghĩ: “Lão này đúng là cáy rồi”. Rồi đáp”

- Tôi có biết. Hẳn không bản lĩnh lắm đâu. Nếu hẳn thật sự nguy hiểm thì Claudia, con em gái của hẳn đã nói cho tôi biết rồi. Người tôi lo là con Molly Flanders kia. Chúng ta đang lừa một lúc hai khách hàng cô ả ấy.

- Được - Bobby nói - Một ngày làm việc cũng không đến nỗi tồi. Tiết kiệm được hai mươi triệu của Vail và có thể mười của De Lena nữa, khoản đó sẽ được tính vào tiền thưởng cho tội mình. Chúng ta sẽ trở thành những anh hùng.

Deere hưởng ứng:

- Đúng thế. Hẳn nhìn đồng hồ đeo tay. Cũng gần đến giờ rồi, thế anh không đến Falene sao?

Vào đúng lúc đó, cửa văn phòng Bobby Bantz bật mở và Molly Flanders xuất hiện. Cô ả đang mặc một bộ đồ chiến đấu: quần tây, áo khoác và một cái áo xanh trắng bằng lụa. Chân đi giày bệt. sắc mặt giận dữ đỏ bừng của ả trông rất đẹp. Mắt lóng lánh nước, lại càng làm ả đẹp ác nữa. Giọng ả đầy vẻ ma mãnh đắc thắng:

- Ê được rồi, hai tên bú dừ kia. Ernest Vail ngủ rồi. Tôi sắp nhận được trát lệnh của tòa không cho ai được phép phát hành phần hậu cuốn sách của anh ấy. Giờ thì hai lão khốn kiếp đã chịu ngồi xuống để thương thuyết chưa đấy?

Ernest Vail biết rằng khi tự tử thì cái khó nhất của hẳn là phải làm sao để tránh xảy ra những cảnh bạo lực. Hẳn nhát đến nỗi không dám áp dụng những phương pháp phổ biến nhất. Hẳn hải súng ống, còn dao kéo và chất độc thì lại quá trực tiếp. Và lại không chắc ăn cho lắm. Đút đầu vào lò ga hay hửi oxyt cacbon trong xe hơi cũng khá bấp bênh. Rạch cổ tay thì máu me tùm lum. Không. Cái hẳn muốn là một cái chết êm ả, nhanh gọn và phải chắc chắn, thân thể toàn vẹn và vẫn nghiêm chỉnh hàng hoàng. Ernest tự hào rằng hẳn đã có một quyết định sáng suốt mà tất cả đều được lợi chỉ trừ hãng phim Lodd stone. Đây thuần túy chỉ là vấn đề thu nhập tài chính cá nhân và phục hồi danh dự tư cách cho hẳn. Rồi hẳn “sẽ” lại làm chủ cuộc đời mình, nghĩ tới đó hẳn chợt bật cười. Thêm một bằng chứng cho thấy hẳn vẫn còn tỉnh táo: hẳn vẫn còn giữ được máu khô hài

Lội ra tận biển để chết đuối thì cái lương quá, còn lao đầu vào xe buýt thì lại dữ dội và có vẻ hơi mất thể diện, cứ làm như hẳn là một tên vô gia cư khổ khách áo ôm không bằng. Bỗng một ý tưởng lóe lên trong đầu hẳn, chỉ trong một khoảnh khắc thôi. Hay là chơi một loại thuốc ngủ, hiện không còn phổ biến nữa, một loại thuốc nhét, mà người ta chỉ cần nhét vào ruột là xong. Nhưng kiểu này cũng lại “mất thể diện”, mà cũng không hoàn toàn bảo đảm.

Ernest gạt bỏ tất cả những kiểu đó mà cố tìm một cái gì đó có thể ban cho hẳn một cái chết nhẹ nhàng, chắc chắn. Ngồi suy tưởng như vậy làm hẳn khoái trá đến suýt nữa thì hẳn từ bỏ luôn cái ý định tìm cái chết. Và khi ngồi thảo những tuyệt bút trước khi tự tử cũng vậy. Hẳn muốn sử dụng tài nghệ của mình, không cho có vẻ bi thương tố cáo mà trên hết, hẳn muốn việc tự tử của mình sẽ được coi là hoàn toàn hợp lý, sáng suốt chứ không phải là một hành động yếu hèn.

Mở đầu, hẳn muốn viết cho cô vợ đầu tiên, người mà hẳn cho là tình yêu đích thực duy nhất của đời hẳn. Câu đầu tiên hẳn cố ra vẻ khách quan và thực tế.

“Ngay khi nhận được những dòng này, em hãy liên lạc với Molly Flanders, luật sư của anh. Cô ấy sẽ có tin quan trọng dành cho em. Anh cảm ơn em đã cho anh những năm tháng hạnh phúc nhất. Trong trường hợp nào đi nữa thì anh không muốn em nghĩ rằng anh làm thế này là có ý trách móc gì em đâu. Chúng ta đã không chịu đựng nổi nhau trước lúc chia tay. Xin em đừng nghĩ anh làm thế này với đầu óc bệnh hoạn, hay vì một nỗi bất hạnh. Anh hoàn toàn tỉnh táo và sáng suốt. Luật sư của anh sẽ cho em rõ mọi chuyện. Nói cho các con rằng anh yêu chúng”.

Ernest gạt tờ giấy viết qua một bên. cần phải viết nhiều nữa. Hẳn tiếp tục viết cho mấy cô vợ

thứ hai, thứ ba. Những dòng chữ mà chính hắn đọc lên nghe cũng rất lạnh lùng, báo cho họ biết là hắn để lại cho mỗi người một phần nhỏ gia sản của hắn, cảm ơn những hạnh phúc họ đã ban cho hắn, và trấn an rằng họ không hề có trách nhiệm gì trong hành động của hắn. Tuy vậy, có lẽ tâm trạng hắn lúc này không chỉ dành cho tình yêu, nên hắn viết một lá thư ngắn gọn cho Bobby Bantz, chỉ vồn vắn có một hàng: “Tổ cha mày!”

Kể đến hắn viết cho Molly Flanders như sau: “Cô hãy “luộc” những thằng chó chết ấy đi.” Viết ra như thế, hắn cảm thấy dễ chịu hơn.

Phần Cross De Lena, hắn ghi: “Rốt cuộc rồi tôi đã làm những gì phải làm”. Hắn đã nhận thấy De Lena rất thích cái tật kể lể cà kê dê ngỗng của hắn.

Và cuối cùng hắn cũng trải lòng mình ra khi viết cho Claudia: “Em đã cho anh những khoảnh khắc hạnh phúc nhất đời anh, thế mà thậm chí chúng ta cũng chẳng yêu nhau. Em nghĩ thử xem nào? Xem làm sao mà mọi điều em làm trong đời đều đúng đắn, còn anh chỉ toàn sai lầm mãi đến tận bây giờ? Xin em hãy bỏ qua những điều anh đã nói về vấn đề viết lách của em, đã dè bủ công việc của em, đó chỉ là chút ghen tị của một tiểu thuyết gia già cỗi lỗi thời như một tên thợ rèn. Cũng xin cảm ơn em đã lên tiếng đòi hỏi cho phần chia của anh dù rốt cuộc cũng chẳng được gì. Anh yêu em vì em đã cố hết sức như vậy.”

hắn xếp những tờ giấy loại xấu màu ngà mà hắn vừa viết. Thật là tệ, nhưng hắn sẽ viết lại tất cả, lúc nào bí quyết của hắn cũng là viết lại.

Nhưng ngồi sáng tác những bút tích như vậy cũng đã khuấy động tiềm thức hắn. Cuối cùng thì hắn cũng nghĩ ra cách tự sát vô cùng hoàn hảo.

Kenneth Kaldonl là một nhà sĩ nổi tiếng nhất ở Hollywood, cũng chẳng kém bất cứ một minh tinh tỉ phú nào trong cái lãnh thổ thu nhỏ đó. Hắn thạo nghề cực kỳ, trong cuộc sống cá nhân thì kahs màu mè và táo bạo. Hắn vốn rất ghét việc văn chương và phim ảnh phác họa hình ảnh các nhà sĩ như một tay trưởng giả tội bạc và hắn đã làm mọi thứ để xóa bỏ các hình ảnh đó đi. Cung cách ăn mặc và hành xử của hắn vô cùng lịch thiệp, hắn có một phòng răng rất sang trọngj và có một cái kệ chất đầy một trăm tờ tạp chí hay nhất ở Anh và Mỹ, thêm một cái kệ nữa, nhỏ hơn, dành cho những tờ tạp chí xuất bản bằng tiếng nước ngoài như Đức, Ý, Pháp, và cả tiếng Nga nữa.

Trang hoàng trên các bức tường trong phòng đợi là những tác phẩm nghệ thuật hiện địa đắt giá nhất, và khi bạn vào tới mê cung chẳng chịt những phòng khám, qua các hành lang trang trí bằng những bức ảnh có kèm thủ bút của những tên tuổi sáng chói ở Hollywood. Đó là những bệnh nhân của hắn.

Lúc nào hắn cũng tươi cười hơn hở rất dễ chịu, và trong một chừng mực nào đó hắn trông có vẻ gì đó hơi giống pê dê và thường gây hiểu lầm

rất kỳ cục. Hắn thích phụ nữ nhưng không tài nào hiểu nổi tại sao lại phải một mực gắn chặt cuộc đời với họ.

Hắn coi tình dục như một thứ chẳng khác gì một bữa ăn ngon, một ly rượu nồng hay một bản nhạc réo rắt mê ly.

Kenneth chỉ tin duy nhất một điều, đó là nghệ thuật chữa răng và trên phương diện này thì hắn là một nghệ sĩ, hắn luôn theo sát những tiến bộ về kỹ thuật và làm đẹp. Hắn luôn từ chối không làm những mối nối răng có thể mở ra gắn vào được cho khách hàng của mình, và luôn khuyên họ trám răng bằng hợp kim để có thể gắn vĩnh viễn một dọc những cái răng giả. Hắn cũng thường được mời đi thỉnh giảng về các vấn đề nha khoa, vốn thuộc loại tầm cỡ nên có lần hắn được mời đến chữa răng cho một nhân vật thuộc Hoàng gia của Công quốc Monaco.

Không một bệnh nhân nào của Kenneth ban đêm phải tháo răng ra ngâm vào nước cả. Không một ai thấy đau đớn khi đang ngồi trên bộ ghế chữa răng thượng hạng của hắn. Hắn sử dụng thuốc rất hào phóng và đặc biệt là khi dùng “hương hoa”, một hỗn hợp gồm oxyt nitơ và khí oxy cho bệnh nhân hít qua một cái mặt nạ bằng cao su. Hỗn hợp khí kỳ diệu này sẽ dứt bỏ mọi đau đớn cho hệ thần kinh và đưa bệnh nhân của hắn vào một trạng thái nửa tỉnh nửa mê, lâng lâng, mê mê cũng gần như hút thuốc phiện.

Ernest và Kenneth đã kết bạn với nhau ngay từ khi Ernest lần đầu tiên đặt chân tới Hollywood gần hai mươi năm trước. Đang ăn tối với một tay sản xuất phim, 0 bẽ hắn để được quyền dựng phim, một trong các tác phẩm của hắn thì Ernest bỗng bị đau răng dữ dội. Ngay nửa đêm mà tay sản xuất phim đó vẫn gọi điện cho Kenneth và ngay lập tức Kenneth đã tổng xe tới bữa tiệc chở Ernest tới phòng răng của mình để trị cái răng nhiễm trùng đó. Sau đấy, hắn đã chở Ernest về khách sạn và dặn hắn ngày hôm sau phải trở lại phòng răng.

về sau Ernest có nói với tay sản xuất phim rằng lão ta phải có ảnh hưởng lắm mới có thể gọi đến nhà một nha sĩ như vậy vào lúc đêm hôm khuya khoắt. Tay sản xuất bảo đơn giản chỉ vì Kenneth là một loại người như vậy. Đối với hắn một người bị nhức răng cũng giống như một người

đang chết đuối cần phải cứu anh ta. Nhưng cũng là vì Kenneth đã đọc không sót một tác phẩm nào của Ernest và rất thích tác phẩm của hắn.

Hôm sau, khi trở lại phòngí răng của Kenneth, Ernest vồn vã với vẻ mặt rất biết ơn. Nhưng Kenneth đã đưa tay lên trời chặn lời cảm ơn của hắn và

- Tôi vẫn còn nợ cái cảm giác thích thú mà những quyển sách của anh đã đem lại cho tôi. Giờ thì hãy để tôi cho anh biết đôi điều về việc trám răng bằng hợp kim.

Rồi hắn giảng một bài dài thậm thọt với lý lẽ việc săn sóc răng miệng của bạn thì không bao giờ là quá trễ. Rằng chẳng bao lâu nữa Ernest sẽ mất thêm vài cái răng khác, rằng nếu trám bằng hợp kim sẽ giúp hắn khỏi phải ngâm răng vào nước mỗi đêm khi đi ngủ. Ernest nói:

- Tôi sẽ nghĩ lại.

- Không. Tôi không thể điều trị một bệnh nhân bất đồng về công việc của tôi.

Ernest cười:

- Cũng may anh không phải là một tiểu thuyết gia đấy. Nhưng tôi, được rồi.

Hai người thành bạn. Bất cứ khi nào đến Hollyvwood. Vail đều mời Kenneth ăn tối và đôi khi hắn bay một chuyến đặc biệt đến L.A. chỉ để hưởng “hương hoa” thôi. Kenneth bình luận rất rành văn chương chẳng kém gì mấy cái ngành răng của mình. Ernest rất khoái cái món “hương hoa”. Hắn chưa khi nào thấy đau đớn và đôi khi trong lúc đang mê mê với tác dụng của hỗn hợp đó, hắn lại nảy ra những ý tưởng rất tuyệt. Trong những lần kể đó, tình bạn giữa hắn và Kenneth trở nên thân thiết đến mức kết quả là Ernest có một hàm răng mới với chân răng bằng hợp kim sẽ theo hắn xuống tận mồ.

Nhưng Ernest thích nhất là Kenneth như một nhân vật cho một cuốn tiểu thuyết. Từ trước tới giờ, Ernest luôn tin rằng trong mỗi con người đều tiềm ẩn một sự đối lập không gây nhiều sựng sốt. Kenneth đã bộc lộ con người thật của hắn, đó là tình dục nhưng không phải theo cái nghĩa đồi trụy thông thường.

Ernest đẩy mặt nạ lại và từ từ trầm vào trong những mộng mị mơ màng với oxi nitơ, và cũng như thường lệ, khi được kích thích như vậy, hắn lại phân tích cẩn thận oàn diện con người

thằng cha nha sĩ này.

Kenneth là hạng người không cho rằng tình yêu là một hành động theien về tình cảm tinh thần. Chỉ có khoái cảm là trên hết, cũng giống như những biệt tài giảm đau đón của hấn. cần phải biết kiểm soát xác thịt khi đang đắm chìm trong nó.

Đêm đó, hai người ăn tối với nhau, và không ít thì nhiều, Kenneth cũng đã thừa nhận sự phân tích đánh giá của Ernest.

“Tình dục tốt hơn khí nitơ”, Kenneth nói, “nhưng cũng như khí nitơ, phải trộn thêm ít nhất là ba mươi phần trăm oxy” hấn liếc nhìn Ernest rất láu cáe. “Ernest này, mức tối đa bảy mươi phần trăm, thì anh sẽ thấy ép phê ngay”.

Ernest hỏi: - Thế có nguy hiểm không?

- Không hoàn toàn như vậy. Chỉ trừ khi anh cứ khur khur cái mặt nạ đó đôi ba ngày, mà thậm chí khi đó, cũng có thể chẳng hề gì. Đương nhiên nếu có khí oxyt nitơ thuần túy thì chỉ cần mười lăm đến ba mươi phút là anh tiêu ngay. Thật tình mà nói thì một tháng một lần tôi có tổ chức một buổi dạ tiệc nho nhỏ trong phòng khám của mình, chỉ tuyển lựa cẩn thận toàn người xinh đẹp mà thôi. Tất cả đều là bệnh nhân của tôi, vì vậy tôi mới làm nóng họ được chứ. Tất cả đều khỏe mạnh. Khí nitơ sẽ kích thích họ. Thế anh chưa bao giurof thấy nóng máy khi ngửi “hương hoa” à?

Ernest phá lên cười:

- Khi mấy cô phụ tá của anh lượn qua lượn lại, tôi chỉ muốn chụp đại một cô đấy.

Kenneth pha trò thật nham nhở:

- Bảo đảm là cô em sẽ tha thứ cho anh mà. Thế ngày mai, lúc nửa đêm, anh đến phòng khám của tôi chứ? Vui lắm, thật đó. Thấy Ernest có vẻ ngần ngại, hấn bèn nói:

- Nitơ có phải côcain dêu. Cocain làm phụ nữ mất khả năng chống cự. Còn nitơ chỉ làm họ cởi mở ra thôi. Cũng như anh đi dự tiệc cốc - tai vậy mà. Anh dêu có động tay động chân gì dêu.

Tư tưởng Ernest trở nên hắc ám. Chẳng biết có chó nào tham dự không đây? Rồi hấn nó là hấn sẽ ghé. Và tự bào chữa bằng cách cho rằng đó chỉ là một chuyến thực tế, nghiên cứu để lấy tư liệu cho một cuốn tiểu thuyết.

Hấn chẳng thấy hứng thú gì tại bữa tiệc và đã không tham gia hết mình. Thật ra thì oxy nitơ làm hấn cảm thấy thánh thiện hơn là thấy thềm xác thịt, tưởng chừng như là một loại thuốc thiêng liêng nào đó chỉ được sử dụng để tỏ lòng thành trước Đức Chúa lòng lành. Mấy vị khách đú đờn với nhau chẳng khác gì thú vật đó. Thật chẳng còn chút gì là giống người nữa, chính vì thế hấn đã thấy phát ngấy lên. Kenneth thì không tham gia trực tiếp, hấn phải bù đầu lo chỉnh máy móc điều khiển khshi nitơ.

Nhưng giờ đây, nhiều năm sau, Ernest mới biết là hấn đã có cách tự sát. Sẽ giống như chữa răng không đau vậy. Hấn sẽ không phải chịu đau đón, thân thể không bị biến dạng, không có gì phải sợ cả. Hấn sẽ bỗng bành cưỡi mây từ thế giới này sang thế giới khác, trong đầu phơi phơi những tư tưởng thánh thiện nhất. Và như người ta thường nói, hấn sẽ hưởng một cái chết bình an, hạnh phúc.

Vấn đề bây giờ là làm sao vào được phòng răng của Kenneth vào ban đêm và làm sao chỉnh cái máy đó....

Hấn gọi điện cho Kenneth hẹn sẽ đến kiểm tra răng. Khi Kenneth xem những bản chụp X quang, Ernest nói với hấn là mình đang xây dựng một nhân vật là một nha sĩ trong cuốn tiểu thuyết mới và cần Kenneth chỉ cách điều khiển cái máy “hương hoa” đó ra làm sao.

Kenneth bẩm sinh vốn là một nhà sư phạm, hẳn giải thích rành rẽ cách điều khiển các bình đựng oxyt nitơ và oxy, nhấn mạnh tầm quan trọng của các tỉ lệ hỗn hợp an toàn.

Ernest hỏi:

- Thế không có nguy hiểm gì sao? Ngộ nhỡ anh quắc cần câu rồi làm bậy bạ thì sao? Anh có thể giết chết tôi mất?

- Không hề, cái này được chỉnh tự động sao cho lúc nào cũng có ít nhất là ba mươi phần trăm khí oxy trong hỗn hợp - Kenneth giải thích.

Ernest ngần ngừ một lúc, cố làm ra vẻ bối rối, không biết nói sao:

- Anh biết đó, tôi rất khoái cái bữa tiệc hồi mấy năm trước. Hiện tôi có cô bạn rất xinh, nhưng lại đang chơi trò con nhà lành. Tôi cần anh giúp đỡ. Anh cho tôi mượn chìa khóa phòng khám để bữa nào đó tôi dẫn cô tới có được không? Có nitơ giải quyết được tất mà.

Kenneth cẩn thận quan sát những bản phim X quang:

- Răng miệng anh trông hết sẩy thật. Nói không phải khen chứ tôi đúng là tay nha sĩ số một.

- Còn cái chìa khóa thì sao? - Ernest hỏi.

- Một cô gái xinh thật chứ? Cứ cho tôi biết tối hôm nào, và tôi sẽ đến để lo phần điều khiển.

- Không, không - Ernest vội đáp - Cô ta thật sự đứng đắn. Nếu anh lẩn quẩn đâu đây thì khí nitơ cũng chẳng tác dụng gì với cô ấy đâu. Ngừng một lát, hẳn tiếp: Loại cổ điển chánh hiệu mà.

- Có hề gì - Kenneth nói và nhìn thẳng vào mắt Ernest. Rồi bảo:

- Chờ một phút nhé - và bước ra khỏi phòng khám. Lúc quay lại, hẳn cầm một cái chìa khóa trên tay:

- Đem tới một tiệm sửa khóa đánh thêm một chiếc nữa. Và nhớ cho họ biết anh là ai. Rồi quay lại đây trả cái của tôi lại cho tôi.

Ernest ngạc nhiên:

- Ý tôi không phải là ngay bây giờ.

Kenneth dọn mấy tấm X quang lại rồi quay sang Ernest. Kể từ khi quen Kenneth, đây là một trong số lần hiếm hoi, Ernest không còn thấy nét mặt tươi roi rói của hẳn nữa.

- Khi tụi cóm nhìn thấy anh - Kenneth nói - nằm cứng ngắc trên ghế tôi, thì tôi không muốn bất kỳ sự dính líu nào. Tôi không hề muốn sự nghiệp của mình bị tiêu tùng, các bệnh nhân sẽ có cảm đến đây nữa. Tụi cóm sẽ tìm ra chiếc chìa khóa đó. Và họ cho rằng chính anh đã bày ra trò này. Tôi chắc là anh có để lại thư tuyệt mạng chứ?

Ernest sững người, cảm thấy xấu hổ. Hẳn không hề nghĩ tới việc làm hại Kenneth. Kenneth thì đang nhìn hẳn, miệng cười trách móc với vẻ đượm buồn. Ernest lấy cái chìa khóa, rồi trong một lúc bộc lộ cảm xúc hiếm hoi của mình, hẳn xúc động ôm lấy Kenneth:

- Vậy ra anh đã biết hết? - Hẳn nói - Tôi đang hoàn toàn tỉnh táo và sáng suốt.

- Biết chứ - Kenneth nói - Tôi cũng thường nghĩ tới chuyện đó cho bản thân khi về già hay khi mọi chuyện trở nên tồi tệ - Hẳn mỉm cười vui vẻ, nói

- Cái chết cũng chẳng đáng là một đối thủ đâu.

Hai người cùng phá lên cười.

- Thực sự anh biết tại sao à? - Ernest hỏi.

- ở Hollywood này ai mà chẳng biết. Trong một bữa tiệc, có một người hỏi Deere liệu hẳn có

thực sự quay bộ phim đó không? Hả trả lời: “Tôi sẽ làm tới cùng, cho tới lúc trời sập hay Ernest Vail phải tự tử.”

- Và anh không nghĩ là tôi điên chứ? Tự tử chỉ vì một số tiền mà mình không được xài...

- Tại sao lại không kia chứ? Cũng còn hơn là phải tự tử vì tình. Nhưng máy móc ở đây không đơn giản thế đâu. Anh phải tháo ống dẫn oxy trên tường này ra, để vô hiệu hóa bộ điều khiển tự động. Lúc đó có thể trộn hỗn hợp với hơn bảy mươi phần trăm. Nhớ làm vào tối thứ sáu, sau khi người quét dọn đã đi khỏi, như vậy sẽ không ai phát hiện ra anh trước thứ hai. Nhưng luôn có khả năng là anh bị cứu sống đấy. Đương nhiên, nếu xài oxyt nitơ không, thì chỉ cần ba mươi phút là anh được đi rồi.

Một lần nữa hấn lại mỉm cười buồn bã:

- Thế là đi đòi một công phu tôi lo cho bộ răng của anh. Thật chán quá!

Hai ngày sau, vào sáng thứ bảy, Ernest thức dậy rất sớm trong phòng khách sạn Beverly Hills. Mặt trời cũng vừa mới ló dạng. Hấn tắm rửa, cạo râu sạch sẽ và diện một cái áo thun với một cái quần jean rất thoải mái. Bên ngoài hấn khoác thêm một chiếc jacket bằng vải gai. Trong phòng vương vãi áo quần và sách báo, nhưng dọn dẹp thì ích lợi gì kia chứ?

Phòng khám của Kenneth cách khách sạn độ nửa giờ đi bộ, Ernest bước ra ngoài lâng lâng hương vị tự do. ở L.A. chẳng có ma nào cuộc bộ cả. Hấn cũng đói nhưng cũng chẳng dám ăn gì, sợ sẽ nôn ra hết dưới ảnh hưởng của khí nitơ.

Phòng khám tọa lạc trên tầng thứ mười lăm của một tòa nhà mười sáu tầng. Trong sảnh chỉ có một tay bảo vệ trong thang máy thì chẳng có ma nào. Ernest tra chìa khóa và cửa của dãy phòng khám rằng rồi bước vào. Hấn khóa trái cửa lại rồi bỏ chìa khóa vào túi jacket. Dãy phòng vắng lạnh đến rợn người. Cửa sổ chỗ bàn tiếp tân lấp lánh trong nắng sớm. Còn chiếc máy tính thì đen ngòm và bất động trông thấy mà ghê.

Ernest mở cánh cửa dẫn đến khu làm việc. Lúc bước dọc theo dãy hành lang, hấn được đích thân các ngôi sao tử phú - trên các bức hình - chào đón. Cả thấy có sáu căn phòng khám và chữa răng. Mỗi bên hành lang có ba căn. ở cuối dãy là văn phòng và phòng hội họp của Kenneth, nơi họ đã nhiều lần cùng nhau tán gẫu.

Phòng khám riêng của Kenneth ở kế ngay đó, được trang bị một chiếc ghế chữa răng đặc biệt vận hành bằng thủy lực và đó là nơi hấn săn sóc những bệnh nhân hạng sang của mình.

Chiếc ghế đó thuộc hàng xa xỉ cao cấp, lớp nệm dày hơn và lớp da thì mềm mại hơn. Chiếc mặt nạ “hương hoa” nằm ngay trên bàn di động cạnh cái ghế. Mặt điều khiển, với những ống dẫn nối các bình khí oxy và oxyt nitơ khuất phía sau, có hai nút vận điều khiển đang ở mức số không.

Ernest vặn chỉnh hai nút để có một hỗn hợp có oxyt nitơ và nửa oxy. Rồi hấn buông mình xuống ghế vào đeo mặt nạ lên. Hấn thư giãn, nhẹ nhõm. Dù gì đi nữa thì lúc này Kenneth có thọc dao kéo gì vào răng của mình đâu. Hấn trút bỏ mọi nỗi khổ sở, mọi đau đớn, trí não như chu du vòng quanh thế giới. Cảm giác thật tuyệt vời, vậy mà nghĩ tới chuyện chết có buồn cười không chứ.

Ý tưởng về những cuốn tiểu thuyết sẽ viết lần lượt trôi ngang qua ý nghĩ của hấn, cùng với các hình ảnh về những người quen thuộc. Không một ai có vẻ gì độc ác cả, đó cũng là những gì hấn khoái khi thưởng thức nitơ. Khỉ thật, thế là hấn đã quên phứt việc viết lại các thư tuyệt mạng rồi, và hấn cũng nhận thấy, dù có hảo ý và cố dùng những lời lẽ yêu thương, những dòng chữ đó thực chất hoàn toàn chỉ để lăng mạ.

Giờ thì Ernest đang lơ lửng trên một quả khinh khí cầu sắc sỡ khổng lồ. Hẳn lòng bênh trôi qua thế giới hẳn đã từng biết. Hẳn nghĩ về Eli Marrion, kẻ đã từng theo đuổi vận mệnh của hẳn, đã nắm được một thế lực đáng kể và được người đời e dè khiếp sợ khi lão sử dụng quyền lực đó một cách sắc bén, chẳng hề nương tay. Và khi tác phẩm xuất sắc nhất của Ernest ra đời rồi được dựng thành phim, tác phẩm đã mang về cho hẳn giải thưởng Pulitzer, thì chính Eli là người đến dự bữa chiêu đãi mà các nhà sản xuất tổ chức cho hẳn. Eli đã chìa tay ra bắt và nói:

- Anh quả là một cây bút rất tuyệt vời.

Việc lão đến dự tiệc đã gây không ít xôn xao, bàn ra tán vào ở Hollywood. Và Eli Marrion vĩ đại đã thực hiện cử chỉ trân trọng cao nhất và cuối cùng cho hẳn, bằng cách cho hẳn hưởng phần trăm theo tổng doanh thu. Còn chuyện Bantz đã cuồn gọn khoảng đó sau khi Marrion qua đời thì không nói làm gì nữa.

Nhưng Bantz cũng không phải là một tay khốn nạn. Hẳn vốn chỉ biết có tiền, còn thì cóc cần biết đến ai. Nhưng đó cũng chỉ vì hẳn sống trong thế giới đặc biệt này. Nói thật ra thì Skippy Deere còn tệ hơn nhiều. Vì Deere tàn bạo có tính toán, hẳn biết sử dụng cái đầu, vẻ hấp dẫn, cái năng lực khinh người của nó, cộng với thủ đoạn phản trắc như một theien hướng bẩm sinh.

Một ý nghĩ nữa lóe lên trong đầu Ernest. Tại sao hẳn lúc nào cũng khinh bỉ, chế nhạo, ngạo mạn Hollywood và những bộ phim? Chỉ vì ghen tị mà thôi. Thời đại này, điện ảnh là hình thức nghệ thuật được sùng bái nhất. Bản thân hẳn cũng yêu thích phim ảnh ít nhất cũng là những bộ phim hay. Nhưng cái hẳn ghen tị nhiều hơn là cá mối quan hệ khi làm phim. Phân vai, êkip quay, đạo diễn, các ngôi sao tỉ phú và thậm chí cả những phe cánh, những tay điều hành ngu xuẩn, tất cả như trong một gia đình thân quen, nếu không phải là “mãi mãi bên nhau”, ít nhất là cho đến khi hoàn thành bộ phim. Chúng tặng quà cho nhau, hôn nhau, ghì chặt lấy nhau và thề nguyện chung thủy suốt đời. Có một cảm giác như thế hẳn sẽ phải rất tuyệt. Hẳn nhớ lại hồi viết kịch bản đầu tiên của mình với Claudia, hẳn ngỡ mình được kết nạp vào cái đại gia đình đó.

Nhưng đời nào được, khi hẳn có thói quen châm chọc, mỉa mai đầy ác ý cố hữu đó? Nhưng dù ép phê dưới ảnh hưởng “hương hoa” oxyt nitơ, hẳn vẫn không thể tự quá nghiêm khắc với bản thân. Dù sao đi nữa thì hẳn cũng có quyền, đã có những tác phẩm tuyệt vời nhất (về mặt này thì trong số các tiểu thuyết gia, Ernest có hơi kỳ quặc, vì thực sự thì hẳn rất mê những tác phẩm của mình), và đáng được đối xử tử tế hơn.

Thấm dần khí nitơ rộng lượng hải hà này, Ernest đã thấy ra rằng thực sự thì hẳn đâu có muốn từ già cõi đời. Tiền bạc đâu quan trọng đến thế, Bantz có thể sẽ nghĩ lại, hay biết đâu Claudia và Molly có thể có hướng giải quyết nào đó.

Rồi hẳn chợt nhớ lại nỗi cực nhục của mình. Không một cô vợ nào thực sự đem lòng thương yêu hẳn. Từ trước đến giờ, hẳn chỉ là một tên ăn mày, chưa bao giờ hưởng cái diễm phúc được đáp trả tình yêu. Những tác phẩm của hẳn tuy được trân trọng nhưng cũng chưa đủ sức thuyết phục, chưa gây được một sự ngưỡng mộ đủ để làm giàu cho một cây bút. Vài tên phê bình văn học đã chỉ trích hẳn kịch liệt nhưng hẳn vẫn ra vẻ tươi cười, ân cần lắng nghe. Mà dù có thế nào thì giận các tay phê bình văn học cũng chẳng ích gì, đó chỉ là nghề nghiệp của họ thôi. Nhưng bọn chúng châm cũng đau quá chứ. Và đôi lúc chúng cũng khoi as làm bạn với hẳn, cũng ưa cái tính thẳng thắn và hóm hỉnh của hẳn, còn những tên bạn trai của hẳn chẳng bao giờ trở nên thân tình, gần gũi, cả Kenneth cũng vậy. Trong lúc Claudia thật lòng mến hẳn, hẳn biết cả Molly Flanders và Kenneth chỉ tội nghiệp hẳn mà thôi.

Ernest nhóm dậy và tắt nút “hương hoa”. Chỉ vài phút sau hẳn hoàn toàn tỉnh táo. Sau đó hẳn vào ngồi trong văn phòng của Kenneth.

Nhưng lại cảm thấy rầu rĩ, u buồn. Hắn ngả lưng ra cái ghế bành, ngắm cảnh mặt trời mọc trên Beverly Hills. Phần uất vì phim trường đã lừa tiền của mình đến nỗi hắn không thấy thích thú trước bất kỳ cái gì. Hắn cảm ghét cảnh bình minh của một ngày mới, khi đêm xuống thì hắn vội vã nuốt thuốc ngủ và cố nhắm mắt càng lâu càng tốt... Cứ nghĩ đến việc hắn bị những tên đó, những tên mà hắn thường khi bĩ, hạ nhục thì... Và đến bây giờ hắn không thể nào đọc sách được nữa, một việc mà trước đó chưa bao giờ hắn thấy hết hứng thú. Và đương nhiên là hắn không thể tiếp tục cầm bút. Những lời lẽ trang nhã vốn rất được ưa chuộng, giờ đây chỉ còn rất tính giả dối, khoa trương và gượng ép. Hắn không còn hứng thú với những việc như vậy.

Dằng dặc suốt nhiều ngày qua, mỗi sáng hắn thức giấc mà cứ khiếp sợ cái ngày mới đến, người bải hoải đến mức không tắm gội, cạo râu. Và không có một xu dính túi. Hắn đã kiếm được hàng triệu đô và đã đốt sạch vào các môn bài bạc, ăn chơi và rượu chè. Hoặc đã ném tiền qua cửa sổ. Đối với hắn, tiền bạc chưa hề có ý nghĩa gì, cho đến tận bây giờ.

Trong hai tháng vừa qua, hắn không thể gởi tiền chu cấp cho các con và các khoản trợ cấp cho các cô vợ. Không giống như hầu hết tên khác, Ernest luôn cảm thấy hạnh phúc khi gởi tấm ngân phiếu đó. Năm năm trời, hắn chưa xuất bản được cuốn nào và thậm chí chính hắn cũng chán ngán con người của mình. Lúc nào hắn cũng ta thán rên rĩ về cái phận bạc bẽo của mình. Trông hắn chẳng khác gì một cái răng sâu chường ra ngoài xã hội. Và chính hình ảnh đó làm cho hắn càng sa sút thảm hại thêm.

Một cây bút tài năng như hắn thì trong trường hợp này nên dùng phép ẩn dụ gì cho nó sên sến một chút nhỉ? Một nỗi uất không tả được xâm chiếm tâm hồn hắn. Hắn đã bất lực hoàn toàn, bất lực thật rồi.

Hắn bật dậy và bước vào phòng chữa răng. Kenneth đã chỉ cần phải làm gì rồi. Hắn giựt sợi dây giữ hai cái nút ra, một cái giành cho khí oxy, một là oxyt nitơ. Rồi hắn gắn lại có một cái thổi nitơ. Hắn ngồi xuống chiếc ghế chữa răng rồi với tay lên vặn nút. Lúc đó hắn nghĩ phải có một cách nào đó để có được ít nhất là mười phần trăm oxy để không hoàn toàn chắc chắn là cái chết sẽ đến chứ. Hắn cầm cái mặt nạ lên và đeo vào mặt.

Khí nitơ tinh khiết xâm nhập vào cơ thể và rồi hắn trải qua một khoảnh khắc ngất ngây, một cảm giác như được gội rửa mọi đớn đau, một cảm giác trong mơ. Khí nitơ tấn công và dọn sạch những gì có trong đầu hắn, giờ tất cả chỉ là một khối trống rỗng. Trước khi chấm dứt sự tồn tại của mình, hắn còn tận hưởng một khoảnh khắc khoái lạc thuần khiết cuối cùng và trong khoảnh khắc đó, hắn tin là có một Đức Chúa Trời và có một nơi gọi là Thiên đường.

Molly Flanders làm dữ Bobby Bantz và Skippy Deere, nếu Eli Marrion vẫn còn sống thì ả phải thận trọng hơn.

- Mấy người đang sắp cho phát hành một phim mới dựa theo cuốn sách của Ernest. Nhưng với cái trát lệnh của tòa thì không xong rồi. Phần tài sản đó phải thuộc về người thừa kế của Ernest. Nếu muốn, mấy người cứ việc chơi trò tình vờ và cho phát hành đi, nhưng tôi sẽ đưa cả bọn ra tòa đấy. Nếu tôi thắng, thì tài sản của Ernest sẽ gồm có bộ phim đó và hầu hết những gì bộ phim đó kiếm được. Và cũng xin bảo đảm là không đời nào mấy người có thể làm tiếp mấy tập sau dựa trên các nhân vật trong tác phẩm của anh ấy được đâu. Thế nào, chúng ta có thể mất bao nhiêu đó tiền và thời gian châu chực ở tòa án mà. Mấy người chỉ cần chi ra trước năm triệu và mười phần trăm tính trên tổng doanh thu của mỗi bộ phim. Và tôi cũng muốn có được sổ giấy tờ gốc có chứng thực về doanh thu trên sổ băng video.

Deere kinh hoàng, còn Bantz thì tức giận. Ernest Vail, một nhà văn sẽ nhận được phần chia lợi nhuận từ các cuốn phim lớn hơn bất kỳ một ai khác, trừ một ngôi sao tỉ phú, đó là một điều xuẩn ngốc nhất chưa từng có.

Ngay lập tức, Bantz gọi điện cho Melo steward và viên luật sư tư vấn chính của hãng Lodd stone. Chỉ nửa giờ sau là tất cả đã đông đủ trong phòng họp. cần phải có mặt Melo vì hắn là người bao thầu tất cả những tập phim hậu truyện và hắn ăn huê hồng của các ngôi sao tỉ phú, của đạo diễn và của Benny Sly, người viết lại kịch bản. Đây là tình huống để yêu cầu hắn nhả bớt một số.

Viên luật sư chính nói:

- Chúng tôi đã nghiên cứu kỹ mọi chuyện khi ông Vail lần đầu đe dọa hãng phim.

Molly giận dữ cắt ngang:

- Ông gọi tự tử là đe dọa phim trường à?

- Và để tổng tiền nữa - Tay tư vấn tỉnh bơ - Hôm nay chúng tôi tham khảo đầy đủ luật trong trường hợp này, vốn dĩ rất tế nhị, nhưng ngay cả khi có như vậy, tôi vẫn nói với hãng phim rằng chúng ta có thể bác quyền của cô tại tòa và giành phần thắng. Riêng trường hợp này thì các quyền hưởng tài sản sẽ không được trả về cho những người thừa kế đâu.

- Ông lấy gì bảo đảm cho điều đó chứ? - Molly hỏi tay cố vấn - Chấn ăn tới chín mươi phần trăm ha?

- Không - tay cố vấn đáp - Theo luật pháp thì không có gì chắc chắn tới như vậy đâu.

Molly mừng thầm. Thắng vụ này, ả có thể yên tâm dưỡng già với số tiền kiếm được. ả đứng dậy dậm bước và nói:

- Mặc xác mấy người, tôi sẽ nói chuyện với mấy người ở tòa án.

Bantz và Deere khiếp đến nỗi mở miệng không nổi. Tự đáy lòng Bantz thật sự ước gì Eli Marrion vẫn còn sống.

Chính Melo steward là người phải đứng dậy và ôm lấy Molly với vẻ âu yếm và biết lỗi để vượt giận: “Thôi mà” hắn nói. “Chúng ta chỉ mới thương lượng thôi. Đàng hoàng chút nha”.

Hắn đưa Molly lại ghế, và để ý thấy mắt ả đang ngấn nước. “Chúng ta có thể thỏa thuận thế này, tôi sẽ nhượng lại một vài khoản trong hợp đồng trọn gói”.

Molly nhỏ nhẹ với Bantz: “Hắn anh không muốn liều mạng mất hết tất cả? Thế tay cố vấn của anh có dám bảo đảm là anh sẽ thắng không? Đờì nào. Vậy anh thuộc dạng doanh nhân hạng bét hay một con bạc tồi đây? Để đút túi mớ bạc lẻ chết tiệt có hai mươi đến bốn mươi triệu mà phải liều mình chịu bút một tỉ à?”

Cả bọn đều đi tới quyết định: Phần của Ernest là bốn mươi triệu đô trả trước và tám phần trăm phần doanh thu bộ phim sắp trình chiếu. Và hắn sẽ có thêm hai triệu và mười phần trăm mức doanh thu đã quyết toán của bất kỳ bộ phim nào tiếp theo đó. Ba bà vợ và cả đám con của Ernest vậy là trúng lớn rồi.

Cứ chót molly phán khi sắp sửa đi là: “Nếu mấy người tưởng tôi khó khăn thì cứ chờ tới khi Cross De Lena biết chuyện mấy người đã lừa hắn như thế nào”.

Molly khoan khoái tận hưởng hương vị chiến thắng. ả nhớ lại đêm dự tiệc xong, ả đã đưa Ernest về nhà. ả cũng chếch choáng hơi men, lại vô cùng trơ trọi, mà Ernest rất hóm hỉnh và sắc sảo. Thế nên ả nghĩ, qua đêm với hắn chắc cũng vui. Lái xe dọc đường ả cũng tỉnh rượu phần nào, nên khi về đến nhà, ả dẫn hắn vào phòng ngủ của mình, rồi nhìn chung quanh ả thấy bải hoải làm sao ấy. Ernest thuộc loại cả thẹn, rất bền lễn, đỏ mặt khi nói chuyện mây mưa, hắn như anh cả quỳnh vậy. Đúng lúc cần phải ngỏ lời thì hắn lại đứng ngó ra đó, cứng lưỡi.

Nhưng Molly lại quá động lòng, không nỡ tổng hắn vào lúc bối rối như thế. Vậy là ả nốc rowuj

cho đến xin và hai người lên giường. Nhưng thực sự thì trong bóng đêm mọi việc lại không đến nỗi nào. Ernest mê muội, say đắm đến mức ả thấy rất thỏa mãn nên đã rinh bữa sáng vào tận giường cho hắn.

Hắn nhìn nàng cười ranh mãnh “Cám ơn”. Hắn nói: “Và xin cám ơn em lần nữa”. Thế là ả biết hắn hiểu rõ mọi cảm giác của ả đêm qua và hắn cám ơn, không chỉ vì ả mang bữa sáng cho hắn mà còn vì ả đã ban ơn “mưa móc” đêm qua. ả vẫn thầm tiếc là mình không thể diễn xuất khá hơn được nữa, nhưng biết thế nào được, nghề ả là luật sư mà. Và giờ đây ả đã đáp lại tình yêu của Ernest Vial bằng hành động này.

Tiến sĩ David Redfellow nhận lệnh gọi của ông Trùm Clericuzio trong lúc đang dự một cuộc họp quan trọng ở Rome. Hắn đang cố vấn cho thủ tướng Ý về một đạo luật mới về ngân hàng. Đạo luật này sẽ cho các quan chức ngân hàng tham nhũng những bản án hình sự nặng hơn nhiều, và dĩ nhiên hắn đang “dốc ngược” bộ luật này. Ngay lập tức hắn rút lại mọi lý lẽ của mình và bay về Mỹ.

Trong hai mươi lăm năm sống lưu vong ở Ý, David Redfellow đã làm ăn phát đạt, và đã có những thay đổi mà dù nằm mơ, những giấc mơ ngông nhất, hắn vẫn không thấy nổi.

Vào những ngày đầu, ông Trùm đã giúp hắn mau một nhà băng nhỏ ở Rome. Với các gia tài thu được nhờ buôn bán ma túy đã gởi ở các nhà băng Thụy Sĩ, hắn đã mua thêm nhiều nhà băng, nhiều đài truyền hình hơn nữa. Nhưng chính các chiến hữu của ông Trùm ở Ý đã ra tay bảo ban, chỉ dẫn và gây dựng lên các đế quốc này của hắn, giúp hắn thu tóm thêm các tờ tạp chí, nhật báo, đài truyền hình, bên cạnh cả dãy nhà băng của hắn.

Nhưng Redfellow cũng mãn nguyện với những gì hắn tự làm được. Một sự lột xác hoàn toàn. Hắn đã thành một công dân Ý, đã có người vợ Ý, người con Ý và một ả nhân tình đúng chuẩn “Italia” cũng như một tấm bằng tiến sĩ danh dự “phải chi hết hai triệu” của một trường đại học ở Ý. Hắn mặc đồ Armani, mỗi tuần có một giờ ngồi trên ghế hớt tóc, vây quanh mình là những chiến hữu bên quầy cà phê (mà hắn đã mua đứt), và tham gia chính trường với tư cách là một cố vấn cho nội các và thủ tướng. Nhưng mỗi năm một lần, hắn vẫn phải “về nguồn” ở Quogue để thực hiện bất cứ ước vọng nào của sự phụ mình, ông Trùm Clericuzio. Thế nên lệnh triệu tập đặc biệt này đã làm hắn rất lo sợ và cảnh giác.

Khi đến nơi, tại dinh thự Quogue, bữa tối đang chờ đón hắn, và Rose Marie đã ráng trổ tài nấu ăn của mình, vì lúc nào Redfellow cũng tấm tắc về những nhà hàng ở Rome. Cả Gia đình Clericuzio đã tụ họp để chào đón hắn: Ông Trùm, ba đứa con trai của ông là Giorgio, Petie và Vincent, cháu ngoại ông, Dante và Pippi cả Cross De Lena.

Đó là lễ tiếp đón một vị anh hùng, David Redfellow, ông vua ma túy dở dang đại học, một tay ăn diện nham nhở tai đeo khuyên, một con linh cầu khi xuất hiện là động cốn, đã lột xác thành một trụ cột của xã hội. Cả nhà đều tự hào về hắn, hơn thế nữa, ông Trùm còn cảm thấy mắc nợ Redfellow. Vì chính tên này đã cho ông một bài học nhớ đời. Hồi “non trẻ”, Ông Trùm mắc phải một tính ủy mị tình cảm kỳ lạ. Ông Trùm đã tin rằng đối với vấn đề ma túy thì các cánh tay của luật pháp nói chung là không thể nào bị tha hóa được.

Năm 1960, khi mới bắt đầu buôn bán ma túy, David Redfellow chỉ là một sinh viên đại học hai mươi tuổi đời. Hắn làm thế không phải để kiếm tiền mà chỉ để cùng bạn bè có nguồn đều đặn, giá phải chăng để hít. Chỉ chơi theo kiểu nghiệp dư thôi, cocain và bồ đề. Chỉ trong một năm, công việc phát đạt đến mức hắn và các bạn cùng lớp đã có được chiếc máy bay nhỏ chở hàng qua biên giới Mehico và các nước Nam Mỹ. Cũng là lẽ thường tình khi chẳng bao lâu sau chúng đã bị đặt ra ngoài vòng pháp luật, và đó hcinsh là lúc David, lần đầu tiên bộc lộ thiên bẩm của mình. Hộ sáu người của hắn bỏ túi không biết bao nhiêu mà kể, và David đã hcir ra một khoản

hồi lộ kếch sù đến nổi chẳng mấy chốc hắn đã có trong “bảng lương” của mình vô số cảnh sát trưởng, các chương khế, thẩm phán và hàng trăm cảnh sát dọc theo bờ biển Đông.

Hắn luôn miệng cho rằng chuyện vô cùng đơn giản. Anh biết được tiền lương hàng năm của tay đó và dúm cho nó gấp năm lần là xong.

Nhưng rồi tập đoàn các tay Colombia xuất đầu lộ diện, còn dữ dằn hơn bất kỳ tay da đỏ miền Viễn Tây nào trên màn bạc. Không chỉ lột da đầu mà còn tiện luôn cả cái sọ dừa nữa. Bốn tay cộng sự của Redfellow đã bỏ mạng, và hắn đã phải liên lạc với gia đình Clericuzio xin bảo kê với đề nghị là năm mươi phần trăm lợi nhuận của hắn.

Petie Clericuzio và một nhóm lính tuyển từ khu Bronx trở thành vệ sĩ của Redfellow, và cứ như thế cho đến năm 1965, khi ông Trùm đưa hắn qua Ý lánh nạn. Buôn bán ma túy đã trở nên quá nguy hiểm.

Giờ đây quây quần bên bàn ăn, cả bọn chúc tụng sự khôn ngoan của Ông Trùm đã ra quyết định đó nhiều năm trước. Đó là lần đầu tiên Dante và Cross được nghe sự tích Redfellow. Hắn là một tay kể chuyện rất có duyên. Hắn bốc Petie “lên tận mây”, một chiến binh số dách. Nếu không có anh ấy thì tôi đâu có toàn thân mà tới Sicily chứ. Hắn quay sang nói với Dante và Cross. “Đó là ngày hai cậu được đặt tên thánh. Tôi còn nhớ khi người ta gần như chìm chết hai đứa nhỏ trong nước thánh mà tụi nó vẫn tỉnh như ruồi. Tôi chưa từng mơ sẽ có ngày chúng ta được mần ăn với nhau như những người đã trưởng thành”.

Giọng Ông Trùm khô khốc: “Anh sẽ không làm ăn với tụi nó, mà chỉ với ta và Giorgio thôi. Nếu cần giúp đỡ, anh có thể nhờ Pippi. Tôi đã quyết định vụ việc đã bàn với Giorgio sẽ cho anh biết tại sao”.

Giorgio kể cho David những diễn biến mới nhất, rằng Eli marrion đã ngủm và Bobby Bantz đã đoạt được hăng phim, rằng hắn đã lúm tròn phần của Cross kèm theo số lãi. Redfellow rất khoái chí: “Thằng đó được đó. Hắn thừa biết ta sẽ không dám đưa ra tòa, nên nó cuỗm tiền của ta. Làm ăn ngon lành quá rồi còn gì”.

Dante đang nhâm nhi một tách cà phê, nó đưa mắt nhìn Redfellow vẻ khó chịu. Rose marie, lúc này đang ngồi bên và đặt tay lên tay nó.

“Ông cho là buồn cười lắm sao?” Dante hỏi Redfellow.

Redfellow nhìn chăm chú vào Dante một lúc. Vẻ mặt hắn trở nên rất trịnh trọng: “Chỉ vì tôi biết trong trường hợp này, láu cá như thế hóa ra lại là một tai họa”.

Ông Trùm quan sát sự đổi giọng này và hình như nó làm ông thích thú. Trong bất kỳ trường hợp nào, khi ông ra vẻ lơ mơ, trong một khoảnh khắc hiếm hoi, mấy đứa con ông đều nhận ra ý ông và rất khoái.

- Thế cháu ngoại của ta - ông Trùm hỏi Dante - Mi định giải quyết vụ này thế nào đây?
- Cho nó xuống biển chơi - Dante đáp và ông Trùm mỉm cười với nó.
- Còn mi, Croccifixco? Mi sẽ giải quyết sao đây? - ông Trùm hỏi Cross.
- Đành chấp nhận vậy thôi. Cháu sẽ rút kinh nghiệm. Chỉ vì không tin là tụi nó có gan làm như vậy mà cháu phải chịu thua, thế thôi.
- Còn Petie và Vincent? - ông Trùm hỏi tiếp.

Nhưng hai đứa không mở miệng. Chúng biết ông Trùm đang chơi trò

- Không thể chỉ bỏ qua thì xong - ông Trùm nói với Cross - Mi sẽ bị biết đến như là một thằng đần, và khắp cả thế giới này, tay nào cũng có thể nhổ toẹt vào mặt mi.

Cross nói với ông Trùm giọng nghiêm chỉnh: “Trong nhà của Eli Marrion vẫn còn có các bức tranh của lão trị giá chừng hai mươi hay ba mươi triệu. Ta có thể tới hết mớ đó và giữ đòi tiền chuộc.

- Không được - ông Trùm bác - Như thế sẽ lộ mặt, sẽ để lộ sức mạnh của mình, và dù có khéo đến mấy cũng có thể dẫn đến nguy hiểm. Như vậy phức tạp lắm. Còn David, anh tính làm thế nào?

David miệng bập xì gà, ra chiều nghĩ ngợi. Hắn nói: “Mua lại hãng phim. Cứ làm ăn đường hoàng. Với các nhà băng và công ty truyền thông của mình, chúng ta có thể mua đứt hãng Lodd stone”.

Cross ngò vục: “Lodd stone là hãng phim lâu đời và giàu có nhất trên thế giới. Thậm chí nếu có thể có đủ mười sáu tỉ thì chưa chắc người ta chịu bán cho ông đâu. Đơn giản là điều đó không thể xảy ra được”.

Petie lên tiếng, vẫn với cái giọng mỉa mai cố hữu: “Này ông bạn già David của tôi ơi, ông có thể chòng đủ mười tỉ ư? Người mà tôi đã cứu mạng đó ư? Người đã từng nói sẽ không bao giờ đền đáp đủ ơn đó ư?”

Redfellow thấy tay về phía Petie: “Anh không hiểu được những khoản tiền lớn có tác dụng như thế nào đâu. Cũng giống như kem đánh vậy, anh lấy một ít rồi đánh lên thành một mớ bột bong bóng khổng lồ gồm các tài khoản, các khoản vay, các cổ phần, vấn đề ở đây không phải là tiền, vấn đề làm làm thế nào để gạt được Bantz qua một bên. Hắn nắm hãng phim trong tay, và dù có phạm lỗi gì, hắn vẫn phục tùng tuyệt đối những gì Marrion muốn. Chẳng bao giờ hắn chịu bán hãng phim đâu.”

- Vậy để tôi tới đó hôn hắn một phát vậy - Petie chen vô.

Bây giờ thì ông Trùm đưa ra quyết định, ông nói với Redfellow. “Hãy thi hành kế hoạch của anh. Hoàn tất cho xong. Nhưng phải hết sức thận trọng. Pippi và Crocchiixco sẽ sẵn sàng chờ lệnh anh”.

- Còn một điều nữa - Giorgio nói với Redfellow - Theo các mục trong di chúc của Eli marrion thì Bobby Bantz có toàn quyền đối với hãng phim trong năm năm tới. Nhưng hai đứa con trai và con gái của lão lại có cổ phần trong hãng lớn hơn Bantz. Không thể sa thải Bantz được, nhưng nếu bán đi các cổ phần đó thì mấy ông chủ mới sẽ đuổi cổ hắn đi. Và đó là vấn đề anh phải lo liệu đấy.

David mỉm cười, bập xì gà: “Cũng như hồi nãy thôi, ông Trùm, cháu chỉ cần bác giúp đỡ thôi. Có thể một số nhà băng ở Ý sẽ do dự không muốn mạo hiểm trong một chuyến phiêu lưu như vậy đâu. Đừng quên là chúng ta phải nhả ra một khoản tiền thưởng không nhỏ tính theo giá trị thực của hãng phim đấy”.

- Đừng lo - Ông Trùm nói - Ta cũng có một số kha khá trong mấy nhà băng đó.

Pippi De Lena đã quan sát mọi thứ với con mắt cáo già. Có điều hắn không hiểu là cuộc họp này cần gì tới nhiều người như thế này. Theo thủ tục thì chỉ cần có ông Trùm, Giorgio và David Redfellow có mặt là đủ rồi. Sau đó có thể lệnh riêng cho Pippi và Cross trợ giúp Redfellow. Thế thì tại sao họ lại được tiết lộ những bí mật này? Quan trọng hơn nữa là tại sao lại có cả Dante, Petie và Vincent? Tất cả những điều này trông không giống với Ông Trùm Clericuzio mà hắn đã từng biết chút nào, người lúc nào cũng giữ các kế hoạch của mình bí mật được chừng nào tốt chừng đó.

Vincent và Rose Marie đang đỡ ông Trùm lên lầu ngủ. ông đã khẳng khẳng không cho lắp một cái ghế hàng dọc theo bậc thang.

Ngay khi những người đó vừa khuấy dạng, Dante quay sang Giorgio và giận dữ nói: “Thế ai sẽ được hăng phim khi chúng ta đã làm chủ nó, Cross hả?”

David lạnh lùng ngắt lời nó: “Tôi, chính tôi sẽ điều hành, ông ngoại của anh sẽ hưởng lợi tức chánh, sẽ có giấy tờ hẳn hoi”.

Giorgio đồng ý.

Cross vừa cười vừa nói: “Dante này, không ai trong hai đứa ta điều hành nổi một hăng phim này đâu. Chúng ta chưa có đủ “máu lạnh”.

Pippi quan sát không chừa một ai. Gì chứ đánh mùi nguy hiểm thì hẳn rất tài. Đó là lý do tại sao hẳn lại thọ đến như thế. nhưng vụ này thì hẳn chịu. Cũng có thể chỉ vì ông Trùm đã già cả quá rồi.

Petie chở Redfellow lại phi trường Kennedy, nơi chiếc phản lực riêng của hẳn đang chờ. Cross và Pippi thì đáp một chuyến thuê bao từ Vegas đến. Ông Trùm đã cấm ngặt Xanadu hay bất kỳ cơ sở nào của mình không được mua riêng một chiếc phản lực.

Cross đi chiếc xe đã thuê tới phi trường. Trong lúc xe chạy, Pippi nói với con: “Cha sẽ ở New York ít lâu. Khi đến sân bay thì cha sẽ lấy xe, thế nhé”.

Cross nhận thấy cha nó đang lo lắng điều gì đó. “Lúc họp con không được khéo lắm”. Nó nói.

- Không phải thế - Pippi nói - Nhưng ông Trùm có lý đấy. Con không thể để tên nào “vuốt mặt” tới hai lần.

Khi đến phi trường Kennedy, Cross ra ngoài, còn Pippi thì nhích người qua ghế bên kia để cầm vô lăng. Hai người bắt tay qua cửa sổ xe. Trong lúc đó Pippi ngược mắt lên nhìn gương mặt điển trai của con trai và chợt thấy thương nó hơn bao giờ hết. Hẳn cố mỉm cười lúc vỗ nhẹ lên má Cross và nói. “Cẩn trọng nhé con”.

- Mà gì mới được chứ? - Cross hỏi lại, đôi mắt đen thẫm của nó chăm chăm nhìn cha nó dò xét.

- Tất cả mọi thứ - Pippi nói. Rồi hẳn bỗng nói tiếp, làm Cross sững cả người - Lẽ ra cha nên để con theo mẹ. Nhưng cha đã chỉ nghĩ đến mình. Cha cần có con bên cạnh.

Cross đứng nhìn cha lái xe đi và lần đầu tiên trong đời nó mới hiểu rằng cha nó đã lo lắng và thương yêu nó đến dường nào.

III. CHƯƠNG 15

hính hấn cũng thấy lo ngại trước việc này, nhưng Pippi De Lena đã quyết định lập gia đình, không phải vì yêu thương gì, mà cần có người bầu bạn. Quả vậy, hấn đã có Cross, có các chiến hữu ở khách sạn Xanadu, có gia đình Clericuzio và cơ man nào là quan hệ họ hàng. Quả là hấn đã có ba nhân tình, hấn ăn uống vẫn ngon miệng và nhiệt tình như ngày nào, hấn vẫn mê đánh gôn và là một tay trung bình là mười lăm một lượt, và hấn còn ghiền nhảy đầm. Nhưng cứ theo lời của ông Trùm, hấn có thể nhảy cho tới lúc chui vào hòm nầm.

Thế nên khi đã bước vào tuổi ngũ tuần, hấn vẫn khỏe như vâm, tính tình vẫn thoải mái, yêu đời, đã gần nghỉ hưu, hấn lại thêm khát một cuộc sống gia đình ổn định, và cũng có thể là một đứa con mới. Và tại sao lại không chứ? Cái ý tưởng đó ngày càng quẩn lẩn hấn. Thật đáng ngạc nhiên là hấn lại khao khát được làm cha một lần nữa, có một đứa con gái hấn là thú lắm: hấn đã từng yêu thương Claudia hết mực lúc nàng còn nhỏ, dù hiện nay hai cha con không ai nói với ai lời nào nữa. Con nhỏ cùng một lúc vừa láu lỉnh vừa trực tính, và nó đã dựng được một sự nghiệp riêng là một nhà viết kịch bản thành công. Và mấy ai biết được một ngày nào đó họ sẽ làm lành lại với nhau. Xét trên nhiều mặt thì con nhỏ cũng búng bỉnh như hấn, vì thế hấn hiểu rõ con gái mình và cũng thăm phục cách nó cứng cỏi bảo vệ những gì nó tin tưởng.

Cross đã thua canh bạc phim ảnh đó, nhưng dù có thế nào đi nữa thì tương lai của nó cũng được bảo đảm. Nó vẫn còn Xanadu và ông Trùm sẽ đưa tay nâng đỡ nó thực hiện một phi vụ mới để bù lại khoản đã liều lĩnh để tuột mất. Nó là một đứa khá, nhưng nó còn trẻ và tuổi trẻ còn phải phiêu lưu, phải liều lĩnh. Âu tất cả cuộc đời này cũng chỉ có thế thôi.

Sau khi bỏ Cross lại phi trường, Pippi lái xe đến New York ở một vài ngày với cô nhân tình Bờ Tây của mình. Đó là một cô tóc nâu rất bắt mắt, một nữ thư ký trong ngành tư pháp, với một lối hóm hỉnh sắc sảo đặc trưng cho dân New York, và là một người khiêu vũ tuyệt vời. Quả thật cô ả rất ham tiêu xài, một cô vợ khá “hao” đấy. Vả lại quá lớn tuổi: tới bốn mươi lăm lận. Lại còn chuyện cô ả độc thân, một phẩm chất tuyệt vời với một nhân tình nhưng không ràng buộc hôn nhân mà Pippi mong muốn.

Kỳ nghỉ cuối tuần bên ả quả là khỏi chê, dù phân nửa thời gian ả cứ cắm đầu vào mấy tờ báo Time. Họ ăn trong những nhà hàng ngon nhất, đi khiêu vũ ở các hộp đêm, và vào cuộc mây mưa trong căn hộ của ả. Nhưng Pippi cần cái gì thanh bình, êm ả hơn.

Hấn bay đến Chicago. Cô nhân tình ở đây biểu trưng nhục dục của cái thành phố náo nhiệt này. Cô nàng uống rượu hơi nhiều, lẽ lạc hội hè hơi quá trớn, thuộc loại vô tư lự, chỉ biết vui thú. Nhưng phải cái lại lười và hơi cẩu thả, mà Pippi lại thích một mái ấm gọn gàng. Và cũng như ả đầu tiên, cô nàng đã quá lú để xây dựng gia đình, theo lời nàng thì ít nhất cũng đã bốn mươi rồi. Nhưng có hề gì. Thế hấn liệu muốn quanh quẩn bám váy một đứa con nít vắt mũi chưa sạch chắt? Sau hai ngày ở Chicago, Pippi gạch tên nàng ra khỏi danh sách.

Với hai người đó, hấn sẽ gặp khó khăn khi cho họ sống ở Vegas. Họ là phụ nữ của các đô thị, và Pippi biết rõ rằng Vegas thật sự là một thị trấn tỉnh lẻ, nơi thế chỗ cho bầy gia súc là các sòng bạc. Và không có cách nào Pippi sống được ở một nơi khác ngoài Vegas, vì ở Vegas không có ban đêm. Ánh đèn néon xua tan mọi bóng ma, cả thành phố rực sáng lên như một viên kim cương rực lửa sẽ đốt sạch mọi hồn ma vừa thoát khỏi anh đèn.

Hấn ưng ý nhất là cô nhân tình ở Los Angeles, và Pippi cũng lấy làm hài lòng đã khéo lựa mấy cô trên phương diện “địa hình địa vật”. Sẽ không đời nào có vụ “tình cò chạm trán”, sẽ không

phải nhúc đầu, mặt óc, dẫn đo chọn cô nào. Cả ba đều có nghề nghiệp nhất định và không thể ăn mảnh tạm thời được. Nói thực ra thì bây giờ ngồi nhìn lại, hẳn cũng phục mình đã bước đi trên con đường đó như thế nào. Táo bạo nhưng cần trọng, dũng mãnh nhưng không liều mạng, trung thành với Gia đình và được sự tưởng thưởng xứng đáng. Sai lầm duy nhất của hẳn là đã cưới một người như Nalene, mà nghĩ cho cùng thì có người phụ nữ nào có thể cho hẳn mười lăm năm hạnh phúc hơn thế đâu. Và có tên nào dám vỗ ngực cho rằng suốt đời mình chỉ phạm một lỗi lầm duy nhất như hẳn không? Ot nữ nào có thể cho hẳn mười lăm năm hạnh phúc hơn thế đâu. Và có tên nào dám vỗ ngực cho rằng suốt đời mình chỉ phạm một lỗi lầm duy nhất như hẳn không? ông Trùm hay nói câu gì nhỉ? À, sống mà có lỗi lầm thì chỉ là chuyện nhỏ, chỉ có điều miễn sao nó không phải là một sai lầm chết người.

Hắn quyết định tự đi thẳng đến Los Angeles mà không ghé lại Vegas. Hẳn gọi phon báo cho Michelle biết hẳn đang trên đường đến và nàng khỏi phải nhọc công ra phi trường đón. “Chỉ cần khi anh tới em sẵn sàng dùm anh là được rồi”, hẳn nói với nàng. “Anh nhớ em ghê, mà anh cũng có chuyện hệ trọng muốn nói cho em biết”.

Michelle thì cũng vừa lú, ba mươi hai tuổi và cũng dịu dàng hơn, lại không đòi hỏi gì nhiều, tính tình cũng dễ thương, có lẽ vì nàng sinh ra và lớn lên ở California. Trên giường thì nàng khỏi chê, nhưng không phải mấy người kia không được như vậy, vì đây là tiêu chuẩn đầu tiên của Pippi mà. Nhưng nàng không quá sắc sảo, mưu mô, nàng sẽ không gây rắc rối, Chỉ cso điều hơi tưng tưng, nàng tin vào mấy cái trò thời địa mới vớ vẩn như “thông linh”, có thể nói chuyện được với các linh hồn, nàng kể về những số kiếp mà nàng đã đi qua, nhưng nàng cũng vui lắm. Cũng như mọi người đẹp ở California, nàng đã mơ được làm một nữ diễn viên, nhưng ý tưởng đó hoàn toàn bị loại bỏ. Hiện nay nàng đang đắm mình vào các môn yoga, “thông linh” vào việc rèn luyện thân thể, thường xuyên lui tới các câu lạc bộ thể dục. Bên cạnh đó, lúc nào nàng cũng khen nức nở cái “nghệp” của Pippi. Vì dĩ nhiên chẳng có ả nào biết được “nghề nghiệp” thật sự của Pippi. Đơng giản hẳn chỉ là một quan chức hành chính trong một hiệp hội khách sạn ở Vegas.

Đúng rồi, với Michelle thì hẳn có thể ở lại Vegas, hai người có thể có một căn hộ ở Los Angeles, đến lúc nào thấy chán thì chỉ cần bốn mươi phút là bay tới Los Angeles nghỉ lại đôi tuần. Và cũng có thể để nàng khỏi rảnh chân rảnh tay, hẳn sẽ mua cho nàng một cửa hàng bán quà tặng ở khách sạn Xanadu. Thật sự thì có thể như vậy lắm chứ. Nhưng nếu nàng từ chối thì sao?

Hắn chợt nhớ lại một điều: Khi các con còn nhỏ, Nalena hay đọc cuốn “Goldilods và ba con gấu”. Hẳn giờ đây chcavvng khác gì Goldilods. Nàng ở New York thì quá “dai”, nàng ở Chicago thì quá “nhão”. Dĩ nhiên: trong cuộc đời fnafy thì làm gì có thứ gọi là “ngay chóc”.

Khi xuống máy bay ở Los Angeles, hẳn tận hưởng ngay cái không khí ngọt ngào của California, và thậm chí quên cả làn khói mù dày đặc ở đây. Hẳn thuê một chiếc xe và đầu tiên lái tới khu Rodeo Drive, hẳn thích tặng các bà các cô những món quà nho nhỏ để gây ngạc nhiên, và cũng khoái tản bộ dọc theo dãy cửa hiệu sang trọng tượng trưng cho sự xa xỉ của thế giới. Hẳn mua một cái đồng hồ đeo tay rất lộng lẫy trong tiệm Gucci; một cái ví trong tiệm Fendi, dù hẳn nghĩ cái đó chẳng ra hồn gì; một cái khăn choàng cổ Hèmes; và một ít nước hoa đựng trong cái lọ trông chẳng khác gì một tác phẩm điêu khắc cầu kỳ và đắt tiền. Lúc mua một hộp đồ lót phụ nữ loại đắt tiền, hẳn bỗng hòa hứng ghẹo cô bán hàng, một cô tóc vàng còn trẻ, rằng hẳn mua để mình xài đấy. Cô gái nhìn hẳn một phát rồi phán: “Đúng quá rồi...”

Trở ra xe hơi, nghèo thêm hết ba trăm đô, hẳn thẳng hưởng về Santa Monica, hàng hóa để băng sau, tất cả mấy món quà đều dồn vào một cái túi màu sắc sỡ của tiệm.

Tới Brenvwood, hẳn ghé vào siêu thị Brenvwood một nơi ưa thích của hẳn. Hẳn thích những

cửa hiệu thực phẩm có được một khoảng không vừa phải, bày biện vài cái bàn picnic nơi người ta có thể giải khát và ăn miếng gì đó. Đồ ăn trên máy bay dở tệ, nên hẳn thấy đói. Mà Michelle thì không đòi nào để đồ ăn trong tủ lạnh, nàng ăn chay trường mà.

Hắn vào một tiệm mua hai con gà quay, một tá sườn ram, bốn cái xúc xích với đầy đủ phụ gia. Hắn mua bánh mì trắng và bánh lúa mạch trong một tiệm khác. Tại một quầy hàng, hắn lấy thêm một ly Coke to tướng rồi chọn một cái bàn picnic, ngồi xuống tận hưởng khoảnh khắc cô độc cuối cùng.

Hắn duyệt hai cái xúc xích, nửa số gà quay và một ít bánh chiên kiểu Pháp. Hắn chưa từng nếm thứ gì ngon như vậy. Hắn ngồi trong ánh tà dương vàng rực của California, làn không khí ngọt ngào thơm mát lau sạch gương mặt hắn. Hắn không thích đi khỏi nơi đó chút nào, nhưng Michelle đang chờ. Hắn giờ này nàng đã tắm rửa sạch sẽ, đã “ướp hương” cẩn thận, đã hơi ngà ngà rồi, và trước khi hắn kịp đánh răng thì nàng đã lôi hắn lên giường ngay. Có thể trước khi “hành sự”, hắn sẽ ngỏ lời cầu hôn.

Cái túi xách đựng đồ ăn được trang trí bằng các hình tượng thuật lại một câu chuyện ngụ ngôn về thực phẩm. Đúng là một cái túi mua hàng “trí tuệ” rất thích hợp với loại khách hàng “trí thức” của siêu thị. Khi đặt nó vào trong xe, hắn chỉ thoáng đọc được hàng đầu tiên “Trái cây là thức ăn của loài người trong vườn Địa đàng...” “Lạy Chúa”, Pippi thầm nghĩ.

Hắn lái tới Santa Monica, và dừng xe trước căn hộ của Michelle nằm trong một dãy những ngôi nhà hia tầng có hàng ba trông giống kiểu Tây Ban Nha. Khi ra khỏi xe, hắn máy móc xách hai cái giỏ bên tay trái để rảnh tay bên phải. Cũng theo thói quen, hắn đưa mắt quan sát từ trên xuống dưới con đường thật đẹp, không có một chiếc xe nào đậu cả. Những căn hộ xây theo kiểu Tây Ban Nha có những lối xe chạy rộng rãi, thoáng đãng và có vẻ an bình, thuần hậu như trong thánh đường. Những rãnh nước chạy dọc theo lề đường được giấu sau hàng hoa và cỏ. Những cây xòe tán tạo thành một mái vòm in lên nền trời buổi hoàng hôn.

Lúc này Pippi phải cuốc bộ theo một con hẻm dài có dãy hàng rào gỗ sơn xanh được các luống hồng bọc quanh. Căn hộ của Michelle nằm ở mặt sau, một tàn tích của Santa Monica trong quá khứ, mà ngày nay vẫn mang hương vị đồng nội. Các tòa nhà thì có vẻ như dựng bằng một loại gỗ xưa, mà mỗi cái hồ bơi tách biệt nhau được trang hoàng bằng những băng ghế trắng.

Phía ngoài hẻm, ở tuốt tận phía bên dưới, Pippi nghe tiếng rồ máy của một chiếc xe đang đậu vọng lên. Âm thanh đó khiến hắn trở nên cảnh giác, lúc nào hắn cũng cảnh giác. Ngay đúng lúc đó, hắn nhác thấy một tên nhồm dậy từ băng ghế. Hắn sững sốt la lên. “Mày làm cái chó gì ở đây thế thằng kia?”

Gã kia không đưa tay ra chào hắn, và trong khoảnh khắc đó, mọi chuyện đối với Pippi đã quá rõ ràng. Hắn biết những gì sắp sửa xảy ra. Bộ não hắn xử lý quá nhiều thông tin đến nỗi hắn không thể phản ứng được gì. Hắn thấy khẩu súng ló nòng, rất nhỏ bé và có vẻ vô hại. Hắn thấy sự căng thẳng hẳn rõ trên gương mặt của tên sát thủ. Đó là lần đầu tiên hắn hiểu ra ánh mắt trên khuôn mặt của những người hắn hạ sát, hiểu được sự sững sốt cực độ của họ khi biết rằng cuộc đời họ thế là hết. Và hắn hiểu rằng hắn cũng phải trả giá cho cuộc đời của mình. Thậm chí còn có một ý nghĩ thoáng qua đầu hắn rằng tên sát thủ này đã bố trí quá tệ, rằng với hắn sẽ không bao giờ làm theo kiểu này.

Dù biết là chẳng có một cơ hội nào, hắn vẫn cố hết sức mình. Hắn quẳng hai giỏ hàng xuống rồi lao mình tới trước, và cùng lúc đó lần tay xuống rút súng. Tên đó cũng dẫn tới chào đón hắn. Và Pippi trong cơn mừng quýnh của mình, đã vươn người tới gã. Sáu viên đạn đã hết tung người hắn lên trời và đập hắn xuống một luống hoa dưới chân rào sơn xanh. Hắn ngửi thấy mùi hương hoa. Hắn ngược mắt lên nhìn cái tên đang đứng trên đầu rồi thều thào: “Mày, thằng

Santadio chó đẻ...”. Kể đến là viên đạn cuối cùng cày vào sọ hăn. Pippi De Lena, còn đâu nữa...

III. CHƯƠNG 16

áng sớm, đúng ngay ngày thần chết rình rập Pippi De Lena, Cross đến rước Athena tại nhà riêng của cô ở Malibu, họ cùng đi tới San Diego thăm bé gái Bethany - con của Athena.

Bethany đã được các cô y tá sửa soạn, cô bé ăn mặc tươm tất để chuẩn bị đi chơi. Cross có thể thấy rằng con bé giống hệt mẹ và cao trước tuổi, vẫn còn vẻ thần thờ trên khuôn mặt và đôi mắt của nó, thân hình nó phì thộn ra, nét mặt nó khó tả, như thể hơi bị bủn y như cục xà bông dùng rồi. Cô bé vẫn đeo tạp dề bằng nhựa màu đỏ mà nó dùng để giữ quần áo khỏi bị lem luốc khi cô bé vẽ. Nó vẽ trên tường từ sớm tới giờ. Nó chẳng hề tỏ ra gì khi thấy họ, và khi mẹ nó ôm hôn thì nó rụt rè né tránh, giật lùi thân hình và quay mặt đi.

Athena chẳng để ý đến điều này, thậm chí còn ôm nó chặt hơn.

Đó là ngày mà họ dự định đi chơi giải trí ngoài trời bên một cái hồ gần đó có cây cối rậm rạp xung quanh, Athena đã chuẩn bị một giỏ thức ăn trưa.

Bethany ngồi chính giữa Cross và Athena, khi Athena lái xe đi một khoảng đường ngắn. Thỉnh thoảng Athena lại chải tóc Bethany ngược ra sau và nựng má của nó trong lúc Bethany nhìn chăm chăm phía trước.

Cross sung sướng nghĩ đến việc hấn và Athena sẽ quay về căn nhà ở Mabilu làm tình, sau một ngày chơi giải trí ngoài trời. Hấn đang tưởng tượng cô trần trụi trên giường và hấn ở bên cạnh.

Đột nhiên Bethany nói chuyện với hấn. Từ trước đến giờ nó chẳng bao giờ để ý đến hấn. Nó nhìn chăm chăm vào hấn với đôi mắt xanh lơ dờ dờ và

- Chú là ai?

Athena trả lời với giọng rất vui vẻ như thể cho đó là chuyện trẻ con bình thường khi nó hỏi như vậy. Cô trả lời:

- Tên chú ấy là Cross và chú là người bạn thân nhất của mẹ.

Bethany như lơ đãng và trở lại thế giới riêng của nó.

Athena đậu xe cách cái hồ đang lấp lánh vài mét, nằm khuất trong rừng, một cái hồ lý tưởng giữ rừng bạt ngàn. Cross xách giỏ thức ăn và bày biện thức ăn trên một tấm trải đỏ cô đã trải lên cỏ. Cô lấy khoai tây chiên, những khăn ăn màu xanh, vài muống nĩa. Tấm vải trải được thêu hình những nhạc cụ thu hút sự chú ý của Bethany. Rồi Athena bày biện những món khác, nào là bánh sandwich, tô thủy tinh đựng khoai tây, xà lách và những lát trái cây. Kế đến là một đĩa bánh ngọt trái kem. Và một đĩa to đựng thịt gà rán. Cô đã chuẩn bị mọi thứ chu đáo một cách am tường những món Bethany rất thích ăn.

Cross trở lại xe hơi và mang ra một két sô đa. Hấn rót sô đa ra ly và mời họ. Athena cầm ly của cô đưa cho Bethany nhưng nó đẩy tay cô sang bên. Nó đang nhìn Cross.

Cross nhìn chăm chăm vào mắt nó. Gương mặt nó dờ ra như mang một cái mặt nạ thay vì gương mặt đó bằng da bằng thịt. Như giờ đây đôi mắt nó có vẻ cảnh giác như thể nó bị lừa bẫy vào một hang động bí mật làm nó cảm thấy nghẹt thở, không thể kêu cứu được. Da thịt của nó như thể phồng dộp lên, không thể chịu nổi khi đụng phải cái gì.

Họ ăn và Athena đảm trách vai một người ba hoa để cố làm cho Bethany cười. Cross phải ngạc nhiên về cách diễn xuất khéo léo của cô khi giả bộ chọc tức và giận hờn, làm như việc xử sự mang bệnh tự kỷ của con cô là hoàn toàn bình thường và xem Bethany như là người bạn, cùng

tán chuyện tầm phào, mặc dù con bé chẳng bao giờ trả lời được. Lời độc thoại mang tính sáng tạo của cô nghĩ ra để giảm bớt nỗi đau riêng tư trong lòng cô.

Cuối cùng cũng tới lúc ăn tráng miệng. Athena mở gói giấy lấy hộp bánh kem và đưa cho Bethany nhưng nó từ chối. Cô bèn đưa cho Cross nhưng Cross cũng lắc đầu. Hắn lấy làm lo lắng bởi vì dù cô bé đã ăn một lượng thức ăn lớn nhưng nó lộ vẻ giận dữ với mẹ nó. Hắn biết rằng Athena cũng nhận ra điều đó.

Athena ăn bánh ngọt nướng và làm ra vẻ cái bánh ngon lắm. Cô gỡ bỏ giấy gói hai cái bánh khác và để trước mặt Bethany. Con gái thường thích đồ ngọt. Bethany cầm hai cái bánh ra khỏi tầm trái và rồi để chúng trên cỏ, chỉ vài phút sau, hai cái bánh đầy kiến. Rồi Bethany cầm hai cái bánh đó lên và cho một cái vào miệng. Nó đưa cho Cross cái kia. Không một chút do dự, Cross bỏ ngay vào miệng mình. Một cảm giác nhồn nhột như kiến bò ở vòm miệng và hai bên lợi của hắn. Hắn uống một ngụm sô đa để nuốt trôi lũ kiến. Bethany nhìn Athena.

Athena cau mày suy tính như một nữ diễn viên trước một cảnh diễn khó. Rồi cô cười với giọng cười mà người khác phải cười theo và cô vỗ tay, nói:

- Má đã bảo bánh rất ngon mà.

Cô mở gói giấy một cái bánh khác nhưng Bethany từ chối và Cross cũng vậy. Athena quăng cái bánh trên cỏ và cầm khăn ăn của cô lau miệng cho Bethany, rồi lau miệng cho Cross. Đường như cô cũng cảm thấy sung sướng trong lòng.

Trên đường lái xe về bệnh viện, cô nói chuyện với Cross với cái giọng ngọng ngịu, nhão nhẹt mà cô thường nói với Bethany làm như Cross cũng là người mang bệnh tự kỷ. Bethany chăm chú nhìn mẹ nó rồi quay sang nhìn chăm chăm Cross.

Khi họ gửi đứa trẻ vào lại bệnh viện, Bethany cầm tay Cross một lát rồi

- Chú đẹp lắm!

Nhưng khi Cross cố gắng hôn tạm biệt nó, thì nó né đầu sang bên rồi bỏ chạy.

Trên đường lái xe về Mabilu, Athena hớn hờ nói:

- Nó nói chuyện với anh, đó là dấu hiệu tốt.

Cross trả lời một cách vô tình:

- Tại vì anh đẹp trai.

Athena trả lời:

- Không phải, tại vì anh có thể ăn được mấy con kiến. Ít ra tôi cũng đẹp như anh vậy mà nó vẫn ghét - Cô cười vui và vẻ đẹp của cô luôn làm cho Cross choáng ngợp đến ngất ngây.

Athena nói: “Con bé nghĩ rằng anh giống nó. Nó nghĩ anh cũng bệnh tự

Cross cười và cảm thấy thích ý kiến đó. Hắn trả lời:

- Con bé có lẽ đúng, lẽ ra em nên cho anh nằm viện chung với nó.

Athena mỉm cười nói:

- Sao được. Nhớ khi em muốn “trả bài” thì em đào đâu ra cái thầy anh. Hơn nữa em sẽ đem nó ra viện sau khi hoàn tất vai Messalina.

Khi họ trở về ngôi nhà của nàng ở Malibu, Cross vào nhà, họ đã có chương trình là Cross ở lại đêm nay. Lần này, nó đã kinh nghiệm quan sát nàng: khi nàng tỏ ra hoạt bát, chính là lúc nàng bối rối nhất.

Nó bảo: “Nếu em cảm thấy không thoải mái, anh sẽ trở về Vegas.”

Lúc này trông nàng thật buồn. Cross tự hỏi không biết lúc nào nó yêu nàng nhất, khi nàng tự nhiên vui vẻ, hay khi nàng khắc khổ nghiêm nghị, hoặc khi nàng buồn rầu. Khuôn mặt yêu kiều của nàng luôn thay đổi. Nó phải luôn tìm cách thích ứng với tình cảm của nàng.

Nàng âu yếm bảo nó: “Anh xứng đáng lãnh thưởng chứ, vì hôm nay anh vất vả quá rồi”. Giọng nàng pha chút trào lộng, nhưng nó hiểu đó là kiểu tự trào chính nhan sắc mình. Nàng biết ma thuật của nàng là giả tạo.

“Hôm nay anh vất vả gì đâu”. Thật vậy, hôm nay niềm vui của nó là chỉ có ba người bên hồ, trong khi rừng bạt ngàn, gợi nó nhớ lại những ngày thơ ấu.

Athena buồn buồn: “Anh thích những con kiến bu trên bánh...”

“Ăn cũng không ghê lắm đâu. Liệu Bethany có khá hơn không?”

“Em khôn gbieets, nhưng em sẽ tìm cho ra. Em sắp có một ngày cuối tuần thoải mái, mấy ngày đó em không có cảnh quay Messalina. Em sẽ bay qua Pháp cùng Bethany. ở Paris có ông bác sĩ giỏi lắm, em đưa con bé đến cho ông chẩn đoán.”

“Nếu ông ta cho biết không có hy vọng thì sao?”

“Có thể em sẽ không tin điều ông ta nói. Không sao. Em thương con. Em sẽ chăm sóc nó.”

“Suốt đời ư?”

“Vâng” Athena trả lời. Rồi nàng vỗ tay, mắt sáng lên: “Những lúc này vui lên chứ. Chúng mình hãy lo cho nhau. Lên lầu tắm một cái, rồi nhảy lên giường. Hai ta hãy tận hưởng những giờ khoái lạc điên cuồng với nhau. Rồi em sẽ nấu một bữa ăn đêm tuyệt cú mèo.”

Cross như trở lại thời của một đứa trẻ, thức dậy với một ngày vui chờ đón bữa điểm tâm mẹ dọn sẵn, những trò chơi cùng bạn bè, những cuộc đi săn với bố, rồi bữa ăn gia đình, có em Claudia, mẹ Nalene, bố Pippi. Sau đó quay qua đánh bài chơi. Đó là cái tình cảm thuần khiết của tuổi thơ. Trước khi hấn làm tình với Athena trong ánh chiều tà, họ đứng trên ban công ngắm mặt trời lặn trên biển Thái Bình dương. Bầu trời tô điểm đỏ hồng huyền ảo, vuốt ve làn da nóng ẩm, êm dịu của nàng. Khuôn mặt kiều diễm và cặp môi hồng nần chờ đón nụ hôn. Nó mỉm cười dịu dàng bước lên thang.

Chuông điện thoại trong phòng ngủ reo lên, Athena chạy lên trước Cross để trả lời. Nàng che ống nói, giọng hốt hoảng bảo Cross: “Kêu anh. Một người tên là Giorgio.” Trước đây chưa bao giờ hấn nhận phon ở nhà nàng.

Cross nghĩ, đây chỉ có thể là chuyện rắc rối, và vậy là nó làm một điều mà không bao giờ nó nghĩ nó có thể làm. Nó lắc đầu.

Athena nói vào phon: “Anh ấy không có ở đây... “Dạ, khi nào anh ấy tới tôi sẽ bảo để anh ấy gọi lại.” Nàng đặt máy xuống, hỏi: “Giorgio là ai vậy?”

“Một người bà con”. Cross trả lời. Nó bàng hoàng vì việc này, nhưng vì sao chứ? Chỉ vì nó không thể bỏ qua một đêm ân ái cùng Athena. Thật là một trọng tội. Rồi hấn tự hỏi bằng cách nào Giorgio biết nó ở đây?” và Giorgio muốn gì? Chắc phải là việc hệ trọng. Nhưng chuyện gì cũng phải để đến sáng mai. Không có gì làm nó bỏ những giờ tình tự cùng Athena được.

Đây là giây phút hai đứa háo hức chờ đợi cả ngày, cả tuần. Họ trút bỏ áo quần trước khi cùng nhau đi tắm, nhưng nó không thể kèm lòng mà không ôm lấy nàng. Hai thân thể còn đầy mồ hôi từ buổi picnic về. Rồi, nàng cầm tay nó, dắt nó lại dưới vòi sen.

Họ lau mình cho nhau bằng những tấm khăn tắm rộng màu cam, rồi cuốn khăn lên mình, đứng trên ban công, nhìn vùng dương từ từ chìm xuống phía chân trời. Họ trở vào, nằm xoải trên giường.

Khi Cross làm tình với nàng, dường như cả tâm hồn thể xác nó phiêu du vào một cõi mộng hồi hồi, ngất ngây, một hồn ma mê muội sờ sờ, một tâm hồn ma nhập vào da thịt nàng. Nó không còn biết thận trọng là gì, kể cả không ngó mặt nàng để xem nàng có đóng kịch hay không, có thật tình yêu nó không. Cuộc mây mưa dường như bất tận cho đến khi cả hai thiếp ngủ trong vòng tay nhau. Khi thức giấc, hai thân hình vẫn cuốn lấy nhau, ngồi lên trong ánh sáng của vầng trăng rực rỡ hơn cả mặt trời. Athena hôn nó, hỏi: “Anh thật sự đã mến Bethany?”

“Phải. Nó là một phần của em.”

“Anh có tin nó sẽ khá hơn không? Anh có tin em có thể giúp nó khá hơn không?”

Lúc này Cross cảm thấy dường như nàng sẵn sàng bỏ rơi nó để lo cho con bé. Nó cảm thấy một hồi thúc hi sinh cho người phụ nữ nó yêu này, điều mà nhiều người đàn ông cũng cảm thấy, nhưng lúc này với nó, điều đó hoàn toàn khác hẳn. Cross bảo:

“Hai đứa mình cùng ráng giúp con.”

“Không. Em phải làm điều đó một mình.”

Hai người lại chìm vào giấc ngủ, và khi điện thoại reo, không khí đầm sương trong buổi bình minh vừa ló dạng. Athena nhắc phen, lắng nghe, rồi nói với Cross: “Bảo vệ cổng. Hẳn bảo có bốn người đi xe hơi, muốn gặp anh.”

Cross hốt hoảng. Nó chớp ống nói, nói với tên bảo vệ: “Để một người trong bọn họ nói với tôi.”

Giọng nói nó nghe là tiếng của Vincent: “Cross, cậu Petie cùng đi với cậu. Có tin rất xấu.”

“Được. Cậu để thằng gác nói với cháu.”, rồi nó nói với tên bảo vệ “Để họ vô.”

Nó quên tịt cú phen của Giorgio. Nó tự mĩa: Tại tình yêu đấy. Mình sẽ không sống nổi một năm nếu cứ tiếp tục thế này.

Nó xỏ vội quần áo, chạy gấp xuống nhà dưới. Chiếc xe vừa ngừng ngay cửa nhà, mặt trời lấp ló từ phía chân trời.

Vincent và Petie bước ra từ băng sau chiếc Limousine dài thòng. Cross thấy tay tài xế và một tên nữa trên băng trước. Petie và Vincent đi qua con đường trải dài của khu vườn dẫn đến cửa trước, Cross mở cửa đón.

Thình lình Athena xuất hiện bên nó, mặc quần ống rộng và áo thun, không chút đồ lót. Petie và Vincent ngó nàng lom lom. Chưa bao giờ nàng đẹp hơn vậy.

Athena hướng dẫn họ vào nhà bếp, rồi pha cà phê, Cross giới thiệu họ là những người bà con.

Cross hỏi: “Quý vị tới đây bằng gì vậy? Tối qua còn ở New York?”

Petie bảo: “Giorgio bao một máy bay cho tụi tao.”

Athena vừa pha cà phê vừa nhận xét họ. Không người nào lộ chút xúc động đặc biệt gì. Trông họ như hai anh em, cả hai đều cao lớn, nhưng Vincent lợt lạt như tảng đá, Petie mặt thanh thoát hơn, rậm đỏ không biết vì rượu hay thời tiết.

“Tin xấu là gì vậy?” Cross hỏi. Nó tưởng sẽ được nghe ông Trùm qua đời, Rose Marie thật sự hóa điên, hay thằng Dante gây chuyện phiền nhiễu cho gia đình.

Vincent vẫn giọng cộc cằn, bảo: “Tụi tao muốn nói với mình mày thôi”. Athena đang rót cà phê, bảo Cross: “Tin dữ nào em cũng cho anh biết, em phải được nghe tin chẳng lành xảy đến cho anh”.

“Anh đi với các ông ấy bây giờ.”

“Anh đừng quá yếu cơ vậy chứ. Đừng đi”.

Vincent và Petie có phản ứng ngay. Cái mặt lì lì như đá của Vincent thoáng bối rối, Petie cười với Athena, một cái cười đầy vẻ dò xét, như có ý bảo phải coi chừng con đàn bà này. Cross thấy hết, nó giả lả cười: “ô kê, nào thì chúng mình cùng nghe.”

Petie ráng nén giận: “Có chuyện xảy ra với ông già mày.”

Vincent tức đỏ mặt, nói huých toẹt: “ông già mày chết rồi. Bị một thằng nhọ khốn kiếp bắn. Thằng Losey bắn thằng khốn đó chết ngay, khi nó định tẩu thoát. Người ta cần mày tới Los Angeles để nhận xác và làm thủ tục. Ông cụ muốn chôn cha mày trong đất nhà, ở Quogue”.

Cross nghệt thở. Tối tắm mặt mày một lúc, rồi nó cảm thấy hai bàn tay Athena nắm chặt cánh tay nó.

Cross hỏi: “Bao giờ?”

Petie trả lời: “Khoảng tám giờ tối qua. Giorgio đã phen cho mày đó.”

Cross nghĩ, khi mình làm tình, thì cha mình đang nằm trong nhà xác. Nó cảm thấy xấu hổ, nhục nhã vì phút yếu lòng của nó. Nó bảo Athena:

“Anh phải đi đây.”

Nàng nhìn vẻ mặt thất thần của nó, nàng chưa từng thấy nó như vậy bao giờ, nàng nói với nó:

“Em xin lỗi. Gọi cho em nhé.”

Trên băng sau cái Limousine, Cross nghe hai tên trong xe nói lời chia buồn. Nó nhận ra chúng là lính của Bronx. Khi xe di chuyển qua cổng ngôi nhà Malibu để quẹo lên Xa lộ Thái Bình Dương, Cross nhận thấy xe chạy rất chậm. Và cái xe họ đang dùng là một xe bọc thép.

Năm ngày sau, lễ tang của Pippi De Lena tổ chức tại Quogue. Trong cơ ngơi của ông Trùm có nghĩa trang riêng, cũng như có một ngôi nhà nguyện riêng, và Pippi được an táng kế bên mồ của Silvio, để tỏ lòng trọng vọng của Ông Trùm.

Chỉ những người trong gia tộc Clericuzio và những tay lính ưu tú nhất khu Bronx được tham dự. Lia Vazzi đến từ khu sân bắn ở Sieras theo đề nghị của Cross. Rose Marie vắng mặt. Nghe tin cái chết của Pippi, bà lên cơn động kinh, nên được đưa đến dưỡng đường tâm thần.

Claudia De Lena cũng có mặt. Cô bay về để an ủi Cross và vĩnh biệt cha. Điều mà cô đã không thể là khi cha còn sống, nhưng sau khi ông chết, cô cảm thấy phải trở về. Cô muốn chứng tỏ cô là một phần của cha mình, để nhà Clericuzio biết rằng ông không chỉ là một thành phần của gia đình Clericuzio, mà còn là cha ruột của cô.

Trên sân cỏ trước ngôi nhà chính của Gia đình trang trí bằng những vòng hoa lớn, bàn ăn bày sẵn các món tự chọn. Nhân viên phục vụ sẵn sàng đón ý quan khách. Là một lễ tang trang nghiêm đúng nghĩa, nên tất cả công việc gia đình đều tạm dẹp, không thảo luận bất cứ công việc gì.

Claudia khóc tức tưởi cho những tháng năm cô phải tranh đấu với đời, thiếu vắng người cha, nhưng Cross đón nhận những lời chia buồn với vẻ trang nghiêm lạnh lẽ, không để lộ chút đau buồn.

Một đêm, nó đứng trên ban công lầu thượng của khách sạn Xanadu nhìn xuống con phố ngợp trong ánh đèn nê-ông muôn màu sắc. Đứng tận trên cao này, nó vẫn còn nghe được tiếng nhạc, tiếng ồn ào của đám đệ tử thần đồ bác. Tuy nhiên vẫn đủ tĩnh lặng để nó có thể phân tích những gì đã xảy ra từ tháng trước và ôn lại cái chết của cha nó.

Cross không thể nào tin Pippi De Lena lại bị bắn gục bởi một thằng giựt dục. Một con người bản lãnh như cha nó không thể gặp chuyện như vậy được.

Nó ôn lại tất cả những gì nó nghe được. Cha nó bị một thằng giết dọc da đen bắn, tên thằng nhỏ là Hugh Marlovve. Thằng Marlovve hai mươi ba tuổi, có hồ sơ là buôn bán ma túy. Nó bị Jim Losey bắn chết khi chạy trốn, Jim Losey lúc đó đang theo vết Marlovve vì vụ ma túy. Thằng marlovve có súng trong tay, nó hướng súng về Losey, nên Losey bắt buộc phải hạ nó. Một phát gọn lớn xuyên qua sống mũi. Khi điều tra, Losey mới phát hiện ra Pippi, lập tức phen cho thằng Dante Clericuzio, trước cả khi báo cho cảnh sát. Tại sao thằng Losey hành động như vậy, nếu không phải là đã nằm trong sổ lương nhà Clericuzio? Cay đắng thật - Pippi De Lena, con người tài năng xuất chúng, “cây búa số một” của nhà Clericuzio hơn ba mươi năm, bị một thằng bán ma túy cò con bắn chết.

Nhưng tại sao ông Trùm phải cử Vincent và Petie với một xe bọc thép và phải bảo vệ nó cho tới tận đám tang? Tại sao ông Trùm phải đề phòng quá cẩn trọng như vậy? Trong đám tang, nó đã hỏi ông, nhưng ông bảo đó là việc phòng xa cho đến khi biết rõ mọi sự kiện. Và rằng ông đã mở cuộc điều tra rồi, dường như tất cả sự kiện đều đúng như báo cáo. Thằng ăn cắp dỏm tính sai, thảm kịch nào cũng đều xuẩn ngốc vậy đó.

Không thể nghi ngờ nỗi đau xót của ông Trùm, ông luôn đối xử với Pippi như đứa con ruột, quả là ông luôn dành ưu tiên cho Pippi, ông bảo Cross: “Cháu sẽ thay địa vị của cha cháu trong Gia đình.”

Nhưng giờ đây, đứng trên ban công nhìn toàn thể Vegas, nó cân nhắc điểm mấu chốt của vấn đề. ông Trùm chưa hề bao giờ tin vào những chuyện ngẫu nhiên, tình cờ. Mà vụ này xảy ra bằng những sự kiện rất ngẫu nhiên. Thằng Losey là thằng có lương nhà Clericuzio, và trong cả ngàn thằng có lương của Los Angeles, lại chính hắn thành linh lợ vô vụ hạ thằng nhỏ bắn cha nó. Sao ngẫu nhiên kỳ cục vậy? Bỏ qua chuyện đó một bên, điều quan trọng hơn là ông Trùm thừa biết không thằng giết dọc nào có thể đến gần Pippi De Lena đến thế. mà tại sao thằng ăn cắp đó phải bắn tới sáu phát mới bỏ chạy? Không đời nào ông Trùm tin một ca như vậy.

Vậy thì câu hỏi đặt ra là: Nhà Clericuzio nhận định người chiến sĩ tài ba nhất của Gia đình họ đã trở thành mối hiểm họa cho họ? Nhưng với lý do gì? Họ không còn tin tưởng lòng chung thủy và sự tận tâm của Pippi nữa? Không, trong chuyện này họ vô tội. Bằng có mạnh mẽ nhất là Cross vẫn còn sống. Nếu họ đã giết cha nó, chắc chắn ông Trùm không để nó sống. Nhưng Cross tự biết rằng nó đang sống trong nguy hiểm.

Cross nghĩ đến cha. ông từng yêu nó hết lòng, và ông cũng từng đảkhoo vì Claudia từ chối gặp ông, khi ông còn sống. Vậy mà con nhỏ lại về dự tang cha. Tại sao? Có phải nó nghĩ ông đã yêu thương hai anh em đến thế nào khi gia đình chưa đổ vỡ?

Nó nghĩ lại cái ngày kinh khủng đó, khi nó chọn đường đi theo cha, vì nó nhận ra cha là người như thế nào. Nó biết ông sẽ giết chết mẹ, nếu bà xách theo cả hai anh em nó. Bởi vậy nó đã tiến tới nắm tay cha, không phải vì tình yêu, mà vì ánh nhìn sợ hãi trong mắt Claudia, em gái nó.

Cross luôn nghĩ rằng, cha nó đã phải tự bảo vệ trong cái thế giới mà ông đang sống. Nó luôn nghĩ rằng cha nó là một người bất khả xâm phạm. Ông là người ban phát, chứ không phải là người lãnh nhận sự chết chóc. Bây giờ đến lượt nó cũng phải tự bảo vệ khỏi kẻ thù, có thể trong đó có nhà Clericuzio. Hơn nữa, nó giàu là chủ nửa sản nghiệp của Xanadu, cái mạng sống của nó cũng đáng giá thủ tiêu lắm.

Và điều đó gọi nó nghĩ đến cái đời mà nó đang hướng về. Hướng về mục đích nào đây? sống già như cha nó, lãnh nhận bao hiểm nguy, rồi bị giết? Quả là cha nó đã vui hưởng cuộc đời, quyền lực, tiền bạc, nhưng với Cross lúc này, dường như đó là một đời trống rỗng. Cha nó chưa bao giờ biết đến cái hạnh phúc yêu một người đàn bà như Athena.

Nó mới hai mươi sáu tuổi, nó còn có thể tạo một cuộc đời mới. Nó nghĩ đến Athena, ngày mai lần đầu tiên nó xem nàng làm việc, quan sát cái thế giới giả tạo và nhìn ngắm những cái “mặt nạ” nàng sẽ khoác lên. Nhưng nó lại nghĩ đến vợ của Virginia Bllazzo, cha nó đã từng rất mến bà, ăn tại nhà bà, ôm bà khiêu vũ, chơi bocci với chồng bà, rồi lên kế hoạch giết cả hai vợ chồng bà.

Nó thở dài, đứng dậy vào nhà. Bình minh ló dạng, ánh sáng ban mai làm nhạt nhòa những ngọn đèn nê-ông treo khấp phổ phường như một tấm màn sân khấu vĩ đại. Nó nhìn xuống những lá cờ treo trên những khách sạn sòng bạc lớn, khách sạn The Sands, Ceasar, The Flamingo, The Desert Inn. Khách sạn Xanadu lớn hơn hết. Nó ngắm những lá cờ tung bay trên những ngôi biệt thự của Xanadu. Thật như là nó đã sống trong một giấc mơ, và giờ đây giấc mơ đang tan vỡ. Gronevelt đã chết và cha nó thì bị giết.

Vào phòng, nó phân cho Lia Vazzi bảo hấn lên phòng cùng ăn sáng. Hai người đã cùng về Quogue sau đám tang. Nó kêu đồ ăn cho hai người. Nó nhớ là Lia rất khoái bánh rán, sau nhiều năm dài trên đất Mỹ, món này với hấn vẫn là món ngoại lai. Tên bảo vệ đưa Lia Viazzi vào cùng lúc với đồ ăn. Họ cùng ăn trong nhà bếp.

Cross hỏi Lia: “Anh nghĩ sao?”

“Tôi nghĩ là phải thịt thằng cóm này, thằng Losey ấy”.

“Vậy, nghĩa là anh không tin vào câu chuyện của nó?”

Lia vừa cắt bánh vừa nói: “Một chuyện nhục nhã. Không khi nào một người bản lãnh như cha anh lại để thằng nhãi ranh sẵn gần như vậy.”

“Ông Trùm điều tra rồi. ông tin đó là sự thật đấy”.

Lia với tay lấy điếu xì gà Havana và ly rượu Cross đã để sẵn cho hấn. “Tôi không bao giờ phản đối lời ông Trùm. Nhưng cứ để tôi thịt thằng Losey đi, cho chắc ăn.”

“Nếu nhà Clericuzio đứng sau nó thì sao?”

“Từ xưa nay ông Trùm là người đàn ông hoàng, nếu ông giết cha anh, cũng đã giết anh rồi. ông là người khôn ngoan, ông biết rõ anh, hiểu là anh sẽ trả thù cho cha”.

“Nhưng nè, anh chọn tôi hay nhà Clericuzio?”

“Tôi không có cơ hội lựa chọn nào khác. Tôi quá gần cha anh, lại quá gần anh. Nếu anh bị hạ, họ không để tôi sống đâu.”

Lần đầu tiên Cross uống rượu với Lia trong bữa điểm tâm. Nó nói:

“Có lẽ đó là một trong những điều kệt nhất.”

“Không. Chính thằng Losey là điều kệt nhất”.

“Nhưng nó không có lý do giết cha tôi. Tuy nhiên, mình vẫn phải truy cho ra. Bây giờ tôi muốn anh thành lập ngay một toán sáu người, chọn những thằng trung thành với anh nhất, đừng lấy đám lính ở Bronx. Bảo tụi nó sẵn sàng đợi lệnh tôi”.

Lia tỉnh táo khác thường: “Tôi xin lỗi. Chưa bao giờ tôi thắc mắc khi nhận lệnh anh, nhưng lần này, xin anh hội ý với tôi trong toàn bộ kế hoạch”.

“Tốt. Tuần tới tôi bay qua Pháp hai ngày. Trong thời gian đó, anh ráng tìm hiểu về thằng Losey càng nhiều càng hay.”

Lia cười nói: “Anh đi với vị hôn thê?”

Cross cảm thấy vui vì thái độ lịch sự của Lia.

“Vâng, đi cùng với con gái cô ấy nữa”.

“Cô bé ở trong trại mất trí hả?”

Hắn hỏi, không có ý công kích. Một ngạn ngữ Ý nói rằng. “Những người thông minh nhất cũng bị đãng trí”.

Cross trả lời: “Phải, ở đó có một tay bác sĩ, may ra có thể giúp con nhỏ”.

“Bravo. Tôi chúc anh những điều tốt lành nhất. Bà ta có biết gì về vấn đề của gia đình không?”

“Chúa che chở”. Cross nói, rồi cả hai phá lên cười. Và Cross tự hỏi: Sao cái quái gì về đời tư mình thằng cha này cũng biết ráo vậy?

III. CHƯƠNG 17

ầu đầu tiên, Cross thấy Athena trình diễn trên trường quay, xem nàng biểu lộ những cảm xúc giả tạo để trở thành ai đó không phải là nàng. Cross gặp Claudia tại văn phòng của cô đặt tại khu Lodd stone. Họ cùng xem Athena biểu diễn. Còn có hai phụ nữ khác trong văn phòng. Claudia giới thiệu Cross với họ:

- Đây là anh Cross của tôi, còn đây là đạo diễn Dita Tommey, cô Falene Fante, hôm nay cô ấy cũng có cảnh quay đấy.

Tommey nhìn Cross dò xét, ả thấy anh chàng cũng đẹp trai, đủ tiêu chuẩn làm diễn viên điện ảnh, chỉ có điều trông anh ta có vẻ lạnh, không có nét đam mê. Tay này mà lên phim trông cứng nhắc như tảng đá lạnh. ả không thềm chú ý đến gã nữa. Lúc bắt tay, ả nói:

- Tôi xin phép phải đi bây giờ. Rất buồn nghe chuyện cha anh. Nhân tiện xin chào mừng anh cùng tham gia. anh là một trong mấy tay sản xuất thật, nhưng cần gì, Claudia và Athena sẽ giúp anh.

Cross chợt chú ý đến cô gái còn lại. ả có nước da màu sô cô la sẫm, mặt vênh váo trông phát ghét nhưng thân hình ả thì rất ngon lành, nổi bật lên trong bộ đồ ả đang mặc, Falene xuề xòa hơn Tommey. ả bảo:

- Em không ngờ Claudia có ông anh đẹp trai vậy mà nghe đâu còn giàu nữa. Nếu lúc nào cần người chung bữa tối, cứ phôn cho em nghe.

Cross đáp:

- Tất nhiên rồi.

Nghe lời mời, Cross chẳng lấy làm ngạc nhiên. Biết bao bọn gái nhảy ở Xanadu cũng vô đề trực tiếp kiểu đó.... Còn con nhỏ này, tất nhiên là khoái được tán, lại biết mình đẹp, nên bất chấp cả lễ lối xã hội. Thằng cha nào mà lọt vô mắt xanh cô nàng thì hết đường tẩu mã.

Claudia bảo:

- Tụi em đang cho Falene cơ hội thể hiện mình hơn trong phim này. Dita và em đều nghĩ là cô ấy có tài đấy.

Falene toét miệng cười với Cross:

- Phải đó. Bây giờ em được lắc móng tới mười lần thay vì trước kia chỉ có sáu. Lại còn được tâu với Messalina: "Tất cả phụ nữ thành Rome đều kính yêu Lệnh Bà và cầu mong Lệnh Bà chiến thắng."

Dừng một lúc ả bảo:

- Nghe nói anh là một trong những nhà sản xuất của bộ phim. Anh có thể nói họ cho em lắc móng tới hai chục lần đấy nhỉ.

Cross đánh hơi được cái gì đó mà ả đang cố tình che đậy đằng sau cái vẻ vui tươi đưa đón của ả. Nó đáp:

- Tôi chỉ là thằng góp tiền thôi. Ai mà chẳng có lúc phải đưa móng ra mà lắc.

Nó cười và nói với nét duyên rất đơn giản:

- Dù sao thì cũng chúc cô may mắn.

Falene nghiêng mình hôn lên má Cross. Nó ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc và khiêu khích,

kể đó là một cái ôm biết ơn cho thiện chí của nó. Ả ngã người ra sau bảo:

- Em nói cho hai người nghe điều này nhưng phải bí mật nha. Em không muốn bị rắc rối, nhất là lúc này.

Claudia đang ngồi chỗ chiếc máy tính, nhả mặt không trả lời. Cross nhích xa Falene một bước. Nó không thích chuyện bất ngờ.

Falene thấy ngay cách phản ứng này. Giọng ả chùng lại:

- Em rất buồn về chuyện của cha anh. Nhưng có điều này anh phải biết. Thằng Marlowe, cái thằng mà ai cũng cho là đã trấn lột ông già đó. Nó sống với em từ hồi nhỏ, nên em biết rõ nó lắm. Cứ cho là cái gã cảnh sát Jim Losey bắn cái thằng đã bắn cha anh, là cái thằng Marlowe ấy. nhưng em biết là Marlowe không bao giờ có súng. Gặp súng là nó sợ té đái. Nó biết thổi clarinet, và có thời gian chạy ma túy cò con. Nhưng nó là thằng cáy như thỏ đế. Hai thằng cha Jim Losey và Phil Sharkey thường đón nó, chở một vòng để nó chỉ mặt tội buôn ma túy. Marlovve rất sợ tù tội, nên phải chỉ điểm. Dùng một cái hủn trở thành cướp của, giết người. Em biết Marlwe không dám hại đến con kiến nữa là.

Claudia lặng thinh. Falene ngoắc tay chào cô rồi ra cửa, đoạn quay vào. Ả bảo:

- Nhớ nghe. Bí mật đó.

Cross cười trấn an:

- Chuyện qua rồi cho qua luôn. Cô nói thế cũng chẳng thay đổi được gì.

Falene bảo:

- Thì em nói thế cho nhẹ bớt. Marlovve là người tốt.

Ả đi ra. Claudia hỏi Cross:

- Anh thấy sao? Ba cái chuyện này là cái quái gì?

Cross nhún vai:

- Mấy thằng chích choác thì lạ gì, túng tiền làm bậy rồi gặp xui ấy mà.

Claudia bảo:

- Em cũng đoán vậy. Falene rất tốt, chuyện gì cô ấy cũng tin. Nhưng cha chết như thế, cũng lạ.

Cross nhìn đăm đăm khuôn mặt như đá của Claudia:

- Con người ta ai mà chẳng ít nhất gặp xui một lần.

Cả chiều hôm đó Cross ở lại xem quay phim. Có một cảnh vị anh hùng nọ tay không hạ ba tên có vũ trang làm cho Cross phát bực. Không nên đẩy người hùng vào chân tường như thế. Chẳng qua là vì nó ngốc quá không làm người hùng được. Cross cũng coi Athena diễn một cảnh yêu đương và cãi nhau. Nó hơi thất vọng vì Athena có vẻ chẳng phải diễn gì cả còn các diễn viên khác như để làm nền cho nàng. Cross có biết đâu rằng những gì Athena đang làm sẽ có giá trị hơn trên phim và ống kính sẽ giúp phần cho nàng những điều kỳ diệu.

Nó cũng không nhận ra một Athena thực sự nữa. Phần diễn của nàng chỉ là những đoạn nhỏ thỉnh thoảng lại nghỉ giữ chừng. Người ta đâu thể nào thấy được cái dòng điện xẹt ngang trên màn ảnh, còn Athena thì có vẻ còn xấu hửn đi lúc diễn xuất trước ống kính. Đêm đó với Athena ở Malibu, Cross chẳng nói gì về điều này. Sau phút làm tình, nàng nói khi đang nấu món súp tối:

- Hôm nay em diễn không được tốt lắm phải không?

Nàng nhìn nó nhoẻn miệng cười, nụ cười lúc nào cũng làm nó phấn chấn hẳn lên:

- Em không muốn cho anh thấy những tiến bộ tốt nhất của em. Em biết là anh đứng đó cố hình

dung ra em cho bằng được.

Nó cười to. Lúc nào nó cũng vui vì nàng luôn biết được tính tình, suy nghĩ của nó. Nó bảo:

- Ừ. Em diễn không tốt lắm. Thứ sáu này có muốn anh cùng bay đi Paris không?

Athena ngạc nhiên. Nó nhìn mắt nàng, biết ngay nàng ngạc nhiên. Mặt nàng không bao giờ thay đổi vì nàng tự chủ được. Nàng thoáng nghĩ và bảo:

- Vậy thì đỡ cho em, và tụi mình có thể cùng nhau chiêm ngưỡng Paris.

- VÀ thứ hai về?

Athena đáp:

- Vâng. Thứ ba em phải quay. Tụi em chỉ còn vài tuần nữa để hoàn tất.

Cross hỏi:

- Rồi sau đó?

- Em nghỉ để trông con. Vả lại em không muốn giấu mọi người về con bé nữa.

- Ông bác sĩ ở Paris sẽ là người quyết định cuối cùng?

Athena đáp:

- Chẳng có ai là người cuối cùng cả, nhất là trong vụ này. Nhưng mà ông ta cũng gần như thế.

Tối thứ sáu, họ bay đi Paris trên chuyến phi cơ thuê bao đặc biệt. Athena cải trang bằng tóc giả. Lối trang điểm của nàng giấu đi vẻ kiêu diễm và thậm chí làm cho nàng quê mùa hẳn đi. Nàng mặc quần áo rộng thùng thình để che giấu toàn bộ đường nét cơ thể và làm cho nàng nghiêm nghị ra. Cross lấy làm ngạc nhiên. Tướng đi của nàng cũng khác hẳn.

Trên máy bay, Bethany thích chí đứng nhìn xuống đất. Con bé lê la khắp mấy ô cửa để nhìn ngắm. Trông con bé có vẻ ngạc nhiên, bất ngờ, không còn cái vẻ ngây ngây.

Xuống máy bay, họ đến khách sạn ở tận Đại lộ Georges Mandel. Phòng đôi, có giường ngủ riêng, một phòng cho Cross và phòng kia cho

Athena và Bethany. Giữa hai phòng ngủ là phòng khách. Lúc ấy là mười giờ sáng, Athena bỏ tóc giả, rửa mặt và thay quần áo. ở Paris này không thể thoải mái như ở nhà.

Buổi trưa, cả ba đến văn phòng bác sĩ, một lầu đài nhỏ có hàng rào chắn chung quanh. Gã bảo vệ ở cổng để họ vào, sau khi kiểm tra họ tên.

Tại cửa, một người giúp việc ra đón, dẫn mọi người vào một phòng khách lớn, đồ đạc bày biện không còn chỗ trống. Vị bác sĩ đang đợi ở đây.

Bác sĩ Ocell Gerald là người cao to mập mạp, ăn vận chỉnh tề trong bộ com lê lịch sự màu nâu có vân sọc, sơ mi trắng muốt bên trong, trên cổ là chiếc cà vạt lụa màu nâu trông rất hợp khuôn mặt tròn của ông ta lẽ ra phải có thêm bộ râu để che đi cái cằm nặng nề. Đôi môi dày, đỏ chót, ông ta tự giới thiệu mình với Cross và Athena nhưng không để ý đến đứa bé. Cả Athena và Cross đều cảm thấy ngay là không thiện cảm với ông bác sĩ. Ông ta không giống như một bác sĩ thích hợp với cái nghề nhạy cảm mà ông ta đang làm.

Có một chiếc bàn bày sẵn trà bánh và một người giúp việc đứng đợi phục vụ. Hai y tá cùng nhập bọn, vận y phục nghề nghiệp nghiêm chỉnh, mũ trắng, áo blouse và váy màu vàng. Hai người nhìn bethany chăm chặp suốt bữa ăn.

Bác sĩ Gerald nói với Athena:

- Thưa bà, tôi rất hân hạnh được nói lời cảm ơn bà về việc bà đã đóng góp hào hiệp vào Viện Y học dành cho Trẻ em Tự kỷ. Tôi đã xét yêu cầu của bà về sự tuyệt mật, vì thế tôi mới quyết

định tiến hành cuộc khám nghiệm tại nhà riêng của tôi. Bây giờ xin bà cho biết bà mong đợi gì ở tôi.

Giọng lão trầm ấm, có sức cuốn hút làm cho bé Bethany cứ nhìn lão chăm chăm, nhưng lão phớt đi.

Athena căng thẳng, nàng không thích lão bác sĩ này:

- Tôi muốn ông đánh giá. Tôi muốn cháu đại khái là có một đời sống bình thường, nếu có thể và tôi sẽ chẳng nề hà điều gì để đạt được điều đó. Tôi muốn ông nhận cháu vào Viện, tôi sẵn lòng ở lại Pháp giúp cháu học hành.

Nàng nói điều đó với một nỗi buồn và hy vọng mênh mang, một vẻ hy sinh chịu đựng. Cross nhận ra nàng đang áp dụng kỹ năng diễn xuất để thuyết phục lão bác sĩ cho Bethany vào Viện. Nó thấy nàng đưa ta ra nắm lấy và vuốt ve bàn tay của Bethany.

Chỉ có bác sĩ Gerald là có vẻ vô tình. Lão không thèm nhìn Bethany. Lão nói thẳng với Athena:

- Bà đừng tự dối lòng. Tất cả tình thương yêu của bà không iups gì cháu được đâu. Tôi đã xem xét hồ sơ bệnh án và không còn nghi ngờ gì nữa cháu đúng là bệnh tự kỷ. Cháu không thể đáp lại tình thương của bà đâu. Cháu không cùng chung sống trong một thế giới với chúng ta, kể cả thế giới của loài vật. Cháu nó sống ở một hành tinh khác, hoàn toàn cô độc lẻ loi.

Lão tiếp lời:

- Bà không có lỗi, và tôi tin là người cha cũng không có lỗi. Đây là một trong những điều phức tạp kỳ bí về tình trạng con người. Tôi chỉ có thể làm được những việc này. Tôi sẽ khám cho cháu chu đáo hơn, rồi tôi sẽ cho bà biết Viện chúng tôi làm được và không làm được những gì. Nếu tôi bó tay thì xin bà đưa cháu về nhà. Nếu có hy vọng thì bà cứ để cháu ở lại Pháp với tôi trong năm năm.

Lão nói tiếng Pháp với người y tá, người này đi ra mang vào một quyển sách lớn có những bức tranh nổi tiếng. Cô ta đưa cho Bethany quyển sách, nhưng quyển sách lớn quá không đặt được vào lòng con bé”. Từ nãy đến giờ bác sĩ Gerald mới nói với con bé, mà lại bằng tiếng Pháp. Ngay lập tức, con bé đặt quyển sách lên bàn lật từng trang. Chẳng mấy chốc con bé cúi đầu vào xem tranh. Lão bác sĩ có vẻ thất vọng nhưng vẫn thoải mái. Lão bảo: “Tôi không có ý làm phật lòng đâu. Nhưng đây là vì mối quan hệ đối với cháu bé. Tôi biết ông De Lena không phải là chồng bà, nhưng có thể ông là cha của cháu, nếu quả vậy, tôi mong được phép xét nghiệm ông.”

Athena đáp: “Khi sanh cháu, tôi chưa quen anh ấy”.

Bác sĩ nhún vai: “Bon”. Nhưng chuyện này vẫn bình thường xảy ra đấy.”

Cross cười “Có lẽ bác sĩ thấy tôi có triệu chứng gì chẳng”

Bác sĩ mím cặp môi đỏ chót cười thân mật: “ông có một số triệu chứng đấy. Chúng ta ai mà chẳng có. Xảy một ly là có thể mắc bệnh tự kỷ. Bây giờ tôi sẽ khám tổng quát và làm một số xét nghiệm cho cháu, ít nhất cũng mất bốn tiếng, ông bà thử đi dạo Paris xinh đẹp của chúng tôi coi. ông De Lena, đây là lần đầu ông tới Paris?”

Cross bảo “Vâng”. Athena nói: “Tôi muốn ở lại với cháu”

“Xin tùy bà”. Bác sĩ trả lời Athena rồi quay bảo Cross: “ông lang thang ngắm cảnh một mình vậy. Tôi thì không ưa Paris. Giả như có thành phố nào bị tự kỷ thì không đâu bằng Paris.”

Cross trở về khách sạn bằng taxi. Nó không muốn ngắm cảnh Paris mà lại thiếu nàng. Và lại nó cần nghỉ ngơi. Nó đến Paris cũng cốt là để thư giãn tinh thần để tỉnh táo mà suy tính.

Nó nghĩ về những gì Falene đã nói. Nó nhớ là Losey đơn thương độc mã đến Malibu, mà cảnh

sát thì thường làm việc có cặp. Trước khi đi Paris nó đã bảo Vazzi xem xét mọi chuyện.

Bốn giờ, Cross quay lại nhà lão bác sĩ. Mọi người đang đợi nó. Bethany đang nghiền ngẫm quyển sách có in mấy bức tranh. Athena trông nhợt nhạt hẳn đi và Cross biết đó là dấu hiệu vật lý duy nhất không biết diễn xuất. Bethany cứ ngốn ngấu đĩa bánh. Lão bác sĩ lấy lại cái đĩa, nói điều gì đó bằng tiếng Pháp, và Bethany cũng không phản kháng. Một cô y tá dẫn con bé vào phòng đồ chơi.

Lão bác sĩ bảo Cross:

- Ông thứ lỗi cho. Nhưng tôi phải hỏi ông đôi điều.

Cross bảo:

- Bất cứ điều gì ông muốn.

Lão bác sĩ đứng dậy, rải những bước dài quanh phòng. Lão bảo:

- Tôi sẽ nói cho ông nghe những điều tôi đã nói với bà đây. Trong mấy ca như vậy, hoàn toàn không có chuyện phi thường thần kỳ nào cả. Trong vài ca mà cũng không nhiều lắm, luyện tập dai dẳng mới có tiến triển. Nhưng với cháu này thì lại có một số hạn chế. Cô bé phải ở tại Viện ở Nice trong năm năm là ít nhất. Chúng tôi có những giáo viên ở đó có thể phát hiện ra từng khả năng tiến triển. Lúc đó thì chúng ta sẽ biết liệu cháu có thể nào sống một cuộc sống gần với đời thường được không, hoặc phải nhập Viện suốt đời.

Athena bắt đầu thốn thức. Nàng đưa một chiếc khăn tay lụa màu xanh lên mắt làm thoáng lên mũi Cross mùi nước hoa.

Lão bác sĩ nhìn nàng diễm đạm:

- Bà đây đã đồng ý. Bà sẽ tham gia với chúng tôi với tư cách là một giáo viên... thế đấy.

Lão ngồi gần như đối diện với Cross:

- Có một vài tín hiệu rất tốt. Cháu có năng khiếu hội họa thật sự. Một số giác quan hoạt động tốt. Cháu nghe nói tiếng Pháp rất thích, Thứ tiếng mà cháu không hiểu chỉ có cảm nhận mà thôi. Đây là một dấu hiệu rất tốt. Còn nữa: Cháu đã biểu lộ một vài cử chỉ nhớ ông chiều này, cái cảm nhận về một người khác như thế có thể được phát huy thêm. Điều này thật bất thường, nhưng có thể giải thích được, không có gì bí ẩn lắm. Lúc tôi nhận ra điều đó, cháu bảo ông đẹp lắm. Còn bây giờ, xin ông đừng giận, ông De Lena. Tôi hỏi câu này chỉ thuần túy vì những lý do y khoa, chứ không phải để buộc tội ông. Có bao giờ bằng cách nào, ông đã kích thích tình dục cháu bé, ngay cả vô tình cũng vậy?

Cross bắt ngờ đến nỗi bật cười:

- Tôi nào có biết cháu có những phản ứng với tôi? Mà tôi cũng chưa bao giờ làm điều gì để cháu có thể phản ứng như thế cả.

Athena đỏ mặt vì tức giận:

- Điều này thật lỗ bịch. Anh ấy chưa bao giờ ở một mình với con bé.

Lão bác sĩ vẫn không lùi bước:

- Thế ông có bao giờ vuốt ve cháu? ý tôi không muốn nói là nắm tay, vuốt tóc, và ngay cả hôn má nữa. Cháu bé đã đủ tuổi, sẽ phản ứng thuần túy bằng mặt vật lý. ông đâu phải là người đầu tiên thích những nét ngây thơ trong trắng như thế.

Cross đáp:

- Có lẽ cháu nó biết quan hệ của tôi và mẹ nó.

Lão bác sĩ bảo:

- Cháu bé không quan tâm đến mẹ. Xin bà thứ lỗi, mong bà chấp nhận điều đó. Cũng không quan tâm đến sắc đẹp, danh vọng của mẹ nó. Những thứ đó đúng là không tồn tại với cháu. Chính ông là người cháu quan tâm. Ông xem, có lẽ là một sự dịu dàng ngây thơ, một cái gì đó không khiến cưỡng.

Cross nhìn lão lạnh lùng:

- Nếu tôi đã làm như thế, tôi sẽ nói với ông, nếu điều đó giúp được cháu bé.

Lão bác sĩ hỏi:

- Ông có thấy cháu đúng là trong trắng ngây thơ?

Cross thoáng suy nghĩ rồi đáp:

- Có.

Bác sĩ Gerald ngả người, rồi hai tay nắm lấy nhau. Lão bảo:

- Tôi tin ông. Điều đó mang lại hy vọng lớn lao. Nếu cháu phản ứng với ông, chúng tôi có thể giúp cháu phản ứng với người khác. Một ngày nào đó, cháu có thể quen với mẹ và như thế là đủ với bà phải không thưa bà?

Athena nói:

- Ôi, Cross, mong anh đừng giận.

Cross đáp:

- Không sao đâu.

Lão bác sĩ nhìn nó chăm chăm:

- Ông không cảm thấy bị xúc phạm chứ? Hầu hết các ông tới đây đều giận ghê lắm. Một ông bó của một bệnh nhi đã thật sự đánh tôi nữa. Nhưng ông lại không giận, sao thế hả ông?

Nó không thể giải thích cho lão, cho Athena, nghe là cái cảnh Bethany ngồi trong cái máy ô-m-tác động đến nó như thế nào, gợi nhớ đến Tiffany ra sao, đến tất cả bọn gái nhảy mà nó đã làm tình nhưng để lại nó một mình trống vắng. Rồi những mối quan hệ với cả nhà Clericuzio và cả với cha nó đã để lại cho nó những cảm giác cô độc chán chường. Và cuối cùng là những nạn nhân nó đã bỏ lại sau lưng, dường như là những nạn nhân của một thế giới ma quái, chỉ trở thành nạn nhân thực sự trong những giấc mơ của nó.

Cross nhìn thẳng vào mắt lão bác sĩ:

- Có lẽ vì tôi bị bệnh tự kỷ, hoặc cũng có thể vì tôi có những tội ác xấu xa cần che giấu.

Lão bác sĩ ngả người ra, buông tiếng “À” hài lòng. Lão dừng lại thoáng chốc và lần đầu tiên nở nụ cười trên môi:

- Thế ông có muốn làm xét nghiệm chơi?

Cả hai cười ồ.

Bác sĩ Gerald bảo:

- Thưa bà, tôi được biết bà đáp máy bay về Mỹ sáng mai. Sao bà không để cháu lại với tôi. Y tá của tôi tốt lắm, mà tôi cũng bảo đảm là cháu nó không nhớ bà đâu.

Athena đáp:

- Nhưng tôi nhớ cháu. Xin ông cho tôi giữ cháu ở lại tối nay, tôi sẽ đem cháu đến sáng mai. Chúng tôi thuê máy bay nên đi lúc nào cũng được.

- Được thôi, thưa bà. mai bà dẫn cháu lại, tôi sẽ cho y tá đưa cháu về Nice. Bà có số điện thoại của Viện rồi đấy và xin cứ gọi tôi lúc nào bà thích.

Hai người đứng dậy ra về. Athena hôn tới tấp lên má của lão bác sĩ làm lão đỏ mặt. Trông bộ dạng lão ghê vậy nhưng đâu phải lão không cảm được sắc đẹp của Athena.

Suốt hôm đó, Athena, Cross cùng Bethany dạo chơi phố phường Paris. Athena mua cả một tủ áo quần mới cho Bethany. Nàng cũng mua các vật liệu để vẽ và một cái va li thật to để đựng tất cả các thứ, và gởi về khách sạn.

Họ ăn tối tại một nhà hàng trên đại lộ Champs Elysées. Bethany ăn hùng hục, đặc biệt là món bánh. Cả ngày con bé không nói một tiếng nào hoặc đáp lại những cử chỉ âu yếm của Athena.

Cross chưa bao giờ thấy kiểu bày tỏ tình yêu thương như của Athena đối với Bethany, ngoại trừ hồi còn nhỏ nó thấy mẹ nó, Nalene vuốt tóc Claudia.

Suốt bữa ăn, Athena nắm tay Bethany, vuốt vụn bánh khỏi mặt nó và bảo là tháng sau nàng sẽ quay lại Pháp để ở lại trường với con bé trong năm năm.

Bethany chẳng quan tâm gì.

Athena hào hứng nói chuyện với Bethany về việc cả hai có thể cùng nhau học tiếng Pháp, cùng nhau đi viện bảo tàng và nhìn ngắm những bức danh họa như thế nào, và Bethany có thể tha hồ mà vẽ tranh. Rồi nàng miêu tả cảnh cả hai sẽ đi khắp Châu Âu, Tây Ban Nha, Ý, Đức.

Thế rồi Bethany bật nói những lời đầu tiên trong ngày:

- Con muốn cái máy.

Như mọi bận, Cross cảm thấy bị tác động bởi cái gì đó kỳ bí thiêng liêng. Con bé dễ thương như một bản sao của một bức danh họa nhưng không có tâm hồn nghệ sĩ, như thể thân xác con bé đã trở nên trống vắng và chỉ dành cho Đức Chúa Trời.

Lúc về khách sạn thì trời đã tối. Bethany đi giữa hai người. Họ chìa tay nắm lấy cho con bé đánh đu. Lần đầu con bé hòa nhập cuộc chơi với họ mà còn có vẻ thích chí nữa, nên họ tiếp tục đi qua luôn khách sạn. Lúc này Cross mới có cái cảm giác chính xác của hạnh phúc mà nó từng có trong những cuộc picnic. Hạnh phúc đo schir dành cho ba người, nối kết nhau, nắm tay nhau. Và cái tình cảm đó trong Cross vừa bắn khoản vừa sợ hãi.

Cuối cùng họ quay về khách sạn. Sau khi Athena cho Bethany vào giường ngủ, nàng sang phòng khách. Cross đang đợi nàng. Hai người ngồi bên nhau, tay nắm tay, trên chiếc sofa làm bằng cây oải hương.

Athena cười, nói:

- Tình nhâu của nhau tại Paris, nhưng lại chẳng ngủ được với nhau trên chiếc giường Pháp.

Cross hỏi:

- Em lo về việc để Bethany lại đây?

- Không. Con bé không nhớ mình đâu.

Cross bảo:

- Năm năm là khoảng thời gian dài. Em định bỏ phí năm năm và hy sinh cả nghề nghiệp?

Athena đứng dậy đi tới đi lui trong phòng. Nàng nói say mê:

- Em hãnh diện là em sống mà không cần phải diễn xuất. Hồi còn bé, em đã từng ước mơ được trở thành một nữ anh hùng như Marie Antoinette đi lên đoạn đầu đài, hay như Jean D'Arc chết thiêu trên giàn hỏa, Marie Curie cứu sống nhân loại khỏi cơn bệnh ngặt nghèo. Và dĩ nhiên,

buồn cười nhất là dâng hiến hết cho tình yêu cho một người vĩ đại. Em đã mơ mình sống một cuộc đời anh hùng và biết chắc sẽ lên Thiên đàng. Thân thể và tâm hồn em trong sạch. Em ghét phải làm bất cứ điều gì ràng buộc em, nhất là tiền. Em quyết tâm trong bất cứ trường hợp nào cũng không làm hại ai nữa. Người ta và cả em nữa, sẽ yêu thương em. Em biết em đẹp, ai cũng bảo em đẹp và em đã chứng tỏ không những mình có khả năng mà có cái tài.

Thế là em làm gì? Em yêu Boz Skannet. Em ngủ với đàn ông không vì ham muốn mà để thăng tiến nghề nghiệp. Em dâng cả cuộc đời em cho một người mà người đó có thể chẳng hề yêu em lẫn một ai khác. Rồi em khôn khéo vạch ra hoặc yêu cầu người khác giết chồng em. Em đã hỏi chẳng cần che đậy dẫn đo là ai giết được gã chồng này của tôi - lúc đó với em luôn là một sự đe dọa.

Nàng siết tay Cross:

- về việc này thì em cảm ơn anh.

Cross trấn an:

- Em có làm gì đâu. Đó chỉ là số phận em phải thế, như cái kiểu gia đình anh vẫn nói. Còn Skannet, hạt sạn trong giày em, mà cũng nói theo kiểu gia đình anh, thì sao không khử hẳn đi?

Athena hôn nhẹ lên môi Cross. Nàng bảo:

- Bây giờ thì em có một chàng hiệp sĩ hành hiệp giang hồ. Chỉ có điều là chàng hiệp sĩ chẳng bao giờ chịu ngưng giết rồng cả.

Cross hỏi:

- Lỡ sau năm năm, bác sĩ bảo là con bé không khá hơn được thì sao?

- Em bất chấp lời người ta nói. Hy vọng lúc nào cũng có. Em sẽ sống với con bé suốt đời.

Cross hỏi:

- Em không nhớ công việc?

- Có chứ, và em nhớ anh nữa. Nhưng cuối cùng em sẽ làm những gì em tin là đúng, chứ không chỉ là một nữ kiệt trên màn bạc.

Giọng nàng vui lên rồi lại trầm xuống:

- Em chỉ muốn con bé yêu em mà thôi.

Họ hôn nhau, chúc ngủ ngon và về phòng riêng của mình.

Sáng hôm sau, hai người đưa Bethany đến phòng mạch. Athena không thể nói lời từ biệt con gái. Nàng ôm con bé vào lòng mà khóc nhưng Bethany vẫn đứng đưng. Con bé đẩy mẹ nó ra và sẵn sàng làm thế với Cross, nhưng nó không tiến tới để ôm con bé.

Cross bực mình vì Athena chẳng làm gì được con bé. Lão bác sĩ thấy thế bảo Athena:

- Khi bà quay lại, bà phải luyện tập nhiều để quen với cháu bé.

Athena đáp:

- Tôi sẽ cố gắng quay lại ngay khi có thể.

- bà chẳng cần phải vội. Cháu nó sống trong một thế giới mà không tồn tại khái niệm thời gian.

Trên chuyến bay về L.A, Cross và Athena đồng ý là nó sẽ tiếp tục đi Vegas, không phải hộ tống nàng về Malibu. Suốt cuộc hành trình chỉ có một lần bất ổn: Athena gập người vì đau buồn, khóc không thành tiếng suốt nửa giờ liền. Sau đó nàng cũng đã bình tĩnh lại.

Lúc chia tay, Athena bảo Cross:

- Em tiếc là chúng ta đã không ân ái ở Paris.

Và Cross thấy ngay được sự ân cần của nàng vì ngay chính lúc này nàng dừng dừng với chuyện làm tình, và cũng như con nàng, nàng đã bị tách biệt khỏi cái thế giới này.

Tại sân bay, một tên lính lái một chiếc Limousine lớn đến từ khu Sân bắn để đón Cross. Ngồi đằng sau là Lia Vazzi. Hắn đóng vách ngăn để tên lái xe không nghe được cả hai nói chuyện.

Hắn bảo:

- Thằng thám tử Losey lại mò đến gặp tôi. Lần sau nó đến nữa thì nó sẽ hết về.

Cross bảo:

- Phải kiên nhẫn.

- Cứ tin tôi. Tôi thấy có những tín hiệu lạ. Còn nữa, một nhóm ở Bronx đã vào vị trí ở Los Angeles. Tôi không biết là lệnh của ai nhưng anh phải cẩn thận cho mình.

Cross đáp:

- Chưa cần đâu. Anh vẫn còn băng sáu người phải không?

- Còn. Nhưng bọn này không chịu chơi trực tiếp nhà Clericuzio.

về đến Xanadu, Cross nhận được tin của Andrew Pollard, một bộ hồ sơ đầy đủ của Tim Losey, rất hứng thú để đọc, và một mẩu tin nữa để hành động ngay lập tức.

Cross rút từ ngân quỹ ra một trăm ngàn, toàn là giấy bạc một trăm đô. Nó báo cho Lia để Lia lái xe cho nó đến Los Angeles vì nó không muốn ai khác đi theo. Cross cho Lia xem bức thư của Pollard. Hôm sau cả hai bay đi L.A và thuê xe đến Santa Monica.

Phil Sharkey đang cắt cỏ trước nhà. Cross bước xuống xe cùng với Lia và tự giới thiệu là bạn của Pollard, đến để lấy tin. Lia dò xét nét mặt của Sharkey rồi quay lại xe hơi.

Phil Sharkey trông không ấn tượng bằng Jim Losey, nhưng hắn cũng thuộc loại cứng cựa. Hắn cũng có vẻ trải nhiều năm tháng trong ngành cảnh sát vốn cháy hết niềm tin trong con người hắn. Hắn còn có vẻ nghi ngờ cảnh giác, phong cách nghiêm túc mà thằng cóm giỏi nào cũng có. Nhưng rõ ràng là hắn không phải là thằng hạnh phúc gì.

Sharkey dẫn Cross vào trong căn chòi gỗ của hắn. Bên trong âm đạm và cũ kỹ, mang vẻ đui hui của sự thiếu thốn đàn bà và trẻ con. Việc đầu tiên là Sharkey gọi cho Pollard để xác định khách của hắn là ai. Rồi chẳng cần bày tỏ sự hiếu khách như mời ngồi, mời nước, hắn vào đề ngay:

- Mình vô đề đi. Cứ việc hỏi.

Cross mở vali, lấy ra một xấp toàn giấy bạc trăm. Nó bảo:

- Đây là mười ngàn. Chỉ để cho tôi có cơ hội bắt chuyện mà thôi. Nhưng mà cũng mất chút ít thời gian đấy. Mình kiếm chỗ lai rai một chút.

Mặt Sharkey dẫn ra thành nụ cười. Cross nghĩ thằng cóm này ngộ thật, nhưng cũng xài được.

Sharkey trơ trẽn nhét tiền vô túi quần, nói:

- Tôi khoái anh. Vây mới ngon lành. Tiền vô thì lời mới ra chứ.

Hai người ngồi tại cái bàn nhỏ ngoài hiên, sau căn nhà gỗ, nhìn ra đại lộ Đại dương, bãi cát và biển xa xa. Sharkey vỗ vỗ túi như thể để yên tâm món tiền vẫn còn nguyên vẹn. Cross bảo:

- Nếu tôi được một câu trả lời đúng, anh sẽ có ngay hai chục ngàn nữa. Và, nếu anh giữ kín việc tôi gặp anh hôm nay, hai tháng nữa tôi trở lại chi thêm cho anh năm chục ngàn.

Sharkey cười toe, mặt hắn rất láu cá:

- Sau hai tháng, tôi muốn kể cho ai nghe cũng được, ô kê.

-ô kê.

Sharkey lập nghiêm: “Tôi không cho anh biết bất kỳ điều gì để có thể truy tố kẻ nào đâu”.

- Vậy là anh không biết tôi là ai rồi. Hãy gọi lại cho Pollard đi.

- Tôi biết anh là ai. Jim Losey dặn tôi phải coi chừng anh.

Nói xong, hắn yên lặng chờ câu trả lời, vẻ hiểu biết rất nghề nghiệp. Cross hỏi:

- Anh sát cánh với Jim Losey suốt chục năm qua, kiếm bộn tiền. Thế mà bây giờ lại rút lui. Tôi muốn biết lý do.

- Vậy là anh muốn biết về Losey. Chà, căng đấy. Hắn là thằng cóm có đầu óc và gan lì nhất mà tôi được biết.

- Còn tính chân thật?

- Cóm ở Los angeles, anh có biết là cái chó gì không? Nếu tụi này làm ăn thực sự hết lòng, đập mấy thằng nhỏ và mấy thằng ma cà chớp là bị truy tố và mất việc. Tụi này chỉ chơi được mấy thằng da trắng lắm tiền. Coi, tôi không có thành kiến đâu nhé. Nhưng tại sao tôi phải quăng mấy thằng trắng vô tù, trong khi cóc làm vậy được với mấy đứa da màu. Vậy đâu có được.

- Nhưng tôi biết Jim có cả một ngực đầy huy chương. Anh cũng có vài cái mà.

Sharkey nhún vai bác bỏ:

- ở cái thành phố này không tránh khỏi trở thành anh hùng cảnh sát được đâu, nếu anh gan một chút. Khối thằng cóc biết là nếu ăn nói đàng hoàng hơn một tí là tụi nó làm việc dễ dàng hơn. Vài thằng khác cứ đụng là giết, là bắn. Tụi tôi chỉ tự vệ thôi và thế là có huy chương. Cứ tin tôi đi, tụi tôi không bao giờ khoái độ súng hết.

Cross hỏi:

- Hai người lúc nào cũng sát cánh bên nhau. Anh biết mọi chuyện xảy ra chứ?

Sharkey cười lớn:

- Jim Losey luôn là sếp. Có lúc tôi còn không biết chính xác là chúng tôi đang làm gì nữa. Thậm chí tôi còn không biết là tụi tôi được chi bao nhiêu nữa. Jim lo hết và đưa cho tôi những gì hắn bảo là ăn chia công bằng.

Dừng lại một lúc, hắn nói tiếp:

- Hắn có luật lệ riêng.

Cross hỏi:

- Vậy anh kiếm tiền ra sao?

- Tụi tôi nhận tiền rút lót của mấy tập đoàn cỡ bự. Thỉnh thoảng là mấy đứa buôn ma túy. Có dạo Jim không chịu lấy tiền của bọn buôn ma túy, nhưng trên đời này thằng cóm nào cũng nhận hết, thế thì tụi tôi đại gì mà không nhận?

- Anh với Losey có bao giờ xài một thằng nhỏ nhóc con tên là Marlovve chỉ điểm mấy tay ma túy cỡ lớn?

Sharkey đáp:

- Có chứ. Thằng Marlovve tốt bụng mà chết nhất, sợ cả cái bóng của chính nó. Tụi tôi xài nó hoài.

Cross hỏi:

- Thành ra lúc anh nghe Losey bắn nó trên đường chạy, sau một vụ sát nhân cướp của, anh ngạc nhiên lắm?

- Mẹ nó. Không đâu. Tụi buôn ma túy được là làm tới. Nhưng mà bọn chó chúng nó lúc nào cũng xôi hỏng bỏng không. Còn Jim thì trong trường hợp đó lại không đưa ra những lời cảnh báo là sẽ khoan hồng như đã được đào tạo, mà chỉ biết hấn.

Cross hỏi:

- Nhưng chẳng phải đó là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, vô tình mà hai đứa gặp nhau?

Lần đầu tiên, mặt của Sharkey mất vẻ cứng cỏi:

- Mọi chuyện đáng ngờ lắm. Tôi nghĩ là tôi phải cho anh biết đôi điều. Jim Losey là thằng gan lì, phụ nữ thì yêu hấn, còn đàn ông thì trọng vọng hấn. Tôi là bạn cùng chiến đấu với hấn cũng cảm thấy vậy. Nhưng quả là hấn lúc nào cũng rất bất ngờ.

- Vậy, mọi chuyện có thể là giả tạo?

- Không phải thế. Anh phải hiểu là công việc bắt mình phải ăn của đút, nhưng không vì thế biến người ta thành kẻ sát nhân. Jim Losey không làm vậy đâu. Tôi biết mà.

Cross hỏi:

- Vậy tại sao sau vụ đó anh lại nghỉ hưu?

- Tại thằng Jim Losey làm tôi căng thẳng.

Cross bảo:

- Tôi mới gặp Losey ngoài Malibu. Hấn đi có một mình. Hấn thường đánh lẻ thế sao?

Sharkey cười toét miệng:

- Lâu lâu thôi. Lúc đó hấn đi tò tí với con diễn viên kia. Thế nào anh cũng ngạc nhiên vì cái mức độ mà hấn thường làm cái trò đó với bọn ngôi sao. Thỉnh thoảng hấn ăn trưa với người này, người nọ nên không muốn tôi đi theo.

Cross hỏi:

- Còn điều này nữa, Jim Losey là thằng phân biệt chủng tộc? Hấn ghét tụi đen?

Sharkey nhìn Cross ra vẻ ngạc nhiên thú vị:

- Ờ dĩ nhiên rồi. Anh cũng trong đám tự do chó chết đó chứ? Chuyện đó đối với anh là kinh khủng lắm hả? Cứ vô nghề tụi tôi cỡ một năm rồi anh coi. Anh sẽ bỏ phiếu đòi nhốt tụi đó vô sở thú hết.

- Còn một câu hỏi nữa. Anh có bao giờ thấy hấn đi với một thằng lùn lùn đội cái nón tếu tếu chưa?

Sharkey đáp:

- Một thằng người Ý. Tụi tôi ăn trưa, rồi Jim bảo tôi biến. Cái thằng ghê thiệt!

Cross lấy từ vali ra hai gói tiền nữa, bảo:

- Đây là hai chục ngàn nữa. Nhớ là ngậm miệng lại và sẽ có thêm năm chục nữa. OK?

- Tôi biết ông anh là ai rồi mà.

Cross bảo:

- Thì anh sẽ biết thôi. Tôi sẽ bảo Pollard báo cho anh biết tôi là ai.

Sharkey cười, nói:

- Tôi biết anh thực sự là ai. Đó là lý do tại sao tôi không lấy hết vali tiền kia, và tại sao tôi sẽ im lặng trong vòng hai tháng. Giữa anh với Losey không biết ai lẹ hơn.

Cross De Lena nhận ra là mình gặp phải những vấn đề cực lớn. Nó biết là Losey nhận tiền “hối lộ” của Gia đình Clericuzio, tiền lương một năm là năm chục ngàn, các vụ đặc biệt khác có thêm tiền thưởng, nhưng chưa có vụ nào phải xử ai. Vậy là đủ để Cross quyết đoán rằng thằng Dante và Losey đã giết cha nó và bây giờ thì nó có thể đưa ra phán quyết dễ dàng vì không bị ràng buộc bởi luật chứng cứ, vả lại quá trình rèn luyện tại nhà Clericuzio đã giúp nó biết cách buộc tội kẻ khác như thế nào. Nó biết khả năng và tính cách của cha nó. Không có thằng trấn lột nào có thể đến gần ông được. Nó cũng biết cá tính của thằng Dante và thằng này không ưa cha nó.

Câu hỏi lớn được đặt ra là: Thằng Dante tự hành động hay làm theo lệnh Ông Trùm? Không có lý gì là nhà Clericuzio? Vì cha nó đã trung thành trong bốn chục năm qua và là yếu tố quan trọng trong công cuộc hưng thịnh hóa Gia đình. Trong cuộc chiến với nhà Santadio, ông cũng từng là vị tướng tài ba. Cross cứ thắc mắc không hiểu tại sao không ai nói cho nó nghe chi tiết của cuộc chiến đó, kể cả cha nó. Gronevelt, Giorgio Petie lẫn Vincent?

Càng nghĩ, Cross càng đoán chắc một điều là ông Trùm không nhúng tay vào vụ giết cha nó. Trùm Domenico là con người làm việc rất bảo thủ. Ông thường chứ không ra tay phạt sự trung thành, về điểm tàn ác thì ông rất công bằng. Nhưng cái chính vẫn là nếu ông đã giết Pippi thì ông chẳng để cho Cross sống làm gì.

Ông Trùm Domenico tin vào Chúa, thỉnh thoảng cũng tin vào số phận, nhưng ông không tin vào chuyện trùng hợp ngẫu nhiên. Thế nào ông Trùm cũng bác bỏ cái ý tưởng về chuyện Jim Losey lại ngẫu nhiên bắn chết cái thằng cướp đã giết chết Pippi. Chắc chắn là ông Trùm cũng đã điều tra và khám phá ra mối liên hệ giữa Dante và Losey và ông cũng không chỉ biết tội của thằng Dante mà còn biết cả cái động cơ của nó nữa.

Còn bà Rose Marie, mẹ của Dante thì sao? Bà ta biết được điều gì? Khi nghe Pippi chết, bà cứ lên cơn vật vã, bà ta điên cuồng la gào, không ngừng than khóc đến nỗi ông Trùm phải gửi bà vào dưỡng trí viện ở East hampton, mà mấy năm trước ông có bỏ tiền ra tài trợ. Rose Marie sẽ ở đó chỉ ít cũng phải một tháng.

Trừ Dante, Giorgio, Vincent và Petie, ông Trùm không cho ai vào thăm bà ta cả, nhưng Cross vẫn thường gửi hoa quả vào cho bà. Vậy thì Rose Marie có chuyện gì? Bà đã biết tội của thằng Dante, hiểu được động cơ của nó? Nghĩ đến đó Cross chợt nhớ ra lời ông Trùm bảo là thằng Dante sẽ là người thừa tự. Như vậy là nguy to. Cross quyết định sẽ đến dưỡng trí viện thăm Rose Marie, bất chấp ông Trùm cấm đoán. Nó sẽ mang hoa quả, sô cô la, phở mát và đến với lòng thương cảm thực sự nhưng mục đích là nhằm làm cho bà ta phải bộc lộ đầy đủ chân tướng của thằng con.

Hai hôm sau, Cross đã có mặt tại hành lang của dưỡng đường tại East Hampton. Một trong hai tên gác cửa hộ tống nó vào bàn tiếp tân.

Người phụ nữ ở bàn tiếp tân trạc tuổi trung niên, ăn mặc nhã nhặn nở một nụ cười duyên dáng khi nó cất lời và nói nó phải đợi nửa giờ vì Rose Marie đang làm một thủ tục y khoa nhỏ. Chừng nào xong, bà ta sẽ báo cho nó biết.

Cross ngồi đợi ở phòng đợi của khu vực tiếp tân, cách xa hành lang dưỡng đường, xung quanh có nhiều bàn ghế. Nó cầm một tờ tạp chí, lướt mắt và bắt gặp bài báo viết về Jim Losey, anh hùng cảnh sát của Los Angeles. Bài báo nêu chi tiết về những thành tích anh hùng của hắn, nhất là vụ hạ sát tên cướp của giết người Marlovve. Có hai điều làm Cross buồn cười, một là

cha nó được đề cập tới như một sở hữu chủ của một địa lý dịch vụ tài chính đã trở thành nạn nhân tội nghiệp điển hình của những tội ác dã man. Còn điều kia là dòng cuối của bài báo xác định nếu có thêm những cảnh sát như Losey, tội phạm đường phố sẽ bị khống chế.

Một người y tá trông rất cứng cỏi, vỗ vai hân, cười bảo:

- Tôi đưa ông lên.

Cross cầm lấy hộp sô cô la, bó hoa và theo người y tá lên một cầu thang ngắn rồi đi dọc một hành lang có các cửa cách nhau đều đặn. Đến căn phòng cuối, người y tá lấy ra chiếc chìa khóa vạn năng để mở. Bà ta dẫn Cross vào trong rồi đóng sập cửa lại sau lưng nó.

Rose Marie mặc một chiếc áo màu xám, tóc thắt bím gọn gàng, đang ngồi xem Tivi. Lúc trông thấy Cross, bà nhảy xuống đi văng và lao vào vòng tay của nó, thốn thức khóc. Cross hôn lên cằm bà rồi trao hoa và kẹo sô cô la. Bà bảo:

- Không ngờ cháu lại đến thăm cô. Cô cứ nghĩ cháu ghét cô vì những gì cô đã làm cho cha cháu.

- Cô có làm gì cha cháu đâu.

Cross đáp, dịu bà về đi văng, rồi tắt Tivi. Nó quì bên cạnh bà:

- Chúa lo cho cô quá.

Rose Marie chồm tới vuốt tóc nó. Bà bảo:

- Cháu lúc nào cũng đẹp. Cô cứ bức là cháu lại là con của cha cháu. Cô đã vui vẻ nhìn lão chết, nhưng cũng biết là những điều kinh khủng sẽ xảy ra. Cô rải thuốc độc cùng trời khắp đất cho lão. Cháu nghĩ là cha cô sẽ bỏ qua sao?

Cross bảo:

- Ông Trùm là người công bằng, ông sẽ không bao giờ trách cô đâu.

- Ông làm cho cháu mê muội như đã từng bịp bợm những kẻ khác. Ông đã phản con gái mình, cháu mình, Pippi, cha cháu nữa. Đừng bao giờ tin ông, rồi ông cũng sẽ phản cháu mà thôi.

Bà cao giọng khiến Cross cứ sợ bà sẽ lại rơi vào những cơn co giật như thường lệ. Nó bảo:

- Bình tĩnh lại đi cô Rose. Cô hãy kể cho cháu nghe điều gì làm cho cô đến nỗi phải quay lại nơi này?

Nó nhìn vào mắt bà và nghĩ lúc còn trẻ hẳn là bà đẹp lắm. Đôi mắt vẫn còn thấp thoáng nét ngây thơ.

Rose Marie thì thầm:

- Bắt họ kể về trận chiến với nhà Santadio, rồi cháu sẽ hiểu hết.

Bà ngược nhìn phía sau Cross, đưa vôi hai tay lên ôm đầu. Cross quay lại. Cửa mở ra. Vincent và Petie lặng lẽ đứng đó. Rose Marie nhảy khỏi đi văng chạy vào phòng ngủ, đóng sập cửa lại.

Khuôn mặt đá tảng của Vincent lộ vẻ thất vọng và tội nghiệp. Hắn thốt lên “Chúa ơi!” rồi chạy lại gõ cửa. Hắn gọi:

- Tụi anh đây mà. Mở cửa đi Rose. Bọn anh không làm em đau đâu.

Cross nói:

- Gặp các cậu ở đây tình cờ quá. Cháu cũng đi thăm cô.

Vincent không phí một giây:

- Tụi tao không đến đây để thăm bệnh đâu. ông Trùm đòi gặp mày ở Quogue.

Cross điểm lại tình hình. Rõ ràng là ả tiếp tân đã báo cho ai đó ở Quogue. Đúng là cái thủ tục đó

đã được vạch trước, và cũng rõ ràng là Ông Trùm không muốn nó nói chuyện với Rose Marie, và khi Petie cùng Vincent được phái tới đây có nghĩa là không có chuyện xử nhau. Bọn họ đâu có bất cần để lôi đuôi ra như thế.

Điều này được khẳng định khi Vincent bảo:

- Cross, tao đi cùng xe với mày. Còn Petie đi xe hăn.

Nhà Clericuzio rõ là không bao giờ chơi tay đôi.

Cross bảo:

- Để cô Rose lại như vậy đâu có được.

Petie đáp:

- Được chứ sao không. Đã có y tá lo.

Trên đường đi, vừa lái xe, Cross vừa cố gọi chuyện:

- Cậu Vincent, các cậu tới đây nhanh thật.

Vincent bảo:

- Thằng Petie nó lái, chưa thấy thằng nào điên như nó - Hăn dừng lại thoáng chốc rồi cất giọng lo âu:

- Cross, mày đã biết luật rồi còn đến gặp Rose làm gì.

- ủa, Rose Marie là bà cô rất thương cháu hồi còn nhỏ mà.

Vincent bảo:

- Ông Trùm không khoái vậy đâu. ông sùng lắm. ông bảo thằng Cross đâu có vậy.

Cross đáp:

- Cháu sẽ giải thích mọi chuyện. Nhưng thực tình cháu lo cho người em gái của mấy cậu lắm đó. Tình trạng của cô ra sao?

Vincent thở dài:

- Lần này chắc tiêu rồi. Hồi còn trẻ nó kết ông già mày lắm. Ai mà biết cái vụ Pippi bị giết làm nó sốc đến vậy.

Cross bắt được ngay cái giọng giả tạo trong kiểu nói của Vincent. Nó đoán được liền là có cái gì đó, nhưng chỉ nói:

- Cha cháu lúc nào cũng mền cô Rose.

Vincent bảo:

- Mấy năm vừa qua nó không ưa cha mày lắm, nhất là những lúc lên cơn. Phải chi lúc đó mày nghe được những gì nó nói.

Cross xuề xòa:

- Mấy cậu cũng tham gia cuộc chiến với nhà Santadio, sao không bao giờ kể cho cháu nghe hết vậy.

Vincent đáp:

- Vì tụi tao không bao giờ nói tới những cuộc hành quân kiểu đó hết. Ông bảo như vậy chẳng có ích chi cả. Đừng có nhắc tới quá khứ làm gì. Hiện tại có khối thứ để lo.

Cross hỏi:

- Nhưng cha cháu đúng là anh hùng phải không?

Vincent nở một nụ cười, khuôn mặt như đá của hắn dần ra. Hắn đáp:

- Cha mày là một thiên tài, vạch ra kế hoạch hành quân cứ như là Napoleon. ông đã trù tính là không có trục trặc chi tiết. Lâu lâu cũng bị nhưng mà tại xui.

Cross hỏi tiếp:

- Vậy là ông vạch ra kế hoạch đánh nhà Santadio?

Vincent đáp:

- về mà hỏi Ông Trùm. Còn bây giờ thì đổi đề tài đi.

Cross đáp:

- Được thôi. Thế cháu có bị khử như cha cháu không?

Khuôn mặt lạnh lùng đá tảng của Vincent phản ứng dữ dội. Hắn chụp tay lái buộc Cross dừng xe lại bên đường. Giọng hắn nghẹn ngào:

- Mày điên sao Cross. Mày nghĩ là nhà Clericuzio làm chuyện đó được sao? Cha mày có dòng máu Clericuzio, hắn là chiến binh tốt nhất của tụi tao, hắn đã cứu bọn tao. ông Trùm yêu hắn như yêu con trai mình. Chúa ôi, sao mày có thể hỏi một câu như thế?

Giọng Cross trầm tĩnh:

- Tự nhiên mấy cậu xuất hiện làm cháu sợ quá.

Vincent bực dọc:

- Xuống xe. Sư mày, tao, Giorgio và Petie đã chiến đấu bên nhau suốt những thời gian thực sự khó khăn. Không có lý do gì để bọn tao có thể trở thành đối đầu với nhau. Pippi chỉ không gặp may, một thằng cướp da đen.

Họ đi nốt quãng đường trong im lặng.

Tại ngôi biệt thự ở Quogue, vẫn là hai tên gác cổng mọi khi. Một tên ngồi trên hàng hiên, không có tên nào biểu hiện hành động khác thường.

Trùm Clericuzio, Giorgio và Petie đang đợi trong căn phòng kín của ngôi biệt thự. Trên quầy rượu là một hộp xì gà đen xoắn của Ý. ông Trùm ngồi trong một chiếc ghế bành lớn bọc da. Cross đến chào và ngạc nhiên khi Ông Trùm nhón người đứng dậy, linh hoạt hơn hẳn những người cùng độ tuổi, ôm lấy nó rồi dẫn nó đến bàn uống cà phê lớn trên đó có vô số đĩa đựng các loại pho mát và thịt khô.

Cross có cảm giác là ông Trùm chưa sẵn sàng để nói. Nó phục vụ một miếng pho mát mozzarella và món prosciutto. Món Prosciutto là những lát thịt đỏ băm được viền một lớp mỡ trắng mềm ngoài rìa. Món mozzarella là một tảng pho mát hình cầu còn tươi mùi sữa. Trên đỉnh có một cái núm bằng muối dày giống như cái nút thông lọng, ông Trùm bảo, ông không bao giờ ăn một miếng mozzarella được bày ra quá ba mươi phút.

Vincent và Petie cũng tự phục vụ mình với mấy món ăn trong lúc Giorgio tự tay pha chế đem rượu ra cho ông Trùm và đem nước mát cho mấy người khác, ông Trùm chỉ ăn món mozzarella để chảy ngậm trong miệng cho pho mát tan ra. Petie đưa cho ông Trùm một điếu xì gà Ý rồi châm lửa đốt thuốc. Cross nghĩ ông Trùm có cái bao tử tốt thật.

Đột nhiên ông Trùm nói:

- Cross, ta sẽ kể cho cháu nghe những gì cháu muốn tìm ở Rose Marie. Và nếu cháu nghĩ có điều gì mờ ám trong cái chết của cha cháu thì cháu làm rồi. Ta đã thăm dò, điều tra, chuyện đúng như thế cháu à. Pippi đã gặp chuyện không may. Nó là thằng làm việc cẩn thận nhất trong

bọn, nhưng những tai nạn trớ trêu như thế lại xảy ra. Hãy bình tâm đi cháu. Cha cháu là cháu ta và là một thằng mang máu Clericuzio, và lại là một trong những người bạn thân nhất của ta nữa.

Cross bảo: “ông hãy kể cho cháu nghe về trận chiến với nhà Santadio”.

PHẦN IV. CUỘC CHIẾN VỚI SANTADIO - CHƯƠNG 18

oi chuyện phải quấy với bọn đàn độn thật là nguy hiểm.

Ông Trùm Clericuzio lên tiếng sau khi nhấp một ngụm rượu, ông bỏ điếu xì gà sang bên:

“Bọn mi nghe đây. Chuyện dài dòng lắm và mọi thứ coi vậy mà không phải vậy đâu... Cũng đến ba mươi năm rồi...”

Ông nhích dần đến gần ba đứa con rồi bảo:

“Nè, ta quên điều gì quan trọng, bọn mi nhắc nghe.

Cái ý tưởng ông Trùm có thể quên một điều gì quan trọng làm ba thằng con cười cười.

Ánh sáng trong phòng là một ánh sáng vàng dịu đượm mà khói xì gà và hình như còn quện trong đó mùi thức ăn thơm phức.

“Ta đồng ý là sau khi cánh Santadio...”. ông Trùm lại nhấp một ngụm rượu. “Có thời bọn Santadio ngang sức nhà ta. Nhưng bọn chúng tạo ra quá nhiều kẻ thù, gây quá nhiều chú ý từ chính quyền và chúng không hề biết thượng tôn pháp luật. Chúng đã tạo nên một thế giới hoàn toàn vô giá trị và một thế giới không có tinh thần luật pháp thì không thể tồn tại. Ta đã nhiều lần dàn xếp với tội Santadio, ta đã nhượng bộ, đã muốn sống trong một thế giới hòa bình. Nhưng bởi bọn chúng quá mạnh, chúng ý thức về quyền lực theo cách của tội man rợ. Chúng tin quyền lực là tất cả. Và vì thế mới xảy ra chiến tranh giữa chúng và ta”.

Giorgio xen vào:

“Nhưng tại sao Cross lại phải biết chuyện này? Có lợi gì cho ta hoặc cho nó chứ?”

Vincent không thèm nhìn Cross. Petie nhìn nó trừng trừng, đầu nó ngã về phía sau vẻ xoi mói. Không đứa nào trong ba thằng con trai ông Trùm muốn ông nói ra chuyện này.

“Là bởi vì chúng ta còn nợ Pippi và Cross”, - ông Trùm đáp - Đoạn quay qua Cross bảo. “Mi muốn nghĩ thêm thế nào cũng được. Nhưng ta và các con ta vô tội trong vụ mi nghi ngờ. Ta từng xem Pippi là con, và mi là cháu. Máu mủ của dòng họ Clericuzio.”

Giorgio lại bảo:

“Điều này có thể chẳng có lợi gì cho tất cả chúng ta.”

Cả bọn gật đầu, Petie bảo:

“Lẽ ra phải dẹp bọn chúng ngay từ đầu”.

Ông Trùm nhún vai bảo Cross:

“Khi đó lũ con ta còn trẻ, cha mi cũng còn trẻ, chưa có đứa nào được ba mươi. Ta không muốn phí mạng chúng cho một trận lớn. Lão Trùm Santadio, xin Chúa xót thương linh hồn lão. Lão có sáu thằng con trai, lão coi lũ con lão như lính hơn là con ruột lão. Thằng Jimmy Santadio là con cả, nó từng làm cho ông bạn già Gronevelt của chúng ta. Xin Chúa thương xót linh hồn ông bạn. Nhà Santadio, Jimmy là thằng khá nhất. Nó là thằng duy nhất nhận ra hòa bình là giải pháp tốt nhất cho cả hai phe. Nhưng lão già và mấy thằng kia cứ sôi lên vì máu, không phải tại ta mà cuộc chiến trở nên đẫm máu. Ta muốn có thời gian để nói chuyện phải quấy, đưa đề nghị của chúng ta có lợi cho cả hai nhà. Ta để chúng làm ăn về ma túy, chúng để ta làm ăn về cờ bạc. Ta muốn nửa kia của khách sạn Xanadu và đổi lại, chúng kiểm soát toàn bộ ma túy trên đất Mỹ. Cái công việc bắn thiu đòi hỏi phải có một tay gộc và dữ dằn quỷ quyệt. Đề nghị như thế là tốt quá đi chứ. Ma túy sẽ sinh ra nhiều tiền mà không cần chiến lược lâu dài. Một công việc bắn

thủ có hàng loạt đường dây hoạt động. Tất cả vụ này làm tăng sức mạnh của nhà Santadio. Còn ta, ta muốn nhà Clericuzio nắm lấy phần cò bạc. Cò bạc không phiêu, không lợi bằng ma túy nhưng nếu thu vén khéo sẽ có lợi hơn về lâu dài và điều này làm tăng sức mạnh nhà Clericuzio. Ta lúc nào cũng muốn rồi đây ta sẽ là một thành viên của xã hội. Còn cò bạc, một mỏ vàng hợp pháp mà ta không phải nguy hiểm bàn tay hàng ngày, về điều này thời gian đã chứng minh ta là đúng. Đáng tiếc là bọn Santadio cái gì cũng muốn, muốn hết thấy mọi thứ. Cháu ơi, cháu cứ nghĩ mà xem lúc ấy chúng ta xính vinh chừng nào. Tụi FBI đã biết chúng ta, biết sự hiện hữu liên kết của các đại gia này. Chính phủ có tiền, có kỹ thuật, đã hạ nhiều Gia đình. Bức bình phong Omerta - luật im lặng bị lung lay. Bọn trẻ sinh trưởng ở Mỹ, lúc ấy lại bắt tay chính quyền để yên thân. Cũng may là ta đã gầy dựng được lãnh địa Bronx, và tuyển thêm quân ở Sicily đến. Điểm duy nhất là ta chẳng bao giờ hiểu nổi tại sao bọn phụ nữ lại lôi thôi đến thế. Con gái Rose Marie của ta lúc ấy mười tám tuổi, mà sao nó lại có thể mết cái thằng Jimmy Santadio kia chứ? Nó lại bảo hai đứa nó như là Romeo với Juliet, mà Romeo và Juliet là đứa nào vậy? Tụi nó chắc chắn không phải là người Ý rồi. Khi chuyện lằng nhằng của con bé này đến tai ta, ta đành nhượng bộ. Ta lại thương thuyết với nhà Santadio, ta bớt yêu sách đi một chút để hai gia đình có thể cùng tồn tại. Bằng sự đàn độn, chúng tưởng như thế là ta suy yếu. Và thế là tất cả thảm kịch bắt đầu và kéo dài gần ấy năm.”

Đến đó Ông Trùm ngừng lại. Giorgio lấy thêm một cốc rượu, một lát bánh mì và một mẩu pho mát sữa, rồi ra đứng phía sau ông Trùm.

“Vậy còn hôm nay là sao?” Giorgio hỏi.

“Là bởi thằng cháu ta đây, nó muốn biết cha nó chết như thế nào và chúng ta có thể xóa tan những gì nó có thể còn nghi ngờ chúng ta”, ông Trùm đáp.

Cross vội nói:

“Con nào có nghi ngờ gì ông đâu, thưa ông:

“”Ai nấy đều nghi ngờ mọi thứ. ông Trùm bảo. “Bản tánh con người là vậy. Nhưng hãy để ta nói tiếp. Rose Marie còn trẻ, nó không biết đại sự. Nó nát ruột khi hai nhà đối địch với nhau mà không hiểu vì sao.

Thế là nó quyết định hàn gắn mọi người với nhau. Nó tưởng tình yêu chiến thắng được tất cả. Sau này nó bảo ta thế. Lúc ấy nó đang yêu. Nó lại là ánh sáng của đời ta. Vợ ta chết sớm, nhưng ta không bao giờ tục huyền bởi ta không chịu nổi cái cảnh cùng một người lạ chia xẻ tình yêu của nó. Ta chưa bao giờ từ chối nó điều gì và ta kỳ vọng vào tương lai của nó. Nhưng sui gia với bọn Santadio là không chịu được. Ta cấm nó lúc đó ta còn trẻ. Ta cứ nghĩ con ta sẽ nghe lời ta. Ta muốn nó vào đại học, cưới một thằng nào đó trong một cuộc đời khác.

Kiếp này thằng Giorgio, thằng Vincent phải giúp ta. Ta cần chúng và ta từng hy vọng con cái chúng cũng có thể thoát ra để hưởng một thế giới tốt đẹp hơn. Kể cả thằng út Silvio nữa.

Ông Trùm trở bức hình trên kệ lò sưởi ở trong phòng.

Cross chưa bao giờ nhìn bức hình gần đến thế. Hắn cũng không biết bức hình được thực hiện khi nào. Trong hình một thanh niên độ tuổi đôi mươi trông giống Rose Marie, nhưng hiền hơn, cặp mắt sáng hơn, thông minh hơn. Khuôn mặt biểu hiện một tâm hồn lương thiện đến nỗi Cross cứ nghĩ không biết bức hình có được sửa lại hay không?

Không khí trong căn phòng không có cửa sổ nồng nực mùi khói xì gà.

Giorgio đang hút một điếu Havana lớn.

Ông Trùm lên tiếng:

“Ta thương thằng Silvio còn hơn cả con Rose Marie. Nó nhân hậu hơn hầu hết mọi người. Nó đậu đại học, có học bổng. Mọi hy vọng đều đặt vào nó. Chỉ tại nó thánh thiện quá.

Vincent bảo:

“Nó không sợ gì đường phố. Nó chẳng như bọn con. Cứ ung dung ra đường mà không cần bảo vệ gì”.

Giorgio gọi lại câu chuyện:

“Rose Marie và Jimmy Santazio sống với nhau trong lữ quán Commack. Rose Marie nảy ra ý định để Jimmy và Silvio cùng nói chuyện, biết đâu hai đứa có thể hàn gắn hai gia đình. Nó gọi Silvio, rồi Silvio đến lữ quán mà chẳng báo cho ai biết. Ba đứa bàn bạc chiến lược. Thằng Silvio lúc nào cũng gọi con Rose Marie là “Rose”. Lần cuối nó bảo Rose Marie “Không có gì đâu chị Rose à, cha sẽ nghe em thôi”.

“Nhưng Silvio chẳng còn bao giờ nói chuyện được với cha nữa. Thật không may, hai thằng nhà Santadio là Fonsa và Italo lúc ấy vừa theo dõi vừa bảo vệ thằng anh Jimmy của chúng, với bản chất điên rồi đại bạo tàn của chúng. Tụi Santadio nghi ngờ Rose Marie đang đưa chúng vào tròng, hoặc ít ra dụ anh chúng vào đường hôn nhân nhằm làm suy yếu gia đình chúng. Rose Marie quyết liệt một mực đòi cưới anh chúng. Cô còn thách thức vị Đại Trùm Clericuzio cha ruột cô nữa. Chẳng có gì ngăn cản nổi cô.

Khi nhận ra Silvio, chúng phục kích nó trên đường Robert Moses và bắn nó chết. Chúng lột ví và đồng hồ để dựng nên một vụ trấn lột, đúng phong cách nhà Santadio. Hành động thật bạo tàn.

Chuyện không qua nổi mắt ông Trùm Clericuzio. Nhưng trong đêm thức tang Silvio, Jimmy Santadio một mình tay không đến xin tiếp kiến ông Trùm.

“Thưa bác, cháu cũng đau buồn không kém gì bác. Xin phó thác mạng cháu vào tay bác nếu bác cho rằng nhà Santadio phải chịu trách nhiệm”.

Cháu đã nói chuyện với cha cháu và ông bảo ông không hề ra lệnh làm chuyện này. Và ông cho phép cháu cưới con gái bác”.

Rose Marie đến nắm tay Jimmy. Ánh mắt tội nghiệp của cô làm ông Trùm mềm lòng. Sợ hãi và đau khổ đem lại cho nó một nét mặt sầu thảm. Đôi mắt sâu thẳm long lanh nước mắt. Khuôn mặt nó vẫn còn thảng thốt và cái nhìn đầy vẻ hoang mang. Cô quay lưng lại ông Trùm, nhìn Jimmy Santadio với một tình yêu khiến ông Trùm Clericuzio một đôi lần hiếm hoi trong đời mình đã nghĩ đến lòng từ bi. Làm sao ông có thể đem lại buồn đau cho đứa con gái đẹp đến thế?

Rose Marie bảo cha:

“Jimmy sợ cha nghĩ rằng gia đình anh ấy nhúng tay vào vụ này. Con biết họ không làm đâu. Jimmy đã hứa với con là gia đình anh ấy sẽ bắt tay với ta mà”.

Trong thâm tâm ông Trùm Clericuzio quả quyết cánh Santadio đã giết con ông. ông cóc cần chứng cứ. Nhưng thương con lại là chuyện khác.

Ông Trùm bảo:

“Ta tin và chấp nhận người Jimmy”.

Thực tình thì ông tin Jimmy vô tội, nhưng chẳng thay đổi được gì.

Ông bảo:

“Rose Marie, ta cho phép con lấy Jimmy, nhưng không phải trong nhà này. Và nhà ta cũng

không ai đến dự. Còn người, Jimmy, hãy nói với cha người sẵn sàng để sau đám cưới, chúng ta sẽ ngồi chung một bàn nói chuyện.

“Cảm ơn bác”, Jimmy đáp. “Cháu hiểu. Lễ cưới sẽ tổ chức tại nhà cháu ở Palm Spring. Sau một tháng cả nhà cháu sẽ đến đó và kính mời cả gia đình đến dự”.

Ông Trùm phản ứng:

“Gấp vậy, chuyện mới sờ sờ đó mà?”

Ông vung tay chỉ phía chiếc quan tài.

Nhưng Rose Marie gục vào tay ông. ông hiểu rõ nỗi khiếp đảm của nó. Nó thì thầm: “Con có thai”, ông Trùm “À” lên một tiếng, nhìn Jimmy, nhếch mép cười.

Rose Marie lại thì thào:

“Con sẽ đặt tên cho cháu là Silvio, nó sẽ giống hệt như Silvio”.

Ông Trùm vỗ vỗ mái tóc đen của con gái, hôn lên má nó bảo:

“Được! Được! Nhưng cha vẫn không dự lễ cưới được”.

Đến lúc này Rose Marie đã lấy can đảm. Cô nâng mặt mình sát mặt cha, hôn lên má ông và bảo:

“Nhưng cha à, phải có ai tới dự mới được. Phải có người nào tiễn con về nhà chồng chứ”.

Ông Trùm quay qua thằng Pippi đứng bên cạnh:

“Pippi sẽ đại diện nhà ta đi dự. Nó là cháu ta, nó lại ưa nháy nhót. Khi tiễn em họ về nhà chồng, Pippi tha hồ nháy nhót cho đã đời”.

Pippi cúi người hôn má Rose Marie:

“Anh sẽ đến”.

Hắn nói bằng giọng ga lăng giả tạo: “Nếu thằng Jimmy mà lặn thì hai ta cao bay xa chạy”.

Rose Marie đưa mắt đầy vẻ biết ơn và thả người vào vòng tay hắn.

Một tháng sau, Pippi De Lena đáp phi cơ từ Vegas đi Palme Springs dự tiệc cưới. Cũng trong tháng đó, ông Trùm Clericuzio, tại ngôi biệt thự ở Quogue, cho gọi ba thằng Giorgio, Vincent và Petie. ông Trùm thông báo rõ ràng là phong cho Pippi làm tham mưu trưởng. Mọi chỉ định do hắn đưa ra đều xem như là lệnh của ông.

Chỉ có thằng Vincent là dám chất vấn ông Trùm:

“Lỡ tụi Santadio không giết thằng Silvio thì sao?”

Ông Trùm đáp:

“Thì đã sao. Nhưng cái chính là sự ngu dốt của chúng bắt đầu bốc mùi và sẽ có hại cho ta sau này. Rồi một lúc nào đó, ta cũng phải đập chúng thôi. Tội chúng rành rành. Ta cứ muốn vụ này là một vụ sát nhân. Còn nếu tụi Santadio quả tình vô tội thì coi như ta không gặp may. Mi muốn tin chuyện nào hơn?”

Lần đầu tiên trong đời Pippi thấy ông Trùm rối trí. ông ở hàng giờ trong cái nhà dưới tầng hầm. ông ăn ít uống nhiều, trái với thông lệ của ông. Ông còn đem khung ảnh của thằng Silvio vào phòng ngủ mấy ngày nữa. Rồi ngày chủ nhật ông lại xin Cha cho xưng tội.

Ngày cuối cùng, ông Trùm gặp một mình thằng Pippi.

“Pippi con”, Ông Trùm bảo. “Trận này phải mách khéo đấy. Có thể đến tình huống làm cho mi lưỡng lự không biết có nên tha thằng Jimmy Santadio hay không. Đừng, nghe Pippi. Nhưng mà không đứa nào được biết đây là lệnh của ta. Chuyện xảy ra là do mi quyết định. Chứ không phải

ta, không phải thằng Giorgio, hay thằng Vincent hoặc Petie. Mi sẵn lòng gánh lấy chứ Pippi?”
“Dạ”. Pippi đáp. “Cậu không muốn con gái căm ghét hay nguyên rủa cậu hoặc mấy anh nó”.
“Cũng có khi con Rose Marie gặp nguy hiểm”, ông Trùm bảo.

“Dạ đúng”. Thằng Pippi đồng tình.

Ông Trùm thở dài:

“Hãy làm mọi thứ để bảo vệ các con ta”, ông Trùm bảo: “Mi phải đưa ra quyết định tối hậu. Hãy nhớ ta không ra lệnh cho mi giết thằng Jimmy - Santadio”.

“Lỡ Rose Marie khám phá ra là...” Pippi hỏi.

Ông Trùm nhìn thẳng vào Pippi De Lena:

“NÓ là con ta và chị của Silvio. Nó sẽ không bao giờ phản bội chúng ta.”

Ngôi biệt thự nhà Santadio ở Palme Springs có bốn phòng trong ba tầng lầu. Xây theo kiểu tây Ban Nha để hòa hợp với vùng sa mạc bao quanh. Một vòng tường đá đỏ tách ngôi biệt thự khỏi vùng mênh mông là cát. Phần nhà ở phía trong có thêm một cái hồ bơi thật lớn, một cái sân quần vợt và một bãi chơi boccie.

Ngày cưới hôm nay có một khu ăn uống dã ngoại bề thế, một cái bục dành cho ban nhạc và một sàn nhảy gỗ đặt trên thảm cỏ, xung quanh sàn nhảy là những bàn tiệc dài. Cạnh hai cánh cổng lớn bằng đồng là hai chiếc xe lớn chở thức ăn và thức uống.

Pippi De Lena đến từ sáng thứ bảy với vali quần áo đại lễ. Hắn được hướng dẫn đến một phòng trên tầng hai. Bên ngoài mặt trời sa mạc đang hắt nắng qua cửa sổ. Hắn bắt đầu lấy đồ ra khỏi vali.

Lễ nhà thờ sẽ được tổ chức tại Palme Springs chỉ khoảng nửa giờ, các nghi thức tôn giáo sẽ bắt đầu vào khoảng trưa. Rồi các quan chức sẽ về nhà nhập tiệc.

Có tiếng gõ cửa, rồi Jimmy Santadio bước vào. Mặt nó sáng ngời hạnh phúc.

Nó ôm Pippi thật chặt. Nó chưa mặc lễ phục, trông rất bảnh trai với chiếc quần trắng rộng và áo sơ mi màu xám bạc. Hắn cầm tay Pippi biểu lộ lòng cảm mến.

Jimmy bảo:

- Anh đến thật hay quá, Rose rất mừng có anh đến đưa dâu.

Jimmy vẫn nắm lấy tay Pippi, dẫn hắn xuống lầu một và đi suốt hành lang dài ngoằng đến phòng lão Trùm Santadio. Lão nằm đó, mặc đồ ngủ bằng vải bông màu xanh. Trông lão tàn tạ hơn ông Trùm Clericuzio. Nhưng lão cũng có cặp mắt sắc, cái kiểu lắng nghe đề phòng. Đầu lão trông như quả bóng và sỏi lợi. Lão ra hiệu cho Pippi lại gần rồi giang tay để hắn có thể ôm lão.

- Anh tới thật đúng quá - Lão nói bằng cái giọng khàn đục - Tôi tin là anh có thể giúp hai gia đình ôm nhau như chúng ta vừa rồi. Anh là con bồ câu hòa bình mà chúng ta cần phải có. cầu Chúa ban phước lành cho anh, phù hộ cho anh. Lão ngả người xuống giường nhắm mắt. “Hôm nay tôi hạnh phúc biết bao!”.

Trong phòng có một y tá, mục đàn bà trung niên tròn quay, Jimmy giới thiệu đó là chị em bà con với hắn. Cô y tá thì thầm bảo hai người ra ngoài. Lão Trùm đang dưỡng sức để lát nữa tham gia tiệc cưới. Pippi thoáng nghĩ. Rõ ràng lão Trùm Santadio chẳng sống được bao lâu nữa. Thằng Jimmy sẽ lên làm thủ lĩnh, như thế thì mọi chuyện có thể dàn xếp được. Nhưng ông Trùm Clericuzio sẽ không bao giờ bỏ qua cái vụ giết thằng Silvio, con lão. Không bao giờ có chuyện hai gia đình lại có thể hòa bình thật sự, mà gì thì gì, ông Trùm cũng đã cho nó một chỉ thị bắt buộc phải thi hành. Trong khi ấy, hai anh em nhà Santaido là thằng Ponsa và thằng Italo đang

lục phòng Pippi để tìm vũ khí và các thiết bị liên lạc. Chiếc xe của Pippi thuê cũng được lục soát tận tình.

Nhà Santadio đã chuẩn bị thịnh soạn cho đám cưới Hoàng tử của chúng. Khắp khu nhà toàn là những giỏ to đầy hoa lại đẹp mắt. Còn có lều rạp sặc sỡ, chực sẵn bọn pha rượu để rót sâm banh. Một gã hề mặc y phục trung cổ ảo thuật cho bọn nhỏ xem. Nhạc phát ra từ những chiếc loa treo khắp khu nhà. Mỗi một vị khách được phát một vé số mà hồi nữa đây sau khi quay số ai trúng sẽ được hai mươi đô la. Còn gì đã hơn cơ chứ?

Mấy chiếc lều màu mè vui tươi giăng khắp bãi cỏ đã được cắt xén cẩn thận để bảo vệ khách khỏi cái nóng sa mạc. Lều xanh lá cây giăng cho sàn nhảy. Lều đỏ dành cho ban nhạc. Lều xanh dương chỗ sân quần vợt là nơi để quà cưới. Trong đó có cả chiếc Mercedes màu bạc cho cô dâu và một chiếc phi cơ cá nhân cỡ nhỏ cho chú rể do ông Trùm Santadio gửi tặng.

Lễ cưới ở nhà thờ đơn giản và ngắn thôi. Khách khứa quay về nhà và đã thấy ban nhạc đang chơi rồi. Mấy quầy thức ăn và quầy bar được đặt dưới hai cái lều riêng, một cái có trang trí cảnh thợ săn đang rượt heo rừng, còn cái kia thì toàn những bình thủy tinh tròn chứa nước hoa quả nhiệt đới.

Cô dâu chú rể nhảy bản đầu tiên. Họ lướt đi trong bóng râm của mái lều. Ánh mặt trời đỏ chênh chênh vào góc lều làm rực sáng niềm hạnh phúc khi đôi bạn tình cúi sát đầu nhau, dìu nhau trong nắng. Đám đông chứng kiến cảnh cô dâu chú rể âu yếm xoắn lấy nhau, reo hò vỗ tay. Rose Marie chưa bao giờ đẹp đến thế. Khi ban nhạc ngừng chơi, Jimmy lôi Pippi ra khỏi đám đông và giới thiệu gã trước hơn hai mươi quan khách.

Hắn bảo:

- Đây là anh Pippi De Lena, đại diện cho gia đình Clericuzio đến đưa dâu. Anh ta là bạn quý nhất của tôi. Bạn của anh là bạn tôi. Kẻ thù anh là kẻ thù tôi.

Hắn nâng ly:

- Chúng ta uống mừng sức khỏe anh ấy. Anh ấy sẽ khai mạc với cô dâu bản đầu tiên.

Khi hai người khiêu vũ, Rose Marie rĩ tai Pippi:

-Anh sẽ kết nối được hai gia đình với nhau chứ Pippi?

- Chắc như đinh đóng cột - Pippi đáp và xoay một vòng.

Hôm ấy, Pippi là cây đình của bữa tiệc, chưa có ai đi tiệc cưới mà bá cháy như hắn, điệu nào hắn cũng chơi. Không có thanh niên nào có đôi chân dẻo như hắn. Hắn lần lượt nhảy với Jimmy, rồi Fonsa, rồi Italo, rồi Benadiot, Gino và Louis. Hắn nhảy chung với lũ nhóc và các vị phụ lão, hắn không chừa một ai. Hắn chơi điệu luân vũ với nhạc trưởng, hát chung với ban đồng ca những bài ca om sòm tiếng Sicily. Hắn ăn, hắn uống vô tư đến nỗi chiếc áo đại lễ lấm chấm món sốt cà, rượu và nước trái cây. Hắn ném mấy trái banh Boccie mướt đến nỗi mọi người tùm cả vào bãi Boccie đến gần một giờ.

Sau màn Boccie, Jimmy Santadio kéo Pippi ra riêng. Hắn bảo:

“Tôi tin tưởng anh có thể làm mọi chuyện trôi chảy. Không gì có thể ngăn cản chúng ta hàn gắn hai gia đình”.

Miệng lưỡi Jimmy Santadio tuyệt khéo, Pippi trả lời chân thành không kém một ly:

“Chắc chắn là như thế”.

Và rồi hắn nghĩ không biết thằng Jimmy Santadio có đúng như bề ngoài của nó không. Hắn cần phải biết là có kẻ nào trong gia đình Santadio nhúng tay vào vụ sát nhân hay không.

Jimmy dường như đánh hơi được điều đó:

“Tôi thề với anh Pippi. Tôi không có dính dáng gì đâu”.

Hắn nắm tay Pippi:

“Tội tôi không liên can gì đến cái chết của Silvio. Hoàn toàn vô tội. Tôi xin thề trên linh hồn bố tôi”.

“Tôi tin anh” Pippi đáp và siết tay Jimmy. Trong thoáng chốc hắn hơi nghi ngờ, nhưng chẳng hề gì. Đến nước này mọi chuyện đã quá trễ.

Mặt trời sa mạc bắt đầu hắt bóng. Đèn bật lên khắp khu nhà. Như thế là sắp sửa bắt đầu bữa ăn chính. Hết thấy mấy anh em, thằng Fonsa, Italo, Beneduis và Louis hè nhau nâng cốc cô dâu và chú rể uống mừng hạnh phúc lứa đôi mừng cái thánh thiện đặc biệt của Jimmy, mừng Pippi De Lena, người bạn mới vĩ đại của chúng ta.

Lão Trùm Santadio yếu quá nên không chui ra khỏi giường được, nhưng cũng gửi những lời chúc tốt lành và không quên nhắc cái máy bay lão cho thằng con. Mọi người nghe đều ồ lên hoan hô. Kể đến đích thân cô dâu cắt miếng bánh cưới thật lớn và đem vào phòng lão già. Lão đang ngủ và họ đưa cho cô y tá. Cô này hứa là sẽ dứt cho lão ăn khi lão thức dậy.

Cuối cùng gần nửa đêm tiệc tan. Jimmy và Marie rút vào phòng tân hôn, thông báo là cả hai sáng hôm sau sẽ đi tuần trăng mật ở Châu Âu nên cần phải nghỉ ngơi. Bọn khách nghe thể huyết sáo và châm chọc những lời tục tĩu. Ai nấy đều phấn khởi và hài hước.

Hàng trăm chiếc xe rời khỏi tòa nhà lao vào sa mạc. Mấy chiếc tải thu dọn đồ đạc. Bọn nhân viên kéo lều xuống, thu dọn bàn ghế, dựng đứng các bục gỗ lên và vội vã tóa ra dọn rác. Cuối cùng cũng xong, còn lại gì, ngày mai cả bọn sẽ hoàn tất.

Theo yêu cầu của Pippi, sau khi khách khứa ra về sẽ diễn ra buổi gặp hình thức giữa hắn với năm anh em nhà Santadio. Mọi người sẽ trao đổi quà lưu niệm mừng mối quan hệ mới của hai gia đình.

Nửa đêm cả bọn tập trung trong gian phòng ăn thật lớn của ngôi biệt thự nhà Santadio. Pippi có một vali đầy đồng hồ Rolex, toàn là hàng chiến. Còn một chiếc kimono Nhật Bản lớn với những hình vẽ bằng tay, cảnh làm tình kiểu phương Đông.

Fonsa hét lớn:

“Mang ngay cho Jimmy đi”

“Trễ quá rồi. “Thằng Italo giểu”. Jimmy với Rose đang làm “suất” thứ ba rồi .

Cả bọn ồ cười.

Bên ngoài, cảnh trăng sa mạc bao phủ biệt lập khu nhà trong thứ ánh sáng bàng bạc. Mấy chiếc lồng đèn Trung Hoa treo trên tường tạo thành những vòng tròn màu đỏ trong ánh trăng.

Một chiếc xe tải lớn, bên hông có chữ “Dịch vụ Ăn uống” bằng sơn vàng chở đến cổng biệt thự nhà Santadio.

Một trong hai tên gát cổng tiến gần tới xe. Gã tài xế nói gã quay lại lấy nốt cái máy phát điện bỏ quên.

“Sao khuya quá vậy?” Gã gác cổng hỏi.

Trong lúc gã đang hỏi, thì gã phụ xế ra khỏi xe đến gần tên gác kia. Cả hai đều ngất ngậy rượu thịt trong tiệc cưới.

Cùng một lúc hai chuyện xảy ra, gã tài xế thò tay xuống phía dưới giữa hai chân, rút ra một

khẩu súng hãm thanh, bắn liền ba phát vào mặt tên gác cổng. Gã phụ xế chộp tên còn lại, dùng dao cứa đứt cổ họng bằng một nhát nhanh gọn.

Hai tên nằm lăn trên đất. Có tiếng máy và tiếng chấn kim loại sau xe nhanh chóng hạ xuống rồi hai mươi tên lính nhà Clericuzio nhảy ra. Giorgio, Petie, Vincent dẫn đầu cả bọn mặc đồ đen, bịt mặt, mang súng hãm thanh đổ ra toàn bộ khu nhà. Một nhóm đặc biệt lo cắt đường dây điện thoại.

Một nhóm khác tản ra để khống chế khu nhà. Mười tên bịt mặt cùng Giorgio, Petie, và Vincent ập vào phòng ăn.

Anh em nhà Santadio chạm cốc cùng Pippi. Pippi lánh vội chỗ khác. Không ai nói một lời nào. Bọn xâm nhập khai hỏa và anh em nhà Santadio bị xé lẻ bằng một làn mưa đạn. Một trong những tên bịt mặt, Petie, đến từng tên tặng một phát ân huệ dưới cằm. Khắp sân toàn là mảnh kiếng vỡ.

Một tên bịt mặt khác, Giorgio, đưa Pippi một chiếc mặt nạ và bộ quần áo đen. Pippi nhanh chóng đổi y phục, ném bộ đồ hần vừa cởi vào một túi do tên khác đang cầm.

Pippi lúc này chưa có vũ khí, dẫn Giorgio, Petie và Vincent xuống cái hành lang dài ngoằn tới phòng ngủ lão Trùm Santadio. Hắn đẩy tung cửa.

Trùm Santadio cuối cùng cũng đã thức giấc và đang ăn mẩu bánh cưới. Lão trông thấy bốn gã đàn ông. Lão vội làm dấu thánh giá và ôm gối lên che mặt. Chiếc đĩa bánh trượt xuống sàn nhà. Cô y tá đang đọc sách trong góc phòng. Petie chồm lên mụ như một con mèo khổng lồ, nhét giẻ vào mồm mụ rồi trối nghiêng mụ vào chiếc ghế bằng sợi dây ni lông.

Giorgio tiến sát đến giường. Hắn nhẹ nhàng gỡ chiếc gối ra khỏi đầu lão Trùm Santadio. Hắn lưỡng lự một lát rồi bắn hai phát. Phát đầu vào mắt, còn phát thứ hai đánh bật cái đầu hói ra đằng sau, bắn từ cằm.

Cả bọn tập hợp lại. Cuối cùng Vincent cũng vũ trang cho Pippi. Hắn đưa cho Pippi một sợi dây dài màu bạc.

Pippi dẫn cả bọn đi ngược hành lang lên tầng ba đến phòng tân hôn. Cửa hành lang vương vãi hoa lá và vỏ trái cây.

Pippi đẩy cửa, nhưng cửa bị khóa. Petie cời gãy tay và để lộ một cái nạy cửa. Hắn mở cửa dễ dàng và đẩy cánh cửa mở toang.

Rose Marie và Jimmy nằm dài trên giường. Hai đứa vừa làm tình xong, khắp cơ thể dường như ướt đẫm nhục dục, chiếc váy trong suốt của Rose Marie dún lại một bên hông, dây áo tuột xuống để lộ bộ ngực, tay phải cô choàng lên mái tóc Jimmy. Tay trái cô để trên bụng hần. Jimmy trần như nhộng, nhưng hắn bật ngay dậy kéo vội miếng vải giường che thân. Hắn đã hiểu ngay tất cả, hắn la lên:

“Ra ngoài, không phải ở đây”. Và tiến về chúng.

Rose Marie chậm gần một giây nhưng cũng hiểu ra chuyện. Khi Jimmy tiến về phía cửa, cô bám lấy hắn, nhưng hắn tránh được. Hắn vọt ra ngoài, xuyên qua đám người bịt mặt gồm Giorgio, Petie và Vincent. Và rồi Rose Marie cũng cất tiếng được:

- Pippi, đừng Pippi!

Nhưng đến khi ba gã kia quay lại nhìn cô, cô mới nhận ra bọn chúng là anh trai cô.

- Giorgio, Petie, Vincent, xin đừng! đừng!

Lúc này mới là lúc khó xử cho Pippi. Nếu Rose Marie hé môi, gia đình Clericuzio coi như xong.

Nhiệm vụ của hắn là giết cô. ông Trùm không có chỉ thị đặc biệt về vấn đề này: Làm thế nào hắn có thể né được chuyện giết con gái ông Trùm? Liệu các anh cô nghe lời hắn không? Và làm sao cô ta nhận ra họ được? Hắn đành quyết định. Hắn đóng cửa, bước ra ngoài cùng Jimmy và ba thằng anh của Rose Marie. Việc này thì ông Trùm có nói rõ ràng. Phải siết cổ thằng Jimmy Santadio. Có lẽ đó là dấu hiệu của lòng thương để những người thân yêu của hắn có thể khóc trên cơ thể nguyên vẹn của hắn. Có lẽ đúng là truyền thống không để rơi một giọt máu của người thân khi đem người đó dâng cho thần chết.

Đột nhiên Jimmy Santadio thả rơi chiếc khăn trải giường, vươn ta xé rách chiếc mặt nạ của Pippi. Giorgio chụp lấy tay hắn, Pippi lo tay hắn còn lại. Vincent thụp xuống giữ lấy chân Jimmy và bẻ gập người hắn xuống nền nhà. Jimmy nở nụ cười méo mó khi hắn trừng trừng nhìn vào mặt Pippi. Ánh mắt hắn lộ vẻ khinh thường tội nghiệp: “Ác quả cũng có ngày ác báo!”

Pippi siết sợi dây, Petie chồm tới phụ một tay, cả bọn sụp xuống sàn nhà nơi tấm vải giường như tấm vải liệm đón nhận Jimmy. Trong phòng tân hôn, Rose Marie bắt đầu rú lên...

Ông Trùm ngừng nói. ông châm một điếu thuốc xì gà mới, nhấp một ngụm rượu.

Giorgio bảo:

- Pippi đã trù liệu mọi thứ. Bọn ta rút lui êm, còn nhà Santadio thì bị trừ tận gốc. Thật là xuất sắc.

Vincent bảo:

- Giải quyết tất cả mọi chuyện, chúng ta chẳng gặp rắc rối gì kể từ đó.

Ông Trùm Clericuzio thở dài:

- Đó là quyết định của ta và ta đã lầm. Nhưng chúng ta làm sao biết được con Rose Marie nổi điên lên. Chúng ta đang gặp khủng hoảng và chúng ta chỉ có cái cơ hội duy nhất đó để ra đòn quyết định. Cháu nên biết là lúc đó ta chưa được lục tuần nữa là. Ta nghĩ quá nhiều đến quyền lực, đến chuyện đấu trí. Lúc đó ta cũng biết chuyện xảy ra sẽ là một thảm kịch cho con gái ta nhưng ta cứ tưởng bọn góa bụa không biết đau buồn lâu. Bọn chúng thì đã giết thằng con Silvio của ta. Làm sao có thể bỏ qua cho chúng được chứ. Con gái của ta có đau khổ cũng đành vậy thôi. Nhưng ta đã học hỏi được là không thể nào có được một giải pháp có lý có tình với bọn ngu dốt. Lẽ ra ta phải dẹp chúng ngay từ đầu trước khi hai đứa yêu nhau. Biết vậy ta đã cứu được con trai và con gái ta rồi.

Ông Trùm ngừng trong giây lát.

- Thành ra cháu xem, Dante là con của Jimmy Santadio. Còn cháu Cross, cháu đã nằm chung nôi với nó từ hồi hai đứa còn bé tí, ngay từ cái mùa hè đầu tiên trong ngôi nhà này. Gần ấy năm ta cố vun đắp cho Dante để bù cái chết của cha nó. Ta đã cố gắng giúp con gái ta qua cơn đau khổ. Dante đã được nuôi dưỡng như là một thành viên của nhà Clericuzio và cùng các con ta, nó sẽ là kẻ thừa tự.

Cross cố hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cả cơ thể hắn run lên vì kinh hãi gia đình Clericuzio và cái thế giới của bọn họ. Nó nghĩ đến cha nó, con người đóng vai con quỷ Sa tăng dụ cả gia đình Santadio vào cửa tử. Làm sao một con người như thế lại có thể sanh ra nó? Rồi nó nghĩ đến bà cô đáng mến Rose Marie, người sống gần ấy năm với tâm trí và cõi lòng tan nát, biết rành rành là chồng mình bị cha mình giết hại, là gia đình của chính mình đã phản bội mình. Nó nghĩ đến Dante cũng phần nào thương cảm. Bây giờ Dante đã gây tội lỗi. Và rồi nó nghĩ đến ông Trùm. Lẽ dĩ nhiên Pippi bị bọn cướp tấn công. Nhưng bao giờ ông tin vào chuyện trùng hợp ngẫu nhiên, tại sao ông có vẻ chấp nhận? Có khúc mắc gì đây?

Cross không bao giờ đọc được ý nghĩ của Giorgio. Liệu hắn có tin vụ sát nhân vì bị cướp? Rõ ràng là Vincent và Petie tin. Nhưng giờ thì nó hiểu được mối quan hệ đặc biệt giữa cha nó với ông Trùm và ba đứa con ông. Họ là chiến hữu trong trận thảm sát nhà Santadio. Và cha nó đã tha mạng cho Rose Marie.

Cross hỏi:

- Cô Rose Marie không bao giờ hé răng?

- Không, ông Trùm bảo, giọng đau đớn. Chẳng thà nó nói ra còn hơn. Nó đã trở nên điên loạn...

Giọng nói của ông Trùm có cái gì đó tự hào.

- Ta cho nó về Sicily, rồi qua đây đúng lúc để Dante được ra đời trên đất Mỹ. Biết đâu ngày nào đó nó trở thành ông Tổng thống Hoa Kỳ. Ta đã kỳ vọng vào nó, nhưng mà trong nó vừa có dòng máu của dòng họ Santadio, và cháu biết cái điều khủng khiếp nhất là cái gì không? ot được ra đời trên đất Mỹ. Biết đâu ngày nào đó nó trở thành ông Tổng thống Hoa Kỳ. Ta đã kỳ vọng vào nó, nhưng mà trong nó vừa có dòng máu của dòng họ Santadio, và cháu biết cái điều khủng khiếp nhất là cái gì không? ông Trùm hỏi - “Thằng Pippi, cha con đã phạm sai lầm. Đáng lẽ nó không được tha cho con Rose Marie, mặc dù ta yêu nó vì điều đó.” ông thở dài nhìn thẳng vào mặt Cross và nói: “Con phải cẩn thận. Thế giới là thế giới thôi. Còn ta vẫn cứ là ta.

Trên chuyến bay về Vegas, Cross cứ nghiền ngẫm bài toán đố. Vì sao Ông Trùm cuối cùng lại kể cho nó nghe câu chuyện của cuộc đại chiến nhà Santadio? Để ngăn ngừa nó đến thăm Rose Marie và nghe được dị bản khác? Hoặc để cảnh cáo nó không bao giờ được trả thù cho nó vì chuyện có liên quan đến Dante. ông Trùm là một sự bí ẩn. Nhưng có một điều Cross biết chắc. Nếu thằng Dante giết cha nó thì Dante ắt cũng giết nó. Và chắc chắn Ông Trùm Domico Clericuzio cũng biết điều đó.

IV. CHƯƠNG 19

ante Clericuzio không phải nghe chuyện trên. Vì khi nó mới hai tuổi đầu thì mẹ nó, Rose Marie đã thì thầm vào đôi tai nhỏ xíu của nó: những khi bà lên cơn động kinh, khi đau khổ vì mất tình yêu của chồng, của cậu em Silvio, khi sự khiếp đảm mấy người anh em ruột và Pippi xâm chiếm tâm hồn bà.

Chỉ khi lên cơn nặng nhất bà mới dám kết tội cha, ông Trùm Clericuzio, vì cái chết của chồng, ông Trùm luôn phủ nhận việc lũ con trai và Pippi đã thực hiện cuộc tàn sát này. Nhưng sau vài lần Rose kết tội ông, ông đã tống bà ta vào dưỡng đường cả tháng trời. Sau đó, bà chỉ lẩm nhẩm những lời mê sảng, không hề trực tiếp tố cáo ông Trùm nữa.

Phần thẳng Dante thì mãi mãi nhớ những lời rỉ tai của mẹ. Là một đứa trẻ, nên nó yêu ông ngoại, và tin ông vô tội. Và tuy mấy cậu rất dịu dàng với nó, nó luôn tìm cách chống lại họ. Đặc biệt là nó luôn mơ ước trả thù Pippi, cho dù ý tưởng đó có vẻ hão huyền, nhưng vì mẹ, nó vẫn không ngừng nghĩ đến.

Những khi Rose Marie bình thường, bà săn sóc người cha góa vợ rất tận tình. Với ba anh em trai, bà vẫn chúng tở mỗi quan tâm của một người em gái. Nhưng với Pippi thì bà tỏ ra xa cách. Những lúc đó mặt bà quá dịu dàng khó mà bộc lộ ác ý. Nét mặt hài hòa, vầng môi, đôi mắt nâu dịu hiền long lanh ướt đã dấu đi niềm thù hận của bà. Với con trai, bà thể hiện một tình thương yêu quá mức. Tấm lòng thương yêu mà chẳng bao giờ bà dành cho người đàn ông nào khác nữa. Bà trút quà cáp cho nó để chứng tỏ tình thương yêu nó, còn tình thương đối với ông ngoại và mấy cậu của nó thì không thuần khiết, đó là thứ tình cảm đã vấy màu tội ác. Khi tỉnh táo, bà không kể gì cho con nghe chuyện gia đình.

Nhưng những lúc lên cơn, miệng lưỡi bà độc địa, tục tằn, ngay cả nét mặt bà cũng biến dạng như một cái mặt nạ xấu xí vì phần nộ. Những lúc đó Dante ngẩn ngơ, bàng hoàng. Năm bảy tuổi mỗi nghi ngờ bắt đầu len vào trí nó. Nó hỏi mẹ: “Tại sao mẹ biết đó là Pippi và các cậu của con”.

Rose Marie khoái trá cười rúc rích, Dante thấy bà như mụ phù thủy bước ra từ những truyện cổ tích của nó. Bà bảo: “Họ cứ tưởng họ khôn lắm khi sắp đặt mọi chuyện với nào là mặt nạ, áo quần, nón mũ đặc biệt. Con biết họ quên điều gì không? Pippi vẫn xỏ đôi giày khiêu vũ của cậu ấy. Da giày và mấy sợi dây đan cứ sò sò ra đó. Còn mấy ông cậu con, bao giờ tụ tập thành nhóm cũng theo một cách rất đặc biệt. Giorgio luôn đứng trước, cậu Vincent lùi sau một chút, cậu Petie luôn luôn đứng bên phải. Và còn cái lối mấy cậu nhìn Pippi chờ xem cậu ấy có ra lệnh giết mẹ không. Và bởi vì mẹ đã nhận ra họ, nên cái kiểu họ lưỡng lự, họ vẫn sẵn sàng giết mẹ, nếu cần. ôi! mấy ông anh ruột của mẹ!”

Rồi bà bật khóc làm Dante phát hoảng lên.

Chỉ là một thằng nhóc bảy tuổi, nó đã phải dỗ mẹ.

- Cậu Petie không bao giờ hại mẹ đâu. ông ngoại sẽ giết sạch nếu ai đụng tới mẹ.

Nó không chắc lắm về cậu Giorgio và cậu Vincent. Nhưng với tấm lòng thơ dại của nó, nó không thể tha thứ Pippi.

ở tuổi lên mười, Dante đã phải học quan sát những cơn động kinh của mẹ, vì vậy khi bà ra dấu kể chuyện nhà Santadio, nó vội vàng dẫn mẹ vào phòng của bà để ông ngoại và các cậu không nghe được.

Khi trưởng thành nó quá khôn ngoan, dễ dàng bị xỏ mũi vì cái bề ngoài giả dối của nhà Clericuzio. Với bản chất hài hước hiểm độc, nó chứng tỏ cho ông ngoại và các cậu là nó biết tổng tất tật sự thật. Và nó cũng dư biết mấy ông cậu chẳng ưa gì nó. Nó được chỉ định hòa nhập vào xã hội hợp pháp, học hành cả mớ về những rắc rối tài chánh, chắc để rồi lãnh trách nhiệm của cậu Giorgio, nhưng nó cóc quan tâm đến cả “yếu điểm” của Giorgio. Giorgio lạnh lùng nghe nó nói và bảo nó: “ô kê. Mày khỏi phải quan tâm đến việc nhà”.

Giọng ông cậu buồn và giận dữ.

Khi Dante bỏ học vào năm cuối cấp, nó được tổng đến làm trong Công ty xây dựng ở Bronx. Dante là một công nhân chăm chỉ và thân thể nó cuồn cuộn nở nang vì lao động nặng nhọc tại công trình. Petie để nó cùng làm với toán lính đến từ Bronx. Khi Dante đủ lớn khôn, ông Trùm ra lệnh nó trở thành lính dưới trướng cậu Petie.

Ông Trùm quyết định vậy chỉ ngay sau khi Giorgio báo cáo về tư cách và một số hành động của Dante. Thằng nhóc bị tố cáo tội hiếp dâm một cô bạn học khá xinh, về tội tấn công bằng dao một sinh viên cỡ tuổi với nó. Thằng Dante năn nỉ các cậu đừng cho ông ngoại biết và các cậu nó hứa. Dĩ nhiên, ngay sau đó họ lập tức báo cáo vụ việc với ông Trùm. Những tội lỗi này của thằng Dante được thu xếp cho “chìm xuống” trước khi nso bị khởi tố.

Và suốt thời niên thiếu, lòng ganh ghét của nó đối với thằng Cross De Lena cứ tăng dần lên. Thằng Cross càng lớn càng to cao, đẹp trai, chững chạc. Tất cả cánh đàn bà con gái trong thị tộc Clericuzio đều yêu thích nó, giỡn hót với nó, lũ chị em họ ve vãn nó, điều mà chẳng bao giờ mấy con nhỏ đó thềm làm với cháu ngoại ông Trùm. Trong khi thấy thằng Dante, với những cái mũ thời Phục hưng kỳ cục, cái tính láu cá, cái thân hình lùn tịt cuồn cuộn cơ bắp chỉ làm các cô phát khiếp. Thằng Dante thừa khôn ngoan để không thể bỏ qua vụ này.

Khi Dante được đưa đến khu săn bắn ở Sierras, nó khoái đặt bẫy hơn là bắn. Khi nó si một ngày mấy con em họ, đây là một chuyện rất tự nhiên trong cái thị tộc đàn khít Clericuzio, nó nhào vô tấn công liền. Tụi con gái của đám lính nhà ở Clericuzio thì nhẩn mặt nó. Cuối cùng thì chính Giorgio người giữ vai trò người cha trừng phạt, giáo huấn, đã phải thâu nạp nó làm chủ một nhà chứa hạng sang, để bịt mồm nó.

Nhưng óc tò mò khủng khiếp lẫn sự thông minh đến quỉ quyết đã biến nó thành con người duy nhất ở thế hệ nó trong thị tộc Clericuzio thực sự biết rõ gia đình đã làm gì. Vì vậy, rốt lại, Gia đình phải quyết định đào tạo nó vào nhóm hành động.

Càng ngày Dante càng cảm thấy tách biệt với Gia đình, ông ngoại thì vẫn thương yêu nó như thưở nào, và nói rõ cho nó biết, nó là đứa thừa kế Đế chế này, nhưng ông không tâm sự gì nữa với thằng cháu ngoại, không còn cho nó biết tâm tư của ông, những bí mật nho nhỏ đầy khôn ngoan của ông. Và ông cũng không ủng hộ những ý kiến, đề nghị về chiến lược của nó.

Các cậu Giorgio, Vincent, Petie không còn yêu thương nó như hồi nhỏ. Thật ra, cậu Petie có vẻ thân mật với nó, và chính cậu là người huấn luyện

Dante đủ thông minh và để nghĩ rằng có thể chính nó có lỗi, vì nó đã phản bội sự hiểu biết của nó về vụ thẩm sát nhà Santadio và cha nó. Thậm chí nó còn đi hỏi cậu Petie về cha nó. Petie thở than là cậu đã kính trọng cha nó thế nào, đã buồn ra sao khi cha nó chết.

Không ai được phép nói ra, nhưng ông Trùm và mấy đứa con trai đều hiểu rằng thằng Dante đã biết hết mọi chuyện. Vì chính Rose Marie, trong những lúc lên cơn đã thổ lộ hết với nó. Cả nhà muốn đền bù cho nó, nên đối xử với nó như một hoàng tử nhỏ.

Những điều hình thành nên tính cách của Dante hơn hết chính là lòng thương xót và tình yêu dành cho mẹ. Trong những lúc lên cơn, bà đã nung nấu ngọn lửa căm thù Pippi De Lena trong

nó. Bà miễn tội cho cha và các anh.

Tất cả những điều trên làm ông Trùm phải đưa ra quyết định cuối cùng, vì ông có thể đọc tâm hồn thẳng cháu dễ dàng như đọc quyển Thánh Kinh của ông vậy. Ông xét thấy thẳng Dante chẳng bao giờ gia nhập vào đường thoái lui cuối cùng bằng cái vỏ của xã hội được. Cái máu nhà Santadio và Clericuzio (điều này thì ông tỏ ra là một tay chơi công bằng) hòa trộn thành một hỗn hợp bạo tàn. Vì vậy nên để nó nhập vào cái xã hội của Vincent và Petie của Giorgio và Pippi De Lena. Cả bọn chúng sẽ cùng chiến đấu trong cuộc nội chiến cuối cùng.

Mặc dầu không tự kiểm chế nổi mình, Dante vẫn tỏ ra là một tay lính cừ. Nó sống kiểu độc lập, coi thường luật lệ Gia đình, đôi khi hấn bất tuân cả những lệnh đặc biệt. Bản tính dã man của nó cần thiết khi một Bruglione bối rối hay một thẳng lính vô kỷ luật bước qua lằn ranh của Gia đình, thì bị nó kết liễu cho đời đỡ phức tạp. Dante không lệ thuộc vào sự quản lý của ai ngoại trừ bản thân ông Trùm, mà ông Trùm thì luôn từ chối trừng trị nó một cách khó hiểu.

Dante lo sợ cho tương lai của mẹ. Vì cái tương lai đó lệ thuộc vào ông Trùm, và mỗi khi bà lên cơn thường hơn, Dante lại thấy rõ ông Trùm trở nên mất kiên nhẫn hơn. Nhất là khi mẹ nó dùng chân vẽ một vòng tròn rồi nhổ toẹt vào chính giữa, miệng gào lên là bà sẽ không chịu trở vào nhà nữa. Chính lúc đó ông Trùm lại tổng khứ bà vào dưỡng đường trong vài ngày.

Nên Dante vẫn phải dỗi dằn, an ủi bà đề bà qua khỏi những cơn động kinh, giúp bà trở lại tình cảm bình thường với tính dịu hiền vốn có. Nhưng vẫn còn nỗi hãi hùng ám ảnh mà nó không thể bảo vệ được cho bà trừ khi nó có quyền uy như ông ngoại nó.

Người duy nhất Dante cảm thấy sợ chính là ông Trùm. Đó là cảm giác nảy sinh từ những kinh nghiệm của nó đối với ông ngoại từ những ngày còn là một đứa trẻ con. Và cũng nảy sinh từ cái cảm giác là các cậu nó sợ ông hơn là thương yêu. Điều này cũng làm nó ngạc nhiên. Vì ông Trùm đã ở tuổi tám mươi, sức khỏe suy giảm, ít khi dờ nhà. Tại sao phải sợ hãi ông ấy thế?

Sự thật thì ông còn ăn rất được, dáng dấp vẫn uy nghi, thời gian chỉ làm nổi một việc là mấy cái răng của ông bị lung lay nên khẩu phần của ông bị hạn chế bằng món bột nhào phô mai xay, rau hãm và các món súp, thịt xé nhỏ trộn sốt cà.

Nhưng ông Trùm cũng đã gần tới cõi rồi, nên phải có màn bàn giao quyền hạn. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Pippi trở thành cánh tay mặt của Giorgio? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Pippi chiếm quyền bằng vũ lực? Và nếu những điều này xảy ra, thẳng Cross sẽ lên như điều, nhất là từ khi nó giàu sụ với phần chia của Xanadu.

Cho nên có những lý do thực tiễn, Dante phải tự lo thân, không chỉ vì lòng căm ghét Pippi, kẻ đã dám chỉ trích nó với Gia đình.

Khi cậu Giorgio quyết định tạo cho Dante chút “khí thế”, bèn giao cho nó thay Gia đình chi tiền lương cho Jim Losey, Dante chớp ngay cơ hội để bắt tay đi đêm với tay cóm này.

Tất nhiên công việc đề phòng cũng phải đặt ra để bảo vệ cho Dante, phòng khi thẳng Losey trở cò phản trắc. Những hợp đồng được ký kết để Losey làm cố vấn cho tổ hợp An ninh, điều hành bởi gia đình. Bản hợp đồng có tính cách riêng tư, Losey được trả tiền mặt. Nhưng trong hồ sơ thuế, số tiền được báo là tiền chi phí phát sinh.

Trong nhiều năm, Dante đã chi nhiều món tiền đặc biệt cho Losey trước khi hai đứa mở đầu mối quan hệ hợp tác gắn bó hơn. Dante không ớn cái tiếng xấu của thẳng Losey. Nó đánh giá Losey như một tiếp ứng đúng lúc, nơi nó có thể nghĩ đến việc gây dựng lúc về già. Losey thì dính dáng vô tất cả mọi việc. Hấn nhận tiền bảo vệ cho tụi buôn bán ma túy, lùm tiền của nhà Clericuzio để bảo kê sòng bài, giở cả trò dùng vũ lực khống chế mấy tay bán lẻ ma túy có thể lực, đòi tiền bảo vệ phụ trội.

Thằng Dante áp dụng đủ thứ màu mè để gây ấn tượng tốt với tay Losey, cả tính láu cá lẫn óc khôi hài độc địa cho đến cái sự bất chấp các nguyên tắc đạo lý của nó đều hấp dẫn Losey. Phần Dante phản ứng rất khéo trước những câu chuyện cay nghiệt của Losey trong trận chiến của hắn chống tội da đen, cái đám đang hủy hoại nền văn minh phương Tây. Bản thân thằng Dante, chẳng có thành kiến gì về chủng tộc. Tội đen không ảnh hưởng gì tới cuộc đời nó, mà nếu có đi nữa, thì sẽ bị “di dời” khỏi thế giới này ngay không thương tiếc.

Cả hai, Dante và Losey, đều có chung nỗi khát khao quyền lực, cả hai đều khoái chung diện, rất quan tâm dáng vẻ bề ngoài. Cả hai đều có cách săn đuổi tình dục giống nhau nhằm thống trị đàn bà, không phải quá thiên về luyến ái mà để thể hiện quyền uy. Khi Dante ở miền Tây, chúng thường đi với nhau. Quán ăn, hộp đêm. Dante không bao giờ dám đưa hắn về Vegas và Xanadu, vả lại đó cũng không phải mục đích của nó.

Dante khoái kể cho Losey nghe thoát tiên nó đã quy lụy như thế nào để cua gái, cái tội đàn bà con gái kênh kiệu vì nhan sắc. Rồi nó tận hưởng cái kênh kiệu của lũ này như thế nào, sau khi nó dùng thủ đoạn đẩy tội đó vào cái thế phải hiến dâng cho nó. Losey hơi tởm cái mảnh của thằng Dante. Hắn cho Dante biết, hắn hạ mấy ả ngay từ lúc đầu bằng cái vẻ cô hồn của hắn, rồi hắn mới làm nhục họ.

Hai thằng đều tuyên bố cóc thềm làm tình với mấy ả không đáp ứng sự tán tỉnh của chúng. Cả hai đều đồng ý nếu Athena Aquitane ban cho chúng một cơ hội thì thật đáng đồng tiền bát gạo. Khi chúng rảo quanh các câu lạc bộ ở Los Angeles để săn lùng gái, chúng so sánh các điểm với nhau, rồi hô hố cười vào mặt mấy ả kiêu kỳ, mấy ả mà chúng tưởng có thể “tới bến” luôn, nhưng bị từ chối công đoạn cuối. Đôi khi sự phản đối quá quyết liệt, Losey phải chứng thê cảnh sát ra, hù mấy ả là hắn sẽ tóm mấy ả vì tội mãi dâm. Vì đa số mấy ả cũng không mấy đàng hoàng, nên lời hăm dọa của hắn thật hiệu quả.

Trong những đêm bù khú với nhau, khi không tán nhảm, Losey lại phân loại “chị em ta” cho Dante nghe.

Trước hết là tội điểm “lộ”, bọn này tay này chìa ra lấy tiền tay kia bóp “cò” bạn. Kế đến là điểm “dụ”, bọn này có vẻ bị bạn hấp dẫn, tặng bạn một màn chí thiết, thế rồi trước khi bạn “ra đi khi trời vừa sáng”, ả xin tiền trả tiền mượn nhà. Rồi đám điểm “lành”, tội này yêu bạn, đồng thời yêu cả lô cả lốc thằng khác. Mấy ả này thường thiết lập màn quan hệ lâu dài với những món quà cáp nữ trong trong những ngày lễ, kể cả lễ Lao động. Rồi lũ thư ký hành nghề tự do từ chín tới năm giờ, tội bồi máy bay, tội thư ký bán hàng, chúng mời bạn về phòng, sau chầu cơm tối đắt tiền, chúng đá đít bạn ra đường cho chết cồng, thậm chí không được một chầu “xào tay” nữa. Đó là cái thú của chúng. Với đám này, tình dục phải là sự kích động đầy bi kịch, đầm đìa nước mắt, uất nghẹn tiếng gào vì nhẫn nhục và chịu đựng. Màn này đem lại một pha làm tình đã đời hơn tình yêu.

Một buổi tối sau khi dùng bữa ở Le Chinois, một quán ăn tại Venice, Dante đề nghị thả bộ dọc hè đường. Rồi cả hai ngồi lại một băng ghế, ngắm dòng người xuôi ngược. Những cô gái trẻ trung xinh đẹp trên những đôi giày patin, tội ma cô đủ màu da đang săn đuổi và tán tỉnh họ. Bọn con gái ăn sương bán những cái áo thun viết những hàng chữ mà hai gã chẳng hiểu mô tê gì. Bọn khát sĩ chìa ra những cái tô, những nhóm ca sĩ râu ria xồm xoàm ôm đàn ghi ta. Những nhóm gia đình lằng xằng với cái máy ảnh, và phản chiếu tất cả cảnh này là mặt biển Thái Bình Dương đen ngòm ngòm trên bãi cát. Những cặp đôi rúc dưới những tấm chăn, mà chúng tin có thể che đậy màn thông dâm của chúng.

Losey cười, nói: “Tao có thể bắt hết lũ này với lý do chính đáng. Đúng là cái sở thú khốn kiếp”.

“Kể cả mấy con nhỏ xinh xinh đang trượt patin kia sao?”

“Tao bắt chúng cái tội có những cái lá đa nguy hiểm ngang súng đạn”.

“ở đây không có nhiều tội đen”.

Losey đuổi người trên băng, bắt chước giọng miền Nam nói.

“Tôi nghĩ tôi đã quá cứng rắn với đồng bào da đen của tôi. Đó, giống hệt tội theo chủ nghĩa giải phóng nói, tất cả đều là vì chúng đã từng là nô lệ. “Losey đan hay tay ra sau gáy, kéo cái jacket cho hở ra cái bao súng để hù máy thẳng du đảng. Chẳng đứa nào quan tâm, vì ngay khi Losey xuất hiện, chúng đã phát hiện ra hắn là một tên cóm.

Losey nói: “Chủ nghĩa nô lệ, sự đồi bại đạo đức... Chẳng qua được một cuộc sống dễ dàng thoải mái quá, tội nó đâm ra lệ thuộc. Được tự do căng lắm chứ. Trong các đồn điền, chúng được săn sóc, có nhà ở, ăn ngày ba bữa, đầy đủ áo quần, thuốc men, vì chúng là tài sản quý chứ bộ. Thậm chí khỏi trách nhiệm gì với con cái. Tội chủ đồn điền ngủ với con gái lữ nô lệ, lữ nhóc ra đời thì được cho việc mà làm suốt đời. Đúng là chúng có làm việc thật đấy, nhưng chúng ca hát cả ngày, vậy thì chúng lao động vất vả ở chỗ nào? Tao cá là chỉ năm thẳng trắng cũng đủ sức làm việc bằng trăm thẳng nhỏ.”

Dante cảm thấy vui vui. Losey có nói nghiêm túc không nhỉ? Mà cũng chẳng thành vấn đề, hắn chỉ trình bày một quan điểm tình cảm, đâu phải chuyện kỳ thị chủng tộc.

Cả hai cảm thấy thoải mái trong một đêm êm dịu, cái thế giới chúng đang quan sát đem lại một cảm giác an toàn. Những con người này chẳng bao giờ là mối nguy hiểm cho chúng.

Rồi Dante lên tiếng: “Tôi có một đề nghị thật quan trọng muốn đề cập với anh. Anh muốn phần thưởng trước hay hiểm nghèo trước?”

Losey cười cười: “Phần thưởng luôn đi trước chứ”.

“Hai trăm ngàn chi trước. Một năm sau sẽ là chỉ huy An Ninh khách sạn Xanadu, với số lương gấp năm lần số tiền anh đang nhận hiện nay, bao luôn tiền chi tiêu, xe hơi lớn, phòng ốc, bàn ghế và gái. Anh chỉ phải kiểm tra lý lịch mấy con gái nháy. Và anh cũng khỏi phải mạo hiểm làm tay súng chính.”

“Nghe đã quá. Nhưng cũng phải có thẳng lãnh phần nổ súng chứ. Đó là phần hiểm nghèo, phải không?”

“Tôi lãnh phần đó. Tôi bắn.”

“Tại sao không là tao? Tao có thể làm chuyện đó một cách hợp pháp.” “Vì anh sẽ không sống nổi sau đó sáu tháng.”

“Vậy thì tao làm giống gì đây? Ngoáy đít mày bằng cái lông gà à?” Dante trình bày toàn bộ kế hoạch. Losey huýt sáo tỏ vẻ nể ý tưởng táo bạo của nó. Hắn hỏi Dante: “Tại sao lại là Pippi De Lena?”

“Vì hắn đang sửa soạn trở thành đứa phản bội.”

Losey vẫn còn tỏ vẻ nghi hoặc. Đây là lần đầu tiên hắn nhúng vào một tội ác kinh khủng vậy. Dante quyết định tung thêm vài đòn.

“Anh nhớ vụ Boz Skannet tự tử chứ. Thằng Cross làm đấy. Không làm một mình, mà cùng với thằng Lia Vazzi.”

“Trông thằng này ra sao?”

Sau khi Dante mô tả hình dạng Vazzi, Losey nhận ra đó là cái gã đi cùng Skannet, đã bị hắn chặn lại ở hành lang khách sạn. Hắn hỏi Dante: “Tao có thể kiểm thằng Vazzi này ở đâu.

Dante cân nhắc hồi lâu. Nó đang làm một điều phá vỡ luật lệ thật sự thiêng liêng của gia đình,

của ông Trùm. Nhưng điều này mới có thể diệt được Cross, vì sau cái chết của Pippi thì Cross là thằng đáng sợ nhất. Losey bảo nó: “Tao không cho ai biết nguồn tin này từ đâu.”

Nhưng vẫn đắn đo một lúc lâu nó mới nói “Vazzi đang sống trong khu săn bắn của gia đình tôi, tại Sierras. Nhưng đừng đả động gì cho đến khi thanh toán xong Pippi.”

“Đương nhiên”. Tuy nói vậy, nhưng Losey muốn làm là vẫn cứ làm. Hắn hỏi Dante: “Nè, tao lãnh hai trăm ngàn trước, phải không?”

“Phải”.

“Nghe được. Nhưng có điều là nếu nhà Clericuzio bén gót theo tao, tao cho mày đi mò tôm liên, nghe không.”

Dante trả lời rất dễ thương: “Đừng lo, nếu tôi đánh hơi thấy điều đó, tôi sẽ thịt anh trước. Nào, bây giờ chúng ta phải hoạch định vô chi tiết chứ.” Mọi việc xảy ra đúng chương trình của chúng.

Khi Dante nã sáu phát vào người Pippi De Lena và khi Pippi thều thào gọi nó là “thằng Santadio chó đẻ”. Dante có một cảm giác hả hê mà trước đây nó chưa hề có.

IV. CHƯƠNG 20

ia Vazzi lần đầu có ý bất tuân lệnh xếp hần là Cross De Lena.

Điều này không thể tránh khỏi, vì tay cóm Jim Losey lại đến viếng khu săn bắn lần nữa với những câu hỏi ầm ớ về cái chết của thằng Skannet. Lia đã chối phắt, rằng hần chẳng quen biết gì Skannet, rằng hần chỉ tình cờ có mặt ở hành lang khách sạn vào thời điểm đó. Losey vỗ vỗ vai hần, rồi tát nhẹ mặt hần, bảo: “ô kê, láu cá. Tao cũng sớm chộp được mày thôi”.

Trong thâm tâm Lia, hần đã ký án tử thằng Losey này. Cho dù bất kỳ chuyện gì xảy đến, thì hần cũng biết tương lai hần đang bị đe dọa, nên hần phải lo vận mạng của Losey thôi. Nhưng hần phải rất thận trọng. Vì Gia đình Clericuzio có những qui luật nghiêm khắc, không ai được hại một tay sĩ quan cảnh sát.

Lia nhớ là còn phải lái xe đưa Cross đến gặp Phil Sharkey, một đồng nghiệp đã về hưu của thằng Losey. Hần tin thằng Sharkey không đòi nào cam miệng chỉ vì lời hứa sẽ được năm chục ngàn đô. Lúc này hần càng tin chắc chắn Sharkey đã báo cho Losey về cuộc gặp gỡ này, và có thể chúng đã thấy Vazzi đang ngồi đợi trong xe. Nếu điều này mà đúng, thì sẽ rất nguy hiểm cho Cross và cho cả chính hần. Thâm tâm hần không tin phán đoán của Cross, rằng tụi cóm kết hợp với nhau kiểu mafia. Chúng cũng có một loại luật omerta riêng.

Lia tuyển hai tên trong đám lính của hần, để lái xe cho hần từ khu săn bắn về Santa Monica, tới nhà Phil Sharkey. Hần tin chỉ cần nói chuyện với Sharkey, là hần có thể biết thằng này có hé răng cho Losey biết buổi gặp gỡ với Cross hay không.

Bên ngoài nhà Sharkey vắng tanh, trên sân cỏ chỉ nằm trơ một cái máy cắt cỏ. Nhưng cửa ga-ra lại bỏ ngõ, có một chiếc xe hơi đậu ở trong, Lia bước lên lối đi nhỏ bằng xi măng, tới cửa nhà, bấm chuông. Không có ai trả lời. Hần cứ bấm tiếp. Hần thử vặn quả nắm, cửa không khóa. Giờ là sự lựa chọn đấy. Cứ bước vô, hay nên chuồn khỏi nơi này gấp? Hần chùi dấu tay trên chuông và quả nắm cửa bằng cái đuôi cà vạt, rồi hần qua cửa, vào một hành lang nhỏ lên tiếng gọi Sharkey. vẫn êm ru.

Lia đi khắp nhà, hai phòng ngủ trống trơn, hần dòm vô mấy cái tủ, dưới gầm giường. Hần đảo qua phòng khách, nhìn phía dưới trường kỷ, lật mấy cái gối. Sau đó hần vô bếp, trên bàn có một hộp sữa, một cái đĩa giấy đựng một cái xăng-uych phô mai ăn dở, miếng bánh mì.

Trong nhà bếp có một cái cửa màu gỗ, Lia mở cửa, phía dưới là một căn hầm cạn, chỉ cần bước xuống hai bậc gỗ là tới căn phòng không cửa

Lia bước xuống, nhìn phía sau đồng xe đạp cũ. Hần mở một cái tủ có hai cánh cửa thật lớn. Phía trong treo một bộ đồng phục cảnh sát. Trên sàn là đôi giày đen, dày cồm cộm, trên đôi giày là cái mũ cảnh sát đường phố. Tất cả chỉ có vậy.

Lia tiến tới cái rương đặt trên nền nhà và kéo lên. Cái rương nhẹ đến ngạc nhiên. Nhiều cái mền màu xám xếp gọn gàng đầy tới miệng rương.

Lia lên thang và đứng trên sân trong nhìn chăm chăm ra biển. Chôn xác trong cát thì quá liều lĩnh, hần gạt bỏ ý đó. Có thể kẻ nào đã tới trước đưa Sharkey đi. Nhưng nếu đây là một vụ ám sát thì rất tai hại nếu có kẻ nhìn thấy. Lại nữa, giết một tên nguy hiểm như Sharkey không dễ. Lia lý luận: nếu thằng này chết, thì cái thân nó vẫn quanh quẩn trong nhà thôi. Lập tức, hần quay trở xuống tầng hầm và ném toàn bộ chăn mền ra khỏi rương. Và, quả đúng vậy, trước hết lộ ra cái đầu to đùng, rồi đến cái xác ồm ồm. Một cái lỗ ngay mắt phải Sharkey, xung quanh là một quầng đỏ như đồng bạc cắc. Da mặt nhợt nhạt, lỗ chỗ chấm đen vì chết quá lâu. Với Lia,

một tay có nghề, hẳn biết ngay điều gì đã xảy ra. Phải là một kẻ rất được tin cậy, được đến sát Sharkey, mới để ngay một phát ngay mắt, s những đốm đen là do thuốc súng.

Lia cẩn thận xếp lại mớ mền trên cái xác, rồi chuồn ra khỏi nhà. Hẳn không để lại một dấu tay nào, nhưng chắc rằng những sợi mền đã dính đầy quần áo hẳn. Hẳn phải thủ tiêu bộ đồ. Cả đôi giày nữa. Hẳn bảo hai tên lính lái xe đưa hẳn ra phi trường và trong lúc chờ máy bay bốc hẳn về Vegas, hẳn tranh thủ mua một bộ đồ mới, đôi giày mới trong một cửa hàng ở sân bay. Sau đó hẳn mua một túi xách tay rồi nhét toàn bộ đồ cũ vào.

Đến Vegas, hẳn làm thủ tục nhận phòng ở khách sạn Xanadu và để lại mẫu tin nhắn Cross. Sau đó hẳn tắm rửa kỹ lưỡng, mặc lại bộ đồ mới mua. Hẳn ngồi chờ Cross gọi.

Khi Cross phôn cho hẳn, hẳn bảo Cross hẳn sẽ lên gặp ngay. Hẳn xách cái túi đựng đồ cũ theo, và câu đầu tiên hẳn nói với Cross là: “Anh vừa hà tiện được năm chục ngàn đấy”.

Cross nhìn hẳn cười cười. Lia luôn là một tay ăn mặc rất có gu. Hẳn đã mua một sơ mi hoa, quần vải bố xanh dương, một áo khoác nhẹ, cũng màu xanh. Trông hẳn cứ như một tay hồ lì trong sòng bạc nhỏ.

Lia kể cho Cross nghe về vụ Sharkey. Hẳn xin lỗi về hành động của hẳn, nhưng Cross gạt đi: “Anh vướng vô vụ này với tôi, anh cũng phải tự bảo vệ chứ. Nhưng vụ thằng Sharkey bị giết là sao nhỉ?”

- Đơn giản thôi. Sharkey là đứa độc nhất có thể ràng buộc Losey với Dante. Ngược lại như kiểu anh nói đó. Thằng Dante phải làm cho Losey giết cộng sự của nó.

- Nhưng sao Sharkey có thể ngốc vậy được?

Lia nhún vai: “Nó tính là có thể moi tiền thằng Losey, rồi bỏ luôn của anh năm chục ngàn. Nó biết thằng Losey đang bày trò hú tim với nó vì năm chục ngàn anh cho nó. Nói cho cùng, nó làm cóm hai chục năm rồi, làm gì nó không đoán ra những chuyện này. Nhưng nó không ngờ thằng Losey, cự chiến hữu của nó lại nỡ thịt nó. Nó quên tính tới thằng Dante”.

Cross bảo: “Tội nó quá khịch thật”.

Lia nói: “Với tình hình như vậy, không ai chấp nhận được tay chơi thứ ba. Phải nó là tôi rất kinh ngạc vì thằng Dante dám đối đầu với hiểm họa đó. Chắc nó đã phải thuyết phục thằng Losey dữ lắm, vì chắc thằng này thực sự không nỡ hạ cộng sự cũ của nó đâu. Ai mà chẳng có tình cảm chứ”.

- Vậy là bây giờ thằng Dante điều khiển Losey. Tôi cứ tưởng Losey cứng cựa hơn thế chứ.

- Anh đang đề cập đến hai loại thú khác nhau đấy. Losey là con thú kinh khủng, còn thằng Dante là con thú điên.

- Như vậy thằng Dante biết tôi biết những chuyện của nó.

- Vậy cũng có nghĩa là tôi phải hành động gấp.

Cross gạt đầu: “Phải làm lễ ban Thánh Thể thôi. Tội nó phải biến”. Lia cười lớn: “Anh có nghĩ gạt nổi ông Trùm không?”

- Nếu chúng ta làm khéo, chẳng ai trách đâu.

Lia ở lại với Cross thêm ba ngày để lên kế hoạch. Trong thời gian đó hẳn tự tay đốt đồng đồ cũ trong lò thiêu của khách sạn. Cross tập thể dục bằng cách bắn một lúc mười tám lỗ gôn, Lia lái chiếc xe nhỏ chở dụng cụ đánh gôn, đi cùng nó. Lia chẳng sao hiểu nổi niềm đam mê gôn của cả Gia đình. Với hẳn, đánh gôn chỉ là môn giải trí kỳ cục.

Vào đêm thứ ba, họ cùng ngồi trên ban công. Cross đã bày sẵn rượu và xì gà Havana. Họ ngắm

nhìn đám đông dưới phố.

Cross lên tiếng: “Dù họ khôn ngoan đến đâu, cái chết quá sớm của tôi sau khi cha tôi chết, sẽ dàn xếp được giữa thằng Dante và ông Trùm. Tôi nghĩ chúng ta có thể chờ”.

Lia bập bập điệu xì gà: “Không lâu lắm đâu. Bây giờ họ đã biết chuyện anh nói với thằng cha Sharkey”.

- Chúng ta phải gom hai đứa cùng một lúc. Nhớ đấy. Ban Thánh Thể. Xác tụi nó không dễ tìm ra.

- Phải tính chuyện có giết được chúng không rồi mới bàn tới mấy cái thầy chứ.

Cross thở dài: “Căng đấy. Thằng Losey nguy hiểm và cẩn trọng lắm, thằng Dante có súng. Ta phải cách ly chúng, mỗi đứa một nơi. Mần vụ này ở Los Angeles được không?”

- Không. Đó là đất của thằng Losey. ở đó nó khiếp lắm. Mình phải chơi ở Vegas thôi.

- Phá lệ à?

- Nếu ban Thánh Thể thì ai biết được tụi nó bị thịt ở đâu. Mà mình đang phá lệ rồi còn gì, khi thịt một thằng sĩ quan cóm.

- Tôi nghĩ tôi có cách dụ nó đến Vegas cùng một lúc - Cross nói. Rồi nó phân tích kế hoạch với Lia.

Lia góp ý: “Mình phải thêm mồi để dụ. Phải làm sao chắc ăn là khi mình cần là chúng phải có mặt”.

Cross uống thêm ly rượu, nói: “Thêm miếng mồi đây”. Nó nói cho Lia nghe, Lia gật gù đồng ý. Cross tiếp: “Tụi nó bị hô biến là cứu cánh của ta. Và ta có thể qua mặt được tất cả”.

Lia bảo: “Trừ ông Trùm, ông là người duy nhất phải dè chừng”.

PHẦN V. LỄ BAN THÁNH THỂ - CHƯƠNG 21

ất may là cảnh quay cận ảnh của Steve Stalling trong phim Messalina thực hiện xong, thì hắn mới chết. Nếu phải quay lại sẽ mất toi hàng triệu đô la.

Cảnh quay cuối cùng là cảnh chiến trận giữa phim. Một thành phố sa mạc được dựng lên cách Vegas năm mươi dặm, làm căn cứ quân Persia. Hoàng đế Claudius (Steve Stalling đóng) sẽ cùng hoàng hậu Messalina (Athena đóng) phá hủy thành phố này.

Cuối ngày, Steve Stalling rút về phòng khách sạn tại thị trấn. Hắn thủ sẵn ma túy, rượu và tha theo hai con nhỏ để hú hí qua đêm. Hắn đang sùng, sẵn sàng đá đít tất cả mọi người. Cũng có lí do, đó là vai diễn của hắn bị cắt thành vai thứ yếu, không phải vai dành cho một ngôi sao. Hắn thấy sự nghiệp của hắn đang tụt xuống hàng hai, điều không tránh được của một ngôi sao luống tuổi. Lại thêm việc suốt thời gian quay phim, Athena đối với hắn thật xa cách. Hắn cứ hy vọng nhiều hơn thế cơ. Còn chuyện nữa, kể ra cũng hơi trẻ con, là trong bữa tiệc chiêu bản nháp bộ phim sắp quay xong, hắn sẽ không được đối đãi như một ngôi sao. Hắn không được ở trong một trong những cái biệt thự nổi tiếng của khách sạn Xanadu.

Sau những năm tháng dài trong cái nghề này, hắn dư biết sự vận hành của cơ cấu quyền lực. Khi còn là một ngôi sao sáng giá, hắn có thể đè bẹp tất cả mọi người, về lý thuyết thì giám đốc hãng phim là xếp. Lão bật đèn xanh cho một cuốn phim. Anh sản xuất nào có uy, đem tiền lại cho hãng, cũng là xếp. Anh ta thu xếp các thành phần cho ăn khớp nhau... từ các ngôi sao, đạo diễn, kịch bản, thầu tiền của những tay mang danh đồng sản xuất, nhưng không có thực quyền. Thời điểm này anh ta là xếp.

Nhưng khi bấm máy, anh đạo diễn là xếp. Nếu anh ta là đạo diễn hạng A, hay kể cả những anh đã có chút tiếng tăm (nghĩa là, một anh có thể bảo đảm được lượng khán giả trong những tuần lễ khai mạc hay hấp dẫn được các ngôi sao sáng giá chịu xuất hiện).

Đạo diễn có toàn quyền quyết định mọi thứ liên quan đến bộ phim. Cái gì cũng phải thông qua đạo diễn, từ trang phục, âm nhạc, phong cách, diễn xuất. Ban đạo diễn là khối mạnh nhất trong chuyện làm phim. Không có một đạo diễn tên tuổi nào lại chịu thay thế một đạo diễn khác.

Nhưng tất cả bọn này có quyền lực thật, cũng phải cúi chào bọn ngôi sao có giá. Một đạo diễn mà có hai ngôi sao có giá cùng một lúc trong một bộ phim giống như người ta cưới một lúc hai con ngựa chứng. Cũng có ngày ngã ngựa cho xem.

Cảnh quay ban sáng đã làm cho hắn mệt nhoài nên Steve Stalling cần phải nghỉ ngơi. Hắn tắm một cái, xức một miếng bít tết lớn và khi hai ả kia lên đến nơi - hai ả là tài năng tỉnh lẻ, và cũng không đến nổi xí. Hắn nhồi cho hai ả cocaine và sâm banh. Bởi khi hắn đã gác kiếm, khi sự nghiệp hắn đã đến buổi hoàng hôn, hắn đâu cần phải ý tứ nữa. Hắn chơi ma túy thật nặng.

Hai ả mặc hai chiếc T-shirt có vẽ hàng chữ "Tôi yêu cái mông của Steve Stalling" nhằm tôn vinh cái bàn tọa được nhiều người cả nam lẫn nữ hâm mộ toàn thế giới. Hai ả được đối xử đàng hoàng và ngay sau liều cocaine, cả hai lột luôn áo và quần lấy hắn. Stalling nằm để mê tởm tượng khi cả bọn giao hưởng. Hắn thấy thoải mái vô cùng.

Mai này ở buổi tiệc tổng kết, hắn sẽ gặp gỡ tất cả những kỳ tích của mình. Hắn đã "xài" Athena Aquitane, hắn làm luôn Claudia, người viết chuyện phim và hồi xưa cả Dita Tommey nữa, vào cái thời mà cô ta chưa hoàn toàn hướng về cái trò tình dục Đông phương của cô ta. Hắn đã tò te với vợ của Bantz và một người nữa không được vào danh sách là vợ của Skippy Deere vì cô ta đã chết. Lúc nào đi dự dạ tiệc hắn cũng có cái cảm giác là mình đức hạnh khi hắn nhìn quanh

và hòa đồng với bọn phụ nữ đoan trang ngồi cạnh chồng hoặc người tình. Aithi hẳn cũng là người gần

Đang nghĩ thế, hắn bị cắt ngang. Một trong hai ả kia thọt tay vào đít hắn và làm hắn khó chịu. Hắn bị trĩ. Hắn nhồm dầy hít thêm cocaine và uống một miếng sâm banh, nhưng rượu lại làm bao tử hắn khó chịu. Hắn nôn nao và mất phương hướng. Hắn không biết hắn đang ở đâu nữa.

Đột nhiên hắn thấy mệt quá: chân khụy xuống, cái ly rơi khỏi tay. Hắn cảm thấy đầu óc rối tung lên. Hắn nghe văng vẳng một trong hai ả rú lên. Hắn giận ả quá chừng và điều cuối cùng hắn cảm thấy là trong đầu hắn một vệt sáng lòe xẹt qua.

Những gì xảy đến tiếp theo có thể nói là đã xảy ra pha lẫn giữa sự xuẩn ngốc và độc địa. ả nọ rú lên vì Steve đổ qua người ả, lộn xuống giường, miệng há hốc, mắt trợn trừng, rõ ràng là chết nhăn răng làm cho hai ả hết hồn và cứ đứng đực mà gào thét. Tiếng thét thu hút các nhân sự trong khách sạn và một số người đang đánh bài trong một sòng nhỏ, chỉ có một máy giặt tiền, một bàn xì ngầu, một bàn xì dách. Cả bọn theo tiếng thét đổ lên lầu. Bên ngoài căn phòng mở toang cửa của Stalling rất đông người đứng trố mắt nhìn tấm thân trần truồng của hắn nằm vật ra giữa giường. Chỉ khoảng vài phút sau, thêm một đám đông nữa, hàng trăm người chứ chẳng chơi, trong thị trấn đổ xô đến. Bọn họ tràn vào phòng để có thể rờ được vào người hắn.

Ban đầu chỉ là sự đụng chạm mền mại vào thân thể người đàn ông từng làm phụ nữ năm châu cháy bỏng. Rồi một vài cô nàng hôn hắn. Vài người khác rờ “súng” rờ “đạn” hắn, một người mở ví lôi ra chiếc kéo tỉa luôn mớ tóc đen bóng của hắn để lộ ra cái da đầu xám xám.

Đó là trò ngu xuẩn. Còn cay độc là Skippy Deere, một trong những người đầu tiên nhưng không gọi ngay cho cảnh sát. Hắn đứng đó theo dõi đám phụ nữ đầu tiên ập vào cái xác Steve Stalling. Hắn nhìn rõ lắm. Cái miệng của Stalling mở rộng như thể đang hát và mặt hắn toát lên vẻ ngạc nhiên.

Deere còn nhìn thấy người phụ nữ đầu tiên đến gần cái xác nhẹ nhàng vuốt mắt và khép cái miệng hắn lại trước khi hôn nhẹ lên trán hắn. Nhưng ả bị đám thứ hai ào ào tiến tới đẩy qua một bên.

Deere cảm nhận được sự cay độc trong hắn. Hắn cảm thấy hai cái sừng trên đầu hắn ngứa ngáy, và hắn cứ để bọn kia ập tới không ngăn cản. Stalling vẫn thường tự thú là không có người phụ nữ nào cưỡng lại hắn và rõ ràng là hắn có lý. Ngay cả hắn chết rồi mà vẫn được bọn phụ nữ vuốt ve.

Chỉ một khi mẫu tai của Stalling bị mất và hắn bị lật nghiêng khoe cái bàn tọa trứ danh, toàn thân thể tím ngắt thì Deere mới gọi cảnh sát, kiểm soát tình hình và giải quyết mọi chuyện. Đó là những gì những nhà sản xuất từng làm. Đó là thể mạnh của họ.

Skippy Deere thu xếp mọi chuyện để người ta có thể khám nghiệm cái xác chết của Stalling ngay lập tức, rồi chuyển về Los Angeles để tổ chức tang lễ vào ba ngày sau.

Kết quả khám nghiệm cho biết Stalling chết vì nghẹt mạch máu não, mạch vỡ và máu tràn lên đầu.

Deere lòng được hai ả cùng với Stalling đêm đó và hứa là hai ả sẽ không bị khởi tố về tội chơi cocaine, ngoài ra còn được ký hợp đồng đóng những vai nhỏ trong bộ phim hắn đang sản xuất. Hắn sẽ trả cho hai ả một ngàn đô mỗi tuần trong vòng hai năm. Tuy nhiên có một điều thỏa thuận khác là hai ả hé môi với ai về cái chết của Stalling là xem như hủy hợp đồng.

Rồi hắn tranh thủ gọi cho Bobby Bantz ở L.A để báo cho gã biết hắn đã làm gì. Hắn cũng gọi cho Dita Tommey để báo tin và bảo cô nhắc toàn bộ nhân sự làm phim Messalina, hạng xịn cũng như hạng thứ, nhớ đi dự buổi chiếu ở Vegas và bữa tiệc tổng kết. Và rồi, bị kích động còn hơn

lời hã nói ra, hã uống hai viên Halcion và đi ngủ.

V. CHƯƠNG 22

ái chết của Steve Stallings không ảnh hưởng gì đến buổi trình chiếu bản nháp của bộ phim và bữa tiệc tại Vegas. Đó là nhờ cái tài của Skippy Deere. Và cái tình cảm theo kiểu điện ảnh. Đó là, thật tình Stallings từng là ngôi sao sáng giá, nhưng cái thời ấy đâu còn nữa, đồng ý là hẳn từng làm tình trên thân xác nhiều phụ nữ, và hàng triệu phụ nữ khác bằng tư tưởng, nhưng chuyện yêu đương nhăng nhít của hẳn chỉ là hai bên trao đổi cho vui, nào có nghĩa gì. Kể cả cánh phụ nữ trong nghề điện ảnh với nhau, Athena, Claudia, Dita Tommey và ba minh tinh khác cũng chẳng sâu thắm đến mức như dân lãng mạn có thể tưởng tượng. Ai cũng nhất trí buổi chiếu phim và bữa tiệc cứ việc tiến hành. Hoãn I ại vì cái chết của anh ta, hẳn anh ta buồn khổ lắm.

Trong kỹ nghệ điện ảnh, người ta từ biệt người tình lúc chấm dứt bộ phim cũng lịch sự như người ta từ giã bạn nhẩy trong những tiệc khiêu vũ thời xưa vậy.

Skippy Deere quả quyết là chính hẳn có ý định tổ chức bữa tiệc chiếu phim ở khách sạn Xanadu vào đúng đêm đó. Vì hẳn biết mấy hôm nữa Athena sẽ rời đất Mỹ, nên muốn kiểm tra lại xem Athena có cần đóng lại cảnh nào hay không.

Nhưng, sự thật thì, chính Cross đã đề xuất việc tổ chức tại khách sạn Xanadu. Nó yêu cầu như đó là một đặc ân. Cross bảo Deere: “Việc này là màn quảng cáo mạnh cho Xanadu đấy. Và đây là những gì tôi sẽ cung cấp cho các anh. Tôi bao tất cả nhân viên đoàn phim và khách mời của anh trọn một đêm, gồm ăn, nhậu và phòng. Tôi sẽ giao cho anh và Bantz một biệt thự. Athena một biệt thự. Tôi sẽ cung cấp an ninh bảo vệ để không ai được coi bản nháp phim - như tụi nhà báo chẳng hạn - anh cũng đâu có muốn, phải không nào. Anh từng gào lên là anh muốn một cái biệt thự hàng bao năm rồi mà.

Deere suy nghĩ, hỏi: “Chỉ để quảng cáo sao?”

Cross cười cười: “Tất nhiên là anh đưa đến hàng trăm người với cả mớ bạc, sòng bài của khách sạn cũng kiếm được.”

“Bantz không đánh bạc. Chỉ có tôi. Anh lại sẽ moi hết tiền của tôi mất.”

“Tôi sẽ đưa cho anh năm chục ngàn bằng tín dụng. Nếu anh thua, tụi tôi không ép trả ngay đâu.”

Deere chịu lắm, hẳn bảo: “ô kê. Nhưng phải coi đây là ý của tôi. Nếu không tôi cóc bán phim được cho công ty”. Rồi Cross đế thêm: “Athena cũng tới đây. Cô em là lý do để chính tôi nhào vô chuyện phim ảnh mà.”

Bobby Bantz, Melo Stuart và Claudia bay tới Vegas bằng chiếc phản lực của phim trường. Athena và toàn thể nhóm diễn viên còn lại tới bằng xe riêng, sau khi hoàn tất cảnh quay. Dita Tommey cũng vậy. Thượng nghị sĩ Wawen sẽ đại diện tiểu bang Nevada cùng tới với Thống đốc Nevada, người đã được chính Wawen tiến cử vào chức vụ này.

Dante và Losey được dành hai căn hộ trong một biệt thự. Bốn hộ còn lại dành cho Lia Vazzi và người của hẳn.

Thượng nghị sĩ Wawen và viên Thống Đốc cùng bộ hạ ở trong một biệt thự khác. Cross thu xếp để họ ăn tối riêng, với một bầy vũ nữ được tuyển lựa kỹ càng. Nó hy vọng sự hiện diện của đám này sẽ làm dịu bớt những cuộc điều tra, khi mọi chuyện xảy ra. Mấy ông lớn này sẽ dùng thế lực chính trị để bịt miệng dư luận và luật pháp.

Cross phá tuốt luật lệ. Nó để Athena ở biệt thự, nhưng cả Claudia, Dita Tommey và Molly Flander cũng ở trong mấy căn hộ chung biệt thự đó luôn. Hai hộ còn lại là của toán bốn người của Lia Vazzi để bảo vệ Athena.

Cái biệt thự thứ tư dành cho Bantz và Skippy Deere và tùy tùng. Ba biệt thự còn lại dành cho hai chục tên của Lia Vazzi. Tụi này sẽ thay thế cho bọn bảo vệ thường ngày. Tuy nhiên không tên nào trong toán của Vazzi được chính thực hành động. Chúng không hề biết mục đích thực sự của Cross. Chỉ có Lia và Cross là tay hành quyết.

Cross đóng cửa sòng bạc Trân Châu tại khu biệt thự hai ngày. Đa số nhân vật Hollyvwood, dù thành công cách mấy, cũng không đủ khả năng “gồng” sòng này. Còn đám khách siêu giàu có, đã đặt chỗ trước, thì đã được thông báo khu biệt thự đóng cửa để sửa chữa, nâng cấp.

Theo kế hoạch Cross và Lia đã quyết định, Cross sẽ thịt thằng Dante, Lia mần thằng Losey. Nếu ông Trùm quyết tâm xử tội hai đứa, mà xác định được là Lia thịt thằng cháu Dante của ông, ông sẽ quét sạch toàn gia thằng Lia. Nhưng nếu ông biết ra sự thật chính Cross làm chuyện đó, không đời nào ông trút oán lên đầu Claudia, dầu gì Claudia cũng mang dòng máu nhà Clericuzio. Hơn nữa, Lia lại có tư thù với thằng Losey.

“Tất nhiên. Phải nói là tôi rất ngạc nhiên khi anh yêu cầu tôi làm việc này. Tôi đâu biết anh và Athena gắn bó thế. Ngoài ra, bản thân Athena cũng là người giàu có.”

“Cô ấy có thể cần nhiều tiền hơn số cô ấy hiện có.”

“Con gái cô ấy, phải không? Tôi có biết. Tôi là luật sư riêng của cô ấy mà. Anh có lý, có thể Bethany cần số tiền đó. Vậy mà trước kia tôi lại nghĩ khác.”

“Nghĩ khác? Khác làm sao?”

“Tôi nghĩ chính anh làm vụ thằng Boz Skannet. Tôi nghĩ anh là một tay mafia tàn nhẫn. Tôi nhớ anh đã nhắc đến thằng nhỏ tôi đã cứu khỏi án tử, rồi nó bị giết trong một vụ dính dáng đến ma túy.”

Cross cười hỏi: “Bây giờ chị thấy đã làm quá rồi, phải không?”

Molly lạnh lùng nhìn nó: “Và tôi ngạc nhiên thấy anh để thằng Bobby Bantz chơi anh vắng khỏi phần chia lãi phim Messalia”.

“Ba cái lẻ tẻ nhằm nhò chi”, Cross đáp. Nó nhớ tới ông Trùm và David Redfellow.

“Ngày mất Athena qua Pháp. Cũng khá lâu đấy, anh có đi cùng cô ấy không?”

“Không, ở đây tôi còn quá nhiều việc phải làm”.

“Thôi được. Tôi sẽ gặp anh tại bữa tiệc chiếu phim. May ra xem bộ nháp đó rồi anh mới mở mắt ra, thấy thằng Bantz khoắng của anh một tài sản cỡ nào”.

“Cũng chẳng sao”.

“Nè, anh biết không, mụ Dita tưởng mấy hàng chữ ngay đầu bản nháp bộ phim để tưởng niệm Steve Stallings? Thằng Bantz tức điên lên.”

“Sao vậy?”

“Vì Steve xài tuốt đám đàn bà mà thằng Bantz cóc rờ tới được.” Trước khi đi hẳn, Molly còn phán thêm một câu: “Tụi đàn ông thối như cứt.”

Cross ra ban công ngồi. Con phố Vegas phía dưới nườm nượp người là người. Thiên hạ len lỏi, nối đuôi nhau vào sòng bạc khách sạn. Đèn néon nhấp nháy bảng hiệu: Caesar, Cát, Ảo ảnh, A-la-đanh, Lũ quán Sa mạc, Ánh sao... Xanh, đỏ, tím, vàng thành một đường dài vô tận đến tận sa mạc và dãy núi xa xa. Ánh sáng mặt trời chiều không đủ làm ánh đèn dịu bớt.

Đám làm phim Messalina sẽ đến khoảng ba giờ, lúc đó nó sẽ gặp Athena lần cuối xem có gì trực trực không. Cross bốc phen đặt tại ban công gọi Lia Vazzi lên lầu thượng, để rà lại kế hoạch lần nữa.

Bản nháp phim Messalina hoàn tất vào đúng trưa. Dita Tommey muốn quay cảnh mặt trời lên, tỏa ánh sáng rạng rỡ trên bãi chiến trường hoang tàn chết chóc của quân La mã. Và Athena cùng Steve Stallings đứng nhìn xuống cảnh kinh hoàng đó. Ả cho người đóng thế Stallings, dùng bóng đổ lên mặt để nguy trang. Gần ba giờ xe chở máy quay, mấy cái rờ moóc dùng làm chỗ ở, mấy bếp ăn lưu động, xe chở trang phục và vũ khí có trước Công nguyên mới di chuyển tới Vegas.

Cross bao hết đoàn phim, từ xếp tới lính, bao trọn gói: ăn, nhậu, phòng. Hãng Lodd Stone đưa ra cái danh sách hơn ba trăm tên. Vậy là Cross hào phóng quá, trọng hậu quá rồi chứ. Nhưng ba trăm con người này cũng dốc đáng kể số tiền lương của họ vô sòng bạc của khách sạn thôi. Điều này nó đã học được bài bản từ lão Gronevelt: Khi người ta thoải mái, khi người ta hoan hỉ chúc tụng nhau, người ta đánh bạc.

Bản nháp Messalina sẽ được chiếu lúc mười giờ đêm, không nhạc, không hiệu quả đặc biệt. Sau buổi chiếu phim là liên hoan. Phòng khiêu vũ rộng lớn của Xanadu, nơi đã tổ chức bữa tiệc của thằng Tim Bự, được chia làm hai. Một bên chiếu phim, một bên hòa nhạc và đái cóc-tai.

Khoảng bốn giờ, mọi người đều tề tựu tại khách sạn và khu biệt thự. Chẳng ai vắng mặt: mọi thứ đều miễn phí, mà lại bằng sự kết hợp của hai thế giới mê ly ảo mộng, Hollywood và Vegas.

Đám nhà báo nổi sùng vì hàng rào an ninh dày khít. Không ai được xâm nhập khu biệt thự và phòng khiêu vũ. Quý vị phó nháy cũng bó tay, không được phép chụp các diễn viên trong phim, đạo diễn, nghị sĩ, thống đốc, nhà sản xuất, giám đốc phim trường. Họ cũng không được vào xem chiếu bộ phim nháp. Họ đành rảo quanh sòng bạc gạ mua căn cước của những tay cò con trong đoàn, để có thể lách vô phòng khiêu vũ. Cũng có vài tay thành công.

Hai gã chuyên đóng thế vai và hai mụ phục vụ ham tiền đã bán căn cước cho mấy phóng viên với giá một ngàn đô.

Dante và Jim Losey hít hà trước cảnh xa hoa của ngôi biệt thự. Losey lắc đầu kinh ngạc nói oang oang: “Vàng trong nhà xí đủ cho một thằng đạo chích sống suốt đời.”

Thằng Dante mĩa: “Sướng thế này, chỉ sau sáu tháng là chết mẹ nó rồi.” Hai đứa ngồi trong phòng khách nơi căn hộ của Dante. Không cần kêu hầu phòng vì trong tủ lạnh đầy ắp xăng uých, bánh qui, trứng cá Ca-va-a, bia và rượu hảo hạng.

Losey bảo: “Vậy là tụi mình thu xếp xong”.

“Xong. Và khi kết thúc, tôi xin ông ngoại cái khách sạn này. Lúc đó mình ung dung suốt đời.

“Quan trọng là sao nó phải đến đây một mình.”

“Yên tâm. Tôi sẽ lo vụ này. Kẹt quá thì kéo mẹ nó ra sa mạc.”

“Nhưng quan trọng là làm sao kéo nó tới biệt thự này kìa.”

“Tôi sẽ bảo là cậu Giorgio bí mật tới đây để gặp nó. Tôi ra tay, anh dọn chiến trường. Nghề của chàng mà, anh rành quá ba cái vụ này. Tôi biết tụi cớm các anh lần mò dấu vết như thế nào mà.” Nó hí hỏn tiếp: “Tốt nhất là quẳng xác nó vô sa mạc, cóc đứa nào kiếm ra được đâu. Nè, anh biết

không, thằng Cross đã lẩn mặt cậu Giorgio trong cái đêm Pippi chết đó. Nó không dám dỏ trò đó nữa đâu.”

“Lỡ nó cứ dỏ trò thì sao? Tao ngồi chờ cả đêm à?”

“Athena ở ngay vi-la kế bên nè, qua làm một cú xả xui.”

“Kẹt là bỏ mẹ cả đám.”

Thằng Dante cười nham nhở: “Mình kéo mẹ nó ra sa mạc cùng với thằng Cross luôn.”

“Mày điên à.” Losey nói và nó nhận ra thằng này điên thật.

“Tại sao không chứ? Sao không giải trí tí ti được. Sa mạc đủ lớn để vui hai cái thầy chúng nó mà”.

Losey nghĩ đến thân hình Athena, khuôn mặt yêu kiều, dáng vẻ, giọng nói đài các của nàng, ôi, nó và thằng Dante sẽ cùng nhau vui vầy. Hắn từng giết người rồi, có thành thằng hiệp dân cũng được thôi. Thằng nhọ nhóc Marlowe, Pippi De Lena, thằng bạn già cộng sự của hắn, Sharkey. Đã ba lần hắn là kẻ sát nhân, vậy mà vẫn hồ thẹn với chuyện hãm hiếp sao. Hắn đã trở thành một trong những tên khốn kiếp, mà suốt đời hắn từng lòng bắt. Mà lại vì một con đàn bà từng bán thân cho đủ mọi người. Nhưng cái thằng quỉ nhỏ đội cái nón kỳ cục trước mặt hắn đây, quả là một sự thách thức. Losey bảo:

“Tao thử coi. Tao sẽ mời qua uống rượu, nếu ả nhận lời, thì coi như ả tự hiến đấy.”

Thằng Dante khoái trí tán: “Đứa chó nào chẳng khoái cái khoản đó. Tụi mình cũng thích mê đi.”

Rồi hai đứa bàn chi tiết. Xong Dante về phòng tắm một phát, nó khoái sử dụng hương thơm đắt tiền của ngôi biệt thự này. Nó nằm trong làn nước ấm, thơm phức nước hoa, mái tóc đen trông như cái bờm ngựa của dòng dõi nhà Clericuzio, bọt xà phòng làm thành cái chóp trắng xóa. Nó nghĩ ngợi về số phận sắp tới của nó. Sau khi quăng được xác Cross vào sa mạc, mới là gay go nhất. Nó sẽ phải thuyết phục ông ngoại là nó vô tội. Nếu kẹt quá nó sẽ thú thật chuyện Pippi luôn, ông ngoại sẽ tha thứ cho nó. Bao giờ ông Trùm chẳng đặc biệt ưu ái nó.

Hơn nữa bây giờ nó đã là một cây búa của gia đình. Nó sẽ xin được chỉ định làm xếp sông khu Tây và khách sạn Xanadu. Giorgio chắc sẽ phản đối, còn hai cậu Vincent và Petie thì dung hòa. Hai ông cậu này rất vừa lòng trong cảnh sống hợp pháp. Nhưng ông cụ thì sống bao lâu nữa, cậu Giorgio là tay trí thức, thì phải đến cái thời của một tay biết tạo ra những cuộc chiến, lên ngôi Hoàng đế. Nó sẽ không đời nào rút vô xã hội hợp pháp. Nó sẽ lãnh đạo gia đình tới bến Vinh quang. Nó không bao giờ từ bỏ cái quyền sinh sát.

Dante ra khỏi bồn tắm, mở vòi sen xả xà phòng trên mái tóc xoắn như dây thừng của nó. Thoa lên người bằng nước hoa từ những lọ xinh xinh, rồi sau khi đọc hướng dẫn cẩn thận, nó bôi gôm thơm từ những ống nhỏ xíu lên tóc. Nó mở vali đựng những cái nón thời Phục hưng của nó. Lựa một cái có đính những viên đá quý, thêu chỉ vàng và tím. Coi chiếc nón ngố vậy, nhưng đội lên, trông thằng Dante oách hẳn ra. Nhờ cái nón, trông nó như một Hoàng tử vậy. Đặc biệt là hàng ngọc bích trước trán. Tối nay Athena sẽ thấy nó trong dáng vẻ này, có tề nữa thì vẫn còn Tiffany.

Khi đóng bộ xong, nó lại nghĩ đến sắp đặt đời sống tương lai. Nó sẽ sống trong một biệt thự xa hoa như một lâu đài. Nó sẽ có một nguồn không bao giờ cạn toàn gái đẹp, một lãnh cung ca vũ nhạc ngay trong khách sạn Xanadu. Nó ăn tại sáu nhà hàng với sáu đặc sản khác nhau. Nó sẽ ra lệnh cho kẻ thù phải chết, ban thưởng cho bạn bè. Nó sẽ trở thành gần như Hoàng đế La Mã, ở mức độ thời hiện đại này cho phép. Và chỉ có Cross là kẻ cản đường duy nhất.

Khi còn lại một mình, Losey ngẫm lại quãng đời qua. Nửa con đường đầu đời trong nghề, hắn từng là một cảnh sát có tài, một hiệp sĩ thực thụ hiên ngang bảo vệ xã hội. Hắn căm ghét bọn tội phạm ghê gớm, nhất là tụi đen. Và dần dần hắn thay đổi. Hắn phải đấu tranh kịch liệt chống lại các phương tiện truyền thông lên án cảnh sát là tụi độc ác. Cái xã hội mà hắn đang ra sức bảo vệ khỏi bọn xấu, quay lại tấn công hắn. Các cấp trên của hắn, mặc sắc phục có gù tua vàng,

sánh vai với bọn chính khách đi bịp nhân dân, với những luận điệu như tại sao không nên ghét bỏ tội da đen. Mà khi ghét tội nhỏ thì tội vạ gì chứ?

Tội nhỏ hầu như phạm đủ mọi thứ tội trên đời. Bộ nó không phải là một thằng Mỹ tự do, có quyền muốn ghét gì thì ghét hay sao? Tội nhỏ là lũ gián hôi hám, gặm nhấm ráo trọi nền văn minh. Chúng cóc khoái làm việc, học hành, chúng chỉ có cái thú ban đêm đốt lửa lên chơi, như đánh bóng rổ dưới trăng vậy. Chúng tấn công người tay không, biến đàn bà, con gái của chúng thành dĩ điểm. Chúng không biết tôn trọng luật pháp và những người thi hành luật pháp là gì. Cho nên công việc của hắn là bảo vệ người giàu khỏi sự ác độc của kẻ nghèo. Và ước mơ của riêng hắn là trở nên giàu có. Hắn ước áo quần, đồ ăn, thức uống, xe hơi và nhất là phụ nữ, những thứ mà tội giàu dư khả năng mua. Và chắc chắn những kẻ đó là dân Mỹ.

Khởi đầu, hắn nhận hối lộ để bảo kê sòng bạc, rồi kể đó, tổng tiền bọn buôn ma túy. Trước kia hắn từng tự hào với cái danh “anh hùng cảnh sát” mà hắn được vinh phong vì những sự dũng cảm hắn đã thể hiện. Nhưng có tiếng mà không có miếng. Hắn vẫn cứ phải mua quần áo rẻ mạt, cứ phải tần tiện chi thu. Và hắn, kẻ bảo vệ kẻ giàu khỏi kẻ nghèo, chẳng được đền đáp gì, và vẫn nằm trong đám thằng bần. Nhưng cái giọt nước làm tràn ly chính là vì cái lỗi thiên hạ coi hắn còn thấp hơn cả đám tội phạm. Còn bọn hiệp dân, buôn lậu, bọn cướp của, hại người giữa ban ngày lại có uy hơn mấy thằng cóm.

Trải qua nhiều năm, con người Losey biến đổi từ tâm não. Tội nhà báo, truyền hình vẫn ra rả chửi bọn thi hành pháp luật. Tiên sư cái luật Miranda, cái tội hội hè Mỹ Tự do. Cứ thử để mấy thằng luật gia đó đi tuần tra sáu tháng coi, thế nào tội nó chẳng cho dựng ngay cái giá treo cổ lên.

Sau cùng, hắn chơi mánh: hăm dọa, đập thẳng tay một thằng chó chết nào đó cho đến khi nhận tội đại, rồi tổng nó khỏi vòng xã hội. Nhưng Losey cũng không hoàn toàn tha hóa, nó là một thằng cóm quá tốt. Nó không thể bán mình thành kẻ sát nhân.

Chỉ cần rũ bỏ tất cả là nó giàu to. Hắn sẽ ném thẻ hành sự, bằng khen vào mặt tội chánh quyền và thiên hạ. Hắn sẽ trở thành xếp sòng An ninh khách sạn Xanadu với tiền lương gấp mười lần, và từ cái Thiên đường trong sa mạc này, hắn khoái trá nhìn Los Angeles vỡ vụn dưới đòn tấn công của lũ tội phạm, cái lũ mà hắn không còn phải chống trả nữa. Tối nay đi xem phim và dự tiệc. Biết đâu chừng hắn kiếm được một phát với Athena. Nghĩ tới điều đó hắn hoảng, dù cả thân thể hắn nhoi nhói đau vì ý tưởng sôi nổi dục tình. Trong bữa tiệc hắn cũng sẽ đề xuất với Skippy đại cương truyện phim dựa trên sự nghiệp hắn, sự nghiệp một “anh hùng cảnh sát” tại sở cảnh sát Los Angeles. Ngộ thật, Dante bảo hắn là thằng Cross muốn đầu tư vào bộ phim. Tại sao lại phải thịt một thằng có ý định bỏ tiền đầu tư vào bộ phim của hắn nhỉ? Cũng đơn giản thôi. Bởi vì hắn biết chắc thằng Dante sẽ thịt hắn, nếu hắn rút lui. Hắn cứng cựa thật, nhưng chơi không lại thằng Dante. Hắn biết quá rõ nhà Clericuzio mà.

Hắn thoáng nghĩ đến Marlovve, một thằng nhỏ khá, lúc nào cũng dễ thương, luôn vui vẻ hợp tác. Hắn vẫn chịu thằng Marlewe, phải hạ thằng này là một điều hắn rất ân hận.

Còn cả giờ nữa mới tới giờ chiếu phim, dự tiệc, Jim Losey có thể vô sòng bài, nhưng nó phản đối cờ bạc. Cờ bạc là trò ăn cướp. Vả lại đêm nay còn nhiều chuyện phải làm. Trước hết là xem phim, dự tiệc, đến ba giờ sáng hắn, còn phải giúp Dante giết thằng Cross, xong còn đem xác nó ra chôn sa mạc.

Năm giờ chiều hôm đó, Bantz mời cánh cao cấp của bộ phim Messalina đến vila hắn uống rượu: Athena, Dita Tommey, Skippy Deere và nhân vật đặc biệt Cross De Lena. Nhưng Cross từ chối, viện cớ công việc quá bề bộn trong buổi tối đặc biệt này.

Bantz đem theo “chiến công” mới tinh của hắn, một con bé vẻ còn tươi roi rói, tên Johanna, do một tay săn lùng tài năng phát hiện ra được ở một tỉnh lẻ tại Oregon. Đẹp nhưng không có tí tài năng nào. Con bé toát ra một vẻ thanh tân, mà nét ngây thơ tạo thành hấp lực. Nó đã được ký một hợp đồng năm trăm đô một tuần trong hai năm. Con ranh lão luyện tới mức một mực từ chối ngủ với Bobby Bantz cho tới khi hắn phải hứa đưa nó đi Vegas dự buổi chiếu Mesalina.

Nhưng Skippy Deere, ở sát vách chung một biệt thự với Bantz, cứ tò tò theo hắn như con ma xó, khiến hắn không thể nào tranh thủ được với con bé Johanna, làm hắn nổi quạu. Trong khi đó Skippy cũng đang hóa rồ với mấy cái ý cho cuốn phim hắn rất mê. Hóa rồ vì lợi là chuyện thường ngày của một nhà sản xuất.

Deere nói với Bantz về thằng Jim Losey, một thằng cóm anh hùng vĩ đại nhất của Sở Cảnh sát Los Angeles, một thằng chó đẻ to con, đẹp trai đến có thể tự sắm vai của nó, vì cái truyện phim này viết theo đời nó. Một trong những truyện người thật, việc thật tuyệt cú nhất, mà người ta có thể tha hồ thêm mắm dặm muối vô.

Cả Deere và Bantz đều biết Losey đang nuôi đầy ảo tưởng, muốn trở nên một nhà sáng tạo tầm cỡ, nên nó sẽ bán truyện phim với giá rẻ để sớm được dựng thành phim.

Skippy Deere hồ hởi thêm thắt cho cốt truyện, không ai biến chuyện tào lao thành chuyện hay như hắn. Trong lúc cao hứng, hắn nhất định phen cho Losey mời dự bữa cốc-tai năm giờ chiều trước khi Bantz kịp phản đối. Losey hỏi hắn có thể dẫn theo một người bạn không? Deere ô kê liền vì cứ tưởng hắn dẫn theo một con bạn gái. Nhà sản xuất Skippy Deere khoái hòa trộn các thể giới với nhau. Ai biết được phép lạ gì sẽ hiện ra.

Cross De Lena và Lia Vazzi cùng trong phòng trên lầu thượng khách sạn Xanadu, rà lại các chi tiết sẽ tiến hành đêm nay.

Lia bảo: “Tôi đã gài xong người của mình. Tôi kiểm soát khu biệt thự. Không đứa nào biết tôi và anh sẽ làm gì, tụi nó không dự vào việc này. Nhưng tôi được tin thằng Dante đã đâm người từ nhà tới, đào sẵn huyết cho anh ngoài sa mạc rồi đó. Đêm nay ta phải rất thận trọng”.

- Tôi lo việc sau tối nay hơn. Lúc đó phải lo vụ ông Trùm. Anh có nghĩ ông đã tung tiền gom hết tin tức rồi không?

- Không chắc. Nhưng đây là hy vọng độc nhất của ta.

Cross nhún vai: “Tôi không có đường lựa chọn. Thằng Dante đã giết cha tôi, nên giờ nó phải giết tôi thôi”. Ngừng một lát, nó nói tiếp: “Chỉ hy vọng Ông Trùm đừng ủng hộ nó lúc khởi sự. Vì nếu ông nhúng vô ngay từ đầu, thì tụi mình hết đường”.

Lia thận trọng bảo: “Hoặc chúng ta bỏ dở kế hoạch, trình bày hết những khó khăn của ta với ông, để ông Trùm quyết định và hành động”.

- Không. Không đời nào ông quyết định chống lại thằng cháu ngoại đâu.

- Tất nhiên là anh đúng rồi. Nhưng nè, ông Trùm cũng hơi nhũn rồi đó. Ông để tụi Hollyvwood bịp anh, hồi còn trẻ đời nào ông cho phép vậy. Không nói chi chuyện tiền bạc, cái điều chúng nó tỏ ra bất kính với ông kia.

Cross châm thêm rượu vào ly của Lia và mời cho hắn điều xì gà. Nó không kể cho hắn nghe về David Redfellow. Nó hỏi đùa:

- Anh thích cái phòng này của anh chứ?

Lia bập bập điều xì gà: “Thật vô ích. Đẹp đấy. Nhưng để làm gì? Tại sao người ta cứ phải sống kiểu này? Phí quá. Nó làm người ta mất nhuệ khí. Nó tạo ra những đổ kỵ. Vì thế mà chúng muốn thịt anh. Cha tôi là người giàu có ở Sicily, nhưng suốt đời ông không hề sống xa hoa”.

- Anh không hiểu đất Mỹ. Bất cứ một thằng nghèo nào được thấy bên trong biệt thự này đều mê toi. Vì chúng tự biết tận đáy lòng là một ngày kia chúng sẽ sống một nơi như vậy.”

Ngay lúc đó điện thoại riêng của nó trong phòng reo lên. Cross nhắc máy, chính Athena, tim nó rộn lên. Nàng hỏi:

- Mình gặp nhau trước buổi chiều được không?

- Nếu em lên phòng anh thì được. Thật tình anh không thể rời đây.

Athena nói mát: “Lịch sự quá. Vậy mình gặp nhau sau bữa tiệc vậy. Em sẽ bỏ về sớm, anh có thể tới vila em”.

- Thật tình anh không đi được.

- Sáng mai em trở lại Los Angeles. Ngày một em bay qua Paris. Chúng mình sẽ không gặp được riêng nhau, cho đến khi anh qua đó..., nếu anh qua.

Cross nhìn Lia. Lia nhăn mặt lắc đầu. Vì vậy Cross nói với Athena: “Em lên phòng anh nghe. Anh năn nỉ đấy”.

Một lúc lâu nàng mới trả lời: “Dạ, anh chờ em chừng một tiếng nghe”.

- Anh sẽ gửi xe và toán an ninh đến đón. Tụi nó sẽ chờ đón em.

Nó gác máy, nói với Lia: “Mình phải bảo vệ cô ấy. Thằng Dante nó điên, dám làm bất cứ điều gì”.

Bữa tiệc cốc-tai của Bantz được tô điểm thêm bởi những người đẹp.

Melo Stuart dẫn theo một nữ diễn viên trẻ, rất nổi tiếng, trên sân khấu, khiến hấn và Skippy Deere định trao vai nữ chính trong truyện phim của Jim Losey. Cô nàng có vẻ đẹp mạnh bạo của dân Ai Cập, nét mặt cương nghị, phong cách quý phái. Bantz cặp với nàng trinh nữ thơ ngây mới được phát hiện, con bé Johanna, cái biệt danh cho con nhỏ thì chưa được quyết định. Còn Athena, chưa bao giờ lộng lẫy thế và đang bị các bạn vây quanh: Claudia, Dita Tommey và Molly Flanders. Athena lặng lẽ khác thường, nhưng con bé Johanna và cô đào sân khấu Liza VVrongate vẫn nhìn nàng vừa sợ vừa ghen. Cả hai tiến tới chỗ Athena, vị Nữ hoàng mà cả hai nuôi hy vọng có ngày thay thế.

Claudia hỏi Bobby Bantz: “Anh không mời anh tôi sao?”

- Có chứ. Nhưng anh ấy bận quá.

Claudia cười nói: “Cám ơn anh đã giúp gia đình Ernest lấy được số tiền của anh ấy”.

- Molly trấn lột tôi thì có - Bantz trả lời. Hấn luôn quía Claudia, có lẽ vì lão Marrion cũng từng quía mền cô, nên hấn không e ngại đùa với cô. Hấn bảo: “Mụ Molly dí đại bác vào đầu tôi đấy”.

- Nhưng ông Marrion đã thường cho phép ông làm căn hơn nữa ấy chứ.

Bantz nhìn sững Claudia. Tự nhiên hấn muốn khóc quá. Chẳng bao giờ hấn có thể trở thành một người như Marrion. Hấn nhớ lão quá trời.

Trong lúc đó thì thằng cha Skippy Deere cứ dí em Johanna vào góc nhà mà thủ thỉ về cái phim mới của hấn. Hấn bảo con bé: “Trông em hợp vai này lắm, em thiếu kinh nghiệm, nhưng anh có thể qua mặt lão Bobby để em tới diễn thử”. Rồi hấn tâm tình cái kiểu lo lắng cho nhau: “Anh nghĩ là em nên đổi tên đi. Cái tên Johanna không có vẻ điện ảnh tí nào”.

Câu nói ngụ ý hứa hẹn một ngôi vị tương lai đấy.

Hấn thấy mặt con bé đỏ lên, những hứa hẹn kiểu đó quả có hiệu lực với mấy con nhỏ tin vào nhan sắc và mơ màng chuyện minh tinh. Nó cũng đầy đam mê như mấy cô gái thời Phục hưng

mong mỗi hóa thánh vậy. Khi nụ cười nhạo báng của Ernest Vail hiện ra trước mặt, Deere thầm nhủ: “Cứ cười cho đã đi. Đằng nào cũng dẫn đến khổ hình hơn là vinh quang, nhưng đó chỉ là một phần cái giá phải trả thôi”.

Johanna muốn tới bắt chuyện với Bantz. Deere quay qua nhập bọn với Melo Stuart và bồ mới của hắn, cô nàng diễn viên sân khấu Liza. Mặc dầu ả có tài trên sân khấu, nhưng Skippy nghi ngờ cái tương lai điện ảnh của ả quá. Ông kính rất tàn nhẫn với loại nhan sắc này. Và cái thông minh của ả khó thích hợp với nhiều vai. Nhưng Melo nằng nặc đòi bằng được vai nữ chính cho ả trong cuốn phim của Losey và có nhiều khi cũng khó từ chối thằng cha Melo. Vả lại cái vai nữ chính trong bộ phim này cũng chỉ là một vai vớ vẩn cho thêm phần tươi mát thôi.

Deere hôn cả hai má Liza, nói: “Tôi đã xem cô ở New York. Vai diễn thật tuyệt vời. Hy vọng cô sẽ tham gia trong cuốn phim mới của tôi. Melo cho là cô sẽ làm một cú đột phá ngoạn mục trên màn ảnh đấy”.

Liza cười hờ hững: “Tôi phải coi kịch bản đã”.

Deere thấy ngay cái vẻ kiêu kỳ cố hữu của mấy ả. ả đang chuyển hướng cuộc đời và ả đòi coi kịch bản trước cơ. Hắn thấy Melo mủm mỉm cười thú vị. Deere bảo: “Tất nhiên, nhưng cô tin tôi đi, đời nào tôi đưa ra một kịch bản không xứng với tài năng của cô”.

Melo bao giờ cũng hăng làm ăn hơn yêu đương vớ vẩn. Hắn vội bảo Liza: “Liza, tội anh bảo đảm là vai chính này là một vai hạng A đấy. Vả lại kịch bản phim không cứng nhắc như kịch bản sân khấu đâu. Có thể sửa đổi cho em vừa ý”.

Ả ban cho hắn nụ cười ấm áp hơn một tí: “Anh mà cũng tin ba cái chuyện tào lao ấy à? Kịch bản sân khấu cũng sửa đổi tùm lum. Vậy chứ anh nghĩ tội này làm gì khi đi diễn thử ở mấy tỉnh nhỏ trước?”

Cả hai chưa kịp trả lời, thì Jim Losey và Dante Clericuzio bước vào. Deere bước vội tới đón chào rồi giới thiệu với khách trong bữa tiệc.

Losey và Dante thật là một cặp tréo ngoe. Losey cao lớn, đẹp mã, ăn mặc không thể chê được, bất chấp cái nóng thẳng bầy của Vegas, vẫn sơ mi cà vạt chỉnh tề. Còn thằng Dante đi kể hắn, thân hình cuồn cuộn cơ bắp như muốn bung ra khỏi cái áo thun, cái mũ thời Phục hưng, sáng ngời đá quý, thượng trên cái đầu tóc xoắn đen và quá ngắn. Hầu hết những người đang có mặt, những chuyên gia trong thế giới biến giả thành thật, đều biết rằng hai thằng này không thể biến thành “thật” được. Tuy hai đứa có vẻ lập dị, nhưng chúng không thể nhập hội với họ được. Mặt chúng lì và lạnh. Khó kiếm được một bản sao nào như vậy.

Losey lập tức bắt chuyện với Athena, hắn bảo đang nóng lòng thấy cô trong phim Messalina. Hắn đẹp cái kiểu mặt ngầu ngầu đe dọa, mà lại làm ra vẻ nai, quỵ lụy nữa. Phụ nữ luôn thấy hắn duyên dáng, không lẽ Athena là ngoại lệ?

Dante tự rót ly rượu rồi ngồi nơi trường kỷ. Không ai lại gần nó trừ Claudia. Suốt bấy nhiêu năm, hai đứa chỉ gặp nhau độ ba lần tất cả, những gì hai đứa còn có thể chia sẻ là những kỷ niệm ấu thời. Claudia hôn lên má Dante. Khi còn nhỏ Dante thường hành hạ cô, nhưng lúc nào cô cũng nghĩ đến nó với chút lòng triu mến.

Dante đứng dậy ôm cô, nói: “Cô đẹp quá, Claudia. Nếu hồi nhỏ cô cũng như vậy, tôi đâu có uýnh cô dữ vậy”.

Claudia dỡ cái mũ khỏi đầu nó: “Anh Cross có kể cho tôi nghe về mấy cái nón của anh. Nó làm anh trông bánh ghê chứ”. Rồi cô tự đội cái mũ lên đầu, bảo: “Đến Giáo hoàng cũng không có được cái nón dễ thương thế này.”

Dante bảo: “ông ấy thì thiếu gì nón. Còn cô, ai ngờ được cô trở thành nhân vật quan trọng trong điện ảnh chứ”.

- Hồi này anh làm gì?

- Tôi nắm một công ty thịt, cung cấp cho các khách sạn. Nè, cô có giới thiệu tôi với ngôi sao xinh đẹp kia của cô không?

Claudia đưa nó đến chỗ Athena. Athena mỉm cười nhìn cái mũ thời Phục hưng của nó. Dante ráng tỏ ra dễ thương ngộ nghĩnh.

Losey vẫn đang tiếp tục tán tỉnh: “Tôi biết cuốn phim của cô sẽ rất vĩ đại. Sau bữa tiệc, có lẽ cô cho phép tôi làm gác-đờ-co cho cô trở về bên biệt thự, rồi mình làm vài ly với nhau”.

Hắn đang trình diễn vai một anh cóm tốt.

Athena khéo léo từ chối. Cô cười rất tươi, bảo: “Tôi thích vậy lắm. Nhưng tôi chỉ ở lại bữa tiệc có nửa giờ, tôi không muốn anh phải bỏ về dở dang. Sáng sớm mai, tôi phải lên máy bay qua Pháp. Thật tình tôi có nhiều việc phải làm.”

Dante ngưỡng mộ nàng thật sự. Nó thấy nàng không ưa và có vẻ sợ thẳng Losey. Nhưng nàng làm cho Losey tưởng như nó có thể, bằng cách nào đó, chiếm được nàng.

Losey lại nói: “Tôi có thể bay cùng cô đi Los Angeles. Cô bay chuyến mấy giờ?”

- Anh tốt quá. Nhưng đó là máy bay thuê bao, nhỏ thôi và hết chỗ mất

Khi Athena an toàn về tới biệt thự, nàng gọi Cross và báo cho nó biết nàng trên đường đến gặp nó.

Việc đầu tiên Athena nhận thấy là vấn đề an ninh. Tại thang máy dẫn lên lầu thượng khách sạn Xanadu cũng có đám bảo vệ. Trong thang máy, có đặt camera trên trần, và khi cửa mở dẫn vào một phòng nhỏ có sẵn năm người đang gác. Một người đứng ngay cửa chào nàng. Một tay khác đang ngồi tại cái bàn duy nhất, trên bàn là hàng loạt màn hình TV, hai tya khác đang chơi bài nơi góc phòng. Còn một tên ngồi trên ghế dài đang đọc tờ Sports Illustrated.

Tất cả đều nhìn nàng đăm đăm, hơi kinh ngạc, cái nhìn mà nàng đã bắt gặp nhiều lần, nó chứng tỏ cái nhan sắc đặc biệt của nàng. Nhưng từ lâu rồi, điều đó không còn khơi dậy sự kiêu hãnh trong nàng nữa, giờ nó chỉ làm nàng cảm thấy thấp thoáng những hiểm nguy.

Gã ngồi tại bàn nhấn nút mở cánh cửa thông qua phòng Cross. Nàng bước vào, cánh cửa sau lưng nàng khép lại.

Nàng đứng trong phòng làm việc. Cross ra gặp nàng, rồi đưa nàng vào khu phòng khách. Nó nhẹ nhàng hôn môi nàng, dìu nàng qua phòng ngủ. Không nói một lời, cả hai trút bỏ áo quần, trần truồng, siết lấy nhau. Được ôm ấp thân thể nàng, được nhìn ngắm khuôn mặt rạng rỡ của nàng, Cross cảm thấy bớt khổ đau, làm nó bật ra tiếng thở dài, bảo: “Anh thà cứ được nhìn ngắm em còn hơn phải làm bất cứ điều gì khác trong đời.”

Đáp lại, nàng ve vuốt nó, làm cho nó hôn nàng, kéo nó xuống giường. Nàng cảm thấy đây là người đàn ông thật sự yêu nàng, sẵn sàng làm những gì nàng yêu cầu, và nàng cũng sẵn lòng làm những gì anh ta mong muốn. Từ lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên, nàng đáp ứng bằng cả tâm hồn và thể xác. Nàng thực tình yêu anh ta, thực tình yêu chuyện ân ái cùng anh. Tuy nàng biết rằng trên phương diện nào đó, anh ta rất nguy hiểm, ngay cả với nàng.

Sau một giờ, họ mặc áo quần, rồi ra ban công.

Las Vegas ngập trong ánh đèn néon. Mặt trời muện màng dát vàng những con phố và khách sạn lộng lẫy. Xa xa là sa mạc, núi non. Lúc này đây, tách biệt hẳn ra, những lá cờ xanh của

những ngôi biệt thự vật vờ bay trong gió.

Athena nắm chặt tay Cross hỏi: “Em có thể gặp anh trong bữa tiệc không?”

- Anh rất tiếc, không được đâu. Nhưng anh sẽ gặp em bên Pháp.

- Em thấy khó gặp anh quá. Nào thang máy bị khóa, nào lính gác.

- Đó là để phòng cho mấy ngày sắp tới. Nhiều kẻ lạ trong thành phố quá.

- Em đã gặp Dante, anh em họ của anh. Thằng cóm đó coi bộ thân với nó lắm. Hai người tạo thành một cặp thắm thiết lắm. Losey rất quan tâm đến lịch trình của em. Dante cũng đề nghị giúp em. Cả hai cứ lo lắng không biết em có về tới Los an toàn không.

- Em sẽ an toàn.

- Claudia bảo anh và Dante là bà con. Sao hấn đội mấy cái mũ kỳ cục thế nhỉ?

- Thằng Dante vui vậy đó.

- Nhưng Claudia bảo hai người là kẻ thù từ lúc còn là trẻ con à?

- Đúng vậy, nhưng điều đó đâu làm nó thành một người xấu đâu.

Hai người im lặng. Khu phố dưới kia nêch chặt xe cộ và những người chen chúc vào khách sạn để ăn tối và đánh bạc. Người ta mơ mộng đến cái thú đấu tranh đầy nguy hiểm.

- Vậy đây là lần cuối chúng mình gặp nhau?

Athena vừa nói vừa siết chặt tay Cross, như mong cho điều nàng nói là sai. Cross bảo:

- Anh đã nói là anh sẽ gặp em bên Pháp.

- Bao giờ?

- Anh không biết. Nếu anh không đến, thì em biết là anh đã cheats.

- Nghiêm trọng vậy sao?

- Đúng vậy.

- Và anh không thể cho em biết điều gì sao?

Cross yên lặng một hồi, rồi nói: “Em sẽ an toàn. Anh nghĩ anh cũng sẽ an toàn. Anh không thể nói gì hơn được nữa”.

“Em sẽ đợi”. Nàng hôn Cross rồi ra khỏi phòng. Nó nhìn theo, rồi ra ban công để thấy nàng rời khách sạn. Nó thấy chiếc xe và toán bảo vệ đưa nàng về biệt thự. Rồi nó nhắc phôn gọi Lia Vazzi. Nó bảo Vazzi phải thắt chặt vòng an ninh quanh Athena hơn nữa.

Khoảng mười giờ, khu chiếu phim trong phòng khiêu vũ đã đông nghẹt. Khán giả tụ tập chờ đợi chiếu bộ nháp của phim Messalina. Hàng ghế đầu là những ghế bành êm ái, với một điện thoại đặt chính giữa. Một ghế bỏ trống, đặt vòng hoa mang tên Steve Stallings. Những ghế khác dành cho Claudia, Dita Tommey, Bobby Bantz và con bồ của lão, Johanna. Meolo Stuart và Liza. Skippy dành ghế sát máy điện thoại.

Athena là người tới sau cùng, được các diễn viên đóng thế vai và đám lép vế hơn cô hoan hô. Khi nàng bước đến chiếc ghế trung tâm, đám diễn viên ưu tú, diễn viên phụ và tất cả đám ngồi trên hàng ghế bành đều vỗ tay và hôn má nàng. Skippy nhắc điện thoại báo tên chiếu phim bắt đầu.

Trên nền đen, dòng chữ “Tri ân Steve Stallings” xuất hiện. Đám khán giả vỗ tay đầy thành kính. Phần thêm này đã bị Bobby Bantz và Skippy Deere phản đối, nhưng Dita Tommey làm lơ. Bantz bảo: “Chỉ có Trời mới biết tại sao. Nhưng bố khỉ, đây chỉ là bản nháp, ngoài ra vấn đề tình cảm

cũng gây ấn tượng lắm chứ bộ”.

Vậy là bộ phim cứ tà tà được chiếu...

Athena đang biểu diễn một màn khêu gợi. Trên màn ảnh nàng còn bốc lửa hơn ngoài đời. Cái né sắc sảo kia mà những ai đã biết rõ nàng, không chút ngạc nhiên. Thật ra, Claudia đã cố ý viết kịch bản sao cho làm bật cái lợi thế này lên. Tiền bạc không hạn chế để những xen gọi tình được thực hiện ngon lành.

Chẳng ai còn thắc mắc bộ phim Messalina sau tất cả những thăng trầm, có tạo được thể đứng hàng đầu hay không. Ấy là chưa nhắc đến, hiệu quả đặc biệt đấy. Dita Tommey sững sờ, cuối cùng thì ả cũng là một đạo diễn đáng giá cả tỉ. Melo Stuart thì nhắm tính xem, phim tới sẽ đòi cái giá của Athena bao nhiêu. Bantz cũng cùng chung ý nghĩ nên kém vui. Skippy tính toán số bạc sẽ thu vô, cuối cùng thì hẳn cũng sắm được cái phản lực.

Claudia là người sung sướng nhất. Sự sáng tạo của cô đã hiển hiện trên màn ảnh. Cô đổ công xây dựng kịch bản này từ gốc. Cám ơn Molly Flanders, chị ta đã giúp đỡ nhiệt tình. Tất nhiên, Ben Sly có sửa đổi chút đỉnh, nhưng chẳng đáng gì.

Mọi người xúm quanh Athena và Dita mà chúc tụng. Nhưng Molly lại đang bận tâm để mắt đến một tay đóng thế. Mấy thằng đóng thế những màn nguy hiểm là lũ khùng, nhưng thân thể tụi nó cường tráng, và hết sẩy trên giường.

Vòng hoa dành cho Steve Stallings bị hất xuống sàn và bị mọi người giẫm lên. Molly thất Athena né đám đông, nhặt vòng hoa đặt lại lên ghế.

Athena bắt gặp ánh mắt Molly, cả hai nhún vai. Athena gượng cười như muốn nói điện ảnh là vậy đó.

Đám đông di chuyển qua phía phòng khiêu vũ. Một dàn nhạc nhỏ đang chơi, nhưng ai nấy đổ xô lại bàn bày món ăn. Màn khiêu vũ bắt đầu. Molly tiến lại thằng diễn viên đóng thế. Nó đang hằm hằm nhìn quanh. Mấy bữa tiệc kiểu này chỉ làm tụi nó tổn thương. Chúng cảm thấy chẳng ai tán thưởng chúng. Chúng cảm thấy phẫn nộ khi người ta để thằng diễn viên ngôi sao yếu như sên dạp chúng tơi bời trên màn ảnh, trong khi ngoài đời chúng dư sức đập chết mẹ mấy thằng con hoang đồng tính luyến ái đó. Khi nó diu ả ra sân nhảy, Molly thầm nghĩ, đúng là một tay chuyên đóng thế thì thằng nhỏ của nó đã dựng đứng lên rồi.

Athena chỉ lưu lại buổi tiệc nửa tiếng. Nhận lời chúc tụng của mọi người. Nàng nhã nhặn, tự nhận thấy mình nhã nhặn và nàng biết điều đó. Nàng nhảy với chàng trai “nổi nhất” và những gã khác trong đoàn phim, cả với một tay đóng thế, thằng này hậm hà hậm hực, nên nàng bỏ ra về.

Chiếc Rolls đợi nàng với tên tài xế được vũ trang và hai bên an ninh. Khi nàng bước xuống xe trước ngôi biệt thự, nàng ngạc nhiên thấy Jim Losey bước ra từ ngôi biệt thự kế bên. Hắn tiến tới bắt chuyện.

- Tối nay trên bộ phim cô thật tuyệt vời. Tôi chưa hề thấy một phụ nữ nào có thân hình đẹp thế. Nhất là đôi mông.

Athena cảm thấy lo ngại, nhưng tên tài xế và hai tay cận vệ đã ra khỏi xe và vào vị trí cũng làm nàng yên tâm. Đó là những gì nàng đã học trong trường sân khấu, diễn viên ở đúng vị trí để bước ra sàn diễn. Nàng để ý thấy bọn họ dàn ra để không làn đạn nào của họ có thể gây thương tổn lẫn cho nhau. Nàng cũng thấy Losey đang khinh khỉnh nhìn họ.

Nàng mỉm cười bảo hắn: “Đó không phải là mông tôi đâu. Nhưng cũng cám ơn anh”.

Thình lình Losey chộp tay nàng, nói: “Em là người tuyệt nhất mà tôi từng gặp. Sao không kiếm

thử một thằng người thực sự, mà lại chọn mấy thằng diễn viên ngợm giả người đó?”

Athena rút tay lại, bảo: “Tôi cũng là một diễn viên và chúng tôi không phải của giả đâu. Xin chào”.

- Tôi VÔ làm một ly được chứ?

- Xin lỗi. Tôi rất tiếc là không được.

Athena nói rồi bấm chuông. Một tên người hầu ra mở cửa. Athena chưa hề biết mặt tên này.

Losey sấn tới để cùng bước vô với nàng, nhưng nàng kinh ngạc khi bị tên người hầu đẩy nàng vô trong biệt thự. Ba tay cận vệ tạo thành một rào chắn giữa Losey và cánh cửa.

Losey khinh thường hỏi: “Tụi mày làm đếch gì vậy?”

Tên người hầu vẫn đứng phía ngoài cánh cửa, trả lời:

- Giữ an ninh cho cô Athena. Anh nên đi đi.

Losey rút thẻ cảnh sát ra: “Nè, ngó coi tao là ai. Tao đá tụi mày vãi cút ra, nhốt hết tụi mày bây giờ”.

Gã người hầu liếc tấm thẻ, nói: “Cảnh sát Los Angeles không có phận sự ở đây”. Rồi hắn cũng rút thẻ ra: “Cảnh sát Las Vegas đây”.

Athena Aquitane vẫn đứng sau cánh cửa, nàng ngạc nhiên không ngờ tay hầu mới này là cảnh sát. Nhưng bây giờ nàng bắt đầu hiểu.

- Đừng làm lớn chuyện, nghe. - Nói rồi, nàng đóng cửa lại.

Hai gã đều bỏ thẻ lại vào túi.

Losey trừng mắt nhìn từng tên: “Tao sẽ nớ mặt tụi mày”.

Không ai có phản ứng gì.

Losey quay đi. Hắn còn phải chiến con cá quan trọng hơn. Hai giờ nữa Dante Clericuzio sẽ đưa thằng Cross De Lena về biệt thự.

Dante Clericuzio đang say sưa hồ bơi trong bữa tiệc, cái mũ Phục hưng ngất nga ngất ngưỡng trên đầu. Nó sử dụng sự vui nhộn để chuẩn bị hành động quan trọng sắp tới. Nó nhắm một con trong tụi nhà bếp của đoàn phim, nhưng ả tỉnh queo, vì ả đã chấm được một trong mấy tay đóng thế. Thằng này nhìn Dante hăm dọa. Dante nghĩ: “Phúc bảy mươi đời mày, tối nay ông mắc kẹt”. Nó nhìn đồng hồ, có lẽ giờ này lão Jim đã câu được con Athena. Con Tiffany hứa hẹn, mà không thấy mặt mũi đâu. Dante quyết định ra tay trước nửa giờ. Nó gọi Cross qua tổng đài. Nó bảo: “Tôi cần gặp anh ngay. Tôi đang trong phòng khiêu vũ. Bữa tiệc tuyệt lắm”.

Cross nói: đ’Vậ thì lên đây”.

“Không được. Có lệnh đảng hoàng, không được nói qua điện thoại. Không được nói trong phòng anh. Xuống đây đi”.

Im lặng một lúc, rồi Cross bảo: “Được. Tôi xuống ngay”.

Dante tìm một chỗ thích hợp, có thể quan sát Cross khi vào phòng khiêu vũ. Hình như không có tụi bảo vệ quanh quần gần Cross. Dante bỏ nón xuống, nghĩ về những ngày hai đứa còn nhỏ. Cross đã từng là đứa nhóc độc nhất làm nó sợ, và vì sợ nên nó hay đục thằng này nhất. Nhưng nó khoái cái dáng vẻ của Cross, và đồng thời cũng ghen tị với cái vẻ đầy tự tin của thằng anh họ.

Một khi đã khử Pippi, Dante biết nó không thể để Cross còn sống được. Còn bây giờ sau vụ này, nó phải đối diện với ông Trùm. Nhưng Dante tin tưởng ông ngoại yêu nó, lúc nào ông cũng tỏ

ra thương yêu nó. Có thể ông sẽ không ưa vụ này, nhưng ông sẽ không bao giờ dùng quyền lực để trừng trị thằng cháu yêu dấu đâu.

Cross đang đứng trước mặt nó đây. Bây giờ nó chỉ việc đưa Cross về vila, Losey đang đợi sẵn đó rồi. Thật đơn giản. Nó sẽ bắn Cross, rồi hai đứa lái xe đem xác Cross ra sa mạc chôn. Chẳng màu mè gì hết, như lối Pippi thường nói. Chiếc xe chuyển xác đã sẵn sàng sau biệt thự.

Cross hỏi ngay: “Chuyện gì vậy?. Trông nó chẳng có vẻ nghi ngờ gì. “Nón mới đẹp nhỉ”. Nó vừa nói vừa cười.

Dante vẫn ghét kiểu cười đó, cứ như nó biết hết những gì trong đầu Dante.

Dante chơi trò nhẩn nha, từ từ, nó nắm cánh tay Cross kéo ra ngoài, trước cái mái vòm khổng lồ rục rỡ, đã ngốn hết mười triệu đô la của khách sạn Xanadu. Ánh sáng nhấp nháy xanh, đỏ, tím dội trên mặt hia đưa lẫn trong ánh trắng sa mạc nhạt nhòa lạnh lẽo. Dante thì thầm với Cross: “Cậu Giorgio vừa bay tới, cậu đang trong vila tới. Tối mật đấy. Cậu ấy cần gặp anh gấp. Bởi vậy mình đâu dám nói qua phôn”.

Dante mừng rơn vì thấy Cross quan tâm. Nó nói thêm: “Cậu ấy dặn mình không được nói gì với anh hết. ông có vẻ đang sùng. Mình đoán cậu ấy khám phá ra điều gì về ông già của anh đấy”.

Nghe điều này, Cross nhìn nó u ám. Nó bảo: “Thôi được. Mình đi thôi”. Rồi nó dẫn thằng Dante đi xuyên qua đất khách sạn về phía khu biệt thự. Bốn tên bảo vệ nhận ra Cross, ngoắc tay cho qua.

Dante mở cửa, kiểu cách ngả cái mũ Phục hưng của nó, nói: “Xin mời”. Nó cười ranh mãnh, và cái cười làm mặt nó hài hước một cách đều giả. Cross bước vào.

Losey giận run lên khi quay bước khỏi mấy tên bảo vệ Athena, và trở lại biệt thự của hần. Nhưng hần vẫn đủ sáng suốt để nhận định tình hình, đặt nghi vấn. Tụi bảo vệ lảng vảng đầy ra đó chi vậy? Nhưng mẹ kiếp, con ấy là mình tinh mà, lại còn cái kinh nghiệm vụ thằng Boz Skannet sờ sờ đó vẫn còn làm ả khiếp vía.

Hần dùng chìa khóa của hần để vô biệt thự. Trong nhà vắng tanh, tất cả chắc đi dự tiệc hết. Hần còn hơn một giờ để sửa soạn đón thằng Cross. Hần mở khóa vali. Khẩu Glock của hần kia, láng bóng, sạch dầu mỡ. Hần mở cái vali còn lại, bên trong có một ngăn bí mật, giấu một tờ tạp chí nhét đầy đạn. Hần gom tất cả, bỏ súng vào bao, rồi tròng lên vai. Hần đã sẵn sàng. Hần không hề căng thẳng. Chưa bao giờ hần căng thẳng trong những tình huống như thế này. Bởi vậy hần mới là một tay cớm giỏi.

Losey ra khỏi phòng ngủ, bước vào bếp. Cái biệt thự này đầy lối đi ngóc ngách. Hần mở tủ lạnh lấy một chai bia ngoại và một khay đồ ăn. Hần cần một miếng ca-vi-a. Hần thở dài khoan khoái, chưa bao giờ nó ăn một món ngon như vậy. sống thế này mới là sống chứ. Nó sẽ sống như vậy cho đến suốt đời: trứng cá ca-vi-a, gái nhảy, biết đâu có ngày Athena.

Cầm chai rượu và khay đồ ăn, hần qua phòng khách rộng thênh thang.

Điều đầu tiên làm hần giật mình là từ sán nhà đến đồ đạc đều phủ những tấm vải nhựa, làm cả căn phòng trắng toát một màu ma quái. Và kìa, ngồi trong cái ghế bành phủ nhựa, một thằng đang phì phèo điệu xì gà, tay cầm cốc rượu. Đó chính là Lia Vazzi.

Losey nghĩ cái đếch gì thế này. Hần đặt cái khay và chai bia lên bàn cà phê, bảo Lia: “Tao đang kiểm mày đấy”.

Lia bập một hơi xì gà, chiêu ngậm rượu, lừng khừng nói: “Bây giờ mày gặp rồi đó”. Hần đứng dậy, nói tiếp: “Bây giờ mày có thể tát tao cái nữa đấy”.

Losey là một tay quá dạn dày, dư sức cảnh giác. Hần ráp các sự kiện với nhau. Hần ngạc nhiên

không hiểu tại sao các hộ khác trong biệt thự đều trống trơn. Hắn cẩn thận mở nút áo khoác và cười với Lia. Hắn nghĩ, còn hơn là tát mày nữa, con ạ. Một giờ nữa Dante và Cross mới tới, trong khi chờ đợi, hắn có thể xử vụ này. Hắn có súng, hắn cóc sợ chơi một chọi một với thằng Lia.

Đột nhiên, một đám người tràn vào phòng. Chúng từ hành lang, nhà bếp, phòng video-TV. Tất cả đều bực con hơn Jim Losey. Chỉ hai tên trong bọn lăm lăm khẩu súng.

Losey bảo: “Tụi bay biết tao là cóm chứ?”

“Tụi tao biết hết”. Lia đáp. Rồi hắn bước gần lại Losey. Cùng lúc đó hai tên dí súng vào lưng Losey.

Lia thọc tay vào áo khoác của Losey, lôi ra khẩu Glock. Hắn đưa khẩu súng cho một thằng đàn em. Rồi lẹ như gió nó đập cho thằng Losey một cú. Lia bảo: “Lúc nào mày cũng có cả đồng câu hỏi. Tao đây. Hỏi đi!”

Losey chưa thật hoảng. Nó chỉ ngại ngay lúc này Dante lù lù dẫn thằng Cross tới. Hắn không tin một thằng mạng lớn như hắn, từng vào sinh ra tử, mà bị tụi này hạ được. Hắn bảo: “Tao biết mày chơi thằng Boz Skannet, và trước sau gì tao cũng còng được mày”.

Lia bảo: “Vậy thì phải sớm lên. Muộn là không xong rồi. ừ, mày nói đúng vụ thằng Skannet đó, bây giờ mày vui vẻ chết được rồi chứ?”

Losey vẫn không tin thằng nào lại dám chơi một sĩ quan cảnh sát. Đồng ý là tụi buôn ma túy có thể nổ súng. Mấy thằng nhỏ khùng có thể đập lộn, và tụi cướp ngân hàng bắn để tháo thân, nhưng không một thằng bất lương nào dám xử sĩ quan cảnh sát bằng cách giết chết.

Hắn chồm tới, xô Lia qua một bên, hòng chiếm thế thượng phong. Đột nhiên một loạt đạn rung lên xả xuyên qua bụng hắn, chân hắn run lên. Hắn khuỵu xuống. Một vật dày đập vào đầu hắn. Hai tai hắn lùm bùm không còn nghe gì nữa. Tắm tắm dưới chân như tắm nệm lớn. Hắn nhìn lên, Lia đang cầm một sợi dây lụa mỏng.

Lia Vazzi đã để trọn hai ngày để khâu hai cái túi đựng xác. Đó là hai cái túi bằng vải bố màu nâu, có dây rút trên miệng túi. Mỗi túi đủ cho một cái thân to lớn, máu không thấm ra ngoài, và chỉ cần rút dây, thắt lại là có thể vác lên vai như một túi quân trang. Losey đã không để ý đến hai cái túi trên trường kỷ. Giờ này thì chúng đã tống xác hắn vô một túi, và Lia siết chặt sợi dây. Hắn để túi xác đứng dựa vào trường kỷ. Hắn ra lệnh cho đàn em bao chung quanh biệt thự, nhưng không được lộ diện cho đến khi hắn đích thân gọi. Sau đó lũ đàn em biết phần hành của chúng phải làm gì.

Từ phía những cánh cổng ghép, Cross và Dante đi về biệt thự của Dante. Không gian về đêm vẫn còn hâm hấp cái nóng của mặt trời sa mạc ban ngày. Cả hai đứa đều vã mồ hôi. Dante để ý thấy Cross mặc quần rộng, áo sơ-mi hở cổ, áo jacket cài nút. Thằng này dám dấu súng trong áo lăm...

Bảy ngôi biệt thự, với những lá cờ xanh nhè nhẹ phất phơ, tạo nên một vẻ tráng lệ dưới ánh trăng sa mạc. Trông chúng như những lâu đài xa xưa, với những bao lơn, những rèm tua xanh treo cửa sổ, những cảnh cửa khổng lồ trắng dát vàng. Thằng Dante níu cánh tay Cross nói: “Coi kìa. Đẹp quá, phải không? Mình nghe nói anh “dùng” con diễn viên điện ảnh tuyệt đẹp đó rồi? Xin chúc mừng. Chừng nào chán, cho người anh em biết nghe”.

Cross nói thân mật: “Tất nhiên. Cô nàng cũng có vẻ khoái anh và mấy cái nón của anh lăm đó”.

- Ai chẳng thích mấy cái nón của tôi. Cô nàng nói thích tôi thật đấy à?

- Cô ta bị anh bỏ bùa rồi đó.

- Bỏ bùa? Tuyệt rồi.

Trong một thoáng nó nghĩ không biết thằng cha Losey đã gù được Athena vào biệt thự nhâm nhi chưa. Chuyện đó cũng thêm phần thú vị. Nó cảm thấy khoan khoái vì đã làm Cross phân tâm. Nó nhận thấy cái giọng bực bội của thằng anh họ.

Cả hai đến trước cửa biệt thự. Dường như không có thằng bảo vệ nào quanh quẩn. Dante bấm chuông, đứng đợi, rồi lại bấm. vẫn không có ai trả lời, nó rút chìa khóa, mở cửa. Hai đứa đi vào phòng thằng Losey.

Dante nghĩ chắc Losey đang trùm mền với Athena. Thật bậy bạ trong lúc đầu sôi lửa bỏng thế này, nhưng gặp trường hợp nó, chắc nó cũng hành sự như Losey thôi.

Dante đưa Cross vào phòng khác, nó sững sốt vì sàn nhà và đồ đạc đều phủ kín bằng vải nhựa. Một cái túi va bố lớn dựng bên trường kỷ. Trên trường kỷ một cái túi giống như vậy, xẹp lép. Tất cả đều phủ nhựa. Nó kêu lên: “Giê-su-ma, cái quỷ gì thế này?”

Nó quay lại đối mặt với Cross. Trong tay Cross là một khẩu súng bé tí xíu. Cross bảo nó: “Để giữ cho đồ đạc khỏi vấy máu ấy mà. Tao phải cho mày biết chưa hề bao giờ tao thấy những cái nón mắc dịch của mày là đẹp đẽ và tao cho mày biết luôn tao chưa hề bao giờ tin rằng ông già tao bị một thằng trấn lột giết chết”.

Dante căng óc suy nghĩ, thằng Losey khốn nạn đâu rồi? Nó gào lên gọi, vì nó nghĩ khẩu súng tí xíu kia không cần nổi nó.

Cross bảo: “Suốt đời mày chỉ là một thằng Santadio”.

Dante xoay người, giảm khả năng trúng đạn, rồi lao vào Cross. mảnh của nó hữu hiệu, vì đạn chỉ trúng vai, trong thoáng chốc nó mừng thầm, hy vọng còn cơ hội thắng, nhưng khi viên đạn nổ, bút luôn nửa cánh tay, nó nhận ra không còn chút hy vọng nào. Nó vẫn làm Cross sững sốt thực sự. Với cánh tay còn lành lặn, nó bắt đầu kéo tấm vải nhựa phủ sàn lên, máu từ thân nó, từ cánh tay tuôn xuống tấm vải nhựa, nó lao đảo né xa Cross, nó đưa tấm nhựa lên, như một cái khiên màu bạc, trong suốt.

Cross tiến tới. Nó thận trọng nã một phát, phát nữa. Đạn nổ và mặt Dante, gần như, lỗ chỗ toàn bộ những miếng nhựa đỏ lôm. Khi Cross bóp cò lần nữa, cái đùi trái của Dante như đứt rời ra. Dante gục xuống, tấm thảm trắng giờ toàn những vòng tròn đỏ. Cross quì xuống bên Dante, lấy vải nhựa cuốn cái đầu của nó rồi bồi thêm phát nữa. Cái nón Phục Hưng nảy lên nhưng vẫn dính trên đầu nó. Cross thấy cái nón như được dính chặt vào đầu, bây giờ nó yên vị trên cái sọ toang hoắc. Cái nón như nổi trên mặt nước.

Cross đứng dậy, bỏ súng vào bao phía sau lưng. Ngay lúc đó Lia bước vào. Chúng nhìn nhau.

Lia bảo: “Xong rồi. Anh vô phòng tắm, tẩy sạch tất cả rồi về khách sạn đi. Thủ tiêu bộ đồ đi. Tôi lo cây súng và lau chùi”.

- Còn tấm thảm và bàn ghế?

- Tôi lo hết. Tắm rửa rồi trở lại đám tiệc đi.

Cross đi rồi, Lia lấy một miếng xì gà để trên bàn cẩm thạch, vừa hút vừa tìm vết máu trên bàn. Không có. Nhưng trên sàn và ghế trường kỷ thì sũng máu.

Hắn cuốn xác Dante bằng vải nhựa, và với hai tay đàn em, chúng tống cái xác vào bao bố. Hắn gom mớ nhựa trong phòng, nhét hết vào bao. Xong xuôi, hắn siết chặt miệng bao. Chúng vác cái bao có Losey vào gara, ném lên xe tải, rồi tới cái bao có xác Dante.

Cái xe do chính Lia Vazzi thiết kế lại. Nó có một cái sàn kép, giữa hai sàn là khoảng trống đó, rồi đóng nắp sàn trên xuống.

Là một tay lành nghề, Lia đã dự trù tất cả. Trong xe có hai can xăng. Đích thân hắn xách vào biệt thự và tưới lên sàn nhà, đồ đạc. Hắn đặt một ngòi cháy chậm đủ năm phút để hắn kịp thoát thân. Rồi hắn leo lên chiếc xe tải, sửa soạn cho cuộc hành trình dài tới Los Angeles.

Phía trước và sau hắn là đồng bọn.

Trời hừng sáng, xe hắn tấp vào lề đường, một chiếc du thuyền đang đợi hắn. Hắn đưa hai cái bao xuống tuyền. Con thuyền nổ máy ra khơi.

Gần trưa, tuốt ngoài khơi, hắn đứng ngắm chiếc lồng sắt từ từ đưa hai cái xác xuống lòng đại dương. Chúng đã hoàn tất lễ ban Thánh Thể sau cùng.

Molly Flanders cùng tay đóng thế biến vào phòng khách sạn của hắn, chứ không vào biệt thự, vì Molly, trái với cái trò tỏ ra thích chơi kiểu bình dân, ả vẫn còn chút hơi hóm giữ giá của Hollyvwood thuở xưa. ả không muốn chuyện “tò tí” với một thằng dưới trướng bị lộ ra ngoài.

Bữa tiệc thừa dần khi bình minh ló dạng. Mặt trời đỏ rực xuất hiện như báo điềm chẳng lành, phía dưới, một làn khói xanh mỏng mảnh cuốn lên.

Cross đã tắm rửa, thay quần áo và đến dự tiệc. Nó ngồi cùng Claudia, Bobby Bantz, Skippy Deere và Dita Tommey, cùng nâng ly chúc mừng thành công trong tầm tay của bộ phim Messalina. Thành linh, phía ngoài có những tiếng la báo động. Nhóm người của Hollyvwood chạy ra, Cross cũng chạy theo họ.

Một cột lửa mỏng đang ngạo nghễ vươn cao trên những ngọn đèn nê- ông của phố phường Vegas. Nó nhanh chóng tạo nên những tầng mây hồng, in trên dãy núi cát xa xa.

Claudia ôm chặt Cross, kêu lên: “ôi! Chúa ơi! Đó là một trong những biệt thự của anh”.

Cross lặng thinh. Nó nhìn lá cờ xanh trên cái biệt thự đang bị khói lửa thiêu hủy, tai nghe tiếng xe cứu hỏa hụ còi dưới phố. Mười hai triệu đô la tiêu tùng trong ngọn lửa, để che giấu những vết máu nó đã trả ra. Lia Vazzi là tay có nghề, một con người không ngại phí tổn, không quản hiểm nguy.

V. CHƯƠNG 23

ì đang nghỉ phép, nên sự mất tích của thám tử Jim Losey không làm ai quan tâm, cho đến năm ngày sau vụ cháy ở Xanadu. Còn chuyện Dante Clericuzio biến mất, dĩ nhiên không hề được báo chính quyền.

Cuộc điều tra đã dẫn cảnh sát tìm ra xác Sharkey. Mọi nghi vấn đều tập trung vào Losey. Người ta nghi hấn chuồn để không bị thẩm vấn.

Những cảnh sát Los Angeles tới thẩm vấn Cross, vì lần cuối người ta thấy Losey ở khách sạn Xanadu. Nhưng không thấy có gì liên hệ giữa hai người. Cross giải thích chỉ thoáng thấy Losey trong đêm tiệc.

Nhưng Cross không lo phần pháp luật. Nó đang chờ đợi ngóng tin từ Ông Trùm.

Chắc chắn nhà Clericuzio đã biết sự mất tích của thằng Dante, biết lần cuối cùng người ta thấy nó ở Xanadu. Vậy thì, tại sao họ không liên lạc với nó để lấy tin tức? Có thể nào tất cả sự việc được cho qua một cách dễ dàng như vậy sao? Cross không hề tin vậy chút nào.

Hàng ngày nó vẫn tiếp tục công việc của khách sạn, túi bụi với những bản thiết kế tái thiết ngôi biệt thự bị cháy. Lia Vazzi đã lo dọn hết những vết máu.

Claudia đến thăm Cross. Cô đang rất phấn khởi. Cross cho dọn ăn lên phòng nó, để hai anh em thoái mái chuyện trò.

Claudia nói với Cross: “Anh sẽ không tin điều này đâu. Em gái anh sắp là xếp sòng hăng Lodd stone”.

Cross ôm em thân mật: “Chúc mừng em. Anh vẫn nó em là tay cừ nhất trong nhà Clericuzio mà”.

Claudia nhăn mặt, nói: “Em đến đám tang bố là chỉ vì anh. Em nói rõ với tất cả mọi người vậy đó”.

Cross cười lớn: “Dĩ nhiên. Và ai cũng bực em, trừ ông Trùm, ông bảo “Cứ để con nhỏ làm phim, Chúa ban phước lành cho nó”.

Claudia nhún vai: “Em không cần biết họ nghĩ gì, nói gì về em. Thôi để em kể anh nghe những gì đã xảy ra nhé, kỳ lắm. Khi tụi em trở lại Los Angeles trên cái phản lực của Bobby, mọi chuyện đều êm đẹp, nhưng vừa hạ cánh, tất cả cứ rối tung lên. Cảnh sát bắt Bobby. Anh đoán được vì chuyện gì không?”

Cross gờn: “Tội làm phim tục tĩu”.

“Không, nghe nè, chuyện này mới kỳ. Anh nhớ con nhỏ Johanna, Bobby đưa đến bữa tiệc không? Đó, chuyện nổ ra, con ranh mới mười lăm tuổi. Bobby bị bắt vì tội quan hệ với trẻ vị thành niên và ma cô buôn gái, vì hấn đã đưa con nhỏ qua biên giới tiểu bang”. Claudia mở mắt thao láo đầy phấn khích: “Nhưng tất cả là dàn cảnh ráo. Cha mẹ Johanna cũng ở đó, gào lên là con gái họ bị một thằng già hơn nó bốn chục tuổi hãm hiếp”.

- Rõ ràng con đó làm sao mà mười lăm tuổi được!

- Chuyện đó có cơ thành một xì-căng-đan lớn. Nhưng Skippy đã kịp lo. Hấn gỡ cho Bobby thoát ngay lúc đó. Bobby không bị bắt và tránh được cái màn đưa lên báo, đài. Mọi chuyện có lẽ sẽ ổn.

Cross mỉm cười. Rõ ràng ông già tốt bụng David Redfellow chưa lụi nghề.

Claudia trách: “Có gì mà cười, tội nghiệp Bobby bị gài. Con nhỏ thề là Bobby đã ép nó ăn nằm tại Vegas. Cha mẹ nó cũng thề là họ không thềm tiền mà chỉ muốn ngăn chặn những vụ cưỡng hiếp những cô gái ngây thơ, trong trắng. Cả phim trường cứ sôi sùng sục lên. Dora và Kevin Marrion bàng hoàng đến mức nói đến việc bán phim trường. Skippy lại phải bắt tay vào việc. Hắn ký với con nhỏ một vai trong một phim rẻ tiền, truyện phim do chính cha con nhỏ viết. Giá cắt cổ. Rồi hắn mượn Benny Sly lược lại kịch bản đó trong một ngày, chi thêm bộn nữa. Cũng không tệ lắm, vì thằng Benny rất có tài. Rồi lão công tố viên tòa án Los Angeles một mực đòi truy tố. Chính cái lão công tố viên do hãng Lodd stone đẩy lên đó, cái lão từng được Eli Marrion trọng đãi như ông vua. Thậm chí Skippy Deere phải đề nghị với lão một công việc trong Phòng đặc trách Kinh doanh của hãng, với số lương một triệu đô la một năm, trong vòng năm năm, lão từ chối phắt. Lão đòi hỏi Bobby Bantz phải bị tống khứ chức Giám đốc hãng Lodd stone, thì lão mới cho qua vụ đó. Chẳng ai hiểu vì sao lại sắt đá góm thế”.

Cross nhún vai: “Một quan chức không ăn hối lộ. Có thể lắm chứ”.

Nó lại nghĩ đến David Redfellow. Redfellow chắc đã kịch liệt phản đối nói tay cho một con vật như vậy. Nó ráng hình dung Redfellow thu xếp mọi chuyện thế nào. Có thể Redfellow đã nói thẳng với tay công tố viên: “Tôi đưa anh ra chỉ để làm nhiệm vụ của anh”, về chuyện tiền sẽ đặt đúng mức độ. Hai mươi, Cross đoán vậy. Bỏ ra mười tỉ mua phim trường, thì hai mươi triệu nghĩa lý gì. Đối với lão công tố lại không có gì nguy hiểm. Cứ chiếu theo luật mà làm. Thật đáng hoàng!

Claudia vẫn say sưa nói: “Dù sao, Bantz cũng phải cuốn gói. Dore và Kevin bán được hãng của tụi nó thì mừng rơn. Cộng thêm năm phim riêng chúng đã được bật đèn xanh. Thế là có một tỷ tiền mặt dứt túi. Rồi một thằng cha người Ý nhỏ ocn xuất hiện tại phim trường, lập một buổi họp, tuyên bố hắn là Tân chủ nhân của hãng. Thế rồi như rớt từ trời xuống, hắn trao cho em làm giám đốc phim trường. Cha Skippy tức điên lên. Bây giờ em là xếp của cha. Khùng không?”

Cross cứ lặng lẽ nhìn em thích thú, rồi nó mỉm cười.

Thình lình, Claudia đứng lùi lại, nhìn anh cô. Mắt cô đen hơn, sắc sảo hơn, và thông minh hơn bao giờ hết. Cô nở nụ cười hiền lành, nói:

- Y như con trai, phải không, Cross. À, bây giờ em hành động như con trai. Em không phải ngủ với bất cứ thằng nào nữa...”

Cross ngạc nhiên: “Sao vậy Claudia? Anh tưởng em vẫn hạnh phúc”.

Claudia mỉm cười: “Em đang hạnh phúc. Em chỉ không ngốc nghếch. Và bởi vì anh là anh của em, và em yêu anh, em muốn anh biết là em chưa từng bị ai lừa cả.”

Cô bước tới, ngồi xuống ghế, cạnh nó: “Em nói dối khi em bảo em về đám tang cha chỉ vì anh. Em về vì em muốn trở thành một phần của cái mà cha và anh cũng là một phần trong đó. Em về vì em không thể xa cách lâu hơn nữa. Nhưng Cross ạ, em căm ghét những gì tượng trưng cho họ, cả Ông Trùm lẫn những người kia”.

- Vậy có phải là em không muốn quản lý phim trường sao?

Claudia cười lớn: “Không. Em sẵn sàng chấp nhận em vẫn là một người trong nhà Clericuzio. Em muốn làm những phim hay, muốn kiếm nhiều tiền. Phim ảnh giúp người ta quân bình nhiều lắm, anh Cross ạ. Em

CÓ thể làm những phim về những người phụ nữ vĩ đại... Để xem chuyện gì sẽ xảy ra khi em dùng tài năng của Gia đình để làm điều tốt thay vì cái ác”.

Cả hai đều cười lớn.

Rồi Cross nắm tay em, hôn lên má cô: “Anh nghĩ điều đó tuyệt lắm, rất tuyệt, em ạ”.

Nó nói vậy cho cô và cho chính nó. Vì nếu ông Trùm đưa cô lên xếp phim trường, thì ông cũng đã không cột nó vào vự thẳng Dante biến mất. Toàn bộ dự tính đã thành công.

Ăn tối xong, hai anh em nói chuyện hàng mấy giờ với nhau. Khi Claudia đứng dậy ra về, Cross lấy cái ví đựng phỉnh đen từ bàn giấy, đưa cho cô: “Chơi thử vài ván bài coi”.

Cô tát nhẹ vào má nó: “Trừ khi anh đừng giở giọng anh cả, nói với em như em là con nít ấy. Lần trước em muốn thoi cho anh một cái quá”.

Cross ôm chặt cô, thật dễ chịu khi cảm thấy gần nhau như thế. Trong một lúc yếu lòng, Cross bảo em: “Em biết không, anh đã để một phần ba tài sản lại cho em, trong trường hợp có gì xảy ra. Anh giàu lắm. Vậy em có thể cho phim trường de nếu em muốn”.

Mắt Claudia sáng lên khi cô nói: “Anh Cross, em cảm ơn anh đã lo cho em, nhưng em vẫn có thể cho phim trường de, mà không cần tới tài sản của anh đâu...”. Rồi thành linh cô lo ngại: “Có chuyện gì vậy, anh? Anh bệnh hả?”

Cross vội nói: “Không, không. Anh chỉ muốn cho em biết vậy thôi”.

- Tạ ơn Chúa. Giờ em đã tham gia, anh có thể thoát ra được đấy.

Cross cười: “Anh tự do rồi. Chẳng bao lâu nữa anh sẽ qua Pháp sống với Athena”.

Vào buổi chiều ngày thứ mười, Giorgio Clericuzio xuất hiện tại Xanadu để gặp nó. Cross bủn rủn cả người, hẳn biết nếu không tự trấn tĩnh nó sẽ phát hoảng loạn lên.

Giorgio để mấy tên cận vệ của hắn ở ngoài cùng đám vệ sĩ của khách sạn. Nhưng Cross không hề ảo tưởng chút nào, vệ sĩ riêng của nó vẫn cứ sẽ thi hành bất cứ mệnh lệnh nào của Giorgio ban ra. Nó không an tâm chút nào với sự xuất hiện của ông cậu này. Trông Giorgio gầy đi, mặt nhợt nhạt. Lần đầu tiên Cross thấy Giorgio có vẻ không hoàn toàn tự chủ.

Cross nồng nhiệt chào đón ông cậu: “Cậu Giorgio, cậu đến thật hân hạnh và bất ngờ cho cháu quá. Để cháu kêu tụi nó chuẩn bị một ngôi biệt thự cho cậu”.

Giorgio cười mệt mỏi: “Gia đình không tìm ra thằng Dante. Nó biến mất tiêu. Mà lần cuối người ta thấy nó là tại Xanadu này”.

- Giê-su! Chuyện nghiêm trọng rồi. Cậu biết Dante đấy, hẳn không bao giờ tự chủ được.

Giorgio không gượng cười nổi: “Nó đi với Jim Losey, thằng này cũng biến mất luôn”.

- Hai người kết thành một cặp kỳ lắm. Cháu đã ngờ rồi.

- Chúng nó thân nhau lắm. ông cụ không ưa chuyện này, khổ nỗi thằng Dante là đứa phát lương cho Losey.

- Cháu sẽ ráng mọi cách coi vậy. Để cháu kiểm tra tất cả nhân viên khách sạn. Nhưng cậu cũng biết là Dante và Losey không đăng ký chính thức ở đây. Khách sạn không bao giờ làm vậy với khách bên khu biệt thự.

- Mà sẽ kiểm tra khi trở lại đây. ông Trùm muốn gặp riêng mày. ông đã báo máy bay cho mày rồi đó.

Cross im lặng hồi lâu, rồi nói: “Để cháu sửa soạn hành lý. Cậu Giorgio, chuyện quan trọng không?”

Giorgio nhìn thẳng mặt nó: “Tao không biết”.

Trên chuyến máy bay thuê bao về New York, Giorgio xem xét mới giấy tờ đầy nhóc một cặp xách tay. Cross không thể tự dối mình, rõ ràng đây là một dấu hiệu chẳng lành. Dù gì Giorgio

cũng không đòi nào tiết lộ cho nó biết.

Ra đón máy bay là ba xe hơi kín mít và sáu thằng lính nhà Clericuzio. Giorgio vào một xe và ra hiệu cho Cross lên xe khác. Thêm một dấu hiệu

Xấu. Trời vừa hừng sáng, đoàn xe từ từ tiến qua cổng bảo vệ lãnh địa nhà Clericuzio ở Quogue.

Tại cửa có hai thằng lính gác. Những tên khác rải rác khắp khu nhà, không thấy một bóng dáng nào của đàn bà, con nít.

Cross hỏi Giorgio: “Mọi người đâu hết rồi? Đến khu giải trí Disney Land rồi chắc”. Nhưng Giorgio không hưởng ứng câu nói đùa của nó.

Điều đầu tiên Cross thấy là trong phòng khách có tám người, ngồi thành một vòng, trong cái vòng tròn đó, có hai người đang thân mật chuyện trò. Tim nó thót lại. Hai người đó là Petie và Lia Vazzi. Vincent ngồi nhìn, mặt đờ đờ sát khí.

Petie và Lia có vẻ rất tâm đắc điều gì đó. Nhưng Lia chỉ mặc sơ sài một cái quần ống rộng, áo sơ mi, không áo ngoài, không cà vạt. Lia thường luôn ăn vận rất chỉnh tề, điều này có nghĩa hẳn đã bị khám người và tước vũ khí. Quả vậy, trông hẳn như chú chuột vui tánh đang bị lũ mèo hí hớn, gầm gừ đe dọa. Lia gật đầu buồn rầu nhìn Cross cảm thông. Petie không thèm ném cho nó một cái liếc mắt. Nhưng khi Giorgio đưa Cross vào phòng họp, Petie đứng dậy đi theo, Vincent cũng vậy.

Kia rồi, Ông Trùm đang đợi. Ngồi trong một ghế bành lớn, ông đang phì phà điếu xì gà. Vincent đến quầy lấy ly rượu, trao cho ông. Cross không được mời gì. Petie đứng ngay tại cửa. Giorgio đến ngồi bên trường kỷ đặt kế Ông Trùm, ra dấu cho Cross cùng ngồi với hắn.

Mặt Ông Trùm nhăn nheo vì tuổi tác, nhưng vẫn không lộ chút cảm xúc nào. Cross hôn má ông, ông Trùm nhìn nó, mặt như dụi xuống vì buồn. Ông lên tiếng: “Này CrocciHxio, mọi chuyện làm rất thông minh, khôn khéo. Nhưng giờ thì mi phải cắt nghĩa những lý do. Ta là ông ngoại thằng Dante, con gái ta là mẹ nó, các người đang ở đây là cậu nó. Mi phải trả lời tất cả chúng ta”.

Cross ráng bình tĩnh: “Cháu chẳng hiểu gì cả”.

Giọng Giorgio khắc nghiệt: “Thằng Dante. Nó đâu?”

Cross bật nói như kinh ngạc: “Chúa ơi! Làm sao cháu biết được. Có bao giờ anh tao báo cho cháu biết là đi đâu. Có thể đi vui chơi ở Mêhicô không chừng”.

Giorgio lại nói: “Mày không biết? Đừng chối quanh nữa. Mày đã bị kết tội. Mày vùi nó ở đâu?”

Nơi quày rượu, Vincent quay đi, như không thể nhìn thẳng nó. Phía sau lưng, nó nghe tiếng Petie di chuyển lại gần trường kỷ nó đang ngồi. Cross hỏi: “Bằng có đâu? Ai nói cháu đã giết Dante?”

- Ta nói - Chính ông Trùm lên tiếng, - Hiểu chứ, chính ta tuyên bố mi có tội. Không kháng cáo được bản án này. Ta đưa mi về đây để mi có dịp đưa ra những lý do, vì thương hại mi, nhưng phải biện giải lý do mi giết cháu ta.

Nghe giọng nói đó, âm thanh bình thản đó, Cross biết mọi việc đã ổn thỏa, cho nó và cả cho Lia Vazzi. Nhưng Lia đã biết điều đó, cứ nhìn mắt hắn thì đủ rõ.

Vincent quay qua Cross, gương mặt đá tạc của hắn dụi xuống: “Nói hết sự thật cho ông nghe đi, Cross. Cơ hội duy nhất của mày đó”.

Ông Trùm gật đầu: “Crocciixio, cha mi đối với ta còn hơn cả tình cậu cháu, nó là máu mủ của nhà Clericuzio cũng như mi. Cha mi là người bạn trung thành của ta. Vì vậy ta sẵn sàng nghe

những lý do của mi đây”.

Cross trấn tĩnh lại: “Dante đã giết cha cháu. Cháu kết tội nó, cũng như ông và các cậu kết tội cháu. Nó giết cha cháu để trả thù là vì tham vọng. Từ đáy lòng, nó chỉ là một thằng Santadio”.

Ông Trùm không phản ứng. Cross nói tiếp: “Làm sao cháu không thể trả thù cho cha cháu? Làm sao cháu có thể quên cái trách nhiệm cha cháu gánh vác cho cuộc đời cháu? Cháu cũng như cha cháu, rất kính trọng Gia đình Clericuzio, nên không bao giờ dám nghi ngờ Gia đình nhúng tay vào vụ giết cha cháu. Nhưng cháu biết Gia đình đều biết thằng Dante phạm tội đó và đã làm thình. Vậy thì làm sao cháu có thể tới đây để xin đền trả lỗi lầm đó chứ?”

Giorgio hỏi: “Bằng cớ của mày đâu?”

“Một người như cha cháu không dễ gặp chuyện bất ngờ và chuyện lão Jim Losey quá sức ngẫu nhiên. Không một ai trong phòng này lại có thể tin vào sự ngẫu nhiên như vậy. Tất cả nhà đều biết Dante có tội. Và ông, vâng, chính ông Trùm đã kể cho cháu nghe vụ nhà Santadio. Ai biết được thằng Dante âm mưu gì sau khi giết cha cháu, mà chắc chắn là nó phải giết cháu thôi. Kể đó là các cậu”. Nó không dám nói tới ông Trùm.

Ông Trùm bỏ điếu xì gà qua một bên. Mặt ông u uẩn buồn buồn.

Petie lên tiếng, Petie là người gần gũi với thằng Dante nhất. Petie hỏi lại câu hỏi của Giorgio: “Mày vuoi xác nó ở đâu?”

Cross không trả lời, không thể thốt nên lời.

Một sự im lặng kéo dài, rồi ông Trùm ngẩng nhìn mọi người và nói: “Tang ma cho lũ trẻ là sự phí phạm. Chúng đã làm gì để được tuyên dương? Chúng đã làm gì để được kính trọng? Chúng không có lòng trắc ẩn, không biết ân tình. Còn con gái ta thì điên loạn rồi. Vậy thì tại sao lại làm nó đau khổ thêm và làm mất hy vọng phục hồi của nó. Chỉ nên cho nó biết con trai nó bỏ đi xa, như thế cũng phải nhiều năm nữa nó mới biết sự thật”.

Bây giờ mọi người trong phòng mới cảm thấy nhẹ nhõm. Petie tiến lại ngồi bên Cross. Vincent, đứng sau quầy, nâng ly lên môi như gửi lời chào. Ông Trùm bảo:

- Nhưng công lý hay không, thì mi cũng đã phạm tội chống lại Gia đình. Phải bị trừng phạt. Với mi, là tiền. Còn Lia Vazzi là mạng sống.

Cross thưa: “Lia không liên quan gì với Dante, với Losey thì có. Xin cho cháu chuộc tội cho anh ta. Cháu làm chủ một nửa khách sạn Xanadu. Cháu sẽ chuyển phần đó cho Gia đình như phần chuộc tội cho cháu và Lia”.

Ông Trùm suy tính điều này rồi bảo nó: “Mi trung tín lắm”, rồi quay sang Giorgio, Vincent và Petie, ông nói: “Nếu ba đứa bay đồng ý, ta đồng ý”. Họ không trả lời.

Ông thở dài như ân hận, nói: “Mi ký chuyển nhượng phần tài sản đó của mi xong, là mi ra khỏi thế giới của Gia đình. Còn Vazzi phải quay lại Sicily với gia đình nó, hoặc không, là tùy ở nó. Ta chỉ làm được đến vậy thôi. Mi và Vazzi phải cắt đứt liên lạc với nhau. Trước mặt mi, ta ra lệnh các con ta, không được trả thù cái chết của cháu tui nó”. Rồi ông nói bằng giọng bớt cứng rắn hơn: “Ta bảo đảm với mi là ta không hề biết gì về kế hoạch của thằng Dante. Thôi, hãy ra về bằng an và nhớ rằng ta luôn yêu thương cha người như con ruột của ta vậy”.

Khi Cross ra khỏi nhà, ông Trùm rời ghế vào bảo Vincent: “Lên giường”. Vincent dìu ông lên thang lầu, vì giờ đây chân ông đã yếu rồi. Cuối cùng thì sự già nua cũng bắt đầu hành hạ thân xác ông.

ĐOẠN KẾT

Nice, Pháp - Quogue

Trong ngày cuối cùng của nó ở Vegas, Cross De Lena ngồi trên ban công lầu thượng, nhìn xuống con phố trải nắng vàng. Những khách sạn lớn - Ceasars Palace, Flamingo, Desert Inn, Mirage, Sands - mái vòm tỏa sáng đèn néon như thách thức mặt trời.

Ông Trùm đã xác định rõ ràng trong hình phát nó, là không bao giờ được trở lại Vegas nữa. Pippi, cha nó đã từng hạnh phúc biết bao khi sống tại nơi này, và lão Cronevelt đã xây dựng thành phố này thành một Valhalla(1) của riêng lão, nhưng Cross chưa hề thực sự được hưởng niềm thoải mái như họ bao giờ. Thật vậy, nó cũng từng trải qua những thú vui của Vegas, nhưng niềm vui tận hưởng đó luôn vương vấn cái vị lạnh lùng sắt thép.

Những lá cờ xanh của bảy ngôi biệt thự rủ xuống trong cái tĩnh lặng của sa mạc. Lá cờ trên ngôi biệt thự bị thiêu, trở lại bộ xương đen, như hồn ma của thằng Dante. Rồi đây, nó sẽ không bao giờ còn thấy lại những hình ảnh này nữa.

Nó yêu Xanadu, yêu cha nó, yêu lão Cronevelt, và yêu Claudia. Vậy mà trong một ý nghĩa nào đó, nó đã phản bội tất cả. Với Gronevelt, nó đã không trung thành với Xanadu, với cha nó, nó không trung thực với nhà Clericuzio, còn với Claudia, nó đã để em nó tin vào sự vô tội của nó. Nhưng giờ thì nó đã thoát khỏi tất cả. Nó sẽ bắt đầu một cuộc đời mới.

Nó đã làm gì cho tình yêu của nó và Athena? Lão Grenevelt, cha nó và cả Ông Trùm đã từng cảnh báo nó về những hiểm nguy của một tình yêu lãng mạn. Đó là nhược điểm tai hại của những con người vĩ đại, những con người có thể điều khiển thế giới của họ. Tại sao nó bỏ ngoài tai tất cả những lời khuyên đó? Tại sao nó đem đặt số phận nó vào lòng thương xót của một người đàn bà?

Đơn giản chỉ vì ánh mắt nàng, giọng nói nàng, dáng đi của nàng, niềm vui, nỗi khổ của nàng, tất cả là hạnh phúc của nó. Thế giới này sáng ngời niềm vui, khi nó ở bên nàng. Thực phẩm ngon lành hơn, nắng sưởi tận từng lớp xương của nó, nỗi khao khát ngọt ngào thịt da nàng làm cuộc đời thành thiêng liêng. Và khi nó ngủ với nàng, nó không còn sợ hãi những cơn ác mộng đến trước buổi bình minh.

Mới chỉ sáng nay thôi, sau ba tuần lễ từ khi gặp nàng lần cuối, nó mới được nghe giọng nói của nàng. Nó phôn sang Pháp cho Athena, báo cho nàng hay nó sắp tới. Nó bắt gặp niềm hạnh phúc trong giọng nàng, vì nàng biết nó còn sống. Rất có thể nàng yêu nó. Và giờ đây, chỉ không tới hai mươi tiếng nữa, nó sẽ gặp nàng.

Cross tin tưởng một ngày nào đó, nàng sẽ thực sự yêu nó. Nàng sẽ tưởng thưởng cho tình yêu của nó. Vì vậy nàng sẽ không bao giờ phán xét nó, và như một thiên thần, nàng cứu nó khỏi sa Địa ngục.

Athena Aquitane có lẽ là người phụ nữ duy nhất ở Pháp trang điểm ăn vận để cố hủy đi nhan sắc của mình. Không phải nàng cố làm thành xấu xí, nàng đâu mắc bệnh khổ dâm, mà chỉ vì nàng cho rằng cái đẹp hình thể quá nguy hiểm cho thế giới nội tâm của nàng. Nàng căm ghét cái thói cao ngạo vẫn làm hư hỏng tinh thần nàng, nó can thiệp vào những gì nàng biết sẽ là công việc của cả đời nàng.

Ngày đầu làm việc tại Hội Trẻ em tự kỷ tại Nice, nàng muốn giống như chúng, đi đứng như lũ trẻ. Nàng bị ám ảnh bởi ý tưởng luôn phải hóa thân, đồng cảm. Hôm đó, nàng buông lỏng cơ

thịt mặt để thành vẻ thần nhiên vô hồn như mặt đám trẻ, nàng đi khắp khiêng, ngả nghiêng giống như mấy trẻ bị dị tật.

Bác sĩ Gerard quan sát thấy điều này. Lão chua chát bảo: “Ồ, hay quá, nhưng bà làm mục tiêu rồi”. Rồi lão cầm tay nàng nói dịu dàng: “Bà không được đồng hóa với sự bất hạnh của lũ trẻ, bà phải đấu tranh chống lại nó.”

Athena cảm thấy như bị khiển trách và xấu hổ. Lần nữa, sự cao ngạo của một diễn viên lại làm nàng sai lạc. Nhưng nàng cảm thấy thanh thản trong việc săn sóc lũ trẻ. Dù nàng nói tiếng Pháp không hoàn hảo, nhưng đối với chúng chẳng thành vấn đề. Chúng có hiểu nghĩa một lời nào đâu.

Cả những thực tế khó khăn, khổ cực cũng không làm nàng nản chí. Lũ trẻ đôi khi phá phách, chúng không biết thế nào là qui củ. Chúng đánh nhau, đánh cả y tá, chúng trét phân lên tường, bọ đậu tè đó. Đôi khi chúng trở nên dễ sợ vì sự hung bạo trong thái độ chối bỏ cái thế giới bên ngoài chúng.

Lần duy nhất Athena cảm thấy bất lực là một buổi tối, trong căn hộ nhỏ nàng thuê ở Nice, nàng nghiên cứu bài diễn văn của Hội. Họ bá cáo những tiến bộ của lũ trẻ, những bá cáo thật đáng sợ. Nàng đã phải bỏ vô giường, nằm khóc. Không giống như những phim nàng đã đóng, những bản bá cáo không hề có một cái kết có hậu.

Khi Cross gọi phen báo sắp tới. Nàng cảm thấy một niềm hy vọng tràn đầy hạnh phúc. Cross còn sống và Cross sẽ giúp nàng. Nhưng nàng cảm thấy rung động, bối rối nên đến hỏi ý bác sĩ Gerard: “Bác sĩ thấy sao là điều tốt nhất?”

Bác sĩ Gerard bảo: “ông ta sẽ giúp được nhiều cho Bethany. Tôi rất muốn thấy cháu bé phản ứng ra sao trong một thời gian. Và điều đó có thể rất tốt cho bà. Không nên để các bà mẹ quá đau khổ vì con”. Những lời nói đó cứ lẩn quẩn trong đầu trên đường nàng ra sân bay đón Cross.

Tại phi trường, Cross phải đi bộ từ máy bay tới trạm đón khách. Không khí êm dịu ngọt ngào, không giống cái nóng như lưu huỳnh của Vegas. Dọc theo hai bên khu tiếp tân là những bụi hoa tím, đỏ sang trọng.

Nó thấy Athena đang đứng đợi trong khu tiếp tân và sững sờ vì cái tài thay đổi ngoại hình của nàng. Nàng không thể hoàn toàn che giấu nhan sắc. Nhưng nàng đã có thể thay đổi, ngụy trang nó. Cặp kiếng màu, gọng vàng biến cặp mắt xanh sáng của nàng thành màu xám. Áo quần nàng mặc biến nàng trở nên ô dề, nặng nề hơn, mái tóc vàng giấu dưới cái nón quê mùa vải bố che kín gần hết mặt. Nó có cảm giác vui vui, vì chỉ có nó là người độc nhất biết nàng là người đẹp như thế nào.

Khi Cross lại gần, Athena gỡ cặp kiếng bỏ vô túi áo khoác. Nó nhoẻn cười vì cái vẻ cao ngạo không che dấu được của nàng.

Chưa đầy một giờ sau, họ đã có mặt tại khách sạn Negresco, nơi Napoleon đã qua đêm cùng Joséphine, hoặc ít ra sổ giới thiệu khách sạn ghi như vậy. Một tên bồi gõ cửa, bưng vô một khay với chai rượu và mấy cái bánh xăng uých nhỏ xíu. Hắn đặt tất cả trên cái bàn ngoài ban công, nhìn ra Địa trung hải.

Lúc cả hai đều ngại ngùng. Nàng nắm tay nó đầy tin tưởng, như nàng là người hướng dẫn; mới chạm tới da thịt nàng, khoái cảm tràn dâng ngay trong nó. Nhưng nó cũng thấy là nàng chưa sẵn sàng.

Căn phòng trang hoàng lộng lẫy, phong phú hơn bất cứ ngôi biệt thự nào của Xanadu. Giường được phủ lụa đỏ, khăn trải giường màu phù hợp, điểm cúc vàng. Bàn ghế có nét phong nhã mà Vegas không bao giờ có được.

Athena dẫn Cross ra ban công. Cross mê muộn hôn nàng trên má. Chính nàng cũng không kềm chế nổi, lượm chiếc khăn ướt gói chai rượu. Nàng chùi sạch lớp bụi trang. Mặt nàng long lanh nước, làn da rạng rỡ, hồng hào. Nàng đặt tay trên vai nó, dịu dàng đặt trên môi nó nụ hôn.

Từ bao lâu, họ ngắm nhìn những ngôi nhà đá của thành phố Nice, thấp thoáng hai màu xanh dương và lục đã nhạt màu nước sơn từ trăm năm trước.

Phía dưới, thị dân Nice thả rong trên đường. Lối-đi-dạo-của-người-Anh, trên bãi biển lớn nhón đá, nam nữ gần như trần truồng, tung mình vào làn nước xanh trong, lũ trẻ con chôn mình trong cát. Ngoài xa, những chiếc thuyền buồm trắng như những cánh diều hâu, lấp lánh ánh đèn đang dong ruổi tận chân trời.

Vừa hớp ngụm rượu đầu tiên, Cross và Athena nghe tiếng ầm ì nhỏ nhỏ. Từ phía con đê bằng đá, từ cái miệng cống trông giống như họng một khẩu súng đại bác đổ ra phía đông, ục ra một luồng nước nâu đục trôi vào màu xanh ngắt của biển.

Athena quay về hướng khác, hỏi Cross: “Anh ở đây bao lâu?”

“Năm năm nếu em đồng ý.”

“Vớ vẩn. Anh sẽ làm gì ở đây?”

“Anh có tiền, có lẽ anh sẽ mua một khách sạn nho nhỏ.”

“Chuyện gì xảy ra với Xanadu vậy?”

“Anh phải bán phần của anh.” Ngừng một lát, nó tiếp, “Chúng mình không phải lo vấn đề tiền bạc.”

“Em có tiền. Anh phải hiểu điều này, em sẽ ở lại đây năm năm, rồi em đưa con em về nhà. Ai nói gì thì nói, em cóc cần, sẽ không bao giờ đưa con bé trở lại đường đường của hội đoàn nào nữa. Em sẽ chăm sóc nó suốt đời, và nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra cho nó, em sẽ hiến đời em cho những trẻ em như nó. Đó, anh thấy là chẳng bao giờ đời hai đứa mình có thể gần bó bên nhau.”

Cross hiểu nàng hoàn toàn. Nó trầm ngâm cân nhắc câu trả lời.

Giọng nó cứng rắn, cương quyết: “Athena, ngay lúc này, điều duy nhất anh biết chắc là anh yêu em và Bethany. Em phải tin điều đó. Anh biết mọi chuyện sẽ không dễ dàng đâu. Nhưng anh và em sẽ ráng hết sức mình. Em muốn giúp Bethany mà tránh phải khổ đau, vậy thì mình phải làm một cú nhảy quyết định. Anh sẽ làm bất cứ điều gì có thể để giúp em. Thấy không, mình sẽ phải như những con bạc trong sòng của anh vậy. Như trò chẵn lẻ vậy, mình đặt lẻ, con số lẻ như chống lại ta, nhưng vẫn có cơ hội bắt được con số lẻ.”

Cross nhận thấy nàng đã mềm lòng, nó nhấn thêm: “Mình cưới nhau đi. Mình sẽ có con với nhau và cuộc đời của mình như những con người bình thường. Với con cái, chúng ta sẽ uốn nắn lại những gì sai trái trong thế giới của chúng ta. Gia đình nào mà chẳng có điều bất hạnh. Anh tin chúng ta có thể vượt qua. Em tin anh không?”

Athena nhìn thẳng nó: “Chỉ khi nào anh thực sự tin rằng em yêu anh.” Trong phòng ngủ, khi họ làm tình, họ đã đặt trọn niềm tin cho nhau, Athena tin Cross thật lòng giúp cô, cứu vớt Bethany, và Cross tin Athena thật tình yêu nó. Khi nàng nằm quay mặt về phía nó, nàng thầm: “Em yêu anh, thật sự yêu anh.”

Cross cúi xuống hôn nàng. Nàng lại nói: “Em yêu anh thật lòng.”, Cross nghĩ, có ai trên cõi đời này không tin nàng được.

Nằm một mình trong phòng ngủ, ông Trùm kéo mớ mền lạnh leo lên tận cổ, tử thần đang mon men lại gần. Người quỷ quyết như ông làm gì không phát hiện ra sự cận kề đó. nhưng mọi việc

đã diễn biến đúng theo kế hoạch của ông rồi. A ha! Bịp bọn trẻ mới dễ dàng sao chứ. Suốt năm năm cuối cùng, ông đã thấy ở thằng Dante mối hiểm họa cho cái kế hoạch chủ chốt của ông. Dante sẽ là kẻ cản trở quá trình hòa nhập vào xã hội hợp pháp của Gia đình Clericuzio. Nhưng còn ông, bản thân ông đã có thể làm gì, hử ông Trùm? Ra lệnh giết thằng con của chính con gái ông? Liệu lũ con trai ông, Giorgio, Vincent, Petie có tuân theo cái lệnh như thế không? Mà nếu chúng tuân theo, chúng có coi ông là một con quái vật không. Còn Rose Marie, liệu có thanh thản khi hiểu ra sự thật không?

Nhưng khi Pippi De Lena chết, hạt xí ngầu được thấy ra. Lập tức ông Trùm biết ngay sự thật. Sau màn điều tra mối dây liên hệ giữa Dante và Losey, ông đành phải quyết định xuống tay.

Ông đã phái Vincent và Petie bảo vệ Cross với xe bọc thép và đủ thứ, và để cảnh giác Cross, ông đã kể cho nó nghe chuyện cuộc chiến với nhà Santadio. sắp đặt cho cái thế giới này ngay hàng thẳng lối mới đau đớn làm sao. Vì khi ông ra khỏi đời này, còn kẻ nào để dám đưa những quyết định kinh khủng như thế? Do vậy, ông quyết định một lần cho mãi mãi, Gia đình Clericuzio thực hiện bước rút cuối cùng.

Vincent và Petie sẽ bám lấy các cửa hàng ăn và công ty xây dựng. Giorgio sẽ mua những công ty ở thành phố Wall. Cuộc rút lui thế là hoàn tất. Ngay cả lãnh địa Bronx cũng không phát triển nữa. Sau hết, Gia đình Clericuzio sẽ an toàn và sẽ đấu tranh chống lại bọn bất lương mới, đang nhan nhản mọc lên trên khắp nước Mỹ. ông chẳng tự trách mình vì những lỗi lầm trong quá khứ, về sự mất mát hạnh phúc của con gái, về cái chết của thằng cháu ngoại. Và cuối cùng là việc ông trả tự do cho Cross.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, ông Trùm thấy một viễn ảnh. ông sẽ bất tử. Vì dòng máu Clericuzio sẽ mãi mãi là một phần của nhân loại. Do ông, chính ông, một mình ông đã tạo nên dòng giống này, tạo nên cái đức hạnh của riêng ông.

Nhưng, hỡi ôi! Cái thế giới ấy mới độc địa làm sao, nó đã đẩy đưa một con người chìm sâu vào tội ác.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>